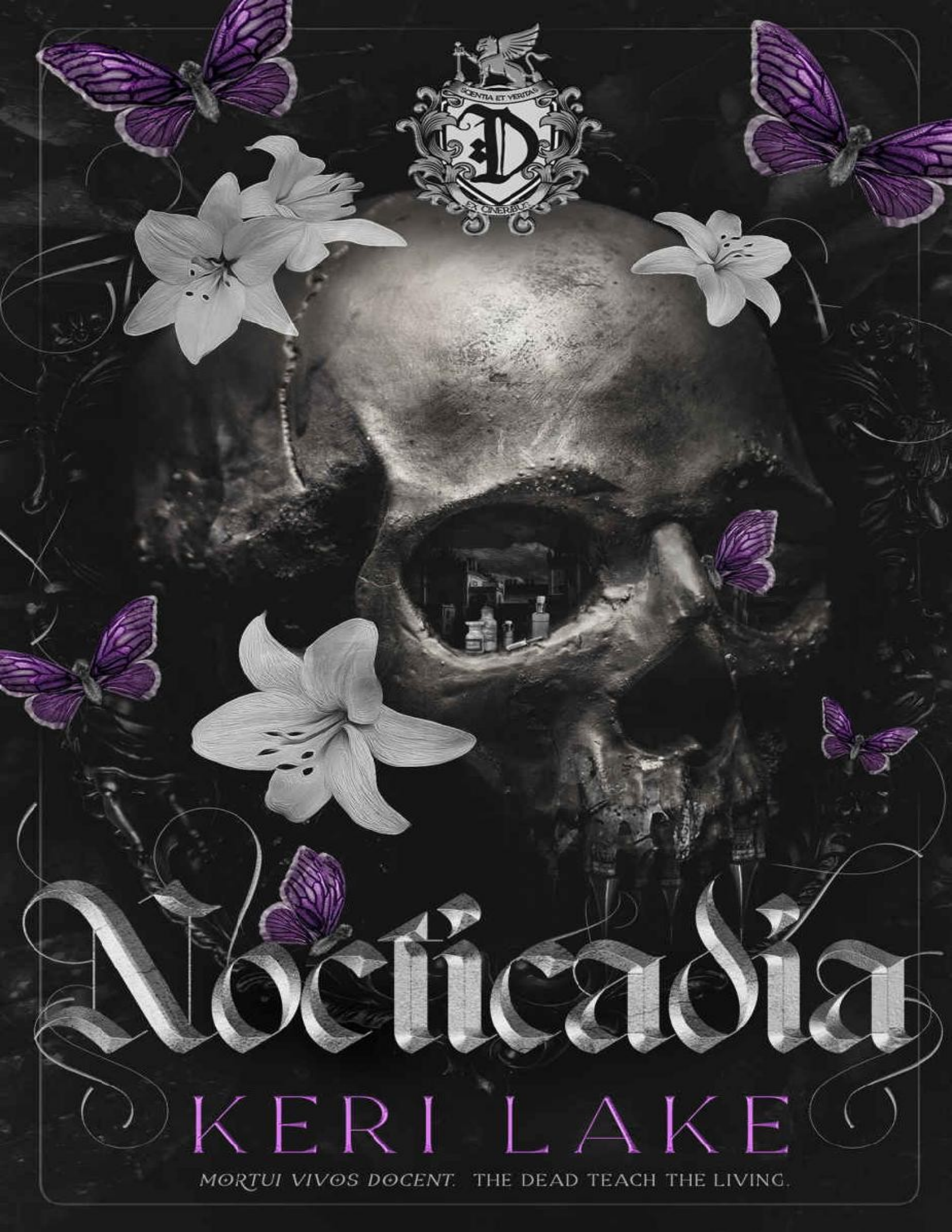

SCIENTIA ET VERITAS
EX CINERIBUS
Noctiadia
KERI LAKE
MORTUI VIVOS DOCENT. THE DEAD TEACH THE LIVING.



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭🌻🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💝💜🦜💫⚜️

Nocticadia

Keri Lake



NOCTICADIA
KERI LAKE tarafından yayınlandı
www.KeriLake.com

Telif Hakkı© 2023 Keri Lake

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.
Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, olaylarla, mekânlarla veya başka herhangi bir unsurla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak resmi Okay Creations Editing
tarafından yapılmıştır: Julie Belfield
Marning: Bu kitap, bazı okuyucuların rahatsız edici bulabileceği açık cinsel içerik ve şiddet sahneleri içermektedir.

İçindekiler

Çalma Listesi
Yazarın Notu & Tetikleyiciler
SÖZLÜK & ÇEVİRİLER
PROLOGUE
BÖLÜM 1
BÖLÜM 2
BÖLÜM 3
BÖLÜM 4
BÖLÜM 5
BÖLÜM 6
BÖLÜM 7
BÖLÜM 8
BÖLÜM 9
BÖLÜM 10
BÖLÜM 11
BÖLÜM 12
BÖLÜM 13
BÖLÜM 14
BÖLÜM 15
BÖLÜM 16
BÖLÜM 17
BÖLÜM 18
BÖLÜM 19
BÖLÜM 20
BÖLÜM 21
BÖLÜM 22
BÖLÜM 23
BÖLÜM 24
BÖLÜM 25
BÖLÜM 26
BÖLÜM 27
BÖLÜM 28
BÖLÜM 29
BÖLÜM 30
BÖLÜM 31
BÖLÜM 32
BÖLÜM 33
BÖLÜM 34
BÖLÜM 35

BÖLÜM 36
37. BÖLÜM
BÖLÜM 38
BÖLÜM 39
BÖLÜM 40
BÖLÜM 41
BÖLÜM 42
BÖLÜM 43
BÖLÜM 44
BÖLÜM 45
BÖLÜM 46
BÖLÜM 47
BÖLÜM 48
BÖLÜM 49
BÖLÜM 50
BÖLÜM 51
BÖLÜM 52
BÖLÜM 53
BÖLÜM 54
BÖLÜM 55
BÖLÜM 56
BÖLÜM 57
BÖLÜM 58
BÖLÜM 59
BÖLÜM 60
BÖLÜM 61
BÖLÜM 62
BÖLÜM 63
64. BÖLÜM
BÖLÜM 65
BÖLÜM 66
BÖLÜM 67
BÖLÜM 68
BÖLÜM 69
Sonsöz

Teşekkür
GOTİK KOLEKSİYON
Keri Lake'in Diğer Kitapları
Yazar Hakkında

Çalma Listesi

- *You're All I Want* - Cigarettes After Sex
- *Liar* - Paramore
- *Memento Mori* - Nathaniel Drew X Tom Fox
- *İyi Geceler Bebeğim* - Tarune
- *Achilles Come Down* - Gang of Youths
- *Lütfen* - Omido, Ex Habit
- *Sen, Okyanus ve Ben* - Thalles
- *Sensiz* - Lana Del Rey
- *Parktaki Cam* - Alex Turner
- *Uyurgezerlik* - MOTHICA
- *Kötü fikir!* - KIRMIZILI KIZ
- *Gerçek Hisset* - Deptford Goth
- *Gizli Tarih* - Londra Oda Orkestrası
- *İki Kötülük* - Bastille
- *Kan Dolaşımı* - Vatansız
- *Fransız Kütüphanesi* - Franz Gordon
- *She's Thunderstorms* - Arctic Monkeys
- *Crave You* - Robinson
- *Crush* - Sebastian Paul
- *Misery* - Michigander
- *Ekim* - Broken Bells
- *Sextape* - Deftones
- *Yapardım* - *Madeni* Para
- *Romantik Cinayet* - d4vd
- *nostalji* - Teodor Wolgers

- *ekim ayinda aşik olduk* - kirmizili kiz
- *Melankoli* - Daniel Paterok, Roman Richter
- *Cinnamon Girl* - Lana Del Rey
- *Make Me Feel* - Elvis Drew
- *Eski Mektup* - Hayali Şair
- *Koş* - Madeni Para
- *Sensiz* - Omido, Bibi Silvja
- *Yansımalar* - Toshifumi Hinata
- *Shakespeare* - Fink
- *Bana Doğruyu Söyle* - İki Ayak
- *RU Mine* - Arctic Monkeys
- *Fuck Em Only We Know* - Banks
- *Diz Çorapları* - Arctic Monkeys
- *Sadece Bir* Kız *Değil* - İntikam İstiyor

Yazarın Notu ve Tetikleyiciler

Hoş geldiniz Sayın Nocticadian,

Kitabıma bir şans verdiğiniz için çok teşekkür ederim□ Umarım Profesör Bramwell ve Lilia'nın hikayesini beğenirsiniz. Kaymadan önce

Bu dünyaya girerken, organizma, Profesör Bramwell'in tıbbi durumu ve güve türü de dahil olmak üzere kitap boyunca yer alan bazı unsurların tamamen kurgusal olduğunu belirtmek isterim. Patoloji ile tutarlı kalabilmek için, anlatılan tıbbi durumlar/semptomatoloji de kurgusaldır. Hızlı başvuru için bir sözlük ekledim.

Ayrıca, anlatmak istediğim hikayeye uyması için Profesör Bramwell'in geçmişi ve mesleğinin yanı sıra laboratuvarı ile de oynadım. Laboratuvarının akreditasyon sürecinden asla geçemeyeceğini tamamen kabul ediyorum.

Bu karanlık gotik bir akademi romanı. Bu nedenle, ince doğaüstü unsurlar, karanlık ve atmosferik bir ortam, yavaş yanan bir romantizm, karamsar ve Byronik / ahlaki olarak gri bir erkek lider ve gizem serpiştirme bekleyebilirsiniz. Gotik romanlarımın çoğu gibi, bu da bağımsız bir kitap ve bu çift için başka kitap yazmayı planlamadığımdan, sizi bu dünyada biraz daha tutmaya karar verdim.

Bir uyarı...

Bu kitap potansiyel olarak tetikleyici bazı durumlar içermektedir. Spoiler içeren tetikleyici uyarıların tam listesini web sitemde bulabilirsiniz:

https://www.kerilake.com/nocticadia-full-trigger-list

SÖZLÜK & TERİMLER

***Casteyon** - Dracadia adasındaki siyah kaya mağaralarında bulunan bir element
***Jestwood Bitkisi** - Dracadia'ya özgü, yüksek dozlarda zehirli olduğu düşünülen bir bitki
*Nocticadia - Özellikle Noctisoma üzerinde çalışan Geceyarısı Laboratuvarı'na verilen isim
***Noctisoma** - Böceklerde parazit olan, ancak diğer türleri enfekte eden uzun, siyah solucanlar. Doğal konakları Sominyx güvesi.
***Sominyx Güvesi** - Sadece Dracadia Adası'nda bulunan ve Noctisoma için doğal konak olan bir gece güvesi türü
*Stirlik **Asit -** Dr. Nathaniel Stirling tarafından keşfedilen ve hastalar üzerinde yapılan korkunç deneylerde kullanılan Jestwood bitkisinden elde edilen bir antiseptik **Tapetum Lucidem** - Omurgasızlarda ışığa duyarlı biyolojik bir yansıtıcı sistem (tipik olarak insan gözünde bulunmaz, ancak kitapta Noctisoma'nın bir belirtisi olarak tanımlanır)
***Vonyxsis** - Noctisoma ile enfekte olmuş güve ve insanlarda siyah çizgiler halinde görülen damar kararması
***Zigliomyositis / Voneric Hastalığı** - Adını kendisine teşhis konulan ünlü bir ressamdan alan nadir bir doğumsal nöromüsküler **hastalık**.

**** Kitabın kurgusal unsuru***

Çeviriler

"Voulez-vous boire un verre, mademoiselle?"

Bir içki daha ister misiniz, bayan?

"Si vous comprenez, retrouvez-moi dans le placard dans dix minutes."
Eğer anlıyorsanız, on dakika içinde benimle dolapta buluşun.

"***Je comprends. Et je décline votre offre."***
Anlıyorum. Ve teklifinizi reddediyorum.



Prologue

Dracadia Adası
12 Ekim 1753

LOrd Adderly hayatı boyunca pek çok ölüm görmüştü. Kraliyet Donanması'nda komodor olarak görev yaparken, boğazını tıkayan kokusunu hatırlayamayacağı kadar çok kez duymuştu. Soğuk buharını hissetmişti.

Nefes, çoğu erkeği ürpertecek bir özlemle bedeninde geziniyordu.

Lord Adderly ölümden korkmazdı. Hatta bazıları onu ölümü hoş karşılamakla suçlamaya bile cüret etmişti.

Yine de, kış denizinin çalkantılı uzantısına, etrafını saran sisten yükselen uğursuz siyah dumana doğru bakarken, boynundan aşağı bir korku ürpertisi yayıldı. Adamlarına geldikleri yerden kürek çekerek geri dönmelerini emretmek diline ağır geliyordu ki, uzakta adanın gölgeli silueti sisin arasından ayrıldı - ufukta uyuyan bir ejderha gibi beliren kemerli bir kaya oluşumu.

Massachusetts kıyıları ile Fransızların yerleştiği Acadia arasında kalan küçük Dracadia Adası uzun zamandır bir çekişme kaynağıydı; İngilizlere ait olduğu iddia edilebilecek bir toprak parçasıydı. Akadların çoğu gizemli bir şekilde adayı terk edene kadar ada Massachusetts'in bir eyaleti olarak ilhak edilmemişti. Lord Adderly, Massachusetts'in

Fransızların kuzey ucundaki Emberwick köyünü geri almak için geri dönmesi durumunda savaşa hazırlandı.

Bu hiçbir zaman gerçekleşmemişti.

Bunun yerine oraya yerleşen İngilizler sonunda bir dizi talihsizlik yaşadı ve Dracadia'yı bir kez daha terk edilmiş halde bırakarak adadan kaçtı.

Tabii ki söylentiler yayılmıştı. Bazıları güneydeki dağlarda inzivaya çekilmiş olan yerli Cu'unotchke kabilesini putperest tanrılarını uyandırmakla suçlamıştı. Sebep ne olursa olsun, kötü ruhlar ve açıklanamayan hastalıklarla ilgili spekülasyonlar çoğu kişiyi Dracadia'da toprak sahibi olmanın cazibesinden uzak tutmuştu. Sonuç olarak ada, oraya sürgün edilen sapkınlardan daha fazlasını barındırmayı başaramamıştı. Kutsal doktrinlerin en kötü suçluları.

Lord Adderly, kıyı sisi yarıp geçerken ve su sığlaşırken bakışlarını önündeki patikadan ayırmadı. Harap olmuş arazinin üzerinde siyah kuşlar sürüler halinde kümeleniyordu. Cinayetler. Varlıkları uzun zamandır kötülük korkusu uyandıran kuzgunlar. Lord Adderly onların leş vaadiyle savaşa giden insanları takip edişini izlemişti. Daire çizen kuşlar sadece bir alamet olabilirdi.

Ölümün bir işareti.

"Yüce Tanrım," dedi Teğmen Christ, komodorun yanında otururken. "Vahşiler mi, Lordum?"

"Hayır." Komodor kendinden emin bir şekilde cevap verse de, gerçek şu ki bilmiyordu. Her türden vahşiyle savaşmıştı ve alışılmadık bir şevkle savaşsalar da doğaları gereği kötü sayılmazlardı.

"Söylentilere göre dişleri sivriltilmiş siyah taşlardan ve karanlıkta kurt gibi bakan gözlerden bahsediliyor," diye gevezelik etti İsa.

"Belki de deniz canavarları ve sirenlerle ilgili hikâyelere de aynı değeri veriyorsunuzdur." "Elbette hayır, Lordum. Ama böyle şeylerden bahseden insanlar
aklı başında. İyi Hıristiyan adamlar."

Komodorun onların dürüstlüğünden pek şüphesi yoktu ama yolculuklarının ardındaki gerçeği açıklamak paniğe yol açabilirdi.

Hatta belki de isyana.

Çünkü Teğmen Christ'in haberi olmadan, birkaç din adamının suçlanan üç cadıyla birlikte geri dönmemesi üzerine kiliseden gelen bir yazıyla oraya çağrılmışlardı. Dr. Jack Stirling'in gözetimi altındaki üç kadının Massachusetts'te yargılanmasına karar verilmişti. Orada

iyi doktorun delirdiğinden, aylar önce kadınların kanını akıtmakla görevlendirildiği şeytanlar tarafından ele geçirildiğinden şüpheleniliyordu. Komodor, siyah damarları olan, kanlar içinde ayaklarından asılı bırakılan hastalarla ilgili korkunç hikâyeler duymuştu. Ağızları ve gözleri dikilerek kapatılmış ve dilleri çıkarılmış olanlar. Komodor ve adamları iddiaları araştırmak için gönderilmişti ve uzaktaki uğursuz uyarılar göz önüne alındığında, orada ne bulacaklarından korkuyordu.

Tekne yaklaştıkça amansız dalgalar arasında yalpalıyordu ve gölgeler kalkıp ağaçların kömürleşmiş kabuklarını ortaya çıkardığında Lord Adderly derin derin soluyarak havadaki yağlı yanık et kokusunu yuttu. Ölümün tanıdık kokusu.

Adamlarından altısı tekneden atlayarak küçük gemiyi sığlıklara doğru sürükledi ve Lord Adderly kıyıya çıktığında bir daha dönmemeye yemin ettiği kutsal olmayan topraklara ayak bastı. Bakışlarını imkânsız yıkımın üzerinde gezdirerek, Tanrı aşkına, böyle bir başarıyı neyin gerçekleştirmiş olabileceğini düşündü.

Bütün bir ada yanıp kül olmuştu.

Etraflarındaki sis kalınlaştı ve Lord Adderly, onlarla yakılmış orman arasına yerleşirken kaşlarını çattı.

Teğmen Christ yanına yaklaştı. "Böyle söylediğim için beni bağışlayın Lordum ama kıyıdan öteye geçmeye hiç niyetim yok."

"Dilini tut," diye alçak sesle konuştu Lord Adderly. "Yoksa isyana davetiye çıkarmış olursun."

"Lordum!" diye bağırdı adamlarından biri ve komodor döndüğünde onun ağaçlara doğru işaret ettiğini gördü.

Lord Adderly adamın parmağının izini takip ederek sisin içindeki gölgelere doğru ilerledi. Bir figür onlara doğru ilerliyordu. Adamlarının silahlarını hazırlarken çıkardıkları keskin sesler etraflarında yankılandı ama beyaz buhar, belki de sadece on iki yaşında olan genç bir çocuk için ayrıldığında Lord Adderly öne çıktı. "Silahlarınızı indirin."

Genç bir yardımcının cübbesini giymiş olan çocuk onlara doğru tökezledi, teni siyah isle kaplıydı ve cübbesi şüphesiz kanla lekelenmişti. Komodor ve adamlarına ulaşamadan, yardımcısı kuma yuvarlandı.

Lord Adderly ona doğru yürüyüp çocuğun yanında diz çökerken, Christ çocuğun ayaklarının dibinde diz çöktü, ayaklarında küçük kanayan yaralar vardı.

Üstleri sivri bir şeyle kazığa oturtulduklarını düşündürüyordu. "Dikkatli olun Lordum. *Neye* maruz kaldığı hakkında hiçbir fikrimiz yok."

Kesikler, çürükler ve derinin soyulduğu yerlerde parlayan et parçaları tarifsiz bir istismarın izlerini taşıyordu.

Onu görünce komodorun kendi oğlu aklına geldi ve yardımcısının durumunu görünce gözyaşlarına hâkim olamadı. "Burada ne oldu?"

"Karanlık," diye fısıldadı çocuk kesik kesik nefes alarak. "Gökyüzü... karanlığa dönüştü. Hepsi yandı."

Lord Adderly çocuğun yüzündeki yapışkan, kan lekeli saçları fırçaladı. "Bunu kim yaptı?"

Çocuğun gözlerini karartan yorgunluğun içinde bir korku titreşimi vardı. "Alevlere emir verdiler. Alevler de onların emirlerini yerine getirdi."

"Alevlere kim emir verdi? Cadılar mı?"

Yavaşça göz kırptı ve çocuk nefesini verdi. Nefes aldığında göğsü teneke bir kaptaki bozuk paralar gibi tıkırdadı. "Cadılar değil. Solucanlar. Deliliğin ağzından dökülen kara solucanlar."

Adamların üzerine bir sessizlik çöktü, çocuğun sözleri komodorun ensesindeki tüyleri diken diken etti.

İsa yaklaştı ve eğilerek fısıldadı: "Çocuk iyi görünmüyor Lordum. Kötülükten bahsediyor."

Teğmenini görmezden gelen komodor bir elini çocuğun kemikli omzuna koydu. "Geriye bir tek sen mi kaldın?"

"Hepsi yandı."

Bakışlarını Teğmen Christ'e çeviren komodor, sinirlerine rağmen sesini yükseltmedi. "Çocuğu alıp gemiye döneceğiz. Şimdi."

"Gidemezsiniz." Islak, hırıltılı bir öksürük, yardımcının ağzından bir damla kan çıkardı. "Buna izin vermezler."

Komodor çocuğa kaşlarını çattı ve ayağa kalktı. İki adamına onu gemiye geri taşımalarını emretti.

"Lordum!" diye bağırdı serdümen panik içinde ve komodor döndüğünde onun kumda tökezleyerek kendilerine doğru geldiğini gördü. "Tekne! Tekne gitmiş! Gitti!"

"Korkmayın Lordum." Panik gürültüsü arasında, diğer adamlar bu tuhaf kayboluşu fark ettiklerinde, çocuğun zayıflamış, neredeyse hayaletimsi sesi komodorun kulaklarına ulaştı. "Tekneniz başlangıçta hiç orada değildi."

"Sözlerini anlamıyorum, evlat."

"Sen ve adamların... rahiplerle birlikte... günler önce geldiniz." Çocuk nefes almakta zorlanıyor gibi göründüğünden, her duraklamayı ağır hırıltılar dolduruyordu.

"Sayıklama hastalığına yakalanmışsınız. Buraya bizzat kiliseden gelen bir yazıyla çağrıldım."

Göz kapakları kapanan çocuğun kuru ve çatlak dudakları hafif bir gülümsemeyle gerildi. "Şu anda rüya görüyorsun. Ama yakında, çıtırdayan ateşin sesiyle uyanacaksın ve seni ve adamlarını kazıklara bağlanmış olarak bulacaksın. Etleriniz dağlanacak. Acınız ve sefaletiniz sonsuza dek yankılanacak." Çocuğun gözleri irkilerek kapandı ve vücudu subayının kollarında gevşemeden önce bir tıslama sesi çıkardı.

Soğuk dehşet Lord Adderly'nin karnını pençeledi, yanan yağ ve deri kokusu tekrar boğazını tıkadı. Zifiri karanlıkta teselli bulmak için gözlerini kapattı ve ilk acı sesleri havayı deldiğinde onları açmaya cesaret edemedi.



Chapter 1

Lilia

Günümüz ...

O koku.

Kolumu burnuma götürdüğümde tavada çok gevrek Spam cızırdıyordu. Yağlı etin patlama sesi Jean'ın üzerinden duyulacak kadar yüksekti.

Valjean'ın *Sefiller*'den Javert'e içten yakarışı apartmanımızın altındaki tiyatroda oynuyordu. Patatesleri soyarken yanlışlıkla daha ince parçaları yakmıştım ve o noktada onu kurtarmak mümkün değildi.

Annemin mutfakta her zaman sahip olduğu incelik benim genetiğime işlememişti.

Konserveleri pişirmekten nefret ederdim ama annem son zamanlarda tuhaf bir et aşermeye başlamıştı ve az pişmiş yemeyi sevdiği ince yuvarlak bifteklerimiz tükenmişti. Tuhaf isteklerinin vücudunun iyileşmeye çalışmasından kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

En azından öyle umuyordum.

Ağzının kenarlarından akan kanla az pişmiş et yemesini izlerken kendimi *Düşman Gezegen*'in kanlı bir bölümündeki seyirci gibi hissettim. İştah açıcı bir manzaraydı. Özellikle de annem hiçbir zaman et yemeyi sevmediği için. Spam biftekten çok farklıydı ama üvey babam Conner, eğer ona öyle diyebilirsem, birkaç gündür çalışmıyordu ve bu da market paramızın eksik olmasına neden oluyordu.

"Bee!" Beatrix'in kısaltılmışı olan küçük üvey kardeşime seslendim ve yanmış spam'leri bekleyen tabaklara attım. "İstediğim gibi annemi kontrol ettin mi?"

"Oh, kahretsin!" Küfrünü ayak sesleri takip etti ve sırıtarak başımı salladım. On iki yaşında, benden yaklaşık dört yaş küçüktü, yaşıtı olan çoğu kızdan çok daha fazla sorumluluk taşıyordu.

İkimiz de öyleydik.

Annemin hastalığı daha da kötüleşmişti. Çok daha kötüydü ve bu konuda bir doktora görünmeyi reddetmesi, Bee ve benim üzerimde garip semptomlarının ilerleyişini kendi başımıza yönlendirmek için daha fazla baskı yaratıyordu. Annem hala aklı başında gibi görünse de, bazı anlar vardı. Korkunç anlar. Bana kötü adamların benim için geldiğini söylediği geceler gibi. O geceler ter içinde kalırdı, gözleri görünmeyen dehşetlerle parlardı.

O görünmez işkencecilere canavar diyordu ama zihninde onlar, gözlerinin altındaki koyu siyah halkalar kadar gerçekti. Söylemesi ne kadar korkunç olsa da, hastalıklı, çarpık omurgası, gümüşi parlayan gözleri ve derin çıkıntılı kemikleriyle, bahsettiği canavarlara benzemeye başlamıştı.

Dua etmek hiçbir zaman bana göre olmamıştı ama son birkaç haftadır dizlerimin üzerinde amaçsızca yalvarıyordum ve eğer Tanrı varsa bile bana pek umut vermediği kesindi.

Bee'ye son patates püresini kaşıklarken, kapının çalınması tabağımı hazırlamamı engelledi. Kaşlarımı çatarak tencereyi sessizce ocağa geri koydum ve ellerimi yakındaki bir mutfak havlusuna sildim. Temkinli adımlarla koridora doğru ilerledim ve giriş kapısına baktım. Bir başka sert gümbürtü kaslarımı sarstı ve bu iğrenç gürültünün ardındaki her neyse onun cüreti kanımı kaynattı. Kapıya doğru yürüdüm ve gözetleme deliğinden tanımadığım bir adam gördüm.

Derin, boncuk gibi gözleri, sol gözündeki yara izi ve çok fazla kavgaya karışmış gibi tuhaf bir şekilde çarpık burnu onu yürüyen bir sabıka fotoğrafı gibi gösteriyordu.

Covington gibi bir şehirde yaşarken öğrendiğim tek şey yabancılara kapıyı açmamaktı. Özellikle de suçlu gibi görünenlere.

Tekrar kapıya vurdu ve ben de sinirden dişlerimi sıktım.

"Evet?" Bariyerin arkasından seslendim. "Ne istiyorsun?"

İlk başta cevap vermedi ve ben de koridora doğru bakmasını izledim. Onunla ilgili bir şey -sadece bir anlığına gördüğüm o karanlık gözler ve dudaklarının sırıtışı- derimin altında ürpertici bir ürperti yarattı.

Ne ürkütücü.

Kapının sürgüsüne baktım ve sürgünün takılı olduğundan emin oldum. Ne yazık ki apartman dairesi en iyi ya da en sağlam kilitlere sahip değildi.

"Conner'ın bir arkadaşıyım," dedi sonunda. "O burada mı?" "Hayır."

"Ne zaman döneceğine dair bir fikrin var mı?"

Adam kafasını kaldırıp bakmayı reddediyor gibi göründüğü için yüzünü incelemek zor oldu. "Bak, ben-"

Delici bir çığlık sesiyle omurgam dikleşti ve dikkatimi arka odalara yönelttim. Ön kapıdaki ucubeyi bırakarak, daireyi boydan boya geçip banyo kapısının altında parlayan ışık huzmesine doğru koştum.

Işık, bir şeylerin ters gittiğinin ilk işaretiydi. Annem ışıktan nefret ederdi. Gözlerini acıttığını söylerdi.

"Anne! Hayır!"

Kapının diğer tarafından anneme bağıran Bee'nin sesini duyunca ensemden aşağı bir korku fısıltısı yayıldı ve iterek aydınlık banyoya girdim.

Annem küvetin yanında durmuş, yere su sıçrarken garip bir hırlama sesi çıkarıyordu. Pembe çoraplı iki ayak leğenin kenarından dışarı fırladı.

Aman

Tanrım.

Arı!

Buz gibi adrenalin dalgalarıyla onlara doğru koştum ve annemi kenara, duvara doğru savurdum.

Serbest kaldığı anda Bee sudan fırladı, üst tarafı sırılsıklamdı ve havlar gibi bir öksürük çıkardı.

"Ne yapıyorsun lan sen!" Gözleri ışıkta yanardöner bir titreşim yayan anneme bağırdım.

Annem bir çığlık atarak tekrar ileri atıldı, bana çarptı ve Bee'yi suya geri itti.

Panik kaslarımda patladı, bedenim artık irademle değil, içgüdülerimle hareket ediyordu. Annemi saçlarından yakaladım ve onu Arı'nın üzerinden attım. Annem avucumdan kayıp giderken bir tutam donuk, kırmızı bukle avucuma oturdu.

kavradı ve geriye, tuvalete doğru düştü. Kaygan zemin onu tekrar ayağa kalkmaya zorladı ve Bee'yi küvetten çıkardım, onu kapıya doğru iterken ıslak fayansların üzerinde kayıyordu.

Koridora çıktığımızda kapıyı arkamızdan çekiştirerek kapattım ve kapalı kalması için topuzunu çekiştirdim.

"Odana git! Kapıyı kilitle ve ben söyleyene kadar dışarı çıkma!" Ben emrettim.

"Ben..." Öksürdü ve burnunu çekti. "Ben... sadece onu tutmaya çalışıyordum

... suyu içmemi engelledi ve o... bana saldırdı!"

Annem diğer taraftan mücadele ederken kapı gümbürdedi ve kolum sarsıldı. "O da onlardan biri! Onlardan biri!" Annem bariyerin içinden çığlık attı. "Kaçmasına izin vermeyin! Onlara burada olduğumu söyleyecek!"

"Git! Şimdi! Kapıyı kilitleyin! Ne duyarsan duy, sakın açma!" Ayaklarımı duvara dayadım ve Bee yatak odasına doğru koşarken kapıyı kapalı tutarak topuzun çekişine yaslandım.

Onu zapt etmek için bir dakika daha mücadele ettikten sonra gümbürtüler kesildi. Annemin çığlıkları sustu.

Derin nefesler alarak kaslarımı gevşettim ve artık diğer taraftan direnç hissetmediğim için doğruldum. "Anne?" Kapıdan alçak sesle konuştum, tutarlı bir cevap vermesini umuyordum. Az önce ne olduğuna dair bir açıklama. Daha önce de birinin peşinden geldiğinden bahsetmişti ama bu paranoyak düşüncelerini bana ya da Bee'ye hiç yansıtmamıştı.

Hiçbir şey.

Ama annemin hastalığına eşlik eden iğrenç koku her zamankinden daha güçlü görünüyordu. Yoğun ve yapışkan olan bu koku boğazımı tıkadı ve kokuyu bastırmak için avucumun içini yüzüme doğru kaldırdım.

Son birkaç aydır, annemin tatlı çiçek kokusu, hayatım boyunca bildiğim rahatlatıcı bir koku, bir şekilde bu yabancı kokunun ağırlığı altında solmuştu.

Artık tek soluduğum şey buydu.

Öğürme isteğimi yok sayarak kapının tokmağını çevirdim ve banyoya girdim.

Annem küvetin kenarına asılmış, yüzü suya batmış bir halde yatıyordu.

"Anne!" Ona doğru koştum ve bir su sıçramasıyla tekrar çığlık atarak arkasını döndü.

Koluna uzandım ama önce o savruldu ve parmak eklemlerinin arkasını yanağıma geçirdi. Acı, yüzen bir patlamayla kemiklerimi zıplattı.

yıldızlar görüşümü yalpaladı.

Tekrar savurduğunda baş dönmesini atlattım ve eğildim. Bu sefer, elleri öfkeyle savrulurken bağlantı kurmayı başaramadı. Kollarını sıkıca kavrayarak tırnaklarımı zayıf kemiklerine geçirdim ama dişlerini etime geçirdiği yerde keskin bir sızı elimi deldi.

"Ah! Kahretsin!" Onu üstümden ittim ve ayağı kaydı, geriye doğru küvetin içine düşerken kolları çırpınıyordu. Onu yukarı çekmeye çalıştığımda elleri bana uzandı ve gömleğimi kavrayarak beni suya doğru çekti.

Derin bir yanmayla sinüslerime bir sıvı hücumu oldu, beni suyun altında tutarken kavraması amansızdı. Panik kaslarımı kristalleştirdi. Boynumu çılgınca tekmelemesi ve kavramasıyla birlikte su sıçradı.

Bu kargaşada elime geçirebildiğim tek şeye uzandım. Avuç içimi boğazına dayadım, onu kavrayışını azaltacak kadar sıktım ve yüzüm nefes nefese suyun yüzeyine çıkarken onu orada tuttum.

Beni tekrar aşağı çekti ve yüzümü de kendisiyle birlikte suya batırdı.

Boğazını daha sert sıktım ve bir kez daha tutuşunu gevşetti.

Her yakıcı nefes boğazımı kavuruyor ve öksürük nöbetiyle birlikte dışarı fırlıyordu.

Çılgına dönmüş bir halde ensemi tırmalayarak beni tekrar suyun altına çekmeye çalıştı.

"Anne! Lütfen!" Nefesim ciğerlerimde zayıflarken, kaslarım göğsümün etrafında kilitlenirken kelimeleri zorlukla çıkarabildim. Beni çekmesini engellemek için kollarıyla boğuşurken bacaklarım fayansların üzerinde kaydı.

Suyun altında kalan annem ağzını açtı. Gözleri şok olmuş bir ifadeyle açılmıştı.

Kavgası yatışmış gibi, yüzünde ensemi gıdıklayan unutulmaz bir kararlılık belirirken hareketsiz kaldı.

Onu ittim ve küvetin üzerinde durdum, artık onu tutmuyordum ama çıkmaya zahmet etmedi.

Şüphesiz o ana kadar ciğerlerindeki hava solmuştu. Oksijene ihtiyacı vardı.

Hadi! Ayağa kalk!

Onu yukarı çekmek için koluna atıldım ama ağzından uzun, sıska, lifli bir yaratık dudaklarının arasından sürünerek suya girince durdum.

Arkasından üç tane daha yuvarlandı, ikisi burnundan.

İçimden bir çığlık koptu ve uzuvlarım korkudan donakaldı, solucanların küvetin porselen zemini üzerinde kıvrılarak suyun içinde bir yol açıp tahliye deliklerinde toplanmalarını izledim. En az iki düzine daha serbest kalarak ağzını ve burun deliklerini zorladı. Ondan sonra daha da fazlası. Hepsi tıkalı gidere doğru kıvrıldı.

Dehşeti izlerken nefesim küçük soluklarla geliyordu. Ta ki karanlık beni tüketene kadar.



Chapter 2

Lilia

Dört yıl sonra...

"Lilia?" diye bir ses boşluğu yarıp geçti.

Gözlerimi kırpıştırarak açtım ve kendimi sararmış bir lavabonun giderine eğilmiş buldum.

"Dünya'dan Lilia'ya," dedi tanıdık ses yine.

Kafam karışmış bir halde döndüğümde iş arkadaşım Jayda'nın yanımda durduğunu gördüm ve temizlediğim lavabodan doğruldum. Kafa karışıklığı içinde lavaboyu fırçaladığımı ve bu sırada çürüme ve kir gibi garip ama tanıdık bir koku aldığımı hatırladım. Koku o kadar ağırdı ki yine anılara dalmıştım.

Dudaklarımda mahcup bir gülümseme belirdi ve boğazımı temizledim. "Özür dilerim, dalmış olmalıyım."

Bazen böyle oluyordu. Bir şey düşüncelerimi tetikliyor ve bu düşünceler beni hayatımın en korkunç anısına sürüklüyordu. Beni kendi gerçekliğimi unutturacak kadar derine çekmekte asla başarısız olmayan bir anı.

Annemin ölümünün üzerinden dört yıl geçmişti ama yine de her ayrıntıyı hatırlıyordum. Kokuları. Sesleri. Soğuğu.

"Ben de tam yan taraftaki ofiste çalışacağımı söylüyordum." Ön kolunu burnuna götüren Jayda öksürdü. "Buradaki son kişi ne yedi bilmiyorum ama hiç sağlıklı kokmuyor. O yüzden bu tuvaletleri sana bırakıyorum," dedi kıkırdayarak.

Hâlâ kendimde değildim, yere düşürdüğüm paçavrayı aldım ve yanımdaki köpüklü kovaya attım. Her zamanki mide bulantısı karnımda gurulduyordu ve ellerimle meşgul olarak kollarımdaki titremeyi gizlemeye çalıştım - onları önlüklerime sildim ve bir sonraki lavabo için kovayı temizledim. "Sen çok tatlısın."

Homurdanarak kapıya doğru bir adım attı ama durakladı. "İyi olduğuna emin misin? Biraz solgun görünüyorsun."

"İyiyim. Tamamen iyiyim. Sadece derin düşüncelere daldım."

"Görünüşe bakılırsa *gerçekten* derin. Cidden, diğer odadan başlamamın bir sakıncası var mı? Acele edersek ikimiz de erken çıkabiliriz diye düşündüm."

Yarı gülümseyerek omuz silktim. "Sorun değil."

Aslında banyoları, hasta odalarını ve ofisleri temizlemekten nefret ediyordum ama gerçek bir hastanede çalışmaya en çok yaklaşabileceğim işin bu olduğundan şüpheleniyordum. Tıbbi araştırma hayalim her geçen gün azalıyor, bedenim hayattan beziyordu. Bu yaşta lisans eğitimimi tamamlayıp MCAT'ye mi yoksa GRE'ye mi gireceğime karar vermeye çalışıyor olmalıydım, ancak iş arasında devlet üniversitesinde sıkıştırabildiğim kadar az dersle, eğitimimde o noktaya ulaşmam on yılımı alacaktı.

"Sağ ol kızım. Erken hamilelik ve kanalizasyon birbirine karışmaz."

Hastanenin bodrum katındaki tuvaletler genel olarak pis kokuyordu ama o anda havadaki pis koku özellikle güçlüydü. "Ben hallederim," dedim ve ona el salladım. "Çık git buradan. Sırada senin kusmuğunu temizlemek yok."

Kıkırdayarak kapıdan çıktı ve ben tek başıma uzun, titrek bir nefes verdim. Ellerimi lavabonun iki yanına koyarak gözlerimi kapattım ve zihnimi boşaltmaya çalıştım.

Çığlıklar. Siyah solucanlar. Boş gözler.

Başımı sallayarak bu düşünceleri zihnimin gölgelerine gömdüm ve beni tüketmelerine izin vermedim. *Hayır. Bu gece olmaz.*

Kulaklarıma hafif bir su şırıltısı gibi gelen sesle gözlerimi açtım ve arkamdaki aynada yansıyan tezgâhlara baktım.

En son durakta, içeri ilk girdiğimde fark etmediğim bir şey gördüm: kapının altındaki çoraplı ayak tabanları.

Etrafımda döndüm, kalbim keşfin şokuyla sıkıştı. Kapının altındakiler kesinlikle ayaklardı. "Orada biri mi var?" Aslında orada birinin olduğunu çok iyi bilerek sordum. Ayakların üstünde, ben

her hastanın giydiği o tanıdık hastane önlüğünün eteğine takıldı.

Personele tahsis edilmiş bodrum katındaki tuvaleti kullanmaması gereken hastalar.

Hafif bir sıçrama sesi tekrar kulaklarıma ulaştı. Ayakların pozisyonuna bakılırsa, kişi muhtemelen o anda rahatsız değildi ama kusuyor olabilirdi.

"Yardıma ihtiyacın var mı? Çünkü koşup birini bulabilirim, eğer yaparsan ..." Sanki beni görebileceklermiş gibi parmağımı omzumun üzerinden kaldırdım.

Cevap vermediler.

Parmak uçlarımla yaklaştım.

"Hasta mısın?" Hâlâ cevap yok.

Sonunda kabinin kapısına ulaştım ve ince çatlaklardan içeri baktım. Uzun, dağınık kızıl saçlar, soluk benekli bir sırtı ve beyaz iç çamaşırını ortaya çıkaracak kadar yarı açık bir hasta önlüğünün üzerine dökülmüştü. Düzensiz morumsu bir ton, görebildiğim uzuvları, özellikle de bacak ve elleri renklendiriyordu.

İlk aklıma gelen livor mortis oldu ama bu düşünceyi bir kenara ittim. Boğazıma yakıcı bir kuruluk yerleşti ve bir yudum yutkundum.

Lütfen sadece iyi ol.

Kilitli olmayan kapının hafifçe sallanmasına dikkat ederek hafifçe vurdum ve karşımdaki kişinin meraklı bakışlarıma onursuz bir protesto ile karşılık vereceğini umdum.

Tek kelime etmediler.

Kapıyı iterek açtım.

Kişinin başı tuvaletin içindeki oturağın hemen altında duruyordu, dağınık saçları yüzünü gizliyordu.

Titreyen bir elimi uzatıp ince omzunu kavradım ve onu yana yatıracak kadar çektim. Sırt üstü yuvarlandı, başını kabinin duvarına çarptı ve saçları yüzünden düştüğü anda geriye doğru tökezledim.

Annemin gözlerinin tanıdık sütlü parıltısı bana bakıyordu.

Çevremde bir hareketlilik oldu ve dikkatimi oraya verip uzun, siyah, sürüngen bir nesnenin klozetten aşağı kaydığını gördüğümde içimdeki hava boşaldı.

Buz gibi bir korku kaslarımı kavradı. Gözlerimi kırptım. Üç kez göz kırptım.

Dikkatimi tekrar anneme yönelttim. Bir başka siyah, kaygan cisim mor dudaklarının arasından süzülerek erik rengi yanağından fayans zemine indi. Doğruca bana doğru kıvrıldı.

Göğsümden bir çığlık koptu ve geriye doğru sıçradım.

Göt

. Solucan bana doğru geldi, hızlı ve kararlıydı.

Bana ulaşamadan yerdeki giderden aşağı kaydı.

annemin cansız bedeniyle aramda bir mesafe vardı.

Kapının çarpmasıyla bir kez daha ürperdim ve Jayda'nın hızla tuvalete girmesiyle irkilerek doğruldum.

"Lilia? İyi misin? Çığlık attığını duydum."

Gözyaşlarının tehdidiyle burnum sızlıyordu, kelimeleri oluşturamadan başımı salladım.

Kaşlarını çatarak temkinli adımlarla bana doğru geldi, gözleriyle odayı taradı. "Sorun nedir?"

"Birini aramamız gerekiyor," diye başardım, kabini işaret ederek.

"Birini aramak mı?" İfadesi şaşkınlıkla oyulmuştu, işaret ettiğim yere doğru döndü. "Lilia? Sen iyi misin?"

Dikkatimi tekrar kabine yönelttiğimde hiçbir şey bulamadım. Orada birinin olduğuna dair tek bir iz bile yoktu. "Ben, şey..." Gerçekliğin şoku üzerime çökerken aşağılanmışlık yanaklarımı yaktı. "I ..." Aklımı kaçırmış olma ihtimalimi ortadan kaldıracak bir sebep bulmaya çalışıyordum.

Jayda bacaklarımın üzerinden geçip yan kabinin kapısını kırdı ve bir çığlık üzerine geri sıçradı. "Ne oluyor be!"

Nabzım hızla atıyordu.

Onları o da mı

görmüştü?

Burnunu koluna gömüp öğürdü ve geri çekildi. "Bekle... Ben... Ben aşağıya birini çağıracağım. Sadece bekle."

Kaşlarımı çatarak, o banyodan çıkarken yerden kalktım ve annemi gördüğüm kabinin yanındaki kabine baktım. Tuvalet suyunun yüzeyinde uzun, çıplak kuyruklu, koyu renkli bir tüy yumağı yüzüyordu. Bir sıçan.

Bu en azından kokuyu açıklıyordu.

Kabinin karşısındaki duvara yaslanıp tekrar yere doğru kayarken nefesim kesildi.

Ağır bir yük bacaklarımı zayıflattı. Uyuşturan bir soğuk, uzuvlarımda ve göğsümde zonkluyordu. Panik atak geçirdiğime şüphe yoktu, çünkü ciğerlerime buzlu su doluyormuş gibi soğuk, nemli bir his üzerime çökmüştü ve eğer oturmasaydım bayılacağımdan emindim.

Gözlerim kapalı, dörde kadar sayarak burnumdan nefes aldım. Kulağıma çarpan kanın aralıksız gümbürtüsünün üzerinden, Jayda'nın bakımı ararkenki sakin sesini duyabiliyordum.

Midemden boğazıma doğru kaynayan bir mide bulantısı yükseldi ama kusma isteğimi bastırdım. Asitler sinüslerimi yaktı ve gözlerimi daha sıkı kapatıp burnumdan daha sert nefes aldım.

Göz kapaklarımı kaldırmaya cesaret ederek boş kabine baktım ve iş arkadaşımın önünde yeni bir kriz geçirdiğim için kendimden nefret ettim. Dengesiz kaslarımla tekrar ayağa kalktım ve neyse ki az önceki mide bulantısı boğazımdan karnıma doğru indi. Burnumdan nefes almak yardımcı oldu.

Boynumda, annemin küllerinden oluşan ve cebinde taşıdığı eski tespihinden sarkan küçük şişeyi tuttum. Annemin bir keresinde bana söylediği aptalca bir batıl inançtı bu. Her zaman büyükannemin bir yüzüğünü kolyesine takardı. Neden sürekli taktığını sorduğumda, bana ölülerin kendilerine ait bir şey taşıyanlara asla zarar vermediğini söylemişti. Ben Tanrı'ya bile inanmıyordum ama annem inanıyordu ve bir parçam bu nedenle tespihi saklamak zorunda hissediyordu.

Kapı tekrar açıldığında kaslarım irkildi.

Jayda mesafesini koruyarak içeri girdi. "Bakım servisini aradım. Aşağıya geliyorlar. İyi misin?" Güven veren sesi bana annemin sesini hatırlattı. Yirmi üç yaşındaydı, benden sadece birkaç yaş büyüktü ama hayat ikimizi de yaşlandırmış gibiydi.

"Sanırım öyle. Sadece... biraz sarsıldım." "Hayır, tatlım. Yani, sen *iyi misin*?"

Ne demek istediğini biliyordum. Bugünlerde her şey beni gerginleştiriyor gibiydi. Kim bilir o zaman bu olayı ne tetiklemişti. Belki koku. Belki de fareyi görmüş ve onu tamamen farklı bir şey olarak algılamıştım. Bu ilk kez olmuyordu. Jayda orada olmayan bir şeyi gördüğüm birkaç olaya tanık olmuştu.

"Ben iyi olacağım." Son dört yılda mantram haline gelen üç kelime.

"İyi olacağım.

Bir şeyin geri dönüşleri tetiklediği zamanlar dışında çoğunlukla iyiydim.

Ya da ara sıra annemin halüsinasyonunu görüyordum.

Yine de iyi miydim?
Sanırım bunu zaman gösterecekti.



Chapter 3

Lilia

İşten sonra metroya binmek berbattı. Ölü annemi işte gördükten sonra metroya binmek düpedüz sinir bozucuydu. Jayda her zamankinden bir saat önce çıkmam için ısrar etmesine rağmen sırf bütün işi ona yüklememek için biraz daha uzattım.

İş arkadaşından çok dostum olsa da ona halüsinasyondan bahsetme zahmetine hiç girmemiştim. Annemin ölümü hakkında konuştuğum zamanlarda da ağzındaki siyah kurtlardan bahsetme zahmetine katlanmamıştım.

Çünkü onların da gerçek olmadığına dair içimde kötü bir his vardı.

Bee'nin babası Conner'a göre annem o gece bileklerini kesmişti. Hikayeye göre Bee sonunda odasından çıktığında beni banyoda yerde baygın, annemi de küvette bilekleri kesilmiş halde bulmuş. Odasına koşup Conner' ı aramış ve Conner geldiğinde annem yatağının altında saklanıp titriyor ve kendi kendine mırıldanıyormuş.

Yine de hikâyede bir boşluk vardı. Yıllarca o gecenin ayrıntılarını hatırlamaya çalışmama rağmen asla dolduramadığım bir boşluk. Annemin bileklerini kestiğini hatırlayamıyordum. Böylesine dehşet verici bir görüntüyü zaman çizelgesine zihinsel olarak kaydetmiş olmalıydım.

Yine de ağzından kurtların döküldüğünü gördüğümde ısrar ettiğimde, Conner onların varlığını inkar etmiş ve adli tıp raporunu göstermişti. Orada, gün gibi ortadaydı, ölüm nedeni diğer tüm *kanlı* ayrıntılardan sıyrılmıştı: *intihara bağlı şiddetli kan kaybı*. İlk kez o zaman karanlık bir döngüye girmiştim.

Kendime güvenemediğim bir yer. Gerçeklik ve kabusların birbirine karıştığı bir yer.

Birkaç ay sonra solucanları sormak için aile doktorumuza gittiğimde benimle tartıştı ve böyle bir şeyi hiç duymadığını söyledi. Eğer ben uydurduysam bu mantıklı geliyordu. Google'da yaptığım birkaç aramada da s o l u c a n l a r l a ilgili bir şey bulamamıştım ve parazitlerle ilgili okuduğum tüm tıp dergilerinde annemin hastalığı boyunca dikkatimi çeken komplikasyonlar ve semptomların ilerleyişi yoktu.

Onları hayal ettiğimi kabul etmekten başka seçeneğim yoktu. Ne de olsa travma insanın kafasına çok kötü şeyler yapabiliyordu.

Sonunda işten çıktığımda kendimi zihinsel bir maraton koşmuş gibi hissediyordum. Aklım hala tam olarak başımda değildi, bu da bu gece metroyu farklı hissettirdi. Daha korkutucuydu.

Gece yarısından hemen sonra, açık olan tek hat kırmızı hattı ve sidik gibi kokması bir yana, seyrekti. Dışarıda sadece keşler ve bar müdavimleri vardı, birkaçı da uyukluyor ya da uyuyordu. Covington ülkenin en kötü şehri değildi ama kesinlikle en güvenlisi de değildi.

Temmuz sıcağıyla durgunlaşan güçlü idrar kokusu, kafamın içinde hala çalkalanan türbülans için sadece küçük bir dikkat dağıtıcıydı.

Sorun şu ki, fazla uyuyamıyordum. Gerçekten de kısır bir döngü. Beni ortalama bir insandan daha fazla saat uyanık tutan korkunç kâbuslar görüyordum. Bu bazen bir şeyler gördüğüm anlamına geliyordu. Ve bazen gördüğüm şeyler uyanık mı yoksa uykuda mı olduğumu belirlememi zorlaştırıyordu.

Gözlerim kapalı, tespihi tutarak derin nefesler aldım. Sonunda onları tekrar açtığımda, koridorun karşısındaki yaşlı bir adamın alaycı bakışlarını yakaladım. Saçındaki ve sakalındaki gri beneklere bakılırsa kırklı yaşlarının sonlarında olmalıydı. Soluk beyaz teni bana fazla güneş almadığını söylüyordu. Arabada sadece bir kadın daha vardı, belki altmış yaşında, köşede baygın yatıyordu. Arabanın etrafına dağılmış diğer bir düzine kişi erkekti.

Sosyal kaygım, insanların doğuştan iyi olduğu fikrinden her zaman kaçınmış olan annemden geliyordu. Onun gözünde, aksi kanıtlanana kadar herkes bir seri katildi ve her nasılsa, bu paranoyanın küçük bir kısmı yıllar içinde bende de ortaya çıkmıştı.

Tespihi bıraktım ve her yere, hatta yatağa bile taşıdığım bıçağı almak için elimi cebime attım. Bir süre önce kendim için almıştım.

gece vardiyasında çalışmaya karar verdiğimde.

Yaşlı adam tedirginliğimi hissetmiş gibi bakışlarını boynumdaki kolyeye doğru indirdi. Siyah boncuklu bir zincirle asılmış olan kolyenin içindeki küller annemin en saf halini oluşturuyordu; onu öldüren tüm hastalıklar yakılıp yok edilmişti. Annemi onun bakışlarından korumak için kolyeyi tekrar tutma dürtüsü beni çekiştirdi, ama bunun yerine, adamın bakışlarını hâlâ üzerimde hissetmeme rağmen başka tarafa baktım.

Tepemdeki ses sıranın benim durağıma geldiğini duyurdu. Rahatlamış bir şekilde koltuğumdan kalktım ve adama bakmadan, tren dururken koridorda aceleyle ilerledim. Kapı açılır açılmaz boş perona fırladım.

"Hey!" diye seslendi arkamdan hırıltılı, çakıllı bir ses. "Hey, kızım!"

Aptal sarhoşlar. Haftada en az üç kez onlarla uğraşıyordum ve bu gece hiç havamda değildim.

Onu görmezden geldim ve önümdeki merdivene doğru ilerlemeye devam ettim, tüm vücudum titriyordu, parmak eklemlerim cebimdeki bıçağı kavrarken yanıyordu. Düğmenin bir tıklamasıyla bıçak açıldı ve kumaşın içinden uyluğuma doğru bastırdığını hissedebildiğim yerde küçük bir rahatlık sağladı.

"Hey! Kızım!" Ses öncekinden daha yakındı ama dönüp ona bakmaya cesaret edemedim. "Dur!"

Kalbim göğsümde gümbürdeyerek merdivenlere doğru koştum ve ilk basamağa adımımı attığım anda kolumu sıkıca kavrayan bir el kaslarımı sarstı. Arkamı döndüğümde metrodaki adamı gördüm ve bıçağı cebimden çıkarıp titreyen bir elle aramızda tuttum.

"Beni bırakmanı öneririm. Şimdi."

Adam bıraktı, aynı zamanda bez çantamı da kaldırdı. "Bunu bırakmışsın."

Gözlerim bir çantaya bir ona kayarken şaşkın şaşkın bakakaldım. Kaslarımdaki gerginlik gevşedi ve titrek bir nefes aldım. Çantayı kaptığım gibi bıçağı cebime geri koydum. "Teşekkürler."

Adamın gür kaşları yukarı kalktı. "Kendine dikkat et." Bunun üzerine, platforma doğru topallayarak uzaklaştı.

Görüş alanımdan çıktıktan sonra gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. *Kendine gel, Lilia*.

Luminet Tiyatrosu'nun yanıp sönen kayan yazı tabelası parlak bir ışık saçıyordu.

T Prather Sokağı'ndan aşağıya, tiyatronun girişinin hemen önündeki sıradan kapıya doğru ilerlerken kaldırıma baktım. Hayatımın büyük bir bölümünü geçirdiğim, tiyatronun üst katında yer alan apartman kompleksi, yirmili yılların başında, tiyatro şehirde patlama yaşanıyordu. Binanın kendisi Covington'da bir dönüm noktasıydı - Massachusetts'teki bilinen ilk seri katilin, o zamanlar tanınmış bir aktris olan kurbanını soyunma odasında parçalayarak bıraktığı yer. Kötü şöhretine ve tarihine rağmen, bina yıllar boyunca iyi bakılmamıştı. Tahminimce binayı düzgün bir şekilde restore etmek için yeterli para yoktu.

Dar merdivenleri çıktım, yorgun kemikleri botlarımın altında gıcırdıyordu. Ağır küf ve naftalin kokusu bile burnumu tıkayan sidik kokusunu silemiyordu. Sonunda daireye ulaştığımda, sesler içime bir korku saldı, özellikle de seslerden birinin Conner'ın arkadaşı Angelo'ya ait olduğunu fark ettiğimde. Yaklaşık dört yıl önce ortaya çıkmış ve kıçımdaki çirkin bir ben gibi yapışıp kalmıştı - kanserli bir çekirdeği olan türden.

"Bilmiyorum dostum. Bu adamların kartelle bağlantıları var," dedi Connor kapıdan. "Düşünmem gereken bir kızım var."

Annem Connor'la Bee için temasa geçmişti, çoğunlukla da Bee ölmeden önce. Bee'nin hayatının ilk iki yılında bizimle yaşamıştı, ta ki annem onu evden atana ve New York'ta berbat bir mahallede oda arkadaşlarıyla yaşamaya başlayana kadar. Annem hastalanmadan birkaç yıl önce, yardım etmek ve kızıyla bir ilişki kurmaya çalışmak için bize geri taşınmayı kabul etmişti. Annem öldüğünde yetişkin olmadığım düşünülürse, muhtemelen koruyucu aileye verilirdik, çünkü annemin tanıdığım bir ailesi yoktu. Conner zaman zaman tam bir pislikti ama en azından bizi çoğunlukla bir arada tutmuştu.

"Bu lanet olası bir binlik. Etrafına bir bak," diye karşılık verdi Angelo. "Burada pek de lüks bir hayat yaşamıyorsunuz."

Annem öldükten bir süre sonra ikisi birlikte Conner'ın iddia ettiği gibi gizli bir işe girmişlerdi ve bu iş topladıkları hurda metalleri satmaktan başka bir şey değildi. Buna bir an bile inanmadım, ikisinin apartmanımızın arka sokağında bir adamın ağzını burnunu kırmalarını izlediğimden beri. Ne zaman bu konuyu açsam, Conner'ın bana kendi işime bakmamı söylemesiyle sonuçlanan bir tartışma çıkıyordu.

Bundan hoşlanmıyordum ve Angelo'dan da kesinlikle hoşlanmıyordum. Adam çürümüş, küflenmiş kirazlı bir dondurma gibiydi.

Kaşlarımı çatarak küçük daireye girdim ve Angelo'yu mutfaktaki sandalyelerden birinde arkasına yaslanmış, Connor'ı da yanında bira içerken buldum.

Conner doğruldu, muhtemelen beni normalden yarım saat önce evde gördüğüne şaşırmıştı. "Hey, Lil, neler oluyor?" Kırk yaşına birkaç yıl kalmış olan Conner, son altı yıldır çalıştığı oto tamirhanesinden kalma yağ lekeli elleri ve gömlekleriyle berbat bir haldeydi.

Arkadaşı ise biraz daha derli toplu gelmişti ama bana nalbur dükkânıyla karıştırılmış yeni yayıklanmış çamuru hatırlatan bir koku taşıyordu.

Birasını yudumlarken Angelo'nun boncuk gibi siyah gözleri beni odanın karşı köşesine kadar takip etti, ben de mesafemi korudum.

"İş yerinde bir bakım sorunu vardı." Connor ve Angelo'ya bakarak çantamı koluma doğru çektim. "Tuvaletlerden b i r i n d e ölü bir fare buldum."

"Güzel." Conner homurdandı ve uzun bir yudum daha içti.

"Akşam yemeği için eve getirmediğine şaşırdım," dedi Angelo, dudağı sadece gülümsemeyle yarım kıvrılmıştı.

"Burada olacağını bilseydim getirirdim."

Dudakları seğirdi. Angelo meydan okunmasından hoşlanmazdı, özellikle de bu onu aptal durumuna düşürecekse. "Sanırım babanın senin o ukala ağzınla ilgili bir şeyler yapması gerekiyor." Sözlerindeki ima, tiksintimi geri yutmama neden oldu.

"Sakin ol." Conner her zamanki gibi kalın kafalı bir şekilde Angelo'nun sandalyesine hafif bir tekme attı. Sıvı kucağına sıçradı ve Conner'a gönderdiği öldürücü bakış üvey babamın ayaklarını kaydırmış gibi görünüyordu. "Hıyar olmak zorunda değilsin."

"Görgü kuralları pislikler için yabancı bir dildir," diye geveledim kendimi durduramadan. Ne yazık ki, Conner misilleme yaparsa arkadaşına karşı koyacak cesarete sahip değildi, bu yüzden ağzıma geleni söylemek benim açımdan pek de akıllıca değildi.

Angelo bana sert bir bakış fırlattı ama neyse ki başka bir şey söylemeye zahmet etmedi.

Connor yanındaki tezgâhtan, içinde tek bir dilim pizza bulunan kâğıt tabağa uzandı. "Açsan senin için biraz yemek ayırdım Lil." Tabağı masanın üzerine, Angelo'nun karşısına fırlattı.

Peyniri öyle bir kenara bıraktı ki, onu görünce iştahım kaçtı.

Zaten çok da bir şey yemezdim. O solucanlar kafamın içinde tekrar tekrar çalarken olmazdı.

Telefon çaldı, Angelo'nun ölüm bakışlarını böldü ve Connor cevap verdi. Birkaç kesik *yeps sesinden* sonra telefonu kapattı. "Lanet olsun! Şu lanet kuşlar! Callahan yine çimentonun üzerindeki boktan şikayet ediyor."

Annemin kuşları. Apartmanın çatısındaki büyük kafeslerde yaklaşık yirmi farklı kuş -çoğunlukla güvercinler ve serçeler- yaşardı. Annemin arkadaşı olan ve alt katımızda oturan komşumuz Winnie, annem öldükten sonra onlara bakmayı teklif etmişti ama arkalarını toplamak konusunda her zaman iyi değildi. "Özür dilerim. Yoğun bir haftaydı, ben temizlerim."

"Yok, sorun değil. Sanırım mutfak lavabosunu da kontrol etmemi istiyor." Connor sokağın yukarısındaki oto tamirhanesinde çalışmanın yanı sıra, apartman kompleksinin gayri resmi tamircisi olarak atanmıştı ve bu sayede kirada yüz dolarlık bir indirim alıyorduk. "Hemen dönerim," dedi ve yanımdan geçip gitmeden önce birasını tezgâha koydu.

Görünüşe göre dul Callahan son zamanlarda onu sık sık arıyordu ve aralarında bir şeyler olduğunu görmemek için komada olmam gerekirdi. Angelo'yla yalnız kalmaktan nefret etmem dışında umurumda değildi.

Gittikten sonra Angelo sigarasını yaktı, ucuz sigaraların kokusu odayı dolduruyordu. "Burada sigara içmek yasak."

Dudaklarının köşesi mide bulandırıcı bir sinsilikle yukarı doğru kıvrıldı. "Gel de söndür. Sana meydan okuyorum."

Gözlerimi devirerek bir bardak su almak için lavaboya doğru yanından geçtim, boğazım aniden kupkuru olmuştu. Doğruca odama giderdim ama beni takip etmesinden korkuyordum. Mutfak bıçaklarına daha yakın olmak daha iyiydi. "Neden bu saatte buradasın?" Arkama baktım ve onu kıçıma bakarken yakalayınca boğazıma bir asit dalgası tırmandı. Elimdeki su bardağını geri çekerek ona bağırma isteğimi bastırdım.

"Küçük Lily kedi," dedi sorumu duymazdan gelerek. "Artık o kadar da küçük değilsin, değil mi kedicik?"

"Bana öyle deme."

"Bu seni neden rahatsız ediyor? Erkek arkadaşın falan mı var?" Ona cevap vermediğimde kıkırdaması sinirlerimi bozdu. "Hayır. Tabii ki erkek arkadaşın yok. Erkekler pisliktir, değil mi?"

"Sayılır."

"Daha önce hiç birine dokundun mu? Yani bir alete."

Başımı sallayarak bardağı lavabonun üzerine bıraktım. Sabır seviyemi resmen aşmıştım. Gitmek için döndüğümde arkamda durmuş, beni tezgâha yaslamıştı.

"Senin gibi güzel bir kız. Şimdiye kadar bir sürü a l e t e dokunmuşsun gibi görünüyor."

Yanından geçmek için lavaboyu ittim ama vücudunu bana doğru bastırdı ve kafamda alarmlar çalmaya başladı. "Bırak beni, seni lanet olası ucube," diye sıkılmış dişlerimi gıcırdattım ve kolumu onun elinden kurtardım.

Keskin tırnaklı parmakları boğazımı oydu ve sanki beni öpmeye cüret ediyormuş gibi bana doğru eğildiğinde öfkeyle dişlerimi gıcırdatarak donakaldım.

Gözlerini dudaklarıma dikip gülümsedi, nefesi bira ve sigara kokuyordu. "Bazen kanını sikimin üzerinde hayal e d i y o r u m ve bu beni sertleştiriyor." Soğuk, siyah gözleri dudaklarımdan gözlerime kaydı, yüzündeki gülümseme soldu. "Bunu söylemem seni rahatsız ediyor mu?"

Çenemin titremesini durdurmak için yanağımın iç kısmını ısırdım. Adam ödümü koparıyordu ama bunu ona itiraf etmeyi reddediyordum. İçimden bir ses korkudan zevk aldığını söylüyordu.

Bıçak. Bıçak cebimde duruyordu ama titrediğim kadar kötü titriyor olsaydım, muhtemelen onu kesemeden o lanet şeyi düşürürdüm. "Eğer gitmeme izin vermezsen, hemen şimdi, çığlık atacağım."

"*Çığlık atacağım*," diye alay etti. "Öyleyse çığlık at. Sence bu mahallede kimsenin umurunda mı?" Sigarasından bir nefes çekti ve yüzüme üfledi.

Dudaklarım mühürlüydü, tutuşunun izin verdiği kadar büktüm, onu içime çekmeyi reddettim.

"Ben olmasaydım, baban şu anda faturaların içinde boğuluyor olurdu. Kız kardeşini o lanet olası şarlatan okulunda tutan benim. Seni de üniversite masraflarını karşılamak için o güzel kıçını sokaklarda satmak zorunda kalmaktan kurtaran benim."

Annem öldükten sonra Bee'nin ruh sağlığı hızla bozuldu. Geceleri onu kontrol etmeme ve gündüzleri okulu aramama neden olan türden bir depresyona girmişti. Terapistim bir yatılı okul önermişti -Pright Horizons, ruh sağlığını merkeze alan bir okul- ve kabulü için değerlendirme yapmayı teklif etmişti. Bee sınavı başarıyla geçmişti ve hatta küçük bir miktar mali yardım almayı bile başarmıştı.

okul masraflarının bir kısmını karşıladı. Connor ve ben geri kalanını bölüştük - Connor akıl hastalığının saçmalık olduğunu düşündüğü için istemeyerek de olsa katkıda bulundu. Pislik herif bir keresinde bana bunu söyleme cüretini göstermişti ve yemin ederim ki onu çekip tokatlamamak için büyük bir irade göstermem gerekmişti.

Yine de onun öfkesini riske atamazdım. Okul harcının bir kısmını karşılaması için ona ihtiyacım vardı, bu yüzden onu kızdırmak bir seçenek değildi. Tiyatronun üstündeki sıkışık dairede kalmamın, boktan bir gece işinde çalışmamın ve her dönem devlet üniversitesinde asgari dersleri almamın nedeni buydu.

Ve tabii ki Angelo'yla uğraşmak.

"Bizi kartele dahil etmesen iyi edersin." Benim açımdan cesur sözlerdi ve söylediğim anda pişman oldum.

Dişlerini göstererek boğazımı daha sert sıktı, basınç boynumdaki hızlı nabzı arttırdı. Nefes borumu tamamen kapatacak kadar değil, sadece yapabileceğinden korkmamı sağlayacak kadar. "Kendini çok zeki sanıyorsun, değil mi? Hangi *gelecek vaat eden küçük bilim adamı* tuvaletlerdeki bok lekelerini temizler? Huh? Ha?"

Parmaklarını pençeledim, yüzümdeki korkuyu belli etmemek için direniyordum. Bir avucu hâlâ boğazımı sıkarken, sigaralı eli bileğimi kavradı ve aşağı doğru baktı. "*Memento mori*," diye okudu ön kolumdaki dövmeden. "Sürekli ölüm fantezileri kuran o karanlık sürtüklerden birisin, öyle mi?"

Hiç de öyle değildi. Aslında dövme alçakgönüllülüğün bir hatırlatıcısıydı ama bu salak bunu nereden bilebilirdi ki?

"Bırak. Beni. Bırak."

Angelo kıkırdadı ve çenemi serbest bıraktı.

Nihayet onun elinden kurtulmuştum, ondan olabildiğince uzağa sıçradım, vücudum hâlâ karşılaşmanın etkisiyle titriyordu.

Sigarasını benim harap olmuş pizza dilimime bastırdı. Zaten midem kazınırken ve asitler boğazımı yakarken onu yemezdim. Bana ters ters bakarak odadan çıktı. Bir dakika bile geçmeden, kapı onun çıktığını haber veren bir tıkırtı duydu ve ben bir nefes verdim.

Kendine hakim ol.

Pizzayı çöpe attıktan sonra yatak odama doğru ilerlemeye devam ettim. İçeri girdiğimde kapıyı çarparak kapattım ve alnımı yüzeye bastırdım, gözyaşlarımla savaşırken Angelo'yla yaşadığım o berbat karşılaşmanın adrenalininin yatışmasına izin verdim.

Ondan nefret ediyordum. Conner'ın benim yanımda ona güvenmesinden nefret ediyordum. Onun varlığında kendimi ne kadar zayıf hissettiğimden nefret ediyordum. Ne kadar savunmasız.

Derin nefesler alarak kalbimin gümbürtüsünü yatıştırdım. *O gitti. Sorun yok.*

Bunun üzerine odama döndüm; kitaplarla, mumlarla, bir blok ötedeki homeopati dükkânının sahibi olan Glinda'nın bana verdiği, en sevdiğim kuru otlar ve doku tuzlarıyla dolu küçük ecza kavanozlarıyla dolu mabedime. Annem hastalandığında sık sık uğradığım bir yerdi.

Dolabıma giderken çantalarımı yatağımın yanına bıraktım ve üst raftan küçük bir biblo kutusu indirdim. Kutuyu açtığımda, son birkaç yıldır topladığım küçük hazineler gibi birbiriyle ilgisiz bir dizi nesne ortaya çıktı. Uzun zaman önce ölmüş bir serçenin kemikleri, annemin bana her zaman meleklerden bir hediye olduğunu söylediği bir kardinalin parlak kırmızı tüyü, bir sincabın kaburga kemiği ve küçük, mantarlı bir şişenin içinde süt dişlerimden altısı. Tüm bunların altında annemle hastalığından önce çekilmiş bir fotoğrafımız, Bee'nin sarı ve beyaz taşlı yaban arılı tokalarından biri, topladığım tek tük madeni paralar ve taşlar ve Glinda'nın beni koruması için verdiği bir kristal vardı.

Kutunun içine tespihi yerleştirdim, sonra kapattım ve tekrar üst rafıma koydum. Oradan ayakkabılarımı çıkardım ve bitkin bir halde yatağıma uzandım. Biraz uyumam gerekiyordu. Ne de olsa sabah ilk iş profesörümle bir toplantım vardı.

İki hafta önce mikrobiyoloji dersim için bir ödev yazmıştım. Bir vaka çalışması. Her ne kadar *kurgu* olması gerekse de, ödev *kurgusal* bir hastalık bulmaktı ve ben de annemin hastalığı hakkında yazma fırsatını değerlendirmiştim. Aslında suçluluk duygusundan arınmak içindi, çünkü olayları yazmak, ölmeden önceki haftalarda ona bakan kişi olmamın ne kadar berbat bir şey olduğunu anlamama yardımcı olmuştu. Doktora gitmeyi reddetmiş ve ne kadar kötüleşirse kötüleşsin onu hastaneye götürmemem konusunda kararlı davranmıştı.

Yine de kitabın sonunda intiharı detaylandırmak yerine solucanlar hakkında yazdım. Zaten var olmadıklarına göre bir zararı olmaz diye düşündüm. Makalede hastalıktan Kara Solucan Sendromu olarak bahsettim ve görünüşe göre, bu hoş küçük vaka çalışması bana sabah ilk iş olarak dersten önce profesörümle bir toplantı kazandırdı.

Çalışmada annemin adını anmamıştım. Ona annem olarak da hitap etmemiştim. Her zaman mahremiyetine karşı acımasızca koruyucu olduğunu düşünmüşümdür. Yine de, o zamanlar sadece on altı yaşında olsam bile

yardım edemedi ama hızlı düşüşü için biraz suçluluk hissetti. İşler kötüye gitmeye başladığında ve orada olmayan şeyler görmeye başladığında kontrol ettirmek için ısrar etmediği için.

Özellikle de sonunda bu onu kurtarabilirse.

Odanın karşısında, üst üste yığılmış tahta sandıklar ve kontrplaklardan oluşan derme çatma masamın üzerinde, annemin hastalanmadan yıllar önce yaptığı bir resim asılıydı. Kıvrımlı dalları küçük bir salıncağı tutan eski görünümlü bir meşe ile doğal bir uçurum kenarı deniz manzarası. Bana her zaman huzur verirdi; boktan şehirdeki boktan daireden çok uzakta bir yer. Bir keresinde ona daha önce oraya gidip gitmediğini sormuştum.

"Rüyamda," demişti.

Yatağımın yanındaki duvara iliştirilmiş, annem, ben ve Bee'nin olduğu, annem hastalanmadan yaklaşık iki yıl önce çekilmiş bir fotoğrafı elime aldığımda göğsümde kasvetli bir sızı belirdi. Annemin her zaman bir ışıltısı vardı, ama o gün, güneş neredeyse bordoya çalan saçlarının arasından parlarken daha da fazla parlıyordu. Evcilleşmemiş bir alevin güzelliğine sahipti, yıkıcı ve vahşi.

Tüm hayatım boyunca, ona çok benzediğim söylenmişti.

Yine de hiçbir zaman vahşi ve evcilleşmemiş olma şansım olmadı. Her zaman kendimi daha çok elektrikli şöminelerdeki alev gibi hissettim; camla çevrelenmiş, hiçbir şey yapma potansiyeli olmayan sahte bir alev. O hastalandığı anda hayat beni zincire vurmuştu ve bir şekilde bu zincirlerden kurtulamadım.

Bee de onun bazı özelliklerini almış olsa da, Conner'ın özelliklerini daha çok almış gibi görünüyordu. Benim ve annemin gözleri parlak mavimsi yeşilken, onunki babasınınki gibi elaydı. Bee'nin aksine, ben babamla hiç tanışmamıştım. Anneme göre babam beleşçinin tekiydi, bu yüzden hiç ilgimi çekmemişti.

Ayrıca Bee'nin sağ gözünün üzerinde benden farklı olarak bir şişlik vardı, doğuştan sahip olduğu bir dermoid kist; okula gidecek yaşa geldiğinden beri onun için bir güvensizlik kaynağı olmuş ve pislik sınıf arkadaşları bu şişlikle alay etmişlerdi. Ne yazık ki annem gözünü aldıracak parayı hiçbir zaman bulamamıştı, bu yüzden gözünde hala biraz deformasyon vardı, ancak bugünlerde bu konuda pek endişeli görünmüyordu.

Küçük ama parçalanmış aileme bakarken içimde yılan gibi bir korku kıvranıp duruyordu.

Yardım
edin bana!
Anne,
hayır!

Uzaklardan gelen çığlıklar düşüncelerimde yankılandı ve gözlerimi sıkıca kapatıp başımı salladım.

Hayır, hayır. Bakma ona. Bakma.

Karanlık tekrar zihnimin bir köşesine sızdı ve titrek bir nefes vererek gözlerimi tekrar açtım. Nefes alışımı yavaşlatırken elimdeki hafif bir titreme resmi sarstı.

Sakin ol. Geçti artık.

Fotoğrafı tekrar duvara yapıştırdım ve yatağın altından, orada sakladığım siyah kelepçelerden birini çıkardım - bir süre önce bir seks oyuncağı dükkanından satın almak zorunda kaldığım gerçek bir BDSM bilek kelepçesi. Bir ucunu yatağımın metal çerçevesine sabitledikten sonra, Angelo'nun daha fazla taciz için geri dönmeye karar vermediğinden emin olmak için bir an durakladım. Küçük odayı dairenin sessiz seslerinden başka bir şey doldurmuyordu: oturma odasının penceresindeki klimanın uğultusu, Prather Caddesi'nden gelen arabalar ve aşağıdaki tiyatrodan gelen boğuk müzik.

Kendimden emin bir şekilde çakımı yastığımın altına sıkıştırdım ve kelepçenin diğer ucunu bileğime bağladım. Sadece cırt cırtlıydı, böylece gerekirse kendimi çabucak serbest bırakabilirdim. En güvenlisi olmasa da beni uyurgezerlikten alıkoyan tek etkili şey buydu. İlaç yolunu bir kez denemiştim ama sigortam olmadığı için bu artık bir seçenek değildi. Ve kendimi kaç kez apartmanın dışında bulduğumu düşününce, bir şeyler yapmam gerektiğini anladım. Her ne kadar garip olsa da, kısıtlama işe yaradı ve metale karşı çekiştirme ve tıngırdama genellikle beni uyandırdığı için sadece bir tarafını yapmak zorunda kaldım. Bu da iyi bir şeydi.

İçimde huzursuz bir gece geçireceğime dair bir his vardı.



Chapter 4

Lilia

Profesör Wilkins karşımda oturuyordu, gözleri her zamanki gibi sert ve okunaksızdı. Diğer profesörlerimin aksine onun ofisi bordo deri sandalyeler, kiraz ağacından kalın bir masa ve ona uygun bir credenza, doğal ışıklı lambalar ve arkasındaki kitap raflarıyla zengin bir kaliteye sahipti. Covington Community College'da tanıdığım her gün papyon takan tek profesör olduğu için oda adamın kişiliğine uyuyordu ve Eski bir Cary Grant filminden fırlamış gibi konuşuyordu.

Masasının üzerinde dağınık duran birkaç kâğıdı düzelttikten bir süre sonra parmaklarını birbirine doladı ve başını kaldırıp bana baktı. "Bayan Vespertine... yazdığınız makale hakkında..."

Alt dudağımdaki keskin bir sızı, tırnaklarımı yememek için edindiğim kötü bir alışkanlık olan dudağımı ısırmayı bırakmamı hatırlattı. "Efendim, acaba... başım bir şey için belada mı? Önce bunu aradan çıkarmak istiyorum. Tabiri caizse yara bandını yırtıp atmak."

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve bir süre beni süzdü. "Hayır, kesinlikle başın belada değil."

Daha rahat bir nefes alarak, pençelediğim sandalye kollarını çözdüm. "İçim rahatladı."

"Yazdığınız makale, Bayan Vespertine, oldukça ilgi çekiciydi. Tüm ayrıntılarıyla büyüleyici. Yazdığınız *hayali* organizma hakkında olağanüstü bir kavrayışınız var gibi görünüyor. Tarif ettiğiniz bu solucanlar kulağa korkunç geliyor."

Bir gece önce gördüğüm imgelemde annemin ağzından kayan solucanları hatırlamak için gözlerimi kapattım. Bütün gece boyunca onların yerlerde süründüğünü ve ağızlardan çıktığını gördüğüm korkunç kâbuslar görmüştüm. "Sanırım oldukça geniş bir hayal gücüm var."

"Gazetede ilgilendiğiniz kişiye ne olduğunu merak ediyorum."

"Ne demek istiyorsunuz, efendim?"

"Sonundaki özette onların kaderine hiç yer vermemişsiniz. Sadece hastalığın seyrini, ilerleyişini ve gözlemlerinizi yazmışsınız." Parmaklarını birbirine kenetleyerek sandalyesinde geriye doğru yaslandı, gözleri endişeyle doluydu.

"Şey, ben... sanırım, bunun için bir tedavi önermediğim gerçeği göz önüne alındığında, onun kaderinden bahsetmeyi umursamadım."

"Peki neden bir tedavi üretmediniz?"

Boğazımı temizleyerek omuz silktim. "Ödev sadece kurgusal bir hastalık ve onun insan fizyolojisi üzerindeki etkisini yazmaktı."

"Bunu da harika bir şekilde yaptın. O kadar zekice ki, bu özel hastalığı nasıl bulduğunuzu sormak zorunda hissediyorum kendimi?"

Aynı şeyi başka biri de yazmış mıydı? Bana bu soruları sormak için neden toplantıya çağırdığını anlamıyordum. "Özür dilerim efendim. Ben uydurdum. Başımın belada olmadığını söylediniz ama sanki beni bir şeyle suçluyormuşsunuz gibi hissediyorum."

Yüzündeki gerginlik hafif bir kıkırdamaya dönüştü ve başını salladı. "Bağışlayın beni, sizi suçlamıyorum Bayan Vespertine." İç çekerek tekrar bana baktı. "Hakkında yazdığınız organizma hayali değil. Anladığım kadarıyla binlerce parazit var ama anlattığınız belirtiler bu özel türü oldukça iyi anlatıyor."

Göğsümde bir şok atışı oldu ve zihnim geriye doğru dönerek onun sözlerini tekrarladı. "Az önce ne dedin sen?" Zayıf bir sesle sordum.

"Dedim ki, makalenizde anlatılan organizma hayali değil. *Var*." *Var.*

Gerçek.

Kafamda uydurduğum bir şey değil. Hayır. Bu doğru

olamaz. "Şaka mı yapıyorsun?"

Dudakları düz, başını salladı. "Bir şakaya d a y a n a r a k toplantı çağrısı yapmazdım."

Ama öyle olması gerekiyordu. Yıllarca bana bunun hayal gücümün bir ürünü olduğu söylenmişti. Annemin intiharının yarattığı travma yüzünden gördüklerimin çarpıtıldığına inandırıldım. Zaman aldı ama açıklamayı kabul etmeye başladım. Aklımın kalbimi korumak için söylediği yalandı çünkü annemin intiharı başka türlü pek bir anlam ifade etmiyordu. Bee'yi ve beni bu şekilde çökmesine izin vermeyecek, hayatını bu kadar korkunç bir şekilde sonlandırmayacak kadar çok seviyordu.

İçimdeki her şey çözüldü. Beni bir gerçeğe bağlayan kırılgan dallar gibi kopup gitti.

Haber bir şekilde aynı anda hem doğrulayıcı hem de dehşet vericiydi.

"Bunu hiçbir ders kitabında ya da internette arattığınızda bulamazsınız."

Profesör Wilkins kafamdaki düşünce girdabını yarıda kesti. "Bunun nedeni Araştırma devam ediyor ve özel mülkiyete ait."

"Özel mülkiyet mi? Bana öyle geliyor ki, başka bir insana bulaşabilecek bir şeyin kamuya açık olması gerekir."

"Bu konuya birazdan döneceğim." Yanındaki bir yığın kâğıdı kaldırdı ve ben de onun yazdırdığı vaka çalışmamın başlığını yakaladım. "Makalenizi okuduktan sonra incelemesi için bir meslektaşıma gönderdim. Adı Loretta Gilchrist. Kendisi Dracadia Üniversitesi'nde entomoloji profesörü ve Doğa Bilimleri Fakültesi Bölüm Başkanı. Okulu biliyor musunuz?"

Son sınıftan önceki yaz, bir gün avukat olmayı umarken, kabul edilmeyeceğimi çok iyi bildiğim halde gönülsüzce başvurduğum o pahalı üniversite. Evet, biliyordum. Ve tabii ki reddedilmiştim. İyi de olmuştu, çünkü daha sonra bölüm değiştirmeye ve annemi perişan eden o şaşırtıcı hastalığın tedavisini bulmaya karar vermiştim. "Evet, duymuştum. Hukuk fakültesi, değil mi?"

"Hukuk fakültesi var, evet. Ama tıbbi araştırmalarıyla çok daha ünlüler."

"Yani, benim ligimin biraz dışındalar, o yüzden bunu bilmemem mantıklı sanırım."

"Başvuranlar konusunda çok seçici davranıyorlar. Bildiğiniz gibi okul oldukça prestijli. Dracadia'nın koridorlarında yürüyen çok sayıda tanınmış kişi var." Omuzlarını geriye attı, yüz ifadesini gururlu bir ifade renklendirdi. "Benim de mezun olduğum okul."

Her ne kadar, eğer durum böyleyse, neden devlet üniversitesinde genel mikrobiyoloji dersi verdiğini sormak istesem de, dudaklarımı sıkı tuttum.

"Tahmin ettiğim gibi, Dr. Gilchrist de oldukça etkilendi." Masasına uzanıp siyah bir zarf çıkardı ve bana uzattı. "Görünüşe göre ödevinizi Kabul Dekanı Dr. Langmore ile paylaşmış, o da bunu size iletmemi istedi."

Kaşlarımı çatarak adressiz zarfı aldım ve çevirdiğimde altın balmumuyla mühürlenmiş olduğunu ve üzerinde Eski İngilizce bir 'D' harfi bulunduğunu gördüm. "Nedir bu?"

"Senin için. Aç bakalım." Ona bir pislik olarak ün kazandıran her zamanki kemer sıkma tavrı, onun için tamamen karakter dışı bir şeye dönüştü. Adam baş döndürücü bir gülümseme takındı ve gözlerindeki heyecan ışıltısı beni hem meraklandırdı hem de endişelendirdi.

Balmumu mührü kırdığımda içinde başka bir siyah zarf buldum, bu zarfın üzerinde güzel bir altın hatla bana yazılmıştı. Zarfı açtığımda, tam üçe katlanmış kalın bir parşömen çıktı. Sayfanın üst kısmına, balmumunun üzerindeki İngilizce D harfinin aynısıyla damgalanmış bir mühür basılmıştı.

Sevgili Bayan Vespertine,

Dracadia Üniversitesi adına, Doğa Bilimleri Fakültesi'ne kabul edilmenizi teklif etmekten memnuniyet duyuyorum. Üniversitemiz akademik mükemmellik ve çığır açan tıbbi araştırmalarıyla gurur duymaktadır. Dr. Wilkins'in kişisel onayıyla birlikte sahip olduğunuz niteliklerin sizi lisans programımıza mükemmel bir şekilde uygun hale getirdiğine inanıyoruz.

Güz dönemi için verdiğimiz akademik burs uyarınca, seyahat, ders kitapları ve konaklama için tüm masraflar karşılanacaktır.

Bu daveti kabul etmeniz halinde, Covington Park'taki gece yarısı treni, Maine'deki Thresher Bay liman kentine ulaşım sağlayacaktır. Daha sonra feribotla Dracadia Adası'na geçeceksiniz.

Kaydınızın başarılı bir şekilde tamamlanması kaydınıza bağlıdır. Sonbahar derslerine kayıt yaptırmaya başlamak için sizin için ayarladığım öğrenci hesabınıza giriş yapmanızı tavsiye ederim. Bir hatırlatma olarak, dersler Eylül ayının ilk günü başlayacaktır.

Kabullerimizin rekabetçi yapısı nedeniyle, kararınızla ilgili olarak en kısa zamanda bizimle iletişime geçmenizi rica ediyoruz. Her türlü soru veya endişeniz için aşağıda belirtilen e-posta adresi ve/veya telefon numarasından bana ulaşabilirsiniz.

Sizden haber almayı dört gözle bekliyorum.

Saygılarımla, Gilbert
Langmore Kabul
Dekanı
LangmoreG@dracadia.edu Ofis:
555-721-3699

Mektuba baktım, bazı kısımlarını ikinci kez okurken muhtemelen yüzümde bir şaşkınlık ifadesi belirmişti. "Ben .... Anlamıyorum. Ben

kabul edilmedi. Yani, haklı olarak, bu benim ligimin çok dışında. Bu hiç mantıklı değil."

"Daha önce tıp bilimleri programına mı başvurmuştunuz?"

"Hayır. Aslında o zamanlar hukuk okumayı planlıyordum. Fikrimi değiştirdim." "Görünüşe göre onlar da yeniden düşünmüşler. Ben kesinlikle

Dr. Gilchrist'le yaptığım görüşmenin kabulle sonuçlanmasını bekliyor olsam da, akademik açıdan yeterli yeteneğe sahip olduğunuzu söyleyebilirim, Bayan Vespertine. Nitelikleriniz konusunda hata yapmayın." Sözlerinde garip bir coşku vardı ama bu nedense beni heyecanlandırmayı başaramadı.

"Bunu takdir ediyorum ama... bu mektup bir sömestr öneriyor. Böyle bir okulu karşılayabilmemin imkânı yok. Covington'ın ücretini zar zor karşılayabiliyorum."

"*Devam etme fırsatıyla birlikte* bir dönem. Okul devamlılık ve akademik başarı ile gurur duyuyor. Sömestr sonunda değerlendirme yapacaklarını ve yeni bir teklifte bulunacaklarını sanıyorum."

Bir elimde hâlâ mektubu tutarken ensemdeki gerginliği ovuşturdum. "Bağışlayın, nankörlük etmek istemem ama bu şekilde bir kabul mektubu almak bana... gayri resmi gibi geliyor?"

İfadesindeki heyecan yerini ciddiyete bıraktı. "Sizin başvurmadığınız gerçeği göz önüne alındığında, belki de Dr. Langmore mektubu evinize göndermiş olsaydı ciddiye alınmayacağını düşünmüştür."

Bu doğruydu. Daha önce kabul edilmediğim bir okuldan evime böyle süslü bir davetiye gelseydi, muhtemelen bunun bir aldatmaca olduğunu düşünür ve çöpe atardım.

"Şunu anlayın Bayan Vespertine, Dracadia'ya her yıl araştırmacılar ve özellikle tıp alanında kariyer yapmak isteyenler arasında *otuz binden* fazla başvuru oluyor. Kabul edilme oranı yüzde iki buçuk. Yale, Harvard, Stanford ve Princeton'ın çok altında. Bu da binden *az* öğrenci demek."

Matematiği anlamıştım. Okula tıp bilimi için kendim başvurmuş olsaydım, Wilkins'in yönlendirmesi olmadan kabul edilme şansım son derece azdı. Muhtemelen imkânsızdı. "Bu üniversite... gerçekten Dracadia'da mı bulunuyor?" Coğrafyam doğruysa Maine kıyılarında küçük bir ada.

"Evet, öyle."

Boynumu daha sert ovuşturdum. "Orası üç saatten fazla uzaklıkta."

"Sanırım bursunuz yurt masrafları ve seyahati de içeriyor."

Mektubu bir kez daha gözden geçirdiğimde barınma ve seyahatin dahil olduğunu doğruladım. Dracadia, Martha's Vineyard gibi, her zaman zenginlerin yaz tatili yeri olduğunu varsaydığım yerlerden biriydi. Üniversitede bir sömestr geçirmenin maliyeti bile gülünç olmalıydı; bu düşünce daveti kabullenmeyi biraz zorlaştırmaya devam ediyordu. "Son transkriptlerimi, test puanlarımı nasıl elde ettiler?"

"Özel bir kuruluş olarak, her adayı olağan standartlara göre inceleme yükümlülükleri yok. Sadece isminizi beğendikleri için size burs teklif edebilirler. Ve inanın bana, böyle şeyler oluyor."

"Okulda kalma ve akademik başarı ile övünen bir okul için bu pek akıllıca görünmüyor."

Hafifçe oflayıp puflayarak başını salladı. "Endişenizi anlıyorum. Ve belki de inançsızlığınızı. İzninizle organizma ve araştırmayla ilgili sorunuza geri döneyim. Araştırmanın sahibi Dracadia, Bayan Vespertine. Söz konusu organizmanın adı *Noctisoma*. Çoğunlukla adada bulunan ve nadiren insanlara bulaşan bir parazit. Biz çok güvenilir bir konakçı değiliz ve tüm doktorlar bu organizmanın *bir insan* patojeni olduğunun farkında değil. Dracadia dışında neredeyse hiç teşhis edilmediği düşünüldüğünde, bu konuda bu kadar çok şey biliyor olmanız bana ilginç geliyor."

Tipik bir insan patojeni değil. "Belki de sadece tesadüftür."

"Ben öyle düşünmüyorum. Dr. Gilchrist'ten anladığım kadarıyla, deneğin ağzından çıktıklarını anlatma şekliniz oldukça açıklayıcı. Yılın başında bana annenizin hayatına mal olan şeyin tedavisini bulmakla ilgilendiğinizi söylemiştiniz. Tanışma sırasında söylediklerinizi tam olarak bunlar değil miydi?"

Öyleydi. Sanırım bunları zihnine not ettiğini fark etmemiştim. "Annemin hastalığına burnumu sokmak istemedim. Ancak, vaka çalışmanızdaki hasta gerçekten annenizse, bu özel parazit üzerinde çalışmaya yetkili tek üniversiteye gitme fırsatını kaçırmazsınız herhalde? Sadece bir dönem için bile olsa. Sorularınızın cevapları Buna değer mi?"

Evet. Değerdi. Hayatım boyunca cevaplar aradım. Kendi başıma ulaşmaya çalıştığım doktorların ve uzmanların veremediği cevaplar. "Bu organizmayı insanlara bulaştırabilecek hale getiren nedir?"

"Evrim elbette. Ancak bunun için bir bulaşma aracı gerekiyor. Kuşkusuz, bu parazit hakkında nasıl bulaştığını bilecek kadar bilgili değilim.

ama Dracadia'da bir Noctisoma uzmanı var. Profesör Bramwell. Nöroparazitoloji ve kaba anatomi dersleri veriyor ve anatomik ve adli patoloji alanında sertifikalı. Ayrıca Noctisoma'dan şüphelenilenlerin otopsilerini de o yapıyor."

Bramwell. Bunu zihnime not ettim. "Kabul edilmeye karar veren benim makalem miydi?"

"Bahse girerim öyledir. Dediğim gibi, oldukça etkileyiciydi ve anlayışınızın genişliğini gösteriyor. Hem parazitoloji hem de fizyoloji ve araştırma gibi birçok konuda." Sandalyesinden kalktı ve arkasındaki kitaplıktan bir fotoğraf aldı. Masanın üzerine koymadan önce bir süre baktı. Fotoğrafta, kendisinin çok daha genç bir versiyonu, bana Notre Dame Katedrali'ni hatırlatan sivri kuleleri olan yaşlanmış bir taş binanın önünde duruyordu. "Kişisel deneyimlerime dayanarak söyleyebilirim ki, Dracadia'ya bir kez katıldığınızda ayrılmak istemeyeceksiniz."

Solucanlar vardı. Kafamda değil. Gerçekti.

Ve onları incelemekte uzmanlaşmış bir üniversite vardı.

Bu olasılık imkânsız görünüyordu. En tedirgin edici anılara ve düşüncelere dokunan ve tamamen uçuk bir şeyi çağrıştıran bir rüyaydı bu: Sarmaşık Ligi'ndeki bir okulun, oraya gitmek için otobüs ücretini zar zor karşılayabilen bir kıza davetiye göndermesi gibi. "Bunun hakkında düşünebilir miyim?"

"Elbette. Ama ilk dönem İşçi Bayramı'ndan sonra başlıyor. Ben olsam çok fazla zaman ayırmazdım. Dediğim gibi, bu pozisyonlar az sayıda ve nadir."

Resme tekrar bakarken tuhaf, açıklanamaz bir şekilde nostaljik bir sıcaklık üzerime çöktü. "Anlıyorum. Ve teşekkür ederim, Profesör. Güveninizi takdir ediyorum."



Chapter 5

Lilia

I Online fizik sınavıma çalışıyor olmalıydım. Kesinlikle *Google'da* Dracadia Üniversitesi'ni aramamalıydım. Özellikle de benim için böyle bir imkân olmadığı için. O kadar uzakta bir üniversitede, tam zamanlı bir programda olmak,

Bee'nin okul taksitinin yarısını karşılayamayacağım anlamına gelir. Sadece bu da değil, Conner'a artık kira payımı karşılayamayacağımı söyleseydim kesinlikle çıldırırdı. Hiç şüphesiz Bee'nin okul harcını yüzüme vurur ve onu Bright Horizons'tan çıkarırdı.

Yine de üniversitenin resimlerine tıklamak canımı acıttı.

Bir adada yer alan okul, bir zamanlar din adamları için eski bir manastırdı. yer ağırlıklı olarak inşa edilmiş için dini çalışma. Bir yandan Kampüse birkaç yeni bina eklenmiş gibi görünse de, Harvard ve Yale gibi eski okullarda görülen gotik akademik mimarinin genel görünümünü koruyordu. Profesör Wilkins'in resminde gördüğüm devasa bina dik bir uçurumun üzerinde oturuyordu, sanki temelin kendisi kaya oluşumunun içine inşa edilmiş gibiydi. Liken kaplı taşları ve günümüzde nadiren görülen karmaşık oymalı duvar işçiliğiyle yüzyıllık gibi görünüyordu. Taş bir duvar kampüsü çevredeki ormandan ayırıyordu ve uçurumun eteklerinde küçük bir kasabaya benzeyen bir yer vardı. Kampüs bana *Ölü Ozanlar Derneği*'nden fırlamış gibi geldi. Geleneklerle dolu, Fırsat.

Bir rüya.

Benim için ulaşılamayacak kadar uzak bir hayal.

Yine de şansımı denemek için arama çubuğuna giriş adresini girdim ve mektupta bana verilen geçici kimlik bilgileriyle giriş yaptım. Ekranda, tıpkı Dekan Langmore'un bahsettiği gibi, benim için çoktan oluşturulmuş bir hesap vardı; profilimde bir resim yoktu ama bir numara sırası atanmıştı ve tüm genel bilgilerim çoktan doldurulmuştu. Adımın altında, derslere kaydolmak için bir düğme, tıklamam için benimle alay ediyordu. URL'yi Google'da aradığımla karşılaştırarak tekrar kontrol ettim. Her şey yasal görünüyordu.

Ne yazık ki yapacak çok işim vardı.

İç çekerek aramadan çıktım ve sandalyeme geri yaslanıp ağaç, salıncak ve ötesindeki uçsuz bucaksız okyanus resmine baktım. Her nasılsa, o anki özlem duygumu yakalamıştı.

"Keşke burada olsaydın anne," diye fısıldadım kendi kendime. "Şu anda tavsiyelerine gerçekten ihtiyacım var." Ara sıra onun hayalet görüntülerini görmediğim zamanlarda, bazen onu kafamın içinde duyardım. Bana ve Bee'ye her bağırmaya çalıştığında çatlayan o yumuşak sesi. Ne zaman bize kızsa ve o nazik sesi korkutmayı başaramasa güldüğüm anları hatırlayarak gülümsedim.

Tekrar öne doğru eğilerek arama çubuğunu açtım ve *Noctisoma* yazdım. Artık nihayet bir isim bulduğuma göre, belki internet daha fazla bilgi sunabilirdi.

Medscape'te birkaç tıbbi çalışma karşıma çıktı ama tıkladığımda sadece kısa bir özet sunuyordu; derinlemesine bir şey yoktu ya da uygun giriş bilgileri olmadan erişemiyordum. CDC web sitesini açtım ve paraziti oraya yazdım. Sayfalarca diğer parazitler arasında sadece Cenevre'deki bir konferansın veri raporunda listelenmişti.

Kelimenin tam anlamıyla *hiçbir şey* yoktu.

Daha kapsamlı olması için *siyah solucanlar* ve *Dracadia Üniversitesi* yazdım. Ekrana gelen ilk makale birkaç hafta öncesine ait bir *Dracadian Gazetesi*'nden geliyordu ve manşeti şöyleydi *Evsiz Kadın Rektör'e Öldürme Niyetiyle Saldırdı*. Andrea Kepling adında olduğu sanılan bir kadının adadaki terk edilmiş evlerden birinde yaşadığı ve Dracadia Üniversitesi Rektörü Dr. Lippincott'un evine zorla girdiği anlatılıyordu. Saldırıya tanık olan Lippincott'un karısına göre, bir kazmayla silahlanmış olan kadın, Lippincott'u karnına solucan sokmakla suçlamıştı.

Orada durakladım. Annemin hastalığının zirvesindeyken, o da beni içine bir şey koymakla suçlamıştı. Onu kasten enfekte etmekle. O zamanlar gözlerinin dalgınlaştığı, göz bebeklerinin büyüdüğü zamanlardı. O zamanlar beni öldürecek kadar vahşi görünüyordu. O haldeyken birinin evime girmesini hayal bile edemezdim. Hem de bir kazmayla.

Görünüşe göre kadın Lippincott'un bacağını yaralamayı başarmış ama yetkililer gelmeden kaçmış.

Andrea'nın polis tarafından çizilen robot resmi bir suçluya benzemiyordu. Bazı yönlerden, uzun saçları ve yorgun gözleriyle bana annemi hatırlatıyordu.

Kapı çalındığında inledim ve dizüstü bilgisayarımı kapattım. "Ders çalışıyorum." Conner'ın boğuk sesi, "Sadece bir saniye sohbet etmemiz gerekiyor," dedi.

kapının diğer tarafında.

"Tamam. Bir saniye."

Kapıyı araladı ve odaya adım atmadan önce içeriye göz attı. "Hey, ah..." Ellerini birbirine sürterek boğazını temizledi. "Son zamanlarda işlerin senin için oldukça zor olduğunu biliyorum. Ve, uh... biliyorsun, uzun zaman önce ayrılabilirdin. Ama burada takıldın ve Bee'ye yardım ettin... ve biliyorum ki .... Bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorum."

Bu işin gidebileceği yer hoşuma gitmemişti. Conner katkılarımı nadiren kabul ederdi. Olsa olsa, hastanedeki fazladan vardiyaları reddettiğim için beni sık sık eleştirirdi - biraz ders çalışmak için isteksizce reddettiğim vardiyalar.

"İşleri senin için kolaylaştırmak istiyorum."

İşin nereye varacağı kesinlikle hoşuma gitmemişti. O Conner değildi. Conner, on altı yaşındayken bana hayatta hiçbir şeyin bedava olmadığını öğreten bir mavi yakalıydı. Bir terslik vardı. "Tamam."

"Bunu daha önce konuşmuştuk..." Elini ensesini ovmak için kaldırdığı ve bakışları benimkilerden ayrıldığı anda ne söyleyeceğini çok iyi biliyordum ve içimi çektim.

"Biliyorum. Annemin eski odasını kiralamak istiyorsun." Bana ve Bee'ye duyduğu saygıdan dolayı henüz bunu yapmadığını sanıyordum ve bunu birkaç yıldır takdir ediyordum. Yine de onun hatırası için mücadele etmek mantıklı gelmiyordu. Yeterince uzun zaman olmuştu. "Sorun yok."

"Emin misin evlat? Yani... bilirsin, biraz daha bekleyebilirim."

"Hayır," dedim elimi umursamazca sallayarak. "Paraya ihtiyacımız var." Bunu izleyen duraksamada, başımı kaldırıp onun parmaklarını karıştırdığını gördüm, görünüşe göre endişeliydi. Belki de bana odayı sorduğu için gergindi. Ben de gergindim. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Evet, kahretsin."

"Annem öldükten sonra sana bahsetmiştim ya-"

"Solucanlar. Evet. Hatırlıyorum." Kaşları çatıldı, bakışlarını indirdi. "Ben .... Seni suçlamıyorum evlat, annen her yerde kanlar içindeyken oldukça zor bir sahneydi."

"Küvette bir şey görmediğine emin misin?" Gerçekte olmamış bir şey için o görüntünün kafamda bu kadar canlı kalmasını hep garip bulmuşumdur.

"Bunu bana neden soruyorsun?" Sesinde bir şüphe havası vardı. "Adli tabibin raporunu okudun Lil. Otopsi raporunu. Hem de defalarca. Hepsi orada."

İç çekerek sandalyemde geriye yaslandım. Okumuştum ama Profesör Wilkins tüm doktorların bu organizmanın bir insan patojeni olduğunun farkında olmadığını da söylemişti. Belki de otopside gözden kaçırmışlardı. "Biliyorum. Ben sadece... belki başka bir şey görmüşsünüzdür diye düşündüm."

"Gördüğüm her şey o raporda ayrıntılı olarak yer alıyor," dedi. "İyi misin?" "Evet. İyiyim. Sadece onu özlüyorum." Onunla tartışmanın bir anlamı yoktu.

onu. Benim gördüğümü görmemiş olmalıydı. Belki de kan suyu çok fazla karartmıştı. Belki de bütün solucanlar bir şekilde kanalizasyona karışmıştı.

"Evet." Uzun bir nefes verdi ve boğazını temizledi. "Peki, uh. Angelo'ya gelip burada kalmasını söylesem ne dersin?"

Ruh halim hızla değişirken midemde çalkantılı bir korku kıvrıldı ve başımı salladım. "Ciddi değilsin, değil mi?"

"Her zaman burada olduğunu düşündüm. Ve Sumler'daki o bok çukurunda yaşıyor."

"Hayır. Hayır! Hadi ama Conner! Ciddi misin?"

"O benim en iyi arkadaşım, Lilia." Ellerini saçlarında gezdirdi, yüzündeki stres o anda daha da belirginleşti.

Parmaklarımla etrafımdaki yastıkları kavrarken, odanın öbür ucundan ona bir şey fırlatma isteğimi bastırdım. "O adam bir pislik, Conner. Buraya son geldiğinde beni köşeye sıkıştırdı ve resmen öldürmekle tehdit etti."

Küçümseyici bir el hareketiyle başını salladı. "Hayır. Öyle bir şey yapmaz. O sadece bir pislik, hepsi bu."

"O bir pislik değil. O lanet olası bir yırtıcı!"

Ellerini yana açarak omuz silkti. "'Ne yapmamı istiyorsun, Lilia? Ha?"

"Söyle ona*, hayır*! Ben de bunu istiyorum. O bir ucube."

"Faturalar için kim yardım edebilir ki! Burada boğuluyorum!"

"Oda arkadaşına karşı değilim ama Angelo olmaz. Lütfen. Hâlâ burada yaşamak ve çalışmak zorundayım!"

"Ve ben de çalışıyorum!" Parmağını göğsüne vuruş şekli, nefret ettiğim mağara adamı titreşimlerini yayıyordu. "Ben çalışıyorum ve bu lanet daire benim adıma. Yani burada kimin yaşayacağına ben karar veririm!"

Annemin ölmeden önce biraz daha düşünmüş olmasını dilediğim tek şey buydu. Çok fazla seçeneği olduğundan değil - o zamanlar sadece on altı yaşındaydım ve kesinlikle daireyi benim adıma alamazdı. Ama Conner'ı eklemek gerçekten gergin ve sinir bozucu durumlara yol açmıştı.

"Buralarda olmak çok daha kolay olurdu," dedi.

"Peki Bee tatil için eve geldiğinde ne olacak? Gerçekten onun etrafında olmasını mı istiyorsun? Bunun onun akıl sağlığı için iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bee iyi! Lanet olası bir şarlatan okuluna ve terapistlere ihtiyacı yok. Arkadaşlara ihtiyacı var! Bir hayata!"

İçimdeki öfke patladı ve ellerim iki yanımda sıkı yumruklar halinde ayağa fırladım. "Onun bir hayatı var. Ve arkadaşları! Daha iyi durumda çünkü *sonunda* ihtiyacı olan yardımı alıyor! Sonunda birileri onu dinliyor. Ve şimdi sen Angelo The Creep'i pijama partilerine davet ederek bunu yok etmek istiyorsun! O bir ezik, Conner. Bizi tehlikeli bir işe bulaştırmadan önce ondan kurtulmalısın!"

"O benim hayatımı kurtardı!"

Elbette ben orada değildim ama görünüşe göre bir süre önce görmeye gittikleri bir adam ikisine silah çekmişti. Angelo daha hızlı davranmış.

"Lanet olsun, annen gibi taşaklarımı eziyorsun!"

"Siktir git Conner. Siktir git. Sikeyim seni! Annemi asla hak etmedin."

"Öyle mi? Siz nankör pisliklerin hiçbiri beni hak etmiyor. O yüzden siktir git, Lilia."

Çıkarken kapıyı çarptı ve annemin tablosunu duvardan söktü.

Beni daha da kızdırdı.

Gözlerimin kenarları gözyaşı tehdidiyle yandı. *Sakın kırılma*. Yanaklarımda kızgın bir sıcaklık yükseldi ve dişlerimi sıktım, keşke kendimi başka bir yere göz kırpabilseydim. Uzak bir yere. Ağaç, salıncak ve açık deniz gibi.

Yatağıma uzandım ve yüzümü avuçlarımın arasına aldım. *Sakın kırılma*.

Angelo'yla aynı yerde yaşayamazdım. Yaşayamazdım. Dairede yaptığım küçük sığınak onun varlığıyla yerle bir olacaktı. Umarım Conner'ın bu konuda aklı başına gelir. Aksi takdirde Bee'nin tatillerde yurtta kalması için ayarlamalar yapmam gerekecekti. Birkaç ay sonra, Noel'de onu ziyaret etmeye çalışacaktım. Zaten annem öldüğünden beri evde harika Noeller geçirmiyorduk. Çoğunlukla Bee ve ben yatak odamızda oturur, annemin eski Beatles plaklarını çalar ve çok fazla sıcak çikolata içerdik. Teknik olarak bunu her yerde yapabilirdik.

Peki ya ben? Bee'nin en az iki aylık okul taksitini peşin ödemenin bir yolunu bulmalıydım. Eğer bunu yapabilirsem, belki, sadece belki, buradan ayrılmak o kadar da imkansız olmazdı.

"E "OnlyFans gibi bir şey düşünebilir misin?" Jayda üzerinde kocaman sarı bir leke olan beyaz bir çarşafı soydu.

Hala bir şekilde üzerine damlayan kurumuş sidiği ovalıyor.

yatağın rayları, başımı salladım. "Kesinlikle hayır." Orada çalışanlara karşı değilim. Cesaretim olsaydı, bunu gerçekten düşünebilirdim. Ama düşünmedim.

"Şunu söyleyebilirim ki, ben de birkaç kez düşündüm. Lanet olsun. Çarşaflara sarılıp kirli bir iğne tarafından bıçaklanmamak için dua etmekten çok daha iyi olurdu." Çarşaf topunu kirli bir keten torbaya attı. "Kuzenimin bir arkadaşı yaptı bunu. Kendine bir para babası bulmadan önce ayda birkaç bin dolar kazanıyordu. Şimdi tembel tembel bütün gün havuz başında oturup aşk romanları okuyor."

Neden kıkırdadığımı bilmiyordum. Muhtemelen Connor'la yaptığım konuşmadan sonra gülünecek bir şeye ihtiyacım vardı.

"Bu senin şansın, Lilia. Tanrı seni geldiğini görmediğin bir yola soktu ve bu yolda yürümen gerekiyor."

İç çekerek çişimi temizlemeye ara verdim ve kendimi bir üniversitenin koridorlarında yürürken hayal etmeye çalıştım. "Biliyorum. Ama..."

"Ama hiçbir şey. Sen annene baktın. Şimdi de kız kardeşin *ve* onun babasıyla ilgileniyorsun. İşin bitti. Tanrı sana diyor ki, artık *senin* zamanın geldi."

O kadar dindar olmasam da Jayda'nın Tanrı'dan bahsetmesine aldırış etmedim. Tüm bu kargaşanın gerçekten bir anlamı olduğuna inanmak isterdim. "Tanrı'nın ne planladığını bu kadar iyi biliyorsan neden vaiz olmadın?"

"Çünkü sevişmeyi çok seviyorum," dedi elini yuvarlak göbeğinin üzerinde gezdirerek. "Ve Tanrı biliyor ki babası bu konuda iyi. O yüzden beni bu yola sokmadı."

Ovalama işime geri döndüğümde ofladım. "Quentin ve seninle birlikte yaşayabilir miyim?"

"Gelebileceğini biliyorsun. Kapımız sana her zaman açık. Ama gerçekte istediğin bu değil. Tüm o gösterişli, zengin, beyaz insanlarla birlikte yaşayan bir *Harry Potter* sürtüğü olmak istiyorsun ve bana istemediğini söyleme."

Homurdandım ve başımı salladım. "Aslında onlarla yaşama düşüncesi beni biraz korkutuyor. O hayatı bilmiyorum. Covington benim evim."

"*Onlar* önemli değil. Önemli olan senin hayallerin. Laboratuvar önlüğü giymeyi hak ediyorsun, pis, bok lekeli önlükler değil."

"OnlyFans'ta videolarımı yayınlamak itibarım için iyi olmayacak."

"Neden olmasın?" Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Neden olmasın ki? Bazı kızlar tıp fakültesine girebilmek için striptiz yapar. Sen yapman gerekeni yap, Lilia." Kaşlarını kaldırarak, çocuğunu azarlayan bir anne gibi parmağıyla beni işaret etti. "Kimsenin seni utandırmasına izin verme."

"Neden hep böyle olmak zorundasın..."

"Doğru mu?"

"Olumlu, aradığım kelime buydu."

"Çünkü seni böyle bekleyen bir burs varken, gelecek yıl burada oturup seninle yerleri ve çöpleri ovarsam lanetlenirim. Git hadi. Gerisini sonra düşünürsün."

Ya yapsaydım? Annem hep böyle spontane davranırdı. Her zaman tedbiri elden bırakmazdı. Tüm kalbiyle şuna inanırdı.

işler yolunda gitti. Belki de onun tüm mücadelelerine karşı kalın kafalıydım ama sanki her zaman her şey yolunda gidiyordu. Hiç aç kalmadık. Hiç evden atılmadık ya da kışın kaloriferler sönmedi. Hayatta kalmıştık.

Annemi öldüren hastalığı incelemeyi her şeyden çok istiyordum ve Jayda'nın da dediği gibi Dracadia benim için bir şanstı. Buna ihtiyacım vardı. Deli olmadığımı, o lanet solucanların annemin içinden çıktığını gördüğümü ve bunun bana inandırıldığı gibi sadece hayal gücümün bir ürünü olmadığını bilmek için.

Dracadia'yı düşünsem de düşünmesem de bir şeyler bulmalıydım çünkü Conner'ın son zamanlarda Angelo'yla birlikte içine düştüğü saçmalıklar hakkında içimde kötü bir his vardı. Benim ve Bee'nin geleceği ve güvenliğimiz için bir çıkış yolu bulmam gerekiyordu.



Chapter 6

Devryck

"Bunu yapmayın!" Sanık konseyin önünde, devasa, yaldızlı bir kafesin içinde kilitli bir şekilde duruyordu. "Sana yalvarıyorum."

Etraftaki oda, Dracadia Üniversitesi'nin hemen dışında, Yedi Kale Topluluğu'na ait geniş bir katedral olan The Roost'un yeraltı mezarlarındaki üç ayin odasından biriydi. Ya da bize daha çok atıfta bulunulduğu gibi Rook'lar. Gri beton duvarlar ve zemin, bir mezarın içine canlı canlı gömülmek gibi bir boğulma hissi veriyordu. Törenlerin ne kadar zihin bulandırıcı olabileceği düşünüldüğünde, bu gerçekten de uygundu. Titreyen çok sayıda mum bile soğuk ve kasvetli mahzeni aydınlatamıyordu; mahzenin ortasında, altın karolara kazınmış, cemiyetin amblemi yer alıyordu; veba sırasında kullanılanlara benzer, üzerinde yedi rakamı bulunan iki çapraz tıbbi baston. Göğsüme kazınmış olan amblemin aynısı.

Katedral duvarlarının dışında bir söylentiydik. Bir efsane. Öğrenciler arasında fısıldanan bir sır. Komplolar için yem.

Hiç görülmedik. Hiç duyulmadık.

Vücudunun önünde çapraz duran Sanık'ın kolları kırılmaya hazır narin dallar gibi titriyordu. Ben de dahil olmak üzere odadaki diğer tüm üyelerin yüzünü gizleyen veba doktoru maskelerinden birini takmayan tek kişi oydu.

Sanığın gözlerini gölgeleyen koyu siyah halkalar az uyuduğunu gösteriyordu ve bakışlarını yere indirerek kimseye bakmayı reddetmesi

işlediği suçların ciddiyetini ve ne kadar büyük bir pisliğe bulaştığını anlamıştı.

Ne de olsa Rooks'un her üyesi hırsızlık yapmaması gerektiğini bilirdi. Yeni yetme çaylaklar olarak bize verilen ve Cemiyet'in yasalarını ne kadar ciddi bir şekilde uyguladığından henüz habersiz olan lanet olası el kitabında yazıyordu bu. Dış dünyadan ayrı olan kanunlar.

Yüzyıllardır yürürlükte olan ve odadaki her üyeden daha uzun ömürlü olmaya devam edecek olan yasalar.

Konseyin önünde duran adam neredeyse on yıldır üyeydi. Neredeyse on yıllık bir ayrıcalık ve hayal bile edilemeyecek bir güç, o anda umutsuzca sarıldığı umut ipliğine indirgenmişti. Rooks'un suçlarını affetmesi için ettiği tek bir dua.

"Kendi adınıza söyleyecek bir şeyiniz var mı?" Başkan Winthrop'un tok sesi maskesinin ardında hafifçe boğuklaşsa da tamamen tanınabilir haldeydi. Halefinin zamansız ölümü onu yaklaşık dört yıl önce terfi ettirmişti ve o zamandan beri örgütte *temizlik* yapma yeminine sadık kalmıştı.

Sanık bir adım öne çıktı, kafesinin altın parmaklıklarını kavradı ve bakışlarını indirdi. "Sadece kardeşlerime karşı ağır bir suç işlediğimi biliyorum. Bu affedilemez eyleme ilham veren şey bir anlık çaresizlik ve umutsuzluktu. Merhametiniz için yalvarıyorum. Beni bağışlayın, güveninizi ve saygınızı kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağıma yemin ederim."

Bir kahkaha attım ve ses odada yankılandı, birkaç maskeli yüzün dikkatini çektim ve Sanık'tan dehşet dolu bir bakış aldım. Çaldığı kişi ben olduğum için bu anlaşılabilir bir durumdu. Sanık yıllarca süren araştırmasını neredeyse bir ilaç kralına satıyordu. Babamın felaketle sonuçlanan çıkışından sonra bir nebze olsun saygı kazandığımdan beri yorulmak bilmeden kendimi adadığım çalışmamı kesinlikle istismar edecekti.

Neyse ki Sanık yakalanmıştı. Her zaman
yakalanırlar.

Gerçek adı Paul Darrows'tu ama artık bunun bir önemi yoktu. Anladığım kadarıyla Darrows'un bir karısı ve çocukları vardı. Kaderinin o andaki gidişatı düşünüldüğünde trajikti ama adam eylemlerinin sonuçlarını iyi bilecek kadar çok infaza tanık olmuştu. Rook'lar dünyanın en güçlü üç gizli topluluğundan biriydi; eski CIA, FBI, başkanlar ve mucitlerden oluşuyordu ve hepsi de bir zamanlar bu odada oturmuştu

bir noktada. Onları nasıl alt edebileceğini düşündüğü beni aşıyordu.

Güven ve saygı kazanma sözüne sadece gülmüştüm çünkü aptal herif pantolonu inikken yakalanmıştı; muhtemelen geceyi tavandaki çatlakları sayarak geçirmiş olmayı dileyecek olan metresi tarafından kelimenin tam anlamıyla kıçına tekmeyi yemişti.

Darrows muhtemelen en ufak bir şüpheye mahal vermeden süpürülmüştü. Bu odadaki adamlar dışında hiç kimse onun akıbetini bilmeyecekti. Ve zavallı piçle aynı duruma düşmek istemeyen hiç kimse de bunu söylemeyecekti.

"Bu konuyu oylayalım." Winthrop siyah, kapüşonlu cübbesinden göğsüne iliştirilmiş nesneyi çıkardı; yarım dolar büyüklüğünde bir madeni paraya benzeyen bu nesnenin üzerinde Yedi Kale Cemiyeti'nin amblemi vardı. Madeni paranın bir yüzü altındı, kardeşliği-güvenliği ve sadakati temsil ediyordu. Diğer yüzü siyahtı. Bir ölüm cezası.

Diğer altı üye de rozetlerini çıkardı. Mahkûmiyet için toplam yedi oy gerekiyordu ve çoğunluk, yani bir artı bir, Darrow'ların yaşayıp yaşamayacağını belirliyordu.

Teker teker iğnelerini önlerindeki masanın üzerine koydular. Balkondaki yerimden, oybirliğiyle alınan kararın ortaya çıkışını izledim - her iğnenin siyah tarafı yukarı bakıyordu.

Ne de olsa Rook'lar aramızdaki hırsızları pek hoş karşılamazdı.

Özellikle de benim araştırmam sadece odadaki üyeler için değil, üniversite ve Dracadia'nın geleceği için de önemli olduğundan.

"Kardeş Darrows, ihanet, hırsızlık ve gizli materyallerin kasıtlı olarak dağıtılması suçlarından dolayı suçlu bulunmuş bulunmaktasınız." Winthrop sandalyesine geri oturdu ve diğer iki Rook üyesinin beklediği sağ tarafına işaret etti.

"Hayır!" Bir haykırış duvarlarda yankılandı ve kafesteki adam konseyden uzaklaşarak kendini acımasız demir parmaklıklara çarptı. Bariyeri salladı, çığlık attı ve hayatı için yalvardı.

Yine de kaçış yoktu.

Kardeşlikle olan bağları kopmuştu. Kutsal yeminleri bozmuştu, etine - hepimizin etine- kazınmış olan sözü, hepimizi bağlayan yarayı.

Artık merhametimize layık değildi.

Darrows boğuk bir yalvarışta bulundu, sanki cellatları onun kaderi üzerinde söz sahibiymiş gibi. Sanki üstün kardeşlerinin karşısında ona merhamet etmeye cesaret edebilirlermiş gibi.

İnfazcı olarak bilinen üye öne çıktı. Darrows hariç diğer tüm üyelerin taktığı siyah maskelerin aksine, onunki göz kamaştırıcı bir altın renginde parlıyordu ve yüzeyi odada titreyen mumları yansıtıyordu.

Cellat'ın avucunda bir altın parıltısı yakaladım; bir uzaktan kumanda. Düğmeye bir kez basıldı ve cam bir duvar kafesin tepesinden aşağı kayarak parmaklıkları çevreledi ve Darrows'u içine aldı. Sahne ışıklarına benzeyen iki nesne içerideki zeminden çıktı ve yerine oturdu. Bir an sonra, akan su gibi bir ses odayı doldurdu. Yayılan gaz görünmez, kokusuz ve renksizdi. Gerçek veba salgını sırasında kullanılan maskelerin aksine, üyelerin taktığı maskeler kafesten sızabilecek dumanları etkili bir şekilde bloke ediyordu; camda bir çatlak ya da boşluk olması ihtimaline karşı bir güvenlik önlemiydi bu.

Darrows elleriyle yüzünü kapattı ve dizlerinin üzerine çöktü. Kafesini dolduran ölümcül dumandan korunmak için nafile bir çabaydı bu. Yine de fark etmedi; gaz ciğerlerini ve parmaklarındaki çatlaklardan beynini istila etti. Kaslarına nüfuz etti ve nöbet geçirerek yana yığıldı. Birkaç dakika sonra vücudu hareketsiz kaldı.

Karo zemin alçalıp kafesi ve Darrows'un cansız bedenini yakılıp unutulacağı alt kata taşırken, beton kazıma sesi odanın içinde patladı. Yerine, Darrows'un konsey önünde durduğuna dair herhangi bir kanıt içermeyen, amblemi taşıyan ikinci, boş bir karo zemin yükseldi. Hatta var olduğuna dair bile.

Adı bir daha asla anılmayacaktı.



Chapter 7

Lilia

Dracadia'ya davet edilmemin üzerinden iki hafta geçmişti. Ne yazık ki, gitme ihtimali benim gerçekliğime gökten inen pembe tek boynuzlu atlardan daha yakın değildi. Bir türlü bulamadım.

Bunu gerçekleştirmenin lojistik bir yolu vardı ve şüphesiz bunun ve diğer her şeyin stresi beni etkilemişti, çünkü annemin hayallerini daha sık görmeye başlamıştım. Wilkins bana o solucanların gerçek olduğunu söylediğinden beri beynim beni ikna etmeye çalışıyordu. Sonuç olarak, aşırı yorgun düşmüştüm, zaman zaman sınıfta uyuyordum, ancak ona seslendiğimde aşağılanmış bir şekilde irkilerek uyanıyordum.

Yazın son mikrobiyoloji dersinden sadece sınıfta uyandırılmanın utancı yüzünden değil, Profesör Wilkins'in bana Dracadia hakkında soru sormasından korktuğum için de kaçmıştım. Güz dönemi bir hafta içinde başlayacaktı ve ben oraya kaydımı yaptırmak için hiçbir şey yapmamıştım. Maddi durumum yeterince stres yaratmıyormuş gibi, Connor yeni bir oda arkadaşı bulmak için annemin odasını temizlemeye başlamıştı. Neyse ki Angelo'nun taşınması fikrinden vazgeçmişti, bu kaosun içinde küçük bir ışık parçasıydı. Etrafında sürekli böyle bir adam olmasının aptallığını anlamış olmalıydı. En azından öyle olmasını umuyordum.

O akşam tek kelime etmeden işe gitmek üzere evden ayrılmıştım, o ise annemin elden çıkarmaya razı olduğum kişisel eşyalarını kutulara istifliyordu. Eşyalarını karıştırmayı yeterince erteleyen Connor, sonunda saklamak istediklerimi ayırmazsam her şeyi atmakla tehdit etmişti. Ben de

Bee ve benim için bir zula - albümler, mücevherler, tablolar ve annemin eski kıyafetlerinden bazıları.

Annemin boş odasını görünce göğsümde bir sızı hissettim ve her ne kadar paraya ihtiyacımız olduğunu bilsem de, sonunda o boşluğu bir yabancının dolduracağı düşüncesine dayanamadım.

Stresten bitkin düşmüş bir halde personel salonuna girdim ve oradaki dolaplara doğru ilerledim, kendimi Jayda'nın parlak gözlü gülümsemesini kendi gülümsememle karşılamaya zorladım. "Hey," dedim kilidin üzerindeki düğmeyi çevirerek.

"Hey!" Sesindeki coşku biraz azalmış gibiydi ve arkama dönüp baktığımda daha da yaklaştığını gördüm.

Hâlâ gülümsüyordu.

"Her şey yolunda mı?" Kadrana doğru döndüm, bu kadar uzun süre samimi bir ifade takınmak zorunda kaldığım için acı çekiyordum ve çantamı içine attığım dolabımı tıklatarak açtım.

"Evet. Senin için bir şey aldım ama... bilmeni isterim ki geri vermek gibi bir seçeneğim yok, tamam mı?"

Kafam yeni bir merakla karışmıştı, dolabımın kapağını kapattım ve yüzümü ona döndüm, kollarını arkasına sakladığını fark ettim. "Nedir bu?"

"Sadece küçük bir tebrik." Arkasından yaklaşık bir kart büyüklüğünde mor bir zarf çıkardı ve bana uzattı.

"Ne için?"

Yüzü kaşlarını çattı. "*Ne* demek ne için? Neden sarmaşık ligindeki bir okuldan burs almak önemli bir şey değilmiş gibi davranıyorsun?"

Birden ona Dracadia'dan hiç bahsetmemiş olmayı diledim -sanki suçluluk duygum zaten en üst seviyeye ulaşmamış gibi. "Öylece çekip gitmeyi göze alamam."

"Yani bu fırsatın kaybolmasına izin mi vereceksin?"

"İstemiyorum, hayır. Ama şu anda seçeneklerim çok az."

"Kartı aç, Lilia."

Temkinli bir adımla zarfı açtım ve içinde bir tebrik kartı buldum. Çevirerek açtığımda bir yığın banknot çıktı. Yüzlükler. Elliler. Yirmilikler. Onluklar. İçinde en az bin dolar olduğunu anlamak için saymama bile gerek yoktu.

Kalbim yerinden fırladı.

Gözyaşlarımın sızısı burnumu yaktı ve başımı salladım.

"Danica'ya okula kabul edildiğini söyledim." Danica departmanımızın baş yöneticisiydi ve onunla her zaman iyi bir ilişkim olmuştu, bu yüzden Jayda'nın ona söylemiş olması beni rahatsız etmedi. "Her neyse, fazladan para için tüm doktorları ve hemşireleri bir araya topladı. Yaklaşık bin küsur."

Bee'nin iki aylık okul masrafını karşılamaya yetecek kadar. En azından benim payımı. Artı biraz daha. Bu bana bir avantaj sağlayacak, bir iş bulmamı ve muhtemelen birkaç ay daha biriktirmemi sağlayacaktı.

"Bunu kabul edemem. Bu .... Bu çok fazla, Jay."

"Pazarlık yok, bebeğim. O para senin." Elini küçümser bir tavırla havaya kaldırdı ve başını salladı. "Ve geri ödemek zorunda değilsin, o yüzden o konuya hiç girme."

"Ama dersler Pazartesi başlıyor. Bugünden bir *hafta* sonra. Bu kadar geç kayıt olmama izin verirler mi onu bile bilmiyorum. Oryantasyonu ve kaydı kaçırdım."

"Bu okul saçmalığı hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ama kayıt için hâlâ uygun olup olmadığını öğrenmek için acele etsen iyi olur."

Elimde o kalın fatura yığınını tutarken, daha önceki imkânsızlıklar... şey, *mümkün görünüyordu*. Endişelenmem gereken tek şeyin okul olduğu bir dünya hayal edemiyordum. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Daha önce hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı."

"Söyleyeceğin şey çok basit. Benden sonra tekrar et: Ben, Lilia Vespertine." Kaşlarını kaldırdı, durdu, beni bekliyordu.

"Ben, Lilia Vespertine."

"Lanet olası Dracadia Üniversitesi'ne gidiyorum."

Ağlamaklı bir kahkaha attım. "Dracadia Üniversitesi'ne gidiyorum."

Kollarını kavuşturup gülümserken Jayda'nın gözlerinde bir gurur ışıltısı parladı. "İşte bu kadar. İhtiyacımız olan tüm teşekkürler."

Kollarımı ona doladım, umutsuzca hıçkırıklarımı tuttum, çünkü lanet olsun, yaptığı şeyi yapmak zorunda değildi. Ve ona borcumu ödeyebilmemin hiçbir yolu yoktu. Ta ki on yıl sonra diplomamı alana kadar. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

"Bir iyilik daha istesem bencillik etmiş olur muyum?"

"İyiliğe göre değişir," dedi beni gülümseten düz bir sesle.

Onu bırakarak geri çekildim. "Bu hafta seninle kalabilir miyim? Conner annemin odasını temizliyor. Sadece... bunun için burada kalmakla pek ilgilenmiyorum."

"Kesinlikle kalabilirsin. Çantanı topla ve bu gece ne yapman gerekiyorsa yap." Dolaplarımızın yanındaki raftan bir şapka aldı ve uzun örgülerini içine sardı - saçlarını kirli bir kova suya gelişigüzel daldırdıktan sonra uygulamaya koymuştu. "Seni alması için Quentin'i de getireceğim."

"Emin misin?" Saçlarımı ensemde gevşek bir atkuyruğu haline getirdim. "Sizi dışarıda bırakmak istemiyorum. Evinize Uber'le gidebilirim."

"Israr ediyorum. Şu anda üzerinde o kadar ağırlığa ihtiyacın yok. Planlaman gereken şeyler var."

Yine kendimi, yakında o mistik görünümlü kampüste yürüyebileceğim ihtimalini kafamda oturtmaya çalışırken buldum.

Teneffüste personel bilgisayarlarından birini kullanarak Dekan Langmore'a kısa bir e-posta gönderdim ve derslere kaydolmak için çok geç olup olmadığını sordum. Saat onu biraz geçiyordu, bir cevap beklemiyordum, ama kapanmadan hemen önce gelen kutumda adı belirdiğinde, neredeyse dilim damağım kuruyacaktı.

Kesinlikle, Bayan Vespertine. Geçen hafta oryantasyonda almış olacağınız hoş geldiniz paketinin yanı sıra kayıt linkini de ekledim.

Ekteki dosyada şöyle yazıyordu: *Dracadia Üniversitesi'*ne *hoş geldiniz*.

Yanağımı ısırmak, kurtulmak için kaşınan gülümsememi engelleyemedi. Çünkü ben, Lilia Vespertine, lanet olası Dracadia Üniversitesi'ne gidiyordum.

Mesai çok çabuk geçti ve eve gitmeden önce Danica'ya hem teşekkür edip hem de azarladım. Metroda çantamı tutarak otururken pencereden dışarı baktım, umutsuzca gülümsememi tutmaya çalışıyordum.

Kendimi bir Ivy League öğrencisi olarak hayal ederken, kendi yansımama gülümseyen bir ucube gibi görünmüyordum. Benim kampüsüm. Benim okulum.

Hayat gerçek dışı geliyordu. Bir rüya gibi.

O akşam vardiyama umutsuzluk ve hayal kırıklığı içinde gitmiştim.

Birdenbire bir planım oldu.

Daireye girer girmez adımlarımı sessizleştirdim, gözlerim loş ışıkta Conner'ı aradı. Şüphesiz, gittiğim için bana zor anlar yaşatacaktı ve kafam hâlâ yerindeyken bunu göze alamazdım.

kararla boğuştum. Doğruca yatak odama yöneldim, düğmeyi çevirdiğimde düğümler daha da sıkılaştı ve bavulumu almak için dolaba koştum, birkaç sweatshirt almak için durakladım. Bavulu yatağın üzerine kaldırdım ve şifonyere doğru döndüm, kot pantolonları, iş görüşmeleri için aldığım birkaç eteği, annemin eski gardırobundan aldığım elbiseleri, kazakları, iç çamaşırlarını, çorapları, biblo kutumu özensizce yerleştirdim. En sevdiğim battaniyemi, Bee, annem ve benim bir resmimi ve annemin tablosunu koydum. Bir şarj aleti ve banyo malzemeleri. Masamdan Dracadia davetiyesini aldım ve çantamın içine doldurdum. Her şey bavulun içine mükemmel bir şekilde sığdı ve sadece fermuarı tuttuğumda kapımda uğursuz bir varlık hissettim.

"Sanırım bir şey unuttun." Angelo'nun sesinin rahatsız edici tınısı ensemden aşağı süzüldü ve döndüğümde saten külotlarımdan birini yüzüne doğru tuttuğunu gördüm.

Bakışlarımı indirerek elimi uzattım. "Onları bana ver."

"Sanırım onları hatıra olarak saklayacağım."

Ona olan kızgınlığımı gizleyerek bavulumu fermuarlamayı bitirdim. "Ne istiyorsan yap, Angelo. Seninle, bu kasabayla işim bitti. Hepsiyle."

"Bana nereye gittiğini söyle, ben de onları geri vereyim."

"Oyun oynamak için biraz *yaşlı* olduğunu düşünmüyor musun?" Bavulu yataktan kaldırdım. Bu yürüyen pislikle aynı dairede kalmayı planlamıyordum. Quentin gelene kadar bir saat sokakta beklemek zorunda kalsam bile, en azından yapmaya çalıştığı her türlü saçmalığın tanıkları olacaktı. "Burada ne halt ediyorsun ki? İçeri nasıl girdin?"

"Bana nereye gittiğini söyle," dedi yine, sorularımı duymazdan gelerek.

"Hayır." Kaslarımı zorlayarak bavulu odanın öbür ucuna taşıdım, durdum kapının önünde durdu. "Çekil." Bir

santim bile kımıldamadı.

İçime bir şey hücum etti -korku, adrenalin, bilemiyordum ama gücü kemiklerimi titretiyordu. "Yolumdan çekil, Angelo. Oyun oynamıyorum."

Hâlâ hareket etmiyordu.

"Siktir git," dedim, ona dalmaya hazırdım.

Elini benimkinin üzerine kenetledi ve kaldırmakta zorlandığım bavulu aşağı doğru itti, taşıyamayacağım kadar ağırlaştırdı. "Hiçbir yere gitmiyorsun, küçük kız."

Tanrım, ondan yayılan pis koku. Bir adamın gerçek bir mezar gibi kokabileceğini kim tahmin edebilirdi ki? Eminim ki onu kesip açmak bir cesedin dışarı dökülmesine neden olurdu.

"Lil! Angelo! Eve biraz coney getirdim! Hadi ye!" Conner'ın sesi rahatlama ve telaşın çalkantılı bir karışımını tetikledi. O eve gelmeden gitmiş olmayı umuyordum.

Yazdığım not üzücü ve yetersiz bir çıkıştı ama beni suçlamaya çalışmasını göze alamazdım. Ya da kavga etmemiz ve Bee'nin okul ücretini geri çekecek kadar onu kızdırmamı göze alamazdım.

"Kulağa çok lezzetli geliyor!" Angelo dudaklarını gülümsemek için kıvırarak karşılık verdi. "Görünüşe bakılırsa Connor'a da söylemeyi düşünmüyormuşsun." Duvarı itti ve koridordan mutfağa doğru yöneldi. Her ne kadar içimden yatak odamın penceresinden sıvışmak gelse de, Connor'a en azından neler olduğunu anlatmayı borçluydum.

İçimi çekerek çantamı yatak odasında bıraktım ve onlara doğru ilerledim.

Elimde Coney, ben kapıda dururken Connor kaşlarını çattı. "Hey, Angelo dışarı çıkacağını söyledi. Nereye?"

"Bir arkadaşımda kalıyorum. Neden senden önce geldi?"

"Bir toplantımız vardı. Akşam yemeği için dışarı çıktım. O kaldı." Kaşları yukarı kalktı, gözlerini dikti. "Hangi arkadaşınla kalıyorsun?"

"Okuldan biriyle," diye yalan söyledim. "Onu tanımıyorsun."

Connor omuz silkerek coney'sini ısırdı ve çenesinden aşağı sos damlattı.

Angelo parmağını masaya vururken, yenmemiş coney'si önündeki kâğıt tepside duruyordu. "Bu kadar mı?" diye sordu, o ürpertici gözlerini benden ayırmadan. "Kim olduğunu sormayacak mısın?"

Connor kaşlarını çatarak çenesini ön koluna sildi ve sos parçasını da beraberinde götürdü. "'Umurumda mı? O daha yirmi yaşında."

İçimdeki düğümlerin bir kısmı çözüldü, öyle ki ona Dracadia'dan bahsederek havayı bozmaya cesaret etmek istemedim. Onu arayacaktım. Notu beslenme çantasına bırakırdım. Posta güvercini gönderirdim. Ya da baykuş. Angelo'nun dahil olmadığı bir şey.

"Ahh, başka bir şey daha var, değil mi Lil?" Angelo'nun yüzü o anda sineklikle tokatlayabileceğim hınzır bir gülümsemeye dönüştü.

Boğazımdaki kuruluğu yutarak başımı salladım.

"Ah, hadi ama. Dracadia hakkında bir şeyler vardı sanırım." Sesindeki tiyatral ton beni rahatsız ediyordu ve tavanın üzerine çökmesini izlemek için serçe parmağımı seve seve feda edebilirdim.

Pislik herif masamın üzerindeki zarfı açmıştı. Tanrı bilir ne kadar zamandır dairemizdeydi ve eşyalarımı karıştırmıştı.

"'Bu da ne böyle?" Connor ağzına bir lokma daha tıkıştırarak sordu. "Vampir filmlerinden çıkmış gibi."

"Bir üniversite. Oraya kabul edildim," diye teklif ettim isteksizce.

Conner'ın kaşları havaya kalktı, gözleri şaşkınlıkla parladı. "Öyle mi? Bu harika Lil. Tebrik ederim. Burası... başka bir devlet üniversitesi mi?"

Dikkatimi kaydırmam Angelo'nun kendini beğenmiş sırıtışını ön plana çıkardı. "Hayır. Buranın yaklaşık üç saat kuzeyinde bir üniversite."

"Üç saat mi?" Conner kaşlarını çatarak birasını uzun uzun yudumladı ve şişeyi bıraktığında kaşları daha da çatılmıştı. "Ve az önce sarmaşık ligi mi dedin? Bu bir şaka mı? Covington'da iki dersin parasını bile zor ödüyorsun."

Kanımda kaynayan gerilime rağmen Bee'nin iyiliği için dikkatli davranmak zorundaydım. Ona bana para verildiğini söylemek aptalca olurdu - özellikle de Angelo'nun önünde. "Tam ücretli bir burs aldım."

Dilinin gıdaklaması mutlu olmadığını gösteriyordu. "Bu işe yaramayacak. Burada Bee ve kiranın yarısı senin."

"Bu benim tek ve yegane fırsatım Connor. Tek şansım. Ve kendimi suçlu hissetmek zorunda bırakılmayacağım. Mecbur olmadığım halde kaldım. Gidebilecekken yardım ettim. Ve senden hiçbir şey istemedim. Hiçbir zaman. Ama şimdi senden annemin yıllar önce sevdiği iyi adam olmanı ve bana yardım etmeni istiyorum. Lütfen."

Anladığını tahmin ettiğim şey Conner'ın yüzünde parladı ve bir huff attı. "Angelo, bize biraz izin verir misin?"

Angelo'nun çenesi kaydı, bakışları daha da yoğunlaştı. "Bir sigara içebilirim." Bu sözlerle sandalyesinden kalktı ve gözlerini benden ayırmadan odadan dışarı çıktı.

Kapının tıklamasıyla rahatlamış bir nefes verdim. "Teşekkür ederim."

Conner kollarını kavuşturmuş, yere bakıyordu. "Demek bu okul. Vay canına.

Tüm bunlarla başa çıkabileceğini düşünüyor musun?"

Nihayet, üstünlük gösterisi olmadan gerçek bir konuşma. "Deneyeceğim."

Çenesini ovuşturdu ve teslim olmuş bir nefes verdi. "Tamam. Kirayı ben hallederim. Oda için bazı adaylar var. Callaghan ilgilendiğinden bahsetti."

Tanrım, Leydi Callaghan'ı her gün Angelo'ya tercih ederdim, orası kesin.

"Arı konusunda bana yardım edebileceğin sürece mi?" diye sordu ve ben de gülümsedim,

Bunun onun için hala bir öncelik olduğunu bilmek sevindirici.

"Bunun için biriktirdiğim biraz param var. Okulda bir iş bulacağım. İş etüdü var ve belki başka bir akşam işi bulabilirim."

Dudakları düz bir çizgi halinde inceldi, başını salladı. "Sen her zaman zeki bir çocuktun Lil. Küçüklüğünden beri, biliyor musun? Akıllı küçük pislik. Annen..." Başparmağının tersiyle burnunu kaşıdı. "Gurur duyacağını biliyorum."

"Teşekkürler."

"Oda senin için burada olacak. Ve Bee. K i r a y a falan vermeyeceğim."

Elimden geldiğince uzun bir süre için geri dönmeyi planladığımdan değil. Dracadia'da işler yolunda gitmese bile, bu taşınmayı kendi başıma kalmak için bir fırsat olarak kullanmak niyetindeydim. Yine de Conner çok nazikti. "Buna minnettarım."

"Ne zaman gidiyorsun?"

"Hemen şimdi gidiyorum. Birkaç gün bir arkadaşımda kalacağım, sonra beni tren istasyonuna götürecek."

"Pekâlâ." Tekrar çenesini ovuşturdu ve bana sarılacakmış gibi öne doğru bir adım attı, ama tereddüt etti ve tekrar geri adım attı.

Dudaklarımı yarım bir gülümsemeye doğru çekerek elimi sıkmak için uzattım, o da karşılık verdi. "Kendine iyi bak, Conner."

"Evet. Kendine iyi bak."



Chapter 8

Devryck

Sarhoşları kurtarmak korkunç bir şekilde hayal kırıklığı yarattı.

Dracadia Üniversitesi'nin hemen dışındaki orta büyüklükte, karamsar bir köy olan Emberwick'in kalbindeki gölgeli bir sokakta ilerlerken, ıslak kaldırım taşları üzerinde beyaz, buharlı bir sis dans ediyordu. Adadaki çoğu köy gibi burası da Fransız gotik mimarisi ve asma kaplı dükkânlarıyla eski yüzyıldan kalma cazibesini korumuştu. Kahvehaneler, kitapçılar, müzeler ve anladığım kadarıyla doğu yakasının en çökmüş çikolatalarından oluşan baş döndürücü bir labirent. Ahlaksızlık için pek uygun bir yer değildi ama tam olarak aradığım şeydi.

Gül parfümünün kalıcı kokusu gömleğime sinmişti, hızlı ve ilgisiz bir sevişmenin mide bulandırıcı kokusu. Mide bulandırıcıydı, zihnin sonunda bedenin parazit ihtiyaçlarına karşı hissizleşmesi. Doymak bilmeyen cinsel iştahımın bastırdığı acıyı dindirmek için entomoloji profesörü Loretta Gilchrist ile haftada iki kez buluşmaya karar vermiştim. Sıradan ama etkili bir terapiydi, ta ki o akşama kadar. Benden on yaş büyük olduğu ya da orgazm sırasında öksürük krizine girme eğilimi olduğu için değil. Rutinimiz biraz tiksindirici hale gelmiş olsa da, başka hiçbir fiziksel aktivite sırasında bulamadığım yoğun rahatlamayı her zaman takdir etmiştim ve en heyecan verici fetih olmasa bile, buluşmalarımızın inceliğini takdir etmiştim.

Ne yazık ki, *dokunmama* kuralımı *çiğnemişti*.

Normalde bu hatadan kaçınmak için kollarını bağlardım ama o akşam aceleci davranmış ve vücudumun ihtiyaçlarından dolayı sinirlenmiştim. Ardı arkası kesilmeyen düşünceler beni bu işi bitirmek için endişelendirmişti. Sikişmek ve bu işi bitirmek, böylece derslerime geri dönebilmek.

Büyük hayal kırıklığıma rağmen, gözetimimi bir büyüme gösterisi olarak algıladı. Ya da daha kötüsü, *sevgi*. Böyle bir şeyi düşünmek bile tüylerimi diken diken etti.

Aradan bir saatten fazla zaman geçmesine rağmen elinin görünmez izini hâlâ tenimde hissedebiliyordum. Soğuk parmak uçlarının omzumdaki hayalet izi dişlerimi gıcırdatarak kolumdan aşağıya, tamamen duyarsız parmaklarıma doğru kayboldu. En aşırı ovalama bile beni onun istenmeyen dokunuşundan kurtaramazdı.

Sokakta ilerlemeye devam ederken omzumu kaşıdım, ta ki köyün en karanlık köşesinde aradığım, saklanarak yaşayan adamı bulana kadar. Bunun için ada mükemmel bir pelerin olmuştu.

Kuşkusuz, onu seçmem tamamen tesadüfi değildi ve köye daha önceki bir ziyaretimde, adamın köşedeki marketten çıkıp yakındaki parkta bir ağacın altındaki sessiz bir yere doğru koşuşturmasını izlemiştim. Orada, titreyen elleriyle ucuz bir viskinin beşte birini poşetinden çıkarmış ve şişeden su gibi içmişti. Alkolik olduğu belliydi. O sırada bilmediğim şey, adamın karısını ve oğullarını -en küçüğü komaya girecek kadar- istismar ettiğiydi. Polis tarafından aranıyordu ve bir ömür boyu işlediği suçların bedelini asla ödememişti.

Belki de bu onu yetkililere teslim etmek için iyi bir sebep olmalıydı, lanet olası hayatımda bir kez olsun kahramanlık yapmalıydım.

Kahramanlık sıkıcıydı.

Sokaktaki adam para ve sığınma vaadiyle Dracadia Adası'na çekilmişti ama anlaşıldığı üzere sığınma bileti hiçbir zaman gerçekleşmemişti. Kandırılmıştı ve başka hiçbir kaynağı olmadığı için adada kalmıştı. Çok talihsiz bir kader.

Yaklaşırken, yoğun bir acı sarsıntısı kafatasıma çarptı ve beni savrularak durma noktasına getirdi. Beynime gelen bir şok gibi, başımın iki yanındaki nabız noktalarından, kulaklarımın hemen üstünden yayıldı. Kemik üzerinde sürüklenen bıçaklar gibi acı kaslarımı sardı ve kulaklarımda keskin bir çınlama beni dizlerimin üzerine çökertti. Dişlerimin istemsiz sıkılışı

Şakaklarıma ve gözbebeklerime spazmlar girdi, çenem kilitlendi. Boğazımda sessiz hırıltılar gümbürdüyor, kaslarım bıçak gibi saplanan acıyla titriyordu. Soğuk bir mide bulantısı göğsümün içinde genişledi ve burnumdan nefes aldım.

Bir, iki, üç, dört... Ta ki

şiddeti azalana kadar.

İğneleyici ağrı köreldi.

Ve donuklaştı.

Gözlerimi kapatarak derin nefesler aldım ve rahatlamaya odaklandım. Gerginliğin azalmasına ve sıkılı dişlerin gevşemesine. Saniyeler sonra ağrı azaldı ve avuçlarımın üzerine düşerek nefesimi tuttum. Soğuk ıslak taşlar pantolonumun üzerinden dizlerimi ıslattı ve ılık hava tenimdeki teri soğuttu. Baş ağrıları son aylarda daha da kötüleşmişti ve çoğu zaman uyarı vermeden vuruyordu. Endişe verici bir evrim.

Ağrının nihayet azalmasıyla birlikte ayağa kalktım ve ara sokakta ilerlemeye devam ettim.

Aradığım adam bir dizi çöp kutusunun yanında, eskimiş tuğla duvara yaslanmış yatıyordu. Kusmuk olduğunu tahmin ettiğim şeylerin kalıntıları koyu renkli, eski püskü sakalını benekliyordu. Adamın bacağına hafif bir tekme attım ve adam hiç irkilmedi. Nabzını kontrol etmek için çömeldiğimde, derisinin altında zayıf bir zonklama olduğunu görünce rahatladım.

Adamın yırtık pırtık paltosundan çıkan bir nesne dikkatimi çekti ve eldivenli elimle cebinden bir resim çıkardım. Adamın temiz traşlı hali, otuzunu geçmemiş genç bir kadınla sekiz ve on yaşlarında görünen iki küçük çocuğun yanında duruyordu. Resmi adamın ceketinin içine geri koydum ve daha sonra yakmak üzere aklıma not ettim.

Bununla birlikte, homurdanma ve mırıldanma sesleri arasında onu ayağa kaldırdım ve yabancının kolunu denge için boynuma doladım. Onu arabamın park halinde onu beklediği sokağın ağzına doğru sürüklerken burnuma iğrenç bir koku geldi.

I eski bir tahta sandalyenin üzerinde gölgede oturmuş, Sokak Adamı'nın tamamen uyanmasını bekliyordum.

İniltiler Emeric'in nemli ve kasvetli koridorlarında yankılandı Kule'nin yüzyıllar önce mahkûmları barındıran yeraltı mezarları. Labirent

Tüneller, satın alınıp din adamları için bir üniversiteye dönüştürülmeden çok önce, 1700'lü yılların sonlarında kapatılmış ve mühürlenmişti. Dracadia'daki ilk yılımda, iki kat yukarıda yapılan fizik dersinden sıkılmış olan sınıf arkadaşımla birlikte sigara içmek için sıvıştığımız sırada, tesadüfen bir kapı kasasının mantosuna benzeyen bir şeye rastlamıştık. Haftalar boyunca sertleşerek taştan bir barikata dönüşen kaya benzeri çamuru kesip biçmek girişi açmış ve bir zamanlar Dr. Stirling'e ait olan arkaik laboratuvarı ortaya çıkarmıştı. Yüzyıllardır ışığın dokunmadığı zifiri karanlık tüneller bizi karanlık, terk edilmiş hücrelere götürmüştü. Uzun zamandır unutulmuş olan bu hapishaneler, orada yaşayacak kadar talihsiz olanların çürümüş kemiklerini barındırıyordu. O zamandan beri tünellerin her tarafını aydınlatmıştım ama yazın ortasında bile bu eski geçit sinir bozucu bir soğuk yayıyordu.

Ara sokaktaki adam titreyen elini başına götürdü, gözleri yavaşça açıldı. Bir an için hücresinin zeminine uzandı, belki de hangi cehenneme götürüldüğünü anlamaya çalışıyordu. Soluk soluğa ayağa fırladı ve kendini duvara doğru tekmeledi. Merakla izlediğim panik halindeki gözleri bana dikildi.

"N-neredeyim ben?" Sesindeki kalın çıngırak susuzluğa ve muhtemelen dehidrasyona işaret ediyordu. Bu ses, ardından gelen her kesik kesik nefeste devam etti.

"Dracadia Üniversitesi. Tam olarak Emeric

Kulesi." "Sen kimsin?"

Siyah pantolonumdan bir parça tiftik kopardım ve küçük ama samimiyetsiz bir gülümseme sundum. "Profesör Bramwell, ki bu tamamen alakasız."

Adam kafesinin parmaklıklarına doğru çabaladı, parmakları kalın demir direklerin etrafında kıvrılıyordu. "Burada ne işim var benim? Çıkmak istiyorum! Hemen!"

"Sakin olun Bay Barletta." Öne doğru uzandım, hareket eski sandalyeyi gıcırdatırken yanımdaki taşlı zeminden bir beşlik Macallan aldım. "Söyleyin bana, hayatınızda hiç doğru dürüst viski içtiniz mi?"

Barletta'nın gözlerindeki özlem o anda alkol arzusunun korkusundan daha ağır bastığını gösterdi ve adam dudaklarını yaladı. "İçtiğimi sanmıyorum."

Alay edercesine şişeyi kaldırdım. "Çok lezzetli. Pürüzsüz. Şeri notaları ile sıcak fındık gibi. Biraz ister misin?"

Normalde donuk ve romatizmalı olan gözlerinde bir çaresizlik kıvılcımı parladı. "İsterim."

Öne doğru uzandım ve adamın kafesinin parmaklıkları arasına ancak sığabilen şişeyi uzattım.

Yabancı aceleyle şişeyi elimden kaptı, kapağını açtı ve dudaklarından indirmeden önce pahalı likörün dörtte birini kana kana içti. Rahat bir nefes alarak duvara yaslandı ve şişeyi küçük bir çocuğu kucaklar gibi göğsüne bastırdı. "Haklısın Bramwell, bu iyi. Gerçekten çok iyi." Bir öncekinden daha uzun bir yudum aldı. Boğazında iki bin dolarlık likör vardı. "Şimdi bana neden burada olduğumu söyle."

Teslim olmuş bir nefes vererek öne doğru oturdum ve dirseklerimi kalçalarıma dayadım. "Pekâlâ. Ben burada, üniversitede patoloji uzmanıyım. Son derece zengin ve güçlü kişiler tarafından finanse edilen bir parazitoloji projesinin baş araştırmacısıyım."

"Bu harika. Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Sorduğunuza sevindim. Tesadüfe bakın ki, insan deneklere çok ihtiyacım var."

Kıkırdayarak başını duvara yasladı ve yüzünü bana çevirdi. "Cevabım *hayır*. Ben senin lanet olası kobayın değilim. Şimdi bırak gideyim."

Bakışlarımı indirerek gülümsedim ve tekrar sandalyeme yaslandım. "İzninizi istemiyordum Bay Barletta. Az önce içtiğiniz viski binlerce küçük yumurta içeriyor ve her biri etanolden koruyan spor benzeri harika bir dış kabukla kaplı. İki gün içinde bu yumurtalar, besin açısından oldukça zengin olan karaciğerinize yerleşerek embriyonize olacaklar. Larvalar içinizde büyümeye devam edecek ve altı gün sonra yumurtalarından çıkacaklar. İşte asıl eğlence o zaman başlayacak." Yüzünün renginin solmasını ve çenesinin şok ve belki de biraz inançsızlıkla gevşemesini dikkatle ve eğlenerek izledim. "Larvalar daha sonra kan beyin bariyerinizi aşacak güçlü toksinler salgılayacak. Toksinler en temel ihtiyaçlarınızı - susuzluk, açlık, seks - yoğunlaştıracak. Parazit sonunda daha fazla yumurta bırakmak ve döngüsünü tamamlamak için sıcak ve rahat bir rahim olmadığını fark ettiğinde, yetişkin solucanlar hayatta kalmak için kendilerini şişmanlatmak amacıyla agresif bir şekilde karaciğerinizden beslenmeye başlayacaktır. Sonunda organ yetmezliğine girecek ve öleceksiniz. Ve işte o zaman nihayet onları dışarı atacaksınız." İç çekerek omuz silktim. "Ama ben olsam üzülmezdim. Zaten karaciğer yetmezliği yolunda ilerliyordun."

Barletta dört ayak üstüne sıçradı ve tombul parmağını boğazına soktu. Kusmuğu ağzından ve burnundan yere döküldü.

O kusup öğürürken ben de pantolonumdan küçük bir cep saati çıkardım ve gömleğimin üzerinde parlattım.

gece yarısı tekrar tıkadım. "Bu nafile. Diyelim ki birkaç yüz yumurtayı dışarı atmayı başardınız. Hâlâ çok daha fazlası var. Şimdi karaciğerine doğru yola çıktılar. Ki tahminimce şu anda sirozun acayip bir halini almış durumdalar."

Parmağını tekrar boğazına soktu ve boğuk bir öksürük çıkardı. "Seni hasta pislik. Seni hasta ve sapkın pislik! Bırak beni!"

"Hasta pislik mi? Sana barınak verdim. Pahalı bir içki. Kafana bir içki şişesiyle vurup seni komada bırakmış değilim. Bu kesinlikle vicdansızlık olurdu."

Gözleri büyüdü ve yorgun bir hıçkırıkla topuklarının üzerine düştü.

"Canavarları iyi adamlardan ayıran şey sadece bir bakış açısı meselesidir. Senin gözünde, sana yaptıklarımdan dolayı ben hasta bir pisliğim. Ama öte yandan ben seni bir *parazit* olarak görüyorum."

Şişeyi kaldırıp bana doğru fırlattı. Kafesin demir parmaklıklarına çarpan cam kırıkları yere düştü.

"İşte bu utanç verici. Tahminimce bir saat içinde oldukça yoğun bir yoksunluk yaşayacaksın." Dudaklarımı büzerek başımı salladım ve sandalyeden kalktım. Bir elimi arkamda kavuşturarak, yüzeyinde az miktarda likör birikmiş olan bardağın bir parçasını kaldırdım. Yumurtalar neredeyse görünmezken, sıvı kozasının içinde bulunan parazitin kıpırdanışıyla hareket ediyor gibiydi. Sırıtarak onu fırlatıp attım. "Dracadia Adası'nda para ve sığınma teklif eden bendim. Seni buraya çeken bendim."

Gözlerinde yine bir inançsızlık parıltısı belirdi. "Sen mi? Neden?"

"Nedenini daha sonra açıklayacağım. Bizi birbirimize bağlayan kırılgan bir bağ var Bay Barletta." Başımın her iki yanına keskin bir acı çarptı ve gözlerimi kapattım, bir homurtu çıkardım, avucumun topuğunu acının neredeyse kafatasımı titreştirdiği yere sürttüm. Barletta'nın bana söylediği her neyse, tekrar keskin bir şekilde odaklanana kadar sinir bozucu bir ses bulanıklığına dönüştü ve gözlerimi açtım.

Neyse ki bu sefer kısa bir bölümdü.

"Çıkarın beni buradan!" Kırık cam parçalarından birini kaparak kolunu kafes parmaklıklarının arasındaki boşluktan geçirdi ve beni kesmek için acınası bir girişimde bulundu.

Kıkırdadım ve şüphesiz onu kızdıran acıyan bir ifadeyle başımı salladım. "Bu kefareti düşünün. Senin için bir fırsat

Bir kez olsun bir hayat kurtar." Ellerimi ceplerime soktum ve arkamı döndüm. "Üzgün olduğunu görebiliyorum. Yarın kahvaltı ile döneceğim."

Koridorda ilerlerken Barletta'nın çığlıkları arkamda yankılandı.



Chapter 9

Lilia

"Burası olduğuna emin misin?" İkimiz de arabasının ön camından tren istasyonuna doğru bakarken Jayda yanımda sordu.

En azından bir tren istasyonu olduğunu sanıyordum.

Sıcaktan kavrulmuş yabani otlar çatlamış betonun arasından uzanıyordu ve bilet tabelasının yarım yamalak asılı olduğu harap bina açık bile görünmüyordu. Park alanına saçılmış çöpler ve duran tren vagonlarından birinin üzerine grafitiyle yazılmış renkli kelimelerle terk edilmiş bir yer gibi görünüyordu.

Kucağımda duran davetiyeye bir kez daha baktıktan sonra başımı salladım. "Davetiyedeki adres bu."

"Her ihtimale karşı biraz kalsam nasıl olur?"

"Dört saat sonra işe gitmek için kalkman gerekiyor. Bana bir şey olmaz."

"Kızım, *iş* bu. Yarın ve ondan sonraki gün de orada olacak. Eğer gidersem senin için aynı şeyi söyleyemem."

"Bıçağım ve biber gazım var. Bu bana en azından bir avantaj sağlar, değil mi? Ayrıca, saat gece yarısına çeyrek var. Tren teorik olarak on beş dakika içinde burada olur."

"*Teorik olarak* geliyorsa tabii." Jayda öne doğru eğildi ve ikimizin de binaya yaslanmış yırtık pırtık giysili aynı adamı gördüğümüz konusunda oldukça iyi bir fikre sahiptim ki başını sallayıp, "Ben kalacağım. Bu şekilde, eğer gelmezse, seni geri götürmek için zaten buradayım."

Gülümseyerek koltuğuma geri yaslandım, gitmeyeceği için içten içe rahatlamıştım. Her zaman kendi başımın çaresine bakmışımdır ama bazen birinin size göz kulak olması güzeldir. "Hüzünlü şeyleri sevmediğini biliyorum ama-"

Aramıza bir el attı. "Yapma bunu."

"Hayatımda sen olmasan ne yapardım bilmiyorum."

"Kes şunu. Tamam mı? Kes şunu." Engellemek için kullandığı eli parmak eklemlerimin üzerine geldi ve nazikçe sıktı. "Fark ettiğinden daha güçlüsün, Lilia. Sadece buna inanmaya başlaman gerekiyor."

"İltifatları ve minnettarlığı kabul etmeye başladığında inanacağım." Homurdandı ve ben kıkırdarken elini geri çekerek arkasını döndü.

Aradan on dakika geçti. Ben alt dudağımı kemirirken endişe midemi düğümlüyordu. Daha önce hiç Massachusetts dışına çıkmamıştım. Hiç trenle ya da uçakla seyahat etmemiştim. Annem hayattayken bazen kamp gezileri yapardık ama hiçbir zaman birkaç ilçe ötesine gitmemiştik. Gergin olduğumu söylemek biraz hafif kalırdı.

Gece yarısını iki dakika geçe Jayda'ya "Belki de gitmeliyiz," dedim.

Sözcükler dudaklarımdan dökülür dökülmez bardak tutucusundaki su şişemin tıkırtısı dikkatimi oraya çekti. Yüzeyin dalgalandığını görmek için aşağıya baktım.

Jayda bana doğru döndü, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Bir saniye geçmeden sisli havayı bir ışık yardı. Uzaktan yüksek bir uğultu yükseldi, metalin metal üzerindeki gıcırtısının altında beyaz bir gürültü. Bir korna sesi göğsüme çarptı ve evsiz adamın irkilerek uyandığını görmek için öne doğru sıçradım.

İkimiz de araçtan indik ve arka koltuktan bavulumu ve sırt çantamı aldıktan sonra dikkatli adımlarla arabanın önüne doğru yürüdüm ve devasa bir gölgenin ağaçların arasından geçtiğini gördüm. Devasa bir araç hızını azalttı ve öfkeli bir gıcırtıyla son bir kez daha gaza basıp durdu.

Aracın ihtişamına bakarken ağzım bir karış açık kaldı. Parlak siyah bir yüzeyin üzerindeki altın detaylar ona lüks bir görünüm veriyordu. Yan tarafında parıltılı altın harflerle *Dracadian Express* yazıyordu ve yazının üzerinde altın bir ejderha başı kıvrılmıştı.

Ben dış görünüşüne hayret ederken vagon rölantide çalıştı ve karanlık pencerelerden içerideki diğer yolcular olduğunu tahmin ettiğim belli belirsiz figürlerin hareket ettiğini fark ettim.

Sağ taraftan, yakasında altın işlemeler olan siyah takım elbiseli ve şapkalı bir adam bana doğru ilerledi. Sadece izlediğim birkaç filme dayanarak onun tren kondüktörü olabileceğini düşündüm.

"Biniş kartınız?" diye sordu ve ben de elimdeki zarfı karıştırdım. Parlak siyah bilet, altın ejderhası ve güzel, metalik altın yazı tipiyle trenle uyumluydu ve ona uzattım.

"Üniversitenin kendi treni mi var?"

"Üniversiteye ait ama tüm Dracadia ve Maine'e hizmet veriyor." Kondüktör bir rampanın yavaşça aşağı doğru çekildiği bir girişi işaret etti. "İkinci vagondasınız. Dinlenme ve gözlem bölümleri ön tarafta. Birkaç durağımız daha var, sabah beşe doğru liman kentine varmış oluruz."

Başımı sallayarak gülümsedim, içimde bir heyecan uğulduyordu. "Tamam." "Gemiye hoş geldiniz, Bayan Vespertine." Bavulumu kaldırdı ve

Kaslarım onu geri almak için kasıldı. O tek çantada sahip olduğum her şey vardı. Aslında tüm hayatım.

Kendime bunun Covington toplu taşıma aracı olmadığını hatırlatmak zorunda kaldım. Sahip olduklarım, girmek üzere olduğum dünyada muhtemelen önemsiz şeyler olarak görülüyordu.

"İşte bu kadar," dedi Jayda yanımda.

Trene doğru bakarken yüzündeki gurur dolu gülümsemeyi görmek için döndüm. "Ziyarete geleceğim."

"Dönsen iyi olur." Kollarını bana dolayarak ciğerlerimdeki havayı sıktı. "Kendinize iyi bakın, Dr. Lilia."

"Her şey için teşekkür ederim," diye fısıldadım ve beni bırakıp geri çekildi, böylece gözlerindeki parıltıyı görebildim.

"Devam et. Geleceğin seni bekliyor."

Gözyaşlarımın ilk sızısında onları iki kez göz kırparak uzaklaştırdım ve trene doğru döndüm. Ağlamamak için kendimi zor tutarak derin bir nefes aldım ve kondüktörün ardından rampayı çıktım, bagaj rafını geçtim ve ikinci vagona açılan otomatik kapıdan geçtim.

İçerideki koltuklar, koltuğuma doğru ilerlediğim uzun koridorun her iki yanında ikişer sıra halinde dizilmiş, altın harflerle süslü pelüş siyah kadifeden yapılmıştı. Yanlarından geçtiğim bir avuç yolcu cep telefonlarına bakıyordu. Tasarım kıyafetler, blazer ceketler ve bluzlar giymiş, muhtemelen benim bir ayda kazandığım kadar para harcadıkları çantalarıyla, sarmaşık ligi öğrencisi rolüne uyuyorlardı.

Jayda'nın bana verdiği paranın bir kısmını alıp giyecek düzgün bir şeyler bulmak için hırsızlık yapmaya gitmiştim. Bana her zaman elbiselerin ve eteklerin bir kadının dünyanın acımasız doğasına karşı isyanı olduğunu söyleyen annem sayesinde vintage elbiselere karşı bir takdirim vardı. Yumuşak, savunmasız ve aynı zamanda cesur. Onları hiçbir zaman gece geç saatlerde metroda giyecek kadar cesur olamadım, sadece gündüzleri derslere giderken giydim. Tren yolculuğu için, annemin solmuş deri ceketi ve savaş botlarımla birlikte soluk tereyağı rengi, fırfırlı bir güneş elbisesi tercih etmiştim. Evsiz gibi görünmesem de, mücevherleri bileklerinden ve boyunlarından abartılı bir cicili bicili gibi sarkan diğer yolcular kadar derli toplu değildim. Ellerinde telefonlarıyla koltuklarına yayılmış, tamamen rahat, hatta belki de sıkılmış ve etkilenmemiş görünüyorlardı.

Bu sırada ben arı gibi mırıldanarak oturuyordum, o kadar çok bastırılmış kaygım vardı ki, koltuğumda titrediğimi duymamaları bir mucizeydi.

Tren ilerledikçe dizlerim durmadan zıplıyordu. Pencereye doğru döndüm ve Jayda'nın yanımdan geçişini izlerken el salladım, sanki eski hayatımın yenisi için elimden kayıp gidişini izliyordum. Sarmaşık liginde bir okula gideceğimi kafama yerleştirecek zamanım bile olmamıştı. Saygın bir üniversiteye. Kendi kolumu tırmalamak beni bu garip rüyadan kurtaramadı.

Conner ve Bee ile de işler tam olarak yoluna girmemişti. Bee'nin okul hesabına kendi payıma düşen ödemenin iki aylık kısmını göndermiştim ama para biriktirmeye başlamak ve ilerlemek için hemen bir iş bulmam gerekiyordu.

Yüküm ağır olacaktı, ama her zaman böyle değil miydi?

Şimdiye odaklan, Lilia. Çocukken endişelerimi yatıştırmayı her zaman başarmış olan annemin sözleri.

Gözlerimi kapattım ve başımı metroda alışık olduğum sert plastikten çok farklı olan minderli koltuğa yasladım. Biraz uykuya ihtiyacım vardı. Sadece birkaç saat bile olsa, böylece kampüse vardığımda zombi gibi görünmeyecektim.

Hızlı bir uyku çekmek için bir an çaldığımda, düşüncelerim uzaklaştı.



Chapter 10

Devryck

Bisturiyi akromian bölgesinden göğsün ortasına ve oradan da karına doğru sürükleyerek merhumun vücudunda bir Y kesisi yaptım. Zaten dışarıdan bir muayene yapmış ve onun aslında Calypso County'den gönderilen Andrea Kepling olduğunu doğrulamıştım. Ölüm nedeninin doğrulanması için Adli Tıp'a gönderdim.

Dış muayenede fark ettiğim soluk siyah damar haritası ya da vonyxsis ilk ipucuydu. Ancak, birkaç farklı parazit toksininin renk değişimine neden olduğu biliniyordu, bu yüzden bir vakayı kesin olarak doğrulamıyordu.

İkinci ipucu ise kesikten sızan çürümüş, koyu renkli sıvılardı. Bu kadar uzun süre saklandığına göre, bir miktar sıvı fışkırmasını beklerdim ama muayene masasının altındaki toplama kabına damlayan bol miktarda sıvıyı beklemezdim.

Ve, kahretsin, o *pis koku*. Bağırsaklarda tutulan bok bile bu kadar korkunç kokmuyordu.

Ayak bileğimdeki bir gıdıklanma dikkatimi yere çekti, siyah bir tüy yumağı sanki orada olmaya hakkı varmış gibi bacaklarımın etrafında dönüyordu. Bir şekilde laboratuvarıma girdikten sonra bana miras kalan bir Bombay kedisiydi ve o lanet şeyden bir türlü kurtulamıyordum. Yine de fare ve sıçanları uzak tutuyordu, bu yüzden meraklı küçük piçin etrafta kalmasına izin vermeye karar verdim. Yüzümü örten maske ve kalkanın arkasından, "Görüyorum ki gelmeye karar vermişsin," dedim. "Neredeyse sensiz başlayacaktım." Bane adını verdiğim kedi bana doğru yürüdü.

Odanın diğer ucuna geçip karşımdaki köşeye yerleşti ve patilerini yalamaya başladı.

Elimdeki pensle merhumun derisini bir kelebek gibi dikkatlice soyarak altındaki göğüs kafesini ortaya çıkardım. Deride ya da hala et kalıntılarıyla kaplı kemiklerde kayda değer bir şey yoktu. Kararmış damarları bir kenara bırakırsak, vücudunun o noktadaki durumu, hastalıktan harap olduğu varsayılan biri için oldukça dikkat çekici görünüyordu. İçinde bulmayı umduğum şey, nasıl ölmüş olabileceğine dair uğursuz ve acımasız bir hikâye anlatacaktı.

Sonra, kaburga makasını aldım ve bağlantı kemiklerinin her birini kırdım. Bir ölüm sonrası bıçağıyla, onu yerinde tutan kasları kestim ve kaburga kalkanını kaldırarak altındaki organları ortaya çıkardım. Bıçağın geniş ucunu kullanarak kemikten küçük bir kas parçası kopardım ve parazit-kemik çizgilerinin bir başka belirleyici özelliğine dikkat çektim. Eğer kas ve etin tamamını alsaydım, iskeleti kuşkusuz kemiklerdeki küçük çatlaklar gibi soluk siyah çizgilerle kaplanacaktı. Parazitin böyle bir şeyi neden ya da nasıl başardığı bir sır olarak kaldı.

Daha sonra incelemek üzere etten küçük bir parçayı agar plakasına alıp bir kenara koyduktan sonra kalbin, akciğerlerin ve boşluklarda toplanan sıvıların görsel muayenesini hızlıca yaptım. Su değil ama. Aşırı iltihaplanma dışında akciğerlere aspirasyon yapıldığına dair bir kanıt bulamadım. Sadece hastanın nakli sırasında sindirim kanalından sızdığını düşündüğüm daha kalın, serum benzeri bir sıvı vardı. Karnından ve göğüs boşluğundan yaklaşık bir litre erimiş sıvıyı steril bir kavanoza doldurdum. Kavanozu ışığa tuttuğumda, içinde kaç yumurta olabileceğini merak etmekten kendimi alamadım.

Bağırsağa bir ip bağlayarak vücudundaki yağı kestim ve serbest kaldıktan sonra bağırsakları masanın altında bekleyen kovaya boşalttım.

Her bir organı titizlikle çıkarıp tartarken sonunda en başından beri ilgilendiğim organa, karaciğere ulaştım. Onun durumunda, olması gerekenin dörtte biri büyüklüğündeydi, siyah, yumrulu ve daha önce topladığım sıvıları sızdırıyordu. Parazitin kendisinin olmaması *Noctisoma* olduğunu doğruladı. Karaciğeri aynı şekilde tahrip eden başka bir parazit görmemiştim. Solucanın salgıladığı enzimler organı sıvılaştırarak daha hızlı tüketilmesini sağlıyor ve ortaya müthiş bir pislik çıkarıyordu.

Bir hareket gözüme çarptı.

Işığı yansıtan rahatsız edici yüz kalkanı bariyerinden bakınca interstisyumdaki sıvı havuzunda kıpırdayan bir şey buldum. Forsepsle etrafı karıştırdım ve yaklaşık bir ayak uzunluğunda, uzun, siyah, sıska bir solucan çıkardım.

"Lanet olsun," diye mırıldandım. Solucanın başı eldivenime yapıştı ve hiçbir şey hissetmesem de parmağımı kemirdiğini görünce irkildim ve onu merhumun karın boşluğuna geri bıraktım. "Lanet olsun!"

Solucan deri kapağının üzerinden kayarak muayene masasının kenarından aşağıya düştü. Birkaç metre ötedeki yer giderine doğru hamle yaptım ama ayakkabımla üzerini kapatamadan parazit gider deliklerinden kaydı ve bir anda yok oldu. Kedim Bane bile yeterince hızlı davranamamıştı; kaçırdığı fırsattan dolayı üzgün olduğu her halinden belli olan Bane, gideri eşeliyordu. Neyse ki bir şekilde solucanları yememe sezgisine sahipti. En fazla, sadece yavaşlatırdı.

"Siktir. Siktir!" Eldiveni sıyırdığımda derimin yüzeyinde küçük bir kan kabarcığı gördüm.

Ne zamandan beri dişleri çıkmıştı?

Oyulmuş cesede bakarken, düşüncelerim Lippincott'un otopsi yapmayı kabul etmeden önce bana verdiği kısa brifinge geri döndü.

"O özel bir vaka."

Onu özel yapan neydi?

Yarayı sabunla yıkadıktan sonra bir yara bandıyla kapattım ve yeni bir çift eldiven giyerek vücudunun bana bir şey söyleyip söylemeyeceğine bakmaya koyuldum.

Beynine ulaştığımda, ölüm senaryosu kafamda çoktan netleşmişti. İlerleyişine birkaç kez şahit olduğum için, içindeki kurtçukların nihayetinde ne istediğini biliyordum - kaçmak. Kafatasının son parçasını kestim ve bir kafatası anahtarıyla kemiğin üst tepesini kaldırarak altındaki beyni ortaya çıkardım. Siyah çizgiler yüksek konsantrasyonda toksinin varlığını kanıtlıyordu ve kanın varlığı nasıl öldüğüne dair bir fikir veriyordu, ekteki radyolojik raporlar felç geçirdiğini doğruluyordu. Tüm sinir bağlantılarını kestikten sonra jelatinimsi organı çıkardım ve bir kenara koydum. Dilimleri keserken, prefrontal kortekste aradığım şeyi buldum; şeffaf zarımsı bir kesenin içinde yer alan bir cepti bu ve burada, en saf toksinin yanı sıra

Yaklaşık bir hafta önce karaciğerden alınan sıvı mükemmel bir şekilde kaplanmıştı. Bir iğne ucuyla içerideki sıvıyı pipetledim ve hazırladığım bir test tüpüne boşalttım. Siyah ebruli iplikleriyle parlak mor sıvıyı ışığa tuttum. Bir şey kullanmak için çok geç olabilirdi, çünkü öleli epey olmuştu. En iyi sonuçları ölümünden birkaç dakika sonra almış olsam da, yine de numuneyi saklamaya değerdi. Belki de kadının hayattayken hastalığından dolayı çektiği cehennem, bir gün ölümünde bir umut ışığı olabilirdi.

İdari koridordaki ofisime döndüğümde sargılı parmağıma baktım, kafam otopsi sırasında gördüklerimi kavramaya çalışıyordu. Belli ki solucan evrim geçirmiş ve ben bundan şüphelenmiştim.

İnsanlarda tekrarlanan aşılamadan kaynaklanıyor olabilirdi - doyurucu bir insan karaciğeri diş çıkarmak için kesinlikle yeterli bir sebep olabilirdi.

Kapının çalınması düşüncelerimi böldü.

Boğazımı temizledim. "Girin."

Kapı gıcırdayarak Dracadia Valisi ve babamın uzun zamandır arkadaşı olan Dr. Lippincott'a açıldı. Ellerini ceplerine sokmuş, odanın öbür ucuna doğru yürürken onu görmek zaten huysuz olan ruh halimi daha da bozdu. "Buralarda bir yerlerde sakladığın içki yoktur herhalde?" diye sordu, kaşları mide bulandırıcı bir umutla kalkıktı.

Elbette vardı. Ne de olsa, insan yüksek sınıftan şerefsizler için çalıştığı bir işi, tüm bu sefaleti uyuşturacak bir şeyler olmadan kabul etmezdi. Masamın en alt çekmecesine uzandım ve iki bardakla birlikte bir şişe burbon aldım.

"Kendini hazırla, Devryck." Lippincott bana doktor ya da profesör diye hitap etme zahmetine katlanmayan tek kişiydi. Bunun dostça bir jest mi yoksa küçümseme amaçlı mı olduğuna karar verememiştim.

Ona bir bardak doldurduktan sonra içkiyi uzattım ve bir dikişte bitirip bir tane daha doldurmam için bana işaret etmesini izledim.

"Az önce Langmore'la bir saat görüştüm. Görünüşe göre Albert Wilkins'ten bir telefon almış. Albert'ı hatırlıyor musun?"

"Evet. Dracadia'nın en iyi alkoliği," diye cevap verdim, Lippincott'un bir kadeh daha atmasını izlerken.

"Cezasını çekti, ayıldı ve Massachusetts'teki bir devlet üniversitesinde çalışıyor gibi görünüyor. Her neyse, Langmore bir öğrencisinin bir parazitle ilgili *akıllara durgunluk* veren bir vaka çalışması yazmakla görevlendirildiğini söylemek için aradığını iddia ediyor."

"Çok sevimli." Ayaklarımı masamın üzerine attım, hikâyesinin asıl noktasını pek de sabırsızlıkla beklemiyordum. "Peki, tam olarak ne oldu da bir saatlik toplantıyı gerektirdi?"

"Langmore ilk sömestrinin tamamını karşılamak için fon talep etti. Anladığım kadarıyla oldukça zeki biri. Kabul komitesi tarafından oybirliğiyle onaylandı." Daha fazla likör almak için parmaklarını şıklattı.

"Ve?" Bardağına bir kadeh daha doldurdum.

"Onu senin Nöroparazitoloji rotasyonuna yerleştirdi."

"Umarım çok iyi bir araştırma ödevi yazmıştır."

"Aslında okumadım." Homurdandı ve ellerini umursamazca salladı. "Masamdan kaç tane öğrenci makalesi geçtiği hakkında bir fikrin var mı? Maddi yardım talep eden fakir ve çaresizlerin edebi bir yığını. Kimin buna ayıracak zamanı var ki? Benim asıl endişem Langmore'un bu öğrencileri benden habersiz takip etmeye çalışıyor olabileceği ve eğer durum buysa, o sinsi piçi suçüstü yakalamak niyetindeyim. Bu nedenle, onun sizin sınıfınızda kalmasını istiyorum. O şerefsizle ilgili bir şey tespit ederseniz bana bildirin. Yeniden atanmam yaklaşıyor ve herhangi bir sürprize ihtiyacım yok."

"Benden bir üniversite öğrencisine bakıcılık yapmamı istiyorsun." Sesimin tonu bundan daha hevessiz olamazdı. "Kim bu kız?"

"Lilia Vespertine. Belki onu asistan olarak alabilirsin-" "Kesinlikle hayır."

Viskimden bir yudum daha aldım, yanmanın tadını çıkarıyordum.
boğazımda düğümlendi ve onu yumruklama isteğimi bastırdım.

Lippincott bardağına bir kahkaha gömdü. "En azından burada olduğu sürece onu izlemek istiyorum. Eğer önceden izin almadan onu başka bir ileri sınıfa yerleştirmeye kalkışırsa, kıçına tekmeyi basarım." Üst dudağını dişlerinin arasına kıvrarak başını salladı. "Ondan kurtulmak için fırsat kolluyordum. Ve o meraklı kaltak Gilchrist'ten de," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

"Peki bu durumda kız ne olacak?"

"İkinci dönem için mali yardımını reddediyoruz. Maddi zorluklar nedeniyle Meritus Bursu ile ödüllendirildi. Aksi takdirde okula devam edebilmesi için hiçbir şans yok." Parmağını

gözleri odaklanmamış bir şekilde bardağının çevresini inceliyordu. "Ayrı bir not olarak, anladığım kadarıyla Andrea Kepling'in otopsi raporunu tamamlamışsınız. Bulguları sorabilir miyim?"

"Kemik çizgileri. Karaciğerde neredeyse tamamen çürüme. Vonyxsis. Bilateral tapetum lucidum. Beyin ve karaciğerden önemli düzeyde toksin izole edildi. Şaşırtıcı bir şey yok." Dişleri olan solucandan bahsetmeye zahmet etmedim.

"Yani biz buna Noctisomiasis diyoruz."

"Toksinin varlığı oldukça belirleyici bence."

Adam sanki kötü bir hemoroid vakası varmış gibi içten bir of çekti ve koltuğunda kaydı. "Size söylemeliyim ki, bu otopsinin burada yapılmasına pek sıcak bakmıyordum."

"Neden?" Lippincott'a karşı dikkatli davranmak zorundaydım; tıpkı bir politikacı gibiydi, ne kadar çok soru sorarsanız, yanıtlarına o kadar çok saptırma ekliyordu. "Onu bu kadar *özel* yapan ne?"

İstifa etmiş bir nefes daha verdi ve parmağını bardağının kenarına vurdu. "Babanızın çalışmasında firar eden hastalardan biri olduğu tespit edildi."

Elbette öyleydi. Kariyerimin üzerine bir lanet gibi çöken o skandal felaketin üzerinden neredeyse yirmi yıl geçmişti. Altı kadın ölmüştü. İkisi kaybolmuştu. Ve her nasılsa, babamın itibarını temizlemek gibi boktan bir görev bana miras kalmıştı. "Görünüşe göre artık bu konuda konuşamıyor. Peki, sorun nedir?"

"Sorun şu ki, evime zorla girdi ve beni öldürmeye çalıştı. Yirmi yıl önce bir araştırmada kaybolan bir hastanın otopsi raporunu sunarsanız, ki bu raporda nadir görülen bir parazitin araştırılması için büyük miktarda fon sağladığım gösteriliyor, bu ne kadar berbat görünür. Beni karnına *solucan* sokmakla suçlamıştı!"

"Son kontrol ettiğimde, bu kadınların araştırmaya katıldığına dair tüm kanıtlar ortadan kaldırılmıştı." Bir insanın tüm hayatının bir yalana dönüştürülebilmesi mide bulandırıcıydı. Bir insanın varlığı sorgusuz sualsiz ya da açıklama yapılmaksızın ne kadar kolay yok edilebiliyordu. Araştırmaya katılan ve daha sonra ayrılan iki kişinin her ayrıntısı, en ufak bir sonuç olmaksızın tamamen silinmişti. Babamın tüm formülasyonları bana verilmiş olsa da, çalışmaya katılan kadınlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Muhtemelen böylesi daha iyiydi.

"Bundan önce de raporlar kurula sunuluyordu. Medyanın bunu öğrenmesine ve bu kadının ölümünde herhangi bir payım olduğuna dair hikayeler uydurmasına ihtiyacım yok. Psikolojik olarak uygun olmadığı ve bu nedenle güvenilir olmadığı düşünülüyordu ama sizin de çok iyi bildiğiniz gibi *cesetler* asla yalan söylemez."

Düşüncelerim Andrea'nın otopsisi sırasında karnından bir ayak uzunluğunda bir solucan çıkardığım ana geri döndü. "Yakın zamanda hastalanmış olmasını şaşırtıcı buluyorum. Yirmi yıl oldu. Bu, vücutta uzun süre yaşamak isteyen bir organizma değil."

"Polis adada evsiz olduğunu söyledi. Belki de kendi kendine bulaşmıştır. Benim bir açıklamam yok. Ne babanızın sadist çalışmalarında bir rolüm oldu ne de bana yaptıklarından sonra bu kadınla temas kurmaya çalıştım."

"Yine de bir şey için buradasın. Nedir o?"

"Raporu değiştirmeni istiyorum."

Bunun üzerine homurdandım ve kendime bir içki daha doldurdum, deli orospu çocuğunun ciddi mi yoksa şaka mı yaptığından emin değildim. "Benden bulgularımı tahrif etmemi mi istiyorsun?"

"Sakın bana teknik ve yasal konulardan bahsetmeye kalkma. Geçen yıl Harrick denen kızla kıçını kimin kurtardığını unutma." Hiçbir dayanağı olmayan bir skandal daha. "Soyadınız bana aşırı hasar kontrolüne mal oldu. Senden sadece toksin detayını kaldırmanı istiyorum."

"Peki ya kemik çizgileri? Herhangi bir genetik anormallik ya da displazi yokken bunu nasıl açıklayabilirim?"

"Bu bulguyu da silin."

İnleyerek elimi yüzüme sürdüm, basit bir raporu acemi bir patoloğun bile çözemeyeceği karmaşık bir yalanlar ağına dönüştürmesini dinliyordum. "Bu organizmanın neden olduğu hasara dayalı bir tıbbi profili var. Biri bulgularımı sorguladığında ve mezardan çıkarıldığında ne olacak?"

"Daha sonra yakılacak. Ne hastane, ne adli tabip ne de bu üniversite cenaze masraflarını üstlenmekle ilgilenmiyor. Anladığım kadarıyla yakılması için imza atabilecek bir amcanın izini bulmuşlar. Bu nedenle, raporunuz müjde niteliğinde. Bu bulguları sessizce ortadan kaldırırsanız kimsenin haberi olmaz."

Bir raporu tahrif etmek yeni bir şey değildi, bunu daha önce de makul ve mantıklı açıklamalarla yapmıştım. Her fizyolojik bulgu için bir neden bulmaya çalışmak

Ancak bu kadının maruz kaldığı saldırı, kucağıma atılmasını istemediğim bir bulmacaydı.

"Böyle bir şey istediğim için benim bir piç olduğumu düşünüyorsun."

Bardağımdaki son likör parçasını döndürdüm ve kendimi onunla yüzüne vurmanın kötü bir fikir olacağına ikna ettim. "Lisansıma mal olacak bir iyiliği benden bu kadar kolay isteyebilmen beni daha çok etkiledi."

"Karşılığında ne istiyorsun, Devryck?"

İşte şimdi konuşmaya başlamıştık. Bir pazarlık için çalışmayı haklı çıkarabilirdim. "Laboratuvarımdaki kameraların kaldırılmasını istiyorum."

"Bu kameralar finansmanın bir gereği. Onlar şu an-"

"Neden yerinde olduklarını biliyorum." Boynumdan dirseğime kadar uzanan yara izini gerecek kadar başımı eğdim. Bir kızın ortadan kaybolmasından beni sorumlu tutma ihtiyacı hisseden, her zaman tetikte olan öğrenciler tarafından yapılan bir asit saldırısı -tabii ki doğru düzgün bir kanıt olmadan. Bu olaydan sonra iyileşmek için iki ay ara vermiştim, bu da beni işimde daha da geri bırakmıştı. "Yönetim kuruluna defalarca açıkladığım gibi, öğrenci asistanlarla çalışmıyorum."

"O halde neden kaldırılmaları konusunda ısrar ediyorsunuz?"

"Çalışırken izleniyormuşum gibi hissetmekten hoşlanmıyorum. Bu benim odaklanmamı bozuyor. Onları sessizce kaldırın, kimsenin haberi olmaz." Birkaç dakika önceki sözlerini yineledim.

"Peki. Olmuş bilin." Bacak bacak üstüne atarak ofisime baktı ve içkisinden bir yudum aldı.

İçkisine birkaç larva atmanın ne kadar tatmin edici olacağını hayal etmekten kendimi alamadım. Tabii ki bu sadece tembellikten kaynaklanıyordu. Raporumu düzenleme fikrinden nefret ediyordum.

"Seni mesai saatleri içinde yakalayabildiğime şaşırdım. Uyumanıza şaşıyorum." Lippincott boş bardağını masanın üzerine itti. "Araştırma nasıl gidiyor?"

Zihnim bu fantezinin peşini bırakmıyordu, o kadar canlı ve eğlenceliydi ki. Yemek borusundan karnına doğru ilerleyen o kıpır kıpır şeyleri düşünmek. *Kendine gel, Devryck*. Boğazımı temizledim, omuzlarımı geriye attım. "Her zamanki gibi istikrarlı ve sıkıcı."

"Son varyantta bir ilerleme var mı?"

"Evet. Artık tamamen açılmış bir hortumu olan ve dilimlenmiş portakal yerine güzel, az pişmiş bir bifteği tercih eden bir güvem var."

"Bunu son derece büyüleyici buluyorum."

"Eğer başarısızlıkla eşdeğer olmasaydı, ben de olabilirdim."

"Daha fazla baskı yaratmak istemem ama üç aylık değerlendirmeler yaklaşırken, programa yönelik istenmeyen bir ilgi olacaktır." Elleri sandalyenin koluna dolandı ve yüzündeki kaslar gerildi.

Külotunun neden bu kadar gergin olduğu bir sır değildi. Rooks üyeleriyle - neredeyse aşırı güçle doğmuş olanlarla- durgun bir raporla yüzleşmek kolay bir iş olmayacaktı. Neyse ki, grubun kurucularından biri olan büyük büyük büyükbabama kadar uzanan bir soydan geldiğim için biraz yalıtılmış bir statüye sahiptim. Sebep olduğu aşağılanmadan sonra Rooks'un babamı güzel kafeslerinden birine atmamasının tek nedeni buydu. O zamandan beri bu aşağılanmayı temizlemekle görevlendirilmiştim.

Güç basamaklarını tırmanacak kadar hırslı ve küstah olsa da, Lippincott sadece birinci nesil bir Rook'tu. Sadece parayla evlenen *sonradan görme* bir *zengindi* ve paranın içinde doğmamış olması onu pratikte harcanabilir kılıyordu. İşi batırırsa, bulunduğu basamaktan kolayca indirilebilirdi.

"Güve çoğaltma ve aşılamada yardımcı olması için gece yarısı laboratuvarına el koydum, aynı anda birden fazla çeşidi test etme umuduyla," diye bayat bir teselli önerdim. İşimi tamamlamamın ne kadar sürdüğü önemli değildi. Birdenbire toplum için bir tehdit haline gelmediğim sürece, bileğime inecek bir tokattan başka bir şeye maruz kalmayacaktım.

Öte yandan Lippincott, başarısızlığın ağırlığını taşıyordu.

Neyse ki onun için, motivasyonumu korumak için başka nedenlerim vardı. En önemlisi de, her an kalbim de dahil olmak üzere vücudumdaki her kasın kilitlenebileceği ve beni kalp krizine sokabileceği gerçeğiydi. Yani, evet, baskıyı hissettim.

"Ama hala *insan* klinik deneylerinden çok uzağız." Lippincott, Noel'de istediğini alamayan bir çocuk gibi sandalyesine yığıldı.

"Bu aşamada bir insanı aşılamak felaket olur. Ölümcül olur. *Sorumsuzca.*" Tam o sırada bir hücreye kilitlediğim sokak sarhoşunun görüntüsü zihnimde titreşti.

"Sonuç üretememek de öyle. Bu çalışmanın onaylanmasının zorluğunu aklınızdan çıkarmayın, özellikle de başında Bramwell varken." Ellerini ovuşturdu, endişeli olduğu belliydi. "Bu kurumun başkanı olma fırsatım bunun başarısına bağlı Devryck. Sonuçlarla gelmen için sana güveniyorum. Çalışmanız tüm tıp ve eczacılık dünyasını değiştirebilir." Sanki hatırlatmasına ihtiyacım varmış gibi

Ben. Adam yirmi yıldır laboratuvara adım atmamıştı. Bir zamanlar çok zeki biriydi ama onun yerine siyaseti ve idari dramayı seçmişti; ben de istenmeyen bir frengi enfeksiyonu gibi şiddetle kaçındığım bir yoldu bu. "Bir sonraki IBS raporunu dört gözle bekliyorum."

"Daha fazla zamana ihtiyacım var. Bu parazit tarafından üretilen toksinler sürekli değişiyor ve gelişiyor." Dişleriyle ve akrep kuyruklarıyla adeta birer canavara dönüşüyorlar.

"Eğer ihtiyacınız olan daha fazla zamansa, bunu sağlayacağım. Ama şunu bilin ki önümüzdeki aylarda üniversite üzerinde büyük bir baskı oluşacak. Yönetim kurulu, sponsorlar, başarı istiyorlar. Sonuç istiyorlar. Bu çalışmanın vaadi sponsorlar için tek kurtarıcı nokta oldu."

"Sonuçları alacağım."

"Elbette alacaksın. İşte bu noktada babanla farklı düşünüyorsunuz." Bakışları, küçük parazit aşk ısırığıma yara bandı yerleştirdiğim elime kaydı. "Orada ne oldu?"

"Kağıt kesiği. Ciddi bir şey değil."

Homurdandı. "Enfeksiyon kapana, dirençli bir bakteri türü üreyene ve septisemiye dönüşene kadar."

"Onu yıkadım, Edward. İyice."

Kıkırdayarak, ayağa kalkarken parmak eklemlerini masaüstüme vurdu. "O zaman bırakayım da işine dön.



Chapter 11

Lilia

Bir korna sesi beni irkiltti ve bir pencerenin serin camına yaslanarak nefes nefese uyandım. Salyam yanağımı ıslattı ve kolumu olabildiğince ince bir hareketle yüzümde gezdirdim, şöyle bir baktım

Diğer yolcuların da uykudan uyandığını görmek için etrafıma bakındım. Ayın ışığında, pencereden uzaktaki okyanusa doğru bakarken suyun üzerinde yoğun bir sis vardı.

Okyanus.

Onu gençken sadece bir kez görmüştüm. Kız kardeşim ve ben her ne kadar sahile gitmeyi hayal etsek de annem bunu hep reddetmiş, bunun yerine ormanda kamp yapmayı tercih etmişti. Sanki annem sudan korkuyordu.

Bunu büyüleyici bulmuştum.

"Yolcularımızın dikkatine, Maine'deki Thresher Koyu'na vardık, saat sabahın beş-o6'sı. Hava altmış dört derece ve yer yer yoğun sis var. Feribot sizi Dracadia Adası'na götürmek üzere yaklaşık beş buçukta hareket edecek. Lütfen valizlerinizi toplayın ve çıkış rampasında adımlarınıza dikkat ettiğinizden emin olun. Eğer bu Dracadia'daki ilk yılınızsa, tebrikler ve hoş geldiniz!" Tren devasa bir cam kubbeye girdi ve her biri dar bir platformla ayrılmış, üzerinde bir sonraki kalkışları gösteren bir tabelanın üzerinde dik duran bir saatin bulunduğu diğer iki tren arasında yavaşlayarak durdu.

Karşımda benim yaşlarımda bir adam oturuyordu. Kulaklıklarını çıkardı, koyu teniyle çarpıcı bir kontrast oluşturan parlak mavi gözleri yanımdan geçip muhtemelen diğer tarafımdaki pencereye doğru bakıyordu.

Tasarımcı kıyafetleri giymemiş başka birini görünce biraz rahatladım.

Kemerimi çözdükten sonra ayağa kalktım ve bir sıra yolcunun bagaj rafına doğru ilerlemesini bekledim. Elime alamayacağım kadar uzaktaki valizime bakarken içimde açıklanamaz bir gerilim oluştu.

Sakin ol, kimse senin lanet bavulunu istemiyor.

Sıranın sonunda, karşımdaki çocuk önce benim gitmeme izin vermek için eliyle işaret etti ve minnettar bir baş hareketiyle herkesin arkasından koridora çıktım.

"Birinci sınıf mısın?" diye sordu, arkamda sıraya girerek.

Dudaklarım gergin, gülümsedim. "Belli oluyor mu?" Birinci sınıf için olmam gerekenden yaklaşık iki yaş büyük olduğumu düşünürsek, öyle olmasını umuyordum.

"Sadece biraz gergin görünüyorsun."

"Aslında ikinci sınıftayım ama bu üniversitedeki ilk yılım. Peki ya sen?" Sıra ilerledi ve bavulumu raftan indirdim, dar koridora taşırken tökezleyerek ilerledim.

"İkinci sınıf." Raftan çok daha gösterişli bir bavul çıkardı ve sıra ilerlemeden önceki kısa sürede elini uzattı. "Adım Briceson Williams."

Tokalaşmaya karşılık verdim. "Lilia. Tanıştığımıza

memnun oldum." "Ben de. Nerelisin?"

Omzumun üzerinden Instagram'da gezinmekle meşgul olan sarışın bir yolcuya baktım ve sesimi alçaltarak geri döndüm. "Covington."

"Ahh, Luminet'in evi." Dudakları gülümsemek için gerildi, omuz silkti. "Ben birkaç kasaba ötede, Lansmot'tayım. Ve bir tür tiyatro ineğiyim."

Son kontrol ettiğimde Lansmot, Massachusetts'in en zengin ikinci şehriydi. Yine de onun yanında kendimi fakir gibi hissetmedim, hatta kendimi ona yakın buldum.

"Ben aslında tiyatronun üstünde oturuyorum," dedim.

"Ciddi misin? Yok artık! Çok kıskandım!" Kıkırdadı ve başını sallayarak sıranın ilerlediğini haber verdi.

"Evet," dedim omzumun üzerinden, çıkışa doğru ilerlerken. "Şu anda *Les Misérables*'ın hemen hemen her kelimesini biliyorum."

"Ben de biliyorum. Ama farklı nedenlerle sanırım." Hepimiz platformdan istasyonun ana bölümüne doğru ilerledik. "Ne okuyorsun?" Daha geniş bir alanda yanıma geldi, ikimiz yan yana yürüyorduk.

"Tıbbi mikrobiyoloji. Sen ne okuyorsun?"

"Kimya."

"Vay canına. Redoks dengeleme. Varlığımın her zerresiyle bundan nefret ederdim." "Basit hesaplama."

"Ahh, bu ince bir hakaretti." Kıkırdadım, bavulum arkamdaki betonun çatlaklarından sekerken kolum gerildi.

İstasyon, herkesin caddenin karşısındaki feribot iskelesine geçtiği bir yola açılıyordu. Gün ışığının soluk huzmeleri bulutların üzerinden tepeye doğru yükselmeye başlamıştı, ancak güneşin doğmasına muhtemelen yarım saat kadar daha vardı. İskelenin önündeki heykele bakarak kolonyal tarzda üniforma giymiş bir adamın taşlaşmış profilini inceledim. Ayaklarının dibindeki levhada *Lord Komodor Adderly* ve onun altında da *Dracadia'ya giderken ölenlerin anısına* yazıyordu.

Herkesi küçük biniş köprüsüne kadar takip ettiğimde, aşağıdaki bulanık okyanus suyunu gördüm. Daha önce hiç tekneye binmemiştim ve umarım beni deniz tutmazdı. Özellikle de ilk kez tanıştığım bir sürü insanın önünde.

Tıpkı trende olduğu gibi, hepimiz valizlerimizi küçük bir rafa yerleştirdik. Briceson başını hafifçe salladı. "Eğer benim gibi biraz miden bulanıyorsa, kabin muhtemelen en iyisidir," dedi, sanki aklımı okuyormuş gibi.

Ağzımın kenarından gergin bir gülümseme yükseldi ve başımı salladım. "Evet.
Tamam."

İkimizi masaları ve bankları olan devasa bir yolcu kabinine götürdü ve küçük bir pencerenin yanındaki bir koltuğu işaret etti. Duvarlarla çevrili olmak beni daha az savunmasız hissettirdi ve onun karşısındaki banka kaydoldum. "Dracadia'ya yolculuk ne kadar sürer?"

"Yaklaşık doksan dakika kadar. Çok uzun değil." "Peki, üniversite... nasıl bir yer?"

"Harika bir okul. Güzel bir kampüs. Eğer hayaletleri ve ürkütücü tarihi atlatabilirsen."

"Hayaletlere inanan bir kimya bölümü mü?"

Bir kahkaha attı. "Bu okula gitmeden önce pek çok şeye inanmazdım. Ama bu işin doğasında var. Bir şekilde kabullenmek zorundasınız.

"

Kaptanın kısa bir anonsundan sonra feribot rölantide
Rıhtıma yanaştık ve hızlandıkça okyanus suyunun sıçradığını görmek için pencereden dışarı baktım. Dracadia'nın haritasını incelemiş, Maine Körfezi'nin kilometrelerce açığındaki konumunu görmüş ve suyun bazı noktalarda bin fitten fazla derinliğe ulaştığını okumuştum. Bu düşünce ensemde bir ürperti yarattı. *Lütfen tekneyi devirecek gelgit dalgaları göndermeyin.* Okyanusun ortasında mahsur kalmak nedense benim için tekrar eden bir kabustu. Terapistim bana bunun zihnimin içinde bulunduğum koşullarda sıkışıp kalmasından kaynaklanabileceğini söylemişti. Google, yakında hayatımda tehlikeli bir dönemle karşı karşıya kalabileceğimi öne sürmüştü.

Bunun sadece aptalca bir kabus olduğunu ve pek bir şey ifade etmediğini umuyordum.

"Gerçekten bir hayalet falan mı gördün?" Briceson'a karnımdaki gurultudan uzaklaşmak için dikkatimi dağıtacak bir şeyler ararken sordum. Her ne kadar okyanusa bakmak istesem de, dalgalarla birlikte dalgalanıp kabardığını görmek göğsüme soğuk bir gıdıklanma gönderdi ve aramızdaki masayı kusmuğa boyama ihtimaline *karşı* karar verdim.

"Tek söyleyeceğim, bazı garip şeyler görebilirsin. Ama bildiğim kadarıyla orada hiç kimse bir hayalet tarafından *öldürülmedi*."

"Bunu bilmek güzel."

Kolunu bankın üstünden yukarı kaldırdı ve koltuğuna geri yaslandı. "Peki, bir tıbbi mikrobiyolog ne yapar?"

"Hastalıkları incelemek istiyorum. Tedaviler bulmak. Bilirsin işte, dünyayı kurtarmak. Ya sen?" "Bilmiyorum desem bana inanır mısın? Muhtemelen bir

profesör olmak ve kafası benden daha iyi çalışanların zihinlerini şekillendirmek."

"En azından bir planın var."

Her nasılsa, bir buçuk saat hafif bir sohbet ve burnumdan sert nefes alarak kontrol altında tutabildiğim küçük bir mide bulantısı vakasıyla geçti. Güneşin ufukta yükselişini, somon rengi ışınlarının su yüzeyinde uzanışını izlemek de biraz kafa dağıtmamı sağladı. O altın ışınlar, bulutlu havanın kasvetinin ardında çok çabuk kayboldu.

Sonunda adanın karanlık silueti sisin arasından görülebildiğinde, gerçekten de uyuyan bir adaya benzeyen kemerli kavise hayret ettim.

ejderha. Yağmurla şişmiş gri bulutlar, yukarı doğru yükselen siyah duman pufları gibi beliriyordu.

Briceson pencereden bakarak, "Merhaba Dracadia," dedi. "Vay canına. Çok güzel."

"Yakından daha da güzel."

Tekne kayadaki çatlaktan geçerek kemerin altından adanın diğer tarafına doğru ilerledi. Taşlı kuleler, üniversite arazisini kaplayan çam ağaçlarının karanlık, ince taçları üzerinde asık suratlı gökyüzünü mızraklıyordu. Tekne dalgalı dalgalar arasında yalpalayarak ilerlerken feribotun motoru yavaşladı ve uçurumun dibinde, ortası bir kemerin içine oyulmuş gibi görünen taştan, kale benzeri bir yapıya doğru ilerledi. Titreşen meşaleler küçük tünelden geçerek kubbeli bir iç mekâna açılan yolu aydınlatıyordu; burada birkaç küçük tekne demirlenmişti. Kayalık kayıkhanenin içindeki görevliler feribotun etrafında koşuşturuyor, biz rampaya doğru ilerlerken onu bağlıyorlardı.

Güvertede, üst üste yığılmış valizlerin yanında duran orta yaşlı bir adam bana gülümsedi ve valizime uzandığımda koluma nazik bir el koydu. "Ben hallederim, hanımefendi. Bavulunuz yurt odanıza teslim edilecek."

Öncekiyle aynı huzursuzluk hissi içimi kemiriyordu. Vapurdaki diğer tüm öğrencilerin muhtemelen bir gardırobu ya da eksik aletleri değiştirebilecek paraya sahip olduğundan şüpheleniyordum ama benim için durum böyle değildi. Kaybederse ya da daha kötüsü çalınırsa elimde hiçbir şey kalmayacaktı.

"Güven bana," diye ekledi ve ben hâlâ çantamın sapını tuttuğumu fark ettim. "Bu şeyi tepeye kadar sürüklemek istemeyeceksin."

Bunun üzerine yana doğru eğildim ve patikanın dağın yamacında kaybolduğu tuğla tüneli fark ettim.

Briceson arkamdan, "Merak etme, her şeyi özenle teslim etme konusunda gerçekten çok iyiler," dedi. "İlk başta ben de biraz rahatsız olmuştum."

Görevli ceketinin cebinden bir kalem çıkardı ve diğer elinde tuttuğu panonun ilk birkaç sayfasını çevirdi. "İsim?"

"Lilia Vespertine."

"Lilia... Lilia... ah, evet. Crixson Evi. Oda üç-on." Sayfadan bir etiket sıyırdı ve bavuluma yapıştırdı.

"Tamam. Teşekkürler." Tekneden çıkmadan önce bavuluma doğru bir bakış daha attım.

Taş bir platform tünele doğru uzanıyordu ve ben de yatakhaneme giden yol olduğunu düşünerek o yöne doğru adım attım ki kolumdan tutarak beni

bir durak.

Briceson beni bıraktı ve bir postacı çantasını omzuna aldı. "Hey, telefon numaranı alabilir miyim?"

"Oh. Um. Ben-"

"Öyle bir şey değil. Ben, um .... Erkek arkadaşım mı var?" Başının arkasını kaşırken dudaklarında orantısız bir gülümseme belirdi.

Aptal, diye sessizce kendimi azarladım. Bir şekilde kendimi numaramı isteyen her erkeğin bir ilişki peşinde olduğu zihniyetinden kurtarmam gerekiyordu.

"Doğru ya. Üzgünüm, evet." Tünele doğru ilerlerken cep telefonumu ona uzattım ve o da bana *gülen* yüz emojisi içeren bir mesaj gönderdi.

"Artık benimki sende. Bir ara tiyatro repliklerini değiş tokuş etmenin havalı olacağını düşündüm."

Gülümseyerek başımı salladım. "Bu hoşuma gider."

"Lilia? Lilia Vespertine diye biri var mı?" İsmimi duyunca, tıpkı görevli gibi elinde bir pano taşıyan parlak gözlü sarışına doğru döndüm.

Briceson omzuma hafifçe vurdu. "Seni sonra yakalarım. İyi şanslar!"

"Teşekkürler. Sen de öyle." Bu veda sözlerinin ardından, sarışına doğru yöneldim.

Beni kim aramıştı. "Ben Lilia," dedim yanına yaklaşarak.

Beni şöyle bir süzdükten sonra, gözlerini kırıştıran, fazla geniş bir gülümseme takındı. "Ben Kendall. Dekanın ofisinde çalışıyorum. Dr. Langmore hızlı bir tanışma için sizi getirmemi istedi."

"Elbette." Onun peşinden tünelden uzaklaşıp dolambaçlı taş merdivenlerden yukarı, gondol teleferiğe benzeyen bir yere çıktım.

Aralarında Briceson'ın da bulunduğu bazı öğrenciler, önlerindeki şatoya benzeyen binaya doğru yukarı çıkan yürüyüş yolunu tutmuşlardı ve ben aşağıya, onlarca metre altıma bakarken, onların dik tırmanışlarını görebiliyordum.

Koltuklarımıza yerleştikten sonra gondol harekete geçti, kulesinden çıktı ve bu yükseklikte nihayet okyanus fonunda yer alan nefes kesici okul arazisini seyredebildim. Öğrenciler yeni dönem için gelirken, gün doğumu bulutları yarmaya çalışıyor, hareketli kampüsün üzerinde yumuşak bir parıltı sunuyordu.

Üniversite binaları, çevredeki ormanın çevresini saran eski bir taş duvarla çevrili bir kare şeklinde düzenlenmişti. Yıpranmış binalardan oluşan küçük bir köy gibi, sivri kemerleri ve

Bazıları sarmaşıklarla kaplı kaburgalı tonozlar, aralarına serpiştirilmiş yemyeşil bahçeler ve avlular.

Üniversitenin damarlarında zenginlik akıyordu, bu çok açıktı. Yine de, kemiklerinin derinliklerinde geçmişinin uyuklayan trajedileri saklıydı; bunlar, için için yanan bir enfeksiyon gibi dışını yaşlandıran onarılamaz çürümeye karışmıştı.

"Dracadia bir zamanlar manastırmış," dedi Kendall, gondolun penceresinden dışarı bakarak.

"Ve bir akıl hastanesiydi, değil mi?"

"Evet. Oldukça karanlık bir geçmişi var. Ama eminim bu sizin gibi birini etkilemez."

Bunun üzerine kaşlarımı çattım, ne demek istediğini tam olarak anlayamamıştım. Dilimin ucunda iğneleyici bir cevap olsa da ilk günümde bunu yapmak istemedim, onun yerine pencereye doğru döndüm ve yolculuğun geri kalanında o kampüsteki öğrenci hayatı hakkında gevezelik ederken sessiz kaldım.

Gondol nihayet manastırın arazisinde durmak için yavaşladığında, dar bir platforma çıktım ve geniş bir avlunun bakımlı çimlerine açılan bir merdiven katından aşağı indim. Oradan, kampüsün ortasından geçerek ana yönetim binası olması gereken yere doğru onu takip ettim. Avlunun diğer ucundaki devasa saat kulesinin tam karşısında yer alan bina, kampüsteki diğer tüm binalarla boy ölçüşüyordu.

Binaya girip ikinci kata, ofislerden oluşan bir koridora çıkmadan önce gözlerim etrafta huşu içinde dolaştı. Yanında *Dr. Gilbert Langmore* yazılı altın bir plaketin asılı olduğu bir kapıda yavaşlayarak durduğumuzda ensemde bir şey karıncalandı.

"Bir dakika burada bekleyin." Kendall içeri girmeden önce kapıyı çaldı.

Bir ses koridorda yankılandı ve hafif aralık bir kapıya doğru döndüm, sandalyesinde sıkılmış bir ifadeyle kambur duran bir adamla, benim açımdan görünmeyen başka bir adamın nefes almadan konuştuğunu gördüm. Sıkılmış adam bana doğru döndüğünde ensemdeki o gıdıklanma yeniden alevlendi.

Uzun, siyah kirpiklerin ve doğal olarak sert bir kaşın altına yerleştirilmiş bakır renkli gözler bana baktı. Çenesinin kayması dikkatimi profilinin mükemmelliğine çekti; keskin, köşeli ve hafif kirli sakalının gölgesinde kalmıştı. Titreyen bir sıcaklık tenimin altına yayıldı ve içimde çırpındı

Yatak odasındaki gözlerini mesafeli bir şekilde kırpıştırdıktan sonra sese doğru döndü.

"Lilia?" Kendall'ın sesi beni bakışlarımdan kopardı. "Dr. Langmore şimdi seni görmeye hazır."

Başımı sallayarak boğazımı temizledim ve tekrar bana bakma zahmetine girmeyen adama bir kez daha baktım.

"Ah, Bayan Vespertine. İçeri buyurun." Masanın arkasında kırlaşmış saçları ve gözlükleriyle yaşlı bir adam oturuyordu. Sandalyesinden kalktı ve karşısındaki sandalyeye işaret etti, ben de oraya oturdum. "Sanırım uzun bir sabah geçirdiniz, bu yüzden yerleşebilmeniz için bu toplantıyı kısa tutacağım. Ben Dr. Langmore ve size Dracadia Üniversitesi'ne hoş geldiniz demek istiyorum." Sandalyesine geri oturdu. "Profesör Wilkins için yazdığınız makaleden çok etkilendim."

"Teşekkür ederim efendim," dedim, bakışlarım referanslarının her adımını vurgulayan çerçeveli derecelerin yanında ilham verici alıntıların asılı olduğu duvarlarda gezinirken. Masasının üzerinde koyu bordo smokin giymiş, kollarını kendisinden biraz daha uzun, soluk pembe smokin giymiş zayıf bir adama sıkıca sarmış bir fotoğrafı duruyordu.

"Analiziniz son derece ayrıntılı. Bu sistemi nasıl *tasarladığınızı* sorabilir miyim?

bu özel organizma?"

Annemin mahremiyetini korumak konusunda neden hâlâ bir görev duygusu beslediğimi bilmiyordum. Ne de olsa ölmüştü ve bundan sorumlu olan organizmanın insanlara nadiren bulaştığını öğrendiğim bir şey olduğundan hiç şüphem yoktu. Dr. Langmore'a hastalığın bir insanı nasıl etkilediğini ilk elden bildiğimi, çünkü haftalarca her gün izlediğimi söylemek istedim. Bunun yerine gülümsedim ve omuz silktim. "Sadece parazitler hakkında temel bir anlayış ve çılgın bir hayal gücü."

"İlginç." Dalgın bir ifade takınarak gözlüklerini düzeltti ve başını salladı. "Burada geçireceğin süre boyunca bu bilginin filizlenmesini görmeyi dört gözle bekliyorum. Size yazdığım mektupta da belirttiğim gibi, burada bulunduğunuz süre boyunca tüm masraflarınız karşılanacak. Bu ortamda kendini rahat hissetmeni istiyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa bana şahsen ulaşmanı istiyorum."

Vay canına. Daha önce hiçbir üniversitenin dekanı tarafından kişisel olarak karşılanmamıştım, üstelik onunla iletişime geçmeye davet edilmemiştim. "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim." Misafirperverlik mi? Bu doğru kelime miydi?

"Yurt atamanızı aldınız, değil mi?" "Evet."

"Güzel, güzel. Derslerinizle ilgili sorunuz var mı?"

"Bir, evet. Zaten programımda olan bir parazitoloji dersi ve ona eşlik eden bir laboratuvar var. Gerekliliklere baktım ve o dersin ön koşulunu almamışım gibi görünüyor."

"Evet, sizi o rotasyona kaydettim. Bu Profesör Bramwell'in gece yarısı laboratuarı. Endişelenmeyin. Orada başarılı olacağına eminim."

Bramwell. Profesör Wilkins'in bana davetiye verdiği gün bahsettiği uzman. "Özür dilerim, onun öğrettiğini fark etmemiştim. Kurs rehberinde-"

"Doçenti ve öğretim asistanı. Dr. Bramwell kursu denetliyor ve eşlik eden sınıf için dersler veriyor, ancak yardımcısı ve öğretim asistanı Gece Yarısı Laboratuvarı'nı ve tekrarları yönetiyor. Dr. Bramwell baş sorumludur."

"Anlıyorum. Benim kaydolmadığım bir ders daha var. Entomoloji. Beni o derse de koyduğunuzu varsayıyorum?"

"Hayır. O muhtemelen Dr. Gilchrist'ti. Kendisi Doğa Bilimleri Fakültesi'nin Bölüm Başkanı. Kaydınızı isteyen kişi."

"Evet, Dr. Wilkins beni bilgilendirdi."

"Sanırım sizi sınıfına almayı umuyordu, ama isterseniz bunu kaldırabilirsiniz."

"Hayır, sorun değil. Bırakacağım."

"Çok iyi. Şimdi, Bayan Vespertine, oldukça yorgun olduğunuzu tahmin ediyorum. Yerleşin, biraz dinlenin ve size Dracadia'ya hoş geldiniz dememe izin verin. Kendall'a size yatakhanenizi göstermesini söyleyeceğim."



Chapter 12

Lilia

Svurdu.

Bir aptal gibi, bana tahsis edilen yatakhaneyi tek başıma aramaya karar vermiştim.

Yol boyunca kampüsü biraz keşfederken. Dekanın sekreterinden aldığım haritaya baktım ve nerede olduğumu anlamak için haritayı evirip çevirdim. *Mükemmel bir meydanda kaybolmayı bana bırakın.*

Durduğum binaya doğru baktım, yemyeşil sarmaşıklarla kaplı yüzeyi kampüsteki diğer binalardan çok daha eski bir görünüm veren uğursuz bir kule. Taşa kazınmış, Emeric Kulesi olduğunu belirten bir plaket vardı.

Kampüste her biri kendi armasına sahip altı farklı ev bulunuyordu. Önlerinde gururla dalgalanan bayraklarıyla güzel yatakhaneler, hiçbiri Crixson Hall gibi görünmüyordu. En azından benim baktığım haritada görünmüyordu.

Hayal kırıklığı içinde homurdanarak etrafımda döndüm ve doğruca inatçı bir insan duvarına çarptım. Geri adım atarken yüzümü yakıcı bir aşağılanma duygusu kapladı. "Özür dilerim!"

Bakışlarımı siyah düğmeli gömleğin üzerinde, bakır gözleri kızgınlıkla parlayan, mükemmel biçimli bir yüze doğru gezdirdim. Dekanın ofisinde gördüğüm yakışıklı adam. Tek kelime etmeden etrafımdan dolaştı.

"Affedersiniz," diye arkasından seslendim, ama beni fark etmedi bile. Ben.

Yüzümdeki sıcaklık artan kızgınlığımla birlikte daha da arttı ve nerede olduğumu anlamaya çalışarak haritayı çevirdim. Etrafımı taradım, sağa sola koşuşturan öğrencileri izledim, hepsi de bir akademi dergisine aitmiş gibi giyinmişlerdi.

Dikkatimi bana doğru gelen, benim yaşlarımda bir kadın üzerinde yoğunlaştırdım. Uzun, siyah saçları omuzlarına dökülüyordu ve dut kırmızısı ruju teninin solgunluğunu vurguluyordu. Önünde kurukafa olan bir bluz ve kırmızı botlarla eşleştirilmiş siyah beyaz çizgili bir pantolon giymişti. Şimdiye kadar gördüklerime göre biraz eklektikti. Belki de sanatla falan uğraşıyordu.

"Affedersiniz." Sesim seslerin uğultusundan güçlükle duyuluyordu ama durdu ve bana doğru döndü, tek kaşını kaldırdı. "Crixson Evi'ni arıyorum. Haritada yok."

"Çünkü adı Crixson değil."

"Bekle, ne? Rıhtımdaki adam söyledi."

"*Biz* ona Crixson diyoruz ama asıl adı Corbeau Evi."

O ismi söyler söylemez dikkatimi haritaya verdim ve kampüsün tam karşısında, durduğumuz yerde buldum. "Ah."

Başını iki yana salladı. "Hadi. Ben de o tarafa gidiyorum."

Arkasına geçerek haritayı çantama tıkıştırdım. "Ben Lilia, bu arada."

"Ben Melisandre," dedi omzunun üzerinden. "Kısaca Mel. Dracadia'da yeni misin?"

"Evet. Bu benim ilk günüm. Kendimi biraz sudan çıkmış balık gibi hissediyorum." Sonunda ona yetiştiğimde, kararlı adımlarla vızır vızır geçerken nereye gittiklerini çok iyi biliyor gibi görünen diğer öğrencilere baktım. "Peki, Crixson, neden böyle diyorsun?"

"Crixson Çalışması'nı biliyor musun?" Başımı sallayınca başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Bu konudaki tüm bilgileri nasıl gizlemeye çalıştıklarına dair bir komplo teorisi var."

"Onlar mı?"

"Rooklar. Onlar Dracadia'nın *süper* gizli topluluğu," dedi dramatik bir fısıltıyla, ben gizli toplulukların kitaplar ve filmler dışında da var olduğu haberini çiğnerken. "Her neyse, söylentiye göre yaklaşık yirmi yıl önce gerçekleşen bir klinik deneyde bir şekilde yer almışlar. Bir grup kadın, sözde diyabeti tersine çeviren yeni bir ilaç için yapılan bir çalışmaya katılmaya davet edildi. Hepsi Corbeau'da kalmış.

Hall, haritada gördüğünüz gibi kampüsten biraz ayrı." Etrafını çevreleyen ağaçların arasında gizlenmiş gibi görünüyordu. "Evet, bir gece sekiz kadından altısı Squelette Gölü'nde boğuldu. Ve işte! Altı iskelet halının altına süpürüldü."

"Altısı da mı? Yani... aynı anda mı?"

"Evet." Onu tersleyen bir başka siyah saçlı kızın yanından geçerken Mel gülümsedi ve ona bir öpücük kondurdu. "Bir çeşit garip toplu intihar."

"Diğer ikisine ne oldu?"

"Kimse bilmiyor. Öylece ortadan kayboldular. Bazıları yurdun altındaki tünellerde yaşadıklarını söylüyor. Diğerleri öldürüldüklerini ve ruhlarının Crixson Hall'a musallat olduğunu söylüyor. Yurttan Corbeau diye bahsedenler çoğunlukla personel."

Kafam karışmıştı, başımı salladım. "Bu araştırmayı *Rook'lar* mı yürüttü?"

"Şey, bir rol oynadılar. Doktor Ölüm'ün babası projenin baş araştırmacısıydı."

"Doktor Ölüm mü?" Bakışlarım bankları ve yaşlı heykelleriyle kampüsün yemyeşil avlusunda dolaştı. Bakımlı bahçelerin ve çitlerin arasından geçen taş yürüyüş yolları.

"Profesör Bramwell. O-"

"Patoloji profesörü. Ona neden *Doktor Ölüm* diyorsunuz?"

"Bütün gün cesetlerle oynamasının yanı sıra, iki yıl önce tamamen farklı bir kaybolma olayına karıştığı iddia ediliyor. Jenny Harrick adında bir öğrenci. Tam bir skandaldı. Söylentilere göre erkek arkadaşını kıskanıp onu öldürmüş. *"Eğer ben ona sahip olamazsam, kimse* anlaşma yapamaz."

"Gerçekten mi?" Bu, alanında parlak olduğu düşünülen bir adama yakışmıyordu. Zeki adamlar tanırdım. Onlarla birlikte çalışmıştım. Kendi balonlarının dışındaki şeyleri nadiren fark ederlerdi.

"Evet. Boynunda ve omzunda yara izleri var. Erkek arkadaşı sinirlenmiş. Kimya laboratuvarından biraz sülfürik asit çalmış ve ona saldırmış." Sanki az önce kafama yerleştirdiği kesinlikle korkunç bir görüntü değilmiş gibi bir kahkaha attı. "Erkek arkadaş kalıcı olarak okuldan atıldı ve Doktor Ölüm de sadece bir tokatla kurtuldu."

"Ama ortadan kaybolma dediniz. Yani kesinleşmiş bir cinayet falan değil mi?"

Gözlerini devirdi. "Peki, tamam. Feragatname: tüm cinayet suçlamaları spekülasyon ve söylentilere dayanmaktadır. Kadının hiç ortaya çıkmaması ve onu canlı gören son kişinin o olması dışında. Mutlu musun?"

Tanrım. Dokunaklı. Sadece onu öldürdüğüne dair gerçek bir kanıt olmadığını açıklığa kavuşturuyordum.

Yol sığ bir ormanın içinden devam ederken ağaçların gölgeli çıkıntısı açık alanı yuttu, ileride taş bir bina görebiliyordum - geçtiğimiz diğer yurtlara kıyasla oldukça yaşlı görünen bir bina. "Söylentilere inanıyor gibisin?"

Omuz silkti. "Ben mazluma inanırım ve sizi temin ederim ki Profesör Bramwell bu üniversitede mazlum değil. O eski para ve bu okulda eski para güç demektir."

"Crixson çalışmasına dönecek olursak, bu konuda pek bir şey bilinmediğini söylemiştiniz.
Bu konuda nasıl bu kadar çok şey biliyorsunuz?"

"Araştırma. Kampüsteki herkesin neden yurttan kaçtığını bilmek istedim. Mezarlığı kazarsan sonunda bir kemik bulursun." Avluyu geçtik ve yosun ve sarmaşıklarla kaplı karanlık, yıpranmış taşların ürkütücü bir dış cephe oluşturduğu binanın girişine vardık. "Her neyse, işte burası. Crixson Evi." Binanın girişindeki alınlıktan sarkan bayrakta mor ve siyah bir kalkan ve üzerinde bir kuzgun ya da karga vardı, hangisi olduğunu söylemek zordu. "Burası hâlâ bir manastırken yapılan orijinal binalardan biri. Bazı binalar yanmadan önce."

"Bu yakın zamanda mı oldu?"

"Hayır. Yüzyıllar önce. Thresher Körfezi'ndeki Adderly anıtı da bununla ilgili. Adadaki yerlileri kovan ve suçlanan cadıların yakılmasına katılan bir İngiliz askerini anmamız tam da bu ülkede yanlış olan şey."

Feribota binmeden hemen önce anıtı gördüğümü hatırladım. "Onu neden ansınlar *ki*?"

"Çünkü gerçek tarih kimsenin umurunda değil. Gerçeğe ulaşmak için tüm yalanları kazımak zorundasınız. Onların zihninde, bir grup *dengesiz hastayı ve vahşiyi* öldürdüğü için bir tür kurtarıcı," dedi tırnak içinde. "Bugünlerde akıl hastalığı olanları böyle adlandırıyoruz, ama o zamanlar *şeytanlar tarafından ele geçirilmişlerdi*." İç çekerek başını salladı. "Her neyse, seni bağışlayacağım. Kaçıncı kattasın?"

"Üçüncü."

"Ben üçüncü katın RA'sıyım. Eğer sigara içiyorsanız, bir pencere açın ya da biraz tütsü yakın. Crixson'daki tüm odalarda ebeveyn banyosu var, yani içki içerseniz? Viziteler sırasında kanıtları duşa saklayın. Asla kontrol etmeyiz.

Duşlar. Ve eğer misafir ağırlamaya karar verirseniz, inlemeyi seviyorsanız bodrum katını öneririm."

"Aslında oldukça sessizimdir. Sadece ders çalışmak için buradayım."

Kadın homurdandı ve gözlerini devirdi. "Buradaki her öğrenci ilk gününde böyle söyler. Her neyse, odanızın anahtar kartı için resepsiyona uğrayın. Sakın kaybetmeyin. Ve eğer henüz kimlik kartınızı almadıysanız, hemen gidip alın. Yemek odası için lazım. Dracadia Kitabevi saat kulesinin karşı tarafında, Plaza'da." Ellerini küçümser bir tavırla salladı, sanki ağzından çıkan tüm bilgileri aynı anda savuşturmaya çalışıyordu. "Orası kendi küçük köyü gibi, bir sürü havalı küçük dükkân var."

"Teşekkürler. Yardımın için minnettarım."

"Sorun değil. Bir şey daha var. Emeric Tower'da dersin yoksa, yerinde olsam oradan uzak dururdum, özellikle de geceleri."

Programıma bir göz attığımda orada dersim olduğunu gördüm.
En azından üç tane. Bir tanesi de geceydi. "Neden?"

"Sadece ürkütücü. Doktor Ölüm'ün *gerçekten* çalıştığı yer. Kadavralar ve yaptığı otopsiler için bir morg var. Bir de yakma odası var."

"Otopsileri burada, kampüste mi yapıyor?"

"Sadece özel vakalarda. Üniversite hastanesi kampüsün yaklaşık iki mil dışında. Emberwick şehir merkezini geçince." Buraya gelmeden önce Google'da yaptığım bir aramayla tanıdığım küçük bir köy. "Şükürler olsun ki tıp fakültesi programında değilseniz cesetleri görmüyorsunuz. Onları kapının dışındaki tünellerden getiriyorlar."

"İlginç." Profesör Bramwell hakkında daha fazla şey öğrendikçe, böylesine karanlık ve ürkütücü bir lakap kazanmış olan adamı gözümde daha az canlandırabiliyordum. "Bu otopsileri tek başına mı yapıyor?"

"Evet. Pek dost canlısı biri değildir. Dediğim gibi, kampüsün o tarafında olmanız gerekmiyorsa, belki de uzak durun."

Orada ilk yılım olduğunu bildiği için beni korkutmaya mı çalışıyordu, yoksa uyarısında samimi miydi anlayamadım. "Anladım."

Yine de söylediği hiçbir şey beni korkutmamıştı. Hayaletlerden ve tehlikeli adamlardan payıma düşeni zaten görmüştüm. En azından Dracadia'dakiler mezar kazıcısı gibi kokmuyordu.

Anahtar kartımı almak için resepsiyona başvurduktan sonra koridordaki bir ofise yönlendirildim ve burada siyah ve altın renkli Dracadia kordonuna iliştirilmiş bir kimlik kartı için hoş olmayan bir fotoğrafımı çektiler. Oradan da nihayet odama çıktım.

Anahtar kartımı kart okuyucuya yerleştirip kapı kolunu çevirdiğimde yeşil renkte bir klik sesi duydum ve kapıyı açarak parlak parke zeminli ve sade bir yatağı olan küçük ama rahat bir odaya girdim. Yatakhaneler eski eserlerle zengin olsa da birkaç modern özellik sunuyor gibiydi. Sol tarafımda, odanın geri kalanıyla aynı tonda kalın ahşaptan yapılmış küçük bir gömme dolap ve duvara yaslanmış ağır görünümlü bir şifonyer vardı. Muhtemelen dolduramayacağım kadar çok depolama alanı.

Güneye bakan duvardaki pencere uzaktaki okyanusu gösteriyordu ve karşı duvarda Dracadia'nın avlusuna bakan gerçek bir masa ve sandalye vardı. Böylesine güzel, neredeyse panoramik bir manzaraya sahip odanın neden hemen kapılmadığı tam bir muammaydı.

Bavulum yatağımın yanına yerleştirilmişti ve yatağın üzerinde katlanmış bir yığın beyaz çarşafın yanında katlanmış siyah bir sweatshirt ve altın renkli Dracadia logolu bir tişört duruyordu. Bunların yanında küçük siyah bir çanta vardı; çantayı açtığımda okul renkleri ve logosuyla aynı renkte bir iğne, bir günlük, kâğıt, kalem ve su şişesi buldum. İçine sıkıştırılmış küçük bir kartta şöyle yazıyordu: *Corbeau Evi'ne hoş geldin, Dracadian Dostu!*

Karta bakıp gülümsediğimde garip ve yabancı bir his kapladı içimi.

Annem öldüğünden beri ilk defa bir yere ait olduğumu hissediyordum.



Chapter 13

Devryck

"I ... harika hissediyorum," dedi Barletta. "Günün çoğunu uyumak dışında. Son zamanlarda biraz gece kuşuna döndüm. Ama bunun dışında, daha önce hiç olmadığım kadar iyi hissediyorum. Nedenmiş o?" Bir kürekle

Ağız dolusu yumurta, iştahı hiç şüphesiz midesine yerleşmeye başlamış olan küçük davetsiz misafirlerinki kadar doyurucuydu. Cildinin sarı solgunluğu çoktan sağlıklı bir tona dönüşmüştü ve darmadağınık haliyle bile onu ilk yakaladığım zamankinden daha iyi durumda görünüyordu.

"İçinde büyüyen organizma pis bir yuvadan hoşlanmaz. Köklerini saldığı yer konusunda çok titiz davranıyor."

"Bunu söylemesen olmaz mı? İğrenç bir şey. Bunu düşünmek hoşuma gitmiyor." Sadece birkaç saatlik acı verici detokstan sonra daha uyumlu, hatta hoş biri haline gelmişti. İyi hissetmenin bu kadar manipülatif olabilmesi inanılmazdı. Barletta muhtemelen kötü alışkanlıkları yüzünden hayatının büyük bir bölümünü kronik acılar içinde geçirmişti ve şimdi onlar yok olmuştu. Muhtemelen şu anda baş ağrısı bile çekmiyordu. "Nasıl? Nasıl *temizliyor*?"

"Rakip organizmaları ortadan kaldıran ve hücreleri onarma mekanizmalarını harekete geçiren bir toksin, çok güçlü bir toksin üretir. Şanslısın ki karaciğer kendini yenileyebilen tek organ, bu yüzden toksin hücre bölünmesini artıran büyüme faktörlerini güçlendirerek hızlı bir onarım sağlıyor."

Gözlerini kocaman açarak başını salladı ve bir kahkaha attı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok ama her ne ise işe yarıyor. Canım hiç içki çekmiyor. Acı hissetmiyorum. Titreme ya da kusma isteği yok.

Hiçbir şey." Kahvaltısından bir ısırık daha aldı. "Tadını tekrar alabiliyorum," dedi bir ağız dolusu yemeğin etrafında. "Koku. Gençliğimden beri hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. İçmek bile umurumda değil."

"Tabii ki umurunda değil." Dirseğimi sandalyemin üst kısmına dayayarak onun kahvaltısını yiyip bitirmesini, birazdan minik kozalarından çıkıp vücudunda tahribat yaratacak parazitleri beslemesini kayıtsızca izledim. "Toksinin kendisi, beyninizin alkol isteyen kısmını kontrol eden kimyasallar üretiyor. Alkol, içinizde yaptığı tüm işlere zarar verecektir. Size artık ona ihtiyacınız olmadığını söyler ve vücudunuz da buna karşılık verir."

"Ne yani... zihin kontrolü gibi mi?" Gülümsedim. "Aynen öyle."

Ağzının yarısına kadar gelmişti ki yemeye ara verdi ve düşünceli bir ifadeyle uzaklara baktı. "Peki, bu kadar iyi geliyorlarsa bu solucanlar nasıl bu kadar kötü olabiliyor?"

Gülme isteğimi bastırmak için boğazımı sıktım. "Çünkü onlar parazit. Beslenmek için karaciğerinizi onarır. Beslenmek için kanınızı temizler. Beslenmek için vücudunuzu kullanır ve işi bittiğinde sizi kullanılmış bir ceset olarak atar."

Düşünceli ifadesi daha ciddi bir hal aldı. "Bunun için bir tür ilaç yok mu?"

"Henüz yok."

"Ama mesele bu, değil mi? Bir ilaç üzerinde mi çalışıyorsunuz?" "Az ya da çok."

"Yani ölecek miyim?" diye sordu, sanki yeni anlamış gibi.

"Eninde sonunda." Omuz silktim. "Zaten ölüyordun. Azar azar. Her gün. Bu hızla gidersen sana muhtemelen bir yıl verirdim. Eğer öyleyse."

Kaşlarını çatarak, sanki sözlerimdeki acı gerçeği tadıyormuş gibi yavaşça çiğnedi. "Sen... sen bana bir katil gibi gelmiyorsun. Peki, bunu neden yapıyorsun?"

Öne doğru eğildim ve dirseklerimi uyluklarıma dayadım. "Çünkü senin içindeki parazit gibi ben de sadece kendi bencil çıkarlarım için ilgileniyorum."

Kaşları titreyen adam o anda gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyordu. "Benim çocuklarım var dostum. Bir ailem var."

"Ailen umurunda bile değil," dedim empatiden zerre kadar nasibini almadan. "Önemseseydin onlara zarar vermezdin."

"Oğlumu incitmek istemedim." Sözleri savunmacı bir hırıltıyla ağzından döküldü ve gözleri tepesindeki çıplak ampulün ışığında parladı. "Bu bir kazaydı."

"Ben de seni öldürmek istemedim. Bu sadece bir sonuç."

"O zaman neden gitmeme izin vermiyorsun?"

Kafatasıma bir acı saplandı, kulağımdaki çınlama keskin ve şiddetliydi ve geriye doğru sendeledim, acının dinmesini beklerken dişlerimi sıktım. Karanlık, ışığı yutan gölgeler gibi görüş alanıma girdi. Sesler uzak kahkahalara karıştı.

"Bırakın beni!"

"Eğri ordu geliyor! Hadi!" Kardeşim Caedmon beni kolumdan tutup mahzenin uzun koridoruna sürükledi. Bir zamanlar büyükbabama ve ondan önce de babasına ait olan eski malikânenin belki de en korkutucu yeri. Dadılardan ve hizmetçilerden dinlediğim hikâyelere göre, büyük büyükannemin kemikleri bu evde bir yerlerde yatıyor ve bu mahzende olduğundan eminim.

Dışarıdan kılıç olarak kullanmak için topladığımız sopalar arkamızdaki çimento zemini çiziyor. Bütün bir enfekte sürüsü peşimizdeymiş gibi davranıyoruz. Eğri büğrü adamlar dediğimiz, adımlarında bir seğirme ile yürüyen ve insan etinin tadından hoşlananlar.

Caedmon'u koridorlarda takip ediyorum, ona ayak uydurmaya ve parlayan gözleri olan görünmez canavarlar tarafından yenmemeye çalışırken gülüyorum.

Köşeyi dönüp başka bir koridora girdiğimizde kahkahalar yerini ürpertici bir sessizliğe bırakıyor ve çatlak bir kapının önünde çığlık atarak duruyoruz. Genellikle kilitli olan bir kapı.

Babamın ofisi ve laboratuvarı.

İçeri girmek yasak ama belki bir göz atmaktan zarar gelmez.

"İçeri girersek babam kızar," diyor Caedmon yanımda. Benden sadece üç dakika büyük ama her zaman patron oymuş gibi davranıyor.

"Babam her zaman kızgındır." Kapıya doğru bir adım atıyorum, açmak için sopamı kullanıyorum. "Onu hiç gülümserken gördün mü? Ben kesinlikle görmedim."

Omzumu kavrayan biri beni olduğum
yerde durduruyor. "Devryck, yapma.
Hadi gidelim."

Kolumu onun elinden çekiyorum. "Bu kadar korkak olma," diyorum, kapıya doğru dönüyorum, ama oradaki karanlık beni durduruyor,

ve itiraf etmekten biraz utanıyorum, bu beni çok korkutuyor.

"İçeriden ne istiyorsun? Ben alırım."

"Onu görmek istiyorum." Annemizin tek resmi babamın masasının çekmecesinde duruyor. Babam bazen Caedmon ve bana onun ne kadar güzel olduğunu göstererek eziyet etmekten hoşlandığı için hayatım boyunca onu sadece birkaç kez gördüm. İkimizi doğururken öldü ve bu nedenle babam bizi - özellikle de beni, son doğan ben olduğum için- onun katilleri olarak taçlandırdı.

"Ne anlamı var Devryck? Onu hiç tanımadık. Asla da tanımayacağız."

Kardeşimin sözlerinin verdiği rahatsızlık ensemi tırmalıyor ve bir hevesle karanlık boşluğa dalıyorum.

Sıcaklık sanki on derece düşmüş gibi hissediyorum, hava hayalet bir fısıltı gibi tenimi okşuyor. Çatlak kapıdan içeri sızan az miktardaki ışıktan, raflara dizilmiş cam kavanozların parıltısını yakalıyorum. İçlerinde sıvıların içinde asılı duran tuhaf görünümlü yaratıklar var. Kavanozların arasındaki boşluğu kafatasları ve kitaplar dolduruyor. Tezgâhlarda ve yerde düzgün yığınlar halinde daha fazla kitap duruyor. Gümüş masalar temizlikle parıldıyor. Babam temizlik konusunda çok titizdir.

Oda yüzlerce yıllık, ürkütücü bir geçmişe sahip. Büyük büyük büyükbabam 1900'lerin başında Bramwell Malikanesi'nin Canavarı olarak bilinen ünlü bir doktordu. Kürtaj yaptırmak isteyen fahişeler üzerinde yaptığı korkunç deneyler nedeniyle tutuklanmıştı. Hikayeler büyürken beni dehşete düşürdü ve sık sık onunla ilgili kabuslar gördüm, bu da beni portresinin diğer Bramwell erkeklerinin yanında asılı olduğu malikanenin batı kanadından uzak tuttu. Büyükbabam bir virüse karşı aşı geliştirilmesine yardımcı olup binlerce hayatı kurtarana kadar işlediği suçlar ailemizin iki neslini rahatsız etti. Babam, Bramwell lanetinin altından nihayet o zaman çıktığımızı ve bir kez daha saygıdeğer olduğumuzu söylüyor.

Bir gün onun gibi olmak istiyorum, büyükbabam gibi. İnanılmaz bir şey yapmak ve hayat kurtarmak istiyorum.

Babamın ofisi laboratuvarın arkasında kalıyor ve yaklaştığımda buzdolabının kapalı kapısını görüyorum. Ceset dolabı, ölülerin saklandığı yer.

Bazen adamlar büyük torbalar getirip bu laboratuvara taşıyorlar.

Bazen de el arabalarını buzdolabının içine ittiklerini görüp yakalıyorum. "Bah!"

Kollarımı sertçe sallayınca bir çığlık atıyorum.

Caedmon içten bir kahkaha atıyor.

Omzuna bir yumruk indiriyorum ve ondan homurtudan başka bir şey duymuyorum. "Pislik!"

Omzunu ovuştururken tekrar gülüyor. "Yüzünü görmeliydin!"

Dikkatle buzdolabına dönerek başımı sallıyorum. "Sence orada cesetler var mıdır?"

"Muhtemelen."

Pırıl pırıl parlayan gümüş yüzeye bakıyorum, diğer tarafında pekâlâ bir ceset olabilir. "Neye benzediklerini hiç merak ettin mi?"

"Hayır."

"Biraz bile mi?"

Caedmon sinirle inliyor ve kolumu dürtünce bir adım yana sendeliyorum. "Bir resim görmeye geldin. Resme bak ve buradan gidelim."

"Neden bu kadar korkuyorsun?"

Gözleri odada gezinirken dudaklarını hırıltıyla ısırıyor. "Bu laboratuvardan nefret ediyorum.

Bu ofisten. Her şeyinden nefret ediyorum."

"Babam çalışmalarının hayat kurtaracağını söylüyor." Buna inanmak istiyorum.

Gerçekten. Ama babamın gerçek yüzünü biliyorum.

"Sadece iyi adamlar hayat kurtarır, Devryck. Babam iyi bir adam değil."

Kardeşimin bir kez daha dürtmesiyle görevime devam ediyor ve masanın diğer tarafına geçiyorum. Masa lambasına tıkladığımda tertemiz masanın üzerinde yansıtıcı bir parlaklık oluşuyor. Ellerimi üzerinde gezdirdikten sonra yanımdaki çekmeceyi açıyorum. İçinde bir resim çerçevesi var ve onu kaldırdığımda hayatımda gördüğüm en güzel kadının resmini görüyorum. Gözleri ateşli bir kehribar rengi, saçları mürekkep kadar siyah, Caedmon ve benim en dikkat çekici özelliklerimizi nereden aldığımıza şüphe yok.

Fotoğrafta omzunun üzerinden bakıyor, yüzünde parlak bir gülümseme, gözleri ışıkta parlıyor. Babamın onu neden bu kadar çok sevdiği anlaşılıyordu. Neden ona takıntılı olduğunu.

Babamın karanlığında anlaşılmaz bir ışıktı. "Ne yapıyorsun burada!"

Öfkeli sesi duyunca kaslarım korkuyla sarsıldı ve fotoğrafı düşürdüm.

Ahşap masaya çarpan fotoğraf, küçük cam parçalarını parlak yüzeye saçıyor. Annemin fotoğrafı çarpmanın etkisiyle çerçeveden ayrılıyor.

Panik boğazıma kadar yükseliyor, bakışlarımı kapı aralığında duran adama doğru kaldırıyorum. Belki bir zamanlar yakışıklıydı, hatta anneme layıktı, ama şu anda bir canavarın özünü temsil ediyor.

Kaşları öfkeden çatılmış, gözleri delilikle parlıyor, yaptığım dağınıklığa doğru bakıyor. "Ne yaptın sen?" diye hırlıyor sıkılmış dişlerinin arasından, tıpkı bir canavar gibi.

"Öyle demek istemedi, baba!" Caedmon benim adıma yalvarıyor ama faydası olmadığını biliyorum. "Onu korkuttun!"

Göz açıp kapayıncaya kadar odanın öbür ucundan bana doğru fırlıyor.

Özellikle Caedmon'un kolumu çektiğini hissettiğimde kaçmam gerekiyor ama kaslarım olduğu yerde donmuş, gözlerim anneme sabitlenmiş durumda.

Caedmon bir çığlık atıyor ve canavar onu iterek duvara çarpmasına neden oluyor.

Gözümün ucunda bir şey parlıyor, ama ne olduğunu anlayamadan başımın yan tarafına şiddetli bir acı saplanıyor. Göz kapaklarımın arkasında pürüzlü bir ışık titriyor. Oda eğiliyor. İnatçı bir güç başımın diğer tarafına çarpıyor.

Caedmon çığlık atıyor. Her

şey siyaha dönüyor. Sessizlik.

O kadar sessiz ki, kulaklarımda titreşen kanın

gümbürtüsünü duyabiliyorum. Gözlerimi kırpıştırarak

açıyorum.

Babam başımda duruyor, Caedmon'u kolundan tutuyor, kardeşim de pençeleriyle onu kavrıyor. "Eğer seni büyüleyen şey ölülerse, bu gece onlarla uyuyacaksın."

Karanlık tekrar gölgeli köşelerine çekiliyor ve etrafımdaki manzara açılıyor. Etrafımdaki kavanozlara bakıyorum. Kulaklar, parmaklar ve tanımlayamadığım diğer et parçaları, hepsi sıvının içinde asılı duruyor. Ceset dolabının yanında bulunan numune dolabı.

"Hayır! Hayır, lütfen!" Acı kafatasıma tekrar vururken kulağımın içinde yoğun bir çınlama duyuyorum. Gözlerimi kapatıp dişlerimi sıkarak başımın iki yanını tutuyorum.

Kapının çarpmasıyla ışık kapanıyor ve ben kapıyı açmak için hamle yaparken diğer taraftan kilit sesini duyuyorum.

"Hayır! Lütfen! Beni burada bırakma!" Sıcaklık bacağımdan aşağı süzülüyor, sidik kokusu burnumu yakıyor. Derimin altında sürünen buz kristalleri gibi soğuk bir his boynumdan parmak uçlarıma doğru kayıyor, ellerimde kalın bir uyuşma zonkluyor ve gözyaşlarımı silmek için kolumu kaldırdığımda hiçbir şey hissedemiyorum. Ne tenimi ne de altımdaki dolabın sert zeminini. Sadece basınçla birlikte acı veren bir karıncalanma var. "Baba! Lütfen! Yardım et bana!"

Caedmon'un çığlıkları kapıdan yankılanıyor, giderek uzaklaşıyor.

Uzaklaşıyor. Her şey sessizleşene kadar.

"Hey. Hey! Neler oluyor? İyi misin?" Tanıdık ama hafızama uymayan bir ses düşüncelerimi işgal ederek beni şimdiki zamana geri çekti.

Gözlerimi kırpıştırarak boşluktan çıktım ve kendimi yere yığılmış olduğum beton zeminde buldum. "Umurunda mı?" Ayağa kalkmaya çalışarak sordum. Baş dönmesi beynime takıldı, görüş alanımı bir anlığına karıştırdı ve yana doğru tökezledim. Lanet olsun. Bu rüyalardan çıkmaktan nefret ediyordum.

"Evet, umurumda. Sen benim yemek biletimsin. Sanırım bu bok çukurunda olduğumu bilen tek kişi sensin." Hücresinin duvarına yaslanmış, kendimi toparlamamı izliyordu. "Yani... baban seni o cesetlerle mi yatırdı?"

"Ne?" Bu anıyı dile getirmiş miydim? Onları sadece tek başıma görmüştüm, o yüzden farkında değildim.

"Biraz dalgın konuşuyordun. Kardeşin ve senin, olmamanız gereken bir yerde oynadığınızı söyledin. Baban sana vurmuş."

Bana vurdu demek hafif kalırdı. Öyle oldu ki, beynimin çok özel bir bölümüne vurmuş ve bunun sonucunda gizli bir doğuştan prion hastalığını yerinden oynatıp aktive etmişti. Zigliomyositis ya da daha yaygın olarak bilinen adıyla Voneric Hastalığı, nüfusun sadece istisnai olarak küçük bir kısmında görülen nadir bir durumdu. Tedavi edilemez ve yıkımı durdurulamaz.

Şakaklarımı ovuşturarak burnumdan nefes aldım ve hâlâ kafamı bulandıran kafa karışıklığını dağıttım. "O da sizin gibiydi Bay Barletta. Ona meydan okuyabilecek her şeyden korkardı. Zayıftı. Sabırsızdı. Tamamen iğrençti."

"Yine de içinizde babanızı önemseyen küçük bir parça yok mu?
Seni yerden yere vursa bile, yine de onu önemsiyorsun, değil mi?"

Gözlerimi kırpıştırarak açtım, dilimin ucuna gelen sert yanıt söylenmek için yalvarıyordu. Bunun yerine yutkundum, çoğunlukla da

Kan basıncımın iyiliği için. "Sorunuza cevap vermek gerekirse, evet, beni cesetlerle birlikte uyuttu. Geceyi bir şeyler duyarak geçirdim. Duvarlardan gelen fısıltılar. Babam on iki yaşındaki bir çocuğun ödünü koparmaya mı çalışıyordu, yoksa başka bir şey mi, sanırım bunu asla bilemeyeceğim."

Barletta hücresinin ortasına doğru baktı. "Benim babam da asabi biriydi. Her zaman yumruklarını savururdu." Bir parmağını başının yan tarafına vurdu. "Eskiden beynimin taştan yapıldığını söylerdi, ne k a d a r çok darbe alıp ayağa kalksam da."

"Seninle hiçbir ortak noktamız yok."

Bana ve yere bakarken gözlerini acınası bir utanç kararttı. "Evet. Sanırım yok." Bir an kıpırdandı, görünüşe göre derin düşüncelere dalmıştı. "Benim ölümüm... birilerine yardım edecek mi?"

Omuz silktim. "Belki. Başka bir şey olmasa bile, toksini daha iyi anlamamı sağlayacak, böylece hayat kurtarabileceğim."

Kaşları birbirine yaklaştı ve "Acı verici mi?" diye sorarken bana bakmaya zahmet etmedi.

"Evet," diye cevap verdim düz bir tonda. "Ama başkalarına çektirdiklerinden daha acı verici değil."

İrkildi ve avuçlarıyla yüzünü kapattı. Alkol onu korumadığı için, suçluluk duygusunun onu karnından çıkan kurtlardan daha hızlı canlı canlı yediğini hayal ettim. "Bu çok boktan, biliyor musun? Şu anki halim... hissettiklerim. Gerçekten her şeyi tersine çevirebilirim. Hayatımı daha iyi bir hale getirebilirim."

"Evet, sanırım alternatif bir evrende bunu yapabilirdin. Ne yazık ki seni önce ben buldum."



Chapter 14

Lilia

Yatağımda uzanıp karanlık gökyüzüne bakarken pencereden uğultular geliyordu. Ertesi sabah ilk iş dersler başlayacaktı ve hiç şaşırmadım, uyuyamadım. Yorgunluğun ağır ağrısı içimi yakıyordu. Ama gözlerimi her kapattığımda kafam düşüncelerle dolup taşıyordu. Muhtemelen midemin durmadan guruldamasının da bir faydası olmamıştı. Henüz yemek odasına gitmeye hazır olmadığım için, katımızdaki otomattan aldığım bir granola bardan başka bir şey yememiştim. O da beni pek doyurmamıştı.

Daha önce Dracadian kitapçısına gitmiştim; öğrencilerle dolu devasa bir bina olan bu dükkânda malzemeler, kitaplar ve hatta Dracadian ürünleri satılıyordu. Derslerimin çoğu çevrimiçi metinleri tercih etmişti, yani sadece masamın üzerindeki rafa özenle istiflediğim birkaç kitaba ihtiyacım vardı.

Saatin gece yarısını biraz geçtiğini fark edince yataktan kalktım ve odayı geçerek ay ışığının okyanusun karanlık yüzeyinde parladığı güney penceresine gittim. Siyah suların genişliğine bakarken, kendimi o denizde tek başıma hayal ettim. Başıboş. Suyun altında gizlenen şeylerden korkuyordum.

Annemin vefatından sonraki haftalar boyunca, bana uzay kadar yabancı gelmesine rağmen denizle ilgili rüyalar görmüştüm. Ellerin beni çektiğini hissettim.

Ben. Ağzıma ulaşan su. Kaburgalarımı ezen buz gibi soğuk kucak. Tanımadığım sesler bana bırakmamı söylüyordu.

Yüzeyin altında annemi görürdüm, çok sakin ve hareketsizdi, sanki uykuya dalmış gibiydi.

Mavi dudaklarının arasından sürünerek geçen siyah solucanları ilk gördüğümde, nefes nefese ve titreyerek uyanırdım.

Zaman geçtikçe daha az uyur olmuştum. On saatten yediye, sonra altı saate. Bugünlerde, bir gecede dört saat uyuyabildiğim için şanslıydım. Sigorta bittikten sonra uyku hapları bir seçenek değildi, bu yüzden uykusuzluktan acı çekiyordum, sınıfta ve gün boyunca uyukluyordum. Beni kurtaran tek şey, sınavlarda başarılı olma becerim oldu. Aksi takdirde muhtemelen her dersten kalırdım.

Uzun ve yorgun bir iç çekişle bakakalmıştım. Tüm çarpık düşüncelerim ve kâbuslarım içinde, denizin bu kadar büyüleyici olacağını hiç tahmin etmemiştim. Penceremden görebildiğim kadarıyla bile ne kadar büyülü olduğunu. Ne kadar sakinleştirici. Uçsuz bucaksız. Beni küçük ve önemsiz hissettirmesi hoşuma gidiyordu. Karanlık ve otoriter ama aynı zamanda güzel olabilmesini.

Gözümün ucuna titrek bir hareket geldi ve eşikte zıplayan bir böcek görmek için aşağıya baktım. Görebildiğim kadarıyla siyah bir güve. Daha önce hiç siyah bir güve görmemiştim. Garip bir açıyla bükülmüş kanadı yaralı görünüyordu ve beyaz pervazın üzerinde ince siyah bir toz bırakmıştı. Güveler nedense annemi hep korkutmuşlardı. Ne zaman bir tanesi evimize uçmayı başarsa, onu süpürgeyle kovalar, bağırsak ve toz parçalarına ayırırdı.

Elimi uzattım, yaratığın avucuma konmasına izin verdim ve yaralı kanadını inceledim, tuhaf bir şekilde ısırık izlerine benzeyen küçük oyukları fark ettim. Sağlam kanadını çırparak avucumu gıdıkladı ve gülümseyerek, nöbetime devam etmek için onu pervaza geri koydum.

Kaslarım gevşer ve yaklaşmakta olan trans için odaklanmam azalırken, tıkırtı sesi odanın öbür ucuna taşındı. Kaşlarımı çatarak çıkış kapısına doğru döndüm ve tokmağın hafif hareketini yakaladım.

Bu da ne böyle?

Evdeyken, gecenin bir yarısı kapı tıkırdadığında açmazdım, çünkü ya Conner arkadaşlarıyla geçirdiği bir gecenin ardından sarhoş bir şekilde tökezleyerek eve geliyordu ya da sokakta yatacak yer arayan bir keş. Ama artık evde değildim.

Parmak uçlarımda kapıya doğru ilerledim ve koridordan gelen ışığın kapının altında titremesini izledim. Orada biri olduğu kesindi. Zorlukla nefes alarak, dinlemek için kulağımı kapıya dayadım.

Diğer tarafta sessizlik vardı.

Bir ürperti ensemi okşadı, buz gibi parmaklar ensemde gezindi.

Anlaşılmaz fısıltılar kulağımı gıdıkladı ve oraya vurdum, benden başka kimsenin olmadığını görmek için döndüm. Kapıyı açarken tüylerim diken diken oldu. Koridor bomboştu. Bakışlarımı önce sağa sonra sola çevirdiğimde kimseyi göremedim.

Yine de bir nesne dikkatimi çekti. Kapının eşiğinde, düz yüzeyine demir bir haç kazınmış, kabaca şekillendirilmiş metal bir düğme duruyordu. Geri adım attım ve kapıyı düğmenin üzerine kapattım ama düğme küçük metal parçasının ötesine geçmedi. Kaşlarımı daha da çatarak kapıyı tekrar açtım ve almak için eğildim.

Ses bu sefer daha yüksek geldi, sanki biri yanımda öne doğru eğilmişti ve geriye doğru sıçrayarak kapıyı kapattım. Anlaşılmaz ses kulağımda yankılandı, yabancı bir dilin yumuşak ritmiyle değil, garip ve ani bir şeyle. Rahatsız edici. Düğmeyi tutarak kapıdan uzaklaştım ve yatağıma tırmanarak yorganı üzerime attım. Çok sarsılmıştım, kolumu kelepçelemeye zahmet etmedim, battaniyelerin arasından kapıya doğru baktım, koridordan gelen ışığın gölgelerle titreşmesini izledim.



Chapter 15

Lilia

"Hadi ama!" Kartımı okuyucudan geçirdim, ancak arka arkaya altıncı kırmızı bipleme ışığıyla karşılaştım. "Hadi!"

Hafifçe sola döndüğümde, son iki dakika içinde yedi öğrencinin daha sıraya girdiğini gördüm; hepsinin yüzünde sinirli ve sabırsız ifadeler vardı. Kartı yedinci kez okuturken aşağılanmışlık içimi kemiriyordu.

Bir kırmızı bip sesi daha.

"İşte." Diğer taraftan bir kol bana doğru uzandı ve döndüğümde uzun boylu, sarışın, parlak mavi gözlü bir adamın yarı gülümseyerek kartını okuttuğunu ve kart okutucunun altındaki tuş takımına iki numarayı bastığını gördüm.

Ardından yeşil bir ışık yandı.

"Teşekkürler," dedim, kartımı bir kenara bırakırken boğazımdaki baskı yeniden azalmaya başlamıştı.

"Sınıf altı mı?" "İkinci

sınıf."

"Darrigan Hall'da sadece birinci sınıflar ve son sınıflar yemek yiyebilir." İkimiz yemek salonunun önüne doğru yavaş adımlarla yürüdük. "Birinci ve ikinci sınıflar Cavick'e giremez. Tabii bir misafir davet etmediğimiz sürece."

Bir utanç patlaması daha yanaklarımı ısıttı. "Fark etmemiştim. Özür dilerim. Bir sonraki dersime yakındı ve hızlıca bir öğle yemeği yiyip gidebileceğimi düşündüm."

"Ben Spencer." Bakımlı bir el kolumu dürterek bana uzattı ve ben de zayıf bir şekilde salladım. Adam çocuksu cazibesi ve gözlerindeki doğal gülümsemesiyle bana Paul Walker'ı hatırlatıyordu.

"Lilia."

"Benimle öğle yemeği yeme şansın var mı?"

Bunu sorduğunda göğsümün bir anda gerilmesine bakılırsa, öğle yemeği randevularına alerjim olduğu düşünülebilirdi. "Oh... um. Ben sadece... Ben de yemek yiyecektim-"

"Spence!" Langmore'un ofisinden gelen tur rehberi Kendall hızla ona doğru yaklaştı, ikisi de yan yana duran Ken ve Barbie gibi görünüyorlardı. Gözleri bana takılıp gülümsemesi kaybolduğunda, dünkü kıyafetimin aynısını giydiğimi düşünüp düşünmediğini merak ettim. Mavi çiçekli başka bir güneş elbisesi seçmiştim ama ceketim ve botlarım aynıydı. "Görüyorum ki bir misafir davet etmişsiniz."

Boğazımı temizleyerek başparmağımı omzumun üzerinden kaldırdım ve arkamdaki tuvaleti işaret ettim. "Ben avluda yemek yiyeceğim."

Sahte bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırdı. "Ne kadar da bohemsin."

"Sana katılmamın bir sakıncası var mı?" Spencer başını bana doğru eğdi ve midemde bir düğüm oluştu. Adama karşı bir şeyim yoktu, yeterince iyi birine benziyordu. Yine de dikkatimi dağıtacak şeyleri davet etmeyi reddediyordum. Amacım derslerime odaklanmaktı, başka bir şey değil.

Ayrıca, ne hakkında konuşabilirdik ki? "Um ..."

"İstemiyorsan sorun değil. Baskı yok." Bana göz kırptı ve ben de sessizce başımı sallayarak karşılık verince Kendall'la birlikte uzun yemek masasına doğru ilerledi.

Ben odanın karşı tarafındaki soğuk poşet öğle yemeklerini tercih ettim ve ancak çıkışa doğru yöneldiğimde, görünürde kasiyer yokken, kartını kaydırdığını ve aslında öğle yemeğimin parasını ödediğini fark ettim.

Ugh. Böyle bir pislik olmak zorunda mıydın?

Masalardan birinin yanından geçerken, bir gün önce karşılaştığım, tek başına oturmuş bir kitaba bakan, bakır gözlü adama tekrar gözüm takıldı. O gözler benimkileri bulduğunda ve beni bakarken yakaladığında, dikkatimi başka yöne çektim ve sonuç olarak kalçamı

masalardan birinin köşesine çarptım. Sessiz bir homurtu ile, önümüzdeki yirmi dört saat içinde şüphesiz bir morluğa dönüşecek olan şeyi fırçaladım.

Binadan çıktıktan sonra derin bir nefes aldım ve etkileyici bir kızıl meşenin altında boş bir bank görünce çimenlikte aceleyle oraya doğru ilerledim. Yerleştikten sonra üzümlü ve kerevizli tavuk salatalı kruvasan, Cape Cod patates cipsi ve organik elma suyunu mideye indirdim. Dracadia'daki soğuk öğle yemeği bile evde bulup yiyebileceğim her şeyden daha etkileyiciydi ve benimki yaklaşık on farklı soğuk poşet seçeneğinden sadece biriydi. Zamanla yontulmuş ve yaşlanmış, liken kaplı heykeller önümdeki avluda duruyordu - melekler ve onları kucaklayan anne figürlü çocuklar. Arkamdaki mühendislik binasının dışına tünemiş uğursuz gargoyllara baktım. Sanki masum heykellerin oyununu izliyormuş gibi ne kadar da ürkütücü bir şekilde eğilmişlerdi. Bahçenin karşısında siyah kuşlar gagalıyordu. Kötü şöhretli kuzgunlar, diye tahmin ettim. Okulun tarihinde okumuştum, adaya akın eden çok sayıda kuzgun olduğu için uzun zamandır lanetli olduğuna inanılıyordu.

Yine de oldukça huzurlu öğle yemeği arkadaşları oldular.

Yemeğimi yedikten sonra günün ilk dersi için Emeric Hall'a doğru yola çıktım. Kampüsteki diğer tüm binalar gibi bu muhteşem binanın içi de çok iyi korunmuştu. İlerideki bir dizi ahşap kapıya doğru ilerlerken kalın parkeler parıldıyordu. Kapılardan birini açarak loş ışıklı bir oditoryuma girdim; burada bir avuç öğrenci çoktan yerlerini almış ve telefonlarında gezinmeye başlamıştı. Hepsinin elinde yerel kahve dükkânı Dragon's Lair'in mor ve altın rengi ejderha logolu şık, siyah kahve fincanları vardı. Anladığım kadarıyla oldukça popüler bir toplanma yeriydi. Bazı akademik binalarda da birkaç pop-up standları vardı. Ne yazık ki bir latte için sekiz dolar benim bütçemi aşıyordu.

Odanın karşı tarafında bir koltuk bulup ikinci sıranın en köşesine oturdum. Normalde arka koltuklardan birini tercih etmeme rağmen, ileri düzey bir ders olduğu için hiçbir şeyi kaçırmadığımdan emin olmak istedim. Ortama uyum sağlamayı umarak telefonumu çıkardım ve Jayda'dan gelen bir mesajı gördüm:

Anglikan hayatı nasıl?

Bir kahkaha atarak cevap yazdım:

Şimdiye kadar şaşırtıcı derecede olaysız geçti. Bir Paul Walker klonuyla tanıştım.

Tanıştın mı? Konuşmak gibi mi?

Kartımın reddedilmesi utancından beni kurtardı. Sanırım öğle yemeğimi de o ödedi.

Bana yalnız yemediğini söyle, Lilia.

Yalnız yedim.

Tanrım, senin neyin var be kadın?

Buraya erkekler için gelmedim. Bilgi için buradayım. Bunu mahvedemem, biliyorsun.

"Bu koltuk dolu mu?"

Şaşkınlık kaslarımı sarstı ve başımı kaldırdığımda Spencer'ın kaşlarını kaldırmış, tepemde dikildiğini gördüm. Tıpkı herkes gibi elinde siyah bir to-go bardağı vardı.

Etrafa hızlıca bir göz attığımda seçebileceği birkaç boş koltuk olduğunu gördüm.

"Tabii. Yani, hayır. Burası dolu değil."

"Güzel." Sandalyesine çöktüğünde ne kadar rahatsız edici derecede yakın olduğumuzu fark ettim. Öyle ki dizlerimi diğer tarafa çevirmeseydim bir dizim kesinlikle onunkine değecekti. "İkinci sınıf öğrencisi olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Öyleyim. Bu sınıfa yerleştirildim." Çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkardım; teknoloji departmanından ödünç alınmış, diğer tüm öğrencilerin masalarında duran MacBook'lara kıyasla çok daha az süslü bir makineydi. Sandalyenin yanından küçük masaüstünü çekiştirerek açtım, açılmayı reddedince kaşlarımı çattım.

"Ah. Sen çok akıllısın o zaman." Spencer fark etmediğim bir düğmeye bastı ve masa kolaylıkla kalktı. Gülümseyerek çantasından kendi dizüstü bilgisayarını çıkardı; tabii ki bir Mac.

Şakacı doğasını takdir etsem de, verdiğim her yanıtın ağzımın içinde düğümlendiğini hissettim. Şüphesiz çekici olsa da, adam benim tipim değildi, bu yüzden dilimin bu kadar bağlı olması mantıklı değildi. "İdare ediyorum, sanırım."

"Öğle yemeğinde sürükleyici bir sohbeti kaçırdın. Şehir kulüpleri, sonbahar modası ve umurumda olmayan her şey." Kıkırdadı ve ben de gülümsedim, bunu benim iyiliğim için söyleyip söylemediğini merak ediyordum. Belki de benim için

Beni onun yanında daha rahat hissettirdi, ama ne yazık ki yorumları beni daha da dışlanmış hissettirdi.

Tam fermuarımı açıp sürünerek kaçmanın eşiğindeyken odaya bir figür girdi.

Kalbim göğsümde durdu.

Siyah, düğmeli gömleği, siyah pantolonu ve siyah, parmakla taranmış saçlarıyla, hiç şüphesiz birkaç kalbi yok eden ölümcül bir zarafetle amfide ilerleyen uğursuz bir gölge gibi görünüyordu. Kıyafeti, elinde tuttuğu meşhur siyah to-go bardağıyla uyumluydu. Ensemdeki karıncalanma orayı kaşımama neden oldu ve dinleyici sandalyelerinden biri yerine salonun önündeki masaya ve kürsüye doğru yöneldiğinde, Dekan Langmore'un bahsettiği asistanlardan biri olup olmadığını merak ettim.

Parlak bakır gözler odayı taradı ve bana takıldıklarında kalbim yeniden harekete geçti.

Önümdeki sıradaki kız fotoğraf makinesini kaldırmış, çaktırmadan onun fotoğrafını çekiyordu. Aşağıya baktığımda kızın üzerinde yorgun bir yüz emojisi olan bir başlık attığını gördüm:

Doktor Ölüm neden bu kadar sikilebilir olmak zorunda ki?

Doktor Ölüm.

O anda neredeyse kendi tükürüğümle boğuluyordum. Bramwell.

Dracadia'nın parlak uzman patoloğu.

Ününe ve Covington'da Profesör Wilkins'ten gördüğü saygıya bakılırsa, altmış yaşında olmasını beklerdim. Adam otuzunu çoktan geçmiş olamazdı.

Siyahlar içinde kesinlikle ölü gibi giyinmişti.

Profesör Bramwell kürsüsünde durup bir kitap açarken birkaç öğrenci daha içeri girdi.

Kafam bana başka tarafa *bakmamı* söylüyordu, ama o dikkati zahmetsizce üzerinde toplayan adamlardan biriydi. Önümdeki kaba esmerin de belirttiği gibi, işine tamamen *sikilebilir* görünerek devam eden türden biriydi. Programımdaki en zor derslerden biri olduğu anlaşılan bir derste bu kadar dikkat dağıtıcı olması beni rahatsız ediyordu.

Tüm öğrencilerin hazır olduğu görüldüğünde Profesör Bramwell kitabını büyük bir gürültüyle kapattı ve odada hep bir ağızdan soluklar yankılandı.

"Haydi başlayalım. Ben Profesör Bramwell, bu da asistanım Ross." Ön sırayı işaret etti; orada biraz daha genç bir adam oturuyordu ve bakımsız saçlarının altından yüksek lisans öğrencisi olduğunu anladığım bir gözlük takıyordu. "Dersin adı Nöroparazitoloji ve geçen yıl alman gereken parazitoloji önkoşulundan devam edecek."

Sesinin derin tınısı göğsümde titreşirken, ağzından çıkan her kelimeyi neredeyse yutuyordum. Ses tonundaki otorite itaat edilmesini gerektiriyordu ve sınıfa göz gezdirdiğimde tek bir öğrencinin bile yüzünün telefon ekranına gömülü olmadığını gördüm.

Telefonumu küçük katlanır masanın üzerine koydum, ses uygulamamı açtım ve *kayda* tıkladım.

"Bu senin ilk Bramwell dersin mi?" Spencer yanımda fısıldadı.

Keskin bir baş hareketiyle onayladım.

"Kaydedilmekten hoşlanmıyor. Biraz tuhaf, biliyorum ama kayıt yaptığını fark ederse telefonunu alır. Tüm notlar DracNoti'de mevcut. Devam ederken düzenleyebilirsin."

"Oh. Kahretsin." Telefonumu kaldırırken küçük masamdan yere düşürdüm ve takırdayarak yere düştü.

Telefonu geri aldıktan sonra doğruldum ve o ateşli gözlerin bana öylesine korkutucu bir sıkıntıyla baktığını gördüm ki gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım ve boğazımı temizleyerek telefonu kucağıma aldım.

Gözleri seğirdi. "Derse ayak uydurman ve dikkatini vermen şart. Anlatacak çok şey var ve hızlı bir tempoda ilerleyeceğim."

Bakışlarımı indirdim, koltuğun altımdan düşmesi ve bir kara deliğin içine çekilmem için çok dua ettim.

"Burada Parazitoloji önkoşulunu almayan var mı?"

Oh, Tanrım. Öldür beni artık.

Sınıfta hafif titrek bir el kaldıran tek kişi bendim. Yine o gözler

üzerime dikildi. Sertçe.

"Adın?"

"Lilia. Vespertine. Efendim."

"Dersten sonra görüşürüz, Bayan Vespertine."

Lise birinci sınıftan beri ilk kez *dersten sonra görüşüyorduk*.

"Bu ders, bu üniversitede devam eden ve özel sektöre ait araştırmalara dayanan konuları kapsamaktadır; yani bu kurum dışında işlenen konuları tartışmanıza izin verilmemektedir. Eğer herhangi biri

Muhalefet mi?" Sol tarafını işaret etti. "Kapının kıçınıza çarpmasına izin vermeyin."

Tanrım, daha önce de yıpratıcı profesörlerim olmuştu ama bu adam pastayı kaptı.

"Oryantasyon sırasında hepiniz gizlilik anlaşmasını internet üzerinden imzalamış olmalıydınız. İmzalamayan var mı?" diye sorarak tansiyonumu bir kez daha yükseltti.

Lanet olsun, kader beni yakalamak için dışarı çıkmış olmalı, çünkü yine titrek bir el kaldırdım ve bakışları beni sıcak kömürlerin üzerinde tırmıklanmış gibi hissettirdi. Sinirli olduğu her halinden belli olan bir hışımla masanın üzerindeki çantasına yöneldi ve bir kâğıt çıkardı, Ross'a uzattı, o da kâğıdı önümdeki esmer kadına verdi. O da sırıtarak kağıdı uzattı.

Sayfanın en üstünde, Dracadian logosunun altında kalın harflerle AÇIKLAMA YOKTUR yazıyordu. Bunu daha küçük puntolarla yazılmış koca bir sayfa takip ediyordu ama Bramwell kollarını kavuşturmuş beklerken tüm sınıfın sessizliği karşısında imzalamadan önce okuma zahmetine bile girmedim.

Kâğıdı esmer kıza geri verdim, o da Ross'a, o da Bramwell'e uzattı. Ruhumu adama teslim edebilirdim ve sınıf bana doğum günü pastasına sıçan sinek gibi bakmayı bıraktığı sürece umurumda değildi.

Onaylamayan bir bakışın ardından kâğıda kısa bir göz attıktan sonra onu masasına bıraktı ve dersine devam etti. "Bir parazitin en önemli işlevi, bir sonraki konağa geçişini güvence altına almaktır." Odanın içinde bir ileri bir geri volta atması, sesinin yoğun bir tonlamaya sahip olması, basit bir Word dokümanına olabildiğince çok kelime not ederken beni perçinledi. "Zihin hırsızlığı hakkında bilgisi olan var mı?"

"Ben burayı parazitoloji sanıyordum, MK-Ultra komploları dersi değil," diye cevap verdi odanın arkasından bir şakacı, birkaç kırpılmış kıkırdama kazandı.

Bramwell gülümsemek şöyle dursun, rahatsız edici bir dakika boyunca ölümcül bakışlar fırlattıktan sonra volta atmaya devam etti. "*Paragordius varius*, diğer adıyla at kılı solucanı, talihsiz bir şekilde kendisine konak olarak adi cırcırböceğini seçmiş bir su parazitidir. Bildiğiniz ya da bilmediğiniz gibi, cırcır böcekleri genel bir kural olarak sudan kaçınırlar. Ancak bu zeki solucan, cırcır böceğinin kafasını karıştıran bir kimyasal salgılayarak onun boğularak intihar etmesine neden olur. Suya batırıldığında, solucan

kaçar. Cırcır böceği yeterince şanslıysa, solucan ortaya çıkmadan önce boğulmaz, ancak çoğu zaman durum böyle değildir."

"Tanrım," diye mırıldandı Spencer yanımda. "Doktor Ölüm her şeye hastalıklı bir notla başlıyor."

"Başka bir örnek. Dişi mücevher yaban arısı, önce hamam böceğinin ön bacaklarına bir toksinle saldırarak yavruları için hamam böceğinden pratik bir yuva yapar. Daha sonra kafasına saldırarak, hissiz hamam böceğini kayıp bir köpek yavrusu gibi yuvasına götürür. Orada yumurtalarını bırakır ve ikisini birbirine bağlar. Larvalar hamamböceğini içten içe tüketir ve sonunda yetişkin olarak ortaya çıkar." Adımlarına ara verdi, elleri hâlâ arkasında kenetliydi, bu duruş gömleğinin düğmesiz üst kısmını daha da açıyor ve oradaki derin olukların yeterince görünmesine izin veriyordu. "Parazitik zihin kontrolü yeni gelişmekte olan bir bilim dalı ve henüz tam olarak anlaşılabilmiş değil. Karmaşık ve büyüleyici bir çalışma alanıdır. Önümüzdeki on altı hafta boyunca, tıpkı farkında olmayan cırcır böceğimiz gibi, çeşitli parazit türleri hakkında az bilinen bir bilgi hazinesinin içine dalacaksınız. Ders programına çok dikkat etmenizi ve okumaya devam etmenizi tavsiye ederim."

Konuşma tarzındaki bir şey, her kelimeye sinmiş tutkuyu tam anlamıyla hissedebiliyordum, içimde bir heyecan ürpertisi uyandırdı. Adam bilimle yaşıyor ve bilimle nefes alıyordu, bunu söyleyebilirim. Ders bittiğinde kendimi inanamayarak saate bakarken buldum. Sanki hava durumu gibi önemsiz bir şeyden bahsediyormuş gibi, adamın anlattıkları ve bilgi aktarma kolaylığı karşısında büyülenmiş bir şekilde otururken, koca bir saat dakikalar gibi gelmişti. Sınıf toplanıp çıkarken, onunla bire bir konuşmak zorunda kalacağım düşüncesiyle midem endişeyle düğümlendi. Bir ara onun aklını çelme fırsatını yakalamak istemiştim ama içimden bir ses sınıfındaki varlığımdan memnun olmadığını söylüyordu.

"Profesör Bramwell, beni mi görmek istediniz?"

Asistanı Ross, çıkışa doğru arkasından geçerken bana kısa bir bakış attı ama Bramwell konyak rengi gözlerini benden ayırmaya zahmet etmedi.

Ve böylece Doktor Ölüm dedikleri kişiyle tamamen yalnız kalmıştım.

"Bayan Vespertine, anladığım kadarıyla Dracadia'da

yenisiniz." "Evet, teknik olarak ikinci sınıf öğrencisiyim

ama-"

"Önkoşulu atlamayı başardığınıza göre, size öğretim tarzımı tanıtmama izin verin." Yakasının üstünden, derisinin küçük bir parçası

büzüşmüş ve rengi solmuş görünüyordu. Mel'in bana anlattığı asit saldırısının izi olduğunu tahmin ettiğim korkunç bir yara izi. Tabii bu sadece onun uydurduğu bir hikâye değilse. "Bölünmelerden hoşlanmam. Burası dalga geçme sınıfı değil. Geçtiğim öğrenciden daha çok sınıfta kaldığımı bilin."

"Kusura bakmayın ama bence bu, dersi veren kişinin başarısızlığı."

Çenesi sanki sözlerimi dişlerinin arasına alıp yüzüme tükürecekmiş gibi seğirdi. "Ayrıca ukala alt sınıf öğrencilerini de takdir etmiyorum."

"Özür dilerim. Efendim."

"Burada olmanız bir hata. Bunu korkunç bir hale getirmeyelim. Okumaya devam et. Okumalara katıl."

"Katılacağım."

Benden şüphe ediyormuş gibi boğazından *homurtulu* bir ses çıkardı ve bakışlarını kaçırarak kitabını ve notlarını imzalı gizlilik sözleşmemle birlikte çantasına tıkıştırdı, dikkatimi ister istemez kollarını sıvadığı kolundaki damar haritasına çekti.

Ve alyansının olmadığı gerçeğine.

Dur, lanet olsun.

Ona parazitler hakkında daha fazla soru sormak istiyordum. Belki de uzman olarak adlandırıldığı bir konuda sahip olduğum azıcık bilgiyle onun iyi tarafına geçmek istedim ama boğazım tıkandı, dilim ağzımda ağırlaştı.

Bunun yerine, Spencer'ı dışarıda beklerken bulmak için oditoryumdan çıktım. Garip bir şekilde, bu kadar yoğun bir karşılaşmadan sonra onu gördüğüm için rahatlamış hissettim. Bunca zamandır ısırmaktan dudaklarım yanıyordu.

"Her şey yolunda mı?"

Çantamı omzuma çektim. "Başka bir şey bekliyor muydun?" "Doktor Ölüm'le yalnız kalmak mı? Bilmiyorum."

Bir sonraki dersime doğru yöneldim, adımlarını takip edişinden Spencer'ın da aynı yöne gittiği anlaşılıyordu. "Başka bir öğrencinin kaybolması olayına karıştığı için mi ona böyle diyorsun?"

"Evet. Benim bir arkadaşımla çıkıyordu. Şimdi okuldan atıldı." "Ah. Üzerine sülfürik asit sıçratan kişi." Spencer dudaklarını büzdü. "Hikayeyi çoktan duydun."

"Evet. Sanırım bunu söylentiden daha az etkileyici buldum."

"Kulübedeki en keskin alet o değildi. Ama Jenny'nin ortadan kaybolması kafasını karıştırdı."

Yazarlık sınıfımın bulunduğu binanın hemen dışında yavaşlayarak durdum. "Herkesi Bramwell'in bu işle bir ilgisi olduğuna inandıran kanıt neydi?"

Spencer ellerini ceplerine soktu ve omuz silkti. "Kaybolduğu gece kameralar onu laboratuvarın arka kapısından çıkarken yakaladı."

"Ve bunun erkek arkadaşını şüpheli yapmadığını mı düşünüyorsun?"

"Kesinlikle kızgındı. Nedense hep aralarında bir şeyler olduğunu düşünüyordu. Ama o gece onu ikna ettim."

Bunun üzerine şakacı bir şekilde gözlerimi devirdim. "Demek kampüsün parlak zırhlı şövalyesi sensin."

Ensesini ovuşturarak çapkın bir tavırla gülümsedi. "Onun gibi bir şey."

Lise hayatım boyunca kötü söylentilerin hedefi olmuştum. Dedikodudan nefret ederdim; bir şeyin hiçbir dayanağı ya da kanıtı olmadan bir orman yangını gibi yayılmasından nefret ederdim. Profesör Bramwell'in iyi niyetli bir pislik olduğuna şüphe yoktu, ama ona katil demeden önce yargımı saklı tutmaya karar verdim. "Pekala, bakın. Endişenizi takdir ediyorum. Ama en yakın dirgeni kapmadan önce insanlara şüphe hakkı tanımayı severim."

"Saygısızlık etmek istemem. Sadece seni uyarmak zorunda hissettim, hepsi bu."

"Minnettarım. İzin verirseniz, bir sonraki dersime geri dönmem gerekiyor."

Başını sallayarak kenara çekildi ve ters yöne doğru ilerledi.



Chapter 16

Lilia

An Bana Washington D.C.'den bir şeyleri hatırlatan çok sayıda sütunu olan etkileyici bina, iş-çalışma görevlerimin verildiği kampüs kütüphanesini tanımlıyordu. Güvenliği geçtikten sonra ve
Metal dedektörü, savaştaki meleklerin muhteşem freskleriyle süslenmiş, yükselen tonozlu tavan, açık alana girdiğimde dikkatimi çekti. Balkonlar iki yanda duruyordu ve ana katın ortasındaki dolambaçlı bir merdivenle birleşiyordu. Kütüphanenin tavan arasında barok resimler ve eserlerden oluşan etkileyici bir galeri ile birden fazla kat olduğunu duymuştum. Ayrıca çatı katında başka şeylerin de olduğunu duymuştum; kampüste cinsel ilişkiye girenlerin uğrak yeriydi, bu yüzden oraya çıkarken dikkatli olmalıydım. Süslü avizeler, her birinde birden fazla masa lambası, priz ve kalemlik bulunan çok sayıda çalışma alanı oluşturan uzun ahşap masaların üzerinde yükseliyordu.

Sessiz bir çalışma yapmak için her zaman etrafta kimsenin olmadığı zamanları ayırmak zorunda kalırdım. Yine de orada, bir iğnenin düşüşünü duyabilirdim.

Tabelaları takip ederek ikinci kata çıktım, kitaplık duvarları arasında özel küçük çalışma köşelerini-masaları geçtim. Yukarı çıkan yol beni, beyaz mermer zeminlerin ve tırabzanların diğer odalardaki koyu renkli ahşapla parlak bir kontrast oluşturduğu güzel rotunda odasına götürdü. Sütunların üzerindeki etkileyici oyma taş başlıklar, odaya Romanesk bir görünüm veren küçük oyuklarda duruyordu. Adderly anma odasının pencerelerinden, yakında karla kaplanacağını hayal ettiğim muhteşem meşeleriyle bahçenin muhteşem manzarasını seyrettim. Odanın kendisi de Adderly'nin

Dracadia, eski fotoğraflardan ve eserlerin bulunduğu cam vitrinlerden toplayabildiğim kadarıyla. Fırsat bulduğumda okulun tarihini daha fazla incelemek için sabırsızlanıyordum.

Bu büyülü okulun ne kadar çok gizli yeri olduğunu hayal bile edemezdim. Muhtemelen yıllarca devam edebilirdim ama bu harikaları asla keşfedemezdim. Gördükçe daha çok görmek ve bilmek istiyordum.

Bilim metinlerine ayrılmış Stirling odasına girdiğimde, koyu tenli ve kırlaşmış saçlı yaşlı bir adamın başının üzerindeki rafa bir kitap yerleştirmek için uzandığını gördüm.

"Affedersiniz," dedim yaklaşırken. "Kelvin Reed'i arıyorum?"

Adam arkasını döndü, gözlükleri burnunun yarısına kadar inmiş, çenesinin ucuyla bana bakıyordu. "Ben Kelvin Reed." Gri gömlek üzerine kazak yelek giymiş, hayatı boyunca akademisyenlik yapmış biri gibi görünen adamın sesinin anlaşılırlığı görünüşüyle uyumluydu.

Gülümseyerek saygılı bir şekilde başımı salladım. "Lilia. Burada çalışmak üzere görevlendirildim." "Ah, evet. Bayan Vespertine. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Ben Usta
Adderly Memorial ve Stirling Bilim kanadının kütüphanecisi." Gerçekten, adamın konuşmasını saatlerce dinleyebilirdim, sesi kulağa o kadar hoş geliyordu ki. "Adderly Anma Odası'nı daha önceden tanıdığınızı varsayıyorum?"

"Evet. Thresher Körfezi'ndeki heykelle aynı Adderly mi bu?"

"Evet. Lord Komodor Adderly Dracadian tarihinde çok saygı duyulan bir kişiydi." Onun bu yorumu Mel'in anıtla ilgili kızgınlığını aklıma getirdi. Belki onu bu düşüncelere iten şeyin ne olduğunu öğrenebilirdim.

"Okulun tarihi hakkında daha fazla şey öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"Şanslısınız. Bu okulda çalışmak için bir gereklilik.
Bu bölüm. Adderly'nin gemisinden kurtarmayı başardığımız değerli metinleri korumak bizim görevimiz. Önümüzdeki bir hafta boyunca göreviniz, başkalarına kaynak olabilmeniz için tarihimizi öğrenmek olacak."

"Bu metinlere benim de erişimim olacak mı?"

Kaşlarını çattı ve içini çekti. "Ç o ğ u n l u k l a . Bazı metinlere erişim kısıtlı ve erişim için belirli *izinler* gerekiyor."

Bunlar birdenbire en çok merakımı uyandıranlar oldu.

Başımı sallayarak Kelvin'i Anma Odası'na kadar takip ettim; burası kalın düğümlü halatlar, lomboz ve kürekler gibi tüm denizcilik detaylarıyla eski bir gemiden fırlamış gibi dekore edilmişti. Belki de Adderly'nin gemisinden ele geçirdikleri eşyalardı bunlar.

"Buradan başlayacağız," dedi Kelvin, odadaki birçok kitabı işaret ederek. "Okuduğunuz kitapları masanın üzerine bırakın. Onlarla ben ilgileneceğim. Yerlerine dönmeleri çok önemli."

"Anladım. Burada geçirdiğim birkaç saati kitap okuyarak mı geçireceğim?" "Evet, aynen öyle."

Bundan daha mükemmel bir iş seçemezdim. Belki uyumayı gerektiren bir iş hariç.

Kelvin gitti ve ben de başlamak için ilginç bir yer aramak üzere odayı inceledim. Ateşli kumral saçları olan bir kadın resminin önünde durdum. Sade beyaz bir elbise giymiş ve elinde beyaz zambaklar tutuyordu. Altında Rahibe Mary Elizabeth yazıyordu ama r e s i m d e herhangi bir dini kıyafet giymemişti. Resmin altında bir kürsünün üzerinde kalın bir kitap açık bir şekilde duruyordu, görünüşe bakılırsa bir İncil. *Romalılar 12:17'nin* altı çizilmişti: *Kimseye kötülükle karşılık vermeyin*.

Kadına bir kez daha bakınca gözlerim ona dikildi. Bana annemi ne kadar çok hatırlatıyordu. Resminin yanındaki raftan kitaplardan birini aldım ve pencerenin yanındaki masaya oturdum.

Metne göre, Dracadia'ya genç bir rahibe olarak, akli dengesi yerinde olmadığı düşünülen ve manastıra sürgün edilenlere bakmak ve göz kulak olmak için gelmişti. Kitap onu, özellikle Dr. Nathaniel Stirling'in hayranlık duyduğu nazik ve yardımsever bir kadın olarak tanımlıyordu.

Kitapta, kötü ruhlar tarafından enfekte edildiğine inandığı hastalarıyla ilgilenirken giydiği meşhur vebalı doktor üniformasıyla tanınan doktorun bir resmi de yer alıyordu. Gagalı maskesi ve uzun siyah peleriniyle sayfadaki görüntüsüne bakarken omurgamdan aşağıya doğru rahatsız edici bir ürperti yayıldı. Onu görmek hastalarına kâbus gördürüyor olmalıydı. Görünüşe göre bilim kanadına onun adı verilmişti, Jestwood bitkisinden yapılan bir antiseptik olan Stirlic asidi farkında olmadan keşfetmesine dayanıyordu. Görünüşe göre yaptığı ameliyatların sonucunu değiştirmiş ve sterilizasyonun vaftiz babası olarak selamlanmıştı.

Ancak, hastalarından şeytanı kovarken bu keşfini çok daha uğursuz bir şekilde kullanmıştı.

Kendimi, hastaların sözde kötü ruhları bedenlerinden kovmak için bir dizi deneye tabi tutulduğu erken dönem bir akıl hastanesi olarak manastırın tarihine dalmış buldum.

Sonunda konsantrasyonumu bozduğumda, dışarıda havanın çoktan karardığını fark ettim. Saatime baktığımda çalışma saatimi bir saatten fazla geçtiğimi gördüm.

"Kahretsin," diye mırıldandım, Kelvin'in istediği gibi kitapları masanın üzerine düzgün bir şekilde yerleştirdim. Kitap çantamı topladım ve arkamı döndüm, mermer zemine saçılmadan önce havaya uçan bir kâğıt patlamasıyla arkamdaki kişiye çarptım.

"Aman Tanrım!" Dr. Langmore gözlüklerini düzelterek geri çekildi. "Sizi korkutmak istememiştim, Bayan Vespertine."

Yanaklarım utançtan kıpkırmızı olmuştu, yere çöktüm ve yere düşen kâğıtları dağınık bir yığın halinde topladım. "Bu benim hatam, efendim. Nereye gittiğime dikkat etmiyordum." Ayağa kalktım ve gülümseyerek aldığı yığını ona uzattım.

"Lütfen, suçun yarısını paylaşmakta ısrar ediyorum."

"Ben de tam çıkıyordum. Çalışma mesaim bir saat önce bitti."

"Ah! Hırslı. Bunu sevdik." Bakışları pencereye doğru kaydı ve geri döndü. "Dışarısı oldukça karanlık. Yalnız mı yürüyeceksiniz?"

"Um. Evet. Yatakhanem uzak değil."

Gözleri tedirginlikle kısıldı. "Yine de dikkatli olmanızı tavsiye ederim."

"Elbette." Onun ötesindeki hareket dikkatimi çekti ve Langmore'un yanından geçip bize doğru yürüyen, anma odasına girerken gözleri dikkatle bakan gölgeli bir adamla karşılaştım.

Boğazını temizleyen Langmore, Profesör Bramwell'e doğru dönerek bakışlarımın izini takip ediyor gibiydi. Dekan bile onun varlığından biraz rahatsız göründüğüne göre, adamın gözdağı yarıçapı oldukça geniş g ö r ü n ü y o r d u . "Evet, pekâlâ. Kendinize iyi bakın hanımefendi. Personel toplantım var."

"Elbette," dedim, hâlâ bakışlarıma takılıp kalmıştım. Bramwell'in bakışları benimkilere kayınca, sonunda bakışlarımı kaçırdım ve çantamı omzuma aldım.

Kibarca başımı sallayıp gülümsememe rağmen Bramwell yanımdan geçerken bana tek kelime etmedi.

Tam bir pislik. Burnunun ucunu görmesi bile şaşılacak bir şeydi.

Bununla birlikte çıkışa doğru ilerledim.

T Avludan geçerken ay gökyüzünde parlıyordu. Çoğunlukla, kampüs gece için yerleşmiş gibi görünüyordu, ancak birkaç öğrenci hala etrafta koşuşturuyordu. Hayatta kalmıştım.

İlk gün, berbat anlara rağmen çok keyif almıştım. Her şeye rağmen

okulun karanlık bir büyüsü vardı. Kampüsün ve insanlarının tarihi, mimarisi, gizemi bana hitap ediyor ve hepsini içime çekme arzusu uyandırıyordu.

Böyle bir aidiyet duygusu bana yabancıydı. Öğrencilerin çoğu gibi varlıklı bir ailede doğmamış olsam da, Dracadia'da eski paranın ötesine geçen çok şey vardı. Pan'ın ve çok ötelerdeki dünyaların hikâyeleri gibi kendi küçük entrika cebinde var oluyordu.

Onun dokusunun bir parçası olacağımı hayal etmek henüz aklıma yatmamıştı.

Etrafımı dikkatle tarayarak, yatakhanemi meydandaki diğerlerinden ayıran sığ ormanlık alana doğru sıçradım.

"*Lilia*," diye fısıldadı arkamdan bir ses ve irkildim.

Arkamı döndüğümde esintide sallanan ağaç dallarından başka bir şey göremedim. Avluyu taradım, uzakta iki öğrenciye gözüm takıldı. Bir diğeri yatakhaneye doğru koşuşturuyordu.

Yoluma geri döndüğümde, meşe ağacının diğer tarafında bir şey gözüme **ç a r p t ı** . Ağaçla aramdaki sokak lambasının yaydığı loş ışıkta görebilmek için gözlerimi kısmak zorunda kaldığım karanlık bir figür. Uzun, siyah bir pelerin. Uzun, gagalı bir burun. Gözler için iki kara delik.

Gördüğüm vebalı doktor maskesi.

Bir solukta, arkamda duran bir insanın duvarına doğru döndüm.

"Oha!" Spencer kıkırdadı, ben ona çarparken kollarımı tuttu. "Birinin acelesi var."

"Birini gördüm-" Ağaca doğru geri döndüm ama orada hiçbir şey bulamadım. Daha uzun bir taramada önceki öğrenciler bile yoktu. "Ağacın yanında biri vardı. Ben... Yemin ederim gördüm..."

"Gerçekten dışarıda yalnız yürümemelisin. İnsanlara şüpheyle yaklaştığını söylediğini biliyorum ama bazı insanlar tam bir pislik."

Kaslarım rahat bir nefes alarak sarktı ve ona döndüm. "Sen öyle misin?"

"Pislik mi? Öyle olduğumu zaten kabul ettiğimizi sanıyordum." Homurdanarak koluma vurdu. "Gel hadi. Seninle yürüyeceğim. Nereye gidiyoruz?"

"Crixson."

"Ahh. Crixson. Orada olmayan şeyleri görmeye alış."

İtiraf etmekten nefret ediyordum ama yürüyüşümde yanımda bir arkadaşımın olması beni biraz rahatlatmıştı. Dracadia Covington değildi, hem de hiç değildi, ama bu suçsuz olmadığı anlamına da gelmiyordu. "Peki, tek başına dolaşmanın bu kadar güvenli *olduğunu* sana düşündüren nedir?" Boynumu bükerek arkamızdaki figürü aradım.

"Burası cinsiyetçi bir şey ekleyip eklemediğimi göreceğin yer, değil mi? Bunun erkek olduğum için olduğunu mu söyleyeceğim?"

"Bilmiyorum. Öyle mi?"

"Gerçek şu ki, eğitim için geç saate kadar kaldım. Yoksa odamda tıkılıp kalır, oda arkadaşımla *Big Bang Theory'nin* tekrarlarını izlerdim."

Bunu düşününce kıkırdadım. "Kulağa heyecan verici geliyor." "Sürükleyici. Nereden geliyorsun?"

Okul bayrakları hafif bir esintiyle dalgalanarak saçlarımı yüzüme dağıttı. Her ses dikkatimi çekiyor gibiydi, omzumun üzerinden bakışlar kaçırmaya devam ederken, huzursuz edici his hala kemiklerimi titretiyordu.

"İş etüdü," dedim yanağımı okşayan vahşi saç tellerini dizginlemeye çalışarak. "Güzel. Nereye atandın?"

"Kütüphane." Ağzıma kaçan saç teline lanet olsun, sinirim daha da arttı. Saçlarım her zaman vahşi ve asi olmuştu, ama biraz rüzgâr ekleyince? Kendine has bir aklı vardı.

"Geçen dönem oraya atanmıştım. Bu dönem mutfak görevi bana verildi."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Sen .... İş etüdünde misin?" Her zaman sadece okul masraflarını karşılayamayan çocukların oraya yerleştirildiği izlenimine kapılmıştım.

Yatakhanemin hemen önündeki sığ orman bu gece daha karanlık, ağaçlar nedense daha ürkütücü görünüyordu ve yine Spencer'ın arkadaşlığını takdir ettiğimi itiraf etmekte isteksizdim.

"Evet. Oh, bekle... zengin çocukların velet olmasıyla ilgili bir şeyler eklediğin yer burası mı?" Kıkırdadı ve sesindeki suçlayıcı tonu gevşetti.

"Sanırım yargıladığım için biraz suçluyum."

"Sanırım," dedi, nihayet yurdun önüne vardığımızda. "Benimle yürüdüğün için teşekkürler."

"Her zaman." Parmağını elimin üzerinde gezdirdi ve refleks olarak geri çekildim, içimden kaçan hafif nefesi bastırmak için boğazımı temizledim.

Ellerini ceplerine sokarak dudaklarını düzleştirdi ve bir adım geri çekildi, ya kırılmış ya da tepkimden utanmıştı. "Yarın görüşürüz."

"Evet. Özür dilerim. İyi geceler."

Arkadaşlıklar konusunda pek tecrübem yoktu. Özellikle de erkek arkadaşlarla. Evde benim yaşımdaki erkeklerle ilgilenemeyecek kadar çok şey yaşıyordum ve onlarla birkaç kez ilişkiye girdiğimde, kesinlikle arkadaşça değildi. Spencer'la yaptığım her konuşma bana garip ve zorlama geliyordu. Zavallı adamla neredeyse hiç samimi olmamıştım.

O zaman neden zahmet etmişti ki?

Yatakhaneye girdiğimde salonun önünden geçip televizyona baktım ve bir haber bülteni beni durma noktasına getirdi.

Ekranda beliren yüz Angelo'ydu.

Kaşlarımı çatarak salona doğru yöneldim ve haber sunucusunun birkaç gün önce vahşice öldürülmüş olarak bulunan milyarder bir CEO'dan bahsettiğini yakaladım. Bir an için, onu öldürenin Angelo olabileceğini düşünerek alternatif bir gerçekliğe kaydım, ancak haber sorgulanmak üzere arandığını söyleyerek devam etti.

"*Yetkililer Angelo DeLuca'nın bir tarikatla ilişkisi olabileceğine ve silahlı ve tehlikeli olduğuna inanıyor*."

"Tanrım," diye mırıldandım. Titreyen ellerimle kendimi sessiz bir köşeye sıkıştırdım ve Conner'ı aradım, cevap vermesini beklerken tırnağımı ısırdım.

"Hey, ne oldu?"

"Haberleri gördün mü? Angelo'nun o zengin adamın cinayetine karıştığını söylüyorlar!" Fısıltıyla bağırdım, boğazımdaki panik kelimeleri sıkıştırıyordu.

"Hayır, o değildi. Bunca zamandır buradaydı. Zavallı herif bu olay yüzünden çıldırıyor. Polis arkadaşlarından biri Angelo'nun adının duvarda kanla yazılı olduğunu söyledi. Biri tarafından işaretlendiğini düşünüyor ama kim olduğunu söylemiyor."

"Peki bu bahsettikleri tarikat nedir?"

Conner'ın uzun nefes verişinin sesi telefonda çıtırdadı. "Sadist bir grup. Kendilerine Schadenfreude diyorlar ama bunu tekrarlamaya kalkma. Angelo'ya göre tehlikelilermiş. Pislik herif ilk başta bana onlardan bahsetmek bile istemedi."

"Sadist mi?" Sesimi daha da alçalttım. "Yani... insanlara *işkence etmek* gibi mi?" "Sanırım" dediği anda midem kendi içine kıvrıldı. "O zaman belki de ondan uzak durmalısın?"

"Polis kimin yaptığını bulana kadar ortalıkta görünmemesi gerekiyor."

"Conner, ya katil senin peşine düşerse? Tanrım, şu anda sarhoş musun?"

Adamın nasıl bir tehlike içinde olabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Angelo'ya bağlı sadist bir grup mu? Bundan daha berbat bir şey olamazdı.

"Biraz, ama kimse benim için gelmiyor Lil. Biz iyiyiz. Kimse ikimizi birbirine bağlamayacak. Beş yıldır DeLuca adını kullanmıyor."

"Yüzünün televizyona yapıştırılmış olması dışında. Birileri onu tanıyabilir."

"Adam o kadar paranoyak ki evinden bile çıkmıyor. Ayak işlerini bana yaptırıyor."

"Bence polise haber vermelisin, hepsi bu. Belki seni koruyabilirler." En azından Angelo'nun ilişkili göründüğü karanlık kişiler. Tüm bunların içinde olmadığım için minnettar olsam da, suçluların aradıkları adamlarla yetineceklerini düşünecek kadar aptal değildim. Bazen intikamlarını bir gösteriye dönüştürmek için arkadaşlarının ve ailelerinin de peşine düşerlerdi. "Polis hiçbir şeyi korumayacak. Sakin olun. Bee okulda. Okulda değilsin. Bu pisliğe bulaşabilecek tek kişi benim ve Sen, ben iyiyim."

Bir elimi yüzüme sürdüm ve Conner'ın önemli şeyler söz konusu olduğunda bu yersiz umursamazlığı karşısında inledim. Gerçekten çok hızlı bir şekilde kötüye gidebilecek şeyler. "Sadece... aptalca bir şey yapma. Tamam mı?"

"Evet, evet. Okul nasıl?" Elimizdeki konu için ne kadar iyi niyetli bir soru.

"Harika. Harika, Conner."

"Bunu duyduğuma sevindim. Söylediklerimde ciddiydim evlat.

Seninle gurur duyuyorum." "Teşekkürler. Beni haberdar et, tamam mı?"

"Tamam."

Telefonu kapattı ve ben de titrek bir iç çektim.

"Hey." Yeni bir ses duyunca başımı kaldırdım ve Mel'in başımda dikildiğini gördüm. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Sadece özel bir arama yapmam gerekiyordu." Konuştuklarımızı duymamış olmasını umarak telefonumu bir kenara bıraktım. "Şimdi odama çıkıyorum."

"Seni Spencer'la yürürken gördüm," dedi kesin bir ifadeyle.

"Evet, benimle yurda kadar yürüdü. Biz sadece arkadaşız."

"Sana istemediğin bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

Başım hâlâ dönüyordu, açıkçası pek havamda değildim ama "Tabii?" diye cevap verdim.

"Ben olsam onun yanında dikkatli olurdum."

Bu da neydi böyle? Kendini karanlık adamların elçisi falan mı ilan etmişti? Önce Bramwell, sonra Spencer.

"Neden?"

"Çünkü o yalancı bir pislik. Bir manipülatör."

Omuz silktim, işime burnunu sokmasına biraz sinirlenmiştim. Covington'da da onun gibi bir komşumuz vardı. Annemin sağlık durumunu ve hastalığının apartman havalandırmasından geçip geçmediğini sürekli soran yaşlı bir kadın. Annemin hastalığı ilerledikçe, apartmandaki dedikoduları ayyuka çıkarmamak için onu odasına hapsetmeye karar vermiştik. "Bana karşı çok iyi davrandı."

"Tabii ki öyle. Manipülatörler böyle yapar."

Belki de uyarısı haklıydı ama Conner'ın aranan bir suçlu gibi görünen biriyle takılmasıyla başım beladaydı ve o anda ona ayıracak vaktim yoktu. "Uyardığın için minnettarım."

"Ben ciddiyim, Lilia. Onunla hiçbir şey yapmak istemezsin."

"Anlaşıldı," dedim ve odama geri döndüm.



Chapter 17

Lilia

Avick Salonu şimdiye kadar gördüğüm en korkutucu yemek salonu olmalıydı. Bir uzay mekiğinin sığabileceği kadar yüksek olan tonozlu tavan, duvarları destekleyen kalın ahşap kirişlerin üzerinde yükseliyordu. Beyaz büst heykellerinin üzerine yerleştirilmiş zarif şamdanlar ve vitray pencereler, geniş alana gotik bir hava veriyordu. Darrigan Hall'daki öğle yemeği sofrası gibi, uzun masaların üzerinde sıra sıra reşo kapları vardı, ama Cavick'te bu sayının iki katı vardı -neredeyse ezici bir sayı, kaç tane seçenekler sundu.

Bu zengin seçenekler karşısında avokadolu tost ve kahveden oluşan zavallı bir kahvaltıyı tercih ettim. Conner'la yaptığım o konuşmadan sonra iştahımı biraz kaybetmiştim ve çoğunlukla uykusuz geçen bir gecenin ardından hâlâ geri kazanamamıştım. Polisi isimsiz olarak arayıp Angelo'yu ihbar etmeyi düşünmüştüm ama Angelo'nun karanlık işlerine burnunu sokmaya başlarlarsa bunun Conner için ne anlama geleceğini kim bilebilirdi ki? Onu da bir şeylerden suçlu bulmaları riskini göze alamazdım.

Bu işin peşini bırakmaya karar verdim. Ne de olsa, bu konuda kafa yormak onu ortadan kaldırmayacaktı.

Tostumu kemirirken, hızlıca bir şeyler atıştırmak için gelen diğer öğrencilere göz gezdirdim. Tek başıma oturduğum için ezik biri olarak dışlandığım lisenin aksine Dracadia, yalnızlıklarından rahatsız olmayan, odaya serpiştirilmiş yalnızlarını kucaklıyor gibiydi. Bazıları yemek yerken ders çalışıyordu. Diğerleri telefonlarında geziniyordu. Bir avuç insan gruplar halinde yemek yiyordu,

Ama onların kümeleri kıyaslandığında çok azdı. Garip, yalnız olduğum için kendimi daha az yalnız hissediyordum.

Kahvaltıdan sonra koştura koştura kampüsü geçtim ve kendimi bir kez daha kaydolmadığım başka bir ders için Emeric Hall'da buldum: Loretta Gilchrist'le entomoloji dersi. Kabul edilmemde etkisi olan kişi o olduğuna göre, şikâyet edecek durumda değildim ve ikinci dönem harçlarımla bir ilgisi olması ihtimaline karşı iyi bir izlenim bırakmayı umuyordum.

"Bayan Vespertine?"

Kadın sesini duyunca, çantamdan dizüstü bilgisayarımı almak için kamburumu çıkarıp geriye doğru eğildim. Oldukça çekici, kırklı yaşlarının sonlarında olduğu tahmin edilen, siyah ve altın rengi kahve fincanını tutan, gözleri gülümsemeyle buruşmuş, koyu renk saçlı, gri benekli bir kadın karşımda duruyordu.

"Evet?"

"Dr. Gilchrist." İnce bir el uzattı, ben de hemen sıktım. "Görüyorum ki daveti kabul etmişsiniz. Harika."

"Evet, elbette. Beni içeri sokmak için yaptığınız sihir için teşekkür ederim. Hem minnettarım hem de çok etkilendim. Kampüs inanılmaz."

"Öyle. Noctisoma üzerine yazdığın makale de öyle." İki eliyle fincanı kaldırdı ve kendine çeki düzen vermiş gibi görünen bir kadına yakışmayacak bir şekilde sıvının bir kısmını höpürdeterek içti. "Klinik detayları kesinlikle sürükleyici buldum. Söylesenize, başhekimimiz Dr. Lippincott ile tanışma fırsatınız oldu mu?"

"Rektör mü? Hayır." Bunu yapmamı gerektirecek bir neden düşünemiyordum - Covington Community'de rektörün kim olduğunu bile söyleyemezdim. Belki de yoktu ama bunu sormasını garip buldum.

"Randevu almanızı tavsiye ederim. Eminim sizinle tanıştığına çok memnun olacaktır."

"Tamam. Rektörün öğrencilerden randevu aldığını bilmiyordum."

"Pek sık rastlanan bir şey değil, çok meşgul bir adamdır ama sizin için bir istisna yapacağından eminim." Gözleri tekrar buruştu ve küçük bir kıkırdama ile fincanını kaldırıp bir yudum daha kahve aldı.

"Bakın kim gelmiş." Spencer bana doğru yaklaşırken Gilchrist fincanını indirdi ve ona doğru döndü.

"Siz ikiniz tanıştınız mı?" diye sordu.

"Evet. Birlikte bir dersimiz daha var." Çantasını benimkinin yanındaki sandalyeye bırakarak bu derste de yanımda oturmaya niyetli olduğunu gösterdi. "Bramwell'in parazitoloji dersi."

Gilchrist kaşlarını çattı, bakışları benimkinden Spencer'ınkine kaydı. "Dr. Bramwell'in nöroparazitoloji dersi mi? O üçüncü sınıfların ileri seviye dersi. Alt sınıflara *izin* vermiyor." Sesindeki tartışmacı ton bana tuhaf geldi, sanki huysuzun sınıfında olmayı ben *seçmişim* gibi.

"Buradaki çok bilmişler girmiş gibi görünüyor."

"Dr. Bramwell öğrencileri konusunda oldukça titizdir. Onu nasıl etkilemeyi başardığınızı hayal bile edemiyorum." Yine Kendall'ınki kadar sahte olduğunu düşünmeye başladığım o gülümsemeyle.

"Aslında onun sınıfına kaydolmadım. Oraya yerleştirildim."

Tepki olarak irkilmesine bakılırsa ona bir tokat attığımı düşünebilirdiniz. "Oraya yerleştirildin. Kim tarafından?"

"Dürüst olmak gerekirse emin değilim. Kayıt olmak için giriş yaptım ve her iki dersiniz de programımda zaten vardı."

"Evet, benim sınıfım *senin* için uygun seviyede bir sınıf. Diğeri değil."

Omuz silktim, bu konuşmadan giderek daha fazla rahatsızlık duyuyordum. "Profesör Bramwell için sorun yok gibiydi."

"Elbette öyle. Ama doğa bilimleri fakültesinin bölüm başkanı o değil. Öyleyim. İzninizle..."

Düşündüğümden daha büyük bir mesele olmalı. Umarım beni görevden aldırmazdı, çünkü o bir pislik olsa bile, yine de ondan bazı cevaplar almaya niyetliydim.

"Ders programı konusunda aynı dalga boyunda olmalıyız, ha?" Spencer'ın sorusu beni düşüncelerimden koparıp yakınıma eğildi. "Aslında bu dersin asistanı benim. Bil diye söylüyorum, biraz tuhaf olabiliyor. Kadın bütün gün böcekleri inceliyor."

Gilchrist'in yüzünü duvara dönmeden önce telefonunu çevirmesini ve konuşmayı duyamayacağım kadar alçak sesle konuşmasını izleyerek yorumuna homurdandım.

Çok garipti.

Telefonunu bir kenara bırakıp arkasını döndüğünde gözleri yine benim üzerimdeydi. Oradaki ılık karşılama gitmiş, yerine oturduğum yerde kaymama neden olan soğuk bir ifade gelmişti.

"Bunu kesinlikle aklımda tutacağım," diye fısıldadım Spencer'a. "Kuralları çiğnediğimi fark etmemiştim."

"Eğer Bramwell senin orada olmanı sorun etmiyorsa, yapabileceği pek bir şey yok. Rektör ve dekanlarla arası oldukça sıkıdır."

"Dalga yaratmaya çalışmıyorum. Sadece sınıfını büyüleyici buluyorum."

"Büyüleyici mi?" Spencer bu kez homurdandı ve sandalyesine yaslandı. "Biraz zaman ver. Birkaç kampüs partisinden sonra aklın başına gelecektir."

Ona kaşlarımı çatarak baktım, boğazımın gerisinde ters bir cevap birikmişti ama Gilchrist başlamak için kürsüdeki yerini aldığında hakaret dilimin ucuna kadar geldi.

Gilchrist'in konferansı hiçbir şekilde Dr. Bramwell'inki kadar sürükleyici değildi. Hem de hiç. Konuşması o kadar yavandı ki zihnim başka düşüncelere dalmadan o d a k l a n m a k t a zorlandım ve bir gece önce az uyumaktan göz kapaklarımın çekilmesi keşke sınıfa bir fincan kahve getirseydim dedirtti. Uyanık kalma ve odaklanma mücadelesi, söylediği her şeyi özümseme yeteneğimin önüne geçti ve ders sona erdiğinde kendimi huzursuz bir uyku çekmiş gibi hissettim.

"Etkilendim," dedi Spencer, bir sonraki dersime doğru ilerlerken bana yetişerek. "Onun dersinin ilk gününde uyuyakaldığıma eminim."

"Zeki bir kadın olduğuna şüphe yok ama robotlar konuşurken daha kişilikli oluyorlar."

Spencer kıkırdadı ve yanından geçen küçük bir gruba el salladı. "Provost Lippincott hakkında bir şeyler söylediğini duydum."

"Evet. Onunla bir randevu ayarlamam gerektiğini düşünüyor. Bir tahminde bulunacağım ve oldukça meşgul olduğunu tahmin edeceğim."

"Sana bir randevu ayarlayabilirim."

Bu adam. Eğer onu gerçekten iyi biri olarak görmeseydim, amacının ne olduğunu merak ederdim. "Böyle bir çekiciliğin mi var?"

"O benim babam."

Oh. Kahretsin. Zihnim birden kendini tüm konuşmalarımıza geri sararken buldu ve öğle yemeğimi ısmarladığı ilk günün anısına çok fazla yüzümü buruşturmamaya çalıştım. "Vay canına. Bu çılgınca."

"Çok etkilenme. Babam kurallara uyulması gerektiğine sıkı sıkıya inanır. İnan bana, özel ayrıcalıklar yoktur."

"Bu yüzden mi mutfak görevlisisin?"

"Adam eğitimime katkıda bulunmak için *sorumlu bir çaba* göstermem konusunda ısrar ediyor." Uzun bir iç geçirdi ve başını salladı. "Her neyse, sekreteriyle konuşmaktan mutluluk duyarım."

"Numarasını alabilirsem, kendim iletişime geçerim." Telefonumu almak için çantama uzandığımda telefonumun yerinde olmadığını fark ettim. "Kahretsin. Sanırım telefonumu sınıfta unutmuşum. Bak, sana sonra yetişirim."

"Bu gece, değil mi? Gece yarısı laboratuvarı?"

"Tamam!" Omzumun üzerinden seslendim ve amfiye doğru geri döndüm, yerdeki telefonumu görene kadar boş koltukları karıştırdım. Almak için eğildiğimde sesler yaklaştı ve garip bir içgüdüyle önümdeki koltuk sırasının arkasına eğildim. Kararımı sorgulayarak başımı salladım ama tam ayağa kalkacakken bir kapı sesi odada yankılandı ve az önce içeri giren kişiyle birlikte beni de içeri kapattı.

"Zamanım kısıtlı. Bu işi çabuk halletmenizi rica edeceğim." Kemiklerime işleyen bariton sesiyle, koltuklardaki boşluklardan bakınca Profesör Bramwell'in amfinin ön tarafında Profesör Gilchrist'le birlikte durduğunu gördüm; Gilchrist, kapatıldığını açıkça görebildiğim kapıdan ona doğru yürüyordu.

Kahretsin.

"Onu neden önkoşul gerektiren bir sınıfa yerleştirdiğinizi anlamıyorum. Bu üniversitenin Bölüm Başkanı olarak, öğrencilerle ilgili yapılan tüm istisnalardan haberdar edilmeliyim. Bu çok garip ve telefonlarıma cevap vermemenizden sonra daha da garip."

"İki durumu birbirine karıştırmamanızı rica edeceğim. Bunun seninle ve benimle hiçbir ilgisi yok."

"Tabii ki yok. Ve bir öğrencinizle ilgili herhangi bir suçlamadan nefret ettiğinizi biliyorum. Lütfen özürlerimi kabul et, Devryck." İkisi arasında küçük bir mesafe bırakarak yaklaşırken omuzları çöktü. "Saygısızlık etmek istemedim ve bir öğrenciyle *asla* bu şekilde arkadaşlık etmeyeceğinizi biliyorum."

O zaman onun hakkındaki şüphelerim doğru olmalıydı. Adam, öğrencilerinden birine asılmadan önce bir ders kitabıyla öpüşmeye daha yatkın görünüyordu.

"Ben sadece... seni uzaklaştıran şey sana dokunmak mıydı?" Ellerini birbirine kenetleyerek ona doğru bir adım daha atmaya cesaret etti ve ses tonundaki çaresizlik başımı sallamama neden oldu. "Söz veriyorum bir daha olmayacak. Lütfen bana bir şans daha ver."

Bir şans daha mı? Neden o pisliğin üzerine titrediği şaşırtıcıydı ve bir kadın olarak bunu izlemek acı vericiydi. Koltuğun arkasından fırlayıp onu biraz sarsmak istedim.

Rahatsız olmuş gibi görünerek geri çekildi. "Sınıfımla ilgili kararlarımı sorgulamayın. Bayan Vespertine ben izin verdiğim ve başarılı olacağını düşündüğüm için orada."

"Gerçekten mi?" Yüksek sesle konuştuğumu fark edince bir elimi yüzüme kapattım, panik kaslarımdan elektrik çarpması gibi geçti. Boşluktan baktığımda ikisinin de beni duyduğuna dair bir belirti yoktu. Tanrı'ya şükür, bana doğru bir bakış bile atmadılar.

"Excel mi? Bu biraz zorlama oldu. Zeki biri, hakkını vermeliyim. Ama *o kadar da*
akıllı, Devryck."

Elimi dudaklarımdan indirerek kaşlarımı çattım. Ne kadar da kaltakça bir sözdü. "Burada işimiz bitti mi?" diye sordu sıkılmış bir havayla.

"Sen söyle."

"Fikrimi değiştirirsem seni ararım."

Ahh. Bu kadar mesafeli konuşması onun için biraz üzülmeme neden oldu. Ne kadar seksi olursa olsun, özellikle de bir profesör için, huysuz bir tarafı olduğu kesindi.

Alay etti ve başını salladı. "Sen, hiç şüphesiz, tanıdığım en kafa karıştırıcı adamsın."

"Sorun da bu Loretta. Kafan kolayca karışıyor gibi görünüyor."

Telefonum bir mesaj bildirimiyle yandı ve kapatmaya çalışırken neredeyse düşürüyordum. Gözlerim kapalı, dudaklarım gergin, içlerinden birinin yaklaşmasını bekledim. Loş odadaki ışık parıltısını mutlaka görmüşlerdir.

Muhakkak ensemden tutup dışarı atacaklar, hafiye olmakla suçlayacaklardı beni.

Kapı tıkırdayarak kapandı. Boşluktan baktığımda ikisinin de orada durmadığını gördüm. Titrek bir nefes vererek aşağıya, Jayda'dan gelen ve Angelo'yu soran mesaja baktım. Haber bültenini gördüğüne şüphe yoktu.

Sonunda Profesör Bramwell'in aslında gitmediğini görmek için ayağa kalktım. Önümdeki koltuk sırasının önünde duruyordu, elleri cebinde, gözleri her zamanki gibi kızgındı.

Kahretsin.

"Bir dahaki sefere kulak misafiri olmaya karar verdiğinde, belki daha ince davranmayı tercih edebilirsin."

"Ben, şey... kulak misafiri olmak istememiştim. Telefonumu unutmuşum." Gergin bir kahkaha atarak, sanki bu bir şeyi kanıtlıyormuş gibi telefonumu havaya kaldırdım.

Cevap verme zahmetine girmedi, sadece beni alevli çukurlara atıp günü bitirmek için sessizce cehennemin kapısını çağırıyormuş gibi bana baktı. Onun yerine gitmek için döndü.

"Profesör!" Neredeyse telefonumu düşürecekmişim gibi irkildim. "Birkaç soru sorabilir miyim acaba? Noctisoma ile ilgili."

"Zamanım yok. Sınırlı çalışma saatlerim var Bayan Vespertine. Randevu alabilirsiniz."

"Tamam. Elbette. Bunu yapacağım."

Başka bir bakış bile atmadan çıktı ve ben titrek bir nefes verdim. Adam çok gergindi.

Düşüncelerim Gilchrist'le yaptığı konuşmaya geri döndü, yani uzattığı ince iltifata. "Excel," diye fısıldadım kendi kendime, kelimeyi vurgulayarak. "*Excel*." Bunu söylediğinde orada olduğumu biliyor muydu? Onu duyduğumu? Zeki ama huysuz olduğu bilinen bir adamın, erimeden önce tadını çıkarmak istediğim çökmekte olan bir çikolata parçası gibi rastgele bir iltifat dağıtması neydi?

O bir pislik, diye karşı çıktı kafamın içindeki ses. *Bu kadar büyütme*.

Evet, öyleydi. Son derece yakışıklı ve zeki bir pislik. İç çekerek bir sonraki dersime gittim.



Chapter 18

Lilia

A Profesör Bramwell'in dersinin müfredatına göre, kampüs otobüsünün beni alması için yurdumun dışında beklemem gerekiyordu. Gece yarısına on kala biraz huzursuzlandım, çünkü lanet olsun ki o adamın dersine geç kaldım. Otobüs fikrinden vazgeçip kampüs boyunca yürümek üzereyken, bana doğru gelen farların parıltısını yakaladım. Mor renkli, içten aydınlatmalı küçük bir servis otobüsü durdu. Otobüsün yan tarafında siyah harflerle *Nocticadia* ve onun altında da *Midnight Lab* yazıyordu.

Nocticadia mı?

Her şey Profesör Bramwell için biraz fazla teatral görünüyordu, bu yüzden bunun öğrenciler veya üniversitenin kendisi tarafından düzenlenmiş bir şey olduğunu tahmin ettim. İçeri girdiğimde yaklaşık iki düzine öğrenci ve arkadan bana el sallayan Spencer ile karşılaştım.

İçimden gelen bir homurtuyu yutarak onun karşısındaki koltuğa doğru ilerledim. "Bir an için gerilmeye başlamıştım," dedim rahat koltuğa çökerken.

"Griggs asla geç kalmaz." Başını şoföre doğru eğdi. "Kar yağdığında bile. Adam bizi her zaman zamanında oraya götürür."

"Bu dersi daha önce aldın mı?"

"Sayılır. Geçen dönem Bramwell'in önkoşulunu almıştım. Laboratuvar aynıydı."

"*Nocticadia* nedir?" Otobüs Hemlock Hall'un dışında iki öğrenci için daha dururken camdan dışarı bakarak sordum.

"Gece Yarısı Laboratuvarı dediğimiz yer. Noctisoma'nın bir oyunu." "Ah. Doğru. Peki neden gece yarısı?"

"Parazitlerin en aktif olduğu zaman."

Bir şekilde mantıklı gelmişti. Annemin hastalığında her zaman en aktif olduğu zamanın geceleri olduğunu hatırlıyordum. Yemek için dolaşır ya da televizyon izlerdi. Bir keresinde uyandığımda çiğ hamburger yiyordu ve aklımı kaçırmak üzereydim. Hepimiz yattıktan sonra böyle garip istekleri oluyordu.

İki durak sonra otobüs Emeric Hall'a vardı ve herkes orada indi. Nereye gittiklerini bildikleri belli olan grubu merdivenlerden aşağıya kadar takip ettim. Sonunda bir çift kapıya varmadan önce üç kat indik ve yüksek kubbeli tavanı ve mumların yakıldığı ahşap sıraları olan bir odaya girdik. Daha önce hiç mumlarla aydınlatılan bir laboratuarda bulunmamıştım. Bunsen brülörleri tabii, ama asla mumlar değil.

Kitaplar ve numune kavanozları, şişeler ve beherler, odanın etrafına yerleştirilmiş büyük tanklardan yayılan yumuşak mor bir parıltı taşıyan odanın duvarlarını kapladı. Bankların üzerine serpiştirilmiş kubbeli kafeslerde parlak mor kelebekler uçuşuyordu. Modern olanaklara sahip olsa da, burası daha önce çalıştığım hiçbir laboratuvara benzemiyordu. Bana bilimkurgu filmlerinden fırlamış bir şeyi hatırlatıyordu.

"Nocticadia'ya hoş geldiniz." Ben her şeyin tuhaflığını kavrarken Spencer yanımdan seslendi. "Burası Sominyx güvesi üzerinde çalıştığımız ve Noctisoma'yı çoğalttığımız yer."

"Sominyx güvesi mi?" Bakışlarımı kafes kubbelerine doğru çevirdim. "Bunlar *güve* mi?"

"Evet. Tuhaf, değil mi? Eskiden siyahtılar. Ama Noctisoma ile enfekte olduklarında mora dönüşüyorlar. Gececidirler, yani gündüz uyurlar."

"Bu yüzden laboratuvar gece geç saatlere kadar çalışıyor."

"Bu ve daha önce de bahsettiğim gibi, parazit güneş battığında parti yapmayı seviyor."

Büyülenmiş bir halde, bir bankın üzerindeki kubbelerden birine doğru yöneldim ve içindeki güvelere baktım. Evet, daha yakından görebiliyordum, güveleri kelebeklerden ayıran daha kalın, daha bulanık özellikleri. Mor kanatlar neredeyse parlıyordu.

ince, siyah damar görünümlü çizgilere karşı. Loşlukta ayrıntıları zorlukla görebiliyordum ve daha iyi görebilmek için telefonumun fenerini açtım.

Hızlı bir el onu kapattı ve Spencer'ın yanımda durduğunu görmek için döndüm. "Işığa karşı hassaslar."

O bu sözleri söyler söylemez arkama dönüp baktığımda bir güvenin parlayan yansıtıcı gözlerinin bana baktığını ve hortum olduğunu tahmin ettiğim uzun ince bir uzantıyı ağ deliklerinden içeri soktuğunu gördüm. Bu bana annemin gözlerinin hastalığının son dönemlerinde nasıl değiştiğini ve odasının ışıklarını açtığımda neredeyse tısladığını hatırlattı.

"Özür dilerim. Fark etmemiştim."

"Bu yüzden mumlarımız var. Doğal mum ışığı ve biyolüminesan ışık sorun değil, ama floresan ya da ultraviyole, telefon ışıkları, bunlara hayır. Agresifleşme eğilimi gösteriyorlar ve bu da onlarla başa çıkmayı zorlaştırıyor."

Kubbenin köşesinde içinde küçük bir biftek parçasına benzeyen bir tabak duruyordu.

"Bu... et mi?"

"Evet. Tatlıları pek sevmezler. Bu adamlar bifteklerini az pişmiş ve kanlı severler."

Annemin istekleri gibi. Tuhaf.

Hortuma baktım, eldivenleri ve deriyi delip geçecek kadar güçlü olup olmadığını merak ediyordum. "Bir güvede böyle bir şey olduğunu hiç duymamıştım." "Enfeksiyonda olur. Aksi takdirde, oldukça uysal olma eğilimindedirler.

doğa."

"Onlara Noctisoma solucanları mı bulaşmış?"

"Evet. Bramwell derste bunun üzerinde duracak, ama onlar birincil konakçı, tıpkı onun hastalıklı küçük cırcır böcekleri gibi. Yine de endişelenmeyin. Onları sadece eldivenle tutuyoruz. Zaten ilgilendiğimiz larva evresi."

"Onları gördünüz mü? Solucanları mı?"

"Evet. Hadi gel." Başını sallayarak beni duvar boyunca uzanan ve parlak mor renkte parlayan bir tanka götürdü. "Suyun içinde biyolüminesan bakteriler var. Solucanlara hiç zarar vermiyor."

Yaklaşık bir düzine uzun, siyah, sıska solucan tankın zemininde kıpırdanıyordu ve daha iyi görebilmek için eğildiğimde çenem açık kaldı.

Solucanlar. Annemden atıldığını gördüğüm solucanların aynısıydı.

Gerçekti.

Akvaryumdaki evlerinde ne kadar farklı göründükleri garipti. Onları kafamda canlandırdığım canavarlara daha az benziyorlardı.

Yardım

edin!

Anne!

Hafızamda beliren bir anıyla irkildim ve Spencer'ın bir şeyi işaret ettiğini görmek için başımı çevirip baktım.

Parmağının izini takip ederek tankın dibinde oturan bir güveye ulaştım. Kanatlarının ara sıra çırpınması bana hâlâ hayatta olduğunu söylüyordu. "Boğulmuyor mu?"

"Sadece erkekler boğulur. Dişiler genel kural olarak yumurtlamak için kendilerini suya bırakırlar. Eğer yumurtalar hızlı bir şekilde bırakılırsa, bir gün daha yaşayabilirler."

Kaşlarımı çatarak yaklaştım ve cam yüzeye bırakılmak üzere güveden çıkan küçük yumurta kümelerini izledim.

"Yumurtadan çıktıklarında, yüzeydeki noxberries'e doğru yol alacaklar."

Başımı kaldırıp baktığımda suyun yüzeyinde küçük nilüferlere benzeyen şeyler gördüm, yapraklarından minik meyveler sarkıyordu. "Larvalar bu şekilde dağılıyor, değil mi? Güveler meyveleri yiyor."

"Evet. Tabii Bramwell süpürüp tüm enfekte meyveleri toplamazsa."

"Ne için?"

"Pekâlâ, sınıf, oturun da başlayalım!" Profesör Bramwell'in dersinden hatırladığım Ross odanın önünde durmuş, çantasından çıkardığı bir yığın defteri boş sıralardan birine yerleştirdikten sonra herkese dağıtıyordu.

Ben odanın arka tarafındaki bankı seçtim, oradan parlayan tankı ve suyun yüzeyine doğru çırpınan güveyi rahatlıkla görebiliyordum.

Ross günlüklerden birini tezgahın üzerine fırlattı ve ben de sayfaları çevirerek tarihler, açıklamalar ve notlar için boş kutular buldum.

"Her şeyi ayrıntılı olarak kaydedeceksin." Profesör Bramwell'in sesi dikkatimi tekrar odanın önüne çekti, midemi gıdıklayan bir otorite havasıyla orada duruyordu.

Tepkimden rahatsız olarak elimi rahatsız edici hissin üzerine koydum.

"Günlüklerinizi güncellememeniz otomatik olarak işten çıkarılmanızla sonuçlanacaktır. Laboratuvarı Ross yönetecek, dolayısıyla her türlü sorunuzu ona yöneltebilirsiniz. Bana değil." Gözleri beni buldu, masanın etrafından dolanmadan önce bir süre öylece kaldı. "Genel sorular için ayrı çalışma saatlerim var. Randevunuzu önceden almanızı tavsiye ederim, yoksa geri çevrilirsiniz."

Başka bir şey söylemeden içeri girdi, geçerken bakışları benimkilere kilitlenmişti. Kahve ve baharatlı kolonya karışımı nefis bir koku peşinden geliyordu.

Ross dersine başladığında, Profesör Bramwell'in odanın arka tarafındaki bir kapıdan çıktığını görmek için döndüm.

"Bu kapı nereye açılıyor?" Önümdeki bankta oturan Spencer'a fısıldadım.

"Bodrum katına. Araştırma laboratuvarı orada. Morg da aşağıda. Yasak bölge."

"Yani daha önce kimsenin oraya gizlice girmediğini mi söylüyorsun?" Böyle bir şeyi düşünecek kadar meraklı olan tek kişi ben olamazdım.

"Giremezsiniz. Her zaman kilitli tuttuğu çelik bir kapı var."

"Neden bu kadar gizli?"

Spencer omzunun üzerinden bir gülümseme attı. "Kime sorduğuna bağlı. Teoriler çok geniş bir yelpazeye yayılıyor. Bazıları aşağıda bir Frankenstein dükkânı olduğunu düşünüyor. Ceset arkadaşlarını yeniden canlandırıyor."

Bir kahkaha atarak bakışlarımı indirdim ki Ross dikkatini bana doğru çevirdi.

"Bazıları da gizli bir hükümet projesi üzerinde çalıştığını söylüyor. Kimse gerçekten bilmiyor."

"Larvaları oraya götürdüğünü söylemiştin, değil mi?"

"Evet. Arada sırada birkaç çilek kapıp onlarla birlikte ortadan kayboluyor."

"İlginç." Yani bodrumda sadece ceset kesmiyordu. Parazit üzerinde de çalışıyordu ve beni parazit için bir tedavi üzerinde çalışıp çalışmadığını merak etmeye itti.

Eğer öyleyse, benim de bunun bir parçası olmam gerekiyordu. Annemin ölümünden bu yana, bilim ve tıp okumak için tüm nedenim, ölümünden önceki haftalarda onu neyin rahatsız ettiğini bulmaya odaklanmıştı.

Saatler geçtikçe, Bramwell'in dönüp dönmeyeceğini merak ederek kapıya bakmaya devam ettim. Yapmadı, sadece merakımı kışkırttı ve düşüncelerimi dağıttı. Meğer güveleri izlemek sadece küçük bir zamanımı alıyormuş.

laboratuvar süresinin bir kısmı. Bir saatin çoğunu boyaları hazırlayarak, mikroskopta Noctisoma parçalarını inceleyerek ve agar plakalarını doldurarak geçirdik. Hayatımın en heyecan verici zamanı değildi.

Ama dönem için bir hedefe ilham verdi: Bramwell'in o laboratuvarda ne yaptığını öğrenmek.



Chapter 19

Devryck

Yeni öğrencimin ne kadar baş b e l a s ı olacağına dair bir soruşturma olarak başlayan hat, ilgimi çekmişti. Üstünkörü bir araştırma, Lilia'nın hem zeki hem de atletik olduğunu kanıtladı.

Covington Lisesi'nin okul duyurusunda onun sınıf birincisi ve atletizmde Eyalet Şampiyonu olduğu yazıyordu. Yine de daha fazlasını öğrenmek istiyordum.

Görünüşe göre ona sınıfımda bir yer kazandıran kurgusal parazit üzerine yazdığı makaleyi henüz okuma zahmetine girmemiştim ama kız hakkında daha fazla bilgi edinmek için Lippincott'un sekreterinden bana dosyasını göndermesini istemiştim. Kızın vaka çalışmasına gelişigüzel göz gezdirdim ve semptomların ilerleyişini okurken sandalyemde öne doğru oturdum, okuduklarım karşısında kaşlarımı çattım.

Işığa karşı isteksizlik. Yoğun susuzluk. Gözlerde parıltı. Paranoya nöbetleri. Hastanın göbeğinin hemen altında, küçük bir elin içinden geçeceğini iddia ettikleri bir kelebek dövmesi olduğunu fark etti. Garip sanrısal vizyonlar. enfekte olanlarla ortaktı.

Olayların zaman çizelgesi bile Noctisoma için yerindeydi.

Organizma hakkındaki bilgisi eksik gibi görünse de, haklı olarak bu konuda çok fazla yayın yapılmadığı için, fizyolojiye ilişkin gözlemlerini ilginç buldum. Okurken, makalesinde oldukça önemli bir semptomdan bahsedildiğini fark etmemiştim -voniksis. Son aşamalarda kırmızı kan hücrelerinin koyulaşması, aşırı oksijen tükenmesinden kaynaklanıyordu,

solucanların ürettiği bir proteinden kaynaklanıyordu. Ayrıntılarını verdiği hastada ateş ve kas yorgunluğu fark etmiş ve sonuç olarak ferrum phos olarak bilinen ve proteinin yan ürününü yok edecek bir oksijen taşıyıcı hücre tuzu olan bir doku tuzu uygulamıştır. Bunu yaparak voniksisi tamamen önlemiş ve muhtemelen hastasının ömrünü birkaç hafta daha uzatmıştı.

Etkileyici.

Parazitle enfekte olmuş hastaların zaman zaman ortaya çıktığı biliniyordu, ancak bunlar genellikle izole vakalardı ve sadece adada görülüyordu. Parazitin bir insan patojeni olduğundan habersiz olan anakaradaki doktorlar bu bağlantıyı hiç kurmamışlardı. Kızın böyle bir vakayla nasıl karşılaştığı ise tüm gizemini koruyordu. Eski profesörü Wilkins'in şüpheleri, araştırmadaki hastanın annesi olduğunu düşündürüyordu, çünkü onları teşhis etme zahmetine girmemişti.

Bilgisayarımı açtım ve arama çubuğuna onun adını yazdım.

Francesca Vespertine adında bir kadının ölüm ilanı çıktı; Lilia, üvey kız kardeşi Beatrix ile birlikte yaşayan bir akraba olarak listelenmişti. Resim yok. Başka bilgi yok.

Annesinin adıyla PathNet hesabıma girdim, bu hesap bana adli tabip ve otopsi raporlarına sınırsız erişim sağlıyordu. Hızlı bir aramayla Francesca'nın dosyasına ulaştım ve adli tıp raporuna göz attığımda küvette intihar ettiğini gördüm. Bileklerini kesmiş, görünüşe göre, Noctisoma hastalarıyla tutarlı *olmayan* bir bulgu. Tecrübelerime göre, enfekte olmuş kişiler parazit dışarı çıkmaya hazır olana kadar güçlü bir kendini koruma duygusuna sahipti ve bu da çoğu zaman boğulmayla sonuçlanıyordu. Bununla birlikte, otopside diğer patolojik bulgulara da rastlanmadı.

Buna dayanarak, adli tabibin raporu ile Lilia'nın vaka çalışmasının iki ayrı kişi olduğunu düşünebilirdim, ancak aşağıya baktığımda, şüphesiz pençelediği yerde küçük yırtıklarla kaplı aynı kelebek dövmesini fark ettim. Adli tabibin adını hatırlamıyordum ama eğer hasta Lilia'nın anlattığı tüm semptomları yaşadıysa, otopside bulunması gereken bariz bulguları atlamıştı. En önemlisi, kemik çizgileri ve karaciğer çürümesi.

Bu bulgu beni raporu değiştirip değiştirmediği konusunda meraklandırdı.

Eğer durum buysa, bunu bir şeyleri örtbas etmek için yapmış olmalıydı.

Bu düşünce beni Francesca Vespertine'in kim olduğu ve hastalığa nasıl yakalandığı konusunda düşünmeye itti.

Umarım Lippincott vaka çalışmasını okumak ya da Lilia'nın annesini araştırmak konusunda tembel davranmazdı. Bulgularımı onunla paylaşmak gibi bir niyetim kesinlikle yoktu. Kız merak listemde bir yer edinmiş ve sırrı güvende olmuştu. En azından bir süreliğine.

Cep telefonum yanımda çaldı ve Langmore'un numarasının ekranda yanıp söndüğünü görmek için döndüm. Kaşlarımı çatarak cevap verdim.

"Dr. Bramwell, böldüğüm için özür dilerim ama az önce Dr. Gilchrist'ten bir telefon aldım ve Bayan Vespertine'i sınıfınızdan ve beraberindeki laboratuvardan derhal uzaklaştırmamı istedi."

"Neye dayanarak?"

"Müfredatınızı idare edecek donanıma sahip olmadığını ve gerekli önkoşulları almadığını iddia ediyor. Ben şahsen onun konuya hâkim olduğunu düşünmüştüm ama haddimi aştığım için özür dilerim. İlerlemeden önce düşüncelerinizi almak istedim."

Düşüncelerimi almak. Buna gülmek istedim. Adam muhtemelen şu anda altına işemek için kendini zor tutuyordu. "Evet, elbette," diye içtenlikle karşılık verdim, kaslarımı geren öfkemi bastırarak. "Düşüncelerimi aktarmama izin verin. Dr. Gilchrist'in burnunu benim işlerime sokmaması gerekiyor. Bayan Vespertine'in kaydını ben onayladım. O kadar. Gilchrist'in bir sorunu varsa, bunu benimle görüşebilir. Doğrudan."

Kadın buna cesaret edemezdi. Langmore'a yaklaşacak cesareti kendinde bulması bile mucizeydi, tabii gerçekten umursamayacağımı düşünmediyse. Başka bir öğrenci olsaydı, durum böyle olabilirdi. Ama bunda bölüm başkanına meydan okuyacak kadar ilgimi çeken bir şey vardı.

"Pekâlâ. Kaydını onaylayacağım ve Dr. Gilchrist'i kararınızdan haberdar edeceğim. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Evet. Teşekkürler." Bunun üzerine telefonu kapattım, kadının bu şekilde arkamdan iş çevirmeye cüret etmesine sinirlenmiştim. Belli ki ikimiz arasında olanlardan dolayı hâlâ kin besliyordu. Lilia'yı sessizce sınıfımdan uzaklaştırmaya çalışmak bir yılan hamlesiydi. Bu cüretkârlık beni sinirlendirmişti ve Langmore'un benimle iletişime geçmesi iyi olmuştu. Elbette bunu yapmamasının sonuçlarını önceden hesapladığından şüpheleniyordum. Kimse bana ait olan bir şeye tepki görmeden dokunamazdı.

Benim sınıfım.

Şartlarım.

Benim öğrencim.

Şüphesiz, Lilia Vespertine büyük bir baş ağrısı olacaktı.

Ama o *benim* baş ağrımdı.



Chapter 20

Lilia

Onu ne kadar çok izlersem, adam hakkında o kadar az şey biliyordum. Aradan dört gün geçmişti ve binlerce öğrencinin bulunduğu bir kampüste ve Personel, arasında sınıflar, Ben olsam bir şekilde hiper farkında olmak . Doktor Ölümün Nerede olduğunu. İçinde ek olarak Nöroparazitolojiye ek olarak, dördüncü sınıf ve yüksek lisans düzeyinde anatomik patoloji dersleri veriyordu ve personel toplantılarına katıldığından şüphelendiğim yönetim binasına ara sıra yaptığı ziyaretler dışında öğleden sonralarının çoğunu bu dersler alıyor gibiydi. Her sabah saat tam yedide, kampüsün etrafında dört tur atarak saat kulesinin önünden koşarken görülebilirdi, bu da yaklaşık on mile denk geliyordu. Gününün her anını takip edebilecek durumda değildim elbette, işim başımdan aşkındı ama nadiren yanımdan geçip giderdi. fark ettim.

Bugün bir istisnaydı.

Bazı öğrenciler uzun İşçi Bayramı hafta sonu için ayrılmışlardı ama ben kalmıştım. Yapmak istediğim son şey Angelo'yla olan boktan ilişkime geri dönmekti, gerçi geçen hafta içinde bu durum yatışmış gibi görünüyordu.

Bütün sabah yemekhanelere, kütüphaneye ve kampüsteki kafelerden birine gitmeme rağmen Profesör Bramwell'in Emeric Tower'a gidip geldiğini görmemiştim, bu da onun da hafta sonu tatili için adadan ayrılıp ayrılmadığını merak etmeme neden oldu.

Hava altmış sekiz derece olduğu için kampüs bisikletlerinden biriyle bir tur atmaya karar verdim. Kimlik kartımı okutarak bir seferde altı saatliğine bisiklet kiralayabiliyordum ve ada yaklaşık on sekiz mil uzunluğunda olduğu için biraz keşif yapmak için zamana ihtiyacım olacağından şüpheleniyordum.

Nereye gittiğimi, ne zaman döneceğimi ve herhangi biriyle buluşmayı planlayıp planlamadığımı bilmekte ısrar eden kapı bekçisiyle yaptığım beş dakikalık görüşmenin ardından kampüs kapılarından içeri girdim. Bisiklet biraz ürkütücü dar bir yolda hızlandı, o kadar dikti ki öne doğru savrulma korkusuyla elimi frenden çektim. Ormanı ikiye bölen patika uçurumdan aşağıya doğru kıvrılıyordu ve sık ağaçların arasından geçerken uyluk kaslarımı tahrip etmeden nasıl geri döneceğimi merak ediyordum.

Yayılan ormanın dalgaları, ara sıra kır evi tarzı evlerin etrafında açılıyordu - asimetrik, yuvarlak çatıları ve küçük bir Avrupa ülkesine düşmüşüm gibi hissettiren dik eğimli kalkanları olan sevimli, eski yüzyıl yapıları. Covington'daki evler alışılagelmiş bungalovlar ve Cape Cod'lar olma eğilimindeyken, adadakiler aşırı büyümüş sarmaşıklar ve rengarenk çiçeklerle dolup taşan güzel ahşap kemerlerle boğulmuş sevimli hikaye kitabı evleriydi.

Tüm adanın, daha önce bulunduğum hiçbir yere benzemeyen büyülü bir çekiciliği vardı. Tıpkı okulun kendisi gibi, Profesör Wilkins'in de tahmin ettiği gibi, kısa sürede beni kendine çekti ve cazibesine kaptırdı.

Okulun ilk haftası uçup gitmiş gibiydi. Derslerimi sevmiştim -korkunç kalkülüs ve sayısal fizyoloji dersleri bile- ve nihayet bir rutine girdiğimi hissediyordum. Garip ama memnuniyetle karşılanan bir hayat değişikliği. Dersleri sıkıştırmaya çalıştığım ve tam zamanlı işlerin arasında ders çalıştığım günler, dersler ve keşifler etrafında uzun çalışma seanslarına dönüşmüştü. Geceleri tamamen yabancılarla çevrili sinir bozucu metro yolculukları, yerini tanıdık yüzlerle dolu servis otobüslerine bırakmıştı - hepsi de aynı şey için oradaydı. Bee'nin okul harcı için hâlâ fazladan para bulmam gerektiğini bilsem de, artık bunun üzerimdeki muazzam ağırlığını hissetmiyordum.

Yolun birkaç mil yukarısında, Emberwick yazan bir tabelayı geçtim ve küçük bir sahil kasabası gibi görünen bir yere girdim - bir tahta kaldırıma ve onun ötesindeki sonsuz maviliğe paralel uzanan büyüleyici bir kasaba. Sağımda, açıkta demirlemiş birkaç balıkçı teknesine doğru yüzlerce metre uzanan iskelenin üzerinde martılar süzülüyordu. Bisikletimin tekerlekleri eskimiş parke taşlarının üzerinde sekerken, iki yanda sıralanan sarmaşık kaplı tuğla dükkanlara hayranlıkla bakıyordum

yolun ortasında. Çoğunluğu iki koltuklu akıllı arabalar olmak üzere birkaç araba kasabada vızır vızır dolaşırken, dükkânların dışındaki bisiklet parkları tıklım tıklımdı - şüphesiz adanın büyük bir kısmı için ana ulaşım kaynağı.

Eczacı dükkânını gördüğümde bisikletimi yavaşlattım ve öndeki raflardan birinde boş bir yer olduğunu fark ettim. Park ettikten sonra eczacının hemen yanındaki Glaucus adlı, balıkçılara ve deniz yolcularına şans tılsımları satan dükkânın penceresinden içeri baktım. Vitrinin önünde küçük biblolar, çeşitli oymalı madalyonlar, taşlar, kancalar ve küçük kemik dizilerine benzeyen şeyler sergileniyordu. Kapının yanındaki ahşap broşür rafında Dracadian Folkloru kitapçıkları duruyordu ve ahşap direğe zımbalanmış bir kâğıtta *Free to take* yazdığını fark ettiğimde bir tanesini kaptım.

Kitapçığı çevirdiğimde farklı hikâyelerin kısa açıklamalarını gördüm: *Kemik Körfezi*'nin Sirenleri*, Cazanute, Şeytan Levreği'nin Mangurdame'i, Squelette Gölü'nün Nereides'i. Hepsi de* adanın farklı yerlerine ait hikâyelerdi. Buranın o kadar çok tarihi ve efsanesi vardı ki, muhtemelen saatlerce çalışabilirdim.

Kitapçığı daha sonra okumak üzere çantama koyup Tuzlu Deniz Eczanesi'nin eski ahşap kapısından içeri girdiğimde beni bir zil sesi ve nefis bir zencefil kokusu karşıladı. Dükkânın her yerinde mumlar yanıyordu ve sağ tarafımda her türlü renkli sıvıyla dolu kavanozlardan oluşan bir duvar duruyordu. Matcha ginseng iksiri. Aslan yelesi. Maca. Moringa. Kavanozlardan birini kaldırdım ve içindeki neredeyse kristal gibi görünen sıvının berraklığını inceledim.

"Bir şey bulmanıza yardımcı olabilir miyim?" diye bir ses duydum arkamdan ve döndüğümde derin, badem gözleri ve ağarmış saçları olan, cildi yaşlanmayan bir mükemmellikle parlayan çarpıcı, yaşlı bir kadın gördüm. Bana bakarken kaşları bir araya geldi. "Tanrım, bir zamanlar tanıdığım birine benziyorsunuz."

"Öyle mi?"

"Evet. Vanessa Corbin diye birini tanıyor olma şansınız var mı?" "Hayır, korkarım tanımıyorum."

Gözlerinde bir şaşkınlık parladı ve başını salladı. "Ona tıpatıp benziyorsunuz."

Gülümseyerek omuz silktim. "Herkesin bir ikizi vardır derler."

"Şey, onu yaklaşık yirmi yıl önce tanıyordum, bu yüzden bugünlerde pek ikizi olmadığından şüpheleniyorum." Masanın üzerindeki küçük bir kavanoz koleksiyonuna doğru döndü.

arkasına koydu ve yakındaki raflardan birine yerleştirdi. "Dracadia'da mı yaşıyorsun?"

"Sayılır, sanırım. Burada okula gidiyorum." Sabun kalıplarından birini kaldırdım ve masaya geri koyarken yine o nefis kokuyu aldım. "Bu kokladığım zencefil de ne?"

"Oh, sadece daha önce yaptığım siyah kaya çayı."

"Siyah kaya çayı mı?" Covington'da birkaç holistik dükkânına uğramıştım ama daha önce hiç rastlamamıştım.

"Evet, burada demlediğimiz yerel bir çay. Hazırlaması biraz zaman alır ama sizi rahatsız eden her şeyi iyileştirir."

"Satın almak için var mı?" Harcayacak tonlarca param olduğundan değil, ama mevsimsel böcekleri uzak tutabilecek herhangi bir şeye her zaman dikkat ederdim. Kışın yaklaştığı şu günlerde bağışıklığımı güçlendirmeye şimdiden başlamak en iyisiydi.

"Oh, hayır. Satmak için çok fazla iş var. Ama şuna ne dersin, sana birkaç poşet çay verebilirim."

"Gerçekten mi? Sana ödeme yapabilirim."

"Hayır, hayır. Sorun değil." Elini havada salladı ve kasaya doğru ilerledi. "Buraya çok fazla genç almayın," dedi, tezgahın altındaki bir şeyi karıştırırken, sadece başının üstü görünüyordu.

"Annem her zaman bitkisel ilaçlara meraklıydı. Hayatı boyunca bir aspirin bile almamıştır."

Kaşlarını çatarak tekrar ayağa kalktı ve içinde siyah kristallere benzeyen küçük beyaz bir çanta tuttu. "Vanessa Corbin diye birini tanımadığına emin misin?"

"Eminim."

"Çok garip. O ve annesi uzun zamandır müşterilerimdi. Vanessa bitki çaylarına ve ballı sakızlara bayılırdı. Al, denemen için birkaç tane vereyim." Tezgâhın üzerindeki kâseden, yağlı kâğıda sarılmış iki adet altın renkli şeker aldı ve küçük bir torbaya koydu. "Her neyse, işte çay." Çayı bir süre havada tuttuktan sonra şekerle birlikte çantaya koydu. "Sadece sıcak su, biraz zencefil ve biraz bal ekleyin, cennette olacaksınız. Ballı sakızı bile içine atabilirsiniz. Sadece bir miktar mürver ile sertleştirilmiş ham bal." Titriyormuş gibi yaptı ve gülümsedi. "Soğuk kış geceleri için çok iyi."

"Bunun için teşekkür ederim," dedim çantayı ondan alırken. "Buna neden kara kaya deniyor?"

"Bone Bay'deki kayalardan elde ediliyor. Bu yüzden satmıyoruz. Ona ulaşmaya çalışmak tehlikeli."

"Tehlikeli mi? Ejderhalar ya da başka bir şey tarafından mı korunuyor?"

"Çoğunlukla köpekbalıkları. Şeytan Tüneği'ne dalmak zorundasınız. Torunum o su altı mağaralarını avucunun içi gibi bilirdi. Ama orası bazı büyük köpekbalıklarının yuvasıdır. *Efsanevi* köpekbalıkları."

Bırakın orada beni bir köpekbalığı yuvasının beklediğini bilmeyi, *Şeytan Tüneği* adında bir yere dalmayı hayal bile edemezdim. "Köpekbalığı fısıldayan biri falan mı?"

Gülümsemesi soldu, bakışlarını indirdi. "Birkaç yıl önce vefat etti."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

İç çekerek bir süre uzaklara baktı, sonra tekrar gülümsedi. "Evet, bu yüzden kardeşi ara sıra bana siyah taş getiriyor."

Çantadaki malzemeye baktım, küçük bir el çantasından daha fazlası değildi ama onu almanın tehlikesini düşününce, artık onu almayı doğru bulmuyordum. "Bunu bana vereceğinden emin misin? Senin erzağını almak istemiyorum."

"Israr ediyorum."

"O zaman ben de biraz matcha ginseng alayım."

"Çok iyi." Hızlı bir göz kırpmayla arkasındaki raftan küçük bir kutu matcha aldı ve benim için malları sıraladı. İşini bitirdiğinde, aldığım her şeyi içeren biraz daha büyük bir çantayı bana uzattı. "Buralarda yabancılık çekmeyeceksin, değil mi?"

"Oh, kesinlikle geri geleceğim." Dükkândan çıkarken birkaç Dracadia haritası gördüm ve bir tanesini almak için durduğumda rafın yanındaki bir posteri fark ettim. Afişte, oğlunu acımasızca taciz ettiği için polis tarafından aranan ve adada saklandığına inanılan bir adam görülüyordu. Covington'da aranıyor ve *kayıp* posterleri hemen hemen her panoyu süslüyordu, bu yüzden bir tane görmek özel bir şey değildi. Sadece adanın karakterine aykırı görünüyordu.

Tuzlu ve biberli saçları adamı kırklı yaşların ortalarında gösteriyordu ve çökük kahverengi gözleri beni ürpertiyordu. Bir çocuk tacizcisine *benziyordu*. Adına baktım. Barletta. Tanıdığım biri değildi ama nedense bana Angelo'yu hatırlatması dikkatimi çekmişti. Bir suçlunun darmadağınık görüntüsü.

Bu da aklımı eve geri götürdü. Telefon görüşmemizden beri Conner'dan başka bir haber almamıştım ve haberlerde de başka bir şey bildirilmemişti. Umarım olaylar yatışmıştır.

Barletta'nın yanında, sanki uzun süredir oradaymış gibi köşeleri biraz kıvrılmış bir *Kayıp Kişi* posteri asılıydı. Parlak mavi gözlü bir sarışın bana bakıyordu -Jennifer Harrick- kaybolan kız. Mel'in bana ilk günümde bahsettiği kız.

Kederli bir şekilde dükkândan ayrıldım ve bisikletime atladım. Eşyalarımı küçük hasır sepete yerleştirdikten sonra haritayı açtım. Ana cadde adanın etrafından dolanıyor ve eğimin daha az dik olacağını umduğum üniversitenin diğer tarafından geri dönüyordu. Yolun on mil yukarısında, adanın tam karşı tarafında Bone Bay vardı. Bir sonraki durağıma doğru kolay bir tempoda pedal çevirerek yola koyuldum.

Rüzgâr saçlarımın arasından süzülüyor, içime çektiğim tuzlu deniz havası dilime dolanıyordu. Güneş ışınlarının dokunduğu tenime mutluluk verici bir sıcaklık yayılıyordu, adada bir haftadır ilk kez tam güneşli bir gün geçiriyorduk. Yine kendimi birkaç gün içinde hayatımın ne kadar değiştiğini düşünürken buldum. Çakı taşımaktan ve karanlıkta eve koşuşturmaktan, deniz kenarında sakin bir bisiklet gezintisine nasıl geçtiğimi.

Özgürlük hissi beni biraz korkuttu, sanki saf ve yumuşak biri olmuştum. Ne de olsa burası henüz güvenimi tam olarak kazanmamıştı, bu yüzden orada kendimi bu kadar rahat hissetmem mantıklı gelmiyordu. Geziye çıkarken yanıma çakımı bile alma zahmetine katlanmamıştım; çakım hâlâ yurttaki masamdaydı. Conner bu dikkatsizliğim için bana aptal derdi.

Annemin ölümünden sonra, büyürken sahip olmadığım bazı özgürlükler kazanmıştım, çoğunlukla zorunluluktan. Conner yanıma taşınmıştı ve kira için yardıma ihtiyacı vardı, bu yüzden bir iş bulmam gerekiyordu ve okula gitmek gece geç saatlere kadar çalışmak anlamına geliyordu. Conner çok fazla alkollü araç kullanmaktan dolayı araba kullanamadığı için toplu taşıma araçlarına güvenmek zorunda kalmıştım. Bu daha korkutucu bir özgürlüktü. Uygulamak istemediğim ama yine de gerekli olan bir özgürlük.

Bu kadar genç yaşta ve hızlı bir şekilde yolumu bulmayı öğrenmemiş olsaydım, beni canlı canlı yiyebilecek bir dünyaya atılmıştım. Bunun için Conner'a teşekkür edebilirdim, çünkü beni yetişkinliğe iten kişi oydu, ama dürüst olmak gerekirse, sahip olduğum anneye sahip olduğum, yaşadığım hayatı yaşadığım için, belki de tüm hayatım boyunca buna hazırlanıyordum.

Dolambaçlı yolun bir uçurumun yanından kıvrılması uzun sürmedi ve Bone Bay yazan yıpranmış ve alacalı bir tabelaya rastladım,

Tahtaya kaba bir karatavuk oyulmuştu. Yaklaşık yüz metre ötede, cılız dallı ağaçlardan oluşan bir kemer, uzun ve alçalan bir merdivenin üzerinde bir tünel oluşturuyordu. Cebimden telefonumu çıkardım ve ışıklarla süslenmiş olsaydı ne kadar büyüleyici görüneceğini düşünerek hızlıca bir fotoğraf çektim.

Ağaç tünelin yemyeşil çamlara ve koyun kayalık kıyısına doğru sivrilen beyaz kum tepelerine açıldığı yere doğru ilerlerken merdivenler gıcırdadı ve inledi.

Karga mı kuzgun mu olduğunu anlayamadığım siyah kuşlar ağaçlara ve kıyı şeridine yerleşmişti. Ne kadar da çoktular. Merdivenin sonunda, kuşları beslemememi ve kışın sonlarında koyun güney ucundan uzak durmamı, çünkü en saldırgan olabilecekleri yerin orası olduğunu söyleyen bir tabela vardı.

Kayalık kıyıya adımımı attım ve iki kuş gökyüzüne doğru dağıldı. Önümde okyanusun enginliği duruyordu. Güzel ama bir o kadar da korkutucuydu. Uysal dalgalar ayaklarıma doğru uzanıyordu ama suyun bana dokunmasına izin vermeyerek geri çekildim. Belki bir gün ayak parmaklarımı suya daldıracak kadar cesur olabilirdim ama kesinlikle bugün değil. Beni kolayca çekip çıkarabilecekken ve kimse umursamayacakken ya da beni aramayı düşünmeyecekken olmazdı.

Etrafımı saran kayalıklar ve arkamdaki ağaçlar sayesinde kumsalda huzurlu bir sükûnet vardı. Koyun kıvrımını takip ederek bir kaya kütlesine doğru ilerledim ve orada, tepemde sert bir *gümleme* sesi yankılandı. Kısa bir an için kasabada gördüğüm *aranıyor* posterini düşündüm.

Ya çocuk tacizcisiyse? Ya ormanda saklanıyorsa?

İçimdeki şehirli kız bir yandan uzaklaşmam için yalvarıyor, bir yandan da bıçağımı almadığım için beni azarlıyordu.

Tepemdeki bir hareketlilik gözlerimi kayanın düz tepesine çekti; siyah tişörtlü kaslı bir figür su şişesini alıp denize bakıyordu.

Merakla, ayağıma dikkat ederek sivri kayalardan oluşan düzlüğe tırmandım. Tepeye ulaştığım anda manzara keskinleşti ve yaklaşık yirmi beş metre ötede Profesör Bramwell'i gördüm.

Bir elimi ağzıma götürerek soluk soluğa kayanın yanına eğildim. *Halk* plajında birini gördüğüme şaşırdığımdan değil. Benim gördüğüm *biriydi*. Geri çekilen ayak sesleri üzerine kayanın üzerinden baktım ve onu elinde bir şey tutarak bir duruşa kilitlenmiş halde buldum. Güneş ışığı çelik yüzeyinde parlıyordu.

Bir bıçak.

Bıçağı geri çekti ve ağaçlardan birine doğru fırlattı.

Yerden başka bir bıçak aldı ve onu da fırlattı. Fırlattığı yolu takip ettiğimde ilkinin ağaç gövdesinin tam ortasına düştüğünü gördüm. İkincisi ise tam yanına. Üçüncüyü fırlatışını izledim, o da ilk ikisinin yanına düştü.

Yine de beni büyüleyen bıçaklar değildi. Sınıfa gelirken giydiği mütevazı elbise gömleklerinin altında, tişörtünün kumaşını geren oyulmuş bir fiziğe sahip olduğu anlaşılıyordu. Genelde mükemmel olan saçlarının dikkatsiz dağınıklığı ve kalçalarına kadar inen rahat kot pantolonuyla birleştiğinde beni büyülemişti.

Profesörüme bakıyordum.

Dur, Lilia.

Onu izlerken kendimi yırtıcı bir hayvan gibi hissediyordum.

Silahı kolayca kullanması beni sık sık pratik yaptığına ikna etti. Bir hobi mi? Muhtemelen yaşamak için ceset kesen bir adam için uygun bir şeydi.

Bu düşünce kafamda kök saldıkça omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Normal bir insanda bu düşünce oradan kaçma dürtüsünü tetikleyebilirdi, çünkü nasıl bir insan geceleri ceset kesen bir adamla ormanda, kayalık bir uçurumda yakalanabilirdi ki? Silahlarında son derece usta görünen biriyle.

Görünüşe göre ben, bakmaya devam ettiğim, birkaç atış daha yapmasını izlediğim, o gövdeden tek bir bıçak bile sektirmeden ciğer atıp döndüğüm için. Açıklayamadığım nedenlerden dolayı, onun becerisi karşısında büyülenmiştim.

Kafam karışmıştı ama büyülenmiştim.

Göğsü kabarmış, boynunu ve kollarını terden bir parıltı kaplamıştı, bıçağını fırlattı ve uçurumun kenarına, karşıma, kayanın çıkıntısının denize doğru uzandığı yere döndü. Sanki soyunacakmış gibi parmakları gömleğinin eteğine dolandığı anda eğildim.

Oh, Tanrım.

Beynim gitmemi ve adama biraz huzur vermemi söylüyordu ama çıktığımı görmediğinden emin olmak için kayayı ittiğimde orada durmuyordu. Sadece atılmış giysileri bir yığın halinde duruyordu.

Sarsılarak ilerledim, sivri yamaçtan aşağı indim, ta ki vücudunun dalgalara karışan kuyruk kısmını yakalayana kadar. Gözlerimi tekrar uçurumun tepesine diktiğimde, yaklaşık elli ya da daha fazla metrelik bir düşüş olduğunu tahmin ettim.

"Oh, kahretsin!" Onu aramak için kayadan aşağıya, taşlı kıyı şeridine geri döndüm. Saniyeler geçiyor ve az önce adamın ölüme atlayışını izlemiş olabileceğimi fark etmek vicdanımı sızlatıyordu.

Hadi ama. Sakın ölme. Sakın ölme.

Biraz uzakta, kafası sudan çıktı. Kıyıdan uzaklığı, oradaki derinliği ve altında ne tür yaratıkların gizlenmiş olabileceğini hayal ettiğimde omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

Titreyen bir nefesle gözlerimi kapattım ve kayaya doğru yüzmeye başladığında yeterince heyecan yaşadığıma karar verdim.

Bir kez daha, gözlemledikçe kafamın daha da karıştığını fark ettim.

Kimdi bu adam?

Merdivenlerden bisikletime doğru geri dönerken, sorularımın onu uzaktan izleyerek asla cevaplanamayacağına karar verdim. Yaklaşmam gerekiyordu.

Bu da korkunç bir ofis saati randevusu almam gerektiği anlamına geliyordu.



Chapter 21

Lilia

I Dr. Bramwell ile bir görüşme ayarlamak tam bir hafta sürdü. Adam ne e-postasına ne de ders programında belirttiği telefon numarasına cevap verdi.

Jayda'ya yakınırken, bana güç konumundaki erkeklerle ilişkilerimde *cüretkâr olmamı* söyledi. Böylece, dersinin beşinci dakikasında ona cesurca randevu alıp alamayacağımı sordum ve karşılığında bana hançer gibi bir bakış fırlattı.

Sonra da dersten sonra benimle buluşmayı kabul etti.

Avuçlarım ter içinde, konferans salonundan ofisine kadar onun peşinden gittim. Midemde inanılmaz derecede sıkı düğümler vardı ve parfümü ne kadar lezzetli koksa da bulantımı artırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Etraftaki odalara odaklanan gözlerim, siyah pantolonunun içinde kıçının nasıl hareket ettiğine bakmamı engelledi. Uçurumda giydiği kıçını saran kot pantolonu çok az gördüğümden, şüphesiz sağlamdı.

Kes şunu, Lilia!

Yüzümü buruşturarak, zihinsel olarak gözbebeklerimin bir kez daha bakmak için geri dönmemesi konusunda ısrar ettim ama beynimin sorunu da buydu. Bir kez düşündüm mü, bir daha düşünemiyordum ve bu, sorunu görmezden gelmeye çalışmak gibi tehlikeli bir oyuna dönüşüyordu.

Neyse ki ofisine vardık, iskelet görünümlü bir anahtarı siyah demir bir kilide soktu ve kapıyı gıcırtıyla açtı. İçerisi nispeten küçüktü ama masasında ve yerde düzgün yığınlar halinde duran tıbbi metinler ve dergilerle doluydu.

Adam tertipli olmayı seviyordu.

O masanın diğer tarafındaki koltuğuna otururken ben de karşısındaki sandalyelerden birine oturdum.

"Bayan Vespertine, bu toplantı için on beş dakika ayırıyorum. İyi değerlendirin."

Hiç vakit kaybetmedim. "Noctisoma'nın insanlarda nadir görüldüğünü biliyorum.

Nasıl ortaya çıktı?"

Sandalyesinde geriye yaslandı, parmaklarını dikti, bana baktı ve o anda onun bölünmemiş dikkatinin ne kadar yoğun hissedeceğini tam olarak hesaplamadığımı fark ettim. Aynı anda hem ne kadar tüketici hem de ne kadar tehditkâr olduğunu. "Gelecek derste Noctisoma'nın tarihini ele alacağım."

"Anlıyorum ve o bölümü dört gözle bekliyorum ama müfredatınıza göre Aralık ayına kadar bu konuyu işlemeyeceksiniz."

Kaşlarını çattı. "Ve?"

"Kişisel nedenlerden dolayı soruyorum." Çoğunlukla, sınıfın arka arkaya iki dönem olması ve herhangi bir nedenle okul ücretim ikinci bir dönemi karşılamazsa ihtiyacım olan bilgiyi alamayabilirdim.

Kızgınlık yüz ifadesini renklendirdi ve iç çekti. "Sömürge döneminde hastalığın, larvaları tehdit olarak gördükleri kişilere üflemeli oklarla vuran yerliler tarafından yayıldığına inanılıyordu. Kabilenin çöküşünden sonra kaç vakanın ortaya çıktığını söylemek zor, çünkü ada birkaç yıl boyunca terk edilmiş halde kaldı. Yaklaşık otuz yıl önce, ormanda kamp yapan bir gezginin noxberries'e rastlaması ve onları tüketmesiyle yeniden ortaya çıktı."

"Bunun için bir tedavi üzerinde çalışıyorsunuz, değil mi? Laboratuvarınızda? Larvaları bu yüzden mi çıkarıyorsunuz?"

Bir süre sessizce bana baktı ve her ne kadar kafamı çevirmek istesem de, çünkü lanet olası adam korkutucuydu, yapmadım. "Sorularınız *benim* faaliyetlerimle ilgili olduğu için hassas bir çizgide ilerlemeye başladı."

"Özür dilerim. Sadece merak ettim, hepsi bu."

"Merak çoğu zaman bizi tehlikeli yollara sürükler."

"Bunu sanki kendin de yürümüşsün gibi söylüyorsun."

Dudaklarının kenarı seğirdi ve öne doğru eğilerek dirseklerini parlak masasına dayadı. "Cevap vermek gerekirse, insan vücudunu nasıl etkilediğini daha iyi anlamak için organizma üzerinde çalışıyorum."

Aklıma gelen ilk soruyu -yani *annemin nasıl olup da bu hastalığa* yakalandığını- ağzımdan kaçırmak yerine kelimelerimi dikkatle değerlendirdim. "Anakaradan çok vaka geliyor mu?"

"Hayır."

"Peki bu hastalığa yakalanan biri olursa, hastalık insandan insana bulaşır mı?" "Nadiren."

Kaşlarımı çattım; annem başka nasıl kapmış olabilirdi ki? Dracadia'ya gelene kadar hayatımda hiç noxberry görmemiştim. "Öyle olmalı."

"Soru mu soruyorsunuz, yoksa beni ikna etmeye mi çalışıyorsunuz, Bayan Vespertine?" "Annem Noctisoma'dan öldü." Bunu tartışması için ona meydan okudum.

"Doğru teşhis edilmiş olsaydı, böyle bir teşhisi doğrulayacak kişi bizim tesisimiz olurdu. Adı neydi?"

"Bunun bir önemi yok. Bir doktora görünmeyi reddetti."

"Peki ya otopsi?" diye sordu neredeyse sıkılmış bir tonda. "Elbette, Noctisomal patolojiye dair kanıtlar gösterecekti.

Bulunduysa bile, benim b i l m e d i ğ i m bir adli tıp dilinde şifrelenmiştir. "Ne tür bir patoloji?"

"En önemlisi kemik çizgileri ve karaciğer çürümesi."

Bunlardan herhangi birini gördüğümü hatırlamıyordum. Kan kaybının yanı sıra en önemli sorun akciğerlerindeki sıvıydı. "Belki de bunu gözden kaçırmışlardır."

Çenesi kayarak gözlerini kıstı. "Annen adalı mı?" diye karşı çıktı.

"Hayır."

"Dracadia'ya gitti mi? Burayı ziyaret etti mi? Burada uzun süre yaşadı mı?"

Gözlerimin önünde bu soruyu cevapsız bırakması hoşuma gitmedi ama dürüstçe cevap verdim. "Hayır."

Masanın üzerinden uzanıp onu tokatlamak istememe neden olan kayıtsız bir omuz silkme hareketi yaptı. "O zaman büyük ihtimalle Noctisoma değildi."

"Ne gördüğümü biliyorum Profesör. Siyah solucanlar. Gece Yarısı Laboratuvarı'ndakiler gibi. Vücudundan sürünerek çıktıklarını gördüm." Ağzımı işaret ettim. "Sanki kaçmaya çalışıyorlardı."

"Ölümü hazmetmek zor olabilir, Bayan Vespertine."

Adamın sanki her şeyi ben hayal etmişim gibi her şeyi yalanlamaya çalışması midemi bulandırdı. Bu yalana inanarak çok uzun yıllar geçirmiştim. Canı cehenneme. Onun da canı cehenneme. Bunların hiçbirini hayal etmemiştim, bunu artık biliyordum. "Şok ya da halüsinasyon değildi. Gerçekti."

Belki de ağlamanın eşiğinde görünüyordum, çünkü sandalyesinde geriye yaslandı ve uzun, bıkkın bir nefes verdi. "Pekâlâ. Gerçekti. Ne yazık ki annenizi muayene etmedim, bu yüzden nasıl enfekte olmuş olabileceğini ya da olmayabileceğini kesin olarak söyleyemem. Ben sadece onlarca yıllık çalışmamın bana öğrettiklerini paylaşıyorum."

İçimi çekerek başımı salladım. Yine heyecanlanmıştım ve o haklıydı. Belki de onu ikna etmeye çalışırken kendimi kaptırmıştım. "Sinirlendiğim için özür dilerim."

"Tüm sorularınızı yanıtladıysam, belki işime dönmeme izin verebilirsiniz."

"Bir soru daha sorabilir miyim?"

"Elbette."

Reddedilme ihtimalimin güçlü olması nedeniyle ağzım aniden kurudu. "Acaba açık laboratuvar asistanı pozisyonunuz var mı?"

"Ross sizi boş pozisyonlara yönlendirebilir ama çok çabuk doluyorlar."

"Genel laboratuvarı kastetmiyorum. Yani..." *Cesur olun*. "Yani seninle çalışmayı kastediyorum."

"Hayır. Korkarım hayır." diyerek hızlıca savuşturmadan önce soruya oyalanacak kadar zaman bile vermedi.

"Tüm sömestr boyunca olmak zorunda değil." Sandalyemde öne doğru kaydım, çaresizlik beni mızmız bir dilenci gibi konuşmaya itti. "Bulaşıkçılık yapmaktan ya da reaktifleri hazırlamaktan mutluluk duyarım. Belki sadece-"

"*Hayır*, Bayan Vespertine. Laboratuvarıma hiçbir şekilde öğrenci asistan almıyorum. Şimdi, izin verirseniz, işime dönmek istiyorum-" Bir homurtu çıkardı ve elleri kafatasının iki yanına gitti. Gözlerini kapattı, dişlerini sıktı ve oturduğu yerden yere yuvarlanmadan önce çıkardığı tek ses bir inleme tıslaması oldu.

"Profesör!" Çantamı bırakıp masasına döndüğümde onu elleriyle kulaklarını kapatmış, kendi içine kıvrılmış halde buldum.

"Siktir!" Avucunun topuğunu şakağına bastırdı.

Tüm vücudum adrenalinle titriyor, kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Bu senaryo beni annemin korkunç baş ağrıları çektiği gecelere geri götürdü. Başka ne yapacağımı bilemeden yanına yere yığıldım. Yüzünde acı dolu bir ifade vardı, vücudu kontrolsüzce titriyordu.

Nöbet. Nöbet geçiriyordu.

Tıp ders kitaplarımdan birinde nöbetler hakkında okuduğumu hatırladığım kontrol listesini zihnimden geçirdim. Tehlikeli olan her şeyi çıkarın.

Sandalyesini ittim ve odaya göz gezdirirken aklıma iki numaralı ipucu geldi. Deri koltuğun koluna asılı takım elbisesini kaptığım gibi buruşturup top haline getirdim ve yavaşça başının altına ittim. Ardından kravatını gevşettim ve gömleğinin üst iki düğmesini açtım. Bir yanım garip hissederken, diğer yanım hiç hissetmiyor ya da düşünmüyordu. O anda saf adrenalinle koşuyordum.

Onu yan çevirmek için omzunu nazikçe ittiğimde titredi ve sarsıldı.

Tırnağımı ısırarak saate baktım ve yaklaşık dört dakika sürdüğünü gördüm. Anneme her zaman yaptığım gibi, orada olduğumu hissettirmek için elimi onunkinin içine soktum.

Bir şeyler fısıldadı ve ne dediğini anlamaya çalışarak öne doğru eğildim. "Geçilmez," diye tekrar fısıldadı.

Geçirimsiz mi? Onu doğru mu duymuştum?

Titremeleri yavaşladı. Nefes alış verişi yavaşladı. Alnında boncuk boncuk ter birikmişti ve yüzü hayalet gibi beyaza dönmüştü ama nöbet azalmış gibi görünüyordu.

"Profesör?" Elini hafifçe sıktım ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

Geriye doğru sarsıldı, neredeyse kafasını masaya çarpıyordu. "Dokunma bana! Sakın bana dokunma!" Komut hırıltılı bir uyarı olarak geldi ve kendimi ondan uzaklaştırarak geriye doğru yuvarlandım.

"Özür dilerim. Ben... Ben sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

Şaşkınlık maskesi takarak oturur pozisyona geçti ve etrafına bakındı. Bakışları toplanmış ceketine takılınca çenesi sertleşti. "Bu yerde buruşmuş beş yüz dolarlık bir ceket," dedi ve ceketi sandalyesinin üzerine fırlattı. "Bir dahaki sefere bir şeyi buruşturmaya karar verdiğinde, kendininkini kullanmayı düşün."

O anda içimdeki tüm sempati boşaldı. "Ciddi misin? Az önce benim önümde nöbet geçirdin ve ceketindeki küçük bir toz için mi endişeleniyorsun?"

"Salı günüme hoş geldin. Bu yeni bir şey değil." Ayağa kalktı ve tepemde dikildi.

O anda bana tepeden bakması hoşuma gitmedi ve ben de ayağa fırladım. "Sanırım bu kadar zahmete girmemeliydim.

o zaman."

"Sanırım yapmamalıydın."

Pislik herif! "İyi bir insan olduğum için beni affet."

"Düzgün bir insan, *mazereti* bittiğinde çıkarak bir erkeğe biraz saygınlık kazandırırdı." Son kelimeyi dişlerinin arasından geçirdi.

O anda aklıma geldi, bana kızgın değildi, belki biraz utanmıştı. Onunla sözlü olarak kapışma ve geri adım atmama dürtüsüne rağmen sesimi yumuşattım. "Özür dilerim. Fazla düşünmeden harekete geçtim."

"Kesinlikle-" Çenesi tekrar sertleşti, sözlerini dizginlemek için açıkça mücadele ederken kasları karıncalandı. Keskin bir nefesle gömleğinin düğmelerini ilikledi ve kravatını tekrar yerine oturttu. "Biraz abartılı."

Omuz silkerek, o anda ne kadar kötü titrediğimi görmemesi için ellerimi kavuşturdum. "Sadece sizi rahat ettirmeye çalışıyordum, hepsi bu. Efendim."

Son kelime üzerine gözleri bana kaydı, çenesi oynadı. "Artık gidebilirsiniz, Bayan Vespertine."

Sessizce başımı sallayarak çantamı topladım. Laboratuvarına yardım etme planımın vahşice geri çevrilmesi dışında, ofisinden ayrılırken neden hayal kırıklığına uğradığımı bilmiyordum. Tüm bunlara rağmen yanımda olduğu için beni kucaklamasını beklemiyordum.

Yine de bir teşekkür iyi olurdu.



Chapter 22

Devryck

"Ah! Kahretsin!" Barletta elini kaldırarak parmaklıklar arasından ona tuttuğum el fenerinden kendini korudu. Gözlerinden yansıyan gümüşi bir parıltı ona rahatsız edici bir görünüm veriyordu.

Noctisoma ile enfekte olanlar.

"Tapetum lucidum." "Ne?"

"Bazı hayvanların parlayan gözleri varmış gibi görünmesini sağlayan şey." El fenerini indirdim ve hücresinin hemen dışındaki sandalyeye oturdum. "Elbette insanlarda bu yok. Ama organizma gececidir ve buna ihtiyaç duyar."

Avucunun içiyle gözlerini ovuşturdu ve inledi. "Işığa dayanamıyorum. Acıtıyor."

"Artık buna ihtiyacın yok."

Ellerini indirerek uzaklara baktı, yüzünde sıkıntılı bir ifade belirmişti. "Son zamanlarda gördüğüm şeyleri görmek istemiyorum."

"Ne tür şeyler?" Bana ne söyleyeceğini zaten bildiğim için kolumu sandalyenin arkalığına attım.

"Oğlum." Gözlerini kırpıştırırken gözyaşlarını tutamıyor gibiydi ve boğazını temizledi. "Kafatasındaki kan," dedi kendi kafatasını göstererek. "Dün gece bana geldi. Bir rüya gibiydi. Lanet bir kâbus."

"Halüsinasyonlar yaygındır. Organizma bazen bu görüntüleri sizi manipüle etmek için kullanır."

Gözlerindeki az önceki hüzün yerini dehşete bıraktı. "Yani oğlumu yine böyle mi göreceğim?"

"Evet. Suçluluk duygusu harika bir manipülatördür."

Gözlerini uzaklara dikti, kaşlarının yavaşça çatılması bu haberin onu rahatsız ettiğini gösteriyordu. "Bir süre önce tüm bunların nedenini açıklayacağını söylemiştin. Neden ben?"

"Öyle demiştim, değil mi?" Öne doğru oturdum ve dirseklerimi uyluklarımın üst kısmına dayadım. "Belki de en iyisi çocukluğumun hikâyesini yeniden gözden geçirmektir. Ne de olsa, hiçbir etkisi olmayacaksa bir ifşaatın, bir dönüşün ne faydası var?"

Kollarını kavuşturarak başını salladı. "Seni bir şekilde yanlış mı anladım?"

Neşesiz bir kahkaha attım. "Evet, Bay Barletta. Bana kesinlikle haksızlık ettiniz ama buna yakında geleceğiz."

"Cesetlerin olduğu o gece. Seni mahveden bu muydu? Neden beni sokaklardan alıp bu pisliği yaşamamı izledin? Bir tür travma mı geçirdin ki acısını başkasından çıkarıyorsun?"

Beni mahvetti. Tacizcilerin gerçekliğe bakış açıları çok çarpıktı. Suçlamasından hiç hoşlanmadığım için son soruya cevap verme zahmetine girmedim. Aslında, vücudumdaki her kas parmaklıklardan içeri uzanıp o anda onu boğmamak için savaştı. Düşüncelerimi yatıştıran tek şey, başına gelecekleri bilmenin verdiği teselliydi. "O gece birçok geceden biri olacaktı. Babam beni korkutmak için etkili bir yol bulmuştu ve bu gücü her fırsatta kullandı. Sonunda ben de o cesetler gibi içten içe ölünceye kadar."

"Sana göz kulak olan bir annen yok muydu?"

"Annem doğum yaparken öldü." Kardeşim ve benim sadece hizmetçi Hannah'mız vardı. Yaşça büyük olduğu ve babamın da onu becermekle ilgilenmediği için kalan tek kişi oydu.

Nöbetlerimden biri sırasında Hannah'nın sırtımı nazikçe ovduğu bir görüntü, bir şekilde aklıma ofisimdeki Lilia'yı getirdi. Nazik hareketleri ve şefkatli gözleri. Narin eli benim elimdeydi. Onda çok samimi ve gerçek bir şeyler vardı.

Beni o şekilde yerde görmesinden nefret etmiştim. Acı, vücudumdaki her kası beyaz alevlerden oluşan bir sarsıntı gibi sararken çaresizdim. Kendime geldiğimde, bulanık yüzü netleştiğinde ve o mavi-yeşil gözler beni endişe ve panikle izlediğinde, içimde bir şey değişti ve göğsümde açıklanamaz bir ağrı uyandırdı. Yine de, tüm bunlar

O anda aklıma çocukken yaşadığım bir olayda babamın söylediği sözler geldi.

"Her zaman zayıf olan sendin."

"Acınası."

"Peki, sana nasıl yanlış yaptım?" Barletta'nın sesi beni düşüncelerimden kopardı.

Cevap zihnimin kenarlarında geziniyordu ama düşüncelerimi o karanlık ve bulanık sulara daldırmayı reddettim. Henüz değil. Şakaklarımda kabaran bir ağrı zonkluyordu. Mürekkep karası bilincime sızdı ve bir kez daha anıların kurbanı oldum.

"Sana kimin güldüğünü söyle bana." Ben pencereden dışarı bakarken Caedmon yatağın kenarına oturmuş bana bakıyordu.

O günün erken saatlerinde başım ağrıdığında eve gönderilmiştim. Bütün vücudum dondu kaldı ve sonunda sınıf arkadaşlarımın önünde altıma işedim. "Hepsi."

"O zaman hepsini cezalandıracağım."

Cevap vermedim, sadece pencereden dışarı bakmaya devam ettim. "O sesler sana ne söyledi?" diye soruyor.

O dolaba kilitlendiğimde bazen onları duyuyorum. Sırları fısıldayan garip sesler. Ölüm vaatleri. "Şimdi hatırlamıyorum."

Çevremde Caedmon elime uzanıyor. "Üşümüşsün."

Sadece tenime dokunduğunun farkına varmak bakışlarımı kırıyor. Hissedebildiğimden değil. Babamın kafama vurduğu geceden beri ellerimde ya da kollarımda hiçbir şey hissetmiyorum.

Kolumu geri çekiyorum, hissizliğin verdiği tiksintiyle. Birinin size dokunmasını izlemek ama hiçbir şey hissetmemek sinir bozucu bir şey. "Buradan ayrılmak zorundayım Caedmon. Buradan çok uzağa gitmeliyiz."

"Nereye?"

"Bilmiyorum. Uzaklara, artık bize zarar veremeyeceği bir yere."

"Ya da belki de onun öfkesini kışkırtmayı bırakmalısın. Her gün onun sabrını sınıyorsun, Devryck." Gözlerini hızla kaçırıyor, cezalarımın hiçbir zaman suça uygun olmadığını çok iyi biliyor. Babam bana karşı her zaman sert olmuştur. Ne yaptığımın, onun gözüne girmek için ne kadar çabaladığımın bir önemi yok. Benden nefret eder. Her zaman nefret etti ve Caed de bunu biliyor.

"Bugün iki baş ağrım oldu. Doktor Meinsh daha da kötüleşeceklerini söylüyor."

Caed dikkatini tekrar bana yöneltiyor, gözlerinde o acınası ve çok tanıdık endişe ifadesi. "Peki ya spazmlar?"

"Hareket edemiyordum. Nefes alamıyordum. Öleceğimi sandım."

Dudakları öfkeli bir hırıltıya dönüştü. "Peki, bu konuda ne yapıyor?"

Bu sefer arkasını dönen benim. Penceremin altındaki bahçeye bakıyorum, bir şahinin daha küçük bir kuşun üzerine çullanmasını izliyorum. "Yapabileceği bir şey yok. Bir gün o kadar kötüleşecekler ki kalbim duracak. Burada ölmek istemiyorum. Bu evde." Panik beni sarıyor ve korku beni sardıkça titreyerek kendi içime kıvrılıyorum. "Beni yine o cesetlerin olduğu odaya geri koyacak. Beni orada uyutacak! Buradan çıkmam lazım. Çıkmam lazım!" Başımın üstünü ovuyorum. "Ölüm benim için geliyor, Caed! Beni yakalayacak!"

"Hey." Caed kollarını bana doluyor, ama ben onu itiyorum, avucumun topuğunu göğsüne vurarak kucaklamasını kırıyorum. "Shhhh. Sorun yok Dev," diye fısıldıyor, beni sakinleştirmeye çalışarak. "Bir dahaki sefere seni oraya attığında, bir kelime söylemeni istiyorum. Güçlü bir kelime, tamam mı?"

Hala onun kucağındayım ve burnumdan sertçe nefes alıyorum. "Ne kelimesi?" "Geçilmez."

"Geçirimsiz mi?"

"Evet. Kötü olan hiçbir şey sana zarar veremez demek. Asla. Ölümün senin için geldiğini hissettiğinde, bu kelimeyi söylersin. O zaman ölüm sana dokunamaz."

"Sen hastasın." Bir kez daha Barletta'nın sesi beni anılarımdan kopardı. "Bu yüzden bunu yapıyorsun. Bir şey seni hasta etti."

"Bir şey değil. *Biri*." Bir an duraksadım, tamamen yabancı birine ne kadarını anlatmam gerektiğini düşündüm. Önemli değildi, gerçekten. Adam yakında enfeksiyona yenik düşecek ve tüm konuşmalarımız onunla birlikte boşluğa karışacaktı. "Bende nadir görülen bir genetik bozukluk var. Buna Voneric Hastalığı deniyor. Hayatın geç dönemlerine kadar uykuda kalır. Travma tarafından tetiklenmediği sürece."

"Kafana yediğin darbe. Baban tetikledi."

"Evet. Her gün kalbimin durması ve kalp krizi geçirme riskiyle yaşıyorum."

"Eğer genetikse, bu kardeşinde de olduğu anlamına mı geliyor?" "*Vardı*," diye düzelttim.

Kaşları çatıldı ve karyolada oturduğu yerde kaydı. "O artık hayatta değil."

"Hayır, yaşamıyor." Ne kadar uzun yıllar önce olsa da, öfke hala içimi kemiriyor, serbest bırakılmak için yalvarıyordu. "Ve hayır, her çocuk etkilenmez

hastalık tarafından. Ama dediğim gibi, buna yakında geleceğiz. Şu anda muhtemelen açlıktan ölüyorsunuzdur."

"Açım." İlk geldiğimde sandalyenin yanına koyduğum tabağa baktı. "Canım garip şeyler çekiyor. Mesela... az pişmiş et."

"Noctisoma fizyolojik değişiklikler yaratan proteinleri üretmek için demir kullanır. Örneğin yansıtıcı gözleriniz. Kanınızdaki demiri tüketir ve aşerirsiniz." Darrigan Hall'daki aşçıya benim için hazırlattığım az pişmiş biftek, patates ve yeşil fasulye tabağının üzerindeki gümüş tabağın kapağını kaldırdım. Hücre parmaklıklarının dibinde küçük bir kapı vardı ve yemeği buradan ona uzattım.

Çılgınca bir heyecanla tabağı kendine doğru çekti ve kalın et parçasını iki eliyle kaldırarak bir hayvan gibi yedi. Kollarından kan damlıyordu, et muhtemelen gıda kaynaklı potansiyel bir hastalık taşıyacak kadar az pişmişti. Bunun bir önemi yoktu. Aksi takdirde yaşayabileceği herhangi bir bakteriyel enfeksiyon, rekabeti pek umursamayan Noctisoma tarafından hızla yok edilirdi.

O yemeğini bitirirken, hücresine küçük bir bardak su attım, o da hemen alıp iğrenç bir höpürdetmeyle içti.

"Neden bu kadar az içiyorsun? Susadım," dedi ve sanki ona daha fazlasını vermeye niyetim varmış gibi bardağı bana geri uzattı.

"Beynin sana susadığını söylüyor."

"Lanet dudaklarım kemik gibi kuru." Bir çatal dolusu patates kustu ve ben yüzümü buruşturarak patatesin ağzının kenarlarından tabağına kayışını izledim.

"Evet, sanırım öyle. Parazit, sonunda seni öldürebilmek için bir su kaynağına doğru hareket etmeni istiyor. Aslında, büyümek için sağlıklı organlarınıza ihtiyaç duymasaydı, su altında içinizde yaşamaktan gayet memnun olurdu."

İğrenç yemeğine ara verdi ve bir süre uzaklara baktı. "Lanet olsun, bana bu şeyden her bahsettiğinde daha da korkuyorum. Göğsümden fırladığı *Alien* sahnelerinden biri gibi mi olacak bu?"

"Güzel ya da hoş olmayacak ama o kadar da teatral bir şey olmayacak, hayır."

Bakışlarını indirdi, yeşil fasulyelerden biraz toplarken başını salladı. "Berbat bir durum," dedi bir ağız dolusu sebze yerken. "Kendimi

Şu anda hayatımın en iyi formundayım. Sanki lanet bir maraton koşabilirmişim gibi."

Omuz silktim. "Muhtemelen yapabilirsin."

"Ama bu olmayacak, değil mi?" Bana bakma zahmetine katlanmadan çatalına bir tur daha taze fasulye attı. "Bütün bunlardan sonra gitmeme izin vermeyi düşünmüyorsun değil mi?"

"Hayır. Düşünmüyorum." Neden adama yalan söyleyeyim ya da kaçınılmaz olanı şekerle kaplayayım? "İçinde büyüyen organizmaya ihtiyacım var ve sen öldüğünde onları toplamak niyetindeyim."

"Ne için?"

Parmaklarımı birbirine sürttüm ama sadece oradaki basıncın rahatsız edici ürpertisi, küçük elektrik sarsıntıları gibi tenimi karıncalandırdı. Yine kendimi Lilia'nın elimi tuttuğu anı düşünürken buldum. Karıncalanma hissinin onun nazik okşayışını nasıl işaretlediğini. "Böylece tekrar hissedebileceğim."

"Ne yani, hiçbir şey hissedemiyor musun?

Hiç mi?" "Hayır. Sanki bir cesedin içine

hapsolmuş gibiyim."

Bir kahkaha attı ve tekrar patates püresine dalarak başını salladı. "Seni delirtiyor olmalı."

Onu izlerken dişlerimi sıktım, karanlık bir şey içimi kemiriyordu. "Beni deli ediyor."

Sesimdeki öfkeyi anlamış olmalı ki başını kaldırıp omuzlarını geriye attı. "Bu solucanlar tedavi mi?"

"Hayır." Sandalyeden kalktım ve ellerimi ceplerime soktum. "Tedavi onların toksinleri. Ne yazık ki laboratuvarda üretilmeleri kolay değil. Taze bir insan vücudu gerekiyor."

"Bu şekilde enfekte ettiğiniz ilk kişi ben miyim?" Bakışlarımı

indirdim, volta attım. "Hayır. Senden önce bir başkası daha

vardı."

Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi ve çatalını tabağına vurdu. Bana fırlattığı şişeyle ilgili küçük talihsizlikten sonra plastik bir tabak. "Bundan daha ne kadar kurtulabileceğini sanıyorsun?"

"Sanırım aptalca bir şey yapıp yakalanana kadar."

"Aptal olmadığını görebiliyorum," dedi hayal kırıklığına uğramış bir havayla. "Senden bir iyilik isteyebilir miyim?"

Adım atmayı bıraktım. "Hayır."

"Önemli bir şey değil. Sadece biraz kalem ve kâğıt. Ben... Ben oğullarıma bir mektup yazmak istiyorum."

Elbette buna izin vermeyecektim, postalamadan önce lanet şeyi okusam bile. Affedilmeyi hak etmiyordu. Bunu istemeyi bile hak etmiyordu. Yine de, daha sonra bir pazarlık kozu olarak kullanılabilirdi. "Sanırım bu isteğini yerine getirebilirim."

"Çok memnun olurum. Biliyorsunuz, oğlumun nöbetleri var. Küçüklüğünden beri." "Evet. Farkındayım."

Titrek bir nefes verdi ve bakışlarını tekrar tabağa çevirdi. "Benim sebep olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

"Ben onun doktoru değilim. Bilemem. Ancak, işleri onun için kesinlikle daha iyi hale getirmediniz."

Gözlerindeki gümüşi parıltı, gözyaşı olduğunu tahmin ettiğim bir şeyle dalgalandı. "Onlara da zarar vermeyeceksin, değil mi? Karıma ve oğullarıma?"

"Ailene zarar vermek için hiçbir nedenim yok. Ben senin gibi çocuklara zarar vermem." İrkildi ve burnunu karıştırdı. "Biliyor musun, bu ayıklık olayı?
Gerçekten berbat bir şey."

Birkaç dakika daha bekledim, yemeğinin son lokmalarını kürekle yemesini izledim.

"Hikayeni bitirecek misin?" diye sordu, tabağı hücresinin parmaklıkları arasından geri iterek. "Tüm bunların benimle ne ilgisi olduğunu hâlâ merak ediyorum."

"Bir dahaki sefere," diye söz verdim ve ofisime dönmeden önce tabağını silip süpürdüm.



Chapter 23

Lilia

Entomoloji dersim için Emeric Hall'a yaklaştığımda kitap çantamın zili çaldı. Telefonumu çıkardım ve Bee'nin okulundan akademik danışmanın aradığını görünce beynim paniğe kapıldı.

"Alo?"

"Bayan Vespertine?"

"Evet."

"Ben Janet Kemphell. Bee ile her şey yolunda." İçimde bir rahatlama hissi belirdi ama hemen ardından ekledi: "Bee'nin okul taksiti için arıyorum. Biraz vaktiniz var mı?"

Derse sadece dört dakika kala, köşeyi dönüp Emeric ve Descartes Salonları arasındaki dar bir sokağa girdim. "Evet."

"Sadece ödemeyi ne zaman gönderebileceğinizi merak ediyorum. Hesap altmış gün gecikti ve... şey, bunu yapmak zorunda kalmak istemem ama kız kardeşinizin kaydını silmemiz gerekebilir."

"Bekle. Ne demek altmış gün? Altmış gün de ne demek? Daha birkaç hafta önce bin dolar gönderdim. Conner'ın ödemesi bizi iki ay öne geçirmeliydi."

"Bayan Vespertine, Haziran ayından beri Bay Doyle'dan bir ödeme almadık. Kendisine defalarca ulaşmaya çalıştık ama telefonlarımıza hiç cevap vermiyor. Gönderdiğiniz ödeme Temmuz ayının okul ücretini karşılıyordu ama şimdi Ağustos ve Eylül aylarının ödemesi gerekiyor."

Mide bulantısı içimi sızlattı. Eğilerek, şoktan boğum boğum düğümlenmeye başlayan midemi sıkıca kavradım.

"Bu telefon görüşmesini yapmaktan gerçekten nefret ediyorum, Bayan Vespertine. Kız kardeşinizin okulu ne kadar çok sevdiğini biliyorum ve-"

"Lütfen. Size yalvarıyorum, Bayan Kemphell. Size parayı getireceğim." Gözlerimi kapadım ve kusmamak için burnumdan nefes aldım. "Bana biraz zaman verebilir misiniz?"

"Elinizden geleni yaptığınızı biliyorum. Ve ödemenin yarısını her zaman zamanında yaptın. Otuz günlük bir uzatma sağlayabilecek düşük gelirli bir hibe var. Rektörümüzle konuşup bunu sizin için araştırabilirim. Ancak bunun ötesinde, hala gecikmiş olduğunuz otuz gün için ödeme yapmanız gerekecek."

"Anlıyorum. Size parayı getireceğime söz veriyorum."

"Bu aramayı yapmak zorunda kaldığım için tekrar özür dilerim, Lilia. Kız kardeşin en iyi öğrencilerimizden biri ve burada büyük ilerleme kaydetti."

"Ona yaptığınız yatırımı takdir ediyorum ve kaydını devam ettirmek için elimden geleni yapacağım."

"Minnettarım. Yakında konuşuruz."

"Teşekkür ederim." Bu veda sözleri üzerine aramayı kapattım ve rehberimde Conner'ın numarasını aradım. Telefon çaldı, çaldı ve sonra doğrudan sesli mesaja düştü. Dişlerimi gıcırdatarak aramayı sonlandırdım ve tekrar aradım. Ve tekrar. Dördüncü denemeden sonra ona basit bir mesaj attım:

Beni hemen ara.

Öfkeyle, telefonu cebime sokarken dişlerimi sıktım. Sokağın diğer ucundan gelen sesler dikkatimi çekti ve kendimi bir çardak çalısının yanındaki duvara doğru geri çektim. Etrafına baktığımda Gilchrist ve Spencer'ın ara sokağa doğru yürüdüklerini gördüm. Binaların arasındaki gölgeli geçide girdiklerinde, Spencer'ı duvara doğru itti ve dudaklarını onunkilere yapıştırırken avuçlarını kot pantolonunun ağında gezdirdi.

Kaşlarımı çatarak onu öpmek için eğildiğini ancak yakalayabildim ve kendimi yasak bir şey görmüş gibi hissederek duvara yaslandım. Emeric Hall'un önüne doğru koştururken içimi bir rahatsızlık uğultusu kapladı, kafam az önce berbat bir halüsinasyon görüp görmediğimi anlamaya çalışıyordu. Bu görüntünün

Gilchrist'in daha bir hafta önce Profesör Bramwell'in peşinden koştuğuna tanık olmasaydım, bu beni neredeyse o kadar şaşırtacaktı.

Kafamı kaldırdığımda şeytanın ta kendisi, omzuna asılı siyah deri çantası ve okuduğu kitaba gömülmüş bakışlarıyla yanıma geldi. İkimiz girişe doğru yaklaşırken nihayet dikkatini okuduğu kitaptan ayırdı, kitabını katlayarak yanımdan geçerken gözlerini benden ayırmadı.

"Bayan Vespertine," dedi, bu onaylama neredeyse beni kıçımın üstüne tekmeleyecekti.

"Profesör Bramwell," diye karşılık verdim, saygıyla başımı salladım.

O içeride kayboldu, ben de peşinden Gilchrist'in sınıfındaki her zamanki yerime doğru koştum.

Yerime oturduğum anda telefonum Conner'dan gelen bir mesajla çaldı.

N'aber?

Mesajına cevap verirken telefonumu duvara fırlatma isteğimi bastırdım.

Bee'nin okul harcıyla ilgili neler oluyor?! Kemphell aylardır ödeme yapmadığını söyledi!

Bir işim çıktı. Bu ay arayı kapatmayı planlıyordum ama Angelo'yla aramız bozuldu ve şimdi faturalar içinde boğuluyorum.

Başka bir deyişle, fazladan para kazanmak için Angelo ile yaptığı karanlık anlaşmalar ters gitmişti.

Bana söz vermiştin! Onu kapı dışarı edecekler.

Sana söyledim, o okula ihtiyacı yok. Sadece daha fazla arkadaşa ihtiyacı var.

Yapma bunu. Burada pamuk ipliğine bağlıyım. En azından bir ödeme yapabilir misin?

Birkaç haftaya ihtiyacım var.

Bu ödemeyi yapacağına yemin etmeni istiyorum. Lütfen.

"Hey, nasıl gidiyor?"

Bu davetsiz misafirden rahatsız olarak telefonumu bir kenara koydum ve Spencer'ın üzerimde belirdiğini görmek için başımı kaldırdım. Gilchrist'in kasıklarını okşadığı bir görüntü beynimde yanıp söndü ve başımı sallayarak zihnimden uzaklaştırdım.

"Güzel. Teşekkürler."

"Her şey yolunda mı? *Stresli*

görünüyordun." "Aile meseleleri."

Homurdanarak yanımdaki koltuğa kaydı. "Senin de mi?"

İçimdeki sinirli kaltak ona zengin insanların sorunlarının aynı olmadığını söylemek istedi ama bunun yerine, o anda kafamın içindeki mutlak kaosa rağmen elimden geldiğince gülümsedim.

"Hey, daha sonra öğle yemeğinde buluşmak ister misin?"

Tamamen şaşkın görünmemek için yüzümü kontrol ederek, kürsüde bilgisayarını açmaya çalışan Gilchrist'e doğru baktım, gözleri Spencer'a kilitlenmişti.

Onları gözetleyen bir pislik gibi görünmeden nasıl cevap vermem gerekiyordu?

"Senin kız arkadaşın yok mu?"

"Yok." Koltuğuna daha da gömüldü ve dirseğini koltuğunun arkasına dayadı. "Ama ne fark eder ki? Sadece öğle yemeği. Yemek yemelisin, değil mi?"

"Doğru."

Gilchrist'e bir kez daha baktığında hâlâ ona baktığını gördü. O anda Mel'in daha önce söylediği sözler zihnimde yankılandı. *O bir manipülatör*.

Birinin kim ya da ne olduğu konusunda tamamen onun sözüne inanacak değildim ama etrafımda olma ısrarı bana tuhaf gelmişti. İyi bir adam olduğunu düşünsem bile, bunu biraz garip bulmuştum.

"Sanırım bu sefer pas geçeceğim. Yapacak çok işim var." Hıyarlık etmek istediğimden değil, sadece dünyam tersine dönmüşken sıradan bir öğle yemeği sohbeti için doğru kafa yapısında değildim.

Gülümsemesi solup çökmüş bir ifadeye dönüşürken başını salladı. "Babamla bir görüşme ayarlayabildin mi?" diye sordu.

"Hayır, dürüst olmak gerekirse zahmet etmedim." Okula gelmeme izin verdiği için teşekkür etmek dışında, onun vaktini almak için başka bir nedenim yoktu. Profesör Gilchrist'in neden onu aramam konusunda ısrar ettiğinden emin değildim.

Spencer'ı öğle yemeği için geri çevirdiğim için hâlâ biraz kötü hissediyordum, iç çektim. Adam bana karşı sürekli iyi davranmıştı ve bunun benim yüzümden olduğundan şüpheleniyordum.

güvensizlikler ve genel olarak erkek arkadaşlarla ilgili düşünceler onun niyetine şüpheyle yaklaşmama neden oldu. Ne de olsa burada arkadaş edinmekten *kaçınmayı* planlamamıştım. "*Yarın* öğle yemeği için buluşmayı düşünür müsün?"

Gözleri parladı. "Evet, tabii. Harika."

Bu en azından kafamdaki kaosun bir kısmının yatışmasını sağlayacaktı. Çünkü o anda? Kaçırdığım ödemeleri nasıl telafi edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

"I Buraya daha yeni yerleşmeye başlamıştım ve Conner şimdiden her şeyi berbat etti. Ne kadar uzağa gidersem gideyim, adam her şeyin üzerine sıçıyor." Yurttaki yatağımda uzanırken, gözümü yukarıya diktim.

Jayda'nın arka planda kabadayılık yapan diğer iki çocuğuna bağırmasını dinlerken tavan.

Bir iniltiyle geri döndü. "Şu anda ne kadar çaresiz hissediyorsun?" "Para karşılığı seks yapmayı düşünecek kadar değil. Henüz." Karnımın üzerine yuvarlandım.

ve yorganımdaki sarı dikişin izini sürdü.

"Bu tam olarak para karşılığı *seks* sayılmaz." Sesi bu sefer daha alçaktı ve arka plandaki gürültü eksikliği bana sessiz bir yerde köşeye sıkıştığını söyledi.

Kaşlarımı çattım. "Neden bahsediyorsun

sen?" "Duyduğum bir internet sitesi var."

Tekrar sırt üstü düştüm ve elimi alnıma götürdüm. "Jayda, ben-"

"Şimdi, bir saniye bekle. Beni dinleyin. Hepsi anonim. Yüzünüzü falan göstermiyorsunuz."

Burnumun kenarını sıkarak başımı salladım, zaten kabul etmeye niyetim olmadığını biliyordum ama merak ettiğimi de itiraf etmeliydim. "Neymiş o?"

"Sadece açık fikirli ol, tamam mı? Çünkü bunu yapmak için para alan birini tanıyorum."

"Kuzenin mi?"

"Hayır. Kuzenim değildi."

Sesinin tonundan söylemekte tereddüt ettiğini anladım ve yatakta doğruldum. "O sendin! Sen miydin?"

"Bak, bunu önermezdim ama zor bir durumdasın ve tecrübelerime dayanarak konuşabilirim. Ödeme buna değer." Sesindeki heyecan beni bir anda meraktan biraz daha fazlasına sürükledi.

"Sen ne yaptın?"

"Yani... sadece açık fikirli ol, tamam mı?" "Bunu zaten söylemiştin."

"Doğru." Telefonun içinde çınlayan bir nefes verdi. "Yani, şeftaliyi herkesin içinde yumuşattım."

"Neyi?"

"Daly's Market'in otoparkında pembe kanoyla kürek çektim."

"*Neyi* yüzdürdün?" Neden bahsettiğini anlamaya çalışarak başımı salladım. "Ne demek istiyorsun?"

"Lanet olsun, kendimi parmakladım, tamam mı?"

"Herkesin içinde mastürbasyon mu yaptın?"

"Evet. Ve yalan söylemeyeceğim, hayatımda yaptığım en ateşli şeydi." Hamile haliyle Daly's Market'te böyle bir şey yaptığını hayal etmeye cesaret ettiğim için gergin bir kıkırdama çıkardı. "Jetonlarla ödeme alıyorsunuz ve site bu jetonlara küçük bir ücret ekliyor, yani hepsi size gidiyor. O videodan *iki yüz* dolar kazandım, artı bahşişler. Ve yüzümü göstermeme bile gerek kalmadı."

Vay be. İki yüz mü? Jayda bu konuda yalan söylemezdi. "Paranı hemen mi aldın?"

"Evet. Ne kadar müstehcen olursa o kadar çok para alıyorsun. Sanırım bazı erkekler hamile kadınlardan hoşlanıyor. Kısa eteğin ve diz üstü çoraplarınla liseli kızı oynayabilirsin."

"Jayda, derse Britney Spears'ın bin dokuz yüz doksan sekizdeki hali gibi gelmeyeceğim. Burası üniversite, Tanrı aşkına. Kimse diz üstü çorap giymez."

"Sen bilirsin. Ama sana söylüyorum, senin gibi genç bir kız, küçük kalçaların ve kısa eteklerinle çok para kazanabilir."

Önerdiği şeyi ciddiye almamak için çaresizce başımı salladım. "Yaşınızı doğrulamanız falan gerekmiyor mu? Bir kimlikle kendimi ifşa etmiş olurum."

"Bu sitede değil. Bundan nasıl kurtulduklarını bilmiyorum ama kurtuluyorlar. Bak, bu işi kariyer yapmak için yapmıyorsun, Lilia. Birkaç video ve okul harçlarına geri dönebilirsin. Kahretsin, liseli kız olayını sevebilirler ve sen de *tek* bir videoyla okul harcı kazanabilirsin."

Tanrım, kulağa bu kadar kolay ve cazip gelmesinden nefret ediyordum. Tüm sorunlarım onunla yapacağım tek bir konuşmayla çözülebilirdi. "Herhangi bir ses çıkarmam gerekiyor mu?"

"Sadece ıslak sesleri seviyorlar."

"Bu iş gittikçe kötüleşiyor." İnledim ve o da beni susturdu. "İnlemene ya da başka bir şey yapmana gerek yok. Ama belki başka bir yerde yaparsın. İnsanlar konuşuyor, bu yüzden herkesin içinde olduğunu biliyorlar."

Avucumla gözlerimi kapatarak ofladım. "Bu sadece... yanlış." "Bak, Conner pisliğin teki. Asla senin yanında olmayacak ve Bee, tamam mı? Ve şimdi Angelo ile takıldığına göre? Her türlü dürüstlük umudu yok oldu. Bu işi kendin çözmelisin, Lilia. *Cesur ol* dediğimi hatırlıyor musun? Bir erkeğin bu hayali elinden almasına izin verme. Onu korumak için ne yapman gerekiyorsa yap."

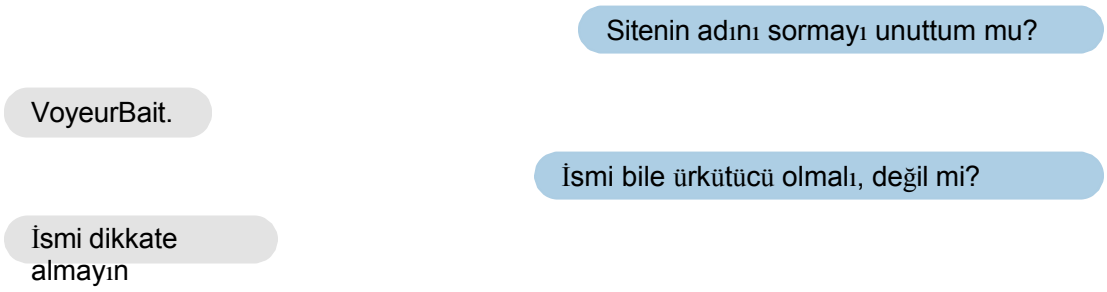
Haklıydı, kahretsin. Conner'a güvenmek cehennemde kar yağması için dua etmek gibiydi. Adam ne kadar iyi olursa olsun, babalık için uygun değildi. Bee'nin kökünü kazımak ve onu Angelo'yla ve her ne suç işliyorsa onunla aynı ortama atmak zararlı olurdu. Dizginleri elime almam gerekiyordu. İşleri kendim çözmeliydim. Mezun olduğunda her şey onun sorumluluğunda olacaktı ama o zamana kadar benim adım atmam gerekiyordu. "Aynı anda hem senden nefret edip hem de seni sevmem nasıl mümkün olabilir?"

Jayda kıkırdadı. "Beni nefret ettiğinden daha çok seviyorsun."

"Doğru." İstifa etmiş bir nefes verdim ve odama göz gezdirdim, keşke videoyu orada çekseydim diye düşündüm. Ama Jayda'nın da dediği gibi, ne kadar müstehcen o kadar para demekti ve sınıftan daha müstehcen bir şey düşünemiyordum. "Tamam, gece yarısı laboratuvarım var, o yüzden seni bırakmam gerek."

"Kendine iyi bak. Eğer yapmaya karar verirsen bana haber ver."

"Haber veririm." Telefonu kapattığım anda avucumu alnıma vurdum ve Jayda'ya hızlıca bir mesaj attım.



Yataktan çıktım ve bıkkın bir iç çekişle pencereden aşağıdaki avluya baktım. Öğrenciler koşuşturuyor, sağa sola zıplayan kuşlar kadar kaygısız görünüyorlardı. İçlerinden herhangi birinin o anda hayatlarındaki büyük bir engele kafa yormaya çalışıp çalışmadığını ya da tek stres kaynaklarının gerçek dersler olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

Neden hayatım her zaman böyle karmakarışık olmak zorunda?

Etrafı tararken uzakta bir şey gözüme çarptı. Gözlerimi kısarak öne doğru eğildim ve pencereden Shanlot Salonu ile saat kulesi arasındaki meşeye doğru baktım.

Uzun bir pelerin ve vebalı bir doktorun maskesine çok benzeyen bir şeyle gizlenmiş bir figür.

Geriye doğru tökezleyip sandalyeme takıldığımda ve sert bir gümbürtüyle kıçımın üzerine düştüğümde keskin bir nefes aldım. Omurgama sıcak acı iğneleri battı ve irkilerek ayağa kalktım. Tekrar pencereden dışarı baktığımda, orada hiçbir şey görmedim. Sadece öğrenciler yürüyordu.

Harika. Hayatım boktan bir gösteri olmakla kalmıyor, aynı zamanda hâlâ var olmayan şeyler görüyorum.

Öfkeyle yatağıma uzandım ve başımı avuçlarıma yasladım. Telefonumun ekranı Bee'den gelen bir mesajla aydınlandı.

Hey, her şey yolunda mı? Yemek kartımla atıştırmalık almaya çalıştım ama indirime girmiş.

O an ağlamak istedim.

Her şey yolunda. Sadece hesabınızla ilgili küçük bir karışıklık oldu, hepsi bu. İndirim geçici.

Sorun değil Lil. Öğün aralarında atıştırmalık yememe gerek yok zaten. Sadece her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim.

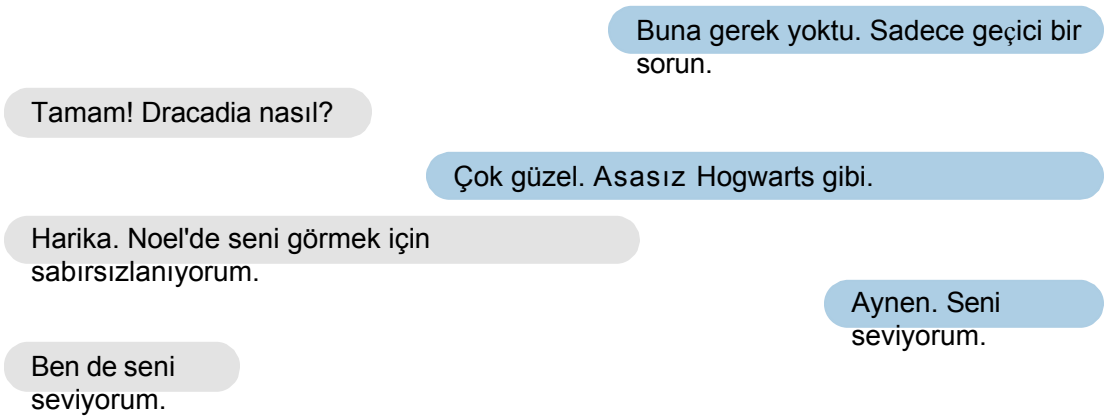
Ona olmadığını söylemek istedim. Ne yapacağımı bulmaya çalışırken gözyaşlarının eşiğinde olduğumu. Onun yerine mesaj attım:

Endişelenme, her şey yolunda!

Eğer sen ve Conner şu anda zor zamanlar geçiriyorsanız, bir iş bulabilirim. On yedi yaşında olacağım, biliyor musun?

Teklifi harika olurdu ama ona birkaç ay önce girdiği son işi hatırlatmaya yüreğim el vermedi; o iş de krizlerinden birini geçirip müşterilerden birine bağırınca çabucak sona ermişti. Kadının suratına bir milkshake fırlatmış ve sonuçta dondurmacıdaki çok kısa süreli işi sona ermişti.

Ben de nöbet geçirmedim değil ama benimki şimdiye kadar kimseye saldırmakla sonuçlanmamıştı.



Hay sikeyim. Yapacaktım, değil mi? Gerçekten kendimi sınıfta filme alacaktım.

Ama ne zaman?

Laboratuvar mükemmel olurdu. Asistan genellikle dersin ilk yirmi dakikasında ders anlatırdı ve hepimizin iki yanında dolaplar olan kendi sıralarımız vardı. Benimki arka sıradaydı, bu da kimsenin beni görmeyeceği anlamına geliyordu. Tabii Spencer aniden burnunu çekmezse.

Bu düşünce midemi bulandırdı.

İki yüz dolar, Lilia. Hâlâ borçlu olduğum iki bin doları azaltabilecek iki yüz dolar.

Karar yavaş yavaş kafamda pekişti. Bunu gerçekten y a p a c a k t ı m .



Chapter 24

Devryck

Eldivenli ellerimle Barletta'nın dilini kaldırdım. "Üst ve alt dudağın yanı sıra dil altı papillası da voniksis gösteriyor," diye telefonuma yazdırdım. "Bunun dışında diş yapısı normaldir. İki taraflı Skleral ikter. Bilateral tapetum lucidum. Kuru mukoz membranlar." Stetoskobumu sırtına dayayıp bir süre dinledikten sonra daha yukarıya ve omurgasının diğer tarafına doğru hareket ettirdim. "Üst hava yolu sesleri tüm akciğer alanlarında yaygın olarak duyuluyor. Hafif tıkırtı var ama üretken olmayan öksürük. Dikteyi sonlandırın."

"Dikte sona erdi," diye cevap verdi robotik kadın sesi.

Havaya, enfekte olanlarda tipik olan, ölümü andıran korkunç ama belirgin bir koku yayılıyordu. İnsanlar parazitin doğal konakçısı olmadığı için bunun pek bir açıklaması yoktu. Belki de diğer kurbanlarında bir amaca hizmet ediyordu.

"Vonyxsis nedir?" Barletta karyolasında sakince otururken sordu.

Kolunu çevirdiğimde bileğindeki ince, siyah damar haritasını gördüm.

"Bu iyi bir şey olamaz. Kahretsin, neler oluyor?" Başını hızla başka yöne çevirdi ve öksürerek betona parlak kırmızı tükürükler saçtı. "Çok susadım. Suya ihtiyacım var."

"Sana gün boyunca verdiğim su miktarı yeterli. Size neler olduğunu anlattım Bay Barletta. Bunların hepsi enfeksiyonun normal seyri."

"Su yeterli değil. Geceleri kramplar giriyor. Halüsinasyon görüyorum. Detokstan daha kötü."

Daha yeni başlamıştı.

Ekipmanlarımı toplayıp hücre kapısına doğru ilerlerken ona sırtımı dönmedim.

O anda kaçmak için fazla motivasyonu yokmuş gibi görünse de, bu kaçınılmaz olarak değişecekti. Fiziksel sınavlar yakında güreş maçlarına dönüşecekti. Neyse ki suçluluk duygusu onu çoğunlukla kontrol altında tutuyordu ve bu, vicdanı onun için önemli olduğu sürece oynamaya niyetlendiğim bir zayıflıktı.

Ama yakında geçici bir duygu olacaktı.

"Gitmiyorsun, değil mi?" Elini saçlarının arasında gezdirdi ve kolunu indirdiğinde avucunun içinde bir tutam saç teli görünce kaşlarını çattı. Bir yudumla boğazı düğümlendi ve onu fırlatıp attı. "Burası çok sessiz. Sessizliğe dayanamıyorum."

"Not vermem gereken kağıtlar var."

"Bekle." Öne doğru atıldı. "Bana hikâyenden biraz daha anlatman gerekiyordu. Çocukluğunu. Hatırladın mı?"

Aslında laboratuvara dönmem gerekiyordu ama "Pekâlâ" diye cevap verdim. "Nöbetler kalbinize ulaşırsa kalp krizi geçireceğinizi söylemiştiniz.

Bu hiç oldu mu?"

"Tam olarak kalp krizi değil, hayır. Ama bir keresinde epey korkmuştum." Hayatımın akışını sonsuza dek değiştiren o kader gününün anısına gözlerimi kapattım.

Caedmon, küçük bir çamaşır dolabının içinde çömelmiş oturduğu yerden, sesinde bir hayranlık havasıyla, "Göğüsleri tam bir mükemmellik," diyor. "Onları giydiği o çirkin kazakların altında sakladığına inanamıyorum."

Kadın personel soyunma odasının bitişiğindeki dolapta küçük bir oyma var - personel duşlarından birinin üzerinde mükemmel bir açıyla içeri bakan bir göz küresi deliği. Hikâyeye göre, iki yıl önce bir bakım elemanı bu deliği oraya koymuş ve mastürbasyon yaparken yakalanmış. Görünüşe göre delikten kimseye bahsetmemiş. Ben şahsen deliğe hiç bakmadım. Hala dolaplara dayanamıyorum. O geceden beri.

Von Naerick Akademisi, babamızın mezun olduğu Dracadia Üniversitesi'ne bağlı küçük bir hazırlık okuludur. Soyadımız bize çok az öğrenciye tanınan bir tür af sağlıyor ve ikimiz de bunu en üst düzeyde kullanıyoruz. On yedi yaşındayken beş hazırlık okulu daha bitirdik,

Her biri sicilimizi bozmamak için sessiz bir çıkış önerdi. Bir tane daha olursa, babam muhtemelen bizi Meksika'nın göbeğindeki bir uyuşturucu karteli çiftliğine gönderir.

Herkesin dediği gibi delik, yine de es geçemeyeceğimiz bir itaatsizlik eylemi. Caedmon ve ben ahlaksızlar için tur rehberleri gibiyiz, alt sınıflardan küçük grupları gizli gözetleme şovumuza götürüyoruz. Kardeşim neredeyse her kadın öğretmenin göğüslerini ve kıçını gördü ve bu konuda kendini uzman ilan etti.

Çocuklardan biri bakmak için Caedmon'u itiyor ve ben de sırıtarak başımı sallıyorum.

Çok geçmeden kardeşim yumruğunu çocuğun suratına indiriyor. Zavallı çocuk inleyerek geriye doğru beton zemine uçuyor. Muhtemelen yarılan dudağından kan damlıyor.

"Bir sonraki iten, nakavt olur. Pislik." Gruba doğru başını sallayarak, "Sıradaki kim?" diye sorar.

Üç çocuk etrafında kümelendi ama Caedmon birini seçti. Tünelin koridorunda kalıp gözcülük yapıyorum ve bir sigara yakıp grubun her bir üyesinin kendilerine göz atmasını bekliyorum. On beş dakika sonra çocuklar dışarı çıkıyorlar, bazıları hayal kırıklığıyla ayaklarını sürüyerek. Öğretmenler ancak bu kadar uzun süre duş alabildiğine göre, muhtemelen pek bir şey görememişlerdir.

Çocuklar dışarı çıkıp yurtlarına dönmeye başladıklarında Caedmon dolaptan çıkıyor ve paraları sayıyor.

"Elli dolar." Yirmi beş dolarını bana uzatıyor ve sigaramdan bir nefes daha çekerek parayı cebime atıyorum. İkimizin de paraya ihtiyacı yok, sadece bize yapacak bir şey veriyor. "Hiç mi merak etmiyorsun Devryck?" Sigarayı parmaklarımdan kapıyor ve uzun bir nefes çekiyor.

"Tabii ki merak ediyorum. Ama güzel bir çift meme bile buna değmez." Ayrıca, onları bir gözetleme deliğinden izlememe gerek yok. Zaten kürek antrenmanından sonra kayıkhanede Bayan Chandler'ın memeleriyle yakınlaşmıştım. Aynı gün kardeşimle üçlü yapmak istediğini itiraf etmişti.

"Seni gerçekten mahvetmiş."

"Her neyse, geri dönsek iyi olacak. Caesar bir daha ilk saate geç kalırsam elimi keseceğini ve kemikleri babama göndereceğini söyledi."

Caesar, babamın ikimize göz kulak olması için tuttuğu muhafız. Koruma değil tabii ki. Pislik herif eski bir mafya askeri.

kendi kıçı hakkında. Onun tek görevi Caedmon ve benim beladan uzak durmamızı sağlamak. Ya da daha doğrusu babamın saçından uzak durmak.

"Babamızın kalbinden sonra gelen bir adam." Caedmon kapıyı kapatmak için dolabın topuzunu tutuyor, o sırada koridorda ayakkabıların betona vurması gibi bir ses yankılanıyor.

İkimiz koridordaki kavise, sese doğru daldık ve kendimizi duvara yaslayıp köşesinden başka bir koridora baktık.

Paslı kafeslerdeki çıplak ampuller, iki figürün bize doğru adım attığı uzun geçidi aydınlatıyor. Daha önce hiç görmediğimiz adamlar, ama ikisi de siyah takım elbise giyiyor ve her birinin elinde bir silah var.

"Hadi!" Caedmon'a fısıldayarak bağırıyorum ve onu geri çekiyorum. Koridorun sonundaki kapı her zamanki gibi kilitli, çıkmaz sokak, bu yüzden diğer yöne, dolaba doğru koşuyoruz.

Ayak sesleri giderek artıyor. Adamlar her an köşeyi dönüp bizi bulabilirler. Kim olduklarını ya da ne istediklerini kim bilebilir ama bizi burada bulmaları her halükarda iyi bir fikir değil.

Kolumdan sertçe çekilince, Caedmon'un beni dolaba doğru çektiğini görmek için dönüyorum.

Başımı sallıyorum. Yapamam. Yapmayacağım. "Hayır! Hayır!" "Gidecek hiçbir yerimiz yok, Devryck. Hadi!" Ayak sesleri köşeye yaklaşıyor.

Caedmon elini ağzıma kapatıyor ve beni de kendisiyle birlikte dolaba sürüklüyor. Panik içimde kıpırdanıyor, bir kasırga gibi göğsüme doğru yükseliyor. Nefes alabilmek için elinin arkasından hırıltılı bir ses çıkarıyorum, burnumdan giren azıcık hava bile yetmiyor. Kapıyı kapatırken ışık azalıyor, beni hala ona doğru tutuyor.

Ta ki karanlıkla yıkanana kadar.

"Ben buradayım Devryck," diye fısıldıyor kulağıma. "Sesime odaklan."

Titrek nefesler alarak gözlerimi kapatıyorum, tüm bedenim titriyor ve kaskatı kesiliyor. Elinin belli belirsiz kavrayışı kollarımı saran uyuşukluğu kırıyor. Buz gibi soğuk ve kalın bir his.

"İyi olacaksın. Hiçbir şey o l m a y a c a k. Sesime odaklan, Dev."

Kafatasıma bıçak gibi bir acı saplanıyor ve ellerimi havaya k a l d ı r ı p kolunu savuruyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum. Kalçalarımdan aşağıya sıcaklık damlıyor ve

Yerdeki havuzlar, kapıdaki çatlağın altından sızıyor. Kaslarım sertleşiyor, derimin altında binlerce küçük düğüm oluşuyor.

Dolabın içine ışık doluyor ve gözlerimdeki bulanıklığın içinden iki adama da bakıyorum. Saçaklardan bir siyahlık süzülüyor, beni altına çekmekle tehdit ediyor. Bir şey bedenimi sarsıyor.

"Onu rahat bırakın!" Caedmon haykırıyor.

Karanlık bir kâbus beni bütünüyle

yutuyor.

"Altına işedi!" diye homurdanıyor yabancı bir ses. "Diğerini al!"

Kaslarıma şiddetli bir acı saplanıyor ve ıslak bir su birikintisinin içinde yere yığılıyorum. Bir sisin içinden, adamlardan birinin Caedmon'u sürükleyerek götürüşünü izliyorum.

Boğazına sarılmış bir kolla sürüklenen kardeşim korku dolu gözlerle bana bakıyor. "Onu bırakamazsın! O ölecek! Ölecek!"

İnatçı.

Bu kelimeyi haykırmak için ağzımı açtım. Hiçbir şey çıkmıyor.

"Geçilmez!" Sonunda haykırdım. "Geçilmez."

Ayakkabılar görüş alanıma giriyor ve o zaman ikinci adamın üzerimde durduğunu fark ediyorum. Bir an için beni kardeşimle birlikte sürükleyeceğini düşündüm. Bunun yerine yumruğunu geri çekip yanağıma indiriyor ve gözlerimin arkasında parlayan bir ışık patlaması yaratıyor, darbenin etkisiyle dişlerim takırdıyor.

Kardeşim zifiri karanlık bir kalkanın ardında kayboluyor.

"Bu da ne demek? *Geçirimsiz* mi?" Barletta'nın sorusu beni anılarımdan koparıp şimdiki zamana sürükledi.

"Geçilmez, aslında."

"Kimdi onlar? Kardeşini kim kaçırdı?"

"O zamanlar bilmiyordum." Sonradan öğrendiğime göre bizden birini almaları emredilmişti. Ve ben altıma kaçırdığım için kardeşimi almayı tercih etmişlerdi.

"Kardeşine ne oldu?" "O kısmı bir

dahaki sefere saklayalım."



Chapter 25

Lilia

Emeric Tower'a giden Nocticadia otobüsünden inerken nabzım kulağımda zonkluyordu. Spencer yanımda kampüste yapılacak bir etkinlikten bahsederken onu görmezden geldim, aklım herkesin içinde kendime dokunduğum görüntüsü.

Ne yapmak üzereydim?

Daha önce de kendime dokunmuştum ama sadece birkaç kez ve asla battaniye ve yastık yığınlarının dışında değil. Conner'ın beni basmasından her zaman çok korkmuştum, bu yüzden seanslar her zaman hızlı ve nadiren tatmin edici olmuştu.

Daha önce, çok fazla dikkat çekmeden videolardan birini nasıl oluşturacağıma dair ipuçları sunan bir bloga rastlamıştım. Toplum içinde mastürbasyon yapmak için ipuçları - hayatım bu hale gelmişti.

Blog, çekim sırasında eteği aşağı çekmek ya da kenara itmek gibi garip bir görevden kaçınmak için eteğin altına iç çamaşırı giyilmemesini tavsiye ediyordu. Ben de dizlerime kadar uzanan bir etek seçtim ve bir saat boyunca odamda dolaşırken alt bölgemin açıkta kalmasının kesinlikle doğal olmayan savunmasızlığından kurtulmaya çalıştım. Çıplak olma hissinden nefret ediyordum. Duştan sonra bile çabucak giyinme ihtiyacı hissediyordum, bu yüzden sınıfa yürürken eteğimden yukarı doğru esen serin hava ensemde bir ürperti yaratıyordu.

Kötü bir ürperti.

Laboratuvara girdik ve her zamanki gibi laboratuvar önlüğümü giyerek masama koştum. Aklım bu görevi lojistik olarak nasıl yerine getireceğimdeydi ve tek elimle kamerayı bacaklarımın arasında tuttuğumu hayal etmeye çalışarak kaşlarımı çattım.

İki yüz dolar. İki yüz dolar. Hayatında kazanabileceğin en kolay iki yüz dolar.

Tabureme yerleşip masanın içine açılmış küçük oyukta dizlerimi birbirinden ayırırken tüm vücudum titredi. Neyse ki iki yanımda çekmeceler vardı ve elimden geldiğince ince bir hareketle kameramı çıkardım, diğer öğrenciler yerlerine otururken ben de kamera uygulamasına basmak için aşağıya baktım. Kamerayı videoya çevirdikten sonra Spencer'ın hızla arkasını döndüğünü gördüm.

Lütfen tüm bu süre boyunca beni izlemesine izin verme.

Sınıfın ortasında akla hayale gelmeyecek bir şey yapmayı düşünmek yeterince kötüydü. Ama Spencer'ın gözlerinin sürekli üzerimde olması durumu kesinlikle berbat bir hale getirecekti. Jayda'nın bahsettiği okullu kız temasına uymak için etek ucu dışarı taşan gri ekose eteğimi giymiştim.

Ross nihayet geldiğinde ve tüm öğrenciler yerlerine yerleştiğinde nabzım daha da hızlandı. En kötüsü de sınıfa iç çamaşırsız gelmekti. Web sitesine göre tek yapmam gereken iki dakika boyunca kayıt yapmaktı.

İki dakika, yüz yirmi saniye, iki yüz dolar, diye kendime hatırlattım.

Titrek bir nefes vererek oynat tuşuna bastım ve kamerayı kalçalarımın arasına yerleştirip orada tuttum. Ross konuşmasına başladığında, burnumdan zorlukla nefes alarak bir yudum yutkundum.

Hadi, Lilia. İki dakika.

Kamera dizlerimin arasında duruyordu, doğru yerleştirildiğinden emin oldum ve daha yakına, kalçalarıma doğru ittim. Yanımdaki çantama takılı şişeden hızlıca bir el dezenfektanı aldım ve ellerimi mümkün olduğunca iyice temizledim. Sonra bir kolumu masanın üstüne dayayarak diğer elimi eteğimin üstünden geçirdim ve parmaklarım çıplak tenimle karşılaştığında irkildim.

Oh, Tanrım. Bunu yaptığıma inanamıyorum.

Derin bir nefes aldım ve parmağımı dikiş yerimde aşağı yukarı hareket ettirdim, uyluk kaslarım temas anında sıkıştı. Bir yudum yutkunarak gözlerimi Ross'tan ayırmadım, o geçen haftaki laboratuvarı özetlemeye devam ediyordu ve o konuşurken ben

nazikçe vurmaya devam etti. Yukarı ve aşağı. Yukarı ve aşağı. Kendimi göreve alıştırıyordum.

Otuz saniye geçti.

Zihnim ne halt ettiğimi anlamaya çalışıyordu ve sonunda gerçeği yakaladığında içimde bir şeyler değişti. Parmak uçlarımdan kaygan bir ıslaklık geçti. Donuk siyah tezgahın üzerinde bir yüz belirdi. Bakır gözler. Derin bir ses. Sert kaşlar.

"Böldüğüm için özür dilerim."

Bakışlarım Profesör Bramwell'in siyah gömleği ve beyaz laboratuvar önlüğünün altındaki pantolonuyla kara bir şövalye gibi içeri girdiği odanın önüne kaydı.

Odanın önündeki yerini aldığında midemde oluşan bir gıdıklanma beni yerimden kıpırdattı. Elimi hassas tenimden çektim, ıslanan parmağımı iç uyluğuma dayadım ve sıvıyı silmeye çalıştım.

"Larvalarda hafif bir azalma görüyorum ve sorunun yetişkin solucanları tanka taşırken forsepsi çok sert sıkmanız olduğuna inanıyorum."

Paraziti nasıl nazikçe tutacağımı anlatmaya devam ederken el hareketlerini izledim, parmaklarına odaklandım ve konuyu unuttum. Mükemmel uzunluktaydılar. Çok ince değillerdi ama çok kalın da değillerdi. İçime gömüldüklerini hayal edecek kadar mükemmellerdi.

Oh, Tanrım, dur.

Fazla düşünmeden kendimi yine parmağımı dikiş yerimde gezdirirken buldum. Daha önce Ross'un ders verdiği zamanların aksine, Profesör Bramwell'den gözümü ayıramıyordum. Derin sesi kulağımı okşuyor, ensemde bir ürperti yaratıyordu. O konuşurken gözlerimi ellerine kilitledim ve sert avuçlarını tenimin üzerinde hayal ettim.

Kendimi durduramadan fantezi zihnimde kök saldı ve parmağımı içime sokup çıkardım. Karnımda inatçı bir ihtiyaç kıvrıldı. Kaslar sertleşti.

Sınıfa hitap etmeye devam ederken kalçalarım titredi ve kendimi onun beni parmakla sikmesinin canlı fantezisinde kaybettim. Odaya bir göz attığımda kimsenin, meraklı Spencer'ın bile bana bakmadığını gördüm.

Bir kez yaptığım şeyin gerçekliğini aşıp bunu kabullenebildim mi? İlk düşüncelerimin aksine, insanlarla dolu bir odada sessizce kendimi doruğa çıkarma oyunu heyecan vericiydi.

Bramwell'e yeterince yoğun bir şekilde odaklandığımda nefes nefese kaldım ve boynunda, yakasından yukarı doğru bakan hafif yara izini fark ettim. Parmaklarım açgözlülükle yağmaladı, o kadar ıslaktı ki sıvılar kalçalarımdan aşağı sızdı.

Kaslarım gerildi. Daha sıkı. O sırada

Bramwell'in gözleri üzerime dikildi.

Alt dudağımı emdim, burnumdan sertçe nefes aldım, vücudum kaos içinde sallanırken poker suratımı korumaya çalıştım. Garip bir açıyla bükülmüş olan elimi kramp şeklinde bir ağrı tuttu ve parmaklarım şehre giderken kolumun üst kısmının hareket etmemesi için mücadele ettim.

Doymak bilmeyen bir doruğa ulaşma ihtiyacı midemin

derinliklerinde kıvrılıyordu. Buna ihtiyacım vardı.

İçimdeki gerilim o kadar gergindi ki telefon kaydı.

Yere düşerken çekmece kulplarından birine çarptı ve ulaşamayacağım bir yere sıçramadan önce odanın içinde yankılanan bir *takırtıyla* yere düştü.

İçimi bir korku kapladı ve onu almak için yerimden fırladım.

Panik içinde, dersin sessizleştiğini ve Ross'un tekrar dersi devraldığını fark etmedim, ta ki parlak, siyah ayakkabılar periferime girene ve Profesör Bramwell'in onaylamayan bakışlarını bulmak için siyah pantolonun uzunluğunu yukarı doğru takip edene kadar. Gözlerim hâlâ kayıtta olan telefona kaydı ve aşağı bakmaması için dua ettim.

Spencer'ın ilk günkü sözlerini hatırladım, kaydedilmekten hoşlanmadığını ve buna dair bir kanıt bulursa telefona el koyacağını söylemişti. Dikkatimi dağıtmak için o küçümseyici bakışları istediğimden çok daha uzun süre üzerimde tuttum.

Lütfen bakma.

Telefona göz attığında kalbim boğazıma düğümlendi.

Onu almak için daha da eğildim ama önce o kaptı. Yüzümdeki

kan çekildi. *Hayır, hayır, hayır. Lütfen!*

Ross, arka köşede yaşanan kaotik sahneyi fark etmemiş gibi görünen sınıfla konuşmaya devam ederken, Profesör Bramwell bana doğru eğildi.

Onun bu kadar yakın olduğunu hissetmek, nefis kolonyasının boğazımdan aşağı süzülmesi ve yanağıma değen ılık tarçınlı nefesi nabzımı hızlandırdı. "Bana derslerimi kaydetmediğinizi söyleyin, Bayan Vespertine." Alçak sesle konuşuyordu ama sesinin derinliği duyularımı gıdıklıyordu.

Boğazımdaki kuruluğu bastırarak yutkundum ve başımı salladım. "Değilim," diye fısıldadım.

"İmzaladığınız Gizlilik Sözleşmesi, eğer şüphelendiğim bir durum olursa telefonunuza el koyma izni veriyor."

Sahne korkunç bir kâbus gibi canlanırken kafamın içinde alarmlar çalmaya başladı. "Lütfen yapmayın."

"O zaman benim önümde kaydettiğin her şeyi sileceksin.
Hemen şimdi."

Spencer'a hızlı bir bakış attığımda omzunun üzerinden ikimize baktığını ve kaşlarını çatarak yüzünü buruşturduğunu gördüm.

"Peki ya el koyarsanız? Ne yapacaksınız? Kendin mi sileceksin?"

"Yasal olarak telefonunuza bakma iznim yok, Bayan Vespertine." Daha da yaklaştı ve Tanrı yardımcım olsun, dönüp dudaklarının benimkilere ne kadar yakın olduğunu teyit etmemek için lanet olası bir rahibenin iradesine ihtiyaç duydum. "Bu mahremiyet ihlali olur. Sonuçları olur."

Gözlerimi siyah tezgâha dikmiş, boğazımı tıkayan titrek nefesleri bastırmak için burnumdan nefes alıyordum. "Ama yine de kaydı silmemi isteyecek misiniz?"

"Telefonunu teslim etmeye istekli olsaydın, bunu kendin yapman konusunda sana güvenmeye daha meyilli olurdum. Ya suçlusundur ya da değilsindir."

Fazla seçeneğim yoktu. Eğer telefonu onun önünde silersem, amımın videosunu kesinlikle yüzünde görecekti. Hiç şüphesiz, sınıfından ve muhtemelen üniversiteden atılırdım. Telefonu almasına izin verirsem, yine de görme ihtimali vardı, ama o zaman izlediğini itiraf etmek zorunda kalacaktı. Yaptığım şeyi itiraf etmek ya da yalana ortak olmak arasında gidip geliyordum.

"Al bunu. Kasıtlı olarak kaydetmiyordum. Telefonumu düşürdüm ve kayıt düğmesi yanlışlıkla kapandı. Ama bana inanmıyorsan, telefonumu alabilirsin." Neredeyse terleyecektim, adamın blöfümü görmesini ve madem bu kadar masumdu, neden göstermediğini sormasını bekledim.

Doğruldu, o otoriter duruşuyla tepemde dikildi, çenesi sanki o anda dişlerini gıcırdatıyormuş gibi esnedi. "Pekâlâ. Laboratuvarın sonunda iade edeceğim."

O uzaklaşır uzaklaşmaz titrek bir nefes aldım ve yerime döndüm.

Aptalca. Aptal. Aptal!

Sanki hayat daha da boktanlaşamazmış gibi, telefonumun hemen kilitlenmemesi ve onun bu utanç verici videoyu izlemesi ve tabii ki bu konuda tek kelime etmemesi ihtimaliyle yüzleştim. Aşağılanma duygusu yanaklarımda alevlendi ve her şeyin üzerine bir de bunu düşünmenin verdiği yorgunlukla yere yığılmak istedim. Beni başarısızlığa uğratmak için bir neden arayacak mıydı? Ya da özel hayatın gizliliğinin canı cehenneme deyip yine de görüntüleyecek ve sonra da beni ahlaksızlıktan içeri mi atacaktı?

Her iki durumda da, araştırması hakkında daha fazla bilgi edinme şansım ellerimden kayıp gitmişti.

Tam anlamıyla.

Spencer'a bir kez daha baktığımda ne olduğunu sorar gibi kaşlarını çattı. Başımı hafifçe sallayarak ondan uzaklaştım, gözlerim yaşlarla yanarken öfkem boğazıma kadar yükseldi. O anlayamazdı. Hiçbiri çaresizliğimi anlamamıştı. Özellikle de Bramwell. Onların mükemmel, küçük, ayrıcalıklı hayatlarından nefret ediyordum; tek düşünmeleri gereken ertesi gün hangi tasarım çantayı kıyafetleriyle eşleştirecekleriydi.

Kes şunu, Lilia, diye söylendi aklım. *Kes şunu.*

Dikkatimi dağıtmak için isteksizce Ross'a geri döndüm, ama konuşmasının monotonluğu beni Bramwell'in yaptıklarımı izlediği görüntülere geri götürdü. İlk iki dakika içinde kilitlenmesini önlemek için tek yapması gereken ekrana dokunmaktı. Zahmet eder miydi? Kafamı kurcalayan soruların sonu gelmiyordu.

Beni kurtaran tek şey adamın ünü olabilirdi. Boynunda gördüğüm yara izlerinin ardındaki söylenti doğruysa, bir öğrencisiyle yeni bir skandalın suçlanmasını kesinlikle göze almazdı.



Chapter 26

Devryck

I Telefonu alt kattaki laboratuvara taşıdım ve parlak ışıklı ekrana baktım. Ekran karardığı anda, kilitlenmesini önlemek için simgeler arasındaki boşluğa dokundum. Özel hayatın gizliliğini sikeyim. Zaten güvenmiştim. İnsanlar araştırmamı iki kez çalmaya çalıştılar ve yeni yetme bir ergenin de aynısını yapmasına izin verirsem lanetlenirim. Organizma hakkında bu kadar derinlemesine bilgi sahibi olması onu zaten radarıma sokmuştu, ancak klinik tezahürünü bu kadar derinlemesine detaylandırması, niyetleri söz konusu olduğunda kırmızı bir bayrak gönderdi.

Lippincott'un tüm kameraları nazikçe kaldırdığı alt laboratuvardaki ofisime ulaştım. Oraya vardığımda fotoğraf simgesine tıkladım ve küçük önizleme penceresindeki görüntü kaşlarımı çatmama neden oldu. Arka planı çoğunlukla karanlık olan küçük köşe karesinde, eteğinin altından eli gibi görünen şeyi seçebiliyordum.

Lanet olsun.

Telefonu bankın üzerine fırlattım ve geri çekilip ona baktım.

Yanılmıştım. Hem de çok yanılmıştım.

Yapma bunu.

Dersimi kaydedip kaydetmediğini öğrenmek gibi saçma bir hikâye olduğunu söylemek istedim ama bu bir yalandı. Çileden çıkarıcı gerçek şuydu ki, gözümün önünde bu kadar cesur ve çirkin bir şey yapacak cesareti olup olmadığını görmem gerekiyordu.

Ensemi ovuşturarak masanın yanında volta attım.

Neden? O videoda ne olduğuna dair gayet iyi bir fikrim varken neden bakayım?

Ekran kardı ve beni kilitlemesini engellemek için hamle yaptım. Ekrana dokunduğum anda video harekete geçti.

Arka planda Ross'un mırıldanan sesini ancak seçebiliyordum. Kalçalarının kısa boyu ve ekranın üst kısmındaki eteğinin etek kısmı göz önüne alındığında kamera dizlerinin arasına yerleştirilmiş gibi görünüyordu.

Midemde amansız bir ağrı hissettim ve bunun orada çalkalanan tiksinti olduğunu söylemek istedim ama daha iyisini biliyordum. Uzun süredir uyuyan ve iğrenç bir açgözlülük kasıklarımda zonkluyordu.

Kamera eteğinin altındaki karanlık derinliklere doğru yaklaştı ve eteği sıyırıp biraz ışık aldığı anda dizlerimin bağı çözüldü. Amcığı mükemmel bir şekilde görünüyordu, tüm tüylerinden arınmıştı ve iki parmağını kıvrımlarına bastırıp kendini açtığında, o güzel, pembe kabuğa bakarken parmak eklemlerimi ısırdım.

Sik beni.

Sik beni.

Beni.

İlk başta, sadece dikişiyle oynadı, parmaklarımın uçlarını karıncalandıran minik et incisini gıdıkladı.

Arka planda "Böldüğüm için özür dilerim," dediğimi duydum ve kalçası seğirerek görüntüyü zıplattı.

Bir anda durdu, parmağını kalçasına dayadı ve ben de onun tenindeki parıltıyı silmesini izledim.

Kes şunu. Kes şunu, seni çılgın pislik.

Ne de olsa hayatım boyunca yeterince skandala karışmıştım. Sonuncusu, bir öğrenciyle ilgiliydi ve kazandığım ünü hak etmiyordu bile. Ona hiç dokunmamıştım, en ufak bir eğilim hissetmemiştim ama yine de bir tür yırtıcı olarak gösterilmiştim. Neyse ki, tamamen delil yetersizliği ve oldukça sağlam bir mazeret adımı temize çıkarmıştı, ancak bir daha asla böyle bir karmaşaya karışmayacağıma yemin ettim. Araştırmam mükemmelliğin eşiğindeyken olmaz. Yaşadığım bu kasvetli başarısızlıklar silsilesi, bambaşka bir başarı stratosferine doğru uçuşa geçmek üzereyken olmazdı.

Tam videoyu kapatmak için uzandığımda elini tekrar hareket ettirdi. Parmağının o ağız sulandıran et parçasını okşamasını izlerken donup kaldım.

Gözlerimi kapatıp başımı salladım. *Yapma bunu*. Kız benden en az on iki, belki de on üç yaş küçük olmalıydı. Bir kadın ama genç.

Ve bir öğrenci, Tanrı aşkına.

ASMR pornosu gibi müstehcen, ıslak bir ses gözlerimi açmamı sağladı, iki parmağının içinde kaybolduğunu gördüm, sesim hala arka planda gevezelik ediyordu. Ben farkında olmadan dersimi verirken, o ıslak parmaklarını içeri ve dışarı pompaladı.

Yine parmak eklemlerimi ısırdım, fermuarımın arkasında filizlenen acı verici ereksiyonu tutmamak için neredeyse onları kemiriyordum. Daha fazla dayanamadım.

Videoyu duraklattım ve uygulamadan tamamen çıktım.

Doyumsuz bir açlık kaslarımı sarstı. Yüksek lisansta asistanlık, tıp fakültesinde asistanlık ve profesörlük yaptığım onca yıl boyunca hiç böyle bir cinsel cazibe hissetmemiştim. Hem de hiç. Öğrenciler tarafından cesurca teklif edilmiş ve flörtlerine katlanmıştım, ama her zaman bunları görmezden gelmekte çok ustaydım. Öğrencilerime karşı hiçbir zaman ilgi duymamıştım, sınıfa makyajlı ve dar, açık kıyafetlerle gelip bana bakan ve hediyeler bırakanlara bile. Hatta bir tanesi, belli bir saatte kütüphanede buluşmak üzere bir notla birlikte bir kâğıt parçası bile bırakmıştı.

Paralı ve parlak gelecekleri olan güzel kızlardı ama ben bir kez olsun yemi yutmamıştım.

Aptalca bir kız öğrenci hayranlığı yüzünden itibarımı yok edecek kadar aptal değildim. Jenny Harrick'te olduğu gibi, bu hayranlık garip bir saplantıya dönüştüğünde bile.

Ama bu kızın cüreti tüylerimi diken diken ediyordu. Bana sonbahar yapraklarını anımsatan dağınık saçlarıyla sınıfımda oturuş şekli, ağzından çıkan laflar ve o gözler. Bana sürekli meydan okuyan cesur, akuamarin gözler. Sınıfımda kendini parmaklarken bana baktığını hayal ettiğim gözler.

Ona kızgın olmalıydım ama bu hayatımda gördüğüm en heyecan verici şeydi. Belki de aldığım son iğnenin bir etkisiydi.

Loretta'ya olan ilgimi bu kadar çabuk kaybettiğim için cinsel dürtülerimin zamanla azaldığını düşünmüştüm. Ama belli ki öyle olmamış.

Hatta daha da kötüleştiğini söyleyebilirim.

Ekranındaki ışık tekrar karardı ve kilitlenmesini engellemek için ekranı yukarı kaydırdım. Mutlak bir adrenalin hevesiyle videoyu telefonuma gönderdim, ardından mesajlarına tıkladım ve kalıcı olarak sildim. Oradayken, biri Conner adında birine olmak üzere birkaç mesaj dizisi gördüm.

Mesaj dizisine tıkladım ve en son konuşmasını okudum. Anlayabildiğim tek şey Conner'ın Bee adında birinin okul taksiti için borcu olduğuydu. Erkek arkadaşı ya da kocası olup olmadığını anlayamadım. Ondan önce başka mesaj yoktu, sanki onları silmiş gibiydi.

İkinci mesaj Jayda adında birine, VoyeurBait adlı bir web sitesiyle ilgiliydi. Kaşlarımı çatarak adresi gizli modda telefonuma girdim ve bir kütüphanede mastürbasyon yapan bir kadının videosuyla karşılaştım. Sayfanın başlığında şöyle yazıyordu: *Kolay Para! Videolarınızı gönderin ve ödeme alın!*

O anda aklıma bu videoyu para için çektiği geldi. Conner'la mesajlaşmalarına geri tıkladım ve aniden hikâye kafamda bir araya geldi. Görünüşe göre her kimse, onu çok ihtiyacı olan paradan mahrum bırakmıştı.

Görünüşe bakılırsa, kamerasındaki sıkıcı kampüs çekimlerini incelediğimde, doğası gereği kamusal tatminle ilgilenmiyordu, ama sadece çaresizlikten.

Islak parmaklarını amına soktuğu anın görüntüsü düşüncelerime zehirli bir buhar gibi süzüldü ve hızla buharlaşarak beni hasta ve sarhoş etti. Küçük görevinden zevk almış gibi görünmesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

Daha akıllı bir adam onu sınıftan atar ve ardından gelmesi kaçınılmaz olan baş ağrısından kaçınırdı.

Kesinlikle hiçbir zaman en bilge olduğumu iddia etmedim.

Saat bitmeden laboratuvara döndüğümde Bayan Vespertine'i bankında oturmuş, gayet sakin, parlak geyik gözleri ve aşk tanrısı yay dudaklarıyla tamamen masum görünüyor buldum. As I Yaklaştığımda bakışlarım bacaklarına takıldı ve telefon kamerasının etrafında bükülen bacaklarını görünce irkildim. Lanet olsun, o videodan sonra kıza bir daha nasıl bakabilirdim ki?

Tüm bunların acısı içinde yüzünü göstermediği için minnettardım, yoksa tüm soğukkanlılığımı kaybedecektim.

Çoktan kilitlenmiş olan telefonu uzattım.

Bakışlarını indirdi, cihazı kabul ederken bana bakmaya z a h m e t etmedi. Bu durum ona karşı sempati duymamı sağlamalıydı ama piç kurusu

İçimde onun aşağılanmasını son derece büyüleyici buldum.

"Sınıfımda kaydettiğiniz her şeyi sileceğinize inanıyorum."

Bir an telefonuna baktı, sonra bakışlarını benimkilere çevirdi. Sanki izlediğimi biliyormuş gibi gözleriyle beni incelemesi soğuk yüz ifademi daha da sertleştirdi. Küçük yaşlardan beri, kurnaz bir genç kızdan çok daha güçlü olanların önünde bir yalancının yüzünü korumayı öğrenmiştim. Bana meydan okuyacak cesareti olup olmadığını görmek için bekledim.

Onun yerine telefonunu bir kenara bıraktı, bakışları hiç değişmedi. "Elbette Profesör."

Lanet olsun ona.

O masum yüzüne ve kemirdiği, muhtemelen kiraz *tadındaki* kiraz çiçeği dudaklarına lanet olsun.

Başka bir şey söylemeden kitaplarını topladı ve gitti.



Chapter 27

Lilia

Parmağı *gönder* düğmesinin üzerinde geziniyordu. *Bundan sonra geri dönüş yok*.

Lanet
olsun.
Lanet
olsun!

Bunun benim için en kolay çözüm olmasından nefret ediyordum. Conner'ın kız kardeşimi umursadığını düşünecek kadar saf olduğum için kendimi köşeye sıkıştırmıştım. Ya da beni, bu konuda. Yine de Jayda haklıydı. Erkeklerin gölgesi altında yaşamayı bırakmanın zamanı gelmişti. Seks işçiliğine başvurmak zorunda kalsam bile, zincirlenmekten daha iyiydi.

Cesur ol, *Lilia*.

Ugh. Ama değildim. Utangaç ve sessizdim ve konu seks olduğunda tamamen rahatsız oluyordum.

Ama çaresizdim de.

Bee'den gelen bir mesaj beni yeterince ürküttü, telefon parmaklarımın arasından kaydı ama yere düşmeden yakaladım.

Bunu yaparken de istemeden *gönder* düğmesine tıkladım.

Kalbim göğsümde güm güm attı.

O bir saniye içinde fikrimi değiştirdim ve çok geç olmadan uygulamayı kapatmak için çabaladım.

Ama *artık* çok
geçti. Hayır.

Hayır!

Yatağımın kenarına düştüm ve iki büklüm oldum, midem bulantı sancılarıyla kıvranıyordu.

Kahretsin. *Kahretsin! Kahretsin!* Hayatım boyunca hiç böyle bir şey yapmamıştım. Bir erkek arkadaşıma hiç çıplak fotoğraf göndermemiştim, hayatımda çok fazla erkek arkadaşım olduğundan değil.

"Hayır, hayır, hayır."

Karanlık yurt odamı aydınlatan bir ding sesi dikkatimi yere düşen telefonuma çekti. *Videonuz başarıyla yüklendi! Ödeme almaya hazır olun!*

"Hayır. Tanrım, lütfen. Hayır!" Neredeyse telefona atlayacaktım ve web sitesine tıklayıp bir silme düğmesi aradım. Hiçbir şey yoktu.

Yaptığım şeyi geri almanın bir yolu yoktu.

Bir bildirim daha çıktı. Bir görüntüleme. On görüntüleme. Otuz görüntüleme.

Elli görüntüleme.

Hayır! Hayır!

Neden silmek için bir yol yoktu!

Sayfanın en altına indim ve orada kaldırma talebi için bir e-posta adresi buldum. Titreyen ellerimle videomun siteden derhal kaldırılması için bir dilekçe yazdım ve gönder düğmesine tıkladım. İzlenme sayısının her geçen dakika daha da artmasını izlerken gözlerim yaşardı. Fotoğraflarımdaki videoya tıkladım ve öfkeyle dişlerimi gıcırdatarak videoyu sildim.

İçimdeki mide bulantısı tekrar depreşti ve görüntü uygulamasını kapatarak Bee'nin gönderdiği mesajı kontrol ettim:

> Sadece seni ve benim için yaptıklarını ne kadar takdir ettiğimi söylemek istedim. Hepsi bu kadar. Seni seviyorum.

Yine de onun tatlı sözleri bile o anda göğsümde bir delik açan acıyı silemedi. Telefonu masama bıraktım ve yatağıma kıvrıldım. Gözyaşlarımın üzerine gözlerimi kapattım.

E-postamı hızlıca kontrol ettiğimde henüz kimsenin yanıt vermediğini gördüm. On dakika sonra tekrar kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu.

Sabaha kadar bu görüntüler mide bulandırıcı bir seviyeye ulaşacaktı. Profesörümün de izleyenlerden biri olması mümkündü, ancak telefonu bana geri verdiğinde en ufak bir fikir belirtmemişti. Yüzü her zamanki gibi soğukkanlı ve okunamaz haldeydi. Peki ya şimdi? Kaç kişinin izlediğini kim bilebilirdi?

Siyah bir boşlukta, kafamın içinde aralıksız bir bip sesi duydum. Gözlerimi penceremden içeri süzülen zayıf güneş ışınlarıyla açtım ve aklıma gelen ilk düşünce o video oldu. Telefonuma koştum, midem anında yeniden düğümlendi. Bir gecede beş bin görüntülenmeye ulaşmıştı. Hesabım şunları gösterdi sekiz yüz altmış yedi dolar jeton.

Parayı önemsediğimden değil.

E-postamı kontrol ettiğimde VoyeurBait'ten yeni bir mesaj buldum:

Sevgili CollegeChick20,
Ne yazık ki, bu videoda zaten jeton kazanmaya başladığınız için videoyu silemiyoruz.
İletişime geçtiğin için
teşekkürler, Tony B.

E-postaya bakarken keskin bir soğuk göğsümü doldurdu. Ekran Jayda'dan gelen bir mesajla aydınlandı.

Yaptın mı?

Onu okumadan bıraktım ve banyoya doğru koştum, dün geceki akşam yemeğini tuvalete atmak için tam zamanında yetiştim. Kusmuğun son parçalarını silerken asit boğazımı yaktı ve hızlı bir duş almak için soyundum, gözlerim yeni yaşlarla yanıyordu. Bunu kendime yaptığım için neden ağladığımın pek bir anlamı yoktu. Sadece çaresiz hissetmekten nefret ediyordum, hepsi bu. O kadar para kazanma ihtimali bile yabancıların beni kendime dokunurken izlediğini bilmeye değmezdi. Jayda gibi bunu yapanları utandırmadım. Ailesi için fazladan para kazanmanın bir yolunu bulmasına sevindim ve bunun için onu daha az düşünmedim. Ama bana göre değildi. Hiçbir zaman böyle dışa dönük olmamıştım, bu yüzden neden bu kadar kişisel ve mahrem bir şeyi kendimi hırpalamadan paylaşabileceğimi düşündüğüm asla çözemeyeceğim bir gizemdi.

Duşun sıcaklığında Bee'yi ve paranın onun okulda kalmasını nasıl sağlayacağını düşünmeye çalıştım. İndirimli yerine normal öğle yemeği kartına geri dönebilirdi. Ama aklıma gelen tek görsel

onu izleyen bir grup yüzsüz röntgenciydi. Ne yaptıklarını Tanrı bilirdi.

Duşumu bitirdikten sonra hızlıca giyindim. Bir sonraki dersime gitmek üzere yola çıkmadan önce manzaraya bakmaya zahmet etmedim.



Chapter 28

Devryck

Merak içimi kemiriyordu.

Öğrenci günlüklerini gözden geçirmeli ve larva evreleriyle ilgili gözlemlerini incelemeliydim. Bunun yerine kendimi Voyeur sitesinde yayınlanan yeni videolarda gezinirken buldum. Sayfalar boyunca kadın ve erkeklerin toplum içinde mastürbasyon yaptıklarını gördüm. Üçüncü sayfanın en altına ulaşana kadar tanıdık bir küçük resimle karşılaştım. CollegeChick20.

Ücretsiz önizlemeye tıkladım.

Tıpkı önceki gece telefonumda birkaç kez izlediğim gibi, ince kalçalarını görünce vücudum sertleşti. Altı bin izleyicinin aynı videoyu çoktan izlemiş olduğunu görmek için aşağı kaydırdım. Dişlerimi gıcırdatarak sitede bir yayından kaldırma bağlantısı aradım ama muhtemelen hiçbir işe yaramayacak uyduruk bir e-posta adresi buldum.

Uygulamadan çıktım ve avukatımın numarasını buldum. Sadece ülkedeki en iyi avukat değildi, aynı zamanda bir Rook dostuydu, yani ondan istediğim her şeyi hemen yerine getirecekti.

Ve o videonun kaldırılmasını istedim, dün gibi.

Mesele sadece sınıfımın videosunu internete koymuş olması değildi, her ne kadar böyle acınası bir bahaneye inanmak istesem de, bu da beni kesinlikle kızdırıyordu. Hayır, o anda kafamın içinde çözmeye hiç niyetimin olmadığı berbat bir psikoloji dönüyordu.

Griffin üçüncü zil sesinde telefonu açtı. "Devryck! Sesini duymak çok güzel.
Neler oluyor?"

"Bir iyiliğe ihtiyacım var." Bane masamın üzerine sıçradı ve bir evcil hayvan için önümde kasıla kasıla yürüdü. Kaslarımın gerilmesine rağmen, kürkünü avuçlamamak için kendimi zor tutarak bir elimle sırtını dikkatlice okşadım.

"Herhangi bir şey."

Öfkeme yenik düşüp hıncımı kediden çıkarma riskini göze alarak Bane'i kucağıma alıp yere bıraktım ve böğrüne hafifçe vurdum. "VoyeurBait diye bir web sitesi var. CollegeChick20 adıyla bir video yayınlanmış. Kaldırılmasını istiyorum. Derhal."

"Bu senin öğrencin mi?"

"Fark eder mi?"

"Hayır. Tabii ki değil. Sahibini bulup hemen bir uyarı göndereceğim."

İçimdeki düğümlerin sadece bir kısmı çözüldü. O anda benimle ilgili her ne sorun varsa, video kaldırıldıktan sonra çözecektim. Sadece o lanet siteden çıkmam gerekiyordu. "Minnettarım. Ve eğer iyiliğinin karşılığını verebilirsem, lütfen bana haber ver."

"Veririm. Bir sonraki arama için gözünü dört aç."

"Elbette." Telefonu kapattım, görüntülerin tırmanışını izlerken parmaklarım masama vuruyordu. Her *ding'in*, onu izlerken çenesi düşük bir şekilde oturup sikini sıvazlayan bir pislik olduğunu hayal etmek, kaslarımı öfkeyle şişirdi. Bardağımı odanın öbür ucuna fırlattım ve kitaplığıma çarparak kırıldı. O yalancı küçük pislik videoyu yine de yayınlamıştı ve bir grup sapık pisliğin onu bu şekilde izlemesine izin verirsem lanetlenirdim.

Onu sadece bir dizi tonda bacak ve am olarak gören nankör küçük puştlar. Kızın zeki ve esprili olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Yaşına göre çok zekiydi.

Bu kadar basit ve eğlenceli bir şey olarak görülemeyecek kadar güzeldi.

On beş dakika bile geçmeden Griffin beni geri aradı.

"Tony adında bir adamla konuştum. On dakika içinde indireceğini söyledi. Ona on dakika içinde kaldırılmazsa, gün sonuna kadar tüm operasyonunun durdurulacağını söyledim." Bu bir blöf değildi. Griffin yeterince güçlüydü, böyle şeyleri gerçekleştirebilecek doğru bağlantılara sahipti. Bir keresinde bir müşterisi adına bir darknet sitesini birkaç dakika içinde çökertmişti - FBI'ın aylarca başaramadığı bir görev.

Dürüst olmak gerekirse, bu kadar hızlı bir şekilde işleri hallettiğine göre, adamın Anonymous ile bağlantıları olması beni şaşırtmazdı.

"Çalışkanlığınızı takdir ediyorum. Karşılığında yapabileceğim bir şey olursa bana haber verin."

"Her zaman harika bir müttefik oldun." Cesetlerin mezardan çıkarılması gereken birkaç davada ona yardımcı olmuştum ve bu da mahkemede onun lehine sonuçlanmıştı. "Yardım etmek benim için bir zevk."

Tam on dakika sonra siteyi yeniledim. Video artık

orada değildi.

Gülümseyerek koltuğuma geri yaslandım. Eğer paraya bu kadar ihtiyacı varsa, başka bir yol bulmalıydı. Bir sürü sallanan sikin ona bakmasına izin vermeyi reddediyordum. Bunun olmasına izin vermektense oraya ilan veren herkesi siker ve siteyi yakardım.

Kafam onu yalnız bırakamadı.

Onunla birlikte olan erkeklerin görüntüleri huzursuz beynimin içinde hınzır bir ağ gibi dönüyordu ve ellerim sıkıca yumruk olmuştu. Taraflar. Kendimi düşüncelere o kadar kaptırmıştım ki Barletta'nın sorusunu

ilk anda fark edemedim. "Profesör? Bu normal mi?"

Dikkatimi onun kambur durduğu, pantolonunun ayak bileklerinde toplandığı yere çektim. Bir dakika önce karyolasında oturuyordu ama onun yerine duvara dönüktü ve ani bir hareketle kolu sarsıldı. Derisinin tokatlanma sesi ve içten homurtuları zaten bildiğim şeyi doğruluyordu.

Boğazımı temizleyerek arkamı döndüm. "Evet. Enfeksiyon sırasında cinsel dürtüler artar." Lanet olsun, havadaki pis koku daha da kötüleşti ve ben boğazımı temizlemeye çalışırken burnumu istila etti.

Saniyeler sonra inlemeleri hücresinin duvarında yankılandı ve haykırdı. "Siktir! Siktir!" Pantolonunu geri çekip karyolanın üzerine düştüğünde, duvarda boşaldığı yerdeki ıslak lekeleri fark ettim. "Bu çok aşağılayıcı," dedi, pozisyon değiştirirken yüzünü buruşturdu ve gözlerimi sırtının garip kıvrımına doğru çekti. Parazit vücudun bazı kısımlarına saldırmaya ve onları tüketmeye başladığında omurgadaki bozulma normal bir ilerlemeydi.

"Sanki... birdenbire ortaya çıkıyor ve eğer icabına bakmazsam? Şimdiye kadar yaşadığım en kötü mavi top vakası. Bunu senin önünde yaptığım için özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok."

"Bana anlattığın hikayeyi düşünüyordum. Kardeşinin o şekilde götürülüşünü." Öksürdü, betona kırmızı bir püskürtü gönderdi ve yutkunduğunda gözleri irkildi. "Bunu düşünmeyi neden bırakmadığımı bilmiyorum. Caesar'a ne oldu? Sana yardım etmeye çalışmadı mı?"

Düşüncelerimi Lilia'dan ve videodan, o gece Caesar'la ilgili anılara kaydırdım. "Bize karşı hiçbir bağlılığı yoktu."

"Kardeşinin kaçırılmasıyla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Adama bakarak, bu soruyu sorduğuma dair bir tepki belirtisi var mı diye yüz ifadesini inceledim. Bir irkilme. Bir kas tiki. Bakışlarında bir kayma. Hiçbir şey. Şakağıma bıçak gibi bir ağrı saplandı ve gözlerimi ve çenemi sıktım,

yerinde sürtünme. *On, dokuz, sekiz, yedi, altı.*

"İyi misin?" Barletta, göz kapaklarımın arkasında pürüzlü ışıklar parlarken sordu. "Tamam." Bu sefer geçmesi birkaç dakika sürdü ve ben yuvarlandım.

Son acı da dinerken uzun bir nefes vererek omuzlarımı geriye attım. "Babam onu cezalandırdı. Warren Bramwell'in oğlunu kaçırmaya kimin cesaret ettiğini bulmak için onu sorguladı. Ama hepsi boşunaydı."

Babamın laboratuvarına bitişik odalardan birinin kapısının aralığından bakıyorum. Sezar bir sandalyeye bağlı oturuyor, yüzü morarmış ve hırpalanmış, yüzüne yediği her acımasız yumruğun izi parlak kırmızı eriklerle belli oluyor. Gözleri şişmiş ve bozulmuş, dudakları şişmiş ve kanıyor, neredeyse insan gibi görünmüyor. Babam önünde duruyor, yanında iki adam, ikisi de takım elbiseli, siyah eldivenli ve bana ürkütücü bir kuşu hatırlatan tuhaf maskeler takmış. Veba ile ilgili kitaplarda gördüklerimden. Mikropları dışarıda tutmak için tasarlanmış doktor maskeleri. Adamların neden şu anda onları taktıkları bir muamma.

"Nerede benim lanet oğlum?" diye soruyor babam onuncu kez.

Caesar cevap vermiyor. Başı, kürdan üzerinde dengelenmiş bir karpuz gibi sallanıyor ve bu görüntü midemi bulandırıyor.

Karpuzu yere düşürmek ve betona çarpışını izlemek istiyorum. Bir adamın öldüresiye dövüldüğünü görmek kolay değil ama kardeşimi geri istiyorum ve bu konuda şiddet uyguladığı için babamı suçlayamam. Aslında, daha fazla şiddet istiyorum. Daha fazla kan.

Babamın yanındaki maskeli adamlardan biri yine yüzüne vuruyor, yumruğunun etkisiyle kan ve yerinden çıkmış bir diş yere düşüyor.

Yine de gardiyan konuşmayı reddediyor.

Ellerimi yumruk yapıp dişlerimi sıkıyorum, keşke yumruk atabilsem diye.

Babam inliyor ve elini yüzünde gezdirerek o n d a n uzaklaşıyor. "Çekin şunu gözümün önünden."

Hayır. Hayır!

Hiçbir şey söylemedi ve altı gün geçmesine rağmen Caedmon'dan hiçbir iz yok.

Babama çabaları için biraz kredi veriyorum. Her zaman ikimizden nefret ettiği ve bizi seve seve gözden çıkaracağı izlenimine kapılmıştım. Polisle bir ödül için pazarlık bile yaptı; umurunda değilmiş gibi davranan bir adam için oldukça cazip bir miktar para.

İki adam Caesar'ı saklandığım kapıya doğru sürüklüyor ve ben de ayağa kalkmaya çalışıyorum. Küçük, gölgeli bir oyukta, sırtımı duvara dayayıp, topal bedenini taşıyışlarını izliyorum. Babamın hâlâ durduğu odadan bir telefon çalıyor ve muhafızların gözden kaybolduğundan emin olmak için şöyle bir baktıktan sonra sessizce yerime dönüp içeri bakıyorum.

Babam cevap veriyor. "Evet."

Karşımdakinin ne dediğini duyamıyorum ama babamın yüz ifadesi kızgınlıktan çatık kaşlara dönüşüyor.

"Ne istiyorlar?" Bir duraksamanın ardından parmaklarını saçlarının arasında gezdirerek volta atıyor. "Benim param var. Onlara ne isterlerse ödeyebilirim."

Bir duraklama daha.

"Hayır! Bu mümkün değil! Hayır! Hayır! Söyle onlara, hayır!" Bir bip sesi aramayı sonlandırıyor ve bir öfke kükremesiyle telefonunu yere çarpıyor. "Siktir! Siktir! Siktir! Siktir!"

İki eli saçlarında, tekrar adım atıyor.

Cesur bir nefesle, odanın hemen içinde durana kadar yaklaşıyorum.

Adımları onu duvara doğru götürürken ilk başta beni fark etmiyor. Arkasını döndüğünde öfkeli gözleri benimkilere kilitleniyor. "Burada ne işin var?"

"Az önce seni kim aradı?" "Seni

ilgilendirmez!" "Kardeşimle ilgili!

Söyle bana!"

Gözleri öfkeyle parlıyor, bana hırlıyor. "Sana söyledim. Bu seni hiç i l g i l e n d i r m e z. Eğer lanet olası kardeşine işemekle bu kadar meşgul olmasaydın

Pantolon, şimdi burada olabilir!" Sözleri göğsüme sert bir darbe gibi çarpıyor ve darbenin etkisiyle boğuluyorum.

"Siktir git! Silahları vardı! İki kişilerdi!" "Ve tüm bunların utancı, senin yaşamana izin vermeleri."

Gözlerimde yaşlar oluşuyor ama sözlerinin kalbime ne kadar saplandığını bilmesine izin vermeyeceğim. Bunun yerine dişlerimi sıkıyor ve öfkenin beni yutmasına izin veriyorum. "Onu kimin kaçırdığını biliyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Yine de senden bir şey istiyorlar. Ne istiyorlar? Söyle bana!" İçimdeki öfke patlıyor ve ona doğru hamle yapıyorum, ellerim onu boğazlama arzusuyla karıncalanıyor.

İki adım bile atmadan sırtından bir silah çıkardı ve bana doğrulttu.

Durmak için kayıyorum, kafam sahneyi işlemeye çalışıyor.

"Gözümün önünden kaybol. Yoksa, Tanrı yardımcım olsun, kafana bir kurşun sıkarım."

"Bana nerede olduğunu söyle. Peşinden gideceğim. Hepsinin peşinden gideceğim."

Bir kahkaha attı. "Altına işeyeceksin ve nöbet geçireceksin," diyor, kollarından birini göğsüne doğru kıvırıyor ve benimle alay ederek sarsılıyor.

Dişlerimi ne kadar sıkarsam sıkayım ağzımda toz tadı almamam bir mucize. "Senden nefret ediyorum. O senden nefret ediyordu."

"Hayatımı mahvettin. İlk nefesini aldığın gün, o öldü.
Şimdi de Caedmon. Sen benim oğlum değilsin."

Gözyaşlarım serbest kalıyor ve sulu bir kalkanın ardından ona bakarken, kafama bir kurşun sıkması için onu ikna etmemem için zihinsel olarak tek bir neden arıyorum. Cevap kırmızı bir sisin içinde geldi. İntikam. "İlk nefesimi alışımı izlemekten pişmanlık duymuş olabilirsin baba. Ama bil ki son nefesini verirken seni izlemekten mutluluk duyacağım."

"Tanrım. Senin ihtiyar tam bir hıyara benziyor. O telefon görüşmesinin ne hakkında olduğunu hiç öğrenebildin mi?" Barletta dirseklerini, duvara yaslanarak oturduğu yerde büktüğü dizlerine dayadı.

"Buldum, evet."

"Ama öğrenmek için beklemem gerekecek, değil mi?" "Evet. Perçinleneceğinden eminim."

Çenesi kaydı, parmakları birbirine sürtündü. Kıpırdanıyordu. "Beni neden kaçırdığını o zaman mı öğreneceğim?"

"Evet."

"Daha ne kadar zamanım var?"

"Bir hafta daha dayanabileceğini sanmıyorum." Tonsuz sesimde empatinin kırıntısı bile yoktu.

Alt dudağı titreyerek başını yana çevirdi, öyle ki yanağında bir parıltı yakaladım. Ne yazık ki onun için, içimde hitap edebileceği hiçbir şey kalmamıştı, sadece işe yaramaz gözyaşlarını dökebileceği dipsiz bir oyuk vardı.

Kalbim bir mezarlıktı. Uyuyan kemiklerin içine gömülmüş soğuk ve açlıktan ölmek üzere olan bir ilgisizlik. Hiçbir şey onun için üzülmemi sağlayamazdı.

Parmaklıkların arasından iki mühürlü zarf uzattı. "Oğullarımın bunları aldığından emin olabilir misin?"

"Elbette," diye yalan söyledim.



Chapter 29

Lilia

I Bir saatlik derse katlandım ve hiçbir şey anlamadım. Telefon tüm bu süre boyunca yanımda durdu, siteye tıklamam ve o kadar süre içinde kaç tane mide bulandırıcı görüntü biriktiğine bakmam için benimle alay etti.

Sınıftan çıkarken nihayet cesaret edip tıkladım ve bir ağacın altında sessiz bir yer bulup web sitesine girdim ve gönderdiğim videoyu aramak için üç sayfa video arasında gezindim.

Hiçbir şey bulamadım.

Profilime tıkladım ve Yüklediklerim sekmesinin altında hiçbir şey yoktu.

Bir dakika. Ne? *Gerçekten* kaldırılmış mıydı?

Biriktirdiğim jetonlar dokuz yüz otuz beş dolar civarındaydı ama transfer düğmesine basmakta tereddüt ettim. Ya bu, videonun tekrar dolmasına neden olursa?

Hayır. Bırak öyle kalsın.

Videonun tekrar görünmesi endişesine değmezdi. Tony'nin ya da adı her neyse onun fikrini değiştiren şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama şansımı zorlamayacak kadar minnettardım. Öğle yemeği için Darrigan Hall'a giderken içimi güçlü bir rahatlama kapladı.

Spencer benimle girişte buluştu ve beni içeri soktuktan sonra ikimiz de büfeye doğru ilerledik. Oraya geldiğimden beri sadece sıcak kahvaltı yemekleri yemiştim. Öğle yemeğini genellikle avluda yiyordum ve akşam yemeği de genellikle odama kaçırdığım çorbadan başka bir şey değildi.

Tabağımı kaptım ve hepsi de tesis bünyesindeki şefler tarafından hazırlanan limonlu ve kaparili taze balık, kırmızı baharatlı tavuk, Kore Barbekü bifteği, mantı, vegan seçenekler, sayısız meze ve tatlı gibi pek çok seçeneğe göz attım.

"Her şey yolunda mı?" Spencer tabağına patatesleri yığarken arkamdan sordu.

"Yemekler bunaltıcı."

"Evet, her gün bu kadar çok yemek hazırlamaları çılgınca."

Tabağıma biraz pilav ve salatayla birlikte kavrulmuş sebzeler koydum ve ikimiz ön tarafa doğru bir masa bulduk. Uzun sıraya otururken etrafıma bakındım ve gözlerim Profesör Bramwell'inkilere kilitlendi; başka bir profesör olduğunu tahmin ettiğim kişinin yanındaki masadan beni izliyordu.

O sırada diğer profesör de beni görür gibi oldu, gözleri dikkatle bana dikilmişti. Çatalını önündeki tabağa bıraktı ve hemen bakışlarını hiç ayırmayan Profesör Bramwell'e doğru eğildi.

Kaşlarımı çatarak, fısıldaşmalarına konu olup olmadığımı merak ederek arkamı döndüm ve Spencer'ın benden öteye, muhtemelen profesörlere doğru baktığını gördüm.

"Görünüşe göre babam seçkin birkaç kişiye zaman ayırıyor." "Baban mı?"

Başını salladı ve ben de bakışlarının izini takip ederek biraz önce bana bakan, çantasını ve yarısı yenmiş yemek tabağını toplayan profesöre doğru ilerledim.

"Müdür Lippincott bu mu?"

"Evet."

Kıdemli Lippincott duraksayarak tekrar bana baktı, kaşları çatılmıştı ve çevremde Spencer ona el salladı. Yaşlı adam karşılık vermedi. Onun yerine Bramwell'in elini sıktı ve çıkışa doğru yöneldi.

Yanımızdan geçerken, Spencer muhtemelen dikkatini çekmek için yana doğru eğildi. "Baba, seni tanıştırmak istiyorum-"

Yaşlı Lippincott başıyla onaylamadan topallayarak yanından geçti ve yemek salonundan çıktı.

"Seni görmezden mi geliyor?"

"İyi günlerde. Kötü günlerde mi? İyi olanları tercih ediyorum diyelim. Bugün neden bu kadar sinirli olduğundan emin değilim."

Yürüyüşünde fark ettiğim hafif topallama, bir süre önce Lippincott'a evinde saldıran Andrea Kepling adlı evsiz kadınla ilgili okuduğum makaleyi aklıma getirdi. "Hey, Andrea Kepling adında bir kadını tanıyor musun?"

"Kim?"

Etrafa kaçamak bir bakış atarak fısıldaşmalarımı duyabilecek başka öğrenci olmadığını teyit ettim ve öne doğru eğildim. "Babana saldıran kadın."

"Babamın içine solucan koyduğunu iddia eden psikopat mı? Onunla hiç tanışmadım ama evet. Onun yüzünden babamın bacağında korkunç bir yara izi var."

Bu bilgiyi unutmuştum - babamın ona bir şekilde virüs bulaştırdığı iddiasını. "Noctisoma kurtları gibi mi?"

"Kim bilir? Kadın tam bir meyveli kekti."

"Öyle miydi?"

"Evet." Etrafına hızlı bir bakış attı ve daha da yaklaştı. "Babamın birkaç hafta önce öldüğünü söylediğini duydum. Birisi onu kaldığı evde küvetin üzerinde asılı bulmuş." Dili dudaklarında gezindi ve yanımdan geçip arkasına baktı. "Sanırım Bramwell ona otopsi yapmış." Sanki yemek salonunda yankılanan gürültüden adam onu duyabilirmiş gibi alçak sesle konuştu.

Karnında kurtlar. Bramwell otopsiyi yapıyor. Yemeğimi karıştırırken, kafamın içinde çizdiği resmi sessizce özümsedim, bu resim bana onun nasıl ölmüş olabileceğini sorgulattı.

"Babanın onu bir zamanlar tanıyor olma ihtimali var mı?" "Hayır.

Hayatında onunla hiç karşılaşmadığını söyledi."

"Lippincottttt!"

Arkamdan gelen bir sesin irkiltici bağırışıyla döndüğümde, hepsi polo tişörtler ve haki şortlar giymiş, birinin elinde rugby topu olduğunu tahmin ettiğim, Abercrombie kataloğundan fırlamış gibi bir şey taşıyan dört adamın geldiğini gördüm.

Kulaklarımda kan çınlarken masamıza oturmamaları için dua ettim.

Lütfen oturmayın.

Yine de her biri etrafımıza yığıldı, ikisi benim iki yanımda. Çevremdeki adamlardan biri öyle sert bakıyordu ki, neredeyse gözbebeklerinden lazer ışınları çıkmasını bekliyordum. Kaslarımda gerginlik vardı, derimden dışarı çıkma isteği kemiklerimi tırmalıyordu.

"Yeni arkadaşın kim?" diye sordu yanımda dikilen.

"Seni ilgilendirmez." Spencer'ın sözleri bilenmiş olsa da, ses tonu bir eğlence havası taşıyordu.

"*Seni ilgilendirmez*, burada seninle oturmaktan oldukça sıkılmış görünüyor. Burada yenisin, değil mi?" Sonunda bana doğrudan hitap etti ve ben de başımı salladım. "Nerelisin?"

"Buralardan değil."

Adam kıkırdadı ve bankın üzerine çıkarak tamamen bana döndü. "Kimse buralı değildir."

Nefesini omzumda hissedebileceğim kadar kişisel alanımın içinde olmasından nefret ediyordum.

"Bunun için şükürler olsun," diye ekledi arkadaşlarından biri. "Burayla ilgili tüm o hayaletler ve hikâyeler insanı çıldırtabilir. *Doktor Ölüm* gibi," diye fısıldadı ve bir kahkaha attı.

"Söyle bakalım Red. Nerelisin?"

Bakışlarımı öğle yemeğini yiyen Spencer'a kaldırdığımda, artan kızgınlığımdan habersizmiş gibi, beni arkadaşlarından uzak tutmaya niyeti olmadığını anladım. "Neden umursuyorsun ki?" diye sordum, kızgınlığımın sınırı soruyu noktalıyordu.

"Sadece merak ettim. Neden söylemekte bu kadar isteksizsin?" Dudaklarının kenarında beliren hafif sırıtış, zaten biliyor olma ihtimalini düşünmeme neden oldu.

Spencer sonunda, "Hadi Jared, onu rahat bırak," diye söze karıştı.

"Bunun neden büyük bir sır olduğunu anlamıyorum. Artık benim
de bilmem gerekiyor."

"Bu iş iyice garipleşti. Yemek için teşekkürler, Spencer. Sonra görüşürüz." Oturduğum yerden kalktım ve kolumda bir sıkışma hissederek dişlerimi sıkarak beni tutan pisliğe baktım. "Bırak beni. Şimdi."

"Bayan Vespertine. Sizinle biraz konuşabilir miyim?"

Çok daha olgun bir sesle döndüğümde Profesör Bramwell'in arkamda durduğunu gördüm, sinirli bakışları Rugby'ye kilitlenmişti. Sanki onun varlığı masanın üzerine soğuk bir buz kütlesi düşürmüş gibi havam değişti.

Nabzım hızlandı ve kolumu tutan elim gevşedi. Bir
yudum yutkunarak başımı salladım. "Elbette."

Başını hafifçe sallayarak beni peşinden çıkışa doğru itti, ben ona yetişirken adımlarını yavaşlattı. "Yemeğinizi bitirmeyi umuyorsanız özür dilerim. Bir çıkışa ihtiyacınız varmış gibi görünüyordunuz."

"Çok dikkatlisiniz. Yani başım belada değil, öyle mi?"

"Bilmiyorum. Sen söyle." Yemekhanenin hemen dışında durdu ve yüzünü bana döndü, bir grup öğrenci geçerken omzunun üzerinden baktı. "Videoyu sildin mi?"

"Evet. Tabii ki."

"Yani, eğer kanıt istersem, telefonunu bana kendi isteğinle teslim edeceksin."

Gözlerimi onunkilere kilitleyerek çantamdan telefonu çıkardım ve aramızda tuttum."

Sadece telefona baktı ve tekrar bana döndü, telefonu benden almaya zahmet etmedi. "Güzel." Bir an garip bir sessizlik oldu, sonra bakışları yemek odasına kaydı ve geri döndü. "Görüyorum ki siz ve Bay Lippincott iyi tanışmışsınız."

Telefonu çantama geri ittim ve gözlerinin hareketimi takip ettiğini fark ettim. Adamda bir panterin tavırları vardı, hiçbir şey ondan kaçmıyor gibiydi. "O iyi bir insan. Gerçek biri."

"İyi ve *samimi* olmanın nadiren el ele gittiğini gördüm." "Spencer'da durum böyle değil gibi görünüyor."

"Elbette değil." Eli esnedi ve konuşmaya kısa bir ara verdiğimizde kendimi çantasının askısının göğsünün üzerinden geçerek geniş omuzlarını vurgulamasına bakarken buldum. "Geçen haftaki sınavları notlandırdım. Altmış sekiz kişilik bir sınıfta, ki on öğrenci bu sınavda tamamen başarısız olmuş, tam puan alan tek kişi sensin." Dudaklarının hafifçe kıvrılması bunun onu memnun ettiğini gösteriyordu.

Açıklayamadığım nedenlerden dolayı, bu düşünce beni gıdıkladı.

"Nöroparazitolojiyi iyi bilen biri olarak belki de dersi sıkıcı buluyorsun," diye önerdi.

"Kesinlikle hayır. Derslerinizi sürükleyici buluyorum."

Dudakları yine kıvrıldı, bu sefer daha yukarıdaydı. Hiçbir uyarıda bulunmadan, elinde taşıdığını fark etmediğim bir elmayı bana fırlattı. "Belki sonra acıkırsın diye. İyi günler, Bayan Vespertine." Bu sözlerle birlikte avluya doğru yürüdü.

"Hey," dedi Spencer yanıma yaklaşırken. "Gerçekten çok üzgünüm. O herifler tam bir pislik. Doktor Ölüm'le her şey yolunda mı?"

"Evet." Gökyüzünden geçen bir fırtına gibi avludan geçişini izledim. Bu onu tanımlamak için mükemmel bir yoldu -korkunç ve önsezili ama aynı zamanda büyüleyici. "Bana sadece günlük yazılarımdan biri hakkında soru sormak istedi." Garipti, gözlerimi başka tarafa çeviremiyordum.

o zararsız gibi görünen gülümsemeyi düşünmeden edemiyordum. Hâlâ midemi bulandıran bir gülümsemeydi bu.

"Hey, aslında seni öğle yemeğine davet ettim çünkü önümüzdeki Cumartesi bir şey yapıp yapmayacağını bilmek istedim."

Sonunda dikkatimi Bramwell'den çekebildim. "Ders çalışıyorum, büyük ihtimalle." "Seni bir gece izin alıp bir hayır kurumuna katılmaya ikna etme şansım var mı?

benimle gelir misin?" Yüzüme tamamen ilgisiz bir ifade yerleşmiş olmalı ki devam etti: "Mum ışığında konserin olduğu bir gala. Ama söz veriyorum, bu bir randevu değil. Ben sadece... beni deli etmeyecek biriyle gitmeyi tercih ederim."

"Hiç sanmıyorum. Özür dilerim. Ayrıca, böyle bir şey için giyecek hiçbir şeyim yok."

"Bu konuda endişelenmene gerek yok. Elbise benim ikramım olacak. Beni Kendall'la gitmek zorunda kalmaktan kurtardığın için teşekkür ederim."

Kendall'la gitmek zorunda kalmak mı? Güzel olmadığı söylenemezdi ve kesinlikle adama yaltaklanıyordu. Ona sormak pek de angarya sayılmazdı. "Koca bir kampüs var, Spencer. Ve mum ışığı kulağa biraz fazla... *samimi geliyor*."

"Söz veriyorum öyle olmayacak. Lütfen. Gerekirse yalvarmaya hazırım."

İçimi çektim, başım boyun eğmeyi reddediyordu. Genel olarak sosyal etkinliklerden nefret ederdim ama zenginler için yapılan bir etkinlik şüphesiz kurdeşen dökmeme neden olacaktı. "Eminim sorabileceğin başka biri vardır."

"Yok, sizi temin ederim."

Kollarımı kavuşturarak ofladım, bu kadar empatik olduğum için kendimden nefret ediyordum, çünkü onun isteğini gerçekten dikkate alıyordum. "Saat kaçta?"

"Sekizde başlıyor. Gece yarısı bitiyor." "Gece yarısına kadar dışarıda kalmayacağım."

"Sorun değil. Ne zaman dönmen gerekirse seni eve bırakırım. Scout'un onuru."

Lanet olsun, adam kolay pes etmedi. "Götürmek isteyeceğin başka biri olmadığına emin misin?"

"Olumlu."

Yapma, Lilia. Pes etme. "Tamam, gideceğim."



Chapter 30

Lilia

Balışma sırasında kendimi yine Adderly Anıtı'ndaki metinleri okurken buldum ve daha önce olduğu gibi Mary Elizabeth'in hikayesi beni okulun tarihine çekti. Adderly'nin günlüklerinin bir kısmı yasak olmasına rağmen, hastalar üzerinde yapılan bazı deneyleri detaylandıran bir tanesini ele geçirebildim. Benden sadece bir yaş küçük, evli bir adamla ilişkisi olan genç bir kadını anlattı. Saygın geçmişi nedeniyle, kasabasının din adamları bu kadar dindar birini baştan çıkarmak için cadı olması gerektiğine karar vermişti.

Bununla alay ettim.

Sonuç olarak, kadın yargılanmayı beklemek üzere adaya gönderilmişti. Geçen sefer hakkında okuduğum Dr. Stirling -hastalarının kötü ruhlarını uzaklaştırmak için veba üniforması giyen ürkütücü doktor- görünüşe göre din adamlarını kadının ruhunu kurtaracak yöntemleri olduğuna ikna etmiş ve böylece halka açık bir yargılamayı ve yakılmayı önlemişti.

Okumaya devam ettiğimde kaderinin Dr. Stirling'in ellerinde daha güvenli olmadığını gördüm. Onun gözetimindeyken gözlerinden biri çıkarılmış, dili alınmış ve ağzı dikilerek kapatılmıştı. Notlarda vücudunu arındırmak için Stirlic asidi ile beslendiği, ancak ölüm şeklinin aşırı kan kaybı olduğu, siyah kan için kanamaya zorlandığı yazıyordu.

Orada durakladım, kaşlarımı çattım. Siyah kan mı?

Manastırdayken akıl sağlığı önemli ölçüde bozulmuştu ve halüsinasyonlardan ve karnında yılan hissinden dolayı dehşete düştüğünü ifade etmişti.

Yine kendimi uzaklara bakarken buldum. *Bu mümkün müydü...*

Not beni başka belirtiler aramaya yöneltti. Ve bir tane daha buldum; şeytani bir özellik olarak kabul edilen parlayan gözler. Birkaç sayfa daha ilerledikten sonra, sivriltilmiş siyah dişleri olan kaba bir insan kafatası çizimi üzerinde durakladım. Yanındaki notta bunun, ilk kolonistlerin adaya geldiği dönemde adada yaşayan Cu'unotchke kabilesine ait olduğu belirtiliyordu. İlk Akadlılar tarafından vahşiler, canavarlar olarak görülüyorlardı; et parçalamak için kullandıkları düşünülen siyah taş dişleri ve bir hayvanınki gibi parlayan gözleri vardı. Kafatası taslağının hızlıca bir resmini çektim, özellikle kemikteki garip işaretlere odaklandım - ince ve siyah, neredeyse oyulmuş gibi görünüyorlardı, küçük çatlaklar gibi.

Zihnim düşüncelerle dolup taştı. Profesör Bramwell bu organizmanın uzun bir geçmişi olduğunu söylemişti. Bunun 1700'lere kadar uzanıyor olması mümkün müydü? Kendisiyle görüşmemde otopsi bulgusu olarak kemik çizgilerinden de bahsetmiş ve bunun otuz yıl önce ortaya çıktığını söylemişti. Babası Noctisoma üzerinde mi çalışıyordu? Crixson çalışmasının temeli bu muydu?

Düşüncelerim hızla daha öncesine, Spencer'la öğle yemeğine ve babası ile karnındaki solucanlardan da bahseden Andrea Kepling'in tartışmasına kaydı. Bramwell ona otopsi yapmıştı. Profesör Bramwell'in söyledikleri doğruysa, ada dışında vakalara nadiren rastladığını ve bunun insandan insana yayılmadığını söylediyse, Andrea Kepling'in Dracadia'dan gelmiş olması mümkün müydü?

Çalışmadan kaçan hastalardan biri olması mümkün müydü?

Yarım yamalak internet bağlantısı olan bilgisayarın başına geçtim ve daha önce olduğu gibi arama çubuğuna *Andrea Kepling* yazdım. Daha önce okuduğum makale üç sonuçtan biriydi, ikisi de Lippincott'a yaptığı saldırıyla ilgili aynı manşeti atan gazetelerdi. Ancak üçüncüsü Anon Amos adında bir blog yazarı tarafından yazılmıştı ve ben de ona tıkladım. Diğer iki makaleyle aynı detayları verse de bir fark vardı: Andrea'nın Crixson Projesi'ne katılımını sorguluyordu, tıpkı benim yaptığım gibi.

Hemen Crixson Projesi'ni araştırdım ve açıklanamayan altı ölümle ilgili bir makale buldum.

Hepsinin bir şekilde intihar olduğu düşünülüyordu.

Hepsi boğulma, diğer iki hastadan hiç bahsedilmiyor.

Merakla daha derine indim ve Dracadia'da uzun süredir profesör olan Dr. Warren Bramwell tarafından yürütülen deneyin çok kısa bir özetini sunan başka bir makaleye ulaştım.

Profesör Bramwell'in babası.

Proje, insüline bağımlı diyabetin etkilerini tersine çevirdiği söylenen bir aşılamayı test etmeyi amaçlıyordu. Görünüşe göre, kadınlara verilen şey vücudun bağışıklığını hedef alarak insülin salgılayan pankreas beta hücrelerine saldıran lenfositleri bloke ediyordu. Diyabet için olası bir tedavi.

Projeyi hızla durduran trajik sonuç dışında.

Ne yazık ki sözde intiharlar hakkında çok fazla bilgi yoktu.

Dergiyi topladıktan sonra hızla Kelvin'in bilgisayarda kitapları kontrol ettiği kasaya koştum. "Crixson Projesi hakkında herhangi bir bilgimiz var mı?"

"Var, ama korkarım projeyle ilgili trajedi nedeniyle bu referanslar kilitli ve erişilemez durumda."

"Elime geçebilecek bir şey var mı? Belki sadece projenin bir özeti bile olabilir?"

"Korkarım yok, Bayan Vespertine. Adderly'nin günlüğüyle işiniz bitti mi? Akşam paydos etmeden önce onu kasaya geri götürmem gerekiyor."

"Evet. Teşekkür ederim."

Bununla ilgili bir bilgi olmalıydı. Mel başka nasıl bu kadar çok şey bilebilirdi ki?

Belki de benim yararlanabileceğim başka kaynakları vardı.

İç çekerek arkamı döndüm ve bilim kanadının karşısında, Profesör Bramwell'in masalardan birinde bazı metinleri okuduğunu gördüm. Bir kitabın üzerine eğilmiş, parmakları saçlarının arasında yoğun bir şekilde ders çalışan adamı görünce ciğerlerimdeki hava bir balon gibi söndü.

"Sizi biraz rahatsız edebilir miyim?" Kelvin arkamdan sordu ve beni büyümden kopardı.

Başımı sallayarak etrafımda döndüm. "Elbette. Neye ihtiyacınız var?"

Bana bir yığın fizik kitabı uzattı. "Lütfen bunları raflarına geri koyun."

"Elbette." Çağrı numarasına baktım ve Profesör Bramwell'in oturduğu koridorla aynı koridor olduğunu fark ettim. Gözlerimi ondan ayırmadan

Çalışırken adamı süzmemeye çalışarak klasörleri taşıdım - özellikle de aklım onu Andrea Kepling hakkında sorgulamamı istediğinde.

Baş belası olma.

Neden adam odaya girdiğinde nabzım hızlandı?

Bakışları altındaki masada duran kitaptan hiç ayrılmıyordu ve ensesini ovuşturduğunda parmaklarım açıklayamadığım bir nedenle karıncalanıyordu.

Daha

yakına.

Daha

yakına.

Koridora ulaştığımda Andrea Kepling konusunu nasıl açacağımı düşünmekten başım dönüyordu. *Her zaman bu kadar araştırmacı olmak zorunda* mısın*? Sadece hava durumunu sor. Ya da spora*.

Spordan nefret ederdim.

Lanet olası bir suya ihtiyacı olup olmadığını sor, ama Noel aşkına Andrea Kepling hakkında soru sorma.

Masaya yaklaştım, sinirlerim her saniye daha da cesaretleniyordu. *Cüretkâr ol.* Nefesim ciğerlerimde toplandı ve sonuçsuz bir nefes vererek rafa doğru ilerlemeye devam ettim.

Sanki birinin geçtiğini hissetmiş gibi başını hafifçe çevirdi.

Yanında kısa bir süre durakladım, kafamda uçuşan milyonlarca sorudan hangisine cevap vereceğimi düşünerek dudaklarımı araladım. "Devryck!" diye seslendi tanıdık bir ses ve ben profesörü görmek için döndüm Gilchrist gözleri parlayarak Profesör Bramwell'e odaklandı.

Arkamı döndüğümde gözlerinin benimkilere kilitlendiğini gördüm. Karnımda garip bir his dalgalandı ve metinleri daha sıkı kavrayarak yanından geçip raflara doğru ilerledim. Çevremde Gilchrist'in çalışma alanının yanındaki masasındaki sandalyelerden birine kayışını izledim.

"İyi haberlerim var! Düzinelerce enfekte olmamış örnek daha bulmayı başardım. Koruma Derneği pek heyecanlanmadı ama bu araştırmanın önemini anladılar."

Kulak misafiri olmak çok yakışıksız bir davranıştı ama kendime engel olamadım.

"Harika. Teşekkür ederim."

Aralarında bir süre sessizlik oldu ve ben koridorun diğer ucundan bir sonraki sıraya geçtim, orada bir kitabı rafa kaldırıyormuş gibi yaptım.

"Neden aramalarımı görmezden geliyorsun?" Öncekinden daha alçak bir sesle konuşuyordu ama kelimeleri seçebiliyordum. "Kafam... karışık. Son karşılaşmamızı düşünüp duruyorum, seni üzecek ne yapmış olabileceğimi hayal etmeye çalışıyorum."

"Bu konuşmayı tekrar yapmayacağım."

"Devryck... Ben .... Sanırım sana aşığım. Seni düşünmeden duramıyorum."

Kitapların arasından, parmaklarının sabırsızca masaya vuruşunu, omuzlarının sinirlenişini izledim. Kadın konuştukça bu bomba daha çok patlıyordu.

"Bir kez daha," dedi çapkın bir sesle. "Ofisimde. Söz veriyorum seni bir daha aramayacağım."

"Hayır."

"Hayır mı?" Kaşları yukarı kalktı, az önce tokat yemiş gibi bir ifade takındı. "Başka biri mi?"

Duraksadım, cevap vermesini beklerken tek bir nefes bile almadım. Nedense benim de bilmem gerekiyordu. Kitapların arasından bakarken yumruğunun sıkılışını yakaladım.

"Neden bana cevap vermiyorsun?" diye dürttü, adamın işaretlerini anlamadığı belliydi.

Sen karışma. Bu seni ilgilendirmez.

Daha önce yemekhanede olanlar da onu ilgilendirmiyordu ama yine de müdahale etmekte tereddüt etmemişti. Ve ben de bunun için minnettardım.

Derin bir nefes alarak koridorları tekrar dolaştım ve boğazımı temizleyerek onun arkasında durdum. "Profesör Bramwell?" Kalbim göğsümde çarpıyordu, kendimi bu duruma sokacak cesareti bulduğuma inanamıyordum.

Karşılığında hiçbir şey söylemeden başını yana eğdi ve ben de titremelerini engellemek için nemli avuçlarımı birbirine kenetledim.

"İstediğiniz ökaryotik patogenez metnini buldum." Tamamen yalandı ve kelimelerin ağzımdan bu kadar kolay döküldüğüne gerçekten inanamıyordum.

Kaşlarını çatarak koltuğunda iki büklüm oldu ve bir an beni inceledi.

Lütfen beni bir aptal gibi gösterme. "Eğer beni takip etmek istersen, sana yerini gösterebilirim."

Acı verici bir sessizlik daha ve o geniş omuzlarını geriye attı. "Evet. Elbette." Gilchrist'e baktı, ben de bakmaya cesaret edemedim.

O anda ona baktım. Kadın muhtemelen öldürücü bakışlarıyla beni parçalara ayırıyordu. Ayağa kalktığında nihayet bir bakış attım ve Gilchrist'in yüzündeki ifade ensemden aşağı bir ürperti gönderdi.

"Profesör Gilchrist," dedim başımı sallayarak onaylarcasına.

Dudakları sahte bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Başımı sallayarak beni dört koridor aşağıya kadar takip etmesini söyledim ve yeterince uzaklaştıktan sonra arkamı döndüğümde gerçekten de beni takip ettiğini gördüm.

Ellerini ceplerine sokarak yaklaştı. "Ya inanılmaz derecede zekisin ya da son derece meraklısın."

Boğazımı tekrar temizleyerek bakışlarımı indirdim. "Özür dilerim. Bir çıkışa ihtiyacınız varmış gibi g ö r ü n ü y o r d u n u z ," dedim, daha önce yemek salonunda söylediği sözleri yineleyerek.

Daralmış gözlerinin arasından, o rahatsız edici, çalışkan haliyle bana baktı. "Bilim kanadında mı çalışıyorsun?"

"Evet."

"Ne sıklıkla?"

"Haftada dört gece, efendim."

Bir dakika daha baktı, bakışlarının ağırlığı üzerime çökmüştü. "Teşekkür ederim, Bayan Vespertine."

Yanımdan geçip giderken arkamı döndüm. "Profesör Bramwell,

bekleyin." Durakladığında, düşüncesizce davrandığım için anında

pişman oldum.

"Bir soru sorabilir miyim?"

"Soruya göre değişir."

Ya o zaman ya da hiç. Onun tüm dikkatini bu şekilde çekmek muhtemelen bir daha olmayacaktı. "Bana özel bir şey söylemeyeceğinizi biliyorum ama Andrea Kepling'le ilgili bir soruya cevap verebilir misiniz diye merak ettim."

Tekrar yüzünü bana döndü ama hiçbir şey söylemedi. Yine de soru alnının gergin örgüsüne kazınmıştı. *Onun hakkında ne biliyorsun?*

"Otopsi için buraya gönderildiğini biliyorum."

"Peki bu bilgiye nasıl ulaştınız?"

"Söylemeye yetkim yok." Gerçi beni Spencer'la birlikte gördüğüne göre, bunu anlayacak kadar zeki olduğundan şüpheleniyordum. Spencer'ı ispiyonlamak istemesem de, çaresizce cevap arayışım bu endişelerimi önceliklerimin gerisine itti.

Öfkeli bir hışımla kollarını kavuşturdu ve dikkatimi pazılarındaki kas çıkıntısına çekti. "Sorunuz nedir? Unutmayın, onun tıbbi kayıtlarıyla ilgili herhangi bir bilgiyi ifşa etme iznim yok."

Bu da sorumu akıllıca sormam gerektiği anlamına geliyordu. "Noctisoma'yı nasıl edinmiş olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

Yanakları sırıtarak seğirdi ve bir adım daha yaklaştı. Daha da yaklaştı. Ta ki ben onun nefis parfümünün kokusunu alana kadar. "Böyle bir teşhisi asla doğrulamadım."

Yine de bunu açıkça reddetmemiş olması bana yalan söylüyor olabileceğini söyledi.

Sert bir bakışla onu kıstırdım. "Lippincott'un karnına solucan koyduğunu iddia etti. Otopsi için size gönderildi. Bunu oldukça tesadüfi buluyorum."

"Sizi uyarmama izin verin, Bayan Vespertine. Siz vahşi bir alevin etrafında dans eden şaşkın bir pervanesiniz. Meraklarınızın akıl almaz tehlikesine karşı körsünüz."

"Gerçeği bilmek istiyorum."

"Gerçek, güçlülerin soyut bir lüksüdür."

Bundan şüphem yoktu, özellikle de Dracadia gibi bir yerde, ama bunu kabul etmeyi reddettim. "Buraya cevaplar bulmak için geldim Profesör. Soru sormaktan korkmuyorum."

"Ne pahasına? Bursuna mı? Geleceğiniz mi? *Hayatınız* mı?"

"Bu bir tehdit mi?"

"Evet." Bir adım ileri atarak beni arkamdaki rafa yasladı ve elini uzatarak bir tür kafes oluşturdu. "Kiminle uğraştığının farkında değilsin."

Daha önce de erkekler tarafından köşeye sıkıştırılmış, onlardan korkmuştum ama Profesör Bramwell için durum böyle değildi. Bu neredeyse bir davet gibi hissettiriyordu. Bir cesaret. Kalbim göğsümde çarparken çenemi meydan okurcasına kaldırdım. "Kiminle taşak geçiyorum ben?"

Bakışları çok samimi hissettiren bir şekilde dudaklarıma kaydı. O anda kafasında çalkalanıyor olması gereken düşünceleri yanlış anlayamayacak kadar perçinlenmiştim. "Aynı anda hem bu kadar uysal hem de cesur olabilmen büyüleyici." Dili dudaklarında gezindi ve dudaklarını dudaklarıma bastırmak gibi cüretkâr bir şey yapması için dua ettim. "Tartışılmaz bir şekilde zekisin, bu yüzden aptalca davranmayı bırak. Bu işin peşini bırak."

Beni geçip gitti ve köşeyi döndüğünde titrek bir nefes aldım. Vay canına, adam çok sertti.

Ama o noktada Doktor Ölüm bile beni korkutamazdı. Merakım daha da artmıştı. Bu yerin duvarlarında karanlık sırlar, geçmişin iskeletleri vardı ve ben bunları balyozla mezardan çıkarmaya niyetliydim.



Chapter 31

Devryck

"W "Lanet olası bir sorunum var." Lippincott önümde volta atarken ben de ofis sandalyemde arkama yaslanmış, adamın bir şeylerden dolayı çözülmesini izliyordum. Kendi kendine birisinin onu öldürdüğünü mırıldanıp duruyordu.

Ona yalan söyledi, kafatasını neredeyse çiğ çiğ ovaladığı için saçları dağılmıştı. "Kız. Kız bir sorun."

"Hangi kız?" İçkimi rahatça yudumlayarak sordum. Gerçi kimden bahsettiği konusunda oldukça iyi bir fikrim vardı.

Başını salladı, adımlarını yavaşlatmaya zahmet etmedi. "Benimle taşak geçme. Hangi kız olduğunu biliyorsun. *O* kızı. Sana izlemeni söylediğim kız."

"Ve izledim. Peki, sorun nedir?" Normalde onun endişesini biraz eğlenceli bulurdum. Laboratuvarımda beni bekleyen, yeni hazırlanmış bir toksin enjeksiyonu gibi çok daha heyecan verici bir şey olduğu gerçeğinin ışığında, sıkılmıştım.

"Sorun ne? Onu gördün mü?"

Neredeyse her gece gözlerimi kapattığımda, ama bunu yüksek sesle söylemeye zahmet etmedim.

"Annesinin tıpatıp aynısı!" "Bazı

çocuklar öyledir."

"Benimle alay etmeyi bırak, Devryck!" Yumruğunu masama vurdu ama öfkesiyle gözümü korkutmayı başaramadı. Omuzlarını dikleştirmiş, gözünü budaktan sakınmayan bir cesaretle bana bakıyordu, sabrımın tükenmeye başladığını görünce

çoktan yıpranmaya başlamıştı. "Annesi diğer *kayıp* kadın. Babanın boktan çalışma odasındaki kaçak."

Hay sikeyim. Kaşlarımı çattım. Aradaki bağlantıyı kurmayacak kadar kalın kafalı olmasını umuyordum -ki o hatalı adli tıp raporunu okuduğumdan beri benim de şüphelerim vardı. "Bundan eminsin," dedim aptalı oynayarak.

"Böyle bir yüzü unutacağımı mı sanıyorsun?"

Lilia'nın sorduğu sorulara bakılırsa, annesinin araştırmaya katıldığından haberdar olduğu izlenimini edinmemiştim. Aksi takdirde, sorduğu sorularda çok daha açıklayıcı olacağından şüpheleniyordum.

"Sana ona göz kulak olacağımı söylemiştim, olacağım da." Bardağını doldurmak için burbon sürahisine uzandım, çünkü lanet olsun, yüzü kıpkırmızı olmuş, felç geçirmesine iki nefes kalmış gibi görünüyordu. Kendi kadehimi doldururken, "Şimdiye kadar hiç sorun çıkarmadı," diye ekledim. Annesinin Crixson'a katıldığına dair şüphelerimi doğruladığından beri, bunun olasılığını aklım almıyordu. Kader yine uyuşturucu piposuna vurmuş olmalıydı ki babamın hayattayken ne kadar hıyar biri olduğunu bana hatırlatıp duruyordu.

"Burada olmasının bir nedeni var Devryck. Şüphesiz bilgi toplamaya çalışıyor. Ve bunu yaptığında, kendimi bir kez daha idam mangasının önünde bulacağım. Lanet olası baban bununla hayatımı *mahvetti*." Masamdan kalktı, tekrar volta atmaya başladı. "Mahvetti!" Sanki babam şu anda karşısında duruyormuş gibi deli gibi havayı yumrukluyordu. Onu suçladığımdan değil. Benim de atacak birkaç yumruğum olurdu.

"Sakin ol. O sadece organizmayı merak ediyor."

Beni görmezden gelerek içkisini masadan aldı ve parlak yüzeye likör damlaları döktü; bu beni çok rahatsız eden bir gözlemdi. "Gilchrist onu *Crixson Hall'*a atadı. Bunun bir kaza olduğunu mu düşünüyorsun?" İçkisini geri yuvarladı, kendi sorusuna cevap verecek kadar beklemeyince neredeyse boğuluyordu. "Hayır. O kadın benimle uğraşıyor. Onu terfi ettirmediğim için lanet hayatımı sabote etmeye çalışıyor!" Başını salladı, sonra volta atmaya ve içkisini yudumlamaya geri döndü. Hırıldayarak kravatını gevşetti ve deli görünümünü daha da arttırdı. "O yalancı bok parçası. Sümüklü orospu çocuğu yüzüme karşı yalan söyledi!" Langmore'dan mı, kızın annesinden mi yoksa başka birinden mi bahsettiğini anlamak zordu. "Yanılmışım. Ona burada bir sömestr vermek berbat bir fikirdi. Boktan!"

"Bu sonuca daha yeni mi varıyorsun?"

"Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Soyadı aynı değil. Transkriptleri lanet olası bir aile albümüyle birlikte gelmedi!" Ellerini kafatasının üzerinde gezdirip dururken, kafasındaki tüm saçları temizlememiş olması bir mucizeydi. "Gitmek zorunda."

"Sorunu kontrol altına almak daha akıllıca olmaz mı? Gizlilik anlaşması imzaladı, yani Noctisoma ile ilgili tek kelime bile edemez. Yasal tepkiler olmadan olmaz."

Çenesini kaşıdı, belli ki bakışlarını kaçırırken söylediklerimi düşünüyordu. "Başka bir ailesi var mı?"

Ona Lilia'nın kişisel bilgilerini söyleme fikri hoşuma gitmemişti ama söylememek de merakını körükleyebilir, Lilia'ya göz kulak olacağıma güvenmek yerine onu daha yakından izlemesine neden olabilirdi. "Bir üvey kız kardeş ve annesinin eski erkek arkadaşı."

Bir yudum daha aldı ve parmaklarını şıklatarak bir yudum daha istedi. "Peki anne öldü mü? Öldüğünü biliyor muyuz?"

Sürahiyi önüne ittim, adam içkisini her emdiğinde ona mecbur kalmayı reddediyordum ama yine dökerse Tanrı yardımcısı olsun. "Anladığım kadarıyla dört yıl önce."

İçkisini doldurdu ve kenarından sıçramasını izledim, ama şanslıydı ki bardakta kaldı. "Sana hiç soru sormadı mı?"

Bu gülünçtü. "Evet. Bir yığın soru. Hiçbiri ilgili değil." Arkama yaslanıp ayaklarımı masaya vurduğumda sandalye gıcırdadı. "O sadece annesinin hayatını alan hastalığa çare bulmayı hayal eden bir kız."

"Crixson hakkında hiçbir *şey* sormadı mı?"

"Hayır. Hem ne önemi var ki? O dosyalar kilit altında. Annesi ve Kepling hakkındaki bilgiler artık mevcut değil. Paranoyaklaşıyorsun." Hayranlık dışında kızla hiçbir bağım, hiçbir sadakatim yoktu. Onu koruduğum gerçeği bana hiç mantıklı gelmiyordu.

Uzun bir nefes vererek karşısındaki sandalyeye kaydı. "Belki de haklısın. Ne yapabilir ki? Hiçbir şey." İçki bardağının tamamını bir dikişte bitirdi ve bardağı masama çarptı. "Tamam. O kalıyor. Şimdilik."

O anda aklıma Lilia'nın kayıtlı kalması için pazarlık yaptığım geldi.

Nedenini bir bilsem.

I Lilia'nın videosunun durakladığı telefonuma baktım.

Bir gece önce rüyamda onu görmüştüm. O uzun, ince parmakları kollarımın üzerinde ve ensemde geziniyordu. Kütüphanedeki konsantrasyonumu böldüğünde, tüm öğleden sonra ve akşam boyunca yanımda taşıdığım bir işkence. Gilchrist bir baş belasıydı, ama Lilia, o bir Dikkat dağıtıcı. Sinir bozucu bir şekilde hoş karşılanan bir şey.

Onu kitap raflarına sıkıştırdığım zaman gözlerindeki bakışı düşündüm. Beni kızın zehirli büyüsüne tutsak eden her neyse onu sona erdirmek için dudaklarına yapışmak istememe neden olan o meydan okuyan parıltıyı. Beynimin kimyasını bozan o sinir bozucu kokusu. Şüphesiz erkekleri kendi sonlarına sürükleyen lezzetli büyüsü.

Tek bir dokunuş. Tek bir dokunuş bu acı verici merakı sona erdirebilirdi ama beni deliliğe sürükleyebilirdi.

Bu kadar meraklı olduğu için ona lanet olsun. Sormaya başladığı sorular tehlikeli sulara dalmıştı, özellikle de Lippincott annesinin kim olduğundan şüphelendiğinden beri ve eğer yanlış kişi onu duyarsa, bunun onun için ne anlama geleceğini kim bilebilirdi.

Ona karşı geliştirmeye başladığım bu gizli takıntıdan nefret ediyordum. Bu yanlıştı.

Yaşı ilerlemiş olsa da, aslında bir kadın olsa da, hâlâ yasaktı ve içimde herhangi bir özlem duygusu olması bile son aşılamamın ne kadar etkili olduğunu kanıtlıyordu.

Şırıngayı kutusundan çıkardım, soluk mor madde bir yudum için damarlarımı karıncalandırdı. Toksin, onu aldığım onca haftadan sonra benim için çok daha yavaş bir hızda metabolize olmaya başlamıştı, ancak klinik deneyler için yeterince stabil değildi. Parazitin yokluğunda, kendini yenilemek için gerçek bir mekanizması yoktu ve bu nedenle etkileri kısa ömürlüydü. Parazitin sonraki nesillerinin insan genetiğine karşı daha spesifik olduğu kanıtlanmıştı, ancak bir kusur kalmıştı. Sürdürülebilirlik.

Ve paraziti üretmek ve ona patofizyolojimizi öğretmek için insan kurban etme meselesi.

Diğer sorun ise üreme ihtiyacımı tetikleyen bir yan etkiydi.

Parazitin kendisi olmasa bile, kendime verdiğim aşı saflaştırılmış toksinden başka bir şey olmadığından, yine de beni

Beynim bir şeyleri becermek istiyordu. Kampüsteki birçok genç ve doğurgan kadının varlığında bile çoğunlukla kontrol etmeyi başardığım bir dürtü. Kendime isteyerek enjekte ettiğim toksin tarafından yürütülen kimyasal bir mekanizma.

Çünkü bağışıklık sistemimi zorlayan ve tıbbi durumumun hasarını etkili bir şekilde onaran koruyucu proteinlerin yaratılmasına yardımcı olan da bu toksindi. Geçici de olsa tersine çevirdi. Kaslarımın kilitlendiği ve başımın acıyla çarptığı her yeni olay, toksinin güçlü protein ordusu tarafından yeniden inşa edilmesi gereken yeni bir yıkımdı.

Ve hala kalbime ulaşma riski taşıyordum.

Hastalığa neden olan hatalı genetiğin tamamen tersine çevrilmesini sağlayacak şekilde toksini daha iyi kontrol edebileceğim günü özlemle bekliyordum. Aynı hastalık babamı da öldürmüştü.

Aradığım şey, araştırmamın başarma potansiyeline sahip olduğu şey için yüceltme değildi. Sadece tekrar bir şeyler hissetmek istiyordum.

Bölgeyi alkolle temizledikten sonra iğneyi damarıma hizaladım ve etime batırdım. Acımadı. Sıvı yakmadı. Sadece yaranın etrafında küçük bir miktar kan toplandı, onu da pamukla kapattıktan sonra şırıngayı çıkardım.

Başka bir laboratuvarda olsaydım, kendimi denek olarak kullandığım için rezil olurdum. Lisansımı kaybeder ve akademiden kara listeye alınırdım.

Neyse ki Dracadia başka bir üniversite değildi.

Eğer haberdar olsalardı, ilerlemeyi rapor etmeye devam ettiğim sürece görmezden geleceklerinden şüpheleniyordum. Ve ölmediğim sürece. Üst kattaki laboratuarlarda meşruiyet duygusunu korurken, burada, özel laboratuarımda, her şeyden paçayı kurtarabilirdim - cinayetten bile.

Babamın araştırmasını üstlenmeyi kabul etmem için ikna edilmem gerekmemişti. Ölüm döşeğindeyken, hayatı boyunca yaptığı çalışmaların onunla birlikte öleceğine yemin etmiştim. Beni bu konuda düşünmeye teşvik eden Lippincott oldu. Kendi rahatsızlığımı tedavi etme potansiyelini araştırmak için. Araştırmayı finanse etmeyi kabul etmiş ve babam tüm akademik camiayı kendinden uzaklaştırdıktan sonra bu konuya olan ilgiyi yeniden canlandırmak için çalışmıştı.

Başarılı olmasına ihtiyacım vardı.

Kendimi babamın aşağılayıcı mirasından kurtarmak için çaresizdim.

Toksin damarlarımda dolaştıkça oda eğilip bükülüyordu. Dopaminin yoğun dalgalanmasıyla üzerimden coşkulu bir yükseliş geçti. Homurdanıyordum.

Toksin kan dolaşımıma karıştıkça geriliyor ve inliyordum. Dokunma duyumu geri getiremese de, her doz acı çektiğim nöbetleri azalttı. Ve tabii ki libidomu körükledi.

Telefonuma ve Lilia'nın duraklatılmış videosuna uzandım.

Kes şunu, diye ısrar etti aklım. *O değil*.

Bu kızda kendi kurallarımı çiğnememe neden olan şey neydi?

Belki de Lippincott'un onu izlediğini bilmekti. Yüzeyin altında köpekbalıklarının gizlendiği sakin bir denizde farkında olmadan yüzüyordu ve bu kırılganlık bana hitap ediyordu.

Belki de bana meydan okuması ve ona karşı olan tüm önyargılarıma meydan okuması, o kırılmaz direncini son derece çekici bulmamdı. Damarlarımdaki ateş kanımı kaynattı.

Ne gerekçelendirebildiğim ne de anlayabildiğim nedenlerden dolayı ona çekilmiştim. Beni çok sinirlendiren bir farkındalık. O, beynimde kaşıyamadığım bir kaşıntıydı. Ders sırasında gözümün ucunda beliren ve düşüncelerimi dağıtan çıldırtıcı bir ışıltıydı. Tek bir bakışla baştan çıkaran türden bir kız. Bir dudak ısırığı.

Ve çelik kancalarla dikkatimi çekmişti.

Onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyordum, kim olduğunu, nereden geldiğini, o parlak zekâsının nasıl çalıştığını.

Ama bu doğru değildi.

Telefonu ulaşamayacağım bir yere ittim, çünkü lanet olsun, o videoyu izleyen diğer sapıklar gibi ben de kolayca boşalabilirdim. Bunun yerine sandalyemde geriye yaslandım ve sikimi serbest bıraktım. Geçmişte olsa Gilchrist'i arar, ağrımı dindirmesini ve beni seks sırasında çoğu zaman kaçan türden bir mutluluğa götürmesini isterdim. Gözlerimi kapadım, Gilchrist'le son seansımızı hayal ettim, onu dizlerinin üzerine çöktürmüştüm, dudakları sikimin etrafındaydı. Elimin her vuruşunda bir hayal kırıklığı hissediyordum. Ritmi hep bozuktu ve nedense yanlışlıkla dişlerinin sikime değmesinden hoşlandığımı sanmıştı.

Elimi şaftımda aşağı yukarı pompalarken kaşlarımın çatıldığını hissedebiliyordum, fantezi benim için tam olarak yapmadığı için et yumuşuyordu.

Kafamda yeni bir görüntü belirdi. Ateşli

kumral saçlar.

Kutup yeşili gözler.

Etimi keşfeden yumuşak, somurtkan dudaklar.

Her damla kan doğruca sikime akarken vücudum sertleşti. Kendimi durduramadan, Lilia'nın kısa eteğini yukarı kaldırmış ve külotsuz, benimle alay eden görüntüleriyle kendi elimi beceriyordum. Karnım huzursuz edici bir rahatsızlıkla inip kalkarken, sikim bundan zevk alıyordu. Yumruğum sarhoş edici bir ahlaksızlık ritmi atarken, onun saçlarına dolandığını, ağzını en zarif ve pis şekillerde kullandığını hayal ettim.

Kafatasımın arkasına çarpan bir ışık patlamasıyla başımı geriye attım. Sıcak fıskiyeler yumruğumun üzerinde patlayarak son vuruşları kayganlaştırdı. Vücudum titreyerek bir inilti çıkardım, lanet bir inilti. Boşaldığımda hiç ses çıkarmadım ama acı çok tatlıydı. Başımı koluma yasladım, son darbeleri vurdum ve tekrar titredim.

Burnumdan sertçe nefes alarak nefesimi tutmaya çalıştım ve sonunda vicdanım beni yakaladığında tekrar inledim, ama bu sefer hayal kırıklığı içinde. "Lanet olsun."

İşte böyle, Lilia Vespertine bir öğrenciden daha fazlası olmuştu.

Ciddi bir sorundu.

"I Onları hissedebiliyorum. Bağırsaklarımın içinde. Onları oraya sen koydun! Seni orospu çocuğu!" Barletta hücresinin içinde bir uçtan diğerine topallayarak yürüyordu. "Sürünerek girip çıkıyorlar, girip çıkıyorlar."

"Sakin olun Bay Barletta." Duvarları taradım, daha fazla ıslak leke fark ettim - muhtemelen cinsel isteklerini giderdiği birçok nokta. Öğürme isteğimi bastırmak için keşke burnuma sıkmak için bir parça Vicks ya da NeutrOlene getirseydim diye düşündüm. Ölü bedenlerin kokusuna alışmıştım ama bu tamamen başka bir şeydi.

"Hayır! Rahatlamayacağım!" Kendini kafesinin parmaklıklarına çarptı. "Beni içten dışa doğru yiyorlar! Hissetmediğimi mi sanıyorsun!"

İçimi çektim, kafam hâlâ ukala bir ağzı olan sinir bozucu bir kızılın etrafında dönüyordu. "Sadece ölünce tüketmeye başlarlar. Hissettiğin şey bir büyüme dalgası. Ve belki de halüsinasyon."

"Çıkmalarını istiyorum. Çıkarın onları içimden!" Parmaklıklara, eklemlerine acı veren bir çatırtıyla vurdu. "Lütfen!"

"Zamanla. Söz veriyorum. Otursana." Küçük öfke nöbeti sırasında devirdiği sandalyeyi işaret ettim. "Hikâyemi bitireceğim ve

Sana biraz su getireyim."

Ürkek gözler güvensizlikle dolup taşarak bana baktı. "Küçük bir Dixie bardağı su değil. Dolu bir bardak istiyorum! Buzlu."

"Oldu bil."

Elleri titreyerek sandalyeyi parmaklıklara yaklaştırdı ve oturdu, görünüşe göre eskisinden daha sakindi. Hastalığın ilerlemesiyle birlikte, kaçma arzusuyla patlamaları giderek daha şiddetli bir hal alacaktı.

"Sürünme hissi dışında kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Kaslarım ağrıyor. Bazen derimin üzerinde bir şey sürünüyormuş gibi hissediyorum." Yüzünü buruşturarak kolunu kaşıdı, sanki o zaman hissedebilirmiş gibi. "Ve lanet oğlumu görüyorum. Sürekli olarak. Ama o benim oğlum değil. Elinde çekiç taşıyan ve bana kafatasımı kıracağını söyleyen çarpık bir versiyon."

Oh, suçluluğun adaleti. Bazen neredeyse çok eğlenceli oluyordu. "O gerçek değil, sizi temin ederim."

"Gerçek gibi hissettiriyor." Gözleri bir parıltıyla dalgalanarak başka tarafa baktı. "O kadar gerçek ki."

"Suçluluk duygusu seninle oynuyor."

Bakışlarını kıpırdayan ellerine indirdi. "Hiç kardeşinin halüsinasyonlarını gördün mü?"

"Evet," diye dürüstçe cevap verdim. "Sık sık."

"Peki... şu babana gelen telefon. Bana son hikayende bahsettiğin telefon. Ne hakkındaydı o?"

Sorusunun içimdeki neşeyi, coşkuyu çekip alması mide bulandırıcıydı. Toksinin coşkulu etkileri, midemi bulandıran karanlık ve çarpık bir şeye dönüşmüştü. "Aslında çok sonraya kadar öğrenemedim. Kardeşimin kaderini öğrenene kadar değil."

Bir elimde likör, okyanusun dalgalarının kaotik bir su serpintisiyle çarptığı ölümcül sivri kayalara bakıyorum. Dünya aynı ritmik düzende etrafımda dalgalanıyor ve beni ileri geri sallanmaya zorluyor. Babamın sözleri kafamın içinde zehirli düşüncelerden oluşan bir boşlukta yankılanıyor.

*"*Yapma bunu*." Caedmon'un sesini duyunca dönüp yanımda durduğunu görüyorum. Gerçi o değil, neredeyse her gece beni ziyaret eden kardeşimin soyut versiyonu.*

Onu görmek beni utançla dolduruyor ve aşağıdaki kayalara doğru geri dönüyorum. "Başarısız oldum. Ben başarısızım."

*"*Değilsin. Bunu babam yaptı*." "Ben olmalıydım."*

"Kes şunu*," diye azarlıyor her zamanki sabırsız ses tonuyla. "*Sızlanan bir amcık olmayı bırak ve bu çıkıntıdan in. Suçluluk duygusuyla harcayamayacak kadar zekisin*."*

"Hiçbir şeyim yok, Caed. Hiçbir şeyim yok." Kardeşim olmadan, içimde kalan duygusuz yanım onun yokluğuyla ikiye bölündü ve geriye bir kabuktan başka bir şey kalmadı. "Kendimi boş ve oyulmuş hissediyorum. Çok boş, soğuk."

*"*Beni dinle*." Sesi yalvarıyor ve sarhoşluğuma rağmen içindeki çaresizliği hissedebiliyorum. "*Babamın istediği bir şey var. Ne olduğunu bul ve beni serbest bırak*."*

"Bu anlamsız. Bana asla söylemeyecek." İçki şişesinden bir yudum daha alıyorum ve tekrar sallanıyorum.

*"*Tabii ki söylemeyecek. Onu kendin bulmalısın, Devryck. Kahretsin, düşün!*"*

Caedmon'ın sesinde sarhoşluğumu delip geçen ayıltıcı bir öfke var. "Bütün sırlarını laboratuarında saklıyor."

*"*Evet. Çok iyi.*"*

"Bu onun hayatının işi. Onu istiyorlar."

*"*Evet. Kesinlikle*." Umutla dolup taşan ses tonu odaklanmamı sağlıyor.*

"Nasıl?"

*"*Nasıl olduğunu biliyorsun. Onu gördün, saklanmıştı. O dolapta kilitli*."*

*"Kasa mı?" Ofisinde hayal edebiliyorum. Arka köşesinde Dolap. Ben kırdıktan sonra annemin resmini sakladığı küçük kasa. "*Evet.

Kasanın içinde ne var?*"*

"Resmi dışında mı? Hiçbir fikrim yok. Asla açamadım." Onun başarısız deneylerini kim isterdi ki? Ailemizin adını lekeleyen çalışmayı.

*"*Bir yolunu bul. Ve Tanrı aşkına, adamım, kenardan uzaklaş. Beni geriyorsun*."*

Düzensiz bir rüzgâr dengemi bozuyor ve geriye doğru tökezliyorum. Ayaklarım titriyor. Kayaya basıyorum.

Zemin ayağımın altından kayıyor ve kaygan taşlara doğru kayıyorum, parmaklarım çıkıntıya takılırken yakıcı sivri yüzey karnımı kesiyor. "Lanet olsun!" Aşağıya bakmaya cesaret ediyorum, okyanus beni bırakmam için çağırıyor. Tutunduğum yeri bırakmam ve boşluğa kaymam için benimle alay ediyor.

*"*Geri dön, Devryck. Tırman!*"*

Kaslarımı sıkıyorum ve kendimi çekiyorum, kollarım çabayla titriyor.

*"*Kendini yukarı çek!*" Sözleri kafatasıma saplanan acı verici bir çığlık.*

"Ahhhh!" Kaslarım kilitlenirken, acı kemiklerime vuruyor.

kendilerini ölümcül bir katılığa soktular. "Yapamıyorum! Öleceğim lan!"

*"*Ölmeyeceksin. Kendini bu çıkıntıya geri çek, seni lanet olası aptal!*"*

"Hayır." Kaslarımı gevşetiyorum ve haince tuttuğum yerden sarkıyorum. "Hayır, Caedmon. İstemiyorum."

*"*Sana ihtiyacım var kardeşim. Sana yalvarıyorum. Dene.*"*

Kardeşimi hayal ediyorum, her neredeyse, tutunuyor. Umuda tutunuyor.

Bunun üzerine, kramplı ağrıyla nefes alıyorum, parmaklarım kayayı kazıyor. Sıkı ve emin bir şekilde kavrayarak kendimi yukarı çekiyorum ve kaymadan önce kollarımı hızla ayarlayarak beni çıkıntıya sabitlemelerini sağlıyorum. Beni yukarı itmek için uyluğumdaki kaslarımı kullanarak bacağımı tekmeliyorum. Tüm uzuvlarımın ortak çabasıyla kendimi çıkıntıya geri çekmeyi ve tehlikeli kenarından uzaklaştırmayı başarıyorum. Sırt üstü yatarken burnumdan nefes alıyorum, sanki demir bir avuç tarafından ezilmiş gibi hissettiğim ciğerlerimde nefes almak için çaresizce çabalıyorum.

*Caedmon durmuş bana bakıyor. "*Beni serbest bırak.*"*

Tökezleyerek eve dönüyorum, kardeşimin düşünceleri yol boyunca beni ayıltıyor. Ön girişten geçerken, arkamdan seslenen uşağımız Dmitry'nin yanından geçiyorum, ama sözleri kafamdan geçen düşüncelerin bataklığında kayboluyor. Kilerin kapısına ulaştığımda beni durdurmaya çalışıyor ama öfkeyle onu itiyorum. Uzun, dolambaçlı merdivenlerden babamın laboratuvarına doğru ilerlerken hava serinliyor. Arkamdan gelen bağırışlar daha da şiddetleniyor, sarhoş halimle kelimeler bulanıklaşıyor.

Uzun bir koridorun sonunda, kapısı aralık duran laboratuvara ulaşıyorum.

İçeriden kardeşimin çığlıklarını

duyuyorum. Caedmon!

Kapıyı iterek içeri girdiğimde babamı muayene masalarından birinin üzerindeki bir kutunun başında buluyorum. Elleri küçük bir video kameranın etrafında kıvrılmış, yüzü öfke ve gözyaşlarından oluşan bir maske.

"Baba?" Kafam karışmış bir halde ona doğru ilerliyorum. "Caedmon?"

Video kamerayı düşürüyor ve neredeyse bayılacakmış gibi geriye doğru sendeliyor.

O kamerayı tekrar kaldıramadan ben makineye doğru koşup kaldırıyorum, gözlerim anında küçük ekranı buluyor, ekranın üzerinde ağabeyim bağlı bir şekilde oturuyor.

sandalye. Kameramanın görüş açısından, alevlerin bir kaynak makinesinden püskürerek kardeşimin çiğ ve kabarmış bacaklarını yalamasını izliyorum.

Panik boğazıma kadar yükseliyor. Öne doğru düşüyorum, avuçlarım betona çarpıyor. Bir kusmuk seli dudaklarımdan akarak yere sıçrıyor. Bir mermi daha biriken sıvılara çarparak yüzüme sıçrıyor.

Titrek bacaklarımla ayağa kalkıp kutunun içine bakıyorum. Babam bana doğru koşuyor, ama ben tam zamanında dönüp onu kıç üstü yere düşüren sert bir itiş yapıyorum. Kutunun içinden, üzerinde bir not bulunan küçük siyah bir kutu çıkarıyorum:

İstediğiniz gibi, oğlunuzu geri getirdik.

Ellerim titreyerek kapağı açtığımda içinde bir yığın kül

buluyorum. Nefeslerim çok hızlı geliyor. Oda kontrolden çıktı.

Karanlığa gömüldüm.

"Onu öldürdüler." Barletta'nın acımasız sesi beni şimdiki zamana geri çekti.

Soru karşısında kaslarım gerildi. "Bu hikâyeyi sanki ilk kez duyuyormuşsun gibi dinlemeni komik buluyorum."

Kaşları titredi, yansıtıcı gözleri karanlık hücresinde yer değiştirdi.

"Duymadım.

.... Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Kardeşimi katiline götüren sendin." İşte buradaydı. Bir adamı sokaklardan alıp vücudunu mahvetmeye başlayan ölümcül kurtçukları ona bulaştırmamın nedeni buydu. İntikam. Hırs uğruna vahşice katledilen ikizimin intikamı. Hayatımı adadığım araştırma için.

Barletta'nın bakışları başka yöne kaydı ve tekrar bana döndü. "Ben mi?" diye sordu gergin bir kahkahayla. "Hayır, yanlış adamı yakaladınız. Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Bana hakaret etme. Yirmi üç Ekim gecesi, iki ortağımı ve kardeşimi şehrin dışındaki terk edilmiş bir binaya götürdün. Onu canlı gören son kişi sizdiniz."

Omuzlarını geriye atıp kıpırdanırken havada bir sessizlik vardı, belki de onun yaşamasına izin vermeyi planlamadığımı fark etmişti. "O işi sadece bir yıl kadar yaptım."

"İş. İnsanları katletmek için teslim etmeye böyle mi diyorsun?"

Başını iki yana salladı, yüzündeki mide bulandırıcı inkâr ifadesi keskin bir bıçakla kesip atmayı dilememe neden oldu. "Onun, senin ya da babanın hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bana bir çocuğu doğu yakasında bir yere götüreceğim söylendi. Kim için ya da neden olduğunu bilmiyordum."

"Ama yine de yaptın." Sesimde hiçbir titreşim yoktu. Empati yoktu. Bir ceset kadar cansızdı. "Söz konusu çocuğun hâlâ hayatta olduğundan emin olmak için ne sorguladınız ne de takip ettiniz." Omuz silktim, sandalyeme geri yaslandım. "Kendi oğlunun ağzını burnunu kırmışken neden yapasın ki?"

İfadesi korkuyla karışmış bir halde sandalyesinde ileri geri sallanıyordu. "Demek bu yüzden buradayım, ha? Beni bu yüzden buraya getirdin. Hastalıklı bir intikam planı mı?"

"Çok zekisin."

"Hiçbir çocuğa zarar vermek istemedim. Ona işkence edeceklerini bilseydim ..."

"Neye sahip olacaktın?" Başımı eğdim ve adamın yalanları gerçekmiş gibi kolayca kusmasını izledim. "Onu kurtarmak mı? Polisi mi arardın? Her düzgün insanın yapacağı şeyi mi yapardınız?" Neşesiz bir kıkırdama çıkardım. "Hayır. Hiç sanmıyorum Bay Barletta. Sen bir pisliksin. Solucanlar için yiyecek."

"Ne istiyorsunuz? Bir şey istiyor olmalısın."

"Öyle görünüyor ki istiyorum. Ve şimdi beynin bozulmaya başlamadan önce bunu istemenin tam zamanı."

"Ne?" Sandalyeden dizlerinin üzerine düştü ve hücresinin parmaklıklarını kavradı. "Her şeyi yaparım! Her şeyi yaparım!"

Yalvarışından etkilenmemiş bir halde, adamın değersiz gözyaşlarını döküşünü tiksintiyle izledim. "Seni buraya getirmemin nedeni basit. Bir isme ihtiyacım var. Sadece senin bana verebileceğin bir isim."

"Kim? Kim!"

"Görünüşe göre kardeşimi taşıyan iki ortaktan biri olan Victor Rossi'ye ulaşmakta çok geç kalmışım. Ne yazık ki kalp krizinden vefat etti. Diğeri ise solucanlara oldukça çabuk yenik düştü. Ama senin adını vermeden önce değil. Bu yüzden, kardeşimi teslim ettiğiniz adamın adını söylemek size düşüyor, Bay Barletta."

"Ne demek istiyorsunuz? Neredeyse yirmi yıl öncesinden mi?" Hücre parmaklıklarını bıraktı, yenilgiyle kamburunu çıkardı. "Bunu nasıl hatırlayabilirim ki?"

"Bilmiyorum." Ceketimin iç cebinden kapaklı bir şırınga çıkardım ve görmesi için havaya kaldırdım. "Bu senin ölmeni engelleyecek panzehir. Hatırlamanı öneririm. Ve eğer bana yalan söylersen? Ona veda öpücüğü verebilirsin."

"Ahhh, İsa. İsa, Meryem ve Yusuf, bu da ne?" Bir elini yüzüne sürdü. "Victor Rossi... Evet... İsmini biliyorum. Yani ... adam ... o ..." Kaşlarını çatarak, isim üzerinde çok düşünmüş gibiydi,

hatırlamak için çaresiz. "New York'tan ... Angelo'ydu. Angelo'ydu! Angelo'ydu! Angelo DeLuca!"

"Bundan emin misin?"

"Evet. Adam hıyarın tekiydi. Yüzünü gün gibi görebiliyorum." Gözleri, söndürmeye can attığım mide bulandırıcı bir umutla parlıyordu. "Burnu çarpıktı, sanki çok fazla yumruk yemiş gibiydi. Ve gözünde kötü bir yara izi vardı." Bir insanın doğru koşullar altında neleri hatırlayabileceği inanılmaz.

İsmi zihnime not ettim - bir sonraki test deneğim. "Ben Bay DeLuca hakkında biraz araştırma yaparken sen burada oturacaksın."

"Peki ya bu solucanlar, dostum? İçimde hareket etmelerine dayanamıyorum. Beni çok korkutuyorlar!"

Gülümseyerek omuz silktim. "Umarım onu kolayca bulurum. Ama bu kaz kovalamacasına başlamadan önce, adamın bu olduğundan kesinlikle emin misin?"

"Evet... kendi mezarımın üzerine yemin ederim. Bu o. Lütfen. Çıkarın şu lanet şeyleri içimden!"

Sandalyeden kalktım ve onun çaresizliğinden etkilenmeden pantolonumu düzelttim. Ona yardım etmek gibi bir niyetim yoktu. Kaldırdığım şırıngada steril tuzlu sudan başka bir şey yoktu. "Araştırmanın nasıl gittiğini sana haber veririm."

"Lütfen acele et dostum. Bu saçmalığa daha fazla katlanamayacağım." Kafatasını ovuşturarak yerde ileri geri sallanıyordu. "Dayanamıyorum. Kafamın içine ediyor."

"Evet. Kafanı karıştırıyor. İşin doğası böyle. Yakında konuşuruz, Bay Barletta. İyi akşamlar."

"İyi .... Lanet akşamımın tadını mı çıkarayım? Hapishanede mi? Suyum nerede?
Suyumu istiyorum!"

"Ah. Evet, neredeyse unutuyordum." Koridorda ilerledim, alt katlara indirdiğim bir hortumun yanında plastik bir bardak duruyordu. Hortumu açtım ve bardağı yarısına kadar doldurdum; yani ona her seferinde verdiğimin yaklaşık iki katı kadar.

Bardakla geri döndüğümde gözleri parlıyordu, ellerini hücresinin parmaklıkları arasından uzatmıştı. "Lütfen," dedi titrek bir sesle, içkiyi dikkatle kabul etti ve doyurucu bir yudum aldı. Kaşları çatıldı ve öğürecekmiş gibi ağzını açtı. Uzun siyah bir solucan dudaklarının arasından süzülerek bardağa girdi ve gözleri kocaman ve panik içinde, titreyen elleriyle yavaşça bardağı indirdi. "Oh, kahretsin," diye fısıldadı titrek bir sesle. "Oh, lanet olsun."

Parmaklıkların arasından uzandım, bana uzatması için onu zorladım.

Sanki transa geçmiş gibi, fincanı uzatırken gözlerini fincandan ayırmadı. "Bu..." Bir yudum yuttu ve bir öğürtü daha bastırdı. "İçimdeki şey bu mu?"

Çıplak ampulde kalan az miktardaki suyu yukarı kaldırarak, dibinde kıvrılmış olan solucanı inceledim ve yüzeye tutunmaya çalışan dişlere dikkat ettim. "Evet. Görünüşe göre evrim geçirmişler."

Bir elini ağzına götürdü, burnundan zorlukla nefes alıyordu. "Kusmak istemiyorum. O şerefsizlerden daha fazlası uçacak diye korkuyorum!"

"Evet, onları kontrol altında tutmak daha iyi, yoksa kaçmaya çalışırlar." Bardağı indirdim ve hücresinin köşesine çömelmiş, titreyen Barletta'ya döndüm.

"Aklın başında değil, değil mi? Aklının başında olmasının imkânı yok."

Kıkırdamamın sesi koridorda yankılandı. "Bunu oğlunu şişeyle döven adam mı söylüyor?"

"Sarhoştum. Kimseye bilerek zarar vermezdim. Ama bu? Bu iğrenç!"

İç çekerek bardağın içindeki tamamen büyümüş solucana baktım. Son birkaç haftasını adamın karaciğeriyle beslenerek geçirmişti. "Sanırım haklısın. Kafatasına aldığım onca darbe yüzünden olmalı." Parmağımı şakağıma vurdum. "Çocuklarınızı dövdüğünüzde neler olduğuna bir bakın."

"Gitmeme izin vermiyorsun."

Adamın cehaletine inanamayarak başımı eğdim ve bir kahkaha attım. "Düşündüğün bu muydu? Birlikte geçirdiğimiz zamanın seni serbest bırakmamla sona ereceğini mi? Korkarım hayır."

İnleyerek ileri geri sallandı, ellerini kafatasında gezdirdi. "Kardeşini kaçıran o şerefsizler için çalışırken kötü bir yerdeydim. Artık orada değilim."

"Bu harika. Gerçekten. Bir dahaki sohbetimizde biraz meşgul olacağından şüpheleniyorum."

Durdu ve bana baktı, gözlerindeki çaresizlik neredeyse gülünçtü. "Ne ile?"

"Kendi bağırsaklarını kusmamaya çalışarak." Koridora geri döndüm ve Barletta'nın haykırışını duyunca sırıtarak omzumun üzerinden baktım. Gözüme bir şey takıldı.

Karşı koridorda, Barletta'nın hücresini geçen gölgeli bir figür.

Kaşlarımı çatarak arkamı döndüm, şekli inceledim ve tekrar Barletta'nın önünde durana kadar o yöne doğru yürüdüm.

Şekil hareket etmedi. Sadece bakıyordu, çoğunlukla gölgeler tarafından gizlenmişti.

"Kim var orada?" Seslendim.

"Orada biri mi var? Birini mi gördün?" Barletta kendini kafesin parmaklıklarına çarptı ve ceketime uzandı. "Çıkar beni buradan, doktor! Çıkmak istiyorum!"

Kaşlarımı çatarak aşağıya baktığımda parmaklarının paltomun içine kıvrıldığını gördüm ve onu çözdüm. Bakışlarımı tekrar kaldırdığımda, gölgeli figür gitmişti. Emin olmak için daha da yaklaştım, solucanı tutan fincan hâlâ elimdeydi.

Önümde Barletta'nın çığlıklarıyla dolup taşan boş koridordan başka bir şey yoktu.



Chapter 32

Lilia

A Gilchrist'in yaklaşan kompozisyon sınavı için *evrimsel bir bakış açısı olarak simbiyoz* üzerine çeşitli makale ve çalışmalardan parçalar topladığım iki saatten sonra, bundan bıkmıştım.

Bıktım artık.

Böcekler arasındaki faydalı ilişkilerin bu kadar sıkıcı olabileceğini kim bilebilirdi?

En azından Bramwell'in dersi zihin kontrol eden parazitleriyle biraz korku ve aksiyon sunuyordu.

Sandalyeme geri yaslandığımda, Mel'in aceleyle açık olan yurt odamın kapısının önünden geçtiğini gördüm. Tuhaf bir şey, üniversite. Evdeyken kapımı hep kapalı tutardım, mahremiyet eksikliğinden nefret ederdim. Dracadia'da, sınıf arkadaşlarımdan biri yanımdan geçerken ara sıra merhaba demeyi hoş karşılıyordum. Genellikle içeri girmeyecek kadar saygılıydılar ve hiçbir zaman odamda ne sakladığımla ilgilenen ya da özellikle meraklı biri gibi görünmediler. Belki de bu yüzden aldırmıyordum.

"Mel!" Sandalyemin yanında yere bıraktığım kahve fincanını devirerek seslendim... böylece onu masamdan düşürmeyecektim. "Kahretsin." Dizüstü bilgisayarımın yanındaki kutudan bir selpak alıp diz çöktüm ve kapımda durduğunu hemen fark etmeden elimi kuruladım.

"Ne oldu?" diye sordu, kapı çerçevesine yaslanarak.

Islak mendilleri bırakarak ıslak ellerimi elbisemin eteğine sildim ve ayağa kalktım. "Hey, sana birkaç soru sorabilir miyim?" Çılgınca bir el hareketiyle onu odama soktum ve kapıyı arkasından kapattım.

"Elbette?"

"Crixson Projesi hakkında. Kütüphanede çalışıyorum ve ... şey, bu konuda hiçbir şey bulamıyorum. Birlikte çalıştığım kütüphaneci bazı metinler olduğunu ama bunların yasak olduğunu söyledi."

"O metinler işe yaramaz ve anlamsız."

İşe yaramaz ve anlamsız. Ne anlama geliyor? Daha iyi bir bilgiye mi sahipti? "Peki... nasıl .... Nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?"

"Neden bilmek istiyorsun?"

Ona Andrea Kepling ve Profesör Bramwell'in babası tarafından yürütülen deneyin doğası hakkında şüphelerim olduğunu söylemek, kendi kartlarımdan çok fazlasını bir kerede ortaya koymak olurdu. Önce onun bu konuda ne bildiğini görmek istedim. "Kendimi Profesör Bramwell'in mevcut araştırmasını sorgularken buluyorum." Sesimi alçalttım. "Ona güvenmiyorum."

"Sana ve diğer herkese."

Tamam, daha büyük bir pazarlık kozuna ihtiyacım varmış gibi görünüyordu. "Kaçan katılımcılardan birine ne olduğunu biliyorum."

"Nasıl?"

Cevap vermek yerine başımı salladım. Beni bilgilendirenin Spencer olduğunu bilseydi, buna fazla değer vereceğinden şüpheliydim.

Bir süre bana baktı, çenesi kaymıştı. Düşünüyordu. "Bu gece yatakhaneme gel, sana göstereyim."

Aynen böyle. Bana bu bilgiyi vermesi için keçi kurban etmek gibi çılgınca bir şey yapmam gerektiğini düşünmüştüm, ama işte oradaydı, komünyondaki bedava içki gibi teklif ediyordu. "Tamam. Saat kaçta?"

"Ondan sonra."

Kapının çalınması bizi böldü ve kaşlarımı çatarak kapıyı açtığımda, eğitimsiz gözüme tasarımcı gibi görünen süslü kıyafetler giymiş tuhaf bir sarışınla karşılaştım. Yüzündeki sert çizgiler kırk yaşlarında olduğunu gösteriyordu ama saçları ve elbisesi ona gençlik hissi veriyordu. Daha az etkileyici kıyafetimi incelediği her halinden belli olan bir bakış atarken dudağının seğirmesini yakaladım.

"Bayan Vespertine?" diye sordu, sanki bu isim dilinde acı bir tat bırakmış gibiydi.

"Evet?"

"Ben Missy Finch. Emberwick'teki butiğin sahibiyim. Bay Spencer Lippincott beni size bir elbise ölçüsü almam için gönderdi."

Kendimi onunla birlikte o hayır etkinliğine adadığımı hatırlayınca içimdeki hava boşaldı. "Oh, Tanrım."

"Spencer mı?" Mel'in sesindeki tiksinti havası beni irkiltti. Ona karşı bir şeyler hissetmesi umurumda değildi ama zamanlama biraz kötüydü. Meraklı soruşturmalarımda bir yere varmanın eşiğindeyken onun susmasına ihtiyacım yoktu. "Cidden o adamla mı takılıyorsun? Sürüngenin teki!"

Sarışının bakışları Mel'inkilere kaydı ve yüzündeki iğrenmiş ifadeye bakılırsa, Lippincott'un onu beni ölçmesi için gönderen bir serseriden fazlası olduğu anlaşılıyordu. "Özür dilerim."

"Bakın, bu bir yanlış anlaşılma," diye araya girdim yurt odamda bir arbede çıkmadan önce. "Bayan Finch, uğradığınız için teşekkür ederim ama beni ölçmenize ihtiyacım yok."

Parlak mavi gözleri hakaretle parladı. "Buraya kadar geldim, butiğimi sahipsiz bıraktım, kapıdaki zorbayla savaştım ve şimdi de bir aile dostumun hakaretine maruz kaldım."

Mel sinirli bir şekilde hışımla odamdan çıktı ve ben de dikkatimi tekrar sarışına çevirdim.

"Özür dilerim. Bana bir dakika izin verir misiniz?"

Kollarını kavuşturdu ve çenesini kibirli bir şekilde yukarı kaldırdı. "Sadece bir dakika."

Benden sadece üç kapı aşağı inmiş olan Mel'in peşinden gittim. "Bekle. Spencer'ın nesi var da ondan bu kadar nefret ediyorsun, söyler misin lütfen?"

"Anladım. O ucubenin ne diyeceği umurunda bile değil. Git ve müdürün ayrıcalıklı oğluyla küçük aşkının tadını çıkar."

Siyah elbiseli Emo İsa, o anda ona karşı sabrım yoktu. "Ben herkese şüpheyle yaklaşırım. Sen de dahil. Kendim öğrenmeden birinin senin hakkında ne söylediğini umursamayacağım gibi, onun söz konusu olduğu yerde de kendi yargıcım olmak isterim."

"O zaman kendin öğren. Ama seni uyarmadığımı söyleme."

"Peki ya buluşma? Bunun için hâlâ anlaştık mı?"

Etrafına kaçamak bir bakış attı ve bana doğru eğildi. "Hassas bilgiler istiyorsun. Sen başkalarına bu kadar *açıkça* güvenirken ben sana neden güveneyim ki?"

"Çünkü hâlâ ne bildiğimi bilmek istiyorsun. Ve Spencer'a tamamen güvendiğimi hiç söylemedim. Benim geldiğim yerde sırları ifşa edersen öldürülürsün."

"Burada olduğu gibi." Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi ve kollarını kavuşturarak, sanki önce diğer ruh hallerinden izin alması gerekiyormuş gibi beni tekrar inceledi "Seninle neden uğraştığımı bilmiyorum Vespertine. Belki de kendini beğenmiş küçük bir vakıf fonu kaltağı olmadığın içindir. Ama yine de sinirimi bozuyorsun."

"O zaman bu bir evet mi?"

Gözlerini devirdi ve ofladı. "Evet. Sanırım."

Tanrıya şükür. Rahat bir nefes alarak odama döndüğümde Missy'yi dolabımda asılı elbiseleri karıştırırken buldum.

"Hey!"

"Bu tamamen zevksiz olduğun anlamına gelmiyor. Sadece, şey, denge duygun yok."

"Benim dengem var."

Dakikalar gibi gelen bir süre boyunca beni inceledi, kafasından geçen düşünceleri onaylamıyormuş gibi gözlerini kısarak baktı. "Bana birini hatırlatıyorsun. Corbin'lerle bir akrabalığın var mı?"

"Hayır. Ama bunu soran ikinci kişisiniz."

"Bu esrarengiz. Saçlar." Sanki benimkinde bir sorun varmış gibi kaşlarını çatarak kendi saçını gösterdi. "Yüz. Gözler. Sanki yine ona bakıyor gibiyim."

"Kim?"

"Eski bir sınıf arkadaşım. Vanessa Corbin. Birkaç yıl burada, adada yaşadı."

"Ama bana benziyor?"

"Tıpatıp benziyor." Elini kovarcasına sallayarak başını salladı. "Şu işi bitirelim, olur mu? Dükkânıma dönüp ölçülerini alayım ve sana en çok yakışacak elbisenin hangisi olduğuna bakayım."

"Bekle, bekle, bekle." Bunun üzerine ellerimi havaya kaldırdım. "Elbiseyi ben seçemeyecek miyim?"

Kıyafetime doğru baktı ve geri döndü. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Şey, ne giydiğim konusunda çok titizimdir. Ve gerçekten harcama yapabilecek durumda değilim-"

Söyleyeceklerimi duymak istemeyerek elini kaldırdı. "Bedeli önemsiz. Dediğim gibi, Lippincott'*lar dostumuz*."

"Tamam. İyi o zaman. Ama etkinlikten önce denemek istiyorum. Beni rahatsız eden bir şeyi giymeyi reddediyorum."

"Olmaz, hayatım. Elbiseye bağlı olarak, ayarlamalar beni geceye kadar götürebilir."

"Peki." Eğer elbiseden nefret edersem, kendiminkini giyerdim ya da hasta numarası yapardım. Her iki durumda da kadın ne giyeceğimi dikte edecek değildi.

Omuzlarımdan tutup beni ayağa kaldırırken bakışları boynumda bir yere takıldı ve kaşlarını çatarak boncuklu zincirinden sarkan annemin küllerinin bulunduğu küçük şişeyi kaldırdı. "Nedir bu?"

"Anneme aitti," diye cevap verdim.

"Gala gecesi gitmesi gerekecek. Verdiğim hiçbir elbiseyle iyi uyum sağlamayacağı kesin."

İnledim ve başımı salladım. "Pekâlâ. Ölçü almaya başlayabilir miyiz?"

Sonraki yirmi dakika boyunca, sanki dükkânında benim üç boyutlu bir versiyonumu klonlamak üzereymiş gibi, yaklaşık yüz farklı ölçü almış olmalı. Sabırsızlıkla işini yapmasına izin verdim, yavaş hareket etmesinden hafifçe rahatsız oldum.

Sonunda işini bitirip odamdan çıktığında, aslında böceklerin ortak yaşamına geri dönmek için can atıyordum.

Profesör Bramwell'i avludaki ağacın altında kitap okurken görmeseydim, bu çalışmalara balıklama dalacaktım. Son birkaç haftadır gözlemlediğim kadarıyla ofisinin ya da laboratuvarının dışında nadiren vakit geçirdiği için bu alışılmadık bir durumdu.

Adamın elinde bir kitapla son derece nefis olması, gözlerimi oymak istememe neden oldu. Pencere kenarında oturup ona bakarken bir elma atıştırdım ve odaklanma kararlılığımın yine bir adam tarafından tamamen rayından çıkarılmasından nefret ettim.

Evet, bir adam. Bir çocuk değil. Sınıf arkadaşım değil.

Kendimi olması gerekenden çok daha fazla düşünürken bulduğum profesörüm.

Ne okuduğuna dair bir merak olarak başlayan şey, hızla o kitap gibi odaklandığı tek nesne olmanın nasıl bir his olduğuna dair düşüncelere dönüştü. Onun yoğun olduğunu hayal ettim. Her sayfayı tutkuyla okuyor, olabildiğince çok kelimeyi içine çekmeye çalışıyordu.

Dikkatle bakarken, başparmağımı alt dudağımın üzerinde gezdirdim ve dişlerinin arasına sıkıştığını hayal ettim.

Birden bakışlarını kaldırdı, gözleri benimkilere kilitlendi.

Utanç dolu bir ciyaklamayla irkildim ve pencere pervazından düşerek altımdaki zemine çakıldım. Kıçımdan omurgama doğru bir acı fışkırdı ve yüzümü buruşturarak düşmenin etkisiyle yanağımı ovuşturdum.

"Klas. Gerçekten klas."



Chapter 33

Lilia

Tick. Tik. Kene.

Saate baktım, saat tam on buçukta Mel'in yurt odasına doğru yola çıktım. Koridorlar hiçbir zaman sessiz değildi, her zaman gece geç saatlere kadar süren çalışma seanslarıyla dolup taşardı. Koridorun sonundaki ortak salon, tıpkı bir hafta önce olduğu gibi yeni bir sınava hazırlanan aynı fizik öğrencileriyle dolup taşıyordu. Her biri kara tahtayı denklemleriyle sıvadıkları ve doğru çözdüklerinde *The Big Bang Theory*'den *"bazinga!"* diye bağırdıkları için kendilerini belli ediyorlardı. Bu bir Tek seferinde tüm koridor ot gibi kokuyordu.

Mel'in odasına ulaştığımda, kapı açılmadan önce kapıyı bir kez çalmam yetti ve Mel koridora bakıp sağa sola bakındı. Kolumdan sertçe çekilince öne doğru yuvarlanarak odaya girdim.

"Hey, basit bir *içeri girme* hareketi işe yarardı." Kaşlarımı çatarak tırnaklarının derime battığı yeri ovuşturdum ve benimkinden çok daha büyük olan, küçük bir oturma odası ve yatak odasına gittiğini tahmin ettiğim bir koridoru olan odasına baktım.

Şikayetimi duymazdan gelerek başıyla beni takip etmemi işaret etti ve beni küçük koridordan geçirerek tahmin ettiğim gibi yatak odasına açılan kapıya götürdü.

Beklemediğim şey ise beni başka bir kapıya, bir dolaba götürmesiydi; dolabın arkasında küçük bir kapı daha vardı.

"Narnia özentisi de ne böyle?" Normal bir kapının yarısı büyüklüğünde görünen çerçeveye bakarak sordum.

"Yıllar önce, yurt ilk inşa edildiğinde, bir yetimhane gibi çocukları barındırıyordu. Yerleşimciler *vahşi canavarların*," dedi tırnak içinde, "gece yarısı gelip çocukları almasından korkmuşlar. Bu yüzden bir baskın durumunda onları saklamak için mahzenlere açılan bu küçük kapıları inşa etmişler."

"Sanırım baskınlar hiç olmadı."

"Doğru tahmin ettin." Ürpertici bir taş merdiven boşluğunun kapısını açarken menteşeler inledi ve dolabının rafından bir LED lamba aldı. "Hadi gel. Gang seninle buluşmayı bekliyor."

"Çete mi?" Umarım bu bir yığın ceset için söylenmiş çılgınca bir söz değildir. Onu merdivenlerden aşağıya kadar takip ettim, hava gittikçe yoğunlaşıyor ve soğuyordu. Omuzlarımı ovuşturmak soğuğu tenimden uzak tutmayı başaramadı ve nihayet merdivenlerin dibine vardığımızda iliklerime kadar ürperdim. "Tanrım, sweatshirt giymem için bana önceden haber vermeliydin."

"Pısırık olma." Beni sola doğru kıvrılan merdivenden dar bir koridora götürürken bohem eteğindeki minik ziller şıngırdadı.

Geçitte tek başıma dolaşırken bir şeye rastlamanın ne kadar ürkütücü olabileceğini düşünmeden edemedim. "Neden burayı keşfetmek istedin? Buranın cesetleri saklamak için mükemmel bir yer olduğunu düşünüyorum."

Dudaklarındaki muzip kıvrım Mel'in kesinlikle karanlık bir tarafı olduğunu s ö y l e r k e n omzunun üzerinden baktı ve beni peşinden gittiğim için aptal olup olmadığımı düşünmeye itti. "Ölülerin hikâyeleri vardır," dedi. "Hiç karşılaştığın oldu mu?"

"Ne gibi? Hayaletler gibi mi?" Tabii ki karşılaştım - kuş maskeli bir adam, gerçi az uyumanın sonucu mu yoksa gerçek mi olduğunu henüz çözememiştim. Her iki durumda da ondan bahsetmeye hiç niyetim yoktu.

"Evet. Tüm kampüs hayaletlerin istilasına uğramış durumda ama bu bina? En kötüsü."

"Nedenmiş o? Crixson Çalışması mı?"

"Kısmen, evet." O karanlık koridorda ilerlemeye devam ederken, benim bakışlarım daha derine indikçe üzerimize kapanan eski taş duvarlarda geziniyordu. Yine, onun orada tek başına keşif yaptığını hayal edemiyordum. "Deneylerin yanı sıra, burası manastır olduğu zamanlarda çocuklar üzerinde şeytan çıkarma ayinlerinin yapıldığı yerdi. Görünüşe göre, bazı

Üniversitede çalışan inşaatçılar bu konuda batıl inançlara sahipti, bu yüzden mürettebatın yaklaşık üçte biri ayrıldı ve diğerleri bu küçük geçitlere girmeyi reddetti, bu yüzden hiçbir zaman düzgün bir şekilde araştırılmadı ve mühürlendi."

"Şeytan çıkarma ayinleri.... Dr. Stirling zamanında mı oldu?" "Onun hakkında bir şeyler okudunuz mu?"

"Evet." Okuduklarımın ve yaptığı işkencelerin hatırası, tünellerde yürürken beni kesinlikle rahatlatmadı.

"Bin yedi yüzlü yılların ortalarından sonlarına kadar burası sapkınlar ve cadılıkla suçlananlar için bir tür çöplüktü. Akıl hastalığı olan herkesi de, cin çarpmış olduklarını düşünerek buraya gönderiyorlardı. Bin sekiz yüzlü yılların başında bir akıl hastanesi açıldı. İşte o zaman işler gerçekten rahatsız edici bir hal aldı."

"Nasıl yani?"

"Hastalara işkence etmeye başladılar ve onları şimdiki Bone Bay'de bulunan toplu mezarlara attılar. Bu saklanma tünelleri bazı hastalar için hücre hapsine dönüştü. Burada aç bırakılıp ölüme terk edildiler."

"Tanrım. Bu berbat bir şey. Bütün bunları nereden biliyorsun?"

Omuz silkti ve ellerini, yakından baktığımda taşında çizik izleri olduğu görülen bir duvarın üzerinde gezdirdi. "Okumak için çok fazla zaman harcıyorum. Ama aynı zamanda, bin sekiz yüzlü yıllarda hasta kılığına girmiş bir araştırmacı vardı. Gizemli bir şekilde ortadan kaybolmadan önce, arkadaşlarından birine tanık olduğu işkenceleri ayrıntılı olarak anlatan şifreli günlük kayıtları göndermiş. Bunlar kütüphanedeki erişime kapalı dergilerin bir parçası."

"Peki, nasıl erişebildiniz? Ben o bölümde çalışıyorum ve onlara ulaşamıyorum."

"Babam kütüphane için büyük bir bağışçı ve Gözetmenler Kurulu Başkanı. Yönetim ve kurul üyelerinin hemen hemen her şeye erişimi var. Ve Kelvin, ama onunla pazarlık yapılmaz. O çok açık sözlü biri."

Koridor sonunda penceresiz ya da kapısız, orta büyüklükte dairesel bir odaya açıldı. Bahsettiği hastalar gibi orada kapana kısıldığımı hayal ettiğimde omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Mumlar, üç kişinin büyük, çok renkli minderlerde oturduğu alanı aydınlatıyordu - pembe saçlı Asyalı bir adam, kısa siyah pixie saçlı ve esmer tenli genç bir kadın ve

kulaklarında, burnunda, dudağında ve kaşında piercing koleksiyonu vardı. Ve Briceson, Jack Daniels olduğunu anladığım içkisinin beşte birini yudumluyordu.

"Lilia!" dedi onu son gördüğümden daha neşeli bir ses tonuyla. Hafif bir gülümsemeyle el salladım. "Selam."

Pembe saçlı adam kollarını kavuşturmuş, beni bir aşağı bir yukarı süzüyordu. "Demek taze kan getirdin, Mel?"

"Bu Lilia. Lilia mı? Bu Ken."

Pembe Saçlı elini salladı, sonra başparmağıyla işaret parmağı arasında tutuşuna bakarak esrar olduğunu tahmin ettiğim bir şey yaktı ve bir nefes çekti.

"Görünüşe göre Briceson'ı zaten tanıyorsun. Bu da Catalina, biz ona kısaca Cat diyoruz." Onun hevesli olmayan el sallamasına karşılık olarak başımı salladım ve siyah saçlı kız elindeki kitabı okumaya devam etti. Gözlerimi kısarak baktığımda kapağında Nietzsche*'nin Anti-Christ'ini* seçebiliyordum.

Çemberin ortasında bir şişe Patron duruyordu ve Mel onu alıp bir shot bardağına doldurdu.

Ağız dolusu içkiyi geri tepti, bardağı tekrar doldurdu ve
Ben.

Başımı sallayarak reddettim, o da omuz silkti ve
İkinci çekim.

Odanın her tarafına dağılmış, içi klasörlerle dolu yıpranmış kutular ve iki dizüstü bilgisayar duruyordu. Etrafta tanımadığım başka ekipmanlar da vardı; Briceson'ın viskisini yudumlarken kurcaladığı bir tür elektronik alet.

"Nedir bu?" diye sordum. Bakışlarım onların gizli küçük toplanma alanlarında gezinirken sordum.

"Anon Amos'a hoş geldiniz." Mel açık minderlerden birine yığıldı ve parmaklarını Ken'e doğru salladı, o da esrarı ona uzattı.

"Bir dakika. Ne oldu? Bu siz misiniz?"

"Evet, biz burada, üniversitede *Snopes*'un yeraltı versiyonuyuz." Sesi kısıktı, dumanı üfledi ve esrarı bana uzattı. Yine reddettim ve omuz silkerek onun yerine Cat'e uzattı. "Eğer doğruysa, gerçekleri araştırırız. Yanlışsa, bunu destekleyecek kanıtlar buluruz."

"Peki, sana Crixson Projesi'ni sorduğumda?"

Gözlerini benimkilerden ayırmayan Mel, bu kez Briceson'a doğru uzandı ve parmaklarını şaklattı. Bankacının kutularından birinden bir yığın klasör aldı ve onları uzattı. "Bu dosyalar iki bilgisayarcı tarafından çalındı.

İki bin beş yılında bilim dalında okuyanlar. Dosyaları buraya saklamışlar, onlardan hiç bahsetmemişler. Her ikisi de ertesi yıl okuldan atıldı ama o zamandan beri burası erişilemeyen bilgiler için bir çöplük haline geldi."

"Okul bunu fark etmedi mi?"

"Henüz değil." Minderlerden kalkarak odayı geçti ve dosyaları karıştırmaya başladı. "Bu yüzden, aradığınız gerçekler her neyse, şimdi kazmanın tam zamanı olduğunu öneririm. Ve işin bittiğinde, katılımcılardan biri hakkında ne bildiğini bana söyleyeceksin." Klasörleri göğsüme dayadı ve hâlâ kitabını elinden bırakmaya tenezzül etmeyen Cat'in yanına oturdu.

Önce anlaşmanın bana düşen kısmını sunmamı istememesi garipti.

Odanın diğer ucundaki mumlardan birinin yanına, yere oturdum ve klasörleri önüme serdim. Neden bu kadar gergin olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu, sanki bir kasa dolusu ceset açıyordum. Gariptir ki, ilk dosyayı açtığımda ensemde soğuk bir korku hissettim. Elimi üzerinde gezdirmek bu rahatsız edici hissi yatıştırmaya yetmedi, özellikle de ilk kâğıdı çevirdiğimde biraz tanıdık bir yüzle karşılaştım.

"Warren Bramwell," dedi Briceson yanımdan, odanın öbür ucundan hareket ettiğini fark etmemi sağlayarak. "Doktor Ölüm'ün-"

"Baba. Evet, anlayabiliyorum." Gözleri farklı bir renkte olabilirdi, saçları daha açıktı ve henüz oğlununkine dokunmamış grilerle doluydu ama aralarındaki ilişki yadsınamazdı. Gözleri aynı çarpıcı yoğunluğa sahipti, sanki ruhun içine bakıyormuş gibi. Yakışıklı demek hafif kalırdı ama belki de bu onun uğursuz cazibesini oluşturuyordu.

"Üniversitenin kendi Dr. Stirling'i."

Briceson konuşurken, üniversiteden bir temsilci tarafından tutulmuş olması gereken olay raporuna göz gezdirdim. "Geçmişi endokrinoloji miydi?"

"Evet. Anladığım kadarıyla karısı çocukluğundan beri diyabetle mücadele ediyormuş. Onun için tedavi etmeyi umuyordu."

Sayfayı çevirdiğimde genç, koyu tenli bir kadının resminin tıbbi bir çizelgeye iliştirilmiş olduğunu gördüm.

Yolanda Murdock, yirmi dokuz yaşında, insüline bağımlı diyabet geçmişi var.

Sayfayı bir kez daha çevirdiğinde, başka bir kadın tıbbi bir rapora eklenmişti. Bir sonraki sarışındı, otuz yaşındaydı ve o da diyabet hastasıydı.

Şeker hastalığı. Bir sonraki, bir sonraki ve bir sonraki için de aynı şey geçerli. Altı kadının da tıbbi kayıtlarını gözden geçirdikten sonra dosyayı incelemeye devam ettim ve deneyin özetini buldum.

AMAÇ: NuBram1 Toksininin rutin klinik uygulamada Tip 1 diyabet yönetimi üzerindeki etkinliğini ve güvenliğini değerlendirmek.

İKİNCİL AMAÇ: Demografik ve biyometrik veriler, tedavi uyumu, advers ilaç reaksiyonları

METODOLOJİ: Altı aylık bir süre boyunca NuBram1 saflaştırılmış Toksinin seri enjeksiyonları. Etkinlik, artan beta hücre kütlesi ve insülin seviyeleri ile ölçülmüştür.

Özet, bir bakışta meşruiyetin resmini çiziyordu. Katılımcılara verilen artan dozajları ve bildirdikleri semptomları gösteren ayrıntılı grafikler de vardı. Sindirim değişiklikleri. Halüsinasyonlar. Işığa karşı hassasiyet.

Raporu okurken kaşlarımı çattım. NuBram1 Toksini hangi cehennemden saflaştırılmıştı? Cevap bir sonraki sayfada kendini gösteriyordu:

Noctisoma larvalarından elde edilen saflaştırılmış toksin.

Bunu biliyordum. Bramwell Senior'un Noctisoma ile uğraştığını biliyordum.

Bir advers olay tablosu daha fazla semptomu detaylandırıyordu. İntihar düşüncesinin korkunç belirtileri. Gece terörü. Kadınlardan biri, içinde bir şeyin hareket ettiğini hissettiğini iddia ederek kendini karnından bıçaklamış. Bir diğeri yemek yemeyi reddettikten sonra ölmüş kızının halüsinasyonlarını görmüş ve ona *içindeki bebekleri beslemesi* gerektiğini söylemiş.

Hızlıca deneyin sonucunu araştırdım ve cesetleri gölden çıkarıldıktan sonra kadınlar üzerinde otopsi yapılan bir polis raporunda buldum. Hepsi toplu intihar sonucu ölmüştü. Adli tabip bu sonuca, çalışmada belgelenen süregelen zihinsel rahatsızlıklara ve cinayete dair hiçbir kanıt bulunmamasına dayanarak varmıştı. Görünüşe göre kadınlar kendilerini isteyerek dondurucu sulara bırakmışlardı. İkisinde felç belirtileri vardı. Hepsi de muhtemelen kış sıcaklıkları nedeniyle hipotermi geçirmişti.

Başka bir dosya almak için dosyayı kapattığımda içinden bir şey düştü.

Bir resim.

İçinde laboratuvar önlüğü giymiş üç adam duruyordu; birini Dr. Warren Bramwell olarak tanıdım. Diğeri Dr. Lippincott'tu. Üçüncü adamı daha önce hiç görmemiştim. Yanlarında yüzlerini taradığım sekiz kadın vardı.

Bakışlarım kadınlardan birine takıldı. Tanıdık bir yüz.

Çok tanıdık.

Resim parmaklarımın arasından kayıp gitti. Kalbim bir davul gibi kaburgalarıma vuruyordu. Panik şeritleri ciğerlerimin etrafına dolandı ve sıktı. Köprücük kemiğimdeki şişeyi tuttum ve başparmağımı yüzeyinde gezdirdim.

"Ne oldu?" Briceson yanımda sordu ve beni şok büyüsünden kurtardı. Resmi yerden kaldırarak onu bir kez daha dikkatime sundu.

Ellerim titreyerek sağdan üçüncü kadını işaret ettim. "O benim annem."

"Bekle. Onu tanıyor musun?" Mel odanın öbür ucundan gelip yanıma oturdu.

"Odamda bir fotoğrafı var. Evet, o benim annem."

"Vay anasını." Resmi Briceson'dan kaptı ve bir daha bakmaya kıyamadığım şeye baktı. "Birkaç hafta önce Lippincott'la yaşadığı küçük öfke nöbeti sayesinde Andrea'yı tanıyordum. Ondan sonra onu bulup bulmadıklarından emin değilim. Gerçi sonuncusu hakkında giriş formu dışında herhangi bir bilgiye ulaşamadık. O ve Andrea'nın çalışmayı terk eden iki kişi olduğu düşünülüyor, ancak haklarında hiçbir şey yok." "Hangi ismi araştırdınız?" Sesimin tınısız temposu, içimde hâlâ zonklayan şoku yansıtıyordu. Gerçekliğin askıya alınmış bir durumuna yakalanmış gibi hissediyordum. Sanki suyun altına kaymış ve bir Nefes al.

"Vanessa Corbin. Andrea aslında June Galloway. Yerel halk bana ikisinin de bu adada yaşadığını söyledi."

Adada mı yaşamışlar? Annem mi?

"Onu Francesca Vespertine olarak tanıyordum. Annem."

Mel başını eğdi, sanki o anda haberi iyi algılayamadığımı fark etmiş gibiydi. "İyi misin? Solgun görünüyorsun."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim. İyi miydim? Pek sayılmaz. Beynim olayları birleştirmeye nereden başlayacağını bilmiyordu. Kafamın içinde uçuşan o kadar çok ip vardı ki, beynim durulmadan önce hepsinin bağlanması gerekiyordu. Ve ben yapamadım. Parçaları birbirine bağlayamıyordum çünkü bana hiçbir anlam ifade etmiyorlardı. "İyi," diye yalan söyledim.

"Annen nerede şimdi?"

Annen şimdi nerede? Soru kafamın içinde yankılandı ve düşüncelerim ona bir cankurtaran halatı gibi yapıştı. Dehşet midemi tırmalıyordu ve ön kollarımdaki bir kaşıntı orayı kaşımama neden oldu. Öfkeyle kaşıyordum.

"O dört yıl önce öldü. Aslında iki kadın da öldü." Bağırsaklarımda içi boş bir ürperti dolaşıyor, zorla girilmiş gibi hissetmenin verdiği stresle çalkalanıyor ve gıcırdıyordu. Tahrip edilmiş ve gerçek olarak bildiğim şeylerden mahrum bırakılmıştım. Kendimi uyuşmuş hissettim. Bir rüya gibi. Bu bir rüya olmalıydı. Annemin bana bunu yapmasına imkan yoktu. Bize de. Her anı bir soru işaretiyle bitiyordu. Anlattığı her hikaye, kaçının masal olduğunu merak etmeme neden oluyordu.

"June'un da öldüğünden emin misin?" Mel'in soruları beni içine çeken karanlığa hoş bir müdahale olarak kaldı. O anda kim olduğumu gerçekten bilmemenin imkânsız boşluğu.

June. Andrea. İsimler kafamın içinde birbirine karıştı. "Anladığım kadarıyla." "Bunu nereden biliyorsun?"

Cevap vermedim çünkü bu onu ilgilendirmezdi.

"Tamam, annenin nasıl öldüğünü sorabilir miyim?" Mel gözlerini kaçırdı, yüzündeki ifade empati ve merakın hassas bir dengesiydi. "Ayrıntıları paylaşmak istemiyorsan, sorun değil. Anlıyorum."

"İntihar. Küvette," dedim soğuk bir sesle ve kafamın içinde yanıp sönen görüntüler karşısında gözlerimi sıkıca kapattım.

Anne! Anne! Lütfen dur!

Boğazımı temizledim ve seslerin yankısını uzaklaştırmak için başımı salladım.

"Sence de bu biraz boktan değil mi?"

Onun bakış açısından, muhtemelen öyle görünüyordu. Benim bakış açımdan mı? *Organizma* ve zihni ele geçirme biçimi hakkında bildiklerim göz önüne alındığında son derece mantıklıydı. Çiftleşmek ve daha fazla yumurta üretmek için bir su kaynağı istiyordu.

Bana hiç mantıklı gelmeyen şey, bu kadınlara sözde sadece saflaştırılmış bir toksin enjekte edildiyse, annemin nasıl enfekte olduğuydu. Ve neden yirmi yıl sonra semptomları ortaya çıkmıştı? Bramwell'in dersinde öğrendiğime göre, belirtiler enfeksiyondan kısa bir süre sonra başlamıştı. Toksin, organizmanın yokluğunda bu şekilde zihin kontrolü yapabiliyor muydu? Enfeksiyonu bir şekilde geciktirmiş olabilir mi?

Ne yazık ki o sıkışık ve boğucu odada bulunan hiç kimse bu soruya cevap veremezdi. Ama bir adam şüphesiz biliyordu.

Üzerime ağır bir yorgunluk çöktü, omuzlarıma baskı yapıyordu. Hiçbir anlam ifade etmeyen bir gizemi çözme zorunluluğunun yükü. "Vardığın sonuç nedir?" diye sordum.

"Bramwell Senior'un tüm o kadınları öldürdüğü ve kendisi için onları intihar olarak rapor eden patologla bir bağlantısı olduğu. Sonuçta, dünyanın en iyi tıbbi araştırma tesisi olan Dracadia, altı kadının öldüğü ve ikisinin kaybolduğu bir skandalla sarsılsaydı, bu nasıl görünürdü?" Akla yatkındı. Makul ve şaibeli.

Elimi tekrar fotoğrafa uzattım ve diğer taraftaki tarihe çevirdim: 9 Ocak 2003. Ben aynı yılın on üç Kasım'ında doğmuşum.

Annemin çalışma odasını terk etmesinin sebebi ben miydim? Birisi onun gitmesini engellemeye mi çalışmıştı?

"Bramwell Senior'un hala hayatta olup olmadığını biliyor musunuz?"

"O değil. Dracadian Gazetesi'nde büyük bir ölüm ilanı vardı. Belki sekiz yıl önce ölmüştür? Ben buraya gelmeden önce. Muhtemelen kütüphane kayıtlarından ölüm ilanını bulabilirsin."

"O zaman oğluyla bu konuyu konuşmam gerekiyor."

Kolumun sert bir şekilde sarsılması beni tekrar içine girdiğim trans halinden çıkardı. "Hayır! Benimle dalga mı geçiyorsun? Bunların *çalıntı* dosyalar olduğunu söylediğim kısmı kaçırdın mı?"

"Eğer annem bir katılımcıysa, bu deneyler sonucunda öldüyse, o zaman cevapları almaya hakkım var."

Cat inledi, kitabını kapatıp bir kenara koydu. "Dışarıdan birini davet etmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Tanrı aşkına, muhtemelen vampir müstehcenliği okuyordur."

"Kapa çeneni Cat," diye tükürdü Mel ve dikkatini tekrar bana çevirdi. "Bak, anlıyorum, tamam mı? Eğer benim annem olsaydı, ben de bu saçmalığın üzerine giderdim. Ama tüm bunları planlayan psikopatın oğluna öylece elini kolunu sallayarak yaklaşamazsın. Eğer akıllıysa sana hiçbir şey söylemez ve hepimiz Doktor Ölüm'ün aptal olmadığını biliyoruz. Yoksa Jenny'nin kayboluşunu yaptığı gibi yanına bırakmazdı."

"Gerçekten onun bu işle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ben onun oda arkadaşıydım, tamam mı? Ve size söyleyebilirim ki öylece kalkıp kaçmış olamaz. Ona ne olduğunu biliyor. Tıpkı o kadınlara ne olduğunu şüphesiz bildiği gibi. Ama bunu yapmayacak.

Sana bir bok anlatamam. Bu adamlar güçlü. Bu cinayetlerle ilgili hiçbir bilgi olmamasının nedeni de bu güç. Hepsini yok ediyorlar."

Bu konuda haklı olabileceğine dair bir his vardı içimde. Yani kafamda uçuşan tüm o ipler sonsuza dek kıpırdanacak ve muhtemelen asla bulamayacağım cevaplar için benimle alay edecekti. "Ben aptal değilim. Ona doğrudan sormazdım."

"Ona ne soracaksın ki? Kanıtınız var. Araştırmaya katılmış."

"Ama onlar öldüğünde o ölmemişti. Dört yıl önce öldü. Bu süre içinde ne oldu?"

Mel sonunda ikilemimi anlamış gibi oflayıp pufladı ve duvara yaslandı. "Peki, ondan ne bekliyorsun? Çalışmanın ayrıntılarını bilse bile, çıkıp sana söyleyeceğini mi sanıyorsun? Bu soruyu nasıl sormayı planlıyorsun?"

"Henüz bilmiyorum. Onun laboratuvarında asistan olarak çalışmak istiyordum."

Bunun üzerine gözlerini devirdi. "Evet, iyi şanslar. Asistanları kabul etmez ve birinci sınıftan biriyle hiçbir şey yapmak istemeyeceğinden eminim. İnan bana, biliyorum. Kayıp dosyalara erişmek için o kadar çaresizdim ki Ross'a kahve içmeye çıkmayı teklif ettim." Kusma hareketi yaptı, ben de ona bunun biraz dramatik olduğunu, adamın çirkin olmadığını söylerdim ama başım hâlâ dönüyordu ve ben de kendimi hasta hissediyordum. "Ne de olsa o Bramwell'in sevgili asistanı. Randevulaşmıyor, eğer bu yola gitmeye karar verirseniz."

"Hangi dosyalar?" Onun yorumunu görmezden gelerek sordum.

"Bu kadınlar *intihar* etmeden önce toksinin sonuçlarını açıklayanlar mı?" dedi tırnak içinde. "Notların koca bir bölümü kayıp. Kaydedilmemiş günlük aşılamalar. Peki bu adama ne oldu?" Fotoğraftaki tanımlayamadığım bir araştırmacıyı işaret etti. "Onunla ilgili de hiçbir şey yok. Sanki hiç var olmamış gibi. Raporlarda bile yok. Lippincott da öyle. Hiç şaşırmadım."

Lippincott'un bir gün rektör olma hevesi varsa, neden başarısızlıkla sonuçlanan projeden uzak durduğu anlaşılabilirdi. Mantıklı olmayan ve tüm bu spekülasyonlar boyunca kafamı kurcalamaya devam eden şey, annemin ağzından neden kurtçuklar çıkardığıydı. Sanki bir şekilde enfeksiyon kapmış gibiydi. Nasıl olmuştu? Ve neden o ve Andrea hastalığa daha yeni yenik düşmüşlerdi?

"Sanırım bunun bir önemi yok," dedim. "Haklısın. Asistan kabul etmiyor. Zaten sordum."

"Muhtemelen kıçını kolluyordur. Jenny onunla Noctisoma projesi üzerinde çalışmak için can atıyordu. Tek konuştuğu buydu. Tek konuştuğu oydu." Mel yine gözlerini devirdi, sanki oda arkadaşının ondan bu kadar etkilenmiş olması onu rahatsız ediyormuş gibi.

"Onu da mı reddetti?"

"Öyle tahmin ediyorum. Gece yarısı laboratuarından sonra onunla buluşmaya gitti. Bir daha hiç görülmedi."

"Ve siz de Bramwell'in bununla bir ilgisi olduğuna ikna oldunuz."

"CCTV kameraları onu gizli küçük laboratuarından çıkarken yakaladı. Bu onu gören son kişi oldu."

Eğer adamla ilgili ellerinde bu kadar bilgi varsa, bu kesinlikle beni onu öldürdüğüne ikna etmeye yetmezdi. Bana ya da sınıftaki başka bir kıza neredeyse hiç zaman ayırmıyordu ve sınıfta onunla flört ettiği çok açık olanlara tepki verdiğini hiç görmemiştim. Elbette, üniversite katil olmakla suçlanan birini kadrolu profesör olarak tutmazdı. "Hiç tutuklandı mı?"

"Tabii ki hayır. Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Ona yaklaşmanın bir yolunu bulmalıydım. Belki ondan özel ders isteyebilirdim ama o muhtemelen bunun için beni Ross'a yönlendirirdi. Başka bir yolu olmalıydı. Jenny Harrick bir şekilde onun laboratuvarına giden yolu bulmuştu, yani bu imkânsız değildi. Sadece bir kancaya ihtiyacım vardı. Onu cezbedecek bir şey, ama adamın öğrencilerden hiçbirine ilgi göstermediğini düşünürsek, uzaydaki uzaylıların dikkatini çekmek muhtemelen daha kolay olurdu.

Mel'in parmağı kolumu dürterek beni bir kez daha düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Köpeğimin mezarı üzerine yemin ederim, eğer birine buradan ya da bu dosyalardan bahsedersen pişman olursun. Anlaştık mı?"

"Crystal."

"Güzel. Ve Bramwell'den uzak dur. Ona Doktor Ölüm demelerinin bir sebebi var."

Jenny Harrick'in kayboluşunun gizemi Profesör Bramwell'le ilgili olduğu için kesinlikle ilgi çekici olsa da, benim için daha büyük merak konusu Bramwell Senior'du. O deneyler ve anneme ne olduğu hakkında daha fazla şey bilmem gerekiyordu. Eğer onun ölümünde bir rolü varsa.

Okuduğum dosya her şeyi sorgulamama neden oldu. O resimdeki kadının anneme tıpatıp benzemesi sadece bir tesadüf olamazdı.

Beynimi kurcalayan daha dehşet verici düşünce ise, annem hakkında bildiğim her şeyin yalan olduğunun ortaya çıkmasıydı. Nereden geldiği. Kim olduğu.

Ailesi hakkında da yalan söylemiş miydi? Adada bir ailem olması mümkün müydü?

Sorular sonsuz gibi görünüyordu, ancak araştırmalarım için bir motivasyon kaynağı olduğunu kanıtladı. Çünkü annemin gerçekte kim olduğunu ve ona gerçekten ne olduğunu öğrenmeye niyetliydim.

Ve Doktor Ölüm bile buna engel olamaz.



Chapter 34

Lilia

İş etüdü vardiyam sırasında Kelvin'in istediği görev listesini tamamladıktan sonra biraz huzur ve sessizlik için Adderly Memorial odasına koştum. Orada çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkardım ve Google'da arattım: *Corbin Dracadia Adası*. Arabella Corbin için bir ölüm ilanı çıktı, görünüşe göre sadece dört yıl önce vefat etmişti. Ölümünden önce kocası Richard Corbin ölmüş. Hayatta kalan tek kızı Vanessa Corbin, 2003 yılında kaybolmuştu. Ekteki resim, yetmiş dört yaşına kadar yaşlanmış olsaydı annemin nasıl görüneceğine dair ürkütücü bir bakış sunuyordu.

Büyükannem.

Kafamı buna yormaya çalıştım ama o bunu reddetti. Annemin, yıllarca sevdiğim, saygı duyduğum, güvendiğim bir kadının bana yalan söylediğine inanmayı reddediyordu. Annesinin erken yaşta felç geçirerek öldüğünü ve babası hakkında da pek bir şey bilmediğini yüzüme karşı söylemişti.

Yıllarca buna inandım.

Annemin çalışma odasından ayrılmasına benim sebep olduğumu düşünsem bile, neden ailesi hakkında yalan söyleyeyim ki? Corbin'ler hakkında öğrendiğim kadarıyla, korkunç insanlar oldukları izlenimini edinmemiştim.

Google'da Arabella'nın daha fazla resmini ararken gözlerim yaşardı. Görünüşe göre aktif bir kadındı, çömlekçiydi, sık sık

adadaki çeşitli el sanatları gösterilerine katıldı. Ölüm ilanının altındaki yorumlarda kendisinden övgüyle bahseden topluluğu tarafından çok seviliyor ve saygı duyuluyor gibi görünüyordu. Gençlik fotoğraflarında benimki gibi uzun kumral saçları ve parlak mavi gözleri görülüyordu - tıpkı annem gibi güzel ve canlı.

Onunla ilgili bir başka makalede, ölümünden iki yıl önce yapılan bir emlak satışından bahsediliyordu. Adrese baktım ve bir not defterine not ettim. Adresi Google'da arattığımda, evin bir noktada hacizde olduğu ortaya çıktı.

Çalışma biter bitmez, avucumda tuttuğum adresle bisiklet kiralama kulübesine doğru yola çıktım. Kapıdaki görevlinin her zamanki sorgulamasından sonra kasabaya doğru bisiklet sürdüm. Dükkânların bulunduğu şeridi geçtikten sonra köşeyi dönüp beyaz bir çitle son bulan toprak yola girdim. Çitin ötesinde, beyaz kapılı küçük, sarı bir kulübe ve parlak pembe çiçekli bir çalının yarıya kadar kapattığı yayvan bir pencere duruyordu. Öndeki avluda sağlam bir meşe ağacı ve altında küçük, beyaz bir bank vardı. Taş patikalar yabani bir çiçek karmaşasının içinden geçiyor ve ortasındaki küçük taş çeşmenin etrafında kuşlar uçuşuyordu. Biraz dağınık ve yaşanmamış bir görünüme sahip olsa da, arkasındaki okyanusun uçsuz bucaksız maviliğiyle daha az sevimli değildi.

Penceredeki tuzlu kalıntıların bir kısmını sildikten sonra, yıllardır içinde yaşanmamış gibi görünen boş ve sessiz bir alana baktım. Etrafı kolaçan etmeye devam ederek çitin kilidini açtım ve küçük avludan evin arka tarafına doğru ilerledim. Köşeyi döner dönmez kayarak durdum. Hava ciğerlerime doldu.

Kıvrık dallarıyla canlı bir Amerikan karaağacı yan tarafta duruyordu, bir daldan sarkan tek bir salıncak ve onun arkasında, muhteşem bir okyanus fonuna doğru sivrilen bir uçurum.

Annemin tablosu.

Gördüğüm manzara kalbimi bıçakladı. Bana her zaman huzur ve dinginlik veren, onun kafasındaki kurgulardan başka bir şey olmadığını düşündüğüm bir yer, meğer onun büyüdüğü evmiş.

Şimdi yalnız ve terk edilmiş bir halde durması ne kadar üzücü. İstenmiyordu. O anda onu alıp hayata döndürecek paramın olmasını, geçmişimden küçük bir parçaya sahip olmayı diledim - Bee ve benim gelip annemizin bıraktığı karmaşayı uzlaştırmaya çalışabileceğimiz bir yer.

Yine de annemin kendine göre sebepleri olduğunu varsaymak zorundaydım. Belki de bu nedenlerin Profesör Bramwell'in babası ve o çalışmayla bir ilgisi vardı.

Okyanusa bakarken, manzaranın dinginliğini içime çekerken, okuduğum bir şeyi hatırladım. Büyükannem dört yıl önce vefat etmişti. Kaşlarımı çatarak cebimden telefonumu çıkardım ve araştırmam sırasında topladığım birkaç tarihi not ettiğim notlar uygulamasını açtım.

On beş Temmuz.

O sıralarda annem, Bee'nin gözündeki küçük iyi huylu tümör için bir uzman ve mali yardım aramak üzere şehir dışına gitmişti.

O iki gün boyunca Bee'nin sorumluluğunu bana bırakmışlardı, böylece annem yalnız gidebilecekti ki o zamanlar bunu tuhaf bulmuştum; ikimiz olmadan hiçbir yere gitmezdi. Kız kardeşim için hayati tehlike arz etmese de, kist her zaman güvensizliğinin bir parçası olmuş ve hatta belki de başkalarının yanında hissettiği endişeye katkıda bulunmuştu. Sigortamız ya da herhangi bir ödeme aracımız olmadığı için kisti aldırmaya gücümüzün yetmemesi annemi rahatsız etmişti. Bir haftadan biraz daha uzun bir süre sonra annem, seyahatleri sırasında kapmış olabileceğini düşündüğümüz hastalık belirtilerini ilk kez göstermeye başladı. O andan itibaren, haftalar boyunca, ölümüne kadar ilerledi.

Annemin cenaze için eve dönmüş olması mümkün müydü? Belki de Bramwell ve Crixson'ın bununla hiçbir ilgisi yoktu. O zaman bir şekilde kendini Noctisoma'ya mı maruz bırakmıştı?

Eğer öyleyse, nasıl?



Chapter 35

Lilia

Tel ile buluştuğum geceden bu yana üç gün geçmişti. Google'dan annem ve büyükannem ve büyükbabam hakkında bulabildiğim her bilgi kırıntısına takılıp kaldığım üç gün. Üç gün boyunca sorguladım.
hayatın her anını. Profesör Bramwell'in babasının kim olduğunu kafamda oluşturmaya çalışıyordum.

O dosya sayesinde tüm dünyam alt üst olmuştu. O ana kadarki hayatımın zihinsel anlık görüntüleri, çoktan yazılmış bir hikayenin alternatif bir sonu gibi görünüyordu.

Annem kimdi ve neden bana ve Bee'ye yalan söylemişti? Dracadia Üniversitesi'ne nasıl gelmişti ve Warren'la nasıl bağlantı kurmuştu?
Bramwell?

İntiharları konu alan birkaç makale dışında -ki medya Warren Bramwell'i suçlamamaya özen gösteriyordu- -sanırım yasal nedenlerden dolayı- adam hakkında işe yarar hiçbir şey bulamamıştım. Yayınlanmış bazı dergiler ve ölüm ilanı vardı elbette ama kayda değer hiçbir şey yoktu. Adreslere ve kamu kayıtlarına erişimi olduğunu iddia eden o ürkütücü web siteleri bile. Google görsellerde tek bir fotoğrafı bile yoktu, ki birkaç yıl profesörlük yaptığı düşünüldüğünde bu garipti. Sanki varlığından silinmiş gibiydi.

Sınıfın önünde duran Profesör Bramwell, karıncaları enfekte eden parazit bir mantar olan Cordyceps hakkındaki dersini verdi. Mantar, karıncayı bir ağaca tırmanmaya zorlayan bir kimyasal salgılıyordu.

yere düşecek ve daha fazla karıncayı enfekte edecek sporları serbest bırakmak için vücudundan çıkar.

Elimde olmadan ona bakıyor, ders anlatırken vücut hareketlerini inceliyordum. Konu ne kadar sürükleyici olursa olsun, aklımdan geçen tek düşünce şuydu: Bu adamın babası annemi öldürdü mü?

Tabii ki, Jenny Harrick'in düşünceleri aklıma geldi. Baba *ve oğul* katil miydi?

Duyduğum suçlamalar spekülasyon ve söylentiden başka bir şey değildi, kanıtlar kasıtlı olarak göz ardı edilmediği sürece bir cinayeti adamın üzerine yıkmak için yeterli değildi.

Crixson Çalışması ve annemin bu çalışmaya katılımı bile Warren Bramwell'i annemin ölümüyle ilişkilendirmem için bana çok az şey bıraktı. Görünüşe göre annem hamile kalmış ve diğer kadınlar intihar etmeden çok önce çalışmayı terk etmişti.

Ya Mel haklıysa? Ya henüz görmediğim daha fazla bilgi varsa? Ya cinayetten paçayı kurtaracak kadar güçlülerse? Tüm kanıtları temizleyecek kadar? Anneme de böyle mi yapmışlardı?

Bramwell Junior'ı da Google'da arattım ve sonuçlar hemen hemen aynıydı. Bolca yayınlanmış araştırma dergileri ve birkaç yıl önce kazandığı bir doktora tezi ödülü, ancak çok derinlemesine veya kişisel bir şey yok.

Yine de bu işin peşini bırakamazdım. Kaderin beni Dracadia'ya getirmesinin, Profesör Bramwell'in yoluna çıkarmasının bir sebebi vardı. Annemin iyiliği için, adamın yanında hissettiğim rahatsızlığı aşmam gerekiyordu, yoksa gerçekte ne olduğunu asla öğrenemeyecektim.

Ders sırasında bir noktada gözleri benimkilere takıldı ve midemde garip bir şeyler kıpırdandı. Bakışları yoğun bir şekilde devam etti, beni başka tarafa bakmaya zorladı ve bunu yaptığımda Spencer'ın Bramwell ve benim aramda bakıştığını fark ettim. Sanki o da anlamıştı.

Başka kaç öğrencinin fark ettiğini merak ettim ve bu düşünce yanaklarımı ve midemi ısıttı.

"Bayan Vespertine," diye seslendi derinden bir ses ve ben de dönüp Profesör Bramwell'in odanın önünde kollarını kavuşturmuş bana baktığını gördüm. "Mantarın karıncayı yerde kalmak yerine ağaca tırmanmaya teşvik etmesinin nedeni ne olabilir?"

Odaya baktığımda tüm gözlerin üzerimde olduğunu gördüm ve kalbim göğsümün içinde karmakarışık bir şekilde çarpmaya başladı. Daha önce hiçbir üniversite dersine çağrılmamıştım.

Daha önce. Kendim gönüllü olarak bilgi vermediğim sürece. Covington'a gittiğim dönemde Dr. Wilkins dışında çoğu profesör beni sadece bir numara olarak tanıyordu, bir yüz olarak değil ve kesinlikle isim olarak değil. Gerçi o beni sınıfta hiç çağırmamıştı. "Dağılmayı genişletmek ve başka bir karıncaya bulaşma şansını artırmak için."

"Kesinlikle. Peki bu neden önemli Bay Lippincott?"

"Uhhhh. Karınca nüfusu çok yüksek olduğu için mi?"

"Katılıyor musunuz, Bayan Vespertine?"

"Parazitlerin böcek popülasyonlarını kontrol etmeye yardımcı oldukları doğru olsa da, bence çok daha bencil olma eğilimindeler. Özellikle Cordyceps için önemli olan yaşam döngüsünü tamamlama ihtiyacıdır. Ve elbette, dersin başında söylediğiniz gibi, herhangi bir parazitin en önemli işlevi bir sonraki konağa geçişini güvence altına almaktır."

Dudakları midemi titreten ve derinlerde yatan suçluluk duygusunu körükleyen türden bir gülümsemeye dönüştü. "Çok iyi, Bayan Vespertine."

Crixson'un annemle bir ilgisi olduğundan şüphelendiğimi varsayarsak, ki bundan emin değildim, birbiriyle uyuşmayan gerçekler göz önüne alındığında, deneyler yirmi yıl önce gerçekleşmişken profesörüm hakkında herhangi bir çekince duymam mantıklı değildi. O zamanlar on üç ya da on dört yaşından büyük olamazdı.

Konuşmasına devam ederken bana doğru bir bakışını daha yakaladım ve dikkatini başka yöne çevirdiğinde dudaklarının hafifçe kıvrıldığını fark ettim.

Belki de orada bir şeyler kaynıyordu. Çok derinden bakmadığım sürece, onun tarafında küçük bir ilgi titreşimi. Ona yakınlaşmak için profesörümle flört etmek içimde var mıydı?

Onu *baştan* çıkarmak için mi?

Kesinlikle olmaz. Düşüncesi bile içimi kıpır kıpır etti. Ama adam kapalı bir kasaydı, başka türlü asla nüfuz edemeyeceğim sıcak erimiş çelikle mühürlenmişti. Gilchrist'le aralarında gördüğüm birkaç etkileşimden anladığım kadarıyla seks bile onu çözmeyi başaramamıştı. Bir şekilde beynine hitap etmeliydim ve bunu sinir bozucu görünmeyecek bir şekilde yapmalıydım. Derslerinde başarılı olmak yeterli değildi. Beni olağanüstü bir öğrenci olarak görmesi gerekiyordu. Organizma konusunda onun kadar tutkulu.

Zararsız flörtleşmeler. İkimizi de dışarı attıracak bir şey değildi.
Sadece güvenini kazanmam gerekiyordu.

Dersin sonunda defterimi topladım ve çıkışa doğru yöneldim. Profesör Bramwell, "Bayan Vespertine, biraz k o n u ş a b i l i r miyiz?" dedi.

kapıya ulaştı.

"Elbette."

Sınıf dağıldı ve Spencer bir kez daha bana onaylamayan bir bakış fırlattı.

Profesör Bramwell notlarını toplarken, kolunu her büktüğünde pazılarındaki kasların nasıl şiştiğini ya da ön kollarındaki damar haritasını ortaya çıkarmak için kollarını nasıl sıvadığını görmezden gelmeye zorladım kendimi. Ve o eller. Hem narin hem de barbarca görünen, sanki içinizdeki hayatı nazikçe çekip çıkarabilecekmiş gibi duran eller. Keskin tırnakları ve bir neşteri son derece hassas bir şekilde kullandığını hayal edebileceğim güçlü ama ince parmaklarıyla yakışıklı ellerdi. Şüphesiz bir sanatçı.

Onunla flört etmek için, entelektüel olarak bile, onun bu yönlerini takdir etmek için kendime izin vermeliydim. Aksi takdirde yasak bölge olan bir adamdan etkilenmeme izin vermeliydim. Beni okuldan attıracak kadar güçlü olduğunu hayal ettiğim bir adama *elitist ayrıcalık* diyebilmemden daha hızlı. Sonra ne olacaktı? Eğer bu olursa, annem hakkındaki gerçeği asla öğrenemeyecektim.

"Geçen gece kütüphanede olanlar için özür dilemek istiyorum," dedi. "Bu kadar kaba konuşmak istememiştim."

"Sorun değil. Benim geldiğim yerde kaba olmak kibarlıktır."

"Peki bu nerede?" Sol elinin esnemesi bir anlık dikkat dağınıklığına davetiye çıkardı.

"Covington."

"İlginç."

"Nasıl yani?"

"Bana pek de düşmanca gelmediniz." Gözleri bana alevler içindeki bozuk paraları hatırlatıyordu, kanımı ısıtan yakıcı metalik bir bakıştı.

"Alıngan bir tarafım var."

"Bundan şüphem yok." Ve işte böyle, bir flört daveti. Kasıtlı ya da değil, bilemiyordum ama önemli değildi. Bu onun zırhını parçalamaya başlamak için bir fırsattı.

Flört et, Lilia. Sen de bir şeyler söyle. Zekice bir şey, aptalca ya da garip değil. "Yine de oldukça küstahsın. Kötü bir bölgeden geldiğim için otomatik olarak düşmanca davranmam gerektiğini varsayıyorsun."

"Savaş tepkisi, savunma mekanizmamızın eski bir parçasıdır ve uyum sağlamamıza, savunmamıza olanak tanır. Hayatta kalmamızı. Size iyi hizmet ettiğinden eminim."

"Yine bilimden bahsediyorsun."

Dudağı gülümseyecekmiş gibi seğirdi ama gülümsemedi. "Her zaman." Eğildi ve nefesindeki ılık tarçın kokusunu kolonyasının lezzetli baharatının üzerinden alabildim. "Bunun kötü bir şey olduğunu söylemedim." Kendini düzeltip çantasına bir defter daha tıkıştırırken kaşları yukarı kalktı. "Hepsi bu kadar."

Keskin bir şekilde başımı sallarken kalbimin sakinleşmesini diledim. O da flört etmiş miydi? Erkekler söz konusu olduğunda en zeki ya da en uyumlu kişi ben değildim ama adam profesör ile öğrenci arasındaki görünmez bariyeri aşacak kadar yüzüme yakındı. "Bekle... um. Sen kızmadan sana bir soru sorabilir miyim?"

"Muhtemelen hayır. Ama sorunuza devam edin."

"Bir süre önce size anneme Noctisoma bulaştığını düşündüğümü söylediğimde, annemin buralı olup olmadığını sormuştunuz. Yerel halk arasında yaygın olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Yaygın mı? Genel bir kural olarak değil, hayır. Meyveleri çevreleyen kendi folklorları var. Kötü ruhların zehri olduklarına inanıyorlar ve onlardan uzak durma eğilimindeler. Çilekleri ara sıra tüketenler sadece cahil turistler."

"Andrea Kepling'in turist olmadığından oldukça eminim." Annemin de turist olmadığından bahsederdim ama yeni öğrendiğim tüm bilgileri onunla tek bir karşılaşmada harcamanın anlamı yoktu.

"Ve bu tartışmayı daha önce yaptığımıza eminim. Yine ateşin etrafından dolaşıyorsunuz Bayan Vespertine."

"Davranışsal ateşlenme. Sadece kafamı kurcalayan bitmek bilmeyen sorulardan kurtulmaya çalışıyorum." Bilim üzerine flört ederken bu kadar rahat hissetmem neredeyse suçtu ve daha da kötüsü, rol yaptığımı bile hissetmiyordum.

Çenesi kaymış, gözleri eğlenen bir değerlendirmeyle kısılmıştı. Kollarını kavuşturdu ve bana baktı, kasları ona can havliyle yapışan zavallı gömleğinin kumaşını gerçekten çalıştırıyordu. "İlgimi çekmiş olsa da bu konuda konuşma yetkim yok. Ve daha fazla soru sormazsanız memnun olurum."

İlgisini mi çekti?

Neye göre? Andrea'nın turist olmadığı gerçeğiyle mi? Yoksa o çelik gibi dış görünüşünde küçük bir çentik mi açmıştım?

"O halde, organizmanın kendisi hakkında genel bir soru. Yemin ederim bu son sorum olacak."

"Sorunuz nedir?"

"Semptomların geciktiği vakalar var mı? Yani, yıllar boyunca?"

"*Yıllar* mı? Hayır. Parazit çabuk yerleşiyor."

Tıpkı dersten hatırladığım gibi, ama teyit etmek istedim. "Yani bir gecikme evresine falan girmiyorlar mı?"

Başını salladı ve bir yığın kâğıdı çantasına doldurdu. "Gözlemlediğim kadarıyla hayır. Yumurtaların sporlar gibi sert bir dış kaplaması var, bu da örneğin aşırı soğuk gibi düşmanca ortamlara karşı direnç göstermelerini sağlıyor." Gömleğinin iliklenmemiş iki düğmesi arasından görünen küçük deri parçasının dikkatimi biraz olsun dağıtabilmesi bile adamın cazibesinin bir kanıtıydı. Sesinin tonu, engin bilgisi, sözlerinin içinde kaybolmak çok kolaydı. "Ama koşullar elverişli olduğunda eninde sonunda bulaşırlar ve bir insanda oldukça elverişlidirler."

Bu da annem söz konusu olduğunda hiç mantıklı gelmiyordu. Dört yıl önce aşırı derecede hastalanana kadar, çocukluğum boyunca annemin soğuk algınlığı geçirdiğini hiç hatırlamıyordum. Enfeksiyonunu ne tetiklemişti? Crixson Projesi'yle bir ilgisi var mıydı?

Beni oraya yönlendiren yeterli kanıt yok gibi görünüyordu. "Bitmek bilmeyen sorularına cevap verdim mi?"

Pek sayılmaz, ama kafamın içinde hala devam eden yaylım ateşiyle onu kızdırmak istemedim. Ne de olsa amacım flört etmekti, onu kızdırmak değil. "Evet. Teşekkür ederim."

Deri çantasını başının üzerine kaldırıp göğsünün üzerinden geçirdiğinde, boynundaki yara izi gözüme çarptı ve adamın okuldaki herhangi bir öğrenciye, özellikle de benim gibi bir birinci sınıfa güvenmek için çok az nedeni olduğunu hatırlattı. Hem fiziksel olarak hem de söylentilerle damgalanmıştı, bu da zırhını kalınlaştırmıştı. Kırılmasını zorlaştırıyordu. Sorularımla ilgilenme zahmetine girmesi bile şaşırtıcıydı. Kapıya doğru yürürken, "Beladan uzak dur, Meraklı Güve," dedi.

Meraklı Güve.

Bir takma ad.

Alevden kaçmak gibi bir niyetim olmadığı gerçeği göz önüne alındığında, uygun bir tane de.

"Hey, çok bilmiş. Beni kötü göstermenin yolu," dedi Spencer, dersten sonra bana yetişmek için acele ederken.

"Seni kötü gösteremem. Güç sadece sende." Kıkırdadım, çantamı omzuma doğru ittim.

"Peki, Bramwell'le aranızdaki mesele nedir?" "Ne?"

"Mesela... sınıfta sana bakış şekli. Bu çok garip."

"Muhtemelen dalgın olduğumu fark etmiştir."

"Hayır. Başka bir şey. Erkeklerin vücut dili gibi. Bunu anlayabilirim."

O ateşli ve ağır bakışların Spencer'a nasıl görünmüş olabileceğini hayal etmeye çalışarak homurdandım. "Bu mansplaining ile aynı şey mi?"

"Sadece ilgilenirdim-"

"Dikkatli ol. Evet. Ben çok dikkatliyim. Bu uyarılar da neyin nesi?"

"Biri seni bana karşı mı uyardı?"

"Aslına bakarsan, evet." "Kim?

Mel mi?"

Durma noktasına geldim. Her ne kadar kucağıma bir dram daha atılmasına ihtiyacım olmasa da, özellikle de bu olay ne benimle ilgiliyken ne de üniversitede geçirdiğim süre boyunca yaşanmışken, belki de kafamdaki bazı soruları giderebilirdim. "Peki ya Mel?" Aptal rolü yaparak sordum.

Yanakları şişti, bir nefes verdi ve ellerini ceplerine soktu. "Sarhoş oldum. Onu öptüm. Onunla hiçbir şey yapmak istemediğimde sinirlendi, bu yüzden ona *saldırdığıma* dair bir hikaye uydurdu. Anlıyorum, öpücük çok ileri gitti ama başka bir şey olmadı."

"Bunu neden uydursun ki? Neden herhangi bir kadın?"

"Mel'i birkaç yıldır tanıyorum. Size söyleyebileceğim tek şey, tüm silindirleri çalıştırmadığıdır."

İnledim ve bir sonraki dersime doğru yürümeye başladım. "Doğru. Psikopat olmalı."

Spencer beni bırakmadan önce kolumdan tutarak beni durdurdu. "Söylediğim bu değil. Hikayeler onun olayı. Ortalığı karıştırmayı sever.

komplo teorileri ve herkesin kirli çamaşırları. Garanti ederim, eğer onu kızdırırsan? O da senin hakkında bir şeyler araştırmaya başlar."

"Yine de ikiniz de Dr. Bramwell'in Jenny Harrick ile bir ilgisi olduğunu kabul ediyorsunuz. Eğer bu doğruysa, neden onun dersini aldınız?"

"Çünkü diplomam için krediye ihtiyacım var. Başka bir nedeni yok. Ve inanın bana, birinden böyle bir şeyden şüphelenirken sınıfta oturmak kolay değil. Onu masum görmeye çalışıyorum çünkü arkadaşımın misilleme olarak yaptığı şeyde hatalı olduğunu biliyorum. Ama seninle etkileşim şekli?" Kaşlarını çatarak başını salladı. "Her şeyi yeniden sorgulamama neden oluyor."

"Etkileşimleri hiç de uygunsuz değildi." En azından açıkça öyle değildi. Kütüphanede küfrettiği zaman hariç. "Ama beni pazarlamana da ihtiyacım yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Burada saygısızlık etmeye çalışmıyorum. Tam tersine. Seni bir arkadaş olarak görüyorum, Lilia. Hepsi bu."

"Hepsi bu mu?" Ağzını açtığında araya girdim: "Çünkü bunun ötesinde bir ilişkiyle ilgilenmiyorum."

Ağzı kapandı ve boğazını temizledi. "Anlıyorum. Yarın gece için hâlâ anlaştık mı?"

Sertçe yutkunarak, hazırlıksız yakalandığım için şaşırmış görünmemek için kendimi zorladım. "Yarın gece mi?"

"Hayırseverlik Balosu mu?"

"Ah. Doğru." Elbisenin parasını çoktan ödemişken geri adım atamazdım. "Tabii. Arkadaş olarak, değil mi?"

"Kesinlikle."

Lanet olsun.



Chapter 36

Lilia

Ben açıklayıcı yazma dersimden notlar alırken, yurt odamın arka planında Billie Holiday çalıyordu. Danışmanımla bir toplantım vardı ve dersin konularından birini tartışacaktım.

dönem sonundaki büyük finalden önce yazmam beklenen bir ton makale. Biyotıbbın *Evrimi* dersini seçmiştim, eğitimimle ilgili olacağını düşünmüştüm ama dersin çok sıkıcı olacağını ve çekimlerin anlamını bilmeyen bir adam tarafından verileceğini tahmin edememiştim.

The Very Thought of You çaldı ve durakladım, şarkı beni küçüklüğüme götürdü ve annem yemek pişirirken Billie Holiday'in bütün bir plağını çalardı. Elinde bir kadeh şarapla mutfakta dans eder, kız kardeşimle benim temizlemek zorunda kalacağımız bir karmaşa yaratırdı.

Yine de onu bu kadar mutlu görmek beni mutlu etmişti. Spagetti sosunu dolaplardan temizlemek zorunda kalma ihtimaline rağmen, yemek yapmasını severdim.

Yanımda, kasabadaki eczacıdan aldığım siyah kaya çayının dumanı tüten bir fincanı duruyordu. İçine acı tadını tatlandıran ve çalışmalarım için lezzetli bir tamamlayıcı haline getiren bal sakızları eklemiştim.

Kapının çalınması düşüncelerimi böldü ve kaşlarımı çatarak odanın diğer tarafına geçip kapıyı açtım. Missy Finch elinde uzun bir giysi torbasıyla koridorda duruyordu.

Lanet olsun. Belki beni unutur diye ummuştum. Ya da belki elbise kazara bir öğütücüye düşer.

"Vakit geldi!" diye heyecanla bağırdı ve beni iterek odama girdi. "Hadi deneyelim!"

"Aslında şu an benim için çok kötü bir zaman. Yazmaya çalışıyorum-"

"Uyduğundan emin olmam şart. Kapı zorbasıyla tekrar uğraşmayacağım. Bunu şimdi yapıyoruz."

Omuzlarım yenilgiyle çökmüş bir halde onun giysi çantasının fermuarını açmasını izledim ve içinden elbiseyi çıkardığında nefesim kesildi. *Elbise* uzun, koyu bordo saten bir etek ve narin siyah tülden oluşuyordu. Siyah ve bordo yıldız çiçekleriyle süslenmiş ve pırıl pırıl elmaslarla vurgulanmış omuzdan açık korsajı çenemi açmama neden oldu.

"Bordo saçını tamamlar diye düşündüm. Gel, gel.
Hadi soyunalım." Bu beni transımdan çıkardı. "Bekle, ne? Burada

mı? Banyoya gidip üstümü değiştireceğim."

Yüzü kaşlarını çattı. "Treni banyo zemininde sürüklemek mi? Sanmıyorum." Elbiseyi masamdaki sandalyenin üzerine örttü ve arkasını dönerek kollarını kavuşturdu. "Çok saçma. Düzgün bir butikte olsaydık..." Başını salladı ve tekrar ofladı. "Boş ver."

Gözlerimi ondan ayırmadan, üzerimdeki yırtık pırtık eşofmanları hızla çıkardım; eğer o lanet elbise için bu kadar heyecanlanmasaydı, şüphesiz burnu havaya kalkacaktı. Gergin ellerle bacaklarımı kilitsiz elbisenin içine soktum ve kollarımı dikkatlice muhteşem yıldız çiçeği detayını da taşıyan şeffaf kollardan geçirdim. Giyindikten sonra yüzümü ona döndüm ve aynadaki yansımamı yakaladım.

Bir solukta kendime baktım.

Ben, ama çok... zarif. Annesinin eskilerini giyen zavallı Covington kızından çok farklı.

"Çok güzel, değil mi?" Missy'nin çok yakından gelen sesi beni bakışlarımdan kopardı. Sırtımdaki düğmelerle oynayarak, "Eldiven gibi oturdu," dedi. Giysi çantasının dibinden siyah deri bir kılıf aldı ve açtı. İçinde, her çiçeğin arasında elmas yapraklar olan güzel bir elmas yıldız çiçeği gerdanlığı ve buna uygun bir dizi elmas küpe vardı. Şişeden kolyemi çıkarıp nazikçe avucuma bıraktı ve gerdanlığı yerine taktı. Ten rengime göre çok güzel ve narindi.

"Mükemmel," diye ekledi Missy.

Gözlerimi alamıyordum. Elbise öylesine karanlık bir çekiciliğe sahipti ki, elmaslarla birleştiğinde neredeyse baştan çıkarıcı bir hal alıyordu. Spencer'la arkadaşça bir randevu için çok fazla. Hem de çok fazla. "Bunu giyemem."

"Affedersiniz?"

"Bu muhteşem. Kesinlikle büyüleyici. Ama Spencer yanlış anlayacak."

Gülmekle alay etmek arasında bir ses çıkardı. "Kadınların trajedisi de bu, değil mi? Erkekleri *yanıltmak* uğruna kendimizi güzellikten mahrum bırakıyoruz."

Ugh. O böyle söyleyince kulağa saçma geldi. Yine de dikkat çekmek istemedim. Kimseden. "Anlıyorum ama kendimi incisi olmayan bir istiridye gibi hissediyorum." Missy'nin dudakları gülümsemek için kıvrıldı ve bir tutam saçını kulağımın arkasına attı. "Peki ya diğer istiridyeler incilerini topladıktan sonra ne olacak?"

Onunla tartışmaya girmekten nefret ederdim, çünkü bana attığı son iki lafı düşünürsek, kadının muhtemelen cesur geri dönüşleri vardı.

"Ona ne kadar çok benzediğini aklım almıyor. Vanessa, benim-" "Onun kim olduğunu biliyorum. Arkadaş mıydınız?"

"Pek sayılmaz. O benim her konuda rakibimdi. Spor, akademisyenler, *erkekler*. Artık pek de önemi olmayan şeyler." Döndü ve içinde neredeyse hiç sürmediğim rimel, chapstick, birkaç saç bağı ve annemin sürmeden evden çıkmadığı aynı tonda bir ruj gibi küçük şeyler olan Caboodle'ımı açtı.

Missy kapağını açıp çevirerek koyu bir dut rengini ortaya çıkardı ve bir merak parıltısıyla dudaklarıma yapıştırdı.

"O benim annemdi," diye itiraf ettim sonunda dudaklarımı birbirine sürtmeden önce. "Adada bir ailesi olup olmadığını biliyor musun?"

Sadece nadiren ruj sürüyordum ama aynada kendime bakarken, rujun yüzümle ne kadar mükemmel uyum sağladığını ve yüzüme ne kadar çok ihtiyaç duyduğum rengi kattığını takdir etmeden edemedim.

Dudaklarını sert bir çizgiye bastırarak başını salladı. "Annesi yaklaşık dört yıl önce vefat etti. Babası da ondan bir yıl kadar önce. İyi ve dürüst insanlardı. Moda düşkünü tabii ki. Ama iyi insanlar."

"Sahip olduğu tek aile bu muydu?"

"Bildiğim kadarıyla. Corbinler birbirlerine sıkı sıkıya bağlı bir aileydi. Şahsen Vanessa'nın kalkıp gitmesini biraz inanılmaz buldum.

Sadece... tamamen karakter dışı." "June Galloway diye birini tanıyor muydunuz?"

Kadın homurdandı ve gözlerini devirdi. "*Herkes* June'u tanırdı. Biraz tuhaf biriydi. Çoğunlukla tükenmişlerle takılırdı."

"Annemle arkadaş mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Annen June'dan biraz daha *iyiydi*."

"İkisinden birinin Dracadia'ya gidip gitmediğini biliyor musunuz?"

Sanki çok çirkin bir şey söylemişim gibi yüzünü buruşturdu ve kibirli bir kahkaha attı. "Hayır. Hiç sanmıyorum. Okul, ailelerinin bütçesini biraz aşıyordu. Özellikle de June'un. Bu okula sadece seçkinler ve zenginler gidiyor. Ve... sen."

"Teşekkürler," dedim düz bir tonda.

"Hakaret değildi." Etrafımda dönerek elbisemle oynadı. "Parayı severim ama zenginlik yorucudur. Kendinizi bu elbisenin içinde ilk gördüğünüzde yüzünüzde beliren ifadeyi çok nadir görüyorum. Bunu... memnuniyet verici buldum."

"Elbiseye bayıldım."

"Güzel." Kaşlarını kaldırarak önüme geçti. "Giy onu. Kendini güzel hisset. Ve Tanrı aşkına, Lilia, keyfine bak."



Chapter 37

Devryck

"S Benden uzak dur! Uzak dur lan!" Barletta'nın hücresinin köşesinde çömeldiği yerden vahşi, gümüşi gözler karanlıkta parlıyordu. "Dokunma bana!" Göğsünden bir hıçkırık koptu ve

Duvara yaslanmıştı, sırtı onu son beslediğim zamankinden daha kamburdu. Tırnaklarını kurumuş kan kaplamıştı, tırnaklarının uçları tırmalamaktan kırılmıştı. Vücudunda uzun, kırmızı izler vardı; bir şekilde derisinde açmış olmalıydı.

Kaşlarımı çatarak odayı taradım; yatak, son ziyaretimde istediği İncil ve dökülmüş saçlarla dolu küçük, plastik bir taraktan başka bir şey bulamadım. "Bu izler nasıl oldu?"

Başını sallayıp duvarları eskisinden daha sert bir şekilde tırmalarken hücresinde bir inilti yankılandı. "Lütfen," diye fısıldadı titrek bir sesle. "Lütfen bana zarar vermeyin."

Enfeksiyonun o noktasında, ondan daha fazla düşmanlık beklerdim. Kaçmak için daha fazla çaresizlik. Köşeye sinmesi yeni bir şeydi. "Biraz su ister misin?"

Zor nefes alıyordu, belli ki bir nedenden dolayı korkudan ödü bokuna karışmıştı, duvara daha sıkı tutunurken gözleri kayıyordu.

Sabırsızlıkla hortuma doğru yürüdüm ve tıpkı geçen seferki gibi bir bardağı yarısına kadar doldurdum. Hücresine döndüğümde, kâğıt bardağı parmaklıkların arasından tuttuğumda yaklaşmaya zahmet etmedi, ben de bardağı yere bıraktım ve geri çekildim.

Belirsiz bir adım attı, sonra durdu, gözleri benden kafese doğru gidip geliyordu, sanki mesafeyi ölçüyordu. Davranışı bana kemirgen gibi küçük bir hayvanı hatırlattı.

"Sana dokunmayacağım. Birdenbire neden bu kadar ürkekleştiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Dört ayağı üzerinde debelenerek ilerledi, bardağı aldı ve uzatılan sıvıyı geri yuttu. Bileğinde, avucunun altından dirseğine kadar uzanan uzun bir çizik vardı, sanki daha derin kesme fikriyle oynamış gibiydi.

Kendini kesmek için kullanmış olabileceği her şeyi bulmak için hücresini tekrar taradım ama yine de en keskin nesne olarak sadece tarağı buldum.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, bardağı bir tıkacın üzerine indirdi ve avuçlarını betona dayayarak kustu. Ağzından çıkan kanlı sıvılar betonun üzerine sıçradı. Su birikintisindeki hareket dikkatimi orada kıvranan yaklaşık dört solucana yöneltti.

İnleyen Barletta kendini tekrar duvara yasladı. "Siktir! Siktir!"

"Derindeki o kesiklerin nasıl oluştuğunu anlat bana."

"Deli misin sen?" Hıçkırık ve kahkaha arası bir ses duvarlarda yankılandı. "Onları oraya sen koydun! Seni çılgın orospu çocuğu!" İlk kırmızı damlalar belirene kadar parmaklarını ön koluna gömdü, kaşıdı ve kazıdı. "Tıpkı içime solucanları senin koyduğun gibi. O sendin!"

Belli bir dereceye kadar olsa da, enfekte kişilerde kendine zarar verme olağandışı bir durum değildi ve böğrünü incelerken, etkileyici bir bükülmeyle bunu kendi kendine yapmış olmasının mümkün olduğunu düşündüm. Gördüğü halüsinasyonlara bakılırsa, kafasının içinde ona bu şekilde saldıran bir şeyle ilgili bir sahneye kapılmış olması beni şaşırtmazdı.

Her ne kadar acısına son verip toksini toplamaya devam etmek istesem de, doğanın kendi akışına bırakılması önemliydi.

Görünüşe göre doğa adamın kaderini çoktan belirlemişti.

Masamın üzerine serpiştirilmiş kâğıtlara bakarken Barletta'nın davranışlarını anlamlandırmaya çalıştım. Hastalığında saldırganlık evresine girmeye başlamıştı. Organizmanın etkileri kurbanlarını hırçın ve şiddet yanlısı, ama önceki tepkisi beni şaşırttı.

Cep telefonum çaldı ve bir süre önce iletişime geçtiğim bir Rook arkadaşı olan James'in numarasını tanıyarak cevap verdim. "Evet?"

"İtiraf etmeliyim ki Devryck, Angelo DeLuca'yı bulma görevi muhtemelen şimdiye kadarki en zorlu görevdi."

"Nasıl yani?"

"Bu adam hakkında gerçekten hiçbir şey yok. Hapishanede biraz zaman geçirmiş. Görünüşe göre ailesi onu serseri mayın gibi bir şey olduğu için dışarı atmış. Birkaç işte çalışmış. Ama bilinen son yeri yaklaşık dört yıl önce New York'muş."

Dört yıl önce. Harika. O pislik her yerde olabilirdi. Sandalyeme geri yaslandım, burnumun köprüsünü sıkıştırdım ve bir inilti çıkardım.

"Birkaç hafta önceki haberleri gördün mü emin değilim?" James sordu ama son zamanlarda siyasi saçmalıklar ve kendi meşguliyetlerim beni televizyondan uzak tutuyordu. "Görünüşe göre Massachusetts'ten büyük bir yatırımcının cinayetine karışmış. Sanırım adı duvarlara kanla yazılmış."

"Bu adamın fotoğrafı var mı?"

"Elimde eski bir sabıka fotoğrafı var. Görünüşe göre bir süre önce bazı uyuşturucu suçlarından hapse girmiş. Ayrıca insan kaçakçılığıyla da suçlanmış ama görünüşe göre kurban işbirliği yapmak istemediği için savcılar bu suçlamayı düşürmüş."

Öfkeli bir nefes verdim. "Yani, yeni bir şey yok mu?"

"Birkaç hafta önceki cinayet dışında, hayır. Görünüşe göre yanlış kişiye bulaşmış ve tahminimce kendini öldürtmüş."

Bu konuda duygularım karışıktı. Onu bulup buraya getirmekle uğraşmak zorunda kalmayacağım için kısmen rahatlamıştım ama aynı zamanda onu kendim öldürme fırsatım olmayacağı için de hayal kırıklığına uğramıştım. "Sabıka fotoğrafını gönderebilirseniz harika olur."

"Evet, sorun değil. Daha fazlasını bulamadığım için üzgünüm ama FBI o pisliğin izini bile bulamamış gibi görünüyor. Öldüğünü düşünüyorum."

"Bu ne büyük bir utanç olurdu."

"Evet. Dünyadan bir pislik eksildi." Adamın nasıl bir pislik olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Kardeşimi öldüren kişinin o olduğundan şüpheleniyordum. Caed'e kaynak makinesiyle işkence eden kişi.

Bunun için ona ne kadar acı çektirebilirdim.

"Çabalarınızı takdir ediyorum. Başka bir şey bulmayı başarırsanız, benimle irtibata geçmekten çekinmeyin."

"Her zaman. Kendine iyi bak."

Bu veda sözleri üzerine telefonu kapattım. *Lanet olsun*. Onu bulmamış olmam muhtemelen en iyisiydi. FBI meselelerine karışmak sırtıma bir hedef tahtası koyacaktı ve şu anda buna kesinlikle ihtiyacım yoktu. Hele ki elimde ölümün kıyısından dönen bir adam varken. Barletta'nın yenik düşmesi an meselesiydi. Ayrıca, kardeşimin intikamını almak için yeterince şey yapmıştım, değil mi?

Caedmon'un kaçırılma nedeni yıllar önce, babamın keşfinin ne kadar önemli olduğunu ve onu korumak için ne kadar ileri gittiğini ilk öğrendiğimde benim için çok açıktı. Tedavi edilemeyenleri tedavi etme yeteneği milyonlarca dolar değerindeydi. Suçluların aciz ellerinde bile bu bilim satılabilirdi. Çoğaltılabilirdi. The Rooks ve üniversitenin koruması olmasaydı, muhtemelen ben de kardeşim kadar risk altında olurdum. Babamın, başkalarının onun keşfine sahip çıkmak için katlanacağı acımasızlığı, ahlaksızlığı asla kabul etmemiş olması utanç vericiydi. Belki de kendisine sunulan korumayı genişletmiş olsaydı, kardeşim hâlâ hayatta olabilirdi.

Dikkatleri üzerime çekmemek için Angelo DeLuca'nın peşini bırakmaya karar verdim. Nasıl olsa yakında uğraşmam gereken bir ceset olacaktı.

Barletta yeterliydi. Şimdilik.

Telefonum tekrar çaldı ve Lippincott'tan gelen mesajı görmek için aşağıya baktım:

Bu akşamki galada görüşmek dileğiyle.

İnleyerek, cevap olarak bir başparmaktan başka bir şey göndermedim. Akademik fonların bu lanet köpek ve midilli gösterisinden nefret ediyordum. Zenginlerin havyara ve sıradan sohbetlere ihtiyaç duymadan paralarını neden sessizce veremedikleri beni aşıyordu.

Toparlanıp kampüsteki odama dönmeden ve akşamki saçmalık haçlı seferi için hazırlanmadan önce Barletta'yı bir kez daha kontrol etmeye karar verdim.

Karanlık koridorda ilerlerken oluşan sessizlik, bir şeylerin ters gittiğinin ilk işaretiydi. Ayak seslerimin betona çarpması kesinlikle inleme ve yakarışlarını tetiklemeliydi. Bu kandı

Hücreden koridora doğru akan su, adımlarımı yavaşlatmama neden oldu. Sonunda hücresine ulaştım; sırtını kafesin parmaklıklarına dayamış, yana doğru yığılmış yatıyordu. Kaşlarımı çatarak anahtarı çıkardım ve kapıyı açtım, cesedin etrafında döndüğümde tam anlamıyla ürkütücü bir manzarayla karşılaştım. Parçalanmış bir göz küresi yuvasından fırlamış, yanağına yaslanmıştı. Diğeri oyulmuş, tamamen parçalanmış ve yüzünden aşağı kan sızıyordu. Elinde kaba görünümlü bir alet tutuyordu; etrafındaki duvarlarla aynı eskimiş tonda bilenmiş bir taş parçası. Telefonumun ışığını açtım ve hücrenin üzerinde gezdirdim, herhangi bir çukur ya da kırık taş bulamadım. Bunu nasıl ele geçirdiği beni şaşkına çevirdi. Aynı zamanda, onu bu şekilde bulmak pek mantıklı gelmese de, vücudundaki çiziklerle nasıl başa çıktığını anlamıştım. Bu şekilde intihar etmek son derece nadir görülen bir durumdu. Solucan çiftleşmek ve üremek için su arardı. Yaşamak için.

Lilia'nın annesinin adli tıp raporunu ve bileklerini nasıl kestiğini düşündüm. Bu evrim miydi? Yoksa işin içinde kötü bir şey mi vardı?

Yanına çömeldiğimde, elindeki taş tekrar dikkatimi çekti. Daha önce ona içki ikram ettiğimde bileğinin iç tarafında uzun bir çizik fark etmiştim. Yüzünü döndüğü açıdan bakıldığında, bardağı sağ eliyle geriye doğru devirmiş olmalıydı. Ayrıca sağ eliyle yazı yazdığını da görmüştüm. İki kez kontrol ettim, oradaki çiziği doğrulamak için bileğini büktüm. Yine de gözlerini oyan taş sol elindeydi. Benim açımdan sadece bir teori, ama sağ eli baskın görünüyordu ve eğer bunu kendisi yapmış olsaydı, gözünü oyacak olan da o olurdu.

"Lanet olsun." İncelemelerimi bir kenara bırakıp acele etmem gerekiyordu çünkü parazitler bir su kaynağına kaçmadan önce vücutta ancak bu kadar süre kalabiliyordu.

Koridorun diğer ucunda duran sedyeyi kaptığım gibi aceleyle odaya döndüm ve Barletta'nın cesedini beceriksizce sedyeye taşıdım. Saatime bir göz attığımda saatin yediyi biraz geçtiğini gördüm. Barletta ile ilgilenmek ve korkunç galaya gitmek için yeterli zaman.

Barletta'yı koridorun sonundaki ayrı bir odaya götürdüm; bu odada satın aldığım büyük, gümüş renkli bir hidroterapi tankı vardı. Hemen içinde bir hortum vardı ve suyu açarak dolmasını sağladım. Tepedeki çıplak ampulü yaktım, sonra Barletta'nın bedenini sedyeden tankın içine kaydırdım ve dibe çökmesini sağladım. Su hızla yükseldi, bacaklarını, kollarını ve nihayet yüzünü yuttu. Cep telefonumun el fenerini suyun üzerine tutarak, küçük siyah cisimlerin her seferinde

ağzından ve burnundan çıkmıştı. Bacaklarının altındaki birkaç tanesi şüphesiz anüsünden çıkmış ve bir şekilde kıyafetlerinden dışarı çıkmanın yolunu bulmuştu. Cesetten bir düzineden fazla parazit çıkmış, çılgınca bir eş arayışıyla suyun içinde dolaşıyorlardı. Karnı daha fazla parazitle doldu.

Korkunç sahneye bakarken, erzak dolabına sinmiş, ölülerin seslerini duyan çocuktan ne kadar uzağa geldiğimi düşünmeden edemedim. Bir cesetle aynı odada bulunmaya dayanamayan o korkmuş gençten. Kardeşimin ölümü beni bu korkulardan uzaklaştırmış ve ölüme karşı geliştirdiğim ürkütücü hayranlığın içine çekmişti. Meraklarım beni babamın incelemesi istenen cesetleri sakladığı o soğuk buzdolabına götürmüştü. Ve orada, ölenlerden birinin gözlerinin içine bakarken, kardeşimin yere serildiğini hayal ettim. Bu görüntü kafamın içindeki canavarları bir şekilde insanlaştırmıştı ve artık onlardan korkmuyordum. İnsan vücudu hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, o korkunç sesleri o kadar az duyuyordum, ta ki bir noktada tamamen yok olana kadar.

Sadece mutlu bir sessizlik.

Birkaç saat sonra solucanların çoğu suya kaçmış olacak ve ben de onları toplayıp topladığım diğer solucanlarla çiftleşmelerine izin vereceğim. Daha sonra onu otopsi odasına götürür ve toksinin izolasyon ve saflaştırma için en güçlü olduğu beyin ve karaciğer örneklerini toplamak üzere içini açardım.

Solucanlar her enfekte olduğunda, toksinleri insan genetiğine daha spesifik hale geldi ve iksirler daha etkili oldu. Etkileri daha uzun sürdü.

Ne yazık ki deneklerim tükenmek üzereydi. Kardeşimi kaçıran adamların izini sürmeyi başarmıştım ama Angelo'nun kayıp olduğu haberini alınca, sadece son iksirin başarılı olması için dua edebilirdim. Aksi takdirde, başka bir kurban aramak zorunda kalacaktım.



Chapter 38

Lilia

Nefes al. Sadece nefes al. Nefes al.

Kampüs otobüsünün arka koltuğuna oturdum ve tüm dikkatlerden kaçmayı umuyordum. Spencer beni yurttan almayı teklif etmişti ama bu biraz fazla *randevu gibi gelmişti*. Geçmişe baktığımda, bana yapıştırılmış gözlerin sayısı göz önüne alındığında

Tam o anda kararımdan pişman oldum.

Otobüs sarsıldıkça kabarık tülün altındaki bacaklarım durmadan titriyordu ve göğüslerimden birinin yerinden çıkmaması için dua ediyordum, çünkü bu boktan pastanın üzerindeki krema olmaz mıydı?

Otobüs Carmady Hall'da yavaşlayarak durdu. Bir durak daha ve nihayet akşam derslerinden sonra yurtlarına dönen diğer öğrencilerin bakışlarından kurtulacaktım. Bu konuda hiç de kayıtsız davranmıyorlardı, Tanrı aşkına, ağzımdan karşıt bir söz çıkmaması için dikkatimi pencereden ayırmamam gerekiyordu.

Otobüs tekrar sarsılarak hareket etti, göğüslerim sallanıyor ve korsajdaki her dikişin bütünlüğünü test ediyordu. Her şeyi bir arada tutmak için kullandığı sihirli iplik için Missy'ye tebrikler.

Bir sonraki durak Jaxstone Hall'du ama kampüs otobüsü galanın yapılacağı Wattscrick Hall'a kadar gitmediği için Canterbury Bahçeleri'nden geçmem gerekiyordu. Eski mozolenin yanından geçerek on dakikalık bir yürüyüş yaptım.

Biraz ürkütücü.

Elbette tamamen aptal değildim. Jayda'nın Dracadia'ya gitmeden hemen önce bana verdiği biber gazını belimdeki kurdelenin içine sıkıştırmıştım.

Otobüs nihayet tekrar durduğunda neredeyse ayağa fırlayacaktım. Neyse ki Missy, topuklu ayakkabılarla ne kadar kazaya meyilli olduğumu söylediğimde siyah, süslü düz ayakkabılarla gitmeme izin vermişti. Pek hoşuna gitmemişti ama sessiz bir homurdanmanın ötesine geçmeden kabul etmişti.

"Numaranızı alabilir miyim?" diye sordu yolculardan biri, ben hızla geçerken. Muhtemelen birinci sınıf öğrencisiydi.

İçimdeki endişe beni sarsıp dengemi bozmadan ve yüzüme doğru yuvarlanmadan önce otobüsten aceleyle inerken dönüp ona bakmaya zahmet etmedim. Sağlam zemine bastığımda gözlerimi kapatıp nefes aldım ama kapının kapanma sesini duyunca dönüp cama vurdum.

Belirgin bir kızgınlıkla yüzü buruşan otobüs şoförü kapıyı tekrar açtı.

"Son pikap ne zaman?" Eteğimin tülüyle oynayarak sordum.

"Ona bakıyorsun."

"Bekle. Bir daha buraya gelmeyecek misin?"

"Hayır. Seni bırakmamı ister misin? DracUber'i aramanız gerekecek."

"DracUber?" O kadar sevimsiz isim varken... "Uber gibi bir şey mi?" "Onun gibi bir şey." Kapıyı çarparak kapattı.

saçımı karıştırdı ve caddeden aşağı indi.

Araç çağırmak için yanımda hiç para getirmemiştim. Kahretsin.

Sıcaklık biraz düşmüştü ama otobüs yolculuğunun utancı bahçelerin patikasına adım attığımda beni güzel ve sıcak tutuyordu. Elbisem betonun üzerinde hışırdadı ve Missy o anda beni göremediği için minnettardım, yoksa muhtemelen etek ucu kesildiği için küplere binerdi. Şükürler olsun ki ay tepede parlıyordu, yoksa bir zamanlar mezarlık olarak kullanılan yerde zifiri karanlık bir yürüyüş olacaktı.

Karanlıkta tek başıma yürümek benim için yeni bir şey değildi, bunu evde o kadar çok yapmıştım ki anormal ya da olağandışı bile gelmiyordu. Garip tiplerle karşılaşmış olsam da, aslında hiç zarar görmemiştim.

Ancak daha önce hiç göğüslerimin yarısı dışarıda kalacak şekilde muhteşem bir balo elbisesi giymemiştim.

Kırptığım gevşek Fransız kıvrımından sarkan birkaç saç teli diken diken olmuş, kaslarım gerekirse biber gazı sıkmaya hazır hale gelmişti.

Yine de bahçeler huzurluydu. Sakin.

Mükemmel bir şekilde kesilmiş çitler, canlı anneler ve rengarenk yaz sonu çiçekleri ile bir rüyada bozulmamış, eski bir İngiliz avlusunda yürümek gibi hissettim. Üniversiteyi sonbaharın yoğun günlerinde görmek için sabırsızlanıyordum. Tüm o ateşli turuncular ve kırmızılarla ne kadar güzel görünebilirdi.

Çıtırdayan yaprakların sesi beni durma noktasına getirdi ve etrafımda döndüm, gözlerim çevredeki çalıları ve ağaçları taradı. Herhangi bir hareket belirtisi aradım ama hiçbir şey bulamadım. Etrafta dolaşmak istemediğim için bahçede ilerlemeye devam ettim, kulaklarım başka bir sese karşı tetikteydi.

İlerideki ışık gözüme çarptı ve camla çevrili bir solaryuma benzeyen şeyi seçebildim. Kalbim boğazıma düğümlendi ve durdum. Durduğum yerden, süslü elbiseleri ve smokinleriyle bir insan kalabalığını, mumların yumuşak ışıltısının altındaki bembeyaz masa örtülerini gördüm. Mekândan zenginlik sızıyordu.

Oh, Tanrım. Ne yapıyorum ben?

Çok süslüydü. Benim için fazla süslüydü.

Gitmek için döndüm ama bakışlarım solaryumun hemen dışında duran birine takılınca duraksadım. Elinde sigarası, gözlerini yıldızlara dikmişti ama onu mükemmel bir şekilde dikilmiş siyah ceketi ve pantolonuyla görmek kalbimin boğazıma düğümlenmesine neden oldu.

Bramwell.

Maskara sürdüğüm gözlerimi sıktım, üç derin nefes aldım ve bir baş dönmesi dalgası beni sardığında sallanmaya başladım. Silkelenerek gözlerimi Profesör Bramwell'in sırtına diktim ve bahçeden çıkıp Solaryum'un verandasına, onun durduğu yerden sadece birkaç adım öteye adım attım. Sanki varlığımı hissetmiş gibi başını yana eğdi, henüz bana bakmak için dönmemişti ve mükemmel profilini ve modellere layık çene hattını gördüğümde midemde panik oluştu.

Saklan, diye ısrar etti beynim. Seni böyle görmesine izin verme.

Arkasını döndüğü an, artık çok geçti. Gözlerimiz kilitlendi. Yüzündeki ifadeyi anladığımda tüylerim diken diken oldu. öğrenci ve profesör arasındaki bir alışverişi değil, ama iki yabancı gibi.

Kasıtlı ve yoğun. Bakışları beni yuttuğu için kendi içime çekilmek ve görünmez olmak istedim.

Geniş omuzları fit bir bele doğru sivriliyordu ve bir elinde içkisi, diğerinde sigarasıyla duruyordu. Onu hiç bu kadar rahat ama aynı zamanda heybetli görmemiştim. Adam takım elbisesini keskin, ölümcül bir zarafet ve otorite havasıyla dolduruyordu.

Tamamen uyluk sıkıcı bir manzara.

Etrafımdaki dünya sessizleşti, karanlık bir galaksi beni daha da yakınlaştıran bir çekim gücüyle dönüyordu. Bakışları altında t ü m sinirlerim canlandı ve derim karıncalandı.

"Lilia?" Arkamdan gelen ses soğuk bir kova su gibi yüzüme çarptı ve döndüğümde yine smokin giymiş olan Spencer'ı gördüm. Gözleri büyülenmişçesine beni baştan aşağı taradı. "Tanrım. Vay canına."

Omzumun üzerinden baktığımda Profesör Bramwell'in yıldızlara doğru geri döndüğünü gördüm, şüphesiz toplantımızla ilgilenmiyordu.

"Buraya yürüyerek mi geldin?" Spencer yanımdan geçip bahçeye doğru bakarak sordu.

Şaşkınlığımı üzerimden atıp başımı salladım. "Hayır. Kampüs otobüsü."

"Kampüs otobüsüne mi bindin?" Kaşları havaya kalktı ve başını salladı. "Tamam, anlaştık. Seni eve ben bırakacağım."

"Arabanız mı var? Öğrencilerin adada araba sahibi olmalarına izin verilmediğini sanıyordum."

Kendini beğenmiş bir sırıtışla omuz silkti. "Çoğu değil. Gerçi benim ailem de adada yaşıyor. Eğer burada ikamet ediyorsanız ya da personelseniz, geçiş izni alabilirsiniz."

"Güzel olmalı." Arabam olduğundan ya da bir tane alabileceğimden değil.

"Hadi ama. Donuyor olmalısın." Bükülmüş kolunu uzattı, ben de isteksizce koluma girdim.

"Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, biz arkadaşız."

Spencer kıkırdayarak başını salladı. "Seni kim incitti?"

"Bu da ne demek oluyor?"

"Randevudan kaçmak konusunda bu kadar kararlı biriyle hiç tanışmamıştım."

"Buna randevu d e m i y o r s u n, değil mi?" Kaşlarımı çatarak kolumu geri çektim ve o da kolumu kavrayarak kendi kolunun içinde tuttu.

"Sakin ol. Biz bir hayır galasına katılan iki arkadaşız."

"Güzel." Bunu tespit ettikten sonra kaslarımdaki gerginlik biraz azaldı. "Bu hayır işi ne için?"

"Çoğunlukla zenginler için bir sidik yarışı. Fransızcamı mazur görün." "Senin Fransızcanı tercih ederim. Kendimi daha az... havalı hissettiriyor."

"Gala nihayetinde Profesör Bramwell'in koruma amaçlı ıslah kisvesi altındaki araştırmalarına fon sağlıyor." Spencer beni cam kapılardan birine doğru götürürken omzumun üzerinden bir kez daha baktığımda Profesör Bramwell'in artık orada olmadığını gördüm. "Davetiyeden hatırladığım kadarıyla, adaya özgü güveler için genetik çeşitliliğin korunmasına yardımcı olmak için. Sanırım Sominyx güvelerini araştırmalarda kullanmak için bir gereklilikti."

Solaryuma adım attığımızda hava oldukça sıcak bir dereceye kadar ısınmıştı.

"Ah. Yani laboratuvarda öldürülen güveleri çevredeki güvelerle değiştirin."

"Kesinlikle," dedi Spencer , beni daha uzağa zarif bir şekilde içine götürdü

dekore edilmiş oda.

Siyah şamdanlar mekâna yumuşak bir ışıltı vererek titriyordu. Gösterişli elbiseler ve smokinler denizi, giyim tarzına uymama rağmen midemi düğümledi - bu açıdan Missy iyi iş çıkarmıştı. Birkaç genç yüz dışında -endall da onlardan biriydi, geçen gün yemekhanede tanıdığım rugby'cilerden birinin yanında durduğu yerden bana ölümcül bir bakış fırlattı- kalabalık çoğunlukla yaşlılardan oluşuyor gibiydi, ki bunun bir hayır etkinliğinde mantıklı olduğunu düşündüm.

Bu katı zarafet, etrafımda dönen onca konuşmanın arasındaki boşluğu dolduran piyano müziğiyle biraz yumuşatıldı.

Odanın ortasında, yüksek kemerli cam tavana kadar uzanan cam bir muhafaza duruyordu. Gece yarısı laboratuvarımızdaki cam kubbelerin devasa bir versiyonu gibiydi ve içinde yüzlerce siyah Sominyx güvesi kanat çırpıyordu.

"Bize bir içki getireyim," dedi Spencer, ama kolunu bırakıp güvelerin yanına doğru ilerlediğimde sözleri pek de kayda geçmedi, onlardan büyülenmiştim. Gece yarısı laboratuvarında öğrendiğim gibi, siyah kanatları enfeksiyon belirtisi göstermiyordu. Bir güve cama tünemişti ve parmağımı oraya bastırdığımda kanatları uçuştu. Daha fazla güve sanki oraya çekilmiş gibi camın benim tarafıma doğru akın etti. Elbisemdeki küçük yıldız çiçeklerinden yansıyan ışığı görmek için aşağıya baktım.

"Işığa çekildi." Derin bir sesle döndüğümde Profesör Bramwell'in camdan baktığını gördüm.

Ben. Onu görmek, tıpkı daha önce olduğu gibi nabzımı hızlandırdı.

"Onlardan çok fazla var. Nereden gelmişler?"

"Dracadia'daki bir yetiştiriciden satın alındı. Üniversite onları Noctisoma'yı incelemek için kullanmanın kefaretini ödüyor. Dracadia bu güvelerin yuvası olan tek yer, bu yüzden dikkatli olmazsak sayıları azalabilir."

"Onlar organizmanın doğal konakçıları, değil mi?"

"Evet. Ama her güve enfekte olmaya mahkum değildir. Sadece meraklı olanları." Elinde bir kadeh şampanyayla bana doğru yaklaştı ama aramızdaki mesafeyi korumaya özen göstererek görünmez bir çizgide durdu. "Şuradaki tavanın mandalını görüyor musun?"

Yukarı doğru bakınca solaryumun çatısında bir tür cam kapı olduğu görüldü; camlar arasında diğerleri kadar sıkı bir şekilde kaynaşmayan bir boşluk vardı. "Evet."

"Akşam yemeğinin sonunda açacaklar ve güveleri doğaya salacaklar."

"Eminim yarasalar bunu dört gözle bekliyorlardır."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve ardından gelen karanlık kıkırdama midemi güveler kadar allak bullak etti. "Neyse ki, enfekte olmayanlar hayatta kalma konusunda biraz daha becerikliler. Gerçi bu çok daha merhametli bir son olurdu, sence de öyle değil mi?"

"Sanırım öyle. Bir böcek olmayı hayal bile edemezdim. Bu kadar çok tehlikeli şey tarafından takip edilmeyi." Bir bakış atmaya cesaret ettim ve onu yurttan ayrılmadan önce rujumu yeniden sürdüğüm dudaklarıma bakarken buldum.

"Daha dikkatli olmalısınız, Bayan Vespertine." Odayı tarıyormuş gibi etrafında döndü, bu da beni aynı şeyi yapmaya zorladı.

Odanın diğer ucundan bana bakan Spencer'ın yüzünde meraklı bir ifade vardı. "Görüyorum ki Spencer'la iyi anlaşıyorsunuz." Profesör Bramwell içkisini yudumladı ve üniformalı kadınlardan biri elinde bir tepsi şampanya k a d e h i y l e geçerken bir tane daha içmesi için işaret etti. Bramwell hiç zahmet etmeden içkisini alırken yüzündeki çapkın gülümsemeyi fark etmemek mümkün değildi.

ona bir bakış bile atmadı.

Bana doğru döndü, kaşları çarpıcı gri gözlerinin üzerinde kanatlanmıştı.

"Voulez-vous boire un verre, mademoiselle?"

Boğucu kelimelerin adadaki yerliler tarafından konuşulan ana dillerden biri olan Fransızca olduğunu fark etsem de ne sorduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Özür dilerim, tam olarak anlayamadım. Bir içki isteyip istemediğimi mi soruyorsunuz?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve başını salladığında kibarca "Hayır, teşekkür ederim" dedim.

Gülümsemesi bir an daha sürdü, sonra dikkatini tekrar Profesör Bramwell'e kaydırdı, o sırada gözleri benim üzerimdeydi. *"Anlıyorsanız, beni altı dakika içinde levhada bulabilirsiniz."*

Çenesindeki bir kas seğirdi ve dikkatini benden alıp sunucuya yöneltti. *"Anlıyorum. Et je décline votre offre."* Sesinin yumuşak temposu beni hem meraklandıran hem de daha fazlasını istememe neden olan çekici bir akıcılığa sahipti. Yine de ona her ne söylediyse, sunucu omuzlarını geriye atıp başını sallayarak uzaklaştığında, soğukkanlılığı bozulmuş gibi görünüyordu.

Arkasından baktım, aralarındaki etkileşimi merak ediyordum.

Profesör Bramwell düşüncelerimi bölerek, "Sorduğum soruya hiç yanıt vermediniz," dedi ve yeni kadeh şampanyasını yudumladı.

Aklım Spencer'la aralarının iyi olduğuna dair yaptığı son yoruma takıldı. "Biz sadece arkadaşız."

"Arkadaşlar," diye yineledi, gözleri güneye, elbisemin uzunluğuna ve sırtıma doğru gezinirken.

Göğüslerim ilk çıktığından beri erkekler tarafından süzülmüştüm ama Bramwell'in bakışlarında farklı bir şey vardı. Odadaki diğer insanlar olmadan incelemek ve çözmek istediğim bir şey. Söylenmemiş bir emir ve kemiklerimi titreten rahatsız edici bir gerilim.

İçinde kaybolmak istediğim karmaşık bir labirent.

Sıcaklık tenimin altına hücum etti ve şüphesiz beni kızarttı.

Onu o şekilde görmek tuhaftı - elinde bir kitap olmadan ya da bir yerlere gitmek için sabırsızlanmadan. Sanki o ortamda ne yapacağını bilemiyormuş gibi görünüyordu.

Benim gibi değil.

"Dürüst olmak gerekirse, burada kendimi biraz yersiz hissediyorum." Etrafıma bakındım, kadın ve erkek birkaç misafirin bakışlarını yakaladım. "Sanki herkes benim fakir olduğumu biliyor."

"Fakir olduğun için mi sana baktıklarını düşünüyorsun?" Sırıtışını içkisine gömdü ve bardağı boşaltan uzun bir yudum aldı. Yutkunurken dişlerinin sıkılmasıyla çenesi büküldü. "Zenginler nadir ve paha biçilmez olana karşı doymak bilmez bir iştah duyarlar. Bakıyorlar çünkü bakmaya *değer* tek şey sizsiniz."

Hava baş döndürücü bir hal almış, her nefes alışımda göğsümü gıdıklıyordu. Yanaklarım kızarmıştı, arkamı döndüm ve Spencer'ın beni aralarında babasının da bulunduğu birkaç adamın arasında durduğu yere doğru el salladığını gördüm.

Yine de Spencer'a gitmek istemedim. Orada, profesörümün yanında kalmak, nefesimi tutmak için mücadele etmek istiyordum. Yanımdaki güveler çırpınıyor, hareketleri adam ağzını her açtığında midemdeki hissi yansıtıyordu.

"Gidin Bayan Vespertine," diye fısıldadı Profesör Bramwell, yakınlığı sinirlerimi alevlendirmişti. "Hatasız bir hayat yaşamak için çok gençsiniz." Bu veda sözlerinin ardından, dizlerimin bağını çözen bir kibirle uzaklaştı.

Aklım beni onu takip etmeye zorladı. Ben de istedim.

Onun yerine, koyu, mor renkli bir içecek uzatan Spencer'a doğru ilerledim.

İnceleyerek, bardağın dibini göremediğim koyu renge kaşlarımı çattım. "Nedir bu?" Kokladım, tatlı bir dut kokusundan başka bir şey fark etmedim.

"Sadece punç," dedi ve bir yudum aldı. "Eğer iyi kalpli müdürün bunu içmeme izin vereceğini düşünüyorsanız, bir kez daha düşünün."

Profesör Bramwell'le karşılaştıktan sonra ağzım kuruyunca bir yudum aldım ve tatlı tadı dilime beklenmedik bir zevkle vurdu. "Gerçekten çok güzel." Bir yudum daha aldım, tadını yerleştirmeye çalışıyordum. "Neyden yapılmış bu?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama bir kadeh romun daha da iyi olacağını garanti ederim." "Hiç rom denemedim."

"Bunu düzeltmeliyiz. Bu gece değil tabii ki." Kolumu hafifçe iterek beni az önce birlikte durduğu adam grubuna doğru geri çağırdı. "Seni babamla tanıştırmak istiyorum."

Annemin ölümüyle sonuçlanmış ya da sonuçlanmamış bir araştırmaya katılmış bir adamla yüz yüze gelme düşüncesi akşam için biraz ağır geldi. Bazı cevaplar için beynini iğnelemeyi çok isterdim ama elbise beni hazırlıksız hissettirdi. "Bilmiyorum." "Sorun değil. Birkaç kadeh içti. Muhtemelen buluşmak için en iyi zaman onu."

Belki de yeterince sarhoş olursa beni orada gördüğünü unuturdu. İsteksizce Spencer'ın peşinden gittim ve içkimden bir yudum daha çaldım.

"Baba, seni biriyle tanıştırmak istiyorum. Bu benim arkadaşım, Lilia."

Müdürün yüzünde bir anlık şaşkınlık ifadesi belirdi, sonra gülümseyerek elini bana doğru uzattı. "Lilia. Seninle tanışmak bir zevk.

Sen. Spencer bana senin de tıp eğitimi aldığını söyledi."

"Tıp fakültesine henüz tam olarak karar vermedim. Biraz tereddüt ediyorum."

"Ben, şey... O gün yemekhanedeki tuhaf davranışım için özür dilerim. I kaba olmak istememiştim. Sadece beni şaşırttınız." "Nasıl yani?"

"Bana tanıdığım birini hatırlatıyorsun."

"Oh? Kim?" Kim olduğunu çok iyi bilerek oynadım. Soru dilimin ucuna gelip, o altı kadının ölümü hakkında ne bildiğini sormam için yalvarırken, ısırarak geri çektim.

Elini savuştururcasına sallayarak kıkırdadı. "Bu üniversiteden geçen o kadar çok yüz görüyorum ki, tam olarak nerede ya da kim olduğunu tespit etmek zor. Beynimizin bu şekilde çalışması garip, değil mi?"

"Çok tuhaf. Bana da tanıdık geliyorsunuz," diye yalan söyledim.

Hizmetçilerden bir diğeri, genç, parlak gözlü bir sarışın, bize doğru adım attı ve bana biraz samimi gelen bir şekilde müdürün koluna bir el koydu. Kulağına bir şeyler fısıldamak için eğildi ve ben de onun elini nazikçe sıktığını fark ettim.

Başını salladı ve onu serbest bıraktı. "Akşam yemeği birazdan servis edilecek. Lilia, masamızda bize katılır mısın?"

"Elbette." Güvelerle oturmayı tercih etsem bile.

Müdür küçük grubumuzu sekiz kişilik yuvarlak bir masaya doğru yönlendirdi ve Spencer yanımda olmak üzere herkes bir sandalyeye yerleşti.

Tanımadığım yaşlıca bir adam solumdaki koltuğa kayarak göz kırptı ve rahatsızlığımı bir anda artırdı. Onun diğer tarafındaki koltuğa da aynı yaşlarda, mücevherlerle süslü bir kadın oturdu.

Karşımızda oturan emniyet müdürü ara sıra bana bakıyor ve ancak arkasından bir adam geçip omzunu sıvazladığında bu çıldırtıcı alışkanlığını bırakıyordu.

"Kaç yaşında olduğunuzu sorabilir miyim, genç bayan?" Yanımdaki adam bana doğru öyle bir eğildi ki savunmam yeniden yükseldi.

Boğazımı temizledim ve masaya koymadan önce içkimden bir yudum daha aldım. "Yirmi."

"Ne kadar harika bir yaş. Yirmi yaşında olduğumu hatırlıyorum. Bu üniversiteye gidiyordum. Rugby kaptanıydım."

"Vay canına. Bu harika."

"Charles Dandridge," dedi tombul elini bana doğru uzatarak. "Lilia," diye cevap verdim, tokalaşmasına karşılık verdim.

"Seninle tanışmak bir zevk, Lilia." Bakışları alçaldı ve nereye indiğine dair aklımda hiçbir şüphe kalmadı. "O zamanlar tam bir kadın avcısıydım."

"Eminim." Boğazımı tekrar temizledim ve ondan uzaklaştım. Bunu yaparken Profesör Gilchrist'in masamıza doğru ilerlediğini gördüm.

Buraya oturmayın. Lütfen buraya oturmayın. Lütfen buraya oturmayın.

Beni dehşete düşüren bir şekilde müdürün yanındaki koltuğa oturdu ve bakışları üzerime düştüğü anda yüzündeki gülümseme soldu.

Utangaç, sıkılgan bir gülümsemeyle küçük bir el salladım. Tabii ki o da bana el sallamadı.

Sandalyeye kayarken zoraki bir gülümseme gözlerini kırıştırdı. Elimden geldiğince ince bir hareketle Spencer'a doğru döndüm. "Gilchrist'in burada olacağını bilmiyordum," diye fısıldadım. Aklıma ikisini birlikte gördüğüm o gün geldi.

"Evet, galayı o ayarladı sayılır. Tüm bu güveler için pazarlık yapan o. Gerçekten aptalca, tekrar dolaşıma girecekler ve biz de kısa süre içinde kafeslerden leşlerini topluyor olacağız."

"Bu korkunç. Korkunç demişken, yanımdaki adam biraz ürkütücü," diye fısıldadım daha da alçak bir tonda.

"Ahh, o zararsız. Kokuşmuş zengin ama zararsız. Babamın eski bir arkadaşı."

Spencer'ın ötesinde bir figür masaya doğru ilerledi ve Profesör Bramwell, Spencer'ın iki altındaki koltuğa oturduğunda kalbim o akşam ikinci kez boğazıma düğümlendi. Gözleri beni tekrar bulduğunda, damarlarımda bir sıcaklık patlaması oldu.

Onunla Spencer arasındaki sandalye boş kaldı ve ancak o zaman masadaki herkesin bir arkadaşı olduğunu fark ettim. O hariç.

Gözlerim hızla benden uzaklaşan emniyet müdürüne doğru kaydı.

Tekrar Spencer'a doğru eğildim. "Baban... yani... annen-" "O evde. Hastaymış. Bu da çok fazla uyku hapı aldığı anlamına geliyor.

tekrar."

"Oh. Anlıyorum."

"Evet. Çok oluyor."

"Gilchrist'in..." olup olmadığından emin değildim. Söylemeye çekinerek başımı salladım. "Boş ver."

İnce bir hareketle eliyle ağzını kapattı ve daha yakına eğildi. "Aslında birbirlerine katlanamıyorlar. Bu da durumu biraz garipleştiriyor."

Spencer'ın kasıklarını avuçladığını görünce başımı salladım. "Hayal edebiliyorum." Bunu takip eden sessizlikte, özenle hazırlanmış masa düzenine baktım-

Solda üç çatal, sağda iki bıçak ve bir kaşık, tabağımın üstünde daha küçük bir çatal ve kaşık ve daha önce hiç görmediğim tuhaf görünümlü çatallı bir kap.

Garsonumuz gözlerimi kamaştıran çeşitli mezeler getirdi - ton balığı tartarı, pisi balığı ceviche, ahtapot kavurma, somon latke. Hiçbirinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ancak somon latkelerden birini sadece ısırık büyüklüğünde olduğu için örnekledim.

Bir sonraki yemek kabuklu deniz ürünleri çorbasıydı ve çatal bıçağıma uzandığımda Profesör Bramwell'i bana bakarken yakaladım.

Yanındaki koltuğu fark etmemeye çalıştım, hala bir randevusu yoktu.

"Doktor Bramwell," diye homurdandı solumdaki adam yemeğinin etrafında. "Geçen ay Vegas'tayken, kasesi sadece yedi yüz dolara tırtıl mantarı çorbası sipariş edebileceğiniz bir restoranı ziyaret ettim. İnanılmaz iyileştirici özellikleri olduğu söyleniyor. Doğal bir kanser tedavisi. *Ve* bir afrodizyak." Masanın altından bana dirsek attı ve kaşlarımı çattım. "Ne düşünüyorsun?" Muazzam miktarda parası olduğu söylenen bir adam için çorbasını höpürdeterek içerken sofra adabından yoksun olduğu kesindi.

Dikkatimi Profesör Bramwell'e çevirdim, o da gizlemediği bir ilgisizlikle adama bakıyordu. Birbirlerini gala dışında tanıyıp tanımadıklarını merak ettim, çünkü aralarındaki düşmanca kimyayı neredeyse hissedebiliyordum.

"*Ophiocordyceps sinensis*. Karıncaları zombiye dönüştüren cordyceps türünün kuzeni. İnsanlar için zararsızdır, ancak her derde deva olduğunu düşündüğünüz bir şeye yedi yüz dolar ödeyecek kadar aptalsanız, gerçekten de beyninize bulaşıp bulaşmadığını merak ediyorum."

Dudağımı ısırarak boğazımdaki sessiz kıkırdamayı engelleyemedim.

Kuşkusuz sarsılmış olan yanımdaki adam sinirlendi, *kıkırdadı* ve sandalyesine geri oturdu. "Araştırmanızın temeli bu değil mi Profesör?"

"Araştırmam tek bir toksine ve onun otoimmün yanıt üzerindeki etkisine odaklanıyor. Hayır, bunun cinsel yaşamınızı iyileştirme gücüne sahip her derde deva bir ilaç olduğuna inanmıyorum. Viagra'nın bile bu kadar iddialı olduğunu sanmıyorum."

Gözlerimi kocaman açarak önümdeki tabağa baktım. Birbirlerini tanıyor olmalıydılar. Profesör Bramwell'in sosyal becerilerinde kesinlikle kaba bir yan vardı, ama onun birisine açıkça hakaret ettiğini hiç duymamıştım.

Bayan Dandridge peçetesine öksürdü ve krizinin kıs kıs gülerek mi yoksa boğulurcasına mı sona erdiğini anlayamadım.

Müdür Lippincott gergin bir şekilde kıkırdadı. "Devryck'in... oldukça iyi bir mizah anlayışı var." Sözlerine bir rahatsızlık havası sinmişti ama gerginlik devam ediyordu.

Bir kadeh daha şampanya içen Profesör Bramwell'e bir bakış daha attım, kadehi masaya koyduğu anda o bakır gözler bana dikilmişti.

Göğsümde garip bir çekim hissettim. Bunu açıklayamazdım. Ne kadar yıpratıcı olsa da, onu tamamen büyüleyici buluyordum. Manyetik.

Ana ıstakoz yemeği geldiğinde, Spencer'la yemekler ve Dracadia'da henüz gitmediğim ilginç yerler hakkında hafif bir sohbet sürdürdüm. Yine de, Profesör Bramwell'e daha fazla bakış atmaktan kendimi alamadım, her biri onun utanmaz bakışlarıyla karşılandı. Tenim kızarırken ve karnım guruldarken, elbisem beni içine hapsederek çok sıkı hisseden tenimi tırmalıyordu.

Az önceki sarışın garson ikinci kez ortaya çıktı ve omzuna hafifçe dokunarak Lippincott'un kulağına bir şeyler fısıldadı. Bana dönüp baktığında, biraz fazla dikkatli baktığımı fark ettim ve boğazımı temizleyerek bakışlarımı kucağımdaki ellerime yönelttim, Dandridge'i yanımdaki masanın altında kaba bir ayarlamayla kasıklarını kavrarken yakaladım.

Provost Lippincott sandalyesini geriye kaydırıp peçetesini masaya bırakırken, "Bir dakika izin verir misiniz?" dedi. Sunucunun ardından yemek odasından dışarı adımını attığı anda midemdeki kramp gibi gerginlik biraz gevşedi ve bana onun yanında ne kadar huzursuz hissettiğimi hatırlattı.

Ancak bu erteleme kısa sürdü, çünkü sadece birkaç dakika sonra müdür koltuğuna geri döndü ve endişem eskisinden bir kademe daha fazla arttı.

Tatlı geldi. Benimki bir çeşit meyveli cheesecake'in küçük bir karesiydi, masadaki her kişiye farklı bir şey servis edildi.

"Nasıl cimrilik yapacaklarını biliyorlar, değil mi?" Spencer homurdandı ve ağzına cheesecake dolu çileğe benzeyen bir şey attı.

Tatlı çatalımla oynarken, Bramwell'e bir daha bakmamak için kendimi zor tuttum. Bu çok saçmaydı ve hatta belki de uygunsuzdu.

Ama bir yanım umursamadı.

Profesör Bramwell beni fark etmişti ve başlangıçta galaya gitme fikrinden ne kadar nefret etmiş olsam da, gittiğim için mutluydum.

Lezzetli meyveli cheesecake'ten bir ısırık aldım, tadı daha önce içtiğim içkiyi hatırlatıyordu. Dudaklarımdaki sosu yalarken Profesör Bramwell'in arkasını döndüğünü fark ettim. Dikkatim masanın öbür ucundan bana bakan Gilchrist'e yöneldi, dudakları onaylamaz bir ifadeyle kasılmıştı.

"Nerelisiniz?" Bay Dandridge sordu ve ben bu soru karşısında içten içe ürperdim.

Belki de ona gerçeği söylemek beni yalnız bırakması için ilham verirdi. "Covington," dedim elimden geldiğince soğukkanlı bir şekilde ve yüzü kaşlarını çatacak kadar gerildiğinde kendimi fazla kıpırdamamak için zor tuttum.

"Covington mı? Massachusetts'teki o korkunç şehir mi?" "Evet."

"Yüce Tanrım. Sen nasıl .... Dracadia'ya nasıl geldin?"

"İyi test puanları ve notlar."

"Dracadia'daki herkesin sınav sonuçları ve notları iyi." Bana doğru eğildi, sıcak nefesini yanağımda hissedebileceğim kadar yakındı. "Yoksa seni sınıf arkadaşlarından üstün kılan ders dışı aktiviteler miydi, hmmm?" Masa örtüsünün altından eli kalçama indi. "Benim de burada birtakım bağlantılarım var."

Kaslarım ona tokat atma isteğiyle kasıldı, yanaklarım öfke ve aşağılanmayla öylesine kızarmıştı ki ağzımdan tek bir kelime bile zor çıkıyordu. Bu yüzümden okunuyor olmalıydı.

Yine de kemiklerime soğuk bir felç yerleşti. *Bir şeyler yap! diye* aklım beni zorluyordu ama bedenim şoktan kaskatı kesilmiş ve ağırlaşmıştı. Eli yukarı doğru hareket edince sonunda masanın altına uzandım ve bileğini kavradım, gözlerim yaşarma tehdidiyle dolmuştu.

Elimi tutup kalçasına doğru çekti ve kendimi onun elinden kurtarmak için kaslarım titredi. Tüm bu sessiz mücadele, tek kelime etmeden tatlılarını yemeye devam eden diğerlerinden habersiz görünüyordu. Ağzına bir çilek daha atmadan önce bana gülümseyen Spencer bile bu durumdan haberdar değilmiş gibi görünüyordu.

"Yanındaki genç kızı elliğini bilse karın ne düşünürdü acaba Charles?" Profesör Bramwell yeni bir kadeh şampanyadan rahatça bir yudum alırken masadaki herkes hep bir ağızdan soluk soluğa kaldı. "Yoksa ikiniz de evlilik dışı faaliyetlerde bulunuyorsunuz da bu size bir geçiş hakkı mı veriyor, hmmm?" Profesör Bramwell'in ses tonunda, Bay Dandridge'in birkaç dakika önce söylediklerine benzer bir alaycılık vardı ve ben hangisinin daha şok edici olduğunu bilmiyordum - söyledikleri mi yoksa Dandridge'in sözlerini duymuş olması mı?

Bacağımı kavrayan el hızla çekildi ve rahatlamış olsam da, kendimi savunmamış olmanın utancıyla yüzüm yandı.

"Devryck!" Provost Lippincott ayağa fırladı ve elindeki peçeteyi masaya fırlattı. "Niyetiniz, araştırmanızı finanse eden çok önemli bir galada konuklarıma hakaret etmek mi?"

"Niyetiniz konuklarınızdan birinin daha açıkça rahatsız olduğu gerçeğini görmezden gelmek mi? Yoksa sadece zengin bağışçıların rahatı mı önemli *Edward*?"

"Bu kadar yeter. Lütfen," dedi müdür.

"Evet. Yeterince içtim." Bramwell dikkatini Spencer'a çevirdi. "Bir centilmen ol ve onunla yer değiştir." Bakışları bana doğru kaydı ve benden öteye geçtiğinde neredeyse ölümcül bir şeye dönüştü. "Ve eğer anatominize değer veriyorsanız, ellerinizi kendinize saklamanızı şiddetle tavsiye ederim Bay Dandridge." Profesör Bramwell peçetesini masaya fırlattı ve ayağa kalktı.

Onun çıkışa doğru ilerleyişini izlerken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Bu bir tehdit mi? Az önce beni tehdit mi etti, Edward?" Dandridge koltuğunda kayarak beni kolumdan vurdu.

"Hayır... o .... Hayır, bu bir tehdit değildi." Müdür Lippincott yine o gergin kıkırdamasını çıkardı.

"Kesinlikle yaptı! Ben duydum. Masadaki herkes duydu."

"Yapma Charles," dedi karısı sonunda yanında. "Sen bir utanç kaynağısın."

Yine de duymuştum. Profesör Bramwell onu tehdit etmişti. Benim için. Yirmi yıl boyunca kimse benim için ayağa kalkmamıştı. Kimse benim adıma müdahale etmemişti.

Peşinden gitmeye mecbur kalarak sandalyemden kalktım ve kalktığım anda bir baş dönmesi dalgası beni geriye doğru savurdu.

"Lilia?" Spencer kolumu tutarak beni sabitledi. "İyi misin?"

"Hayır. Kendimi. Garip hissediyorum."

"Biraz temiz havaya ihtiyacın var mı?"

Kusmamak için ağzımı sıkıca kapattım ve başımı salladım.

Meraklı gözlerden kaçmak için bakışlarımı indirerek Spencer'ın beni Solaryum'dan çıkarıp verandaya götürmesine izin verdim.

"Özür dilerim. İsteyerek yapmadım-"

"Dur. Babamı rahatsız ettin. Çok heyecanlandım." Spencer homurdandı.

Bir dalga daha vurdu ve ayaklarımın üzerinde sallandım. "Vay be. Ben gerçekten ....

O içkide alkol olmadığına emin misin?"

"Olmadığından oldukça eminim. Tabii ki son birkaç yılda toleransım biraz arttı. Biraz su ister misin?"

Bir elimi alnımda gezdirerek başımı salladım.

"Burada bekle. Bir saniye içinde döneceğim."

Görüş alanımın kenarlarına bir bulanıklık yerleşmişti. Etrafıma baktığımda Profesör Bramwell'in görünürde olmadığını gördüm.

Bir vertigo nöbeti daha geçirdim ve yana doğru tökezleyerek elimi verandada duran ağır demir sandalyelerden birine kaptırdım.

Bahçeden gelen hışırtı sesi dikkatimi o yöne çekti.

Çalıların arasından görebildiğim kadarını taradım ama orada hiçbir şey bulamadım. Görüşümdeki bulanıklık yoğunlaştı ve manzara değiştikçe tekrar tökezledim.

"Oha!" Spencer, ben kıçımın üstüne yuvarlanmadan önce kolumu kaldırdı. Bana bir bardak su uzattı ve gerçekten bir şey içmek istememe rağmen, midem o şekilde guruldarken, birkaç yudum aldım. "Daha iyi misin?"

"Pek sayılmaz."

"Yürüyelim ve bakalım hava ve kas hareketi yardımcı olacak mı?"

Kolunu benimkine dolayarak beni bahçe yoluna götürdü ve ben de gözümü Bramwell'e ya da o sesi çıkaran her neyse ona diktim. Patika sallanıyordu ama bu hareket biraz olsun yardımcı oluyordu.

"Özür dilerim, orada seninle yer değiştirmeliydim. Dandridge sana gerçekten dokundu mu?"

Bu soru, masanın altında kalçamı kavrayışını hatırlayarak yüzümü buruşturmama neden oldu. "Evet. Gerçekten ürkütücüydü."

"Bağışlayın beni. Dürüstçe söyleyebilirim ki beni masanın altından hiç taciz etmedi, bu yüzden ne kadar ürkütücü olabileceğini bilmiyordum."

"Sadece her şeyi unutmak istiyorum." "Her şeyi mi?"

Gözlerindeki incinmiş bakış mideme bir mide bulantısı daha gönderdi. Arkamı döndüm ve uzaktaki anıt mezarın önünde duran bir figür gördüm. Uzun, siyah pelerin. Veba maskesi. Hayal gücüm müydü? Yoksa gerçek miydi? Keskin bir nefes aldım ve sarsılarak Spencer'a döndüm. Ona hızlıca bir bakış attım ve boğazımı temizleyerek kenara çekildim.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Anıt mezarın yanında." O yönü işaret ettim ve görüşümü bozan çift görüşten kurtulmak için başımı sallamak zorunda kaldım. Sahne tekrar tek bir bulanık şekle büründüğünde, orada hiçbir şey yoktu. "Gördüm... maskeli biri vardı."

"Maske mi?"

"Onu görmeye devam ediyorum." Kafam karışmıştı. "Maskeli biri beni takip ediyor. Veba sırasında doktorların taktığı türden."

"Veba maskesi mi?" Kaşları çatıldı, geri çekildi. "Bu çok garip. Onu anıt mezarın yanında mı gördün?"

"Evet. O sadece ..." Bir baş dönmesi daha. "Bir dakika önce orada duruyordum. Bakıyordum."

Kolunu benimkinden ayırdı ve o yöne doğru adım attığında koluna uzandım.

"Ne yapıyorsun?" Sesim hafif bir şive taşıyordu. "Sen burada kal. Ben gidip kontrol edeceğim."

"Hayır... yapmazsın... asla gidip kontrol etmezsin." Gerginlik kafatasımın içinde zonkluyordu ve avucumun içini ağrıyan yere sürterek yüzümü buruşturdum.

Beni görmezden gelerek tekrar o yöne doğru adım attı ve ben de kolunu daha sıkı kavradım.

"Spencer ... ya ... tehlikeliyse?"

"Eğer biri sizi taciz ediyorsa, buna bir son vermelisiniz. Olduğun yerde kal." "Hayır. Bu *kötü* bir fikir."

Kaşlarını çatarak bana baktı, sanki aramızdaki bu şeyin daha da kötüye gittiğini yeni fark etmiş gibiydi. "Peki. Hadi gel."

Patikadan bahçeye, mozoleye doğru adım attık. Figür tekrar belirdi, ben de işaret ettim ve kayarak durduk. "İşte orada!"

Spencer elini tuttuğum yerden çekti ve o tarafa doğru yürüdü. "Hey! Göt herif! Bir sorunun mu var?"

"Spencer!" Peşinden gitmek istedim ama lanet olsun, kendimi savunmak şöyle dursun, on adım atabileceğimden bile emin değildim. Bunun yerine patikaya doğru geri çekildim ve Spencer'ın mozolenin etrafında kayboluşunu bir sisin içinden izledim.

Saniyeler geçti.

Hava daha da soğudu.

Bir dakika.

İki dakika.

"Spencer!" Kendimi tamamen savunmasız hissederek fısıltıyla bağırdım. Tek başıma. Belimdeki biber gazını beceriksizce çekip aldım ve bu hareketle yeniden sarsıldım. Neden ona vermeyi düşünmemiştim, bilmiyordum ama o anda yanımda olduğu için mutluydum.

Yardım alın. Git yardım getir.

Patikaya doğru geri döndüm ama dünya dönmeye devam ediyordu, çalıların arasında sendeleyerek ilerlerken başım dönüyordu. Etrafım bir şekilde değişmişti. Yön duygumu kaybetmiştim ve daha da kötüsü görüşüm azalıyordu.

Tanıdık patikaya doğru çabalarken karanlık, dar bir görüş alanı yaratarak çevreme yayıldı.

Yavaşça bir göz kırpma.

Gözlerimi üzerimdeki karanlık gökyüzüne açtım, yıldızlar yüksek ve parlak bir şekilde parıldıyordu. Düşmüş müydüm? Hatırlayamadım.

Yavaşça göz kırp.

Gözlerimi tekrar açtığımda, korkunç bir figür üzerimde duruyordu. Veba maskesi. Çığlık atmak istedim ama hiçbir şey çıkmadı. Figür başını eğip beni inceledi.

Maskeyi çıkar!

Kendimi yukarı uzanmaya zorladım ama kollarım kurşun gibi ağırdı. "Yalnız bırak beni."

Figür bir şey duymuş gibi dikkatini başka yöne çevirdi. Yavaşça göz kırptı.

Sırtımın altından bir şey kayarken bedenim sarsıldı. "Hel'me." Kemiklerimdeki yumuşaklığı yansıtan zayıf bir miyavlamadan başka bir şey değildi. Gözlerimi açtığımda dünyanın çok hızlı hareket ettiğini gördüm ve bu manzara midemi bulandırdı.

Gözlerimi tekrar kapattım.

Sıcaklık beni içine çekti. Harika, rahatlatıcı bir sıcaklık, deri ve kolonya kokusu. Uyandığımda vitesin üzerinde eldivenli bir el buldum. Vites

bir motorun monoton mırıltısı. Beni kimin esir aldığını görmek için başımı kaldırdığımda, arkalarındaki pencereden gelen çok parlak bir ışıkla karşılaştım. İnledim ve gözlerimi kapattım, göz kapaklarımın arkasında sadece pürüzlü parıltılar görüyordum.

Belki de ölüyordum.

Belki de gecenin sonunda ölecektim. Ölüm sıcak bir battaniye gibiydi.



Chapter 39

Lilia

Bir sıçrayışla uyandım ve ayağa kalktım. Loş ışıkta aşağıya baktığımda kolumun bir kelepçeyle yatağın çelik iskeletine bağlanmış olduğunu gördüm.

Bakışlarım giydiğim elbiseye kaydı, üzerinde küçük benekler vardı... yiyecek mi?

Kafa karışıklığı üzerime çöktü, gözbebeklerime yetişmeye çalışırken başım zonkluyordu.

Piyano müziği. Güveler. Akşam yemeği. Spencer. Bramwell. Maskeli adam.

Bakışlarımı yavaşça çevredeki odanın üzerinde gezdirirken midemde guruldayan bir bulantı çalkalanıyordu. Beynimdeki ağrıyla birlikte görüşüm de yalpaladı.

Karanlık. Yaşlılıktan yontulmuş ve yosunlarla kaplı taş duvarlar. Çakıllı bir zemin. Hava o kadar soğuktu ki sanki bir mezarın içine atılmış gibiydim. Sinüslerimi istila eden ağır, nemli toprak ve çürüme kokusu. Ve parmaklıklar. Oda değildi. Bir hücreydi. Bir hapishane.

Hayır. Hayır!

Beni yakalamıştı. Maskeli adam.

Kurbanın bir bodrum katında zincire vurulduğu tüm o hastalıklı seri katil filmlerini düşündükçe nabzım hızlandı. Bunun dehşeti kaçışımı hızlandırdı ve kelepçeleri çekiştirerek elimi içinden geçirmeye çalıştım. Derim ham ve yanıyordu, elimi olabildiğince küçültmek için katlayarak çabalamaktan titredim.

Kafatasımdaki ağrı stresimle birlikte daha da şiddetlendi ve zonklayan şakaklarımı ovmak için kaçışımı terk ettim.

"Sadece bir anahtar isteyebilirsin."

Derinden gelen sesle keskin bir nefes aldım ve sağ tarafımdaki gölgeler bir formun ortaya çıkmasıyla değişti. Onu gördüğümde garip bir akım tenimi sararak korkumu yuttu.

Siyah pantolon. Beyaz, düğmeli gömlek. Yıkıcı derecede yakışıklı bir yüz. Onun varlığı karanlık bir fırtına gibi ortalığı sararken odadaki basınç değişmiş gibiydi.

Profesör Bramwell?

Kafamda milyonlarca olasılık dönüp duruyordu ama hiçbiri bir gece önce olanlara dair tanıdık bir anıyı canlandırmıyordu. Profesörüm beni kaçırıyor muydu?

Yemekte beni nasıl savunduğunu düşündüm. İmkânı yok.

Yine de, o bana doğru ilerlerken midemde bir gerginlik vardı, ya savaşacaktım ya da kaçacaktım. Görmem için havaya kaldırdığı metal bir anahtarın ışığı parlıyordu. Giydiği şık, siyah, deri eldivenler bazı şeyleri sorgulamama neden oldu. Belki de çok fazla suç dizisi izlemiştim ama birisinin neden siyah eldiven giydiğine dair aklıma gelen tek bir neden vardı. Yanımda diz çöktü ve kelepçenin klik sesiyle elimi kurtardım ve kendimi yatak başlığına, ondan uzağa doğru geri çektim.

"Beni kelepçeledin mi?"

"Görünüşe göre uyurgezersin." Yerden kalktı ve ellerini ceplerine sokarak hücre kapısına doğru ilerledi, sanki gitmekte özgür olduğumu bildirmek istercesine kapıyı iterek açtı.

"Peki ya hapishane?"

"Seni tam olarak ofisime götüremezdim. Ya da yatakhanene. Bu hücreler benim laboratuvarıma bağlı. Gece yarısı laboratuvarı iki kat üstümüzde."

"Cesetleri burada saklamıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Burada ceset saklamıyorum."

Hâlâ hiçbir şey mantıklı gelmediği için midem biraz olsun rahatlamıştı. "Ne oldu?"

"Uyuşturulmuştun."

Kelepçenin bileğimde bıraktığı kırmızı izi ovuşturdum. "Nasıl? Neyle?"

"Noxberries."

İçimden hava fışkırdı. Noxberries mi? Kahretsin. Kahretsin! "Nereden biliyorsun?"

Kollarını kavuşturdu ve hücrenin demir parmaklıklarına yaslandı. "Gece birkaç kez kusma nöbeti geçirdin. Üzerinde bir turnusol testi yaptım. Sadece meyvelerde bulunan enzimatik reaksiyona özgü bir test."

Tanrım, bunu düşünmek sadece aşağılayıcı değildi, aynı zamanda karnımdaki ve göğsümdeki gıdıklanma bana her an ikinci raunda bakıyor olabileceğini söylüyordu. "Yani ben... Bana Noctisoma mı bulaştı?"

"Nasıl ki her güve enfeksiyona mahkum değilse, her noxberry de değildir."

"Nereden *biliyorsun*?" Kelimeleri söylediğim anda cevap aklıma geldi. "Kusmuğumu mu inceledin?"

"Larva izleri olabilirdi. Yumurtalar. Dürbünün altında ikisini de görmedim."

Yine, Profesör Bramwell'in kusmuğumu incelemesi düşüncesi, bir zamanlar hapishane olması gereken bir yerde beni yatağa kelepçelemesinden daha kötü görünüyordu. Çılgınca ama o anki ruh halim buydu. "Oh, Tanrım. Hiçbir şey hatırlamıyorum. Kustuğumu. Buraya getirilişimi."

"Noxberries çok güçlü bir halüsinojeniktir. Var olan tüm doğal uyuşturuculardan daha güçlüdür. Sadece Noctisoma ile olan ilişkileri onların daha sık suiistimal edilmesini engelliyor. Aksi takdirde, kampüsün dört bir yanındaki kardeşlik partilerinde dolaşıyor olacaklarından şüpheleniyorum."

Bir elimi alnıma sürterek akşamın hangi noktasında ilaç almış olabileceğimi hayal etmeye çalıştım. Cheesecake. Çilekliydi. Ve içki. Tadı cheesecake gibiydi. "Neden biri bana ilaç versin ki?"

Kaşları çatıldı, derin bir nefes aldı ve -Tanrım*, beni kahret*- gömleğinin düğmelerini açtığı göğsündeki derin kas oluklarını gördüm. Aklıma ormanda bıçak atarken onu gözetlediğim gün geldi. Kollarındaki kaslar. Ter. Ama o bıçakları çok iyi kullanıyordu. Bana bıçak fırlatır mıydı?

Ne yazık ki, yoğun bir sis kafamı karıştırmaya devam ediyordu ve eğer adamın elinde uğursuz bir şey varsa bir adım önünde durmamı imkânsız kılıyordu.

"*Neden sorusu* şu an için önemsiz. Şu anda sormanız gereken soru *kim*?"

Kendisi olduğunu itiraf ettiği yer burası mıydı?

"Bir fikrin olduğunu sanmıyorum?"

Tekrar ellerini ceplerine soktu ve karşımdaki duvara doğru ilerledi. "Spencer Lippincott başka bir öğrenciye

noxberries. Sonrasında da adamın kendisine saldırdığını iddia etti." "Mel."

"Evet." Döndü ve ne zaman ders verse yaptığı gibi yine hücre parmaklıklarına doğru bir ileri bir geri adım attı.

"Çileklerden hiç bahsetmedi. O da bahsetmedi."

Adımlarına ara vererek, "*Hadi ama Lilia, sen bundan daha akıllısın*" dercesine bana baktı. Normalde öyleydim, ama sersemlemiş hissetmenin yanı sıra, nedense açlıktan ölüyordum. "Belli nedenlerden dolayı yapmazdı. Onun da bilmediğinden şüpheleniyorum."

"Nereden biliyorsun?"

Çenesi kaydı, bana bakarken gözleri okunmuyordu. Bana söylemeyecekti.

İnatçı bir dirençle kollarımı kavuşturup başımı salladım. "Spencer bunu yapmaz."

"Sana söyledim, konu Spencer olunca kibarlık ve samimiyet birbirine karışmıyor. Ve şimdi, yine bir skandalın içindeyiz."

"Nasıl?"

"Kameralar beni seni götürürken yakaladı."

Bu görüntünün verdiği azap konsantrasyonumu darmadağın etti. Beni kollarında bahçeye taşırken kendimden geçmiştim. Bahçeler. Evet, o kadarını hatırlıyordum. Spencer'la bahçelerde yürürken. Ve bir adamla. Maskeli bir adam. "Canterbury bahçesinde kamera mı var?"

Sanki benim hatammış gibi, beyin gücümün eksikliğine sinirlenmiş gibi çenesini ovuşturdu. Bana verilen her neyse belki beni enfekte etmemişti ama birkaç beyin hücresini öldürdüğü kesindi. "Arabamı park ettiğim yerde kameralar var."

"Hayır, birini gördüğüm için soruyorum. Bahçede. Kuş maskesi takan bir adam."

"Kuş maskesi mi?"

"Kuş maskesi değil, eskiden doktorların taktığı veba maskelerinden biri."

Yine kaşlarını çatarak bana baktı. "Veba maskeli birini mi gördün?"

"Evet. Anıt mezarın yanında duruyordu." Sinir bozucu, yavaş bir anı damlası damlıyor, beni her seferinde bir sahne ile besliyordu. "Sonra Spencer kaçtı. Ona doğru. Başım döndü ve düştüm. Maskeli adam üzerimde duruyordu."

"Spencer bu maskeli saldırganı gördü mü?"

Öyle miydi? Yoksa sadece benim çıkarım için mi onun peşinden gidiyordu? "Kesin bir şey söyleyemem."

"Herhangi bir noktada maskesini çıkardı mı?"

"Hayır. Sürekli bayılıyordum. Beni bulduğunuzda onu gördünüz mü?" "Ne yazık ki hayır. Bir çığlık duydum. Seni bulduğumda yatıyordun.
bayıldı. Başka kimse yoktu. Sana hiç dokundu mu?" Soru sert bir ton taşıyordu, sanki böyle bir şeyin düşüncesi onu kızdırmıştı.

Bana dokunmak mı? Hatırladığım kadarıyla hayır. Tenimde gezinen parmak uçlarını bile hatırlayamıyordum. Kafamı salladım, maskeyi aşan tek bir ayrıntıyı bile hatırlamak için beyin hücrelerimi fazlasıyla zorladım. "Yemin ederim onu gördüm."

"Noxberries oldukça güçlüdür. Belki de sen-" "Onu daha
önce de gördüm. Kampüsün her yerinde. Beni izliyordu."

Derin düşüncelere dalmış gibi uzaklara baktı.

"Uyurgezersin."

Bu bir soru değildi ama yine de cevap verdim. "Evet."

"Herhangi bir ilaç kullanıyor musun?"

"Hayır."

"Gün içinde kendinizi yorgun hissediyor musunuz?"

Bununla nereye varmak istediğini biliyordum ve gözlerimi devirerek, "Bazen. Bak, adamı halüsinasyon görmüyorum, tamam mı?"

"Ben sadece bir olasılığı dile getiriyorum, Bayan Vespertine. Son zamanlarda veba ile ilgili bir şeye rastladınız mı? Belki bir okuma? Maskenin bir resmi?"

Kampüse ilk geldiğimde Dr. Stirling hakkında bir şeyler okumuştum. İtiraf etmek gerekirse, maskeli adamı ilk kez o zaman görmeye başlamıştım. "Gördüm, evet," diye dürüstçe cevap verdim. "Sence onu halüsinasyon mu *görüyorum*?"

"Ben sadece yorgunluğun kafanızı karıştırabileceğini söylüyorum. Bunu tecrübelerimden biliyorum."

Belki de hayal görmüştüm. Bunun başka bir halüsinasyondan başka bir şey olmayabileceğine dair mide bulandırıcı olasılık, boğazımın arkasında yükselen tartışmayı bastırdı.

"Eğer durum buysa, kendimi aptal gibi hissediyorum. Tüm bunlar hakkında."

"Halüsinasyonlar bireyleri uyuşturmaz. Bunu kimin başardığı hala gizemini koruyor ve kendimi bir kez daha doğrama tahtasında bulacağımdan şüpheleniyorum."

"Ama beni *buraya* getirirken seni yakalayamadılar."

"Seni kadavra girişinden getirdim. Yani, hayır."

Tanrım, bunu düşünmek bile midemi alt üst etti. Ama hayattaydım ve bana dokunulmamıştı. Her ne kadar rahatsız edici olsa da, ben baygın yatarken bana dokunduğunu görmek beni muhtemelen olması gerektiği kadar rahatsız etmedi.

"Yani başınızı belaya sokacak tek şey benim sözüm." Bu bir soru değildi ve tam o anda korkunç derecede manipülatif zihnim geri vitese taktı, çünkü o anda Profesör Bramwell'e karşı elimde bir şey olduğunu fark ettim. Bir pazarlık kozu.

Gözleri kısıldı, kafasından neler geçtiğini okuyamadığım o sinir bozucu çalışma şeyini yaptı. Belki de bunu yüksek sesle söylediğim için beni boğazlamak istiyordu. Ya da kafatasıma bıçak fırlatmak.

"Beni asistanın yap, tek kelime konuşmayayım," diye ekledim hemen.

"Hayır. Sana daha önce de söyledim, ben asistan kabul etmem." Kollarını tekrar kavuşturdu.

Başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi, bunu büyüleyici ve istemeden de olsa baştan çıkarıcı buldum. "Sana para teklif edebilirim. Önemli bir miktar."

"Hayır." Cevap, para ihtimali karşısında beklediğimden daha hızlı geldi, özellikle de Bee'nin okul taksitini ödemek için umutsuzca ihtiyacım varken. Ama benim de solucanlar hakkında daha çok şey öğrenmeye ihtiyacım vardı ve Nocticadia'da öğrendiğimden daha hızlı öğrenmeliydim. "Ben gidiyorum. Birkaç günlüğüne gideceğim ve adını temize çıkarmak için beni burada bulamayacaksın." O anda kimin konuştuğunu bile bilmiyordum. Belki de bana virüs bulaşmıştı ve gemiyi parazit yönetiyordu, çünkü Lilia Vespertine'in *bu kadar* cesur olmasına imkân yoktu. Karanlık kıkırdaması ensemi gıdıkladı ve gözlerinde iliklerime kadar işleyen acımasız bir parıltı vardı. "Vay canına, sen küçük, kötü bir güve."

Bunu söylediğinde karnımın guruldamasından nefret ediyordum. "Senin laboratuvarında çalışmak istiyorum. Gece yarısı laboratuvarı değil, bulaşık yıkamak ve agar yapmakla görevlendirildiğim topal ördek laboratuvarı değil. Toksin üzerinde sizinle birlikte çalışmak istiyorum. Ve zamanımın karşılığını nakit olarak almak istiyorum." Bir yudum yutkundum. Dışarıdan soğukkanlı ve sakin görünsem de, o anda içim çığlık atıyordu.

Başını eğdi ve o bakır rengi bakışlarında bir entrika titreşimi yakaladım. "Şu haline bak. Ne kadar cesur bir güve. Sana verdiğim değerden çok daha cesursun."

"Beni asistanın yap, ben de seni bu sefer kahraman yapayım."

"Ya da seni bu hücreye kilitleyip anahtarı atabilirim. Kimse seni bulamaz. Bir süre sonra da kimsenin umurunda olmaz."

Onun psikopat bir katil olup olmadığını henüz teyit edemediğim kısmı unutmuştum. Lanet olsun, beynimdeki sis hâlâ yoğun.

Bakışlarım kırık hücre kapısına ve tekrar ona kaydı. Ondan önce davranmak için acınası bir çaba göstererek, sinir bozucu tül ve satenlerin üzerinden atladım, bir an için elbisemin eteğine takıldım ve tek çıkışıma doğru koştum. Parmaklıklı kapıya ulaştığım anda dünya kendi ekseninde eğildi ve demir miller omurgama çarptı. Eldivenli eli boğazıma bastırarak oksijeni kapattı.

İçimde bir adrenalin patlaması, sinirlerimi canlı teller gibi alevlendiren açıklanamaz bir gıdıklanmayla çarpıştı.

"Teklif ettiğim parayı alacaksın. Ve bu konuda tek kelime etmeyeceksin. Anladın mı?" Gözlerini dudaklarıma dikmiş, dilini dişlerinin kenarında gezdirerek beni kavramaya çalışıyordu.

Ağzım açık bir şekilde ona baktım ve normalde sert olan yüz ifadesinden sıyrılan hayranlık titreşimini inceledim.

Profesörümün elini boğazıma dayamış olmasına, beni bir hücreye kilitleyip anahtarı fırlatmakla tehdit etmesine ve benim hâlâ onun teklifini kabul etmeye niyetim olmamasına anlam vermeye çalışırken kafamın içinde bir kaos patladı. Belki de psikopat olan *bendim*. Ne de olsa annem hakkında aradığım cevaplar için pazarlık yapabilirdim ve belki o da bana söylerdi.

Ama belki o da yalan söylerdi.

Ya da beni *sadece üç soru* kuralına tabi tuttunuz.

Sadece başımı sallayabildim. "Beni hapsetmek... senin... kıçını kurtarmaz."

Hayal kırıklığıyla elini daha da sıktı. "Lanet olsun, neden inatçı olmak zorundasın!" Öfkesinden çenesi bükülürken bir hırıltıyla beni serbest bıraktı.

Ellerimi boynuma götürdüm, beni boğduğu yeri ovuşturdum ve öksürüğüm kesilirken öne doğru eğildim. "Bu bir lanet. Ama seni rahatsız etmeyeceğime ve yardımcı olacağıma söz veriyorum. Ve bu konuda kimseye tek kelime etmeyeceğim. Kimse sizin için çalıştığımı bilmemeli."

Sinirli bir hırıltı daha onu yıpratmaya başladığımı gösteriyordu. "Bu okula geldiğin anda benim için büyük bir baş ağrısı olacağını biliyordum."

Göğsümü ısıtan sinir bozucu umut tomurcuğunu görmezden gelerek doğruldum. "Bu evet demek o zaman?"

Ellerini saçlarında gezdirdi, normalde kalın ve düzgün olan saç tellerini karıştırarak acı verici derecede çekici bulduğum dağınık bir hale getirdi. "Tamam. Asistanım olarak çalışacaksın. Ben ne dersem onu yapacaksın. Hiçbir şeye dokunmayacaksın ya da istenmediğin yerlere girmeyeceksin. Sadece kadavra girişini kullanacaksın. Ve eğer kurallarımdan herhangi birini çiğnemeye karar verirsen ya da bu anlaşmadan birine bahsedersen, bana şantaj yapmaya çalıştığın an için seni pişman ederim."

"Az önce beni tehdit mi ettin? Bu sefer ölümle mi?"

Suçlama karşısında irkilmedi. "Benimle taşak geçmeyin Bayan Vespertine. Sert mi oynamak istiyorsunuz? Bilin ki benimkiler çelikten yapılmıştır."

"Kulağa acı verici geliyor."

Dudakları sanki bir gülümsemeyi zapt etmeye çalışıyormuş gibi seğirdi. "Arka kapıdan çıkın. Yarın akşam sekize kadar da dönmeyin."

"Gitmeden önce bir soru daha sorabilir
miyim?" Neredeyse acı dolu bir inilti çıkardı.

"Ne soracaksın?"

"Bu kampüste kamerası *olmayan* bina var mı?"



Chapter 40

Devryck

O kız bir problemdi. İnanılmaz güzel ama sinir bozucu bir sorun.

Orada öylece durup, gözümün içine baka baka cesur taleplerde bulunabilmesi, onu boğazlayabilmeyi ya da öpebilmeyi dilememe neden oldu. Hangisinin beni diğerinden daha çok zorladığını bilemiyordum.

Gördüklerinin halüsinasyondan başka bir şey olmadığını düşünmesi için onu manipüle etmem çok boktan bir şeydi ama bunu yapmak zorundaydım. Ona yalan söylemek kendi güvenliği içindi. Rooks'a bulaşarak nasıl bir yozlaşma ve kargaşa dünyasına davetiye çıkardığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Onu kimin taciz ettiğini bulur ve icabına bakardım.

Benim tahminim Spencer'dı. Yeni bir üye olarak, tören kıyafetlerinin Cadılar Bayramı korkusu olmadığını henüz öğrenmemişti. Bu maskeleri Roost'un dışında takmak ağır sonuçlar doğururdu ve ben de suçlunun yeterince cezalandırılmasını sağlardım.

Özellikle de birinin onunla sevişmesi fikrinden hoşlanmadığım için. Ve Spencer'ın aklındaki şeyin de tam olarak bu olduğundan, ona ilaç verdiğinden oldukça emindim. Çocuk bunu daha önce de yapmıştı ve Lilia o elbisenin içinde ne kadar nefis görünüyorsa, o pisliğin kendine engel olamadığından şüpheleniyordum.

Beni çok sinirlendiren bir farkındalık.

Telefonunda o videoyu bulduğumdan beri, kızı görmezden gelmeye özen gösterdim - genel bir kural olarak, özellikle de

o kısa etekleri giyerdi ve hayal ettiğim kıçının etrafında dans ederdi. Yine de bir gece önceki galaya geldiğinde, krem şantiyle tepesinde yürüyen bir afrodizyak gibi göründüğünde ve yanından geçtiği her sallanan sikin dikkatini çektiğinde, içimde bir şeyler kopmuştu.

Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim.

Ona güzel demek, güneşe ılık demek gibi bir şeydi. O elbisenin içinde bir alevin en sıcak kısmı gibi parlıyordu. Ve lanet olsun, sıcaklığı hissetmiştim.

Lippincott'un kapısını çaldım ve karşı taraftan gelen onay sesiyle ofisine girdim. Kağıtlar, boş su şişeleri ve atılmış granola bar ambalajlarıyla birlikte masasının üzerinde dağınık bir şekilde duruyordu. Karşısındaki sandalyeye oturdum ve ona oğlunu ne kadar çok dövmek istediğimi söyleme isteğimi bastırdım.

"Devryck, ne güzel bir sürpriz." Sesinin düz tonundan galada Dandridge'le yaşadığı küçük olayın onu hâlâ üzdüğü anlaşılıyordu.

Üniversitede eski bir dekan olan ve genç kadınlara olan ilgisini dizginlemeye bile çalışmayan bu sapık piçten her zaman nefret etmişimdir. Adam yetmiş iki yaşına yaklaşıyordu ve elinin*, yiyebildiğin* kadar tavuk büfesindeki aç bir adamdan daha fazla kalçayı okşamasını izlemiştim.

Tesadüfe bakın ki, o gece yanlış kalçayı okşamıştı. "Seni mahzeninden çıkaran nedir?"

"Roost'un dışında tören kıyafeti giyen birinin görüldüğünü bilmek isteyebileceğinizi düşündüm. Oğlunuz olabileceğinden şüpheleniyorum."

Bilgisayarının diğer tarafındaki Tums şişesine uzandı ve iki tane patlattı. "Bu ne zaman oldu?"

"Ben galadan ayrıldıktan hemen sonra. Bahçelerde dolaşıyordu."

"Ah. Evet. Spencer'ın gözünü morarttığın gece mi?"

Kaşlarımı çattım. "Oğlunuza elimi bile sürmedim."

"Tören kıyafeti giyen kişinin sen olduğunda ve seni maskesiz yakaladığında ısrar ediyor. Yüzüne yumruk attığını ve onu bayılttığını söyledi. Olayın anısına güzel bir mor gözü var."

Spencer'ın mozoleye doğru kaçtığını görmeme rağmen ne peşine düştüm ne de ona elimi sürdüm. "Dediğim gibi, oğlunuza hiç dokunmadım."

"Ama kameralar Bayan Vespertine'i aracınıza taşırken görüntüledi."

"Bayılmıştı. Ben sadece onu güvenli bir yere götürmeye çalışıyordum."

Sandalyesinde arkasına yaslanarak parmaklarını saçlarında gezdirdi ve keskin bir nefes verdi. "Dekan Langmore hikâyeyi onun tarafından dinliyor ve senin iyiliğin için Devryck, dua et de kız seni otobüsün altına atmasın. Bir suçlamayı kontrol altına almak oldukça kolaydır. İki tane biraz daha zor. Ve eğer bir öğrenciye uygunsuz davranışta bulunmaktan soruşturulacak olursanız, klinik deneylere doğru ilerleme fırsatını tamamen mahvedersiniz. Yani, tavsiyem? Özellikle bu kızdan uzak durun."

Yorumlarından rahatsız olmadan başımı öne eğdim. "Beni tam olarak neyle suçluyorsun?"

"O masadaki herkes ikinizin arasında neler olup bittiğini neredeyse hissedebiliyordu."

Bundan oldukça şüpheliydim. Eğer yanında oturan vicdansız herif o anda hissettiklerimin bir kısmını bile hissetseydi, ellerinin kopmaması için daha fazla çaba sarf ederdi. Dandridge insan vücudu parçaları ve değerli oksijen israfından başka bir şey değildi.

"Lanet olsun, deli misin sen?" diye geveledi, sesi sinir bozucu bir şekilde düşmanca çıkmaya başlamıştı. "Sonra da en cömert bağışçımıza hakaret etme cüretini gösteriyorsun! Hem de karısının önünde!"

"Siz lanet olası cheesecake'inizi kemirirken o Bayan Vespertine'in kalçasını okşuyordu."

"Onu masanın üzerine atıp tatlı niyetine amını yemiş olsa bile umurumda değil! Adam neredeyse bu projeyi finanse edecekti! Ne isterse yapabilir!"

Öfkemi bastırmak için dişlerimi sıktım, ta ki kafatasıma bir acı spazmı gelene kadar. Kafamın içine yerleştirdiği görüntü kontrolümü tamamen kaybetmeme neden oldu ve haysiyetim ve itibarım uğruna ellerimi sandalyeden ayırmadım, Lippincott'u boğazından tutup nefes borusunu yırtma isteğimi yatıştırdım.

Bana her ne halt oluyorsa, tanınmaz bir şeye dönüşmüştü. Karanlık ve vahşi bir şeye ve bunun merkezinde, ısırmak istediğim gülünç dut dudaklarıyla beni bir şekilde bozan baş belası bir kız vardı. Savunmalarımın arasından buldozerle geçen kurnaz küçük bir pislik.

"Sen çok zekisin, Devryck. Belki de tanıdığım en zeki adamsın. Covington'dan gelen aşağılık bir kızın yılların araştırma ve yeniliklerini mahvetmesine izin verme. Sırf bu *cazibeyi* ortadan kaldırmak için onu sınıfınızdan alıp başka bir yere yerleştirmek istiyorum."

Öfke dolu bir nefes vererek omuzlarımı geriye attım. "Buna gerek kalmayacak."

"Güzel. Spencer'ın morarmış gözünü bir *yanlış anlaşılma* olarak değerlendireceğim. Ve tören kıyafetlerini kostüm olarak giymenin iyi bir fikir olduğuna kimin karar verdiğini araştıracağım. Bu arada, işinizin başına dönün."

Sadece adama duyduğum küçük saygı zerresi beni ona yanlış anlamalarını ve fikirlerini kıçına sokup kendini becermesini söylemekten alıkoydu. Yıllar önce, babam sonunda Caedmon'dan ümidini kestikten sonra, Lippincott kardeşimi kaçıran adamlardan birinin izini sürmek için birkaç sıkı bağlantısından oluşan bir görev gücü organize etmişti. Çocukluğumuz boyunca Caedmon'a karşı hep nazik davranmış, Spencer gelmeden önce ona oğlu gibi davranmıştı. Caedmon'la birlikte Lippincott'ların akşam yemeği partilerinden birinde babamızı karısıyla sevişirken bulduğumuz geceden sonra onun için hep kötü hissetmiştim. Zavallı piçin yapabileceği pek bir şey yoktu, çünkü üniversitede ona biraz olsun nüfuz kazandıran şey karısının parası ve statüsüydü. Karısı söz konusu olduğunda korkunç derecede zavallıydı, ama adam şüphesiz rütbeleri tırmanmış ve onun bok listesinden kaçınmak için yeterince güç biriktirmişti.

Onu kızdırıp başımı ağrıtmak istemedim. Araştırmam büyük adımlar atmaya başlamışken o l m a z d ı .

Ve bir konuda haklıydı. Lilia'nın benim için işleri berbat etmesine ihtiyacım yoktu. Söylediği gibi *Covington'ın aşağılık bir kızı* olduğu için değil, son on yılda dikkatimi araştırmamdan uzaklaştırmayı başaran tek şey olduğu için.

Bu da laboratuvarımda çalışmasına izin vermemin şimdiye kadar verdiğim en aptalca karar olabileceği anlamına geliyordu.



Chapter 41

Lilia

I Dean Langmore'un bana inanmadığı, gözlerinde parıldayan şüphecilikle bana bakmasından belliydi. Aslında onu suçlayamazdım. Cahili oynamak hoşuma giden bir şey değildi ama Bramwell'in laboratuvarındaki yerimi güvence altına alarak, inceleme riskini göze aldım.

"Şunu bir açıklığa kavuşturalım," dedi ellerini kâğıt yığınına dönmüş masasına dayayarak. "Canterbury bahçelerinde maskeli bir adam tarafından saldırıya uğradınız. Bir kuş maskesi, doğru mu?"

"Evet. Veba maskesi gibi." Eğer maskeyi sadece halüsinasyon olarak gördüğüm doğruysa, Bramwell'le ilgili kurdukları teorileri rayından çıkarmaktan başka bir sebep olmasa bile, bundan bahsetmekte bir sakınca görmüyordum.

"Doğru. Peki Spencer neredeydi?"

Açıkçası Spencer'a ne olduğunu tam olarak hatırlayamıyordum. Hatırladığım son şey, mozoleye doğru koşarak gittiğiydi. "Kaçtı."

"Kuş maskeli bir adamın saldırısına uğramanız için sizi orada mı bıraktı?"

"Evet. Spencer nereye kaçtı bilmiyorum ama yardım etmek için orada değildi."

"Ama Profesör Bramwell'in çığlıklarınızı duyduğunu ve yardımınıza geldiğini iddia ediyorsunuz."

"Evet. Kuş adamla dövüştü." Bunun gerçekleştiğini gerçekten görmemiş olsam bile, itiraf etmeliyim ki fantezisi hoşuma gitmişti.

"Doğru ya. Ve bu arada, yurduna geri mi kaçtın?"

Hikâyeyi burada bitirmek istesem de bunu ona söyleyemezdim. Her yatakhanenin dışında kameralar vardı. Kesinlikle o anda yalanımı yüzüme vururdu. "Hayır. Partiden ayrıldığımda kendimi iyi hissetmiyordum. Sonunda bayıldım. Profesör Bramwell beni arabasına kadar taşıdı, *niyetim* beni yurduma geri götürmekti."

"Ama..."

"Kustum. Onun arabasına. Ve aşağılanmıştım. Arabayı kenara çekmesini istedim ve o anda arabadan atlayıp kaçtım."

"Nereye?"

"Şapel." Profesör Bramwell'le konuştuktan sonra şapelin dışında kamera olmadığını öğrendim. Anlaşılan İsa casusları sevmiyordu ve bu benim için sorun değildi. Ayrıca gecenin o saatinde kilitsiz bırakılan tek bina da orasıydı. "Olanlardan sonra çok sarsıldım ve korktum. Bütün gece şapelin sıralarında saklandım ve dua ettim."

"Uh-huh." Sesindeki inanmayan ton, o anda bana attığı bakışla eşleşiyordu. "Ama bunu kampüs polisine bildirmediniz?"

"Hayır. Yanlış olduğunu biliyorum ve yapmalıydım." Gözlerimi kucağıma indirip ellerimle oynadım, yalanlarımın inandırıcı olup olmadığını merak ediyordum. Kurbanlara itiraz edilmesine izin veriliyor muydu, yoksa bu sadece söylenmemiş bir kural mıydı? "Ama şimdi bunu size bildiriyorum."

"Spencer ile konuştum. Ayrıldığınızda kendinizi iyi hissetmediğinizi ve aslında bahçede bir figür gördüğünüzü söyledi. Anlattıklarınızın farklı olduğu nokta, onun kaçtığı kısım. Bir şeyin ya da birinin *ona* saldırdığını söylüyor." Tabii ki saldırdı. Spencer'ın hikâyeleri manipüle etme şekli neredeyse sanatsaldı. Eğer Mel'le aralarında geçenler hakkında en ufak bir şüphem olsaydı, içinde bulunduğum durum adamın karanlık biri olduğunu kafamda iyice pekiştirirdi.

"Dediğim gibi, Spencer'ın nereye kaçtığını hatırlamıyorum."

"Kendisine saldıranın ve bayıltanın Profesör Bramwell olduğunu iddia ediyor."

Bir kahkaha atma dürtüsü boğazımda düğümlendi. Aklıma gelen tek şey, gece boyunca Profesör Bramwell'le konuştuğum ve Spencer'ın onaylamayan kaşlarını fark ettiğim birkaç andı. "Bu çok saçma. Profesör Bramwell'in maskeli adamla dövüştüğünü özellikle gördüm. Spencer kaçtı."

"Spencer'ın iddiasını destekleyen yaraları var. Oldukça nahoş görünen bir mor göz."

"Ve, ne? Bunu yapmadığım için iddialarım reddedilecek mi?"

"Ben öyle bir şey demedim." Langmore ellerini havaya kaldırıp başını salladı, benim karşı çıkışımdan rahatsız olduğu belliydi. "Bu sözler benim ağzımdan çıkmadı, Bayan Vespertine."

"Uyuşturulduğuma inanmak için sebeplerim var, efendim." Kelimeleri söylediğim anda ağzı kapandı.

"Belki de test etmeyi düşünmelisiniz-"

"Bana noxberries verildi. Bilinen bir halüsinojen. İlacı bana Spencer'ın verdiğinden şüpheleniyorum." O ana kadar bu suçlamadan kaçınmıştım çünkü Spencer'ı suçlamak hayatımı şüphesiz daha da karmaşık hale getirecekti. O Lippincott'un oğluydu ve Lippincott da benim bursumun koruyucusuydu. Rektör olarak, Dracadia'da eğitimime devam edip edemeyeceğime dair nihai karar onun elindeydi ve sonunda anneme gerçekte ne olduğunu öğrenme fırsatı yakaladığımı düşünürsek, onu kızdırarak bunu mahvetmek istemedim. Evet, yapılacak en doğru şey Spencer'ı ihbar etmek olurdu ama o noktada elimde kanıt yoktu ve spekülasyonlar yüzünden Dracadia'dan atılmak *beni* çok kızdıracaktı. "Gecenin erken saatlerinde ondan bir içki kabul ettim - eminim katıldığım galada bunu doğrulayabilecek çok sayıda tanık vardır. Ne yazık ki idrar testleri noxberries'i tespit edemiyor."

"Size noxberries verildiğinden eminsiniz."

"Tabii ki hayır. Bunu teyit edebilecek tek kişi Profesör Bramwell, ancak bu noktada Spencer'ın suçlamalarına dayanarak bunun bir çıkar çatışması olduğunu düşünebilirsiniz. Öyleyse, bu durumda mağdur ben olduğuma göre neden bunu yapmıyoruz..." Bunu itiraf etmek, V kelimesini gerçekten söylemek, dilimi asit gibi yakıyordu. Kendi sessiz alanımda, uyuşturulmuş olmanın öfkesiyle başa çıkacaktım ve şüphelerim beni Spencer'ın yaptığına inandırdığı için, onunla arama mesafe koymaya özen gösterecektim. "Bir sürü skandala yol açmamak adına Spencer'a karşı suç duyurusunda bulunmayacağım. Başından beri yapmam gerektiği gibi ondan uzak duracağım. Maskeli adam hakkındaki raporumu aldınız. Belki de bana saldıranın o olduğunu söylediğim için çabalarınızı onun üzerinde yoğunlaştırabilirsiniz." Ne yazık ki, bu ipucuyla havayı kovalayacaktı ve onu bu kaz kovalamacasına sürüklediğim için biraz kötü hissetsem de, Spencer'ın Bramwell'i otobüsün altına atmasına ihtiyacım yoktu - özellikle de profesörle oldukça tatlı bir anlaşma yaptıktan sonra. Spencer'ın Bramwell'in ona saldırmadığını çok iyi bildiğinden bahsetmiyorum bile.

Özellikle de Spencer'ın arkadaşının kovulmasıyla ilgili hala kin beslediğini düşünürsek, tüm bu durum biraz kindarca geldi. Adamın *Dövüş Kulübü'*nden fırlamış gibi kendi gözünü morartması beni şaşırtmazdı.

"Bundan emin misiniz, Bayan Vespertine? Bu saldırıları hafife almıyoruz. Olanları anlatırken desteklendiğinizi hissetmenizi istiyorum."

"Eminim. Bunu bir yıkanma olarak kabul edeceğiz. Geceleri dışarı çıkmamak için çok daha dikkatli olacağım." *Ugh*. Bu benim kadınlığıma tamamen ters düşüyordu ama bunun iyi bir amaç için olduğu gerçeğine tutunmuştum. Annemin hastalığı hakkında daha fazla bilgi edinmek için beklediğim fırsatı yakalamıştım ve dikkatimi dağıtmak için Spencer'ın intikamcı ağına düşmeye hiç niyetim yoktu.

"Pekâlâ. Bu arada kampüs güvenliği için bu maskeli adamın peşine düşeceğiz. Başka endişeleriniz varsa doğrudan bana bildirmenizi rica ediyorum."

"Tabii ki."



Chapter 42

Lilia

Kadavra girişi iki giriş noktası olan eski, tuğladan bir tüneldi. Üniversite kapısının dışındaki kapı, beni zalim kapı bekçisi ve bütün noktası ile uğraşmak zorunda bırakacaktı.
görünmeden kalmanın bir anlamı yoktu. Ya da kadavra tüneline bağlı olan yakma odasına açılan kapı. Her iki girişte de kamera yoktu. İkisi de cehennem gibi ürkütücüydü, özellikle de geceleri.

Telefonumdaki el fenerinden başka bir şey taşımadan açık alanda yürürken vücudumu bir ürperti sardı. Sol tarafta eski fırınlara benzeyen altı çelik kapı ve onların altında da cesetleri yakmak için kullanılan alevlerin tutulduğunu tahmin ettiğim daha küçük sürgülü kapılar duruyordu. Havadaki kömürleşmiş kül kokusu bana bir tanesinin yakın zamanda kullanıldığını söylüyordu.

Bu düşünceyi aklımın bir köşesine atarak odadan aceleyle tam boy bir kapıya doğru ilerledim ve bu kapı beni kadavra tünelinin yarısına fırlattı - bir korku filminden fırlamış gibi uçları karanlıkla örtülü, kemerli tuğla bir tünel. Tünelin içindeki sıcaklık on derece daha soğuk olmalıydı, soğuğun keskin ısırığı kemiklerimi kemiriyordu. Birkaç metre daha ilerlediğimde tünel, paslanmaz çelik yatakları, lavaboları, terazileri ve beyaz karo zeminiyle otopsi odasına açılıyordu ve solda tıp fakültesi kadavralarının saklandığı buzdolabına açılan çelik bir kapı vardı. Mümkünse, oda tünelden bile daha soğuktu, steril çamaşır suyu kokusu sinüslerimi yakıyor ve hafif formalin kokusunu bastırıyordu.

Profesör Bramwell beni o sabahın erken saatlerinde oradan çıkardığında edindiğim hızlı girişe dayanan yolu sadece hayal meyal hatırlıyordum. Uyandığım hücreler, muhtemelen denesem bile tekrar bulamayacağım başka bir belirsiz tünelin aşağısındaydı.

Otopsi odasından laboratuvar kapısına doğru ilerledim ve bana verdiği kodu kapının yanındaki tuş takımına girdim. Tuş takımındaki kırmızı ışık yeşile döndü ve kapı tıklayarak ahşap banklar, mikroskoplar, üst üste yığılmış kitaplar ve kitap raflarından oluşan duvarlarla dolu geniş ve açık bir alana girmemi sağladı. Odadaki fenerlerde ve büyük kasırgalarda mumlar titriyordu ve Gece Yarısı Laboratuvarı'nda olduğu gibi, odanın etrafındaki tanklar yumuşak mor bir parıltı yayıyordu. Tankın zemininde kıvranan düzinelerce solucan barındıran bir tanesinin yanından geçtim - üst kattaki laboratuvardakilerden çok daha fazlası. Sıra sıra dizilmiş raflar, içinde tanımlanamayan nesnelerin formalin olduğunu tahmin ettiğim bir şeyin içinde asılı durduğu numune kavanozlarını barındırıyordu. 1800'lerden kalma bir laboratuvarın eski, modası geçmiş yankıları arasında, iki büyük çelik buzdolabı, bir santrifüj, inkübatörler, teraziler ve davlumbazlar gibi birkaç modern olanak serpiştirilmişti. Eski ve yeninin garip bir çatışması kafamı kurcalamama neden oldu. Elbette üniversite böylesine önemli bir projeyi, özellikle de az önce katıldığım abartılı gala göz önüne alındığında, donatmayı göze alabilirdi.

Profesör Bramwell, laboratuvarın diğer ucundaki ofisine açılan kapıdan, üzerinde uzun, beyaz bir laboratuvar önlüğü ve kafasında bir çift gözlükle hızla içeri girdi. Beni görünce kayarak durdu. Yüzündeki çatık kaşlar, *aslında* benim gelmemi beklemediği izlenimini verdi.

Boğazımı temizledim, mahcup bir gülümseme takındım ve el salladım.

Kendi kendine homurdanarak banklardan birine doğru ilerledi ve ben onu takip etmek için o yöne doğru adım attığımda, az önce geldiği kapıyı işaret etti. "Ofisim."

Korkudan sinirlerim tepeme çıkmıştı, emrine itaat ettim ve ofisine doğru ilerledim. Kapıdan geçince, üç kapısı kapalı, biri aralık başka bir küçük koridorla karşılaştım. Koridorun sonunda bir çıkış levhası parlıyordu; bu levhanın üstümüzdeki gece yarısı laboratuvarına açılan merdivene çıktığını tahmin ediyordum - çok daha sofistike bir laboratuvara.

Meraklı adımlarla, deri, cilalı ahşap ve eski kitap kokularının, kolonyasının ağız sulandıran yankılarıyla birlikte havaya karıştığı orta büyüklükteki ofise girdim. Eğer laboratuar araştırmasının kalp atışlarıysa, bu oda da beyniydi.

Parazitoloji referansları her iki duvardaki kitap raflarında sıralanmıştı. Yanından geçerken sehpanın üzerine insan anatomisi çizimleri serpiştirilmişti. Bakışlarım, loş ışıkta parıldayan zarif oymalı, kiraz ağacından masaya takıldı. Arkasında, ahşap bir dolabın içinde eski görünümlü bir plak çalar, kapağı açık bir şekilde duruyordu. Onun da üzerinde, duvarda Latince bir plaket asılıydı: *Mortui vivos docent*. Bunu iki dönem önce aldığım adli tıp dersinden hatırlıyordum.

Ölüler yaşayanlara öğretir.

İdari bölümdeki ofisinin aksine, burada daha fazla zaman geçirdiği izlenimini veren daha fazla olanak vardı - küçük bir buzdolabı, koluna battaniye örtülmüş deri bir kanepe ve sedir, rahat bir sıcaklık yayan küçük bir şömine ve bir şemsiyenin asılı olduğu ayaklı bir portmanto. Laboratuarda olduğu gibi, ofisinde de çeşitli boyutlarda kafatasları, garip nesnelerle dolu kavanozlar vardı; anlayabildiğim kadarıyla kesilmiş organlar ve kemikler. Tam boy bir insan iskeleti bir sehpanın üzerinde duruyordu. Kitaplar mükemmel yığınlar halinde baktığım her yerde yer kaplıyordu. İki mikroskop. Büyük kasırgaların içinde mumlar titriyordu.

Ayak bileklerime bir şey sürtündü ve panikle Profesör Bramwell'in masasının üzerine sıçradım. Arkamı döndüğümde siyah, küçük bir tüy yumağının altın gözlerle bana baktığını gördüm. Rahatlamış bir nefes verdim ve kıkırdayarak masadan kalktım. "Merhaba," dedim diz çöküp kediyi sevmek için. "Laboratuvarda ne işin var senin?" Kelimeler ağzımdan çıktığı anda kaşlarımı çattım. "Umarım senin üzerinde deney yapmıyordur." Kedi tırmalamak için eğildi ve ben de gülümseyerek bu ilgi meraklısı afacanı şımarttım. "Tuhaf, bana pek kedi insanı gibi gelmedi."

Ayak sesleri beni onun yaklaştığına dair uyardı ve kediyi bırakıp masasındaki sandalyelerden birine doğru koştum ve o odaya girmeden hemen önce oturdum.

Masasına doğru ilerleyen Profesör Bramwell, laboratuvar önlüğünü ve gözlüklerini çıkarıp düzgünce askılığa astı ve sandalyesine oturdu. Öne doğru oturup dirseğini masaya dayadığında gömleğinin darlığı kesinlikle dikkatlerden kaçmadı. Okunamayan bir ifadeyle bir süre bana baktı. "Anladığım kadarıyla Dekan Langmore ile konuşmuşsunuz."

"Ben yaptım."

"Ona ne söyledin?"

Yerimde kıpırdandım, çünkü adamın bakışları tenimde sıcak lazer ışınları gibi hissediliyordu. "Bana yardım etmeye çalıştın ama ben kaçtım. Aşağılanmıştım.

arabanıza kusmuşsunuz." "Kiliseye,

sanırım." "Evet."

"Güzel." Sandalyesinde arkasına yaslanarak parmaklarını dikleştirdi, lazer ışınlarını başka bir yere yöneltme zahmetine girmedi. "Laboratuvara her girişinizde bir laboratuvar önlüğü giyeceksiniz. Bunları otopsi odasında hazır bulunduracağımdan emin olabilirsiniz. Eldiven ve gözlük de gerekli."

"Tamam. Sana bir soru sorabilir miyim?"

Sesini çıkarmasa da, yüzündeki alaycı ifade içten içe inlediğini gösteriyordu.

"Bu laboratuvar neden karanlık çağlardan kalma bir şeye benziyor?"

"Gece yarısı laboratuvarında çalıştığınız numuneler yeni enfekte olmuş. Bu laboratuvardakiler üçüncül evredeler ve ışığa karşı oldukça yoğun bir hassasiyetleri var. Ayrıca yetişkin Noctisoma ile de çalışacağız, bu tür de doğal ışık dışındaki her şeye karşı çok yoğun bir isteksizliğe sahip."

"O zaman güneş ışığında hayatta kalabilirler?"

"*Yapabilirler*, ancak gececidirler ve geceyi *tercih ederler*." Onun bu yorumu aklıma bir gözlemi getirdi.

"Annem geceleri neredeyse hiç uyumazdı. Sence solucanlar bunu etkilemiş midir?"

"Annenizin uykusuzluğuna neyin sebep olduğunu bilmiyorum, zira adalı olmadığını ya da buraya hiç gelmediğini iddia ediyorsunuz, ama evet, sirkadiyen ritimleri etkileyebilirler. Laboratuarın eskimiş durumuna gelince, bu binadaki diğer üç laboratuarda çok sayıda ekipmanım var. Bu özel laboratuvarı yenilemek yerine fonları asıl çalışmaya yoğunlaştırmayı tercih ederim. Amacına uygun."

Laboratuvar konusunda kesinlikle hassas. "Elbette. Saygısızlık etmek istemedim." Üst kattaki laboratuvarlar kesinlikle iyi donanımlıydı, sadece bir mahzende çalışmayı beklemiyordum. Muhtemelen Doktor Ölüm gibi bir lakap için uygun bir yerdi.

"Hiç lisans gerekliliklerinizin dışında bir laboratuvarda çalıştınız mı?" diye sordu.

"Kısaca. Liseden ilk mezun olduğumda bir mikoloji laboratuvarındaydım. Temelde mikroskopta sporları saymaktan ibaretti."

"O halde, belki de laboratuvar görgü kuralları ve güvenliği konusunda çok *temel* bir anlayışa sahipsiniz."

Meslektaşımla birlikte tezgahların üzerine alkol sıkıp sonunda ateşe verdiğimiz zamanlar hariç. "Elbette."

"Yiyecek ya da içecek yok. İyi hijyen uygulayın. Koklamayın ya da tatmayın. Ve Tanrı aşkına, ağzınızı pipet olarak kullanmayın."

"Aslında kimse bunu yapmaz. Yapıyorlar mı?"

Kaşlarını çattı, bıkkınlık dolu bir ses çıkardı ve masasının üzerinde duran, üzerinde *Ejderha* İni kafesinin meşhur altın ejderha etiketi olan fincana uzandı. "Ayrıca ara sıra otopsilere de yardım etmeni isteyeceğim. Kadavralarla ilgili deneyiminiz var mı Bayan Vespertine?" İçkisini yudumlarken gözlerini benimkilerden ayırmadı.

"Hayır."

"O zaman, bir ton soru sormadan her talimatıma uyacaksın. Çalışırken sessizliği severim. Gözlemle ve öğreneceksin."

"Evet."

"Size her gece iki saat vereceğim. İstediğiniz gibi nakit olarak tazmin edileceksiniz."

Ensemdeki meraklı kaşıntıyı kaşıdım. "T a z m i n a t ı n ne olacağını sorabilir miyim?"

"Haftada 200 dolar. Bulaşıkları temizleyecek ve laboratuvarı düzenli tutacaksın. Etrafa burnunu sokmayacaksın."

Tanrım. Haftada iki yüz mü? Ben en fazla elli bekliyordum. Maaş çekini kesinlikle takdir etsem de, daha büyük fayda organizmanın kendisi hakkında bilgi edinmek olacaktı. Müfredatına göre gelecek döneme kadar işlenmesi beklenmeyen ayrıntıları, mekanizmalarını daha iyi anlamam gerekiyordu. Solucan hakkında bilgi edinerek, belki de annemin hastalığının ilerleyişi daha anlamlı hale gelebilirdi. "Anlıyorum."

"Bu koridorda üç oda daha var. Onlar yasak." Bu da tabii ki merakımı daha da arttırdı.

Yine de, "Anlıyorum" diye cevap verdim.

"Güzel. Hadi başlayalım."

İlk bir saat boyunca, beni laboratuvardaki tüm farklı makinelerle tanıştırırken onu yakından takip ettim. Mikrotom, santrifüj ve akış sitometresi gibi bazılarına zaten aşinaydım. Organ banyosu gibi diğerleri ise benim için yeniydi. Ayrıca beni orta büyüklükte bir çelik yapı olan, aletleri ve agarı sterilize etmemi sağlayacak otoklavla tanıştırdı.

Beni bir masanın üzerindeki farklı mikroskoplara doğru götürürken, formalin içindeki tuhaf örnekleri ilk fark ettiğim rafta durakladım.

Tanımlanamayan et ve kemik parçaları dört rafta sıralanmıştı ve her birinin üzerinde küçük etiketler vardı. Gaucher hastalığı, staghorn calculus, fibrous dysplasia. Yurda döndüğümde bakmayı aklıma not ettiğim hastalıklar.

Profesör Bramwell arkadan, "Tökezlediğim tıbbi tuhaflıklar," dedi. "İnsan vücudu muhteşem bir bulmaca."

"Cesedi açıp içine bakmak büyüleyici olmalı." Benim biblolarla yaptığım gibi onun da ölülerden bir şeyler toplaması çok tuhaftı. Bunu benimkiyle aynı nedenlerle yapıp yapmadığını merak ettim. Eğer onun yaptığı gibi kavanozlarda onlardan bir parça toplamak kâbusları uzak tutuyorsa.

"Bunu grotesk bulmuyor musun?" diye sordu, gözlerini kupa duvarına dikerek.

"Evet, elbette, ama onu büyüleyici kılan da bu. Bu meraktan yola çıkarak öğrenmek istiyorum."

"Siz de başlı başına bir merak konususunuz, Bayan Vespertine."

Çalışacağım histolojik sınavlar hakkında kısa bir bilgilendirmeden sonra beni ev işleriyle görevlendirdi. Küçük petri kapları tezgahın üzerinde sıralanmıştı, ben de içlerine agar dökerken sessizce kendi kendime homurdanıyordum. Her ne kadar kolay bir başlangıcı takdir etsem de, ellerimi işin incelikleriyle kirletmeyi umuyordum.

Karşımda Profesör Bramwell sırtı bana dönük bir şekilde oturmuş, mikroskoba bakıyordu.

"Bir soru sorabilir miyim?"

"Bu, ölümde yankılanacak bir cümle," dedi, başını kaldırmaya zahmet etmeden ve ben gülümsedim.

"Neden güveler? Doğal konakçı olmaları bir yana, insanlarda bir toksini incelemek için neden onları kullanalım?"

"Çünkü insanlardan daha ucuzlar ve öldüklerinde cinayet olarak görülmüyorlar."

Agarın bir kısmını altındaki plastik paspasın üzerine dökerek kısık bir kahkaha attım.

"Ayrıca benzer bir bağışıklık tepkisine de sahipler."

"Gerçekten mi? Toksin ve insan tepkisi arasında ne var?"

"Tüm bu sorularla yeni yürümeye başlayan çocukluk dönemine giriyorsun." Sesinin düz tonu beni çok eğlendirmişti. Onu kızdırmak istediğimden değil, her nasılsa ikimizin arasında doğal bir şeymiş gibi görünüyordu.

"Sadece yardımcı olacağım araştırmanın doğasını anlamaya çalışıyorum."

"Enfeksiyonun olumsuz yönlerinin farkında olsanız da, Noctisoma'nın bir dizi faydası vardır."

"Mesela..."

Öfkelendi ve ben de yüzümdeki gülümsemenin çatladığını gizlemek için bakışlarımı indirdim. "Annenize virüs bulaştığını iddia ediyorsunuz. Söyle bana, öldüğü haftadan önce hiç hastalıktan, ağrıdan ya da hazımsızlık gibi iyi huylu bir şeyden şikayet etti mi?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır. Aslında yıllardır ellerinde kireçlenme vardı. Ama o zamanlar bu konuda pek şikayet ettiğini hatırlamıyorum."

Göz merceğinden yüzünü kaldırarak tezgahtakilerle örnekleri değiştirdi ve tekrar mikroskoba baktı. "Eğer bu doğruysa, ilginç bir durum, özellikle de artriti söz konusu olduğunda."

"Neden?"

"Organizma vücudu temizler. Diğer tüm patojenleri ortadan kaldırır." Sesi, konuşurken merceği odaklamaya çalışmasının tınısını taşıyordu. "Ve artrit durumunda, bağışıklık sistemini yeniden yönlendirir ve eklemlere saldırmasını engeller."

"Yani, otoimmün hastalıklar için olası bir tedavi mi?"

"Olasılık var. Metodoloji sonsuz bir labirent. Şimdilik daha dar bir alana odaklanmış durumdayım."

Başımı salladım ve bu şemsiyenin altına girebilecek tüm hastalıkları hayal ettim. "Bu proje çok büyük."

"Yetersiz bir ifade."

"O zaman neden kendiniz yapıyorsunuz? Bunu gerçekleştirmek için bir ekibe ihtiyacınız var gibi görünüyor."

"Eminim sizin de fark ettiğiniz gibi, başkalarıyla pek iyi geçinemiyorum. *Ve* Öncelikle toksinin potansiyel taşıdığını tespit etmem ve kanıtlamam gerekiyor."

Bir sonraki soruyu sorup sormamayı tartışırken dudağımı dişledim. "Anladığım kadarıyla babanız da bir profesör ve araştırmacıymış. Noctisoma üzerinde çalıştı mı?"

Sandalyesinde dönerek dürbünden uzaklaştı. "Agarı dökmeyi bitirdin mi?" diye sordu, sorumu duymazdan gelerek.

"Evet."

"Güzel. Gidebilirsiniz."

"Ben... Hâlâ yirmi dakikam var. Yapmamı istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Hayır. Hepsi bu kadar. Yatakhanenize geri dönerken dikkatli olun." Bununla birlikte, mikroskobuna doğru geri döndü.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde oflayıp puflayarak yanından geçtim ve otopsi odasına doğru ilerledim.

"Bayan Vespertine. Bekleyin."

Adımlarımın ortasında geri döndüm.

"Seninle kampüs otobüs durağına kadar yürüyeceğim. Gece oldukça karanlık bir yol." Oturduğu yerden kalktı ve ben de gözbebeklerimde yanıp sönen alarmı görmemesi için arkamı dönmek zorunda kaldım.

"Başa çıkabilirim. Daha kötülerini de yürüdüm."

"Eminim öyledir. Ama şu anda benim için bir yükümlülük olduğun için *ısrar ediyorum*." Sorumluluk. Bu da ne demek oluyor?

İtiraf etmeyi reddetsem de, o ürkütücü fırın odasında tek başıma yürümek zorunda kalmadığım için biraz rahatlamıştım. Paltosunu çıkarırken gömleğine takıldı ve yakasını yeterince aşağı çekerek köprücük kemiği ve omzundaki korkunç yara izlerini görebilmemi sağladı. Yakın zamanda aldığı bir yaranın pembe rengi hâlâ duruyordu. Saldırgana asit atma cesaretini veren şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Hareketlerindeki ani duraklama dikkatimi çekti ve bana baktığını görmek için başımı kaldırdım. Boğazımı temizleyerek kendi paltomu çıkardım ve onunkiyle birlikte laboratuvarın dışındaki kancaya astıktan sonra, sanki bana eşlik etmek yerine beni dışarı çıkarıyormuş gibi önümden yürüdü.

Ona yetişmek için koştum, karanlık tünellerde onunla birlikte yürüdüm. "Gece çıkarken nasıl oluyor da ürkmüyorsun?"

"*Doktor Ölüm* olarak ünlüyüm. Görünüşe göre çoğu kişi *Ben*."

"Sanırım. Yine de seni o kadar da korkutucu bulmuyorum. Huysuz ama korkutucu değil."

Bana alaycı olmayan bir bakış fırlattı. "Benim huysuz yapım bir amaca hizmet eder, Bayan Vespertine. Ne yazık ki, sizde açıklanamaz bir

direniş."

Çıkışa doğru ilerlerken yanlarından geçtiğimiz krematoryum fırınlarını görmezden gelerek gülümsedim. "İnsanlar hakkında kendi sonuçlarıma varmayı severim."

"Takdire şayan, Yine de değil tamamen akıllıcane zaman ve uyarılar meşrudur."

Meşru mu? Cinayet gibi meşru mu, yoksa cesetlerle takıldığı gerçeğiyle ilgili bir oyun mu? "Bir şey mi itiraf ediyorsunuz Profesör?"

Kayarak durdu, çıkış hemen önümüzdeydi. "Bana sor." "Neyi?"

"Bana sormak için ölüyorsun. Az önce yara izlerime bakıyordun. Eğer öğrencilerimden birini öldürmek isteseydim, kesinlikle elimde her türlü araç vardı." Omzunun üzerinden, kanıtları ne kadar çabuk ortadan kaldırabileceğinin uğursuz bir hatırlatıcısı olarak fırınların durduğu yere doğru baktı.

"Onu senin öldürmediğini düşündüğüm için aptal mıyım?" "Bilmiyorum. Ya sen?"

"Öğrendiklerim onu senin öldürdüğünü göstermiyor. Ama onu laboratuvarınıza davet ettiniz."

"Onu ben *davet etmedim*. Görünüşe göre ben üst laboratuarda bazı numuneler toplarken o yakma odasından içeri girmiş. Sanırım laboratuvara giden şifreyi geçemeyeceğini anladı ve her ne idiyse arayışından vazgeçti." Kollarını kavuşturarak bıkkın bir nefes verdi. "Kaybolduğunu ancak ertesi sabah öğrendim ve o zamana kadar çoktan katil damgası yemiştim."

Jenny Harrick'i tanımıyordum ama Profesör Bramwell'le olan etkileşimlerime dayanarak, bu hikâye şimdiye kadar duyduklarım arasında en akla yatkın olanı gibi geliyordu. Herkesin cinayet sonucuna ne kadar çabuk vardığını düşünmek mide bulandırıcıydı. Özellikle de öldürüldüğüne dair hiçbir kanıt olmadan. "Senin bir katil olduğuna inanmıyorum."

Kaşları yukarı kalktı ve çıkışa doğru ilerledi. "Ve böylece güve alevle arkadaş oldu."

"Huh," dedim, peşinden adım atarak. "Alevin dostça davranabileceğini düşünmemiştim."

"*Senin* için tehlikeli olanın ben olduğumu varsayıyorsun."

Gülümseyerek çantamı omzuma kaldırdım. "Sanırım bu doğru olsaydı beni o hücreye kapatırdınız."

"Sanırım hala yapabilirim. Ama bir örneği bu şekilde kafese koymak utanç verici olur..." "İlgi çekici mi?"

"Can sıkıcı. Gerçekten, adam kaçırma tarihindeki en kötü tutsak olurdun. Bir uluyan maymun sürüsü daha az baş ağrısı yaratırdı." Kapıyı iterek açtı ve önce benim çıkmama izin verdi. Küçük tepeyi aşıp yolun yaklaşık yüz metre ötede durduğu açık avluya doğru ilerlerken ağır kapı arkamızdan çarptı.

"Bunun beni aşağılaması yanlış mı?" Bir kahkaha attım ve dudaklarını geren gülümsemeyi görmek için döndüm. Gerçek ve içten bir gülümsemeydi bu, hem de hayatımda gördüğüm en güzel gülümsemeydi. Düz, beyaz dişler ve yanağında bir gamze. Keşke onu yakalayabilseydim, ama geldiği gibi hızla kayboldu ve kaşlarının gerginleşmesini ve yüzünü bir panik ifadesinin kaplamasını izledim.

Öne doğru eğildi, elleri sıkı yumruklar halindeydi ve bir homurtu çıkardı.

Yere yığıldığında damarlarımda adrenalin patladı ve telefonumu bırakıp yanına yığıldım. "Profesör!"

Dişlerini sıktı, titredi ve sarsıldı ama bu bir süre önce geçirdiği nöbet gibi değildi. Gözleri benimkilere kilitlenmişti, kalbimi tırmalayan bir şekilde yalvarıyordu.

Ne yapacağımı bilemedim!

"Yardım çağıracağım." Düşen telefonumu almak için çabalayarak söyledim.

"Hayır!" Uzandı ve kolumu yakaladı, sıcak avuç içi ön kolumu ezerken beni tuttu. Vücudu sarsılıp titrerken, homurdanıp soluk soluğa kalırken gözlerini kapattı ve beni tutmaya devam etti. İlk başta duyamadığım bir şeyler fısıldarken dudakları kıpırdadı, ta ki yüzü buruşup vücudu elektrik çarpmış gibi eğilene kadar. "Geçilmez!"

Yine o kelime. Bu nöbetleri geçirdiği son seferde de duymuştum.

Hareket etmedim ya da ondan kurtulmaya çalışmadım. Yarın orada bir çürük olacağı kesindi, ama ona her ne takıldıysa acı çekmesini izlerken umursamadım.

Birini ara, diye ısrar etti başım, onun yardım isteğini reddetmesi annemin reddettiği zamanları yankıladı. *Şimdi ara!*

Kampüs acil servisini aramak için telefonumu kaldırdığımda kolumu tutan el gevşedi. Yüzündeki gerginliğin yumuşadığını görmek için arkama baktım. Burnundan nefes verirken vücudu daha az titriyordu. Gözleri hâlâ kapalıydı, sakinleşiyor gibiydi ve ön kolumdaki bir şeyin fırçası başparmağının beni okşamasıydı. İleri geri, ileri geri. Gözlerini açtığında, gözlerimin önünde şekil değiştirmeden önce neredeyse sarhoş bir dinginlik vardı.

Yüzündeki gevşeklik tekrar sertleşti ve beni bıraktı, ayağa kalkarken geriye doğru tekmeledi.

Bakışlarını benimkilerden kaçırarak kaşlarını çattı, göğsünü ve pantolonunu sıvazladı ve içinde sigara bulunan gümüş bir kutu çıkardı.

"İyi misin?"

Sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırarak tekrar sıvazladı ve çakmağını çıkararak dumanın ucunu tutuşturdu. Uzun bir nefes çekti ve dirseğini bükülmüş dizine dayayıp burnunun kenarını sıktı. "Yolun geri kalanında durağa kadar yürüyebileceğinizi sanıyorum."

"İyi olduğundan emin olana kadar gitmiyorum."

"Ben iyiyim." Bana el salladı. "Şimdi, lütfen. Git."

"Hayır."

Bana attığı bakış, ona tokat atmış olsaydım beklediğim bir bakıştı.

"Birkaç dakika bekleyeceğim. Kendi iç huzurum için." Çantamı yanına bırakarak, son birkaç saat içinde iyice soğuyan çimlerin üzerine uzandım. "Bir rahatsızlığın var."

"Yok artık," dedi ve sigarasından bir nefes daha çekti. "Ne
oldu?"

"Voneric Hastalığı. Nadir görülen doğuştan bir hastalık.
Mutlu musun?" "Otoimmün bir hastalık."

"Evet."

Böylece, adamın neden kendini bu kadar işine adadığını, bir avuç solucan konusunda neden bu kadar tutkulu olduğunu anlamış oldum. "Bu yüzden toksin üzerinde çalışıyorsun. Ama çalışmanızın diyabet üzerine odaklandığını söylediğinizi sanıyordum. Bu diyabetik bir komplikasyon mu?"

"Hayır. Tesadüfe bakın ki mekanizma benzer. Ne yazık ki beş yüz bin kişide bir görülen bir hastalık kimsenin umurunda değil."

Ona babasının da aynı şeyi araştırmak için yola çıkıp çıkmadığını sormak istedim ama beni yine dışlamasını istemedim. "Bu..." Söylemek istemediğim için ağzımı kapattım.

"Ölümcül mü? Evet. Eğer kalbime ulaşırsa, benim için oyun biter."

Tanrım, bu sesin öyle bir hızı vardı ki. Neredeyse iki kez ölümüne şahit olacağım düşüncesi midemi alt üst etti. "*Geçirimsiz* nedir?"

Kaşları çatıldı. "Önemli bir şey değil." Parmak uçlarından sarkan sigarasıyla yüzünü uzattığı pazusuna sürttü. "Özür dilerim.

elimi sana koyduğum için."

"Özür dilemene gerek yok. Kolum burada olduğu için mutluyum." İrkilerek başımı salladım. "Tanrım. Bu yorumu hepten sil." Ne kadar aptalca bir şeydi. "Peki, bu toksin... otoimmüniteyi böyle etkilediğini nereden biliyorsun?"

"Farelerde kanıtlandı."

"Daha önce toksinin potansiyel taşıdığını kanıtlamanız gerektiğini söylemiştiniz.

Farelerdeki etkisi bunu kanıtlamıyor mu?"

"Öyle." Sigarasından bir nefes daha çekti ve çimenlere çarptı. "Ne yazık ki, ölüm büyük bir potansiyel yan etki. Kararlı bir toksin varyantı izole edene kadar güveler üzerinde çalışmak zorundayım."

"İşte, derslerinizde anlattığınız gibi güveler üzerinde çalışmayı sevdiğinizi sanıyordum."

"Çalıştığım güveye göre değişir." Gözlerini benden ayırmadan ayağa kalktı ve bir adım geri çekildi.

Yine flört edip etmediğini düşünürken, dalgın bir şekilde ona doğru uzandım. Kolunu geri çektiğinde geri çekildim. Doğru ya. Dokunulmaktan hoşlanmıyordu.

"Özür dilerim," dedim.

"Niyetim öyle olmak değil-"

"Değilsin. Hem de hiç. Lütfen açıklama ihtiyacı hissetme. Sana dokunmamalıyım. Tanrım, kulağa tuhaf gelmesini istememiştim. Ya da ürkütücü." Ugh. *Kes artık*. Başımı sallayarak çantamı topladım. "Ben gidiyorum. Sanırım son otobüs on dakika içinde kalkacak."

"Bayan Vespertine." Çağrısı üzerine geri döndüm. "Yarın görüşürüz."

Gülümseyerek başımı salladım.



Chapter 43

Lilia

Profesör Bramwell'in tuttuğu yerde bir çürük olan kolumda hafif bir ağrı zonkluyordu. Yatağımda uzanırken, parmaklarının soluk mor hatlarını inceledim ve parmak ucumla kenarlarını çizdim.

Morarmayan kolumu bağladıktan sonra yatağımın yanındaki lambayı söndürdüm ve yorganın altına girdim. Gözlerimi kapattığım anda, elinin hâlâ beni kavradığını hissedebiliyordum. Beni tuttuğunu. O güçlü parmakların kıvrımı kemiklerime işliyordu.

Karnımın üzerine döndüğümde serin çarşaflar çıplak bacaklarımın üzerinde sürüklendi, bağlandığım zincir yatağın metal çerçevesine çarparak diğer taraftaki çelik parmaklığın üzerinden kaydı. Onun elinin benimkini vücudumdan aşağıya doğru yönlendirdiğini, külotumun eteğinin altından kaydığını hayal ettim. Parmaklarımı zaten ıslak olan bir dikişten aşağı kaydırırken, ayrık dudaklarımın arasından ağır bir iç çektim.

O kadar ıslaktı ki, Profesör Bramwell'in kulağıma fısıldadığını hayal ettim. Zihnimin gözünde, üzerime eğilmişti, çıplak göğsünün kasları sırtıma baskı yapıyordu ve parmaklarını, parmak uçlarına karşı neredeyse mırıldanan heyecanlı sinir demetinin üzerinde gezdiriyordu. Yüzümü yastığa çevirdim ve daha karanlık düşünceler ortaya çıktı. Beni ensemden tuttuğu, boşalmam ya da boğulmam için uyardığı düşünceler.

Parmağım daha hızlı okşuyor, nefesim affetmeyen pamuğa karışıyordu. Yastıklarımdan birini bacaklarımın arasına soktum ve sert yüzeyin hassas yarığa baskı yapmasına izin verdim. Ben hareket ettikçe yatak sessiz bir gıcırtı çıkardı.

kalçalarım. Elimi serbest bırakarak geceliğimi aşağı çektim ve göğsümü serbest bıraktım. Avucunun etimi kavradığını, parmaklarının meme ucumu gıdıkladığını ve sıcak nefesini boynumda hissedebiliyordum.

Uslu bir güve ol, ben de seni sertçe sikeyim. Kendimi yastığa sürttüğümde, onun bana vurduğunu hayal ettim, daha küçük bedenim onun çok daha büyük formunun altında itişip kakışıyordu. Aletinin içime girdiğini, beni doldurduğunu hissettim.

Ateşli ve çaresiz bir şekilde dizlerimin üzerine çöktüm, kıçımı hafifçe yukarı kaldırdım ve iki parmağımı içime soktum, onları geri çekip tekrar soktuğumda ne kadar ıslak olduklarını keşfedince şok oldum. *Lütfen sik beni*, diye yalvardı zihnim, hâlâ masasının üzerinde domalmış olma fantezisine kapılmıştı. *Lütfen, Profesör Bramwell. Beni sertçe becer.* Karnım sıcak ihtiyaç sarmalları halinde gerildi, orgazm üzerime çökerken her kasım titredi ve yastığıma doğru inledim. Sert bir doruğun şehvet sarhoşu zevkini taşıyan yüksek sesli, gırtlaktan inlemeler.

Sonuncusunu da bacaklarımın arasına sıkıştırılmış yastığa boşalttım. Kıçım hala yukarıda dururken yüzümü yana çevirdim, serin havanın ilk yudumunu içime çektim ve ağır ve hızlı bir şekilde nefes aldım.

Komodinden yarısı tüketilmiş bir şişe su aldım ve susuzluğun acısı kafamla birlikte geçene kadar yudumladım. Kalan coşku dalgaları dindiğinde, yastığı bacaklarımın arasından çektim ve neredeyse kendimi boğduğum yastığın altına yerleştirdim. Tekrar döndüğümde bağ tekrar tıngırdadı ve yatağıma geri düştüğümde, hala nefesimi tutmaya çalışarak karanlık tavana baktım.

Vay anasını. Hayatımda birkaç kez mastürbasyon yapmıştım ama hiç *bu* kadar iyi hissetmemiştim.

İnleyerek yanıma döndüm ve küçük bir utancın üzerime çökmesine izin verdim. Az önce profesörümü düşünerek kendimi parmaklamıştım. Kendisi aynı zamanda patronumdu. En az otuz yaşlarında olmalıydı ve bunun caydırıcı olmasını dilesem de, ne yazık ki sadece alevleri körükledi. Adamla ilgili bir şey derimin altında geziniyor, karanlık fantezileri ipek bir kurdele makarası gibi çözüyordu.

Onun daha yaşlı olmasını sevdim. Daha olgun. Her zaman yaşlı erkeklerden etkilenmişimdir.

On dört yaşımdayken annemle yaptığım bir konuşmayı hatırladım. Hastalanmadan çok önceydi. Bana benim yaşımdaki erkeklerin olgunlaşmamış olduğunu ve biraz büyümelerini beklemem gerektiğini söylemişti. Ben de

Lise birinci sınıfın sonuna, ilk gerçek erkek arkadaşımla tanıştığım zamana döndüm, tabii ona öyle diyebilirsem. Ona çoğunlukla Hayalet Çocuk diye hitap ederdim. Son sınıftaydı, mezun olmak üzereydi. Fizik dersinde ona yardım etmekle görevlendirilmiştim, böylece on ikinci sınıfı gerçekten geçebilecekti. Özel ders seanslarımızı ona mastürbasyon yapmamı sağlamaya çalışarak geçiriyordu ve on sekiz yaşına geldiğinde etkileşimlerimizin dinamiği değişti. Kendisi yetişkin olarak kabul edildiğinden ve ben hala reşit olmadığımdan, başının belaya girebileceğini bilmenin onu soğutacağını düşünmüştüm. Aksine, bu durum onun daha çok ilgisini çekmiş gibi görünüyordu. Her nasılsa, ben de bunu tahrik edici bulmuştum.

Bana daha olgun olduğumu söylemişti. Daha zeki. Daha güzel. Ona aşık olduğumdan o kadar emindim ki, ta ki onu o zamanlar çalıştığı sinemanın arkasındaki sokakta başka bir kızla sevişirken yakalayana kadar. İkinci sınıf öğrencisiydi. Bu, Hayalet Çocuk'la olan küçük keşiflerimin sonu olmuştu ama bu deneyim başka bir şeyin kilidini açmıştı. Çok daha ahlaksızca bir şey.

Yaşlı bir adam tarafından domine edilme ve ırzına geçilme görüntüsü bir şekilde fantezilerime yerleşmişti.

Angelo beni fark etmeye başlayana kadar. Bu, fantezilerimin kafamın derinliklerinde kaybolduğu zamandı.

Profesör Bramwell gecenin erken saatlerinde beni kavrayana kadar temelli sürgün edildiklerini düşünmüştüm. Onun morartıcı kavrayışından biraz fazla zevk aldığımı itiraf etmekten nefret ediyordum.

A Ses beni uykumdan uyandırdı ve gözlerimi yatak odamın karanlığında açtım. Eski ahşabın gıcırtısı odada yankılandı ve döndüğümde karşımdaki dolap kapısının aralık olduğunu gördüm. A

Karanlığın içinde bir şey değişirken nefesim göğsümde sıkıştı. Beyaz bir elbise giymiş, söğüt gibi bir kadın öne çıktı.

Ateşli kızıl saçları yerde süzülürken omuzlarının etrafında dans ediyordu ve görüş alanıma girdiğinde kalbim boğazıma düğümlendi. "Anne?"

Kömür gibi siyah gözleri ona korkunç, şeytani bir görünüm veriyordu. Solgun, buruşuk elleri odanın öbür ucundan bana doğru uzandı. O

yatağımın yanında durdu, o bebek gözleriyle bana baktı ve ağzı geniş, daha geniş, çok geniş açıldı. Çenesinin anormal bir şekilde açılması tüylerimi diken diken etmişti.

Karıncalanma felci kaslarımı ele geçirdi. Hareket
edemiyordum! Ağzından siyah solucanlar döküldü ve
üzerime düştü.

Boğazımdan bir çığlık koptu ve büyük bir gürültüyle yataktan fırladım. Kafam karışmıştı, kolumun gerildiğini görmek için döndüm.

Bağlanmış. Bağlanmış.

Sabitleyici yatak başlığına bağlıydı. Evet, bunu ben yaptım. Kendimi bağladım. Dikkatimi kapısı kapalı duran dolaba verdim.

Rüya görmüştüm. Gerçek değildi. Sadece bir rüya.

Titrek bir nefes vererek yastığıma uzandım, tekrar tavana baktım ve annemin küllerinin bulunduğu şişeyi boğazıma dayadım. Gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Onu bir canavar olarak görmekten nefret ediyordum. O bir canavar değildi. En azından hastalanmadan önce değildi.

Düşüncelerimin sınırlarında karanlık ve gölgeli bir anı duruyordu. Çığlıkların yankıları. Kollara batan çiviler.

Anne! Anne! Lütfen!
Lütfen! Hayır!
Hayır! Nefes
alamıyorum!

Gözlerimi kapattım, başımı salladım ve yüzümü yastığa gömdüm.

Hayır, hayır, hayır. Bakma ona. İt onu. Uzaklaştır!

Çığlıklar azalırken kolumdaki ağrı da yeniden alevlendi. Bramwell'in çürüğü.

Düşüncelerim onun yalvaran gözlerine ve titreyen kaslarına kaydı. Kolumu kavrayıp tenimi okşarken yüzündeki gevşeklik.

Ağrısı azaldı.

Bağlı kolumu çözdüm ve başparmağımı çürüğe bastırdım, acının bu kâbusu daha da uzak tutması için çaresizce çabaladım.

Öyle de oldu.



Chapter 44

Lilia

Laboratuarda en son çalıştığımda giydiğim laboratuvar önlüğü kapının hemen dışındaki kancada asılıydı. Profesör Bramwell'in benden istediği gibi taktım ve tuş takımının kodunu girdim. Kapı tıkladı.

Laboratuarın kapısını açtığımda onu banklardan birinde dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazarken buldum. Laboratuvarda mumlar titreşiyor, *Jekyll ve Hyde* romanlarından fırlamış gibi ürkütücü bir his veriyordu.

Gala gecesi sürdüğüm rujun aynısını sürdüğüm dudaklarımı yaladım. Onun dikkatini çeken renk tonunu.

Yanında bir stereo mikroskop duruyordu ve karşı tarafta, büyük bir cam kubbede, olması gerektiği gibi duvarlara yapışmayan, ancak kafeslerinin zemininde yatan iki, küçük, mor Sominyx güvesi vardı.

"Yeni evcil hayvanlar mı?" Kubbenin tepesindeki küçük delikleri ve onlara verilen bir kase meyveyi ve tabii ki yüzümü buruşturmama neden olan bir parça kanlı eti fark ederek sordum.

"Test Grubu On," diye homurdanarak yazmaya devam etti.

"Toksini incelemek için kullandığınız güveler bunlar mı?"

"Evet."

"Bunların isimleri var mı?" Güvelerin hızlı bir incelemesi, onları ayırt etmek için yeterli renk farklılıklarını gösterdi. Birinde beyaz bir leke, diğerinde ise çarpık bir hortum vardı.

"Hayır. Onlara verecek bir ismim yok." Bakışlarını hâlâ mercekten ayırmamıştı.

"Ne kadar yazık. Yani, tek tek isim vermemek kötü şans getirir gibi görünüyor."

Kaşlarını kaldırarak bana öyle bir baktı ki, bakışları dudaklarıma takıldı. Boğazını temizleyerek tekrar arkasını döndü, kaşları çatılmıştı ve ben dudağımın içini ısırdım, fark ettiği için zafer kazanmış gibi hissediyordum. "İstersen çekinme."

"Ben mi? Vay canına. *Baskı*. Deneyin başarılı olmasını istiyorsak iyi isimler olmalılar, değil mi?"

"Korkarım isim önemsiz."

Gülümseyerek dikkatimi tekrar güvelere çevirdim. "Bu arada, kedinin adı ne?"

"Bane."

"Nesin sen, DC hayranı falan mı?"

"Hayır. Çalışma alanımı işgal etmekten hoşlanan meraklı kedilerin hayranı *değilim*."

Şüphesiz, kedi ona miras kalmıştı. Yine de kalmasına izin vermesi çok hoştu. Ve ona bir isim vermişti. Dikkatimi tekrar güvelere çevirerek kanatlarındaki doğal olmayan kıvrımı inceledim, bu da aklıma annemin hastalığının son dönemlerinde omurgasının nasıl eğilmeye başladığını getirdi. Onun acı içinde topallayışını izlemek beni her zaman ne kadar çaresiz ve üzgün hissettirmişti. Göğsümde kasvetli bir ağrı zonkladı ve boğazımı temizledim. "Peki, isimler. Bence arkadaki, kanadında beyaz leke olan Akhilleus olmalı ve öndeki, şapşal hortumlu olan da Patroklos olmalı."

Profilinden kaşlarını indirişini yakaladım ve adamın tüm bu kaş çatmalarla bir günde kaç kas esnetmesi gerektiğini düşünerek kıkırdadım.

"Bu Yunan mitolojisiyle ilgili bir takıntı mı?"

"Sizin kanonik dünyanızda, sanırım öyle görünüyor."

"*Sizin* dünyanızda neyi temsil ettiğini sorabilir miyim?" diye sordu ve mikroskobunun yanındaki deftere, koyu pigmentasyona bakılırsa larvanın melanizasyonu gibi görünen hızlı bir çizim yaptı.

Sanat eserine bakarken, parmak ekleminin hemen altındaki küçük beyaz bir yara izi gözüme çarptı ve oraya nasıl geldiğini merak etmeme neden oldu. Ani duraklaması üzerine başımı kaldırıp kaşlarının beklentiyle kalkık olduğunu gördüm ve sorusuna cevap vermediğimi fark ettim. "Bir süre önce okuduğum bir aşk romanı."

Onaylamayan bir iç geçirdi. "Zenginleştirici olduğuna eminim."

"Romantizmi eleştirmemelisiniz Profesör. Aşk insanlar için *biyolojik olarak* çok önemlidir. Kan basıncını ve depresyonu azaltır ve uykuyu iyileştirir."

Yüzündeki düşünceli ifade sırıtmaya dönüştü. "Peki bunun bir *okuyucu* olarak size ne faydası var? Aslında bir röntgenci. Bu kurgusal karakterlerle hiçbir yakın bağınız yok."

"Kim demiş? Hayali erkek arkadaşlarıma çok bağlanıyorum." Yine kaşlar çatıldı. "*Erkek arkadaş* mı?"

"Çok okurum."

Başını iki yana sallayarak ofladı. "Peki. Akhilleus ve Patroklos," diye kabul etti.

"Test Grubu On'dan daha güzel bir yüzüğü var." Parmağımı camın üzerinde gezdirdim, güvelerin benim varlığımdan ürküp kaçmamalarını merak ediyordum. "Bunların nesi var? Neden kafesin zemininde takılıyorlar?"

"Uçma yeteneklerini etkileyen bir durumdan muzdaripler. Kanatlarını kasmak için kullandıkları kaslar arızalı."

"Ve böylece, onlara toksin enjekte etmeyi planlıyorsunuz. Bu mu?" "Kesinlikle." "Daha önce başarılı oldunuz mu?" "Hayır. Güve, kasları onaramadan önce toksini metabolize eder." "O zaman bulmaca metabolize olma hızını yavaşlatıyor. Nasıl?" "Bunu bilseydim, sahaya çıkmak yerine bir yatta şampanya yudumluyor olurdum. milyonlarca sorunuzu cevaplayacağım. Tekrar."

Güve topallayarak camın üzerinde sürüklediğim tırnağımın peşinden giderken gülümsedim. "Buraya vapurla gelirken ilk kez bir tekneye biniyordum. İlk kez denizdeydim. Aslında suya hiç dokunmamıştım."

Başını mikroskoptan kaldırdı ve bana döndü. "Hiç denize dokunmadın mı?"

"Ondan hep korkmuşumdur. Uçsuz bucaksızlıktan. Gücünden. İnsanın ayaklarını yerden kesip kıyıdan kilometrelerce uzağa götürebilmesi. Sonra hiçliğin ortasında yalnız ve başıboş kalırsınız. Tanrı bilir altınızda neler yüzüyordur." Feribot yolculuğunda gördüğüm görüntüyü hayal ederek uzaklara baktım. "Derin sular beni korkutur."

"Ya da belki de sizin derinliklerinizden korkan denizdir, Bayan Vespertine." Sesindeki eğlence ve yanağındaki gamze bana yorumunun ciddi olmadığını söylüyordu ama bu beni, esprisinde bir gerçeklik payı olup olmadığını merak etmeye itti. Adam iltifatlarını bu şekilde gömüyor ya da hakaretlerini yakışıklı gülümsemelerin ve şiirsel sözlerin ardına gizliyor muydu?

"Bu çok saçma," diye devam ettim. "Deniz hiçbir şeyden korkmaz." Güvelere doğru dönerek, gülümseme dürtüsüyle savaştım. "Bu güvelerin adı var, bu yüzden bu deney başarısız olamaz."

"Sen öyle diyorsan." Gözleri hâlâ mikroskopta, yanındaki not defterine uzandı ve bana uzattı. "Senin için ayrıntılı bir iş listesi hazırladım." Yan tarafında 'Vespertine' yazan küçük bir Post-It işareti vardı ve defteri açtığımda okunaksız karalamalardan oluşan bir listeyle karşılaştım.

"Tanrım. Bu kadar kötü yazmak için ders almak zorunda mıydın?"

Onaylamayan bir homurtu çıkardı. "Unutma, bu işi isteyen sensin. Tam tersi değil."

Listedeki ilk işi çözmeye çalışırken kendi kendime kıkırdadım ve özellikle yapmamamı istediğim önemsiz işlerle uğraşmaya başladım.

Saatler hızla geçti ve bir kez daha gitme vakti geldi. Tıpkı bir gece önce yaptığı gibi, beni otobüs durağına kadar geçirdi. Keskin bir gerginlik sinirlerimi sarstı, en son birlikte yürüdüğümüz ve hiçbir uyarıda bulunmadan önüme yığıldığı anı hatırladım.

"Bu gece milyonlarca soru yok mu?" diye sordu, avluda yürürken gözlerini yıldızlara dikerek.

Gülümseyerek bakışlarımı indirdim. "Peki, tamam. Unutma, bunu sen istedin.

"Tüm sorumluluğu üstleniyorum."

"Tıp diplomasına sahip kadrolu bir profesör için biraz genç görünüyorsunuz. Bu da ne demek oluyor?"

"Çok hızlı ilerledim. Doğru bağlantılara sahip olmak işe yarıyor. Bunu unutmayın."

Yanağımın içini ısırdım, bir sonraki soruyu sorup sormamayı tartışıyordum. Günlerdir aklımı kurcalayan bir soruyu durup dururken soracak kadar cesur değildim ama madem sorularıma cevap veriyordu, neden olmasındı. "O gece beni neden arabana kadar taşıdın? Beni bahçede bırakabilirdin. Biri beni bulabilirdi."

Bana dönüp baktığında, kaşları o acı veren çekici tekmeleme hareketini yaptı. "Bana şantaj yapacağını bilseydim

olabilirdi."

Kıkırdadım. "Kolayca şantaj yapılabilecek bir adam gibi görünmüyorsun bana." "Ve sen de bana, bir erkekle evlenmeyi arzulayan genç bir kadın gibi gelmiyorsun.

kadavralar ve parazitlerle dolu modası geçmiş bir laboratuvarda da. Yine de buradayız."

Annemin ölümünden sonra neden hâlâ bu kadar ilgimi çektiğini düşünürken yüzümdeki gülümseme soldu. Meraklarım beni neden bu kadar kıskaca almıştı? "Hayatımda anlamlı bir şeyler yapmak zorunda olduğumu hissediyorum. Bunu aileme borçluyum."

"Ailene hiçbir şey borçlu değilsin," dedi, sanki ona hakaret etmişim gibi. "Başkaları için peşinden koştuğumuz tutkular işe yaramaz. Zorunluluk haline gelirler. İstenmeyen şeyler."

"Bu proje senin tutkun."

"Sanırım. Tüm siyasi saçmalıklara rağmen." Bana doğru baktı. "Seninki ne?"

Bu, başvurularda ve mülakatlarda pek çok kez yanıtladığım bir soruydu ve insanlara yardım etmek istediğime dair iyi niyetli yanıtım hep aynıydı. Ancak bu da doğru değildi ve son yorumunun ışığında, bunun doğru olmadığını anlayacağını hissettim, bu yüzden dürüstçe cevap verdim. "Bilmiyorum. Sanırım hâlâ onu arıyorum. Bilimi seviyorum. Öğrenmeyi seviyorum. Ve bir gün Noctisoma'yı tedavi etmek istiyorum. Seni işinden etmek."

"İyi şanslar." Dudaklarının kıpırdamasından gülümsemesini engellediği anlaşılıyordu. "O gece seni neden bahçede bırakmadığımla ilgili soruna cevap vermek gerekirse, seni ilgi çekici bir baş belası olarak görüyorum."

"Zekice antisosyal olduğunu düşündüğüm bir adamdan bunu duymak çok uygun sanırım," diye espri yaptım.

Gözünün kenarındaki kırışıklık hafif bir gülümsemeyi ima ediyordu. Adam, konu onlara geldiğinde cimri davranıyordu. "Sanırım bu adil. Kovmak için bir yeteneğim var."

Homurdandım ve başımı salladım. "Sınıfta önümde oturan esmer değil," diye ağzımdan kaçırdım.

"Peki ya o?"

Anında bu konuyu açtığım için pişman oldum. "Çok ... gibi görünüyor." Aklıma iki gün önce derse girmeden önce kollarını sıvayıp fotoğrafını çektiği ve altına da şu notu düştüğü bir görüntü geldi: *Profesör El Kolyesi [dil emojisi]*. "Dersleriniz sırasında gözlemci." Bir göz atmaya cesaret ettim ve onu yere bakarken buldum, kaşları çatılmıştı, elleri

Cepleri, kolları, fotoğrafında yakaladığı o zarif kolların üzerine kıvrılmıştı. "Güzel bir kız," diye ekledim, tepkisini ölçmek için. "Senin tipin gibi görünüyor."

Kısa bir mesafe ötede, durağıma yaklaşan otobüsün farları titriyordu.

"Pek sayılmaz. Belli bir tipim yok, özellikle de öğrencilerim söz konusu olduğunda."

"Eminim büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktır." O noktada artık kızdan bahsedip bahsetmediğimi bile bilmiyordum. "Farklı koşullar altında, mükemmel bir eş olabilirdi."

"Farklı koşullar altında ..." Sözlerindeki duraksama, dudaklarındaki hafif gülümsemeyi izlerken benimkini boğan zahmetli bir kalp atışını taşıyordu. Bir tereddüt ritmi. "Seni takip etmiş olabilirim."

Sinirli bir şekilde nefesim kesildi. Soğukkanlılığımı korumak için hatalı bir girişimle kitap çantamın askısını kavradım ve boğazımdaki kuruluğu bastırmak için yutkundum. "Ve sana izin vermiş olabilirim." Otobüs durdu, o anı kesinlikle öldürdü. Tabii bu bir an olarak sayılırsa. "İyi geceler, Profesör."

"İyi geceler, Bayan Vespertine."



Chapter 45

Lilia

Şapka mı?

İlk entomoloji sınavıma baktım ve bilgisayara girilen notu anlamlandırmaya çalıştım.

Seksen üzerinden kırk beş puan, bu da yüzde elli altıya denk geliyordu. Ortaokuldan beri hiçbir sınavdan yüzde elli altı almamıştım.

Gönderdiğim belgede gezinirken, makalelerimin yanında sayfalar dolusu kırmızı notlar gördüm ve ilk başta, not neredeyse tüm kırmızılar için meşru görünüyordu... ta ki onları gözden geçirene kadar. Notlar, noktalı virgül olması gereken bir virgül, Gilchrist'in yeni olması gerektiğini düşündüğü bir paragraf gibi saçma teknik hataları işaretliyordu, ancak bilgi bir önceki paragrafla ilgiliydi ve görünüşe göre madde işaretlerimde onun beğenisine göre yeterince sekme yapmamıştım.

Yanaklarım kıpkırmızı, dersin bitmesini beklerken ağlama isteğimi bastırdım. Başka bir öğrenciyle notlarımı karşılaştırmayı çok isterdim ama tanıdığım tek kişi Spencer'dı, o da gelmeye tenezzül etmemişti ve galadaki olaylardan sonra onunla iletişim kurmak gibi bir niyetim yoktu. O zamandan beri beni aramaya çalışsa da onu görmezden geldim.

Ders bittiğinde, diğer öğrenciler Profesör Gilchrist ile konuşmak için beklerken küçük bir sıra oluştu ve o anda derimden sürünmek istememe rağmen sabırla sıramı bekledim. Sonunda ön tarafa ulaştığımda

Bir adım öne çıktım, ellerim son bir saat içinde filizlenen öfkeyle titriyordu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, Bayan Vespertine?" Sesinde hayal kırıklığımı daha da arttıran bir sıkıcılık havası vardı.

"Notum... içerik açısından öyle görünüyor. Tüm kompozisyonlarım ve çoktan seçmeli yanıtlarım doğru muydu?"

"Mmm-hmm. Ve?"

"Dilbilgisi ve *biçimlendirme* hatalarından elli altı mı aldım? Bu konuların önemini ve not üzerindeki ağırlığını hiç belirtmediniz."

Yüzündeki rahatsız olmamış ifade benim şikayetimle değişmedi. Aksine daha da kendini beğenmişleşti. "Bu bir üniversite kursu. Düzgün bir makalenin nasıl biçimlendirileceği konusunda bilgili olmalısın."

"Anlıyorum, ama... *elli altı* mı? Demek istediğim, her cevabı doğru yaptım. Materyali anladım ve kompozisyonlarımın kompozisyonu ve içeriği hakkında hiçbir yorumunuz olmadı."

Omuzlarını geriye atarak dirseklerini masaya dayadı ve parmaklarını birbirine doladı. "Söylesene, bir gün araştırma yapmayı düşünüyor musun?"

"Evet."

"Evet." Aynı anda hem acınası hem de küçümseyici bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırdı. "Hibe yazımı, bu araştırma projeleri için fon sağlamanın büyük bir parçası. Eğer düzgün formatlayamazsanız, beceriksiz görünürsünüz." Ellerini küçümseyerek havaya kaldırdı. Kümülatif puanımda büyük ağırlığı olan bir notu küçümseyerek verdi.

"Bu mantıklı olurdu... eğer bu bir hibe yazma dersi olsaydı."

"Lütfen bana, içinde bulunduğu koşullardan dolayı hak sahibi olduğunu düşünen öğrencilerden biri olmadığını söyle."

"Affedersiniz?" Boğazımı temizledim, sözlerinin şoku beni sersemletmişti.

Çenesinin mağrur ucu bana onu yanlış duymadığımı ya da anlamını yanlış anlamadığımı söyledi.

"Zorluk çıkarmaya çalışmıyorum," diye ekledim. "Sadece bunun genel ortalamamı nasıl etkileyeceği konusunda endişeliyim."

"Kesinlikle aşağı çekecek, ki bu utanç verici. Görünüşe göre yoksullar Dracadia gibi gururlu ve onurlu bir kurum için uygun değil. Senin hakkında yanılmışım."

"Nasıl yani?"

Parmağıyla siyah kahve fincanının kapağına vurdu. "Sınav sırasında iki kez Spencer'a baktığını gördüm. *Kopya* çektiğin için seni sınıfta bırakmadığım için şanslısın."

Hile mi? *Hile!*

Bu suçlama boğazıma bir yumruk gibi çarptı. O sınav için saatlerce çalışmıştım.

"Ben hile yapmam ve eğer hile yapmayı düşünseydim, bu kesinlikle Spencer dışında olmazdı."

Neşesiz bir kahkaha atarak başını salladı. "Kibirli küçük bir şeysin, değil mi? Çok kibirli ve kendini beğenmişsin."

"Ne? Ben .... değilim. Anlamıyorum. Sana yemin ederim, ben asla aldatmadım. Aldatmam da." Sesimin gözyaşı tehdidiyle titremesinden nefret ediyordum. "Burada olduğum sürece iyi şeyler yapmak istiyorum."

"Eminim biliyorsunuzdur. Ve eminim manipülatif davranışlarınız Dracadia'daki bazı profesörler üzerinde işe yarıyordur, Bayan Vespertine. Ama ben onlardan b i r i değilim." Ardından gelen kibirli gülümseme paslı bir çatal gibi içime battı. "Şimdi izin verirseniz, önemli bir toplantım var. Notunuz geçerlidir."

Onun sınıfından çıkarken göğsümde soğuk bir umutsuzluk kıpırdandı. Cavick'te öğle yemeği yemeyi planlamıştım ama yapabileceğim en iyi şeyin yatakhaneme dönüp uyumak olduğuna karar verdim. Yorgunluk ve öfke üzerimde ağır bir yük oluşturuyordu ve öğleden sonra almam gereken iki ders daha vardı.

Binanın etrafından dolanıp küçük sokağı geçtiğimde bir şey kolumu yakaladı ve sert bir çekiş beni sert bir yüzeye doğru tökezletti. Çığlık atmak için ağzımı açtım ama bir el onu boğdu ve bedenim geriye, ara sokağa doğru sürüklendi. Oraya vardığımda, binanın sert taşları omurgama çarptı.

Spencer önümde duruyordu, bir gözü şişmiş ve morarmıştı, iki gözü de kırmızı ve altlarında derin, siyah halkalar vardı. Vücudu titriyor, dudağı ağlayacakmış gibi sarkıyordu.

Bir çığlık attım ve elini daha sert bastırdı, çenesi hayal kırıklığıyla sıkıldı.

"Lütfen! Beni dinleyin! Sadece bir an için. Sana yalvarıyorum."

Ne yapacağını merak ederek ona bakarken kalbim göğsümde çarpıyordu. Beni boğacak kadar deli miydi? Beni yumruklayacak kadar kızgın mıydı?

"O gece sana zarar vermeye çalıştığımı düşündüğünü biliyorum. Ve sana yemin ederim, Lilia. Yapmadım. Sana zarar vermeyeceğim. Asla." Sesi titriyordu, sanki

çatlamanın eşiğindeydi. "Hakkında bilmediğin şeyler var
... burada çok kötü olan insanlar var. Profesör Bramwell de onlardan biri. Anlıyor musunuz?"

Başımı sallama zahmetine girmedim ya da yorumuna kafa sallamadım.

"O gece beni eşek sudan gelinceye kadar dövdü. Bunu lanet gözüme yaptı." Bunun üzerine başımı sallamaya çalıştım ve bana doğru bastırdı, dudakları öfkeyle hırladı. "Evet, yaptı! Onu gördüm. O maskeyi çıkardı ve beni eşek sudan gelinceye kadar dövdü. Ve kimse bana inanmıyor. Ne Langmore. Babam da inanmıyor. Sen bile." Bakışlarını indirdi, gözleri yaşlarla parlıyordu. "O gece bir niyetim var mıydı? Hayır." Gözlerini kapatarak başını salladı. "Evet. O elbisenin içinde nasıl görünmezdim ki? Ama sana uyuşturucu vermedim. Bunu yapmazdım. Sana değil."

Başımı yana attım ve o da elini ağzımdan çekti. "Mel'e ilaç verdin mi?"

Kaşları bir araya geldi ve bir of çekti. "Evet ama düşündüğün gibi değil. Ben sadece Jenny ve Bramwell hakkında ne bildiğini öğrenmeye çalışıyordum. Sadece biraz rahatlamasına ihtiyacım vardı."

"Onunla seks yapmaya çalıştın mı?"

"Flört ettim. Onu öpmeye çalıştım, hepsi bu. Tekrar söylüyorum, sadece benimle konuşmasını sağlamaya çalışıyordum."

"O zaman doğruyu söylüyormuş. Sen gerçekten bir pisliksin."

Parmaklarını kollarıma dolayarak beni daha sıkı tuttu. "Bu boku istediğim için yapmadım. Yapmak zorunda olduğum için yaptım."

"Bu da ne demek oluyor? Baban seni ona ilaç vermeye mi zorladı?"

Yüzündeki ifade karardı ve ensemde soğuk bir telaş fırçası dolaştı. "Sana söylemiştim. Bu okulda kötü insanlar var. Bazıları diğerlerinden daha kötü."

"Seni Gilchrist ile gördüm. Onu gördüm... sana dokunduğunu."

Yüzünde bir utanç ifadesi belirdi ve bakışlarını benimkilerden ayırdı.

"Onu öptün."

"Eğer yapmazsam beni başarısızlığa uğratmakla tehdit etti-" Yüzünü buruşturdu ve titrek bir nefes verdi, tiksinti dudaklarını büzüyordu.

"Eğer ne yapmadıysan?"

Başını sallarken gözlerinde yaşlar parlıyordu.

"Spencer, *ne yapmadıysan*? Bütün bunları sana Gilchrist mi yaptırdı?"

Sokağın ağzına ve bana doğru baktı, eli çılgınca saçlarımı okşuyordu. "Senden hoşlanıyorum, Lilia. Hem de çok. Çok fazla. Seni düşünmeden edemiyorum ve şu anda benden nefret ettiğini bilmek beni öldürüyor."

"Senden nefret etmiyorum. Sadece bana gerçeği söylemeni istiyorum."

"Eğer beni birazcık bile önemsiyorsan... bir arkadaş olarak bile, Bramwell'den uzak duracaksın."

"Sen neden bahsediyorsun? O benim profesörüm."

"Bazen seni izlediğini görüyorum. Seni ne kadar izlediğinin farkında bile değilsin. Seni sınıfa kadar takip ediyor. Muhtemelen şimdi de seni izliyordur, Tanrı aşkına. Adam kafayı yemiş."

Beynimi bulandıran kafa karışıklığının etkisiyle başımı salladım.

"Evet. Öyle. Kendine dikkat et, Lilia. Aslında, bu okulu terk et. Daha iyi olursun." Avucunu boğazıma yerleştirdi, sıkmadı, sadece başparmağıyla boynumun sütununu okşadı. Yüzü sanki orada ağlayacakmış gibi buruştu. Onun yerine, ara sokağa geri döndü.

Kadavra tünelinden Profesör Bramwell'in laboratuvarına doğru yürürken üzerime garip bir kırılganlık çöktü. Öğleden sonrayı kendimi Spencer'ın yanıldığına ikna ederek geçirmiş olsam da Bramwell'i beni o şekilde izlemediğini bilecek kadar izlemiş olsam da, argümanları kafamı karıştırmaya devam ediyordu. Spencer'ın Bramwell'den hoşlanmadığı açıktı ve arkadaşının kovulması ona karşı bir düşmanlık beslediğinden şüphelenmek için yeterli bir neden gibi görünse de, bu düşmanlık ne kadar ileri gidebilirdi? Bramwell'i saldırgan olarak mı gösterecekti? Onu beni takip eden bir pislik olarak mı gösterecekti?

Sanki sorunlarım zaten devrilmeye hazır bir Jenga kulesi gibi üst üste yığılı değilmiş gibi, Bee'nin okulu beni daha önce aramış ve hibeyle birlikte geri ödemenin yalnızca yarısını onaylayabileceklerini ve onlara mümkün olan en kısa sürede beş yüz dolar bulmam gerektiğini bildirmişti.

O anda yanımda beş yüz dolar yoktu.

Günün olaylarıyla sarsılmış bir halde laboratuvara girdiğimde Profesör Bramwell'i önünde durduğu bankta bir şeyler incelerken buldum. Elindeki pensi tezgahın üzerine doğru uzatırken yanında bir mum titriyordu. Bu, Spencer, Bee ve Gilchrist'in düşüncelerini ve çirkin başını kaldıran diğer tüm kederleri kovmak için yeterli bir dikkat dağıtıcıydı.

Ayak bileklerime dokununca diz çöküp Bane'i sevdim, böylesine boktan bir günde yaptığı tatlı selam için minnettardım ve Profesör Bramwell'e yaklaşıp mikroskobun ekstra geniş sahne plakasına yaydığı, altındaki organları ortaya çıkarmak için göğüs kafesi kesilerek açılmış bir güve olduğunu gördüm. Uzun, sıska, siyah bir solucanı havaya kaldırdı ve solucan orada kıpırdanıp çırpınmaya başladı. Profesör başını eğdi ve paraziti incelerken bir ucunu sabit tutmak için kullandığı başka bir pens seti aldı. "Orospu çocuğu."

"Nedir bu?" Sesindeki huşudan etkilenerek sordum. "Dişleri

olan bir tane daha."

"Dişler mi?"

Onu güvelerin yanına koyup ucunu tuttu ve merceğin altına kaydırdığında, küçük kare görüntüleme ekranına baktığımda k ü ç ü k diş benzeri yapıların forsepslere yapıştığını gördüm. "Görünüşe göre evrim geçirmişler."

"Bana bunları söylüyorsun..." Bunu düşünmek bile içimi burktu. Muhtemelen daha önce olanlardan sonra hem öğle hem de akşam yemeğini atlamış olmam da yardımcı olmamıştı.

"Evet. Görünüşe göre artık kilitlenebiliyorlar." Solucanı kaldırıp içinde berrak sıvı bulunan bir kavanoza koydu ve üzerine bir kapak kapattı. Yanındaki yanan mumu kaldırdı ve sanki daha fazla solucan arıyormuş gibi güveye doğru tuttu.

Onu tuttuğu açıda alev parmak eklemlerinin üzerinde titriyordu ve onun üzerinde hiçbir etkisi yokmuş gibi göründüğü için kaşlarımı çattım. Hareket etmedi. Sanki hissetmiyormuş gibi irkilmedi bile.

"Profesör!" Ona doğru hamle yaptım ve o da irkilerek solucanın bulunduğu kavanozu yere düşürdü ve camı kırıldı. Solucan fayansların üzerinden bir gidere doğru kıvrıldı.

"Hayır! Kahretsin!" Kaygan fayansların üzerinden kayarak ona doğru koştu, ama kendini yakaladı ve ayakkabısını giderin üzerine dikti. Solucan onun üzerine doğru kaydı.

Ayakkabının üst yarısını kaldırarak derinin yüzeyine vurdu. "Pensi bana ver!"

Tezgâha doğru fırladım ve pensi aldım, biraz önce onun yaptığı gibi küçük bir su parçasının üzerinde kaydım.

Bana doğru geri sıçradı, düşmeden önce kolumu yakaladı ve beni dik tuttu.

Bir an için afalladım, nefesimi toparlamak için bir an çaldım ve aynı anda ikimiz de başımızı solucana doğru çevirdik, ancak solucan kanalizasyona doğru kayarken kuyruk ucunu yakalayabildik.

İçini çekti. "Siktir."

"Çok özür dilerim. İsteyerek yapmadım..." Belki de açlıkla birleşen yorgunluktan ve onu hayal kırıklığına uğrattığım gerçeğinden kaynaklanıyordu ama sesim titriyordu ve gözyaşlarımı kırpıştırıyordum.

Hâlâ kolumu tuttuğunu fark etmiş gibi kaşlarını çattı ve geri adım atarak ellerini önlüğünün içine soktu. "Neyin var senin?"

Başımı salladım, ona söylemek istemiyordum çünkü ona söylemek beni kesinlikle ağlatacaktı ve adamın önünde ağlamak *istemiyordum*. "Bu pisliği temizleyeceğim." Hizmetli dolabına doğru adım attığımda yanımdan geçip beni engelledi.

"Lilia, bana sorunun ne olduğunu söyle."

Adımı söylediğini duyduğumda göğsümde garip bir his uyandı ve bakışlarımı onunkilere çevirip gözlerinden taşan endişeyi gördüğümde gözyaşlarımı tutamadım.

"Yapamam."

"Söyle bana. Şimdi."

Gilchrist'i neden korudum? O sözleri söylerken beni biraz olsun düşünmüş müydü? Hayır. Aslında, sözlerinin beni ne kadar ezdiğini bilmek muhtemelen onun kara kalbini gıdıklamıştır. Bir şekilde içimi görmüş ve kendime olan güvensizliğimin en derin çukurlarına kadar inmişti. "Gilchrist beni bir sınavda kopya çekmekle suçladı. Bana elli altı verdi."

Gözleri seğirdi, çenesi sertleşti. "Şimdi mi?"

"Aldatma suçlamasını sürdürmeyi planlıyor mu bilmiyorum ama sürdürürse bu her şeyi mahveder. Okuldan atılırım ve gelecek dönem için onay alamam."

"Sakin ol. Kanıta ihtiyacı olacaktır." Ses tonundaki güven endişemi keskin bir bıçak gibi kesse de tamamen yatıştırmadı.

"Beni Spencer'ı aldatmakla suçladı. Spencer'ı daha önce de başarısız olmakla tehdit etti. Benim hatırım için gerçeği söylemeyecek."

Homurdandı. "Sanki Spencer'ın elinde bir mum varmış gibi..." Huysuz bir homurdanmayla sözlerini bitirdi.

Bu yarım yorumun neden beni tatmin ettiğini ve kafamdaki bataklığın bir kısmını kuruttuğunu bilmiyordum. Belki de adam nadiren iltifat ettiği içindi. Ya da belki de benim tarafımda olduğunu hissettiğim içindi.

"Bir öğrencinin kopya çektiğini kanıtlamak muazzam bir çaba gerektirir ve onun bile bunun için enerjisi ya da motivasyonu olduğunu sanmıyorum."

Ona günümün sadece bu küçük parçasını anlatırken hissettiğim rahatlama, kendimi arındırıp boşaltana kadar her şeyi, her sefil ayrıntıyı boşaltmak istememe neden oldu, ama yapmadım. Her şeyin ötesinde maddi sıkıntılarımı da bilmesine gerek yoktu.

Adamın muhtemelen ne yapacağını bilemeyeceği kadar çok parası vardı. Bee'nin harcı için binlerce dolar borcum varken, hesabımda sadece on dolar kalmış olması muhtemelen ona saçma gelirdi. Bu üniversiteye devam eden tüm öğrencilere de. Şimdiye kadar benim gibi maddi sıkıntı çeken biriyle karşılaşmamıştım. "Bazen buraya gelmenin bir hata olduğunu düşünüyorum. Sanki her şey sürekli bana karşıymış gibi hissediyorum. Kazanmak diye bir şey yok."

"Ne yani? Covington'a geri mi döneceksin?"

"Bilmiyorum. İstemiyorum, ama ..." Bramwell'in bana her hafta vermeyi kabul ettiği iki yüz doları Bee'nin okuluna ödesem bile, her şeyi geri ödemem iki aydan fazla sürerdi. Ve bu da Conner'ın kendi payına düşeni ödemeye devam ettiği varsayımına dayanıyordu. "Bazen her şey çok ağır geliyor."

"Yani senin çözümün okulu bırakmak. Bursunuzdan vazgeçin."

"Dediğim gibi, bunu yapmak istemiyorum ama-"

"Ama hiçbir şey. Zeki olabilirsin ama aptalca şeyler söylediğin kesin."

O anda aklımdan neler geçtiğini, Gilchrist'in birçok endişeden sadece biri olduğunu bilmeden ona biraz şüpheyle yaklaşabilirdim ama yine de verdiği yanıt beni kızdırdı. Parası olan insanlar bir şekilde beni hep kızdırırdı ve bunun için kendimden nefret ederdim ama lanet olsun, bazen kendi sorunları diğer herkesinkiyle eşitmiş gibi davranıyorlardı. Ne düşünürdü acaba?

Sırf kız kardeşimin okul taksidini ödemek için bir internet sitesine porno video mu yükledim? Bunun için beni yargılar mıydı? Bana erdem ve insani ahlak dersi verir miydi?

"Ne zamandan beri umursuyorsun? Eminim kimsenin kavanozları kırmadığı ve numunelerin kanalizasyona kaçmasına izin vermediği sessiz laboratuvarınıza geri dönmekten memnun olacaksınız. Ben bu okula ait değilim, bir gece için elbiselerine yüzlerce dolar veren öğrencilerle. Altın ejderha logolu sevimli küçük fincanlarda süslü latte kahvelerini karşılayabilenler," dedim bileğimi züppe bir hareketle sallayarak. "Notlarından ve derslerinden başka bir şey düşünmek zorunda olmayanlar. Akıllarından bile geçmeyen şeyler için stres yapmaktan bıktım."

"Yani Covington'a geri dönmek sizi tüm bu mücadelelerden kurtaracak mı?"

"Tabii ki hayır. Ama Covington'daki herkes mücadele ediyor. En azından ben orada dışlanmış bir ucube değilim."

"Evet. Harika. Hayatının geri kalanında nefret edeceğin ve içerleyeceğin boktan bir işe atılacaksın."

"Kalmam ya da kalmamam senin için ne fark eder?" Genelde kayıtsız olan gözlerinde neden birdenbire rahatsız olmuş gibi göründüğüne dair bir açıklama aradım.

"Bu önemli."

"Neden?"

"Burada size pislik gibi davranan oldu mu? Parasızlığınızı yüzünüze vuran oldu mu?"

Gilchrist aklıma geldi, o anki hislerime bakılırsa, daha önce yaptığı yorum içime işlemişti ama bundan bahsetmeye zahmet etmedim. Bunun yerine dudaklarımı kapalı tuttum, anlaşılan o da bunu sorusuna bir yanıt olarak algıladı.

"Kendin için üzülmeyi bırak. Gülünç görünüyorsun."

"Saçma mı geliyorum? Neden? Zengin elitlerle aynı sorunları paylaşmadığım için mi?"

"Hayır. Kendinizi onlarla kıyaslama zahmetine girmeniz bile çok saçma."

"Ah, evet. Neredeyse farklı bir ligde olduklarını unutuyordum. Teşekkür ederim.

beni gerçekliğe geri çekiyor." Bütün öğleden sonra içimi kemiren şeyi itiraf etmeye cesaret ettiğimde gözlerimde yaşlar birikti. "Belki de Gilchrist, *yoksulların Dracadia gibi gururlu ve onurlu bir kurum için yaratılmadığını* söylerken haklıydı."

Küçümseme gözlerini kararttı. "Bunu sana o mu söyledi?"

Bunu yüksek sesle söylediğim için ne kadar pişman olsam da, birine anlatmış olmak iyi hissettirdi. Hâlâ gururumu zedeleyen aşağılanmanın bir kısmından kurtulmak için.

"Evet. İçinde bulunduğum koşullara dayanarak beni hak sahibi olmakla suçladıktan sonra. Neden saçmaladığımı tekrar söyleyin. Neden kendimi diğer öğrencilerimle kıyaslamaya hakkım yok? Neden *ait* olduğum yere geri dönmemem gerektiğini."

Çenesi kaydı, dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Çünkü sen onlardan daha iyisin. Daha güçlüsün. Ve ne yazık ki, istediğin şey için daha çok savaşman gerekecek. Ama onların kavrayışının ötesinde bir anlayışa sahipsin. Sen istisnai birisin, Lilia. Ve Tanrı şahidimdir ki, bu zekânı Loretta Gilchrist gibi kıskanç bir cadalozun cahilce sözlerine harcarsan, bu şimdiye kadar işlediğin en büyük suç olur."

Isı yüzümü kıpkırmızı yaktı. Kollarım ona sarılma ve onu öpme isteğiyle titredi. Bunun yerine, içime girip çıkan dengesiz nefeslere odaklanarak baktım.

Aramızdaki boğucu gerilim tek bir cesur hareketle, tek bir kibrit çakışıyla tutuşma tehdidini taşıyordu. Eli yaslandığı bankın etrafında kıvrıldı ve o zaman mumla kendini yaktığı parlak kırmızı izi ve iltihaplı deriyi fark ettim.

"Aman Tanrım." Elini uzattım ama yumruğunu göğsünde tutarak geri çekti. "Çok kötü yanmışsın. Temizlemen ve sarman gerek."

"Neye ihtiyacım olduğunu biliyorum."

"Doğru," dedim bir adım geri çekilerek. Elbette, muhtemelen hayatının bir döneminde acil servis ve yanık ünitelerinde klinik rotasyonları yapmıştı. "Hiç hissetmiyor musun?"

"Hayır. Hiç de değil."

"Bunun ne kadar korkunç olduğunu hayal bile edemiyorum. Hissetmemek ne kadar korkunç." Elini indirdi, parmaklarını esnetti. "İçimde büyüdü."

"Hayatın boyunca bunun acısını mı çektin?"

"Evet."

"Özür dilerim."

"Merhametinize ihtiyacım yok, Bayan Vespertine." Sesi sertleşti, aramızdaki mesafe birdenbire soğudu. "Kırılan camları temizleme nezaketini gösterirseniz çok memnun olurum. Kendinizi kesmemeye dikkat edin."

"Tabii ki."

Sonraki iki saat boyunca laboratuvardaki önemsiz işlerle meşgul oldum - otoklavlama, yeni agar solüsyonunu sterilize etme ve gala gecesinde olduğu gibi Profesör Bramwell'in ara sıra attığı bakışları yakalama - aslında hiçbir şey ifade etmeyen çalıntı bakışlar. Meraktan başka bir şey yok. O geceyi düşündüm.

Önceki akşam, farklı koşullar altında beni takip edeceğini söylemişti. Onu bunu itiraf etmeye zorlayan her neyse, kabuğuna çekilmiş ve kendini bir battaniyeyle örtmüş olmalı.

Çeker ocağı silerken, garip mor ve siyah bir çözelti taşıyan bir tüp tepsisi fark ettim. Kaşlarımı çatarak başımı yana çevirdim ve test tüplerinin üzerindeki dikey etiketi okudum-NyxVar2.10, NyxVar2.12, NyxVar2.15. Altında Noctisoma toksini ve tarih yazıyordu. Bir şeyi sertçe ovuyormuşum gibi yaparak içindeki garip sıvıyı inceledim, mor ve siyahın neredeyse ebruli karışımı güvelere enjekte etmeyi planladığı şey olmalıydı.

Vardiyamın sonunda Doktor Bramwell beni otobüs durağına kadar götürdü. Omuzları çökmüş, bakışları yere yapışmış, dalgın görünüyordu. Sanırım onu soru bombardımanına tutamayacak kadar yorgundum, bu yüzden ikimiz sessizce yürüdük. Tıpkı geçen seferki gibi beni uzaktan izledi, ta ki ben tepeden gelen otobüs ışıklarının titreşimini yakalayana kadar ve ona el salladım. Ellerini ceplerine sokarak arkasını döndü ve laboratuvarına doğru ilerlemeye başladı.

Yağmur damlaları koluma çarptı ve başımı arkaya eğdiğimde soğuk serpintiler yüzümü kapladı. Mükemmeldi. Neyse ki otobüs yakındı, çünkü orada durdukça damlalar daha hızlı düşüyordu. Daha hızlı. Daha hızlı.

Otobüs nihayet bana ulaştığında yağmur şiddetini artırmış, kaldırıma sertçe vuruyordu. O zaman çantamı ve kimliğimi laboratuvarda unuttuğumu fark ettim.

Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!

Yurda girmek için ona ihtiyacım

var. Kahretsin, kahretsin!

İnleyerek otobüs şoförüne el salladım ve sağanak yağmur yol boyunca üzerime saldırıp tenime eriyen kurşunlar gibi çarparken, laboratuvara doğru koşarak geri döndüm ve yakma odasına ulaşıp tenime yapışan dondurucu sudan kurtuldum. Titreyerek, soğuk kadavra tünelinde ilerledim, dişlerimi sıkarak takırdamalarını önlemeye çalıştım. O gün etek giymiştim, akşam için tahmin edilen yağmuru atlatacağımı düşünmüştüm. Zaten yağmurda yürümek zorunda kalmak benim şansımdı.

Otopsi odasına girip laboratuvar önlüklerini tutan kancalara doğru ilerlediğimde Profesör Bramwell'den iz yoktu. Yaklaşırken önlüğümün cebinden bir şey çıktığını fark ettim. Bir not.

Açtığımda üzerinde Dragon's Lair kahve dükkanı logosu olan küçük plastik bir kart buldum. Ekli kağıtta basitçe şöyle yazıyordu: *Artık istediğiniz zaman kahve satın alabilirsiniz. -B*

Yıllık geçiş kartıydı, kendisi için satın almış olmalıydı ve daha önce kendi kendime söylediklerimin yankıları karşısında irkildim. Kendimi bu kadar acınası bir şekilde küçümsemek hiç de bana göre değildi ama yorgundum. Stresliydim. Kafam karışıktı. Öfkeliydim. Mükemmel fırtınayı oluşturan bir dizi duygu. O zaman bile, tüm bunları onun üzerine yıktığım için kendimi aptal gibi hissettim.

Paltomun kancasını açtığımda altında saklı duran çantamı buldum ve onu kaptım, tam o sırada aklıma yurda dönmek için yapmam gereken korkunç yürüyüş geldi, çünkü gecenin son karşılaması çoktan gelip geçmişti. Sırılsıklam olacaktım ve şansım yaver giderse korkunç bir zatürreeye yakalanacak, annemi bunca yıl haklı çıkaracaktım.

Kulaklarıma bir ses ulaştı; yüksek sesli, acı dolu, ıstırap dolu. Omurgamda bir ürperti belirdi, ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Tekrar geldi, bu sefer tanıdığım belirgin bir erkek tınısı taşıyordu. Bramwell mi?

Başka bir kriz geçiriyor olabilir.

Fazla düşünmeden tuş takımındaki kodu girdim ve kapıdan hızla laboratuvara girdim. Telefonumu çektim, kalbinin bu sefer kriz geçirmesi durumunda arama yapmaya hazırdım. Mum ışığıyla aydınlatılmış alanı tarayan gözlerim, Patroklos ve Aşil'in içinde çırpındığı cam kubbeye takıldı. Uçmak mı? Kafam böyle bir şeyin mümkün olup olmadığını araştırmak için yalvarsa da, bu benim üstünkörü araştırmamda sadece kısa bir dikkat dağınıklığı oldu ve diğer kapılardan geçerek Bramwell'in ofisine doğru ilerlemeye devam ettim. Sessiz inleme seslerini duyunca adımlarımı yavaşlattım ve ofisine göz attım.

Masada oturuyordu, kitap raflarına doğru dönmüştü, gömleksizdi, kasları terden parlıyordu, şişkin pazısının hemen altına bir turnike sarılmıştı.

Bakışlarımı önündeki test tüplerinin olduğu tepsiye yönelttim, daha önce kaputun altında gördüğüm mor, mermerimsi tüplere. Yanlarında bir şırınga duruyordu. Yanılmıyorsam, bunlar NyxVar etiketli test tüpleriydi. Bu tüpler Noctisoma toksini. Onları *kendine* mi enjekte etmişti?

İnançsızlıkla sarsılmış bir halde öylece durdum, sandalyesinde kıvranışını, homurdanışını ve inleyişini izledim. Telefonum ellerimden kayıp yere düştü.

Kahretsin. Kahretsin!

Elimi ağzıma götürdüm ve geri çekildim. Onun hareket ettiğini duyduğumda, şüphesiz sandalyesinden kalkıyordu, yanımdaki en yakın kapıya döndüm ve içeri daldım. Ayak sesleri yaklaştı ve panik içinde karanlık odada tökezleyerek ilerledim, ta ki parmak uçlarımın altında soğuk bir metal yüzey hissedene ve elimi bir mandalın üzerine kaydırana kadar. Bir çekişle mandalı açtım ve kendimi içeri kapattım. Bariyerin içinden diğer kapının gıcırdayarak açıldığını duydum. Ayak sesleri.

Beni orada bulmaması için dua ederek dudağımı ısırdım. Mahremiyetini ne kadar sıkı koruduğu düşünülürse, onu gördüğümden şüphelenirse nasıl tepki vereceğini kim bilebilirdi?

Ayak sesleri geri çekildi ve ben gergin bir nefes verdim.

Kapıyı açmak için mandala uzandığımda, yerinden kımıldamadı. *Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır.*

Mandalı kıpırdattım, çekiştirdim ama nafile. Kokuşmuş bir koku duyularıma saldırdı, o kadar iğrençti ki gözlerim yaşardı ve öğürerek burnumu elimin tersiyle kapattım. Körlemesine duvarı okşayarak bir elektrik düğmesi buldum ve açtım. Tepemde bir floresan tüpü titredi ve arkamı döndüğümde kendimi tek bir muayene masası olan daha küçük bir otopsi odasına kilitlediğimi gördüm. Beyaz bir çarşaf, altında bir ceset olduğundan hiç şüphe duymadığım bir şeyi örtüyordu.

Kaslarım titreyerek parmak uçlarımla ona doğru yürüdüm, kalbim her adımda göğsümde isyan ediyordu ve çarşafı sıyırdım.

Masada, otopsi sonrası Y kesisi dikişleri atılmış ve gözbebekleri çıkarılarak boş yuvalar bırakılmış bir adam yatıyordu. Bir başka tıkaç boğazımın arkasını yumrukladı, burnumdan sertçe nefes alırken asitler yakıyordu. Onu görmek omurgamdan aşağıya buz gibi bir korku damlacığı gönderdi ve keskin bir nefes vererek, onu hızla örtmek için çarşafı üzerine geri attım. Gözleri olmasa bile, onda belli belirsiz tanıdık gelen bir şeyler vardı ama nedenini tam olarak kestiremiyordum. Umurumda da değildi, çünkü orada onunla birlikte sıkışıp kaldığımı o anda fark ettim.

Kapıya doğru koştum. Gözleri olmayan bir cesetle bütün gece kalmamın imkanı yoktu. Hayatta olmaz! Kapı yine kımıldamayınca, kapıyı yumrukladım. Panik boğazıma kadar yükseldi ve bir çığlık attım.

Korkunun soğuk dokunaçları ensemde geziniyordu.

Omzumun üzerinden bir bakış, muayene masasının yanında duran adamın hayalet figürünü ortaya çıkardı. Alnımı kapıya dayayarak gözlerimi sıkıca k a p a t t ı m . *Hayır, h a y ı r , hayır.* Histeri beni ele geçirdi ve

elimin topuğunu kapıya vurdum. Göğsümden bir hıçkırık koptu. "Yardım edin bana! Biri bana yardım etsin!"

Kapı açıldı ve kapı aralığında duran cesede balıklama daldım. Kollarımı ona doladım, parmaklarım beni o odadan ve barındırdığı ölümden uzak tutmak için ete pençeledi. Vücudumdaki her kas dehşet içinde kasıldı ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülürken titrek bir nefes verdim.

Önce kıpırdamadı ama sonra güçlü kolları beni sardı ve daha yakına çekti. "Kahretsin, Lilia. Özür dilerim. Çok özür dilerim."

Ona sarıldım ve korkunun içime işlemesine izin verdim. Bütün gece orada mahsur kalabileceğimi fark etmek, hayal etmeye her cesaret edişimde kemiklerimi kemiriyordu. Nemli saçlarımın nazikçe okşandığını hissettiğimde, Profesör Bramwell'in beni kucakladığını, gözlerinin pişmanlıkla dolup taştığını görmek için başımı kaldırdım.

Saçlarımı daha yavaş okşarken pişmanlık yerini şaşkınlığa bıraktı.

Merak ve endişe gözlerinde çarpıştı ve avucunu yanağımdan aşağı kaydırarak parmaklarını birbirine sürtmek için durakladı. Başparmağı alt dudağımı okşadı ve eli tekrar saçlarıma gitti, bir tutamın parmaklarının arasından kaymasına izin verdi, gözleri hayranlıkla parlıyordu. "Seni hissediyorum."

Ona baktım, içimdeki korku dağıldı ve elimi kaldırdım.

Kendisinden çok daha büyük olan elini benimkinin üzerine, avuç avuca koydu ve parmaklarını benimkinin etrafında kıvırarak yuttu. "Her şeyi hissediyorum." Boğuk bir kahkaha attı. "Her şeyi hissediyorum!" Beni kollarının arasına aldı ve kendi etrafında döndürdü.

Midem altüst oldu ve az önceki gözyaşlarıma rağmen kıkırdamam serbest kaldı.

Beni tekrar ayaklarımın üzerine yatırıp kendisine doğru tuttuğunda oda sakinleşti. Sıkıca. Hareket etmedim. Önceki gece olduğu gibi, nefes alarak bana tutunmasına izin verdim. "Çok üşümüşsün," dedi, ben kucağına doğru sarkarken ondan yayılan sıcaklıkla.

"Çok yağmur yağıyordu ve ..." Parmakları sırtımda ve kollarımda gezinip hafifçe okşadığı anda kelimelerim uçup gitti.

Ellerini omuzlarımdan boğazıma kadar gezdirirken titrek bir nefes verdi ve yüzümü avuçlarının arasına aldı. Kolonyasının lezzetli baharatı ve misk kokusu nefesindeki tarçınla karıştı, sarhoş edici bir karışım

Ağzımı sulandırıyordu. Bakışları dudaklarıma kaydı ve beni öpüp öpmeyeceğini merak ettim.

Onu beklerken kalbimin huzursuz atışları her geçen saniyeyi işaret ediyordu.

Başını sallayarak geri adım attı. "Bağışlayın beni. Uzun zamandır hissettiğim ilk şey sensin."

Ellerini geri çektiğinde uzanıp ön kollarını kavradım ve orada tuttum. "Hissettiğini hatırladığın son şey neydi?"

Yüzünde acı parladı. "Kardeşimin eli, götürülüp öldürülmeden hemen önce."

"Oh, Tanrım. Çok özür dilerim."

Kaşları gergindi, parmak uçlarını köprücük kemiğimde gezdirdi ve dudaklarını yaladı. "İyi hissediyorsun."

"Sen de istiyorsun" derken sinirlerim boğazıma düğümlendi.

Meraklı gözleri dudaklarımda perçinlenmiş gibiydi ve başparmağını dudaklarımın yüzeyinde gezdirdi. Bir sonraki hamlesini kestiremeden öne doğru eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Tüm sesler kayboldu. Etrafımızdaki dünya yok oldu. Dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirirken öpücük yavaşça, sadece bir örneklemeyle başladı. Yüzümün iki yanından tutarak beni daha da yaklaştırdı, öpüşmeye tamamen kendini verdi ve tenime karıncalı bir heyecan tufanı yayıldı.

Bazı öpücüklerin havai fişek gibi hissettirdiği söylenir. Onunki yavaşça damlayan bir anestezi gibi hissettirdi, tek koklayabildiğim, tadabildiğim ve hissedebildiğim o olana kadar sessizce duyularımı sifonladı.

Ağzımdaki nefesi yutarken ve avuçlarını açıkta kalan tenimde gezdirirken pazularını tuttum. Beni daha da yakına çekti ve öyle tutkulu bir şekilde öptü ki dizlerimin bağı çözüldü. Daha önce hiç bir erkek tarafından öpülmemiştim. Erkekler, evet. Ama asla bir erkek tarafından. Teknik olarak bir yetişkin olan Hayalet Çocuk bile Profesör Bramwell'in beceri ve ustalığının eline su dökemezdi. Diliyle alay edişi ve beni kırılgan bir porselenmişim gibi tutuşu. İşte tam o anda fark ettim ki, daha önce hiç gerçek anlamda öpülmemiştim.

Kavrayışı sertleştikçe oksijen ihtiyacı ciğerlerimi yakıyor, kaburgalarımı yumrukluyordu. Başımı geriye doğru çektim ama o beni bırakmadı, parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi, öpücüğü derinleştirmek için dilini daldırırken çenesini esnetti. Baş dönmesi üzerime çöktü, nefes alma ihtiyacı kafamın içinde alarmlar çalmaya başladı. Dudaklarına karşı inledim ve avuçlarımı göğsüne bastırdım.

Keskin bir nefesle geri çekildiğinde, aramızdaki boşluğu bir soğukluk doldurdu ve baş dönmesi artarak dengemi ele geçirdi. Yana doğru sendeledim ve o beni yakalayarak dik tuttu.

Alnını benimkine bastırarak sertçe nefes aldı. "Özür dilerim. Aklımdan ne geçiyordu bilmiyorum."

"Sorun yok."

"Hayır. Hayır, bu iyi değil." Beni bıraktı ve geri çekildi. "Bunu berbat edemem. Şimdi olmaz."

Bunu kişisel algılama, diye uyardı başım.

Bir elini alnında gezdirerek benden uzaklaştı. "Affet beni.
Sadece şu anda bunalmış durumdayım. Niyetim-"

"Sorun yok. Anlıyorum. İkimiz için de oldukça gergin bir andı."

Bakışları arkamdaki otopsi odasına doğru gidip geldi. "Orada gördüklerin hakkında tek kelime etmeyeceksin."

"Tabii ki hayır. Ama... toksini kendine enjekte ettin," diye karşı çıktım. Cevap vermeyip sadece gözlerindeki o ürpertici, ayıltıcı bakışla bana bakınca devam ettim. "Kaputun altında şişeleri gördüğümü hatırlıyorum. Kendi üzerinde klinik deneyler yapıyorsun, değil mi?"

Yavaşça arkasını dönüp bana baktı. "Çok tehlikeli bir durumdasınız Bayan Vespertine."

Spencer'ın sözleri kafamın içinde yankılandı. Profesör Bramwell'in kötü bir adam olduğu konusunda beni uyarıyorlardı.

"Size ... solucan bulaştı mı?" "Hayır. Tabii ki
bulaşmadı. Toksin saflaştırıldı." "Yani,
bundan dolayı hastalanamazsınız?" "Hiç de
değil."

Sertçe yutkunarak bakışlarımı indirdim. "Kimseye söylemeyeceğim."

"Sana nasıl güvenebilirim? Bunu bana karşı kullanmayacağını nereden
bileceğim?"

Elini uzattım ve gözlerimi ondan ayırmadan parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. "Sana söz veriyorum."

Huysuz bir tavırla bağlantıyı kopardı. "Hadi," dedi asık bir sesle. "Seninle yatakhanene kadar yürüyeceğim."

"Benim yatakhanem mi? Biri bizi görmez mi?"

"Ormanın içinden geçen bir yol var."

"Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor," diye karşılık verdim, çünkü yalnız kalmak istemiyordum ve onu yalnız bırakmak istemiyordum. Ya tekrar nöbet geçirirse ve

orada kimse yok muydu? "Belki biraz daha kalmalıyım. Ya kötü bir tepki verirsen?"

Vücudumdaki tek bir hücre bile böyle bir şeyi gerçekten düşüneceğini hayal etmemişti ve kısa bir baş sallamasıyla dilimin ucunda patlamaya hazır bir şekilde duruyordu. "Peki."

A Bramwell öfkeyle günlüğüne notlar karalarken, ben uzun çoraplarımla kanepeye yayılmış, ertesi günkü ders için telefonumdan ders kitabımdan bir bölüm okuyordum. Yumuşak piyano müziği
Plak çalar, rahat ortam hala kemiklerimde uğuldayan ateşli heyecanla çarpışıyordu. Dudaklarım beni daha önce öptüğü yerde karıncalandı ve elimden geldiğince ince bir şekilde başparmağımı dudaklarımın üzerinde gezdirdim, ağzının benimkinin üzerindeki hissini tekrar yakalayabilmeyi diledim.

Odaklan, Lilia.

Aklımı tekrar okumaya verdim, sonra esnedim ve gerindim, minderlere daha da yerleştim, gözlerimin açık kalmasını istedim. Zahmetli bir şekilde detaylandırılmış metin ve o öpücüğün kalıcı yankıları arasında, kafamdaki düşünce girdabı beni yordu.

"Yorulduğunuzda kanepe katlanıp yatağa dönüşüyor. Orada uyuyabilirsin."

Orada uyumak mı? Onu gözlemlemek için sadece birkaç saat kalmayı umuyordum. Beni gece kalmaya davet edeceğini hiç düşünmemiştim ve bunu yüksek sesle sorgulamaya cesaret edemedim. "Peki ya sen?"

"Burada sandalyemde uyuyacağım." O da kalmayı planlıyordu. İkimiz aynı odada uyuyacaktık. "Çok şiddetli yağmur yağıyor." Yaklaşık on beş dakika önce yakma fırını girişini kilitlemeye gitmişti ve o zaman fark etmiş olmalıydı.

Birlikte yağmura yakalandık. Tek başımıza. Binanın zindanında.

Profesör Bramwell ile yatıya kalacaktım. *Doktor Ölüm.* Belki de bu beni korkutmalıydı, özellikle de koridorun karşısındaki odada yatan gözsüz bir ceset varken. Ne yazık ki korkutmadı. Beni ne kadar saf yaparsa yapsın, Bramwell'in yanında Conner da dahil olmak üzere hayatımdaki hiçbir erkeğin bana hissettirmediği bir şey hissettim - güvende. Ona bakarken bu düşüncenin beni bir battaniye gibi sarmasına izin verdim,

Sonra dikkatimi tekrar elimdeki konuya verdim. "Şehit olmaya gerek yok. Yatakta uyuyabilirsin. Kanepenin minderlerinden bir yatak yaparım."

"Minderleri kullanacağım."

"Saçmalama, sen benim iki katımsın." "Hep böyle
inatçı mıydın?"

"Anne karnından beri, korkarım. Doğum tarihimden dokuz gün sonra
doğdum."

Homurdandı ve daha fazla not karaladı. Adam, yeni giydiği yarım düğmeli siyah gömleği ve kitap okurken taktığı ince çerçeveli gözlükleriyle çok güzel görünüyordu. Not alırken durakladı ve parmaklarını masanın parlak yüzeyinde gezdirdi, sonra elini mumun üzerine tuttu ve hızla geri çekerek yanmış olması gereken derisini ovuşturdu.

Etrafındaki tüm farklı hisleri keşfetmesini izlerken gülümsedim. Yeniden hissedebildiğine göre dünyası ne kadar da zengin görünüyor olmalıydı. "Peki, bundan sonra ne olacak? Başarılı bir varyasyon geçirdiğine göre?"

"Bekliyorum ve güveleri nasıl etkilediğini görüyorum. Eğer olumlu yanıt vermeye devam ederlerse bir sonraki adıma geçiyoruz."

"Güvelerin bizim gibi bir sinir sistemi olmadığını sanıyordum. Onlarda başarıyı nasıl ölçüyorsunuz?"

"Patroclus ve Achilles uçmaya devam ettiği sürece toksin işe yarıyor demektir."

"Ünlü olacaksınız Profesör Bramwell." Telefonuma bir gülümseme gömüp, kitabımda zaten on kez okuduğum aynı satırı düşünmeden okudum. "Voneric Hastalığını tedavi ettiğim için tüm ders kitaplarında. Artrit. Diyabet."

"Kendimizi aşmayalım."

"Buna tezahür deniyor. Ve gerçekten işe yarıyor." "Öyle
mi? Ne tezahür ettirdin?"

Kaşlarımı çattım. "Laboratuvarınızda çalışıyorum."

Yine onaylamayarak inledi. "Şantajın tezahür etmesi zor." "Hedeflerinize
ulaşmak için kullandığınız mekanizmalar önemsizdir, yeter ki
başarılı oldukça." Alt dudağımı dişlerimin arasında emdim, adamın işine olan kırılmaz odaklanmasına hayret ettim. "Belki de o öpücüğü ben ortaya çıkardım."

Dondu kaldı, notlarına baktı, sonra yavaşça gözlüklerini çıkardı. "Şimdi, bunu neden yaptın?"

Bakışlarımı kıpırdayan ellerime indirdim ve omuz silktim. "Kızgın mısın?"

"Kendime kızgınım. Sana değil."

"Neden?"

"Çünkü sen benim öğrencimsin. Ben de senin profesörünüm. Ayrıca senden on yaş büyüğüm. Biri öğrenirse kaybedecek çok şeyin var. İkimizin de."

"Kim öğrenecek ki? Burada kimse yok."

Dilini dudaklarında gezdirdi, gözleri aşırı düşünen zihninin içinde çalkalanan düşüncelere dalmıştı. Başını sallayarak düşüncelerinden sıyrıldı. "Bunu yapamam, Lilia. Bu laboratuar hala ara sıra ziyaretçilere maruz kalıyor. Özellikle de okul müdürü."

"Adımı söylemenden hoşlanıyorum." Normalde bu kadar cesurca itiraf edeceğim bir şey değildi ama öpücük bana çekimimde yalnız olmadığımı hatırlattı. Birbirimize bakarken aramızdaki boşluğu ağır bir sessizlik doldurdu, yoğunluk ancak boğazımı temizleyip koltuktan kalktığımda bozuldu. "O zaman yatağımı yapmak için şu yastıkları kaldırmaya başlayabilir miyim?"

"Evet." Sandalyesinden kalktı ve sert deri minderleri kaldırmama yardım ederek onları bir yatak oluşturacak şekilde üst üste dizdi. "Burada uyumayacaksın. Şiltenin üzerinde uyuyabilirsin," dedi yatağı katlayarak.

"Ciddi ol. Bak." Uzunluğu sadece bir metre kadar olan minder sırasını işaret ettim. "1.80'den uzun olmalısın. Senin için oyuncak bebek yatağında uyumak gibi olacak."

"1.80 boyunda. Ve iyi olacağım." Dolaptan bir yığın çarşaf çıkardı ve onları yatağın üzerine açtı. Dört yastık almak için dolaba döndü ve ikisini bana uzattı.

O beni durduramadan minderlerin üzerine çöktüm. "Bak, görüyor musun? Bana daha çok yakışıyor."

"Yatağa çık."

"Saçmalama. Ben iyi olacağım."

"Yatağa. Şimdi."

Sesindeki ölümcül otorite içimde derinlerde bir şeyleri harekete geçirdi. Açılmak ve serbest kalmak için yalvaran bir şey. Boğazımı tuttuğu ve o sesle emirler yağdırdığı bir fantezi geçti aklımdan.

"Çürüyen cesedimi oraya taşımanız gerekecek."

"Bu göreve oldukça aşinayım." Dudakları gergindi, öne doğru eğildi ve benim şaşkınlığım karşısında ellerini altımdan geçirerek beni kollarının arasına aldı.

Beni havaya fırlattığında çirkin bir ciyaklama sesi çıkardım, eteğim altıma giydiğim tayt şortun etrafında uçuştu ve yumuşak, rahat yatak düşüşümü yakaladı. "İnatçılıktan bahsediyorsun."

Şömineye doğru yürüdü ve küçük bir alev yaktı, çabucak tutuşması ve parlak bir ısı yayması için yeterince karıştırdı. Sanki büyülenmiş gibi şömineye baktı ve ellerini kaldırarak önünde kavuşturdu. "Bir daha sıcaklık hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Bu şekilde değil." Profilinden dudaklarının hafif kıvrımını yakaladım. "Kardeşim ellerim sürekli soğuk olduğu için yarı ölü olduğumu söyleyip dalga geçerdi."

"Kardeşinizin götürülüp öldürüldüğünü mü söylediniz?"

Omzunun üzerinden attığı bakışta *"Ah, evet*" ifadesi vardı. *Bu konuda.* Yüzünü tekrar ateşe döndü ve ben de üzerine serdiği battaniyeyi üzerime çektim. "Biz yaklaşık on yedi yaşındayken kaçırıldı. Yatılı okulda. Külleri olduğuna inandığımız bir şey gönderdiler. Yıllarca onun olup olmadıklarını sorguladım. Ama olmasalar bile mesaj açıktı. O gitmişti."

Bee'nin dehşete düşmüş yüzünün görüntüsü zihnimden geçerken midemde soğuk bir korku kıpırdandı. Gözlerimi çabucak kırpıştırdım. "Çok özür dilerim."

"Ona olanlar için kendimi suçladım."

"Neden?" Onun suçluluğunun da benimki kadar ağır olup olmadığını merak ederek gözlerimi kaçırdım.

Benim için sık sık yaptığı gibi, onun üzerine bastırıp onu boğarsa.

Kaşları birbirine çatıldı ve ellerini indirdi. "Onun kaçırıldığı gün, nöbetlerimden birine düştüm. Karşı koyamadım."

"Sen bir çocuktun. Senin hatan değildi."

Bana inanmayı reddedercesine başını salladı, sonra ayağa kalktı ve masasına doğru yürüdü. Çekmecelerden birinden bir resim çıkardı ve bana uzattı.

Birinin sol gamzesi daha belirgin, diğerinin sağ gamzesi daha belirgin, siyah saçlı ve bakır gözlü iki sevimli çocuğa baktım. "Birbirinizin aynısısınız," dedim parmağımı sadece gamzesinden Profesör Bramwell olduğunu anladığım çocuğun üzerinde gezdirerek.

"Üç dakika daha büyüktü."

İkisini yan yana inceledikten sonra geri uzattım. "Kız kardeşimi kaybetmeyi hayal bile edemezdim. Bu yıl on yedi yaşına girecek. Bunun onun için ne anlama geleceğinden endişeleniyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şu anda kendisi de bir tür yatılı okulda. Ona yardım etmek için tasarlanmış özel bir okul. Annem öldüğünde biraz zor günler geçirdi ve... şey, kendini kaybetti. Atlatması gereken bazı zihinsel karmaşalar var. Annemi küvette bulmuş." Sinirlerim, her zaman olduğu gibi, o gece gerçekten gördüğüm şeyin ürpertici görüntüsüyle uğuldadı. Ama bu kez, sanki her şeyin çirkinliğini görebilecekmiş gibi içim dışıma çıkmıştı. Yıllardır bir gölge gibi hissettiren işlev bozukluğunu. "Her neyse, okul onun için harika oldu ama onu orada tutmak çok pahalı."

Bir an için düşünceli görünüyordu. "Annenin vakfı onun okul masraflarını mı karşılıyor?"

"Güven mi?" Buna gülmek istedim ama o anda ikimizin ne kadar kopuk olduğumuzu fark ettim. Onun gibi bir adam için, bir kadının çocuğu için geride bir emanet bırakmayacak kadar sorumsuzca yaşadığını hayal etmek ne kadar akıl almaz bir şey olmalıydı. Onun dünyası bana ne kadar yabancıysa, benim dünyam da ona o kadar yabancı olmalıydı. "Annem öldüğünde hiçbir şeyi yoktu. Erkek arkadaşı Conner, Bee'nin babası. İkimiz harçları bölüştük."

"Okula giderken kız kardeşinin okul masraflarını mı ödüyorsun?"

"Evet." Birkaç ay geride olduğumu kabul etmek istemiyordum. "Bu yüzden nakit ödeme konusunda bu kadar sert davrandım. Öyle olmak istemiyorum ama bazen çaresizlikten bir şeyler yapıyorsun, anlıyor musun?" Haftalar önce onun sınıfında çektiğim video aklıma gelince irkilmemeye çalıştım. "Belki de yapmıyorsundur."

"İstediğin şeyin peşinde koşarken acımasız olmaktan asla utanma, Lilia. Başarıya giden yol nadiren erdemli bir yoldur." Resmi çekmecesine geri koyduktan sonra sandalyesine geri döndü. "Peki bu Conner nasıl?"

Omuz silktim. "O iyi biri. Etrafta takılıyor, o yüzden şikayet edemem sanırım. Yine de oldukça boktan arkadaşları var."

"Sana zor zamanlar mı yaşatıyorlar?"

Angelo aklıma gelince, yüzümdeki tiksintiyi belli etmemek için yanağımı ısırdım. "Bir. Beni gerçekten korkutan tek kişi o."

"Adı ne?" Sesini sertleştiren bir düşmanlık vardı ve başımı kaldırdığımda yüz ifadesini karartan sert kötü niyet çizgilerini gördüm. Sanki adamın beni korkuttuğunu bilmek onu kızdırmıştı?

"Önemli değil." Söylemesi ne kadar utanç verici olsa da, savunmacı tepkisi hoşuma gitmişti. Beni koruması için hiç bir erkeğe güvenmemiştim. Asla. Ama düşüncelerimin gerisinde el ele giden ilkel bir şey oynuyordu

Beni boğarkenki görüntüsüyle kendimi tuhaf bir şekilde tahrik olmuş buldum. "Her neyse, suçluluk duygusuyla ilgili ne demek istediğini anlıyorum. Annem öldüğünde on altı yaşındaydım. İşlerin kötüye gittiğini biliyordum ve onu hastaneye götürmeye çalıştım ama o bunu reddetti. Her şeye ve herkese karşı çok paranoyaktı ve ..."

"Senin hatan değildi."

Bu kelimeler karnıma saplandı ve bağırsaklarımdan kıvranan ve kıvrılan bir siyahlık çıkardı. Başım onu görmezden gelmek için yalvardı. Onu bir yalancı olarak atmak için. Gülümsemeye zorlayarak arkamı döndüm. "Sözlerimi bana geri atıyorsun."

"Bunlar oldukça bilgece sözler." Masasına uzandı ve amber renkli bir sıvı sürahisi çıkardı.

Bardağa bir doz doldurup bir yudum almasını izledim, dudaklarından yalamak istediğim parıltıyla büyülendim. İçkisini tembelce yudumlayışından, kokuyu içine çekişine ve bardağı dudaklarına hafifçe bastırışına kadar her küçük hareketinde kışkırtıcı bir ton vardı. "Ben de biraz alabilir miyim?"

"21 yaş senin için ne kadar uzakta?"

"Sadece birkaç hafta."

Kaşlarını çattı ve masaya uzanıp bir bardak daha aldı, yarısını doldurdu. "İçkiyi nasıl içtiğini bilmediğim için bununla başlayalım." Bana uzattı, içkiyi kabul ettiğimde parmağı benimkine değdi.

Tıpkı onun yaptığı gibi döndürdüm, bana karameli hatırlatan hafif bir ipucu ile odunsu, meyveli kokuyu aldım. Küçük bir yudum aldıktan sonra gözlerimi kapattım ve içkinin dilimde bir süre yanmasına izin verdikten sonra geri yuttum. "Mmm. Bu iyi." Boğazımdan karnıma doğru kayma hissi hoşuma gitmişti, sıcak ve karıncalı. Gözlerimi açtığımda bardağının kenarından bana bakıyordu. "Bunu daha önce hiç içmemiştim."

İçkisini yudumladı ve bir yudumda benim bıraktığım miktarın yarısını bitirdi. "Bu iyi bir şey."

"Sana bir soru sorabilir miyim?" Yüzünü buruşturduğu anda kıkırdadım ve boğazımı temizledim. "Otopsi odasındaki adam kim? Tanıdık geliyor." "Onu gözleri olmadan mı tanıdın?" Bana doğru bakmadan homurdandı. "Sadece incelemem istenen biri."

"Bütün gece orada onunla mahsur kalacağımı düşündüm. Çok korkmuştum. Sonra sen g e l d i n ve ..." Öpücüğünün görüntüsünü

dudaklarının tadını hatırlayarak içkimden bir yudum daha aldım. "Seni gördüğüme çok sevindim."

Dudakları gülümseyecekmiş gibi kıpırdadı ve düşünceye dalmış gibi görünürken bakışları düştü. "Ölülerin kendileri zararsızdır. Korku uyandıran şey arkalarında bıraktıklarıdır." Gözlerini kırpıştırdı ve kendine bir bardak daha likör doldurdu. "Notlarımı bitirmem gerekiyor. Yatağa gitmeyi düşünebilirsiniz Bayan Vespertine. Saat gece yarısına geliyor."

"Keşke yanıma diş fırçası alsaydım. Viski ağzımdaki bakterileri öldürecektir, değil mi?"

"Ben buna bir rejim olarak güvenmezdim ama bu gece hayatta kalacağından şüpheleniyorum."

Bardağımı, daha önce telefonumu koyduğum kanepenin yanındaki yan sehpanın üzerindeki bardak altlığına yerleştirdim. Battaniyenin altında eteğimin kilidini açtım ve içinden sıyrıldım; üzerimde onunla eşleştirdiğim tişörtüm ve tayt şortum vardı. Eteğimi yanımdaki yere atarken, onun giysiye baktığını fark ettim, belki de içime bir şey giymediğimi düşünüyordu. Acaba şortla ilgili bir şey söylemeli miydim diye düşündüm, uyurken çok yer değiştirdiğim için kıyafetlerim de yer değiştiriyordu ve bu da beni deli ediyordu. Özellikle de dikkati tekrar notlarına yöneldiğinde, bu konunun peşini bırakmamın daha iyi olacağını düşündüm.

Ama bir sorun vardı. "Sanırım kollarımdan birini sabitleyecek bir şeyiniz yoktur? Yarı uykulu bir halde ceset odasına gitmek istemiyorum. Muhtemelen kalp krizi geçiririm."

Masasının bir başka çekmecesinden bir dizi kelepçe çıkardı, muhtemelen beni o hücrede sabitlemek için kullandıklarından. Yatağa doğru yürüdü ve birini metal çerçeveye, diğerini bileğime geçirdi. Kolumu bırakmayı başaramayınca başımı kaldırıp koluma baktığını gördüm.

"*Memento mori*," diye yüksek sesle okudu, başparmağını dövmemin üzerinde gezdirdi, yumuşak okşaması derimin altında önlenemez bir ateş yaktı. "Ölmen gerektiğini unutma."

"Annem öldükten sonra yaptığım bir şey." "Hayatı bir
hediye olarak değerlendirmek için bir hatırlatma."
Gülümseyerek bakışlarımı indirdim. "Bazı günler diğerlerinden daha kolay."
"Amaç sahibi olmak yardımcı olur. Sizi aptalca şeyler yapmaktan alıkoyar,
örneğin
okulu bırakmak."

Bunun üzerine irkildim. "Daha önce, o şeyleri söylediğimde... sadece kızgındım. Profesör Gilchrist'i kötülemek istememiştim. Ona bunları söylediğimi söylemeyeceksin.

şeyler, olur mu?"

"Hayır. Bu konuda tek kelime etmeyeceğim. Dracadia'dan ayrılmayacağına söz verdiğin sürece."

Şakacı bir gülümseme verdim. "Ve seni kızdırma fırsatından vazgeçmek mi? Asla."

"Güzel." Kelepçelerin anahtarını havaya kaldırdı ve bardağımın yanındaki sehpanın üzerine koydu.

Düşündüğümde, profesörümden beni kelepçelemesini istemek belki garipti, ama bu onun yanında hissettiğim güven seviyesini gösteriyordu. Muhtemelen çıplak uyuyabilirdim ve o bana parmağını bile sürmezdi. Adam bu açıdan son derece katı biriydi.

Hayatımdaki başka hiçbir erkek onlara bu kadar güven aşılamamıştı - Conner bile, gerçi bu teoriyi asla test etmemiştim.

Yatağa yerleştim, yorganı boynuma kadar çektim ve onun sandalyesine geri dönmesini izledim. Yerdeki eteğime bir kez daha baktıktan sonra notlarını karalamaya devam etti, arada bir durup bana baktı ve gözlerimiz buluştuğu anda yazmaya geri döndü.

Her ne kadar onunla konuşmaya devam etmek, bu esrarengiz adam hakkında daha fazla şey öğrenmek istesem de, çalışırken onu rahatsız etmek istemedim.

Sessizliğin içinde uyku bana ağır geliyordu.

Daha ağır.

Sonunda artık gözlerimi açık tutamaz hale geldim.



Chapter 46

Lilia

A Ses beni irkiltti ve ayağa kaldırdı. Etrafımda bir ateşin çıtırdadığını belli belirsiz fark ederek karanlık boşluğa baktım. Önümdeki kapı a r a l ı k duruyordu. Görünmeyen bir güç beni oraya gitmeye zorladı. I

Ne olduğunu ya da neden olduğunu bilmiyordum ama yataktan kalkarken kolumdaki bir çekiştirme beni geriye doğru itti. Bileğimde parlayan gümüş bir şey bulmak için bakışlarımı kolumun uzunluğuna doğru takip ettim ama zihnim bunun ne olduğunu algılayamadı.

Onun yerine, çekiştirdim. Ve çekiştirdim.

"Lilia," diye fısıldayan bir ses duydum ve bir kez daha kapıya doğru döndüm. Baktım. Bekledim.

Karanlık, ışığa doğru adım atan bir form için değişti. Omurgasında grotesk bir eğrilik olan bir adam. Daha önce muayene masasında gördüğüm adam. Derin karanlık çukurları dehşet dolu bir dünya barındıran gözsüz adam. "Gel bizimle uyu," diye fısıldadı. "Gölün dibinde."

Topallayarak yaklaştı.

Bileğimi çekiştirdim. "Hayır."

"Vakit geldi, Lilia. Annen seni gölün dibinde bekliyor."

"Hayır!" Daha sert çektim ve bileğime keskin bir acı saplandı ama umurumda değildi. Kurtulmam gerekiyordu! Şimdi!

Gittikçe yaklaştı, ta ki üzerimde durana kadar. "Lilia!" Omuzlarımı kavradı ve kanımı donduran bir çığlık attım.

"Lilia!"

Bir ışık yandı. Bir şey beni sarstı. Sert bir şekilde. Gözlerimi açtığımda Profesör Bramwell'in başımda dikildiğini ve elleriyle omuzlarımı kavradığını gördüm.

Dikkatimi kapıya yönelttim ve kapalı olduğunu görünce çok hızlı gelen havayı içime çektim.

Sadece bir kabustu. Sadece bir kabustu.

Yine de tüm vücudum titredi, derin titreşim kemiklerimi sızlattı.

Başını yana eğerek "Lilia" diyene kadar bana bir soru sorduğunu fark etmemiştim.

"Ne?"

"İyi misin?"

Boğazımı temizledim, kapalı kaldığından ve cesedin gittiğinden emin olmak için dikkatimi tekrar kapıya yönelttim. "Evet. Ben .... Kötü bir rüya gördüm."

"O çığlıkla neredeyse ölüyü uyandıracaktın." Yan masadan kelepçelerin anahtarını aldı ve kilidi açarak ellerimi serbest bıraktı.

Hâlâ sarsılmış bir halde gergin bir nefes aldım. Daha önce de ölüleri görmüştüm ama daha önce otopsi odasında gördüğüm adamla ilgili bir şey beni korkutmuştu. Muhtemelen gözlerinin olmayışıydı. Boş göz çukurlarını görmek tüylerimi diken diken ediyordu. "Evet."

Bramwell arkasını döndüğünde içimi yine huzursuz bir korku kapladı ve uzanıp kolunu tuttum. "Bekle. Benimle kalabilir misin? Burada mı? Sadece ... sadece birkaç dakikalığına, ben tekrar uykuya dalana kadar?"

Bakışlarını onu yakaladığım yere indirdi ve bir süre aşağıya baktı. O anda üzerinde sadece bir çift boxer külot olduğunu fark ettim; külotun altında son derece dolgun bir paket vardı. "Evet," dedi ve ben de onun tüm fiziğine bakmaktan kendimi alamadım.

Adamı süzmek bile değildi bu, formunun mükemmelliğini takdir etmekti - ince bir bele doğru daralan geniş, kaslı omuzları ve külotunun içinde kaybolan yontulmuş V'si. Aşırı hantal değildi, bir kızın spor salonunda kaç saat geçirdiğini merak etmeden bakmasına yetecek kadar kası vardı.

Bakışlarım vücudunun üzerinde gezinirken koluna ve omzuna dağılmış sakatlıklara ve köprücük kemiğinin hemen altındaki tuhaf siyah lekeye baktım. Bir dövme değil. Derisini yakan ve etinde korkunç bir oyuk oluşturan daha derin bir şey. İki tane gibi görünen bir damgalama.

çapraz tıbbi personel ve bir daire içinde bulunan bir yedi. Başımla ona doğru işaret ettim. "Bu nedir?"

Dudakları düzleşti. "Üniversite kariyerimin başlarında yaptığım bir hata." "Kardeşlik derneği gibi bir şey mi?"

"Onun gibi bir şey."

Ben yer açmak için yana kaydım, o da yatağı diğer tarafa yuvarladı ve aramızda mesafe bırakmaya dikkat ederek yanımdaki yatağa uzandı. Yerleştikten sonra, çarşafı alt yarısının üzerine attı, beni o kaçırılması zor şişkinlikten ve kaslı bacaklarından kurtardı.

Her zaman külotuyla mı uyurdu? Ya da çıplak? Belki de sadece benim yanımda terbiyeli davranıyordu. Ya da belki daha fazla kıyafetle uyuyordu. Şömine odayı yapışkan bir sıcaklıkla ısıtıyordu ve o da şömineye en yakın yerde uyuyordu, belki de bu onun için bir rahatlık meselesiydi.

"Her gece kendini yatağa kelepçelemenin tehlikeli olduğunu düşünürdüm," diyerek düşüncelerimi böldü.

"Genelde kelepçe kullanmam. Ve genellikle kendimi çabucak kurtarabilirim. Bu sefer neden yapamadığımı bilmiyorum."

"Gece terörü mü görüyorsun?"

Bana doğru topallayarak gelen gözsüz adamın görüntüsüyle irkildim. "Evet. Korkunçlar." "Felç mi?"

"Bazen, evet."

"Çocukken ben de öyle yapardım. Tabii ki babamla birlikte kabuslar görmem için gözlerimi kapatmam gerekmedi."

Ve işte böyle, geçmişine ve babasının gizemine dair ilk çip. "Tacizci miydi?"

"Bağışlayın beni, bu konuyu açmamalıydım. Şu anda onun hakkında konuşmak istemiyorum."

Lanet olsun.

Öfkeyle yatağa uzandı, şilteyi itip kaktı ve yüzünü başka yöne çevirdi.

Hayal kırıklığına uğrayarak arkamı döndüm ve ışığı kapattım.



Chapter 47

Lilia

"Lilia."

Adımın sesi beni uykunun karanlık boşluğundan çıkardı ve kaslarım sarsıldı. İçgüdüsel olarak yastığı dürtüp ve etrafımı hemen tanıyamayınca şaşkınlık içinde gözlerimi açtım.

İnleme ve hareket sesleri üzerine arkamı döndüğümde Profesör Bramwell'in yanımda uyuyakaldığını gördüm. Yatakta kıvranıyor, bir rüyaya dalmış gibi görünüyordu ve kollarını başının üzerine kaldırıp yastığının altına soktuğunda, onu görmek kalçalarımın arasında zonklayan bir ağrıya neden oldu. Tanrım, adam uyurken bile seksi görünüyordu. Bu arada ben de muhtemelen ağzından salyalar akan bir Aziz Bernard'a benziyordum.

Adımı söyleyen o muydu, yoksa bu benim rüyamın bir yankısı mıydı?

"Evet," diye fısıldadı, hâlâ yatakta kayıyordu. "İşte bu kadar." Kelimelerinin hafifçe eğik olması hâlâ derin bir uykuda olduğunu gösteriyordu. "T'ch'me, Lilia."

Donup kaldım. Boynumun arkasına sıcak karıncalanmalar yayıldı. *Beni* mi hayal ediyordu?

Başını başka yöne çevirdi ve midesi seğirdi, kalçaları bilinçsiz bir zevk dalgası yaydı. "J's like that."

Külotumu çıkarıp onun üzerine tırmanma fikri kalçalarımı sıktı. Kolları uzakta sıkışmış, kasları esneyerek

huzursuzluğu, bağlanmış ve tamamen benim merhametime kalmış gibi görünüyordu. Yatağa zincirlenmiş tehlikeli bir hayvan gibi.

Bakışlarımı aşağıya, oyulmuş karın kaslarının çukurlarına ve oluklarına, külotunu çadırlayan devasa ereksiyona doğru takip ettim ve Tanrım, avuçlarım ona dokunmak için kaşındı. Alt dudağımı dişlerimin arasında emerek ellerimi onun üzerinde hayal ettim, parmak uçlarımın altındaki çıkıntılar ve damarlar kayıyordu. *Yapma*, diye ısrar etti aklım. Yine de o kadar çok istiyordum ki, onu çekip çıkarmak ve sikinin ağırlığını avucumda hissetmek.

İçinden derin, erkeksi bir inilti titreşti, ses kaba eller gibi tenimde kayarak tüylerimi diken diken etti.

Kendimi durduramadan yavaşça uzandım ve parmaklarımı uyluklarından birinin üzerinde gezdirdim - günlük koşularıyla sıkılaştırdığı o güçlü canavarların. Parmak uçlarımı yukarı doğru sürüklerken uzun kas kordonları parmaklarımın altında kasıldı.

Keskin bir nefesle eli dışarı fırladı ve bileğimi kavradı. Dönüp bana bakarken gözlerinin açık ama uykudan ağırlaşmış olduğunu gördüm. Öfkeliydi.

"Ne yapıyorsun?" diye hırladı. "Çek ellerini üzerimden."

Elimi geri çekip bir açıklama yapmak için çabalarken aşağılanmışlık duygusu içimi kavurdu. *Kızmasını* beklemiyordum. Şaşırmıştı belki ama bu kadar değil. "Sen .... Adımı söyledin. Sana dokunmamı istedin. Özür dilerim." Bir deliğe girip kendimi kilitlemeyi dileyerek arkamı döndüm, utançtan gözlerim yaşardı.

Çok aptalım.

Dakikalar sessizlik içinde geçti ve ben kapıya baktım, acaba çıkıp kendi yatakhaneme mi dönsem diye düşündüm. Kararımı verdim ve yatakta doğruldum, ona bakmaya bile cesaret edemiyordum. Eteğime uzandığımda kolumu kavradığını hissettim.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Yurduma geri dönüyorum. Ellerimi sana öyle sürmemeliydim."

"Bu saatte hiçbir yere gitmiyorsun."

Kolumu kurtarmaya çalışmak, beni amansızca kavrayışı karşısında nafileydi. "Lütfen. Bu yeterince utanç verici."

Sert bir çekiş beni yastığıma geri gönderdi ve ani hareket karşısında kaşlarımı çatarak ona baktım.

O yırtıcı bakışlar beni doyurucu bir yemek gibi yuttu, önceki keskin öfke evcilleştirilemez bir şehvete dönüştü. "Bir fikrin var mı?

senin yanında yatmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Bu beni öldürüyor." Gözlerini açarak bir kez daha baktı ve dudaklarını yaladı. "Kendimi bildim bileli hissizim. *Yıllardır* hissettiğim ilk şey sensin, Lilia. Tek yapmak istediğim sana dokunmak."

"O zaman dokun bana." Yüzümü ona döndüm ve elini uzattım.

Kaşları çatıldı, onun yerine bileğimi kavradı, çenesi sıkıldı. "Yapma," diye uyardı.

"Dokun

bana."

"Hayır."

Kurtulmak için kolumu büktüm, yüzümde utanç ve hayal kırıklığının hararetli bir karışımı parlıyordu. "O zaman bırak gideyim."

Kavrayışı sıkılaştı, burun delikleri belirgin bir öfkeyle alevlendi ve onu itmek için diğer kolumu kaldırdığımda, o bileğimi de yukarı kaldırdı. İçimde bir şeyler koptu ve onun elinden kurtulmak için kıpırdandım. Ben özgürlüğüm için çırpınırken, o beni çok az bir çaba ya da eforla tuttuğundan, kollarındaki güç doğruluğunu kanıtladı. Kollarımı bir araya getirdi ve kolaylıkla beni yan çevirdi ve sırtımı göğsüne dayayarak kendisine doğru sürükledi. Kaçmak için hiçbir şansım olmadan onun esnek olmayan kucağında sıkışıp kaldığım için nefesim kesildi. Aramızda tek bir kelime bile konuşulmadı.

Karşımdaki kitaplığa bakarken, beni saran kollarının sertliğini, beni sıkıca tutuşlarını fark ettim. İnatla. Ve yine de, onun kucağında kendimi nasıl da evimde hissediyordum. Güvende.

Bir dakika daha geçti ve tutuşu gevşedi.

Alnı omzuma yaslandı, avuç içi kolumdan kalçama doğru kayıyordu. Sessiz bir irade savaşında ona karşı kıvranırken, ereksiyonunun kıçıma bastırdığı yavaş, ağrılı öğütme beni nefes almak için savaşmaya bıraktı. "Seninle olan bu şey. Beni mahvediyor." Sesi, beni çelik bir kafes gibi tutan kollarındaki kaslar kadar kötü bir şekilde titriyordu. "Sen içimde asla tedavi edilmemek için yalvaran bir hastalıksın. İstememem gereken şeyler için duyduğum bu sarsılmaz arzuyu bana bulaştırıyorsun."

"O zaman bırak *gideyim*."

"Hayır," dedi uzlaşmaz bir ses tonuyla, parmakları kalçalarıma batıyordu. "Yapamam."

Tek kelime etmeden şortumu çıkardım ve külotumu tek engel olarak bıraktım.

Ne kadar zehirli olsa da, aramızdaki bu oyundan, itiş kakıştan, çalınan dokunuşlardan ve lezzetli gerilimden zevk alıyordum. Bunun yanlış olduğunu biliyordum. Bunun nasıl bir cehennem getireceğini biliyordum.

Biri bizi öğrenirse her şeyimi kaybeder, Conner ve Angelo'ya ve nefret ettiğim hayata dönmek zorunda kalırdım. Annem hakkındaki gerçeği öğrenmeye ne kadar yaklaşmış olsam da bundan vazgeçmek zorunda kalırdım. Bee şüphesiz okuldan atılırdı ve Tanrım, eğer nedenini öğrenirse benden nefret ederdi.

Ben de kendimden nefret ederdim.

Ve sonuçlar bununla da bitmiyordu. Bramwell pozisyonunu kaybedebilirdi, peki ya sonra? Proje devam edecek miydi? Finanse etmeye devam mı edeceklerdi, yoksa yollarına devam edip keşiflerinin acısını milyonlara mı bırakacaklardı?

Bütün bunları biliyordum.

Ama kendime engel olamadım.

Kendini damarlarıma bağlayıp beni bu dizginsiz ve pervasız arzuyla beslemesinden hem nefret ediyor hem de bağımlılık yapmasını arzuluyordum. Olduğum her şeye ters düşüyordu. İnandığım her şeye. Ve yine de, her şeyimdi.

Uzun zamandır o yanımı gömmek zorunda kalmıştım. Çok hızlı büyümüştüm ve vahşi ve kaygısız gençliğimi geride bırakmıştım. Arkadaşlarım erkeklerden, randevulara gitmekten ve bodrum partilerinde sarhoş olmaktan bahsederken, ben faturalar ve kız kardeşime nasıl bakacağım konusunda stres yapıyor, bir yandan da o daireden çıkma hayaline tutunuyordum. Dışarıdan bakıldığında tonlarca potansiyele sahip, akıllı ve sorumluluk sahibi genç bir kadındım ama yine de sadece bir molaya ihtiyacı olan aptal kıza özlem duyuyordum. Bir anlık pervasızlık.

Bramwell benim anımdı. Yarın benimle hiçbir şey yapmak istemese ve beni yemek artıkları gibi bir kenara atsa bile, o benim en büyük riskimdi ve onu taşaklarından yakalayıp bırakmamam gerekiyordu.

Kelimenin tam anlamıyla.

Elimi kıçımla şişkinliği arasında kaydırdım, külotunun arkasındaki sert uzunluğunu hissettim ve vücudu sertleşti, bana karşı demir gibi sertleşti.

Elini benimkine siper ederek hareketlerimi sessizce durdurdu ve ben de elimi çekip durmamı söyleyecek mi diye bekledim. Bunun yerine elini benimkinin üzerinde sıktı ve kalçalarını kaydırarak sikini istekli avucuma verdi. Ürperten bir nefes enseme çarptı ve dişleri omzumu sıyırdı.

Zafer, midemdeki kelebeklerin kanatlarında yükseldi. Dudağımı ısırdım, kontrolünü biraz gevşetirken kendi kendime gülümsedim.

Dikkatli vuruşlarla, külotundan dışarı çıkan ereksiyona masaj yaptım, adamın uzunluğunu ve çevresini, her an yırtılacakmış gibi o cimri kumaş tabakasının arkasında nasıl gerildiğini gördükçe gözlerim açıldı. Tanrım. Gilchrist'in kayıp bir köpek yavrusu gibi peşinden koşmasına şaşmamalı.

"Durmamız gerek. Kahretsin, bunu yapamam." Sesinde gergin bir tını vardı ve onu o anda bırakabilirdim ama eli gömleğimin eteğinden yukarı kayarak sözlerine ihanet etti. Parmak uçları yavaşça, alaycı bir şekilde altındaki dantel sütyene doğru ilerledi ve sütyeni geriye doğru sıyırarak göğsümü serbest bıraktı. "Bana durmamı söyle, Lilia. Sana yalvarıyorum."

İstediğinin tam tersine, elimi külotunun içine soktum ve açıkça ilgi için yalvaran sert eti okşadım.

Tısladı ve kalçalarını avucumun içine sokma hareketiyle yuvarladı. "Beni yok edeceksin. Ve ben seni durdurmayacağım. Durdurulamayacak kadar iyi hissettiriyor." Hayal kırıklığına uğramış bir hırıltıyla, kontrol eksikliği yüzünden beni cezalandırır gibi göğsümü sıktı ve bir inilti çıkardım, ama avucunun baskın tutuşu çok iyi hissettirdi.

Yoğurması ve okşamasıyla ağır ağrı eriyip gitti ve dokunuşunun verdiği rahatlamayla ona doğru eğildim.

Başparmağını meme ucumda gezdirirken sert tutuşu hafifledi. "Her santimin keşfedilecek yeni bir şey. Yeni bir doku. Yeni bir kıvrım. Uzun zamandır mahrum bırakıldığım hisler." Küçük daireler çizerek, beni baş döndürücü bir şehvetin içinde bırakan kaçınılmaz bir zevk çizdi. "Lanet olsun, tenin ince ipek gibi. Sana dokunarak saatler geçirebilir ve bundan asla yorulmayabilirim." Bir dürtmeyle beni sırtüstü yatırdı ve gömleğimi boynuma kadar kaldırdı. Sütyenimin kabını geriye doğru sıyırdı ve öne doğru eğilerek meme ucumu ağzına aldı.

Üstümdeki yatağın çerçevesini kavradım ve alt dudağımı dişlerimin arasında kaydırdım, ağzının lezzetli çekimi amımda zonklayan ağrıyı çekerken ısırdım. Parmaklarım üstümdeki metal çubuğun etrafında sıkıca kıvrıldı, dizlerimi birbirine bastırırken uyarılmamın yumuşak damlası pamuklu külotuma döküldü. Diğer göğsüme geçip meme ucunu emerek sertleştirirken ve dilini hassas uca değdirirken kıpırdandım.

İşkencenin farkına varmış gibi görünerek elini daha aşağıya kaydırdı, avuç içi bana yaslandı, ta ki kalçalarımın tepesine ulaşana kadar ve parmağını

Külotumun üzerinden.

"Tabii ki ıslaksın." Sesinde bu keşif karşısında keskin bir öfke vardı.

Vücudum göğsüne yaklaştı, kollarından biri altımda ve göğsümde sıkıştı, sanki kaçmaya çalışacakmışım gibi beni ona tuttu. Sanki o anda böyle bir şeye kalkışacakmışım gibi.

Kararlı parmakları külotumun eteğini deldi ve şüphesiz sırılsıklam olmuş dikiş yerimin üzerine nazik çizgiler çizerken nefis bir ıstırapla eğildim.

"Becer beni." Kulağımdaki o derin bariton ses, kopmaya hazır gergin bir ip gibi çekilen ona olan bu çılgınca ihtiyacı bastırdı. İster kasıtlı, ister akılsızca bir hareket olsun, diğer eli boğazımı kavradı ve parmağını kaygan dikiş yerimde aşağı yukarı gezdirerek biriktirdiği kaygan çiği topladı. Çevremdeyken elini ağzına götürdü ve göğsünden derin bir memnuniyet sesi yükseldi. "Neden tadın tatlı bir yasak meyve gibi olmak zorunda? Lanet olsun, beni öldürüyorsun, Lilia. Bunu yapamam. Yapamam."

"Durma. Lütfen, sana yalvarıyorum. O kadar çok gece-" Kendi yastığımı onu düşünerek becerdiğimi itiraf etmekten utanarak sözümü kestim.

"Ne yaptın? Bana her şeyi anlat. Her ayrıntıyı. Yalnızken neler yaptığını duymak istiyorum." İlgisini çekmişe benziyordu ve hayatımın en küçük düşürücü itirafını yapma riskini göze almış olsam da o anda umursamayacak kadar sarhoştum.

"Rüyamda odama geldiğini görüyorum. Ve ..."

Islak parmağını klitorisimin üzerinde gezdirdi ve bir iniltiyle ona doğru yükseldim. "Ve ne?"

"Ve sen... yanımdaki yatağa tırman, aynen böyle."

"Uyuyor musun?"

"Evet."

Dişler kulağımın kabuğunu sıyırdı, titrek nefesleri hikâyenin onu tahrik ettiğini söylüyordu, ben de devam ettim.

"Elini külotumun içine sokuyorsun... aynen böyle."

Beni daha da açtı ve klitorisime bastırdı, hassas eti parmaklarının arasında yuvarlarken dişlerimi sıkmama yetecek kadar baskı yaptı.

"Seni parmaklarımla mı sikeyim?"

"Evet, kesinlikle."

Bunun üzerine iki parmağını içime soktu, başparmağı hâlâ klitorisime bastırıyordu. Adam ne yaptığını çok iyi biliyordu, sanki parmaklama konusunda diploma almış gibiydi. Ben fantezimi anlatırken kafamın içinde ıslak sesler yankılanıyordu. "Sen... beni biraz boğ. Sert değil. Sadece nefesimi kesecek kadar."

"Bu rüyayı seviyorum." Avuç içi boğazıma bastırdı, basınç dudaklarımı ayırdı ve lanet olsun, mükemmeldi. Nefes alamamak. Kıyafetlerimin beni perişan gösteren darmadağınık hali, beni kendisine tutsak ederken parmaklarını sokup okşamasının verdiği his. Her ayrıntı kafamın içinde kusursuz bir görüntüye dönüşmüştü.

"Söyle bana, Küçük Güve. Bu fantezilerde hiç senin amını yedim mi?"

"Henüz değil. Ama... çoğunlukla ben..." Gerçeği itiraf etmekte tereddüt ettim.

dilimin ucuna kadar geldi. Aptalcaydı. Tanıdığım diğer kızların hepsine daha önce bir erkek oral seks yapmıştı. Parmaklarım oramı dürtmüştü ama ağzım hiç olmamıştı. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

Hayal kırıklığına uğradığım için bana karşı hareketsiz kaldı. "Bana şaka yaptığını söyle."

Yanaklarım utançtan kızarmıştı.

"Bakire misin?"

Bu soru aklıma on beş yaşındayken Ghostboy ile yaptığım inanılmaz garip ve tatminsiz denemeleri getirdi. Hayır, teknik olarak bakire değildim ama bu gerçekten seks *deneyimim* olduğu anlamına gelmiyordu. En azından Profesör Bramwell'in şüphesiz mükemmel olduğu türden bir seks değil. Cinsel deneyimlerimin geri kalanı oral seks ve elle mastürbasyondan ibaretti - özel derslerim sırasında geliştirdiğim iki beceri. "Bakire değilim ama son birkaç yıldır pek bir şey yapmadım. Sadece... erkekler için hiç zamanım olmadı, bu yüzden annem öldükten sonra hiç kimseyle çıkmadım."

"Siktir." Beni bıraktı ve bir elini yüzüne sürerek sırt üstü yuvarlandı.

Aşağılanma beni daha da sıktı ve onun yanına sırt üstü uzandım. "Bunu seninle yapmak istiyorum."

"Hayır. Ben senin ilk şeyin olmayacağım."

"Doğru ya. Yani, bunu arabasının arkasında ertesi gün beni hayalet gibi görecek bir pislikle yaşamak benim için daha iyi."

Onaylamadığını belirten sert bir ses çıkardı ve döndüğümde çenesinin sanki onu kızdırmışım gibi gıcırdadığını gördüm.

"Lütfen, Devryck. Bunu istiyorum." Ona ilk ismiyle seslendiğimi fark ettiğimde utanç fişekleri hızla ateşlendi.

Belli ki o da anlamıştı, çünkü ellerini yavaşça indirdi ve bana doğru döndü. "Bir daha söyle."

"Bunu istiyorum-

" "O değil."

"Lütfen... Devryck."

Bir başka acı verici düşünme anını takip etti ve tekrar yuvarlanmak üzere olduğundan emindim. Bunun yerine yataktan kalktı ve üstüme yuvarlandı. Uzun, sert sikini okşayarak bana bakarken gözlerini şehvetli bir karanlık gölgeliyordu. Çarşafı yırtıp kaldırdığı gömleğimi ve sırılsıklam külotumu ortaya çıkardı. "Bu gece seni becermeyeceğim. Ama bu iğrenç derecede ıslak amcığın tadını çıkaracağım ve senin tadına bakan tek erkek olduğumu bilmenin her anının tadını çıkaracağım." Gözleri benimkilere kilitlenmişti, külotumu dizlerime ulaşana kadar yavaşça kalçalarımdan aşağı kaydırdı ve ancak o zaman teması kesti. "Ve sana sahip olamayacağım gerçeğiyle yaşamak zorunda olan bencil bir pislik olduğum için, seni mahvedeceğim, böylece benden sonra gelen herhangi bir *erkek* seni derinden tatminsiz bırakacak ve profesörünün yüzünü bacaklarının arasına aldığın zamanı hatırlamak için çaresizce kendi parmaklarını becermek zorunda kalacaksın."

Sözlerindeki kabalık sinirlerimi gıdıkladı ve içimde bir heyecan titremesine yol açtı.

Külotu ayak bileklerimin üzerinden geçirip fırlatırken dili dudaklarında gezindi. "Külotlar mütevazılar içindir," dedi tiksinti dolu bir havayla. Sanki onu bu çaresizlik noktasına getiren benmişim gibi. Sanki bu gecenin suçlusu tek başıma benmişim gibi.

O küçük pamuk tabakası yolundan çekilince dizlerimi birbirinden ayırdı ve bana bakarken çatık kaşlarına kazınmış tiksinti yerini minnettarlık ışıltılarına bıraktı. Göğsü inip kalkarken bakışlarını kalçalarımın arasında sabit tuttu ve parmak eklemini ısırarak topuklarının üzerine düştü. "Lanet olsun sana, Lilia. Lanet olsun sana." Elini saygıyla uyluğumun iç kısmında gezdirdi ve öne doğru eğilerek kaslı kollarına dayandı. Kalçamın iç kısmını öptü, dudaklarının yumuşaklığı mideme bir gıdıklanma gönderdi. Öpücüklerini aşağıya, daha aşağıya doğru takip etti ve sonunda uyluğumun tepesine ulaştığında nefesimi tuttum, kalbim o kadar gergindi ki kaburgalarımdaki takırtıyı duyamaması bir mucizeydi. Burnunu kıvrımlarıma dayadı ve temas edince seğirdim.

Derin bir nefes nabzımın yükselmesine neden oldu. Beni kokluyordu. *İşte.* Oh, Tanrım. O anda tek yapmak istediğim bacaklarımı kapamaktı ama kafası ezilebilirdi.

Dudaklarımdan bir inilti döküldü ve başının üstünü tutmak için aşağı uzandım. Ona durmasını söylemek istedim ama bu aşağılanma beni heyecanlandırdı. Benim neyim vardı böyle? Çok ilkeldi. Sıcaktı. O kadar sıcaktı ki, yüzünün gıdıklayıcı kirli sakallarına karşı utanmaz bir dürtü hissettim.

Bileğimi tuttu ve kafatasının tepesini kavradığım yerden kaldırdı.

"Devryck, gerginim."

"Olmalısın. Profesörün senin amını yemek üzere, Lilia. Bunun berbat olmasının bir sürü nedeni var ama kendimi durduramayacak kadar ileri gittim. Bu noktada, dilime karşı senin o müstehcen pembe klitorisini hissetmekten daha çok istediğim bir şey yok. Ve bu geceden sonra bunu bir daha asla yapmayacağız. Anlıyor musun? Bu bir daha olmayacak."

"Anlıyorum," diye mırıldandım.

Derste takındığı o sert, boyun eğmez ifadeyi takınarak, daha fazla soruyla ilgilenmeyi reddettiğinde başını eğdi.

Bacaklarımı iki yana açtım, gözlerimi kapatarak arkamı döndüm. Zihnimin sessizliğinde, iyi koktuğum ve sabah tıraş olurken bir noktayı atlamadığım için dua ettim. *Tanrım, neden bu kadar uzun sürdü?* Kendimi tamamen açık ve teşhirde hissediyordum. Beklenti karnımda kıvrıldı ve nihayet temas ettiğinde, içimdeki her sinir ucu alevlendi. Kaslarım şiddetle seğirdi ve parmaklarımı çarşafın içine soktum. Dudağımı sertçe ısırıp başımın tepesini çaresiz, muhtaç ve aç bir şekilde yastığa bastırdığımda, adam için ne kadar acı çektiğimi fark ettim.

Dilinin uzun, çılgınca bir sürükleyişiyle yukarı doğru kalktım, parmaklarım çarşafları pençelerken istilasının şoku içimi yaktı.

Parmakları beni saldırısı için açık tutarken, kirli sakalları kalçalarımı sıyırıyor, sıcak, ıslak dili klitorisime karşı dans ediyordu.

Isırmak, tırmalamak, çığlık atmak istiyordum ama bunun yerine yastığı yüzümde sürükledim, oraya bastırdım ve ele geçirdiği her hisse odaklandım. Boğazından çıkardığı seslere. Parmaklarının içime girip çıkması, o acımasız ağızla birlikte çalışması. Bu benim bile tam olarak takdir edemediğim bir ustalık seviyesiydi, çünkü daha önce hiç kimse bacaklarımın arasına bu kadar cesurca dalmamıştı. Benim sınırlı

deneyim, erkekler aldı. Fazla düşünmeden alırlardı ve nadiren karşılık verirlerdi.

Bramwell haklıydı. Beni mahvetmişti. Beni içten dışa mahvetmişti ve bir daha bu kadar çiğ, heyecan verici ve yasak bir şey hissetme şansım yoktu. Yastığı yana attım ve başımı kaldırmaya cesaret ederek onun beni bir ölüm hücresi yemeği gibi yiyip bitirmesini izledim. Çıkardığı höpürdetme sesleri, inlemeler ve hırlamalar iffetsiz ve iğrençti ve bu işten hararetle zevk alan bir adamdan bahsediyordu.

Bir an için başını kaldırdı, normalde sert olan gözleri sarhoşlukla ağırlaşırken, uyarılmamın parlaklığı bana avıyla ziyafet çeken bir hayvanı hatırlatacak şekilde yüzünde parlıyordu. Tekrar içeri daldığında, hassas tomurcuğa yapıştığını, et parçasını o kadar yoğun bir şekilde emdiğini hissettim ki, kalçalarım yüzüne doğru sarsıldı. Güçlü elleri beni aşağıda tutarken, ağzı değişmez bir kararlılıkla klitorisimi harap etti.

Dudaklarımdan şok olmuş bir nefes kaçtı ve geriye doğru eğildim, başımı yatağa yasladım, ellerim umutsuzca çarşafları yumrukladı, umutsuzca bir şeye pençelemek için. Klitorisimi kendi kendime nasıl uyaracağımı öğrenmiştim ama hiç *böyle* hissetmemiştim. Karnımı kıvıran, kalçalarımı titreten yoğun ve lezzetli bir çekim. Gerilim gittikçe daha sıkı sarılırken boğazımda gözyaşı dökmeyen bir hıçkırık koptu. Yastığımla mastürbasyon yaptığım ya da kendimi okşadığım zamanlardan daha güçlüydü.

Basınç, benim zevkimle beslenen obur bir canavar gibi zonkluyor ve nabız gibi atıyordu. Boşalmak üzereydim. Oh, Tanrım. Daha önce hiç kimseyle boşalmamıştım. Sadece tek başıma yapmıştım ve sadece bir ya da iki saniye sürmüştü.

Nefes alışlarım hızlandı. Kaslarım titredi ve sertleşti. Çok sıkıydı.

Evet. Evet. Evet. Evet. Evet. Evet.

Kalçalarımı yüzüne bastırdım. *Profesörümün* yüzüne. Bunu düşünmek bile çok iğrenç, ahlaksızca bir çağrışım yapıyordu ama bunun ahlaksızlığını daha sonra düşünecektim. Şu anda duramayacak kadar yaklaşmıştım. Çok yaklaşmıştım!

Yüzünü bacaklarımın arasından kaldırdı, bana bakarken dizlerimi birbirinden ayırdı.

"Ne... ne yapıyorsun?" Sesim sarhoş, kendinden geçmiş gibi geliyordu. Kıçımı yatağa gömdüm, dudaklarına, parmaklarına ve daha birkaç saniye önce dünyamı alt üst eden o şeytani emişine karşı çaresizdim. "Lütfen. İhtiyacım var-"

"Neye ihtiyacın var?" Sert, yakıcı bir şaplak amıma çarptı ve seğirdim, etimin hassasiyeti karşısında inledim, zevk ve acının lezzetli bir karışımı.

"Gelmem lazım. Boşalmaya çok ihtiyacım var!" Çaresizlik kaslarımda titreşip ağrıyı yoğunlaştırırken kalçalarımın etrafında döndüm. Solan bir çiçek gibi onun dokunuşuna susamıştım.

Parmaklarıyla harekete geçirdiği ihtiyaç, bedenimde cezalandırıcı bir şiddetle dolaşıyordu.

"Sen küçük, müstehcen bir perisin, değil mi? Dön bakalım." Emri sert ve acımasızdı ve karnımın üzerine döndüğümde beni kabaca dizlerimin üzerine çekti.

"Kıç havada. Eller yatağın üzerinde düz."

Hayal kırıklığına uğramış ve acı verici bir şekilde tahrik olmuş bir halde tam olarak bunu yaptım, dizlerimi istediği gibi ayırmasına izin verdim. Buna ihtiyacım vardı. Beni bitirmesine ihtiyacım vardı, yoksa acıdan ölecektim. Bu mümkün müydü? Biri çaresizce boşalmaya ihtiyaç duyduğu için ölebilir miydi?

İri avuçlarıyla ayak bileklerimi yatağa kelepçeleyerek beni açıkta tuttu. Bir şey yapmasını bekledim. Parmaklarını tekrar içime sokmasını ya da dilini zonklayan klitorisimin üzerinde gezdirmesini. Kalçalarım daha önce hiç hissetmediğim bir açgözlülükle titriyordu. Bunun yerine üzerime eğildi, kaslı kolları beni altına hapsetti. "Eminim şu anda amın doldurulmak için can atıyordur." Bu bir soru değildi. Sadist ne yaptığını biliyordu.

Havadaki gerilim, sivri uçları derimi yerle bir eden dişler ve pençeler taşıyordu. Hayatımda hiç bu kadar yok edilmek istememiştim. "Evet. Lütfen. Acıyor. Oh, Tanrım, acıyor."

Saçımı çekip başımı yataktan kaldırdığında kafatasıma keskin bir acı saplandı. "Senin için üzüleceğimi mi sandın? Nazik olacağımı mı? Sen odaya her girdiğinde bu işkenceyi hissediyorum." Başparmağını kıçımın kıvrımına bastırdı ve oradaki sıkı kas halkasını kırmakla, itmekle ve masaj yapmakla tehdit ederken bir nefes aldım. "Yani, senin için üzülmüyorum, Lilia. Aslında, bu şekilde acı çektiğini bilmek benim pis ruhumu ısıtıyor." Başparmağını orada tutarak, amımı yalamak ve parmaklamak arasında gidip geliyordu. Her doruğa yaklaştığımda durdu, beni kenardan geri çekti ve sırılsıklam ve iki kat daha muhtaç kaldım. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca benimle böyle oynadı, bu kısır küçük oyundan asla yorulmamış gibi görünüyordu.

Öte yandan ben, neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlayarak pençeledim, tırmaladım ve yalvardım.

Bir kez daha sırtüstü uzandım, kollarımı dizlerime doladım ve öyle yapmamı emrettiğinde kendimi ona açık tuttum. Daha önce olduğu gibi aynı soğuk ifadeyi takınarak, horozunu okşarken bana baktı. Benimle alay ediyordu. Adamın sergilediği kontrol seviyesi, içimi yakan o değişken gözlerle bana bakarken sadece uyarılmamı artırdı.

"Şu anda sikimi içine sokmayı ne kadar çok istediğimi tam olarak ifade edemem." Sadece bu öneri bile sikinin ucunun daha fazla sakızla parlamasına neden oldu. Ona bunu yapmasını söylemek istedim ama büyüklüğü beni korkutuyordu. Muhtemelen beni ikiye bölerdi. Bunun yerine, dudaklarımı yaladım.

Başında sıvı toplanmıştı. "Gelmeye hazır mısın, Lilia?"

"Lütfen benimle alay etme. Artık dayanamıyorum."

"*Seni* kızdırmıyor mu? Bu kısa etekler ve o somurtkan, sikilesi dudaklarla her gün beni nasıl kızdırıyorsun? O iğrenç rujun sikime bulaştığını hayal ediyorum."

"Sen de tam olarak bir rahip gibi giyinmiyorsun. Sınıftaki her kızın seni sikmeyi hayal ettiğini düşünmüyorsun değil mi?"

"Diğer kızlar umurumda bile değil. Aklımdan olması gerekenden çok daha fazla geçen sadece bir kişi var. Bu yüzden senin işini bitireceğim, Lilia. Özlemini çektiğin rahatlamayı sağlayacağım ve sana bir daha dokunmayacağım. Ama bu amcık *bana* ait. Hak etmeyen başka bir hıyarın yaklaşmasına izin verirsen, dilini keser ve bir numune kavanozunda sana gönderirim."

Onun kirli ve psikotik sözlerini duyduğumda kıçımdan aşağı sızan uyarılma dalgasını göz önüne alırsak, hasta olmalıydım. Her ne kadar iyi huylu ve kibar olsa da, adamın libidom için tam bir kedi nanesi olan bir karanlığı vardı. Kafamın içinde bir yerlerde siyah kurdelelerle bağlı bir kutuda sakladığım derin fantezilerime şarkı söyleyen tanrısal bir acıyı uyandırdı.

Acımasızca emdiği için kızarmış ve şişmiş olan kendimi ertesi gün derste otururken, düğmeli gömleği ve koyu renk kot pantolonuyla onu izlerken, sınıftaki her kıza erotik edebiyat öğretmesini dileten o sesi dinlerken hayal ettim. Onunla sadece bir kez birlikte olduğumu ama bunun hayatımın geri kalanında beni mahvetmeye yeteceğini bilmenin dehşet verici duygusunu hayal etmeye çalıştım.

Yine de o görüntülerde kalamazdım. Çünkü ağzını tekrar üzerime koyduğunda her düşünce zerresi spiral çizerek şimdiki zamana geri döndü. Bu sefer daha nazikti, sanki sona yaklaştığını biliyordu ve son parçaların tadını çıkarmak istiyordu.

Tüy kadar hafif gıdıklamalarla beni tekrar zirveye doğru kışkırttı ve alay etti. Bedenim gerildi ve gevşedi, beni böylesine tehlikeli bir yola sokmasına izin vermekte tereddüt ediyordum, numaralarına güvenmiyordum ama o ısrarcıydı. Hareket etmedi, çıldırtıcı bir pozisyon değişikliğiyle duyularımı sarsmadı. Kaslarım tekrar titreyene, nefesim kesilene ve ellerim sıkı yumruklar haline gelene kadar dilinin aynı tutarlı hareketiyle iştahımı gıdıkladı.

Lütfen, lütfen, lütfen, diye yalvardı başım. Karnımın içindeki fırtına, ivme kazanan bir gelgit gibi savruluyor, kıvrılıyor ve yuvarlanıyordu. Daha hızlı. Daha hızlı. Bu coşkulu tepe, beni altına çekecek ve kara bir coşku dalgasında boğacak kötü bir tehdit gibi üzerimde belirdi. Gelmeme izin vermediği için aynı zehri yüzüne tükürmek istedim, o acımasız diliyle benden açıkça istediği finali bekleterek.

Ama yapamadım. Lanet olsun, adam kaslarımı kasılmış ve çaresizlikten titriyordu.

Dilini bir kez daha çırptı ve dalga acımasızca çökerek başımın arkasında patladı. Vücudum eğildi, adını haykırdım, affetmeyen ağzının altında kıvranıyordum, yüzünü salladı ve beni bitirmek için klitorisimi uzun ve acı verici bir şekilde emdi.

Beni bir patlamayla serbest bıraktı ve içimde küçük elektrik cıvataları gibi sallanan müteakip şokları atlattım. Bu her şeydi. Onunla birlikte olmayı hayal ettiğim her şeydi ve içimden akan sıvıları yalayarak inlediğinde, sahneyi hafızama kaydetmek için başımı yataktan kaldırdım. Her hissi, her kokuyu, her sesi. Onun kanımda olmasını, içimde nabız gibi atmasını, yatağımda yalnız olduğum gecelerde tenimi ısıtmasını ve bu anı düşünmesini istiyordum. Tam burayı. Şu anda. Sonsuza kadar.

Kalçalarımdan kalktı, karnımı yeniden titreten bir huşu ifadesiyle bana baktı - bu, başka tarafa bakmam için bana yalvaran bir bakıştı, takıldıktan sonra beni bir şekilde fethettiğini hisseden diğer tüm çocuklarda olduğu gibi yüzündeki gururlu zaferi görmekten kaçınmak için. "Biliyordum

Geldiğinde çok güzeldin ama böyle görüneceğini hayal etmemiştim."

"Ne gibi?"

Cevap vermedi ama parmakları tenime gömülürken gözlerindeki cinsel ve sahiplenici parıltı her şeyi anlatıyordu. *Benimkileri*. Ayak bileklerimi sıkıca kavrayarak beni yatağın kenarına doğru kaydırdı ve öne doğru düşerek uzanmış kollarına tutundu. Dudakları boynuma yapışırken bir eli saçlarımı okşadı. "İstersen önce duş alabilirsin," dedi boğazıma karşı.

Bana yaptıklarından sonra ayrı ayrı duş almak neredeyse aptalca geliyordu ama öneride bulunmaya zahmet etmedim. "Önce sen." Henüz onu üzerimden atmak istemiyordum. Bir parçam onun özünün tenimin altına sızmasını umuyordu. Onun bir parçasını içimde tutarsam, belki o da benimle aynı ihtiyaç ürpertisini hissederdi. Ne mide bulandırıcı bir düşünce.

Kendini itene kadar boxer'ının altından çıkan acı verici sertlikteki ereksiyonu bir an için görebildim. Dilimi üzerinde gezdirmeyi o kadar çok istiyordum ki. Sadece bu öneri bile ağzımı sulandırdı ve öğürme reflekslerimin devreye girdiğini hissedebiliyordum. Bana arkasını döndüğünde, odağım o güne kadar gördüğüm en lezzetli kalçaya doğru sivrilen geniş, kaslı sırtına ve bir kadını çok az çabayla yerinde tutabileceğini hayal ettiğim uzun, güçlü kalçalarına kaydı.

Şöminenin sağındaki kapıdan geçerek gözden kayboldu ve kapıyı arkasından kapattı. Alttaki çatlaktan ışık yayıldı ve ardından bir duşun sesi duyuldu.

Masasının üzerindeki bilgisayara doğru döndüm. Dolaplar şüphesiz eski dosyalarla dolup taşıyordu.

Daha genç olan ben, görgü kurallarının ve nezaketin zenginlerin süslü kelimelerinden başka bir şey olmadığı acımasız sokaklarda büyümüş olan kız, onun kişisel alanını umursamadan vicdansızca sürmek için yalvardı.

Diğer yanım ise onun güvenine ihanet etme düşüncesinden nefret ediyordu.

Yataktan kalktım, sütyenimi ve gömleğimi düzelttim ve birbirine karışmış külotumu sıyırdım, kalçalarımdan yukarı kaydırırken ağ kısmı hâlâ nemliydi. Masasına doğru adım attığımda durakladım.

Onun gibi bir adam böyle bir bilgiyi ortalıkta bırakır mı? Muhtemelen bilgisayarında bir şifre vardı. Masası, dosya dolaplarıyla birlikte şüphesiz kilitliydi. Bu kadar aptal mıydım?

Geçmişinin utanç verici bir parçasını ortaya çıkarmayı kolaylaştıracağını mı düşündü? Ailesinin adını lekeleyen deneyler.

Parmağımı dizüstü bilgisayarının mousepad'inin üzerinde gezdirdim ve bir şifre girmem istendi. Sağ tarafımdaki çekmeceleri çekiştirerek kilitlediğini doğruladım.

Eşyalarını karıştırmaya kalkışmak boşuna olurdu. Özellikle de bildiğim kadarıyla çoğunun sahip olmadığı bir avantaja sahipken. Kaç kişi adama bu kadar yaklaştığını söyleyebilirdi?

Bakışlarımı, altında ışığın titrediği banyo kapısına doğru kaldırdım ve çantamı karıştırıp ruj tüpünü bulmadan önce dudaklarımı yaladım. Ruju dudaklarıma kalın bir şekilde sürdüm ve fazla telkinde bulunmadan kapıya doğru ilerledim, kilitli olmadığını görmek için dikkatlice tokmağı çevirdim. Hafif bir itmeyle kapı açıldı ve ben buharlı alana bakarken akan suyun monoton sesi keskinleşti. Beyaz fayanslar, beyaz porselen ayaklı lavabo ve tuvaletten oluşan sade ama modern dekoruna bakılırsa, çevresinin eskimiş görünümüne uymadığı için bir noktada eklendiği belliydi. Duş, buhardan kalın cam kapıları olan basit bir kutuydu, içinden sadece onun şeklini seçebiliyordum, hafifçe üzerine eğilmişti, kolu hızla hareket ediyordu, yumruğunun acımasız vuruşları kabinde yankılanıyordu. Hafifçe arkasını dönmüş, onu izlediğimi fark etmemiş gibiydi ve o uzun sikin avucunun içinde kaydığını hayal ettiğimde dilim karıncalandı.

Gömleğimin eteklerini başımın üzerinden çekip sütyenimi çıkardım, sonra da külotumu çıkardım. Dikkatli adımlarla yaklaştım ve cam kapıyı kenara kaydırdığımda, ereksiyonunun tüm kapsamıyla karşılaştım. Tanrım. Adam kocaman olmuştu.

Durduğum yerden, asit saldırısı yüzünden mahvolan omzunun ve pazusunun tamamını görebiliyordum. Yeni iyileşmiş derinin ham parlaklığı. Yara izleri. Birçoğu etinin üzerine dağılmıştı. Onu görünce parmaklarım onlara dokunma, ona yapılan zulmü hissetme isteğiyle kaşınmaya başladı. Bunu daha önce de fark etmiştim ama sert ışıkların altında neredeyse göze batıyordu.

Etrafında döndü ve bakışları hemen vücudumdan aşağı kaydı, ifadesindeki takdir güvenimi gıdıkladı ve yukarı doğru geri döndüğünde dudaklarıma perçinlenmiş gibiydi.

Kabine girdim ve kapıyı kaydırarak kapattım, beni de onunla birlikte içeri kapattı. Gözlerim onunkilere kilitlenmişti, dizlerimin üzerine çöktüm ve gözlerimi kısarak

Yüzüme püskürtülen su damlaları.

Aleti hâlâ elindeydi, göğsü inip kalkarak beni dikkatle izliyordu.

Öne doğru eğilip ağlayan ucu yalarken, gözlerinin kapanışını izlerken bakışlarımı ayırmaya zahmet etmedim.

"Lilia..." Sesindeki gerginlik bana kafasının içinde bir savaşın sürdüğünü söylüyordu. "Bunu yapamam."

Parmak ucumu şaftının çıkıntıları üzerinde gezdirdim, derin kan haritası şişmiş sikini besliyordu.

Saçlarımı kavradığında kafatasıma keskin bir acı saplandı. "Lütfen. Tanrı aşkına."

Yine de bu beni durdurmadı. İleri doğru ittim ve dilimi ağır taşaklarının üzerinde gezdirerek onları ağzıma çektim.

Bir tıslama sesi çıkardı, saçlarımı kavrayışı sıkılaştı. "Dur," diye homurdandı, ama durduğumda parmaklarını saçlarımdan çözdü ve avucunu tepeme bastırdı. "Durma. Siktir."

Dudaklarımı sikinin başına sardım ve dilimin şaftındaki dokuları keşfetmesine izin verdim. Hafif bir ruj lekesi ağzımın yolunu işaretliyordu ve o anda yüzümün nasıl görünmüş olabileceğini hayal bile edemiyordum. Çenemi onun genişliğine uyum sağlayacak şekilde esneterek uzun, tutkulu bir emme gerçekleştirdim.

Kaşları gerildi, hırıltılı bir inilti çıkarırken alt dudağını ısırdı. "Siktir, Lilia. Kendini çok iyi hissediyorsun." Övgüsü hislerimi körüklerken, beni yavaş bir tempoda sikiyle besledi. Yolun yaklaşık dörtte birinde, öğürme refleksim devreye girdi ve dizlerimin üzerine daha yükseğe ittim, kendimi ondan daha fazla almak için açtım. "İşte bu kadar. Alabildiğin kadar al. O dudakları becermem gerek."

Dişlerimi üzerinde gezdirmemeye dikkat ederek derisindeki suyu emdim ve ağzıma kolaylıkla girip çıkarken tadını çıkardım.

"Spermlerimi yutacaksın, tamam mı?" Sesine çılgınca bir kenar yapıştı ve onu bir emme patlamasıyla serbest bıraktım ve başımı salladım. Onu tekrar içeri çektim, öncekinden daha sert emdim.

Ellerini iki yana açtı ve sınır tanımayan bir şevkle uzun aletini ağzıma sokarken yüzünde acı dolu bir coşku ifadesi belirdi. Sıkılı dişlerinin arasından bir hırıltı süzüldü, başı geriye atıldı ve boğazındaki gergin teller gerildi. Daha hızlı ve daha hızlı, kalçalarını pompaladı, homurtuları etrafımda yankılandı. "Aferin kızıma," dedi düzensiz ve gergin bir sesle.

O açgözlülükle yağmalarken, tüm vücudum her ateşli dürtüyle sarsıldı. Ellerimi kaslı kalçalarının arkasından sıkı kıçına doğru kaydırdım ve tırnaklarımı ona geçirdim, her geri çekilişinde sıkıldığını hissettim.

İnledi ve nefes nefese kaldı, ben onu yüzüme doğru tutarken kalçaları titriyordu. "Bana o güzel gözlerini göster," diye mırıldandı ve bakışlarımı onunkilere çevirdiğimde başımın arkasını tutarak ağzımı acımasızca sikti. Tekrar tekrar, kalçaları her hamlede esniyordu.

Dudaklarımın kenarlarından salya akıyordu.

Homurtuları acı ve zevk karışımı bir sese dönüştü.

Bir saniye geçmeden sallanmaya başladı ve ılık sıvılar boğazımın arkasına doğru fışkırdı.

Öksürdüm ve öğürdüm ama sikiyle teması hiç kesmedim. Göğsünden kopan rahatlama sesi fayanslara yansırken ve sıcak fıskiyeler ağzıma dolup çenemden aşağı damlarken sikini sıkıca kavradım ve sabit tuttum. Suyu geri yuttum ve başını tekrar yalayarak suyla ıslanmış dölleri emdim.

Beni ayağa kaldırıp fayanslara çarparken zemin inciklerime sürtündü. Beni orada kıstırırken, gözlerinde heyecan, sarhoşluk ve yorgunluk çalkantılı bir fırtına gibi d ö n ü y o r d u .

"Bana ne yapıyorsun?" Alnını omzuma yasladı, vücudu titriyor, göğsü kabarıyordu. "Bana ne yapıyorsun, Lilia?"

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve bacaklarımı beline doladığımda popomu kavrayarak beni yukarı kaldırdı.

Parmak uçlarım boynundan aşağıya, asit yaralarının büzülmüş etinin geçtiği yere doğru süzüldü.

Kendini itti ama kollarımı boynuna dolayarak ona daha sıkı sarıldım.

"Yapma. Lütfen. Özür dilerim."

Bir an hareketsiz kaldı ve sonra dudakları dudaklarıma yapıştı, vücudu beni duş duvarına bastırdı. "Neden buraya geldin? Neden durumu daha da kötüleştirmekte ısrar ediyorsun?"

"Daha da kötüleştirmek mi? Yoksa benim seni istediğim kadar senin de beni istemeni mi?" "Zaten anlaşmıştık. Bu sadece bir geceydi." Gözyaşlarını sildi. Ruj kalıntıları ağzına bulaşmıştı. "Hepsi bu kadar."

"Öyle mi? Gerçekten her şeyin sihirli bir şekilde eski haline döneceğini mi sanıyorsun?"

"Öyle olmalı. Benim işim çok önemli."

Sözlerinin bu kadar acı vermesini istememiştim. Göğsüme yumruk atmış ve nefes alamıyormuşum gibi hissetmek istemiyordum ama o anda tam olarak böyle hissediyordum. Derimin altında sürünmesine izin verdiğim için kendimden nefret ediyordum. Gardımın düşmesine, sefil bir moloz yığınına dönüşmesine izin verdiğim için, parçaları etrafa saçacağını bildiğim için.

Gözyaşlarımı tutarak kurtulmak için kıpırdandım ama tutuşu daha da sıkılaştı. "Bırak beni."

"Hayır. Bu konuda tek kelime etmeyeceğinden emin olana kadar olmaz." "Elbette söylemem *Profesör*. İtibarınız benimle güvende."

"Mesele o değil, Lilia. Aptalca ve duygusal davranmayı bırak. Beni burada tutmak için seni parçalara ayıracaklar. Bunu anlıyor musun? İşimin çok önemli olduğunu söylerken bunu kastediyorum. Benim iyi adımı korumak için seni yoksul bir fahişe gibi gösterecekler."

"Ne olmuş yani? Zaten böyle düşünüyorlar, değil mi? *Sen* düşünmüyor musun?"

Cevap vermedi, sadece orada durdu ve aklından geçen düşüncelere sessizce hırladı.

Bundan pişmanlık duymayı reddettim. Ne derse desin, ne yaparsa yapsın, sonunda her şey nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, gerçek şu ki, bana olağanüstü bir şey hissettirdi. Daha önce kimsenin bana hissettirmediği bir şey. Acı ve özlem pahasına bile olsa. "Bunun senin için ne olduğu umurumda değil. Yine de buna değerdi."

Gözleri yumuşadı ve bir nefes vererek beni tekrar yere indirdi. Nazik bir eliyle başımın üstünden geçti ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Bu gece için pişman değilim." Beni geçip duştan çıktı. Camın arkasından, duvardaki kancalardan birinden bir havlu kapıp kurulanmasını izledim. Havluyu beline sardı ve bana bir kez daha bakarak banyodan çıktı, kapıyı sessiz bir tıkırtıyla kapattı.

Sakın ağlama. Sakın ağlamaya kalkma.

Sanki adamın peşinden koşmuşum, onu organizma ve muhtemelen annem hakkında daha fazla bilgi edinme fırsatı dışında herhangi bir nedenle aramışım gibi değildi. Onu kullanmayı da planlamıştım. Bu da beni aynı derecede boktan yapmaz mıydı?

Okul tribünlerinin altında ve paslanmış arabaların arka koltuklarında oral seks yaptığım bir avuç erkek tarafından hayaletleştirilmekten kurtulmuştum.

Yani bu benim için yeni bir şey değildi, değil mi?

Ama öyleydi. Her şey tamamen yeniydi. Bana hissettirdikleri. Karşılığında hiçbir şey istemeden verdiği şeyler. Kollarının beni sarma hissi ve kulağıma fısıldadığı müstehcen, iç gıcıklayıcı sözler. Hepsi yeniydi. Hepsi çok güzeldi. Ve geçici olsa bile, mükemmeldi.

Sonunda duştan çıktığımda, katlanabilir yatağın kenarına yaslanmış oturuyordu, havlu hala alt yarısına sarılıydı, sigara parmak uçlarından sarkıyordu. Görünüşe göre alevler tarafından büyülenmişti.

Sigarasından bir nefes çekti ve başını arkaya yatırarak yukarı doğru üfledi ve bana bir bakış atmaktan başka bir şey yapmadı.

Havluyu üzerime sararak yatağın diğer tarafına doğru koştum ve kenarına oturdum. "Göğüs boşluğu açmak seni sigaradan soğutmadı mı?" Ortamı yumuşatmaya ve garip sessizliği azaltmaya çalışarak sordum.

"Bunu sık sık yapmıyorum. Sadece gergin olduğumda ya da yoğun bir sikişten sonra sersemlediğimde ve şu anda her ikisini de yaşıyorum."

"Seni gerdim."

"Evet. Ama bu senin hatan değil. Benim suçum." "Neden herhangi birinin suçu olsun ki?"

Homurdandı ve sigarasını ateşe atmak için öne doğru eğildi. "Bu gece başka soru yok." Kolunu yatağın kenarına uzatarak aleve bakmaya devam etti ve ben de karşı taraftaki çarşaflara yerleştim.

"Muhtemelen şu anda benden nefret ediyor olmalısın," dedi, sesi pişmanlıkla lekelenmişti.

"Muhtemelen yapmalıyım. Ama yapmıyorum."

Neşesiz bir kıkırdamayla başını salladı. "İşte, ateşe yenik düşecek olanın güve olduğunu sanıyordum."



Chapter 48

Lilia

Kullandığım çarşafı katlayıp kanepenin üzerine serdim. Zindanı andıran ofis sadece masa lambasıyla aydınlatıldığı için, sabahın geldiğini sadece saatin çan sesi haber veriyordu. Profesör Bramwell bilgisayarında bir şeyler yazıyordu. Arada sırada bana bakması dışında, sabahın büyük bir bölümünde gözlerini bilgisayardan ayırmamıştı. Kanepeyi arkaya katlamama ve tüm yastıkları değiştirmeme yardım etti ama aramızda tek bir kelime bile geçmedi.

Tamamen giyinmiş olarak boğazımı temizledim ve ona döndüm. "Sanırım sınıfta görüşürüz."

"Sınıfta görüşürüz Bayan Vespertine," diye yineledi ve daktilosuna geri döndü.

Sesindeki soğuk, mesafeli ton kalbime saplandı ve kapıya doğru dönerken gözyaşlarımı geri kırptım. *Kes şunu*, diye kendimi azarladım. Ben her zaman bundan daha sert olmuşumdur. Daha güçlüydüm. Okulda bana sahte vaatlerde bulunan oğlanlar vardı, bir yandan da yüzümü sikleriyle dolduruyorlardı ama onlardan uzaklaşmak her zaman kolay olmuştu. Çünkü onlar vermeden almışlardı. Bencilce aldılar ve fetihleriyle dalga geçtiler. *Hiçbiriyle* orgazm olmamıştım, tenlerini tenimde hissetmemiştim ya da önce beni tatmin etmek için dizlerinin üzerine çökmelerini izlememiştim.

Kendimi her ne kadar aksi yönde ikna etmeye çalışsam da, Bramwell farklıydı. Olağanüstü.

Bu da canımı daha çok yaktı.

"Lilia, bekle."

Arkamı dönüp yüzümdeki azabı, yaptıklarının beni nasıl derinden etkilediğini görmesine izin vermeyi reddettim. Onun kolayca yaptığı gibi, içimdeki tüm duyguları söküp atabilmeyi diledim.

Ayak seslerini duyunca, aklım kapıya doğru koşmamı istedi. *Çocukça davranma.*

"Arkanı dön." Sesindeki emir, uymazsam beni memnuniyetle kendi etrafında döndüreceğini söylüyordu, ben de döndüğümde onu orada, ellerini rahatça ceplerine sokmuş halde buldum. "Dün geceyi yakında unutmayacağım. İlk başarımda burada olmanın ne kadar önemli olduğunu anladığını söyle bana."

Sözleri kalbimi zehirli bir bıçak gibi kesti.

İlk başarısı. Dün gecenin benim için bundan daha fazlası olduğunu anlayamayacak kadar cahil miydi? Sadece birkaç saat içinde tüm dünyamı alt üst ettiğini? Yaptığımız şey sonsuza dek hafızama kazınmıştı ve daha önce kaç erkekle birlikte olmuş olursam olayım ya da bugünden sonra kaç erkekle birlikte olursam olayım, o her zaman benim gerçek ilkim olacaktı?

"Anlıyorum."

Çenesi kaydı ve masasına geri dönecekmiş gibi döndü ama adımlarının ortasında durakladı. Hiçbir uyarıda bulunmadan bana doğru ilerledi, ensemden yakaladı ve beni dudaklarına doğru sürükledi. Öpüşü acımasız ve yakıcıydı, elleri tenimde dikenli tel gibiydi ve onu itip aptal oyunlarından ne kadar nefret ettiğimi söylemek istedim. İtiş kakıştan, kedi fare oyunlarından nefret ettiğimi söylemek istedim.

Söyle ona, Lilia! Onun da canını yak!

Ama yapamadım. Çünkü rahatsız edici gerçek şuydu ki, bu beni yaktı. Ben gerçekten aptal bir pervaneydim.

Kargaşanın içinde eridim ve beni daha sıkı çekip boynuma yapıştığında, bıraktım, cahil ve karşılıksız mutluluğun büyük, kabarık bulutlarında süzüldüm. Böylesi daha kolaydı, aptallığa kaymak ve öpücüğünün benim için bir anlamı varmış gibi davranmak. Mazoşist çirkin kafasını kaldırdı, aşk hastası bir aptal gibi onun ilgisini yuttu. Çünkü daha iyisini bilsem bile, bunun bir yalan olduğunu bilsem bile, kendimi çok iyi hissediyordum.

Geri çekildi ve önceki geceden beri ilk kez gözlerinde bir acı titreşimi gördüm. Güzeldi. Bunu çerçevelemek, incelemek istedim, sadece onun içinde de bir şey bıraktığımı bilmek için. Hâlâ derisinin üzerinde süründüğümü hissedebiliyordu.

Gözlerim onunkilere kilitlenmişti, eteğimin kenarına uzandım ve külotumu indirip ayak bileklerimin üzerinden geçirdim. Avucumun içinde toparladım ve pantolonunun cebine, başparmağımın kenarına değen sert uzunluğun yanına soktum. "Külotlar mütevazılar içindir," dedim ve kapıya doğru döndüm.



Chapter 49

Devryck

F*uck!*

Ofisimde volta atıyor, ellerimi saçlarımda gezdiriyordum. Lilia gittiğinden beri saatler geçmişti. Saatlerdir masamda oturmuş, dilimi onun amına sokmak dışında bir şeye odaklanmaya çalışıyordum. Nafileydi. Altımda, içimde sürünüyor, bana sarhoş şehvetini bulaştırıyordu. her saat başı kendi elimi sikmek için durakladım.

Ona karşı olan reddiyem kişisel değildi. Çok fazla yozlaşmış ve tehlikeli kişiyle bağlantım vardı. Öğrencimi becerdiğimi bilmek isteyecek kişiler - sadece skandal için değil, üzerimde tutacakları ağır bir şeye sahip olmak için. Oysa ellerinde hiçbir şey yoktu. Benim hiçbir şeyim yoktu. Ben bir hayduttum, beni içine çekecek kadar anlamlı olan her şeyden tamamen kopmuştum.

Ve ben de tam olarak böyle kalmasını istiyordum.

Ne yazık ki Lilia bu konuda kafamı karıştırıyordu.

Avuçlarımı masaüstüne bastırmış, bilgisayarımın ekranındaki yarım yazılmış rapora bakıyordum. Başarısız bir konsantrasyon çabasıyla aynı cümleyi defalarca yazmıştım. İçimde dizginlenemez bir alev parladı, onu o anda hangi sınıfta olursa olsun dışarı çekme ve beynini sikme dürtüsüyle yandı.

Bunun bir nedeni cinsel dürtülerimi her zaman etkileyen toksindi. Diğer kısmı ise bana ondan önce hiçbir kadının başaramadığı bir şey yapmış olmasıydı: bana gerçekten hissettirmişti. Sadece zihinsel olarak değil.

Fiziksel olarak. Vücudumdaki her sinir onun yumuşak teninin hatırasıyla uğulduyordu. Bütün bir gece dokunmak ve keşfetmek için can atmama neden olan kıvrımlar, kenarlar, dokular ve kusurlar. Saçlarının ateşiyle eşleşen o meydan okuyan gözler ve sadece kanımı kaynatacak kelimelerde değil, aynı zamanda tartışılmaz bir sakso çekme sanatında da ustalaşmış o zeki ağız. O bir büyücüydü. Öyle olmalıydı. O anda içimden akan zehiri başka ne açıklayabilirdi ki? Onu düşünmeden on dakika geçirememek - ya cinsel olarak ya da özlemle. Bedenim onun yasını tuttu. Son birkaç saatimi onun beni terk etmesine izin verdiğim için cezalandırarak geçirmiştim.

Ofisimde böyle. İç çamaşırsız.

Bir esintinin eteğinin ucunu yakalayıp altındaki küçük, güzel kıçından kaldırdığını hayal ettim.

Odaklan. Lütfen. Lanet olası odaklan!

Raporu Lippincott'a ne kadar erken teslim edersem, o kadar çok zaman kazanabilirdim. Ne de olsa toksin mükemmel değildi. Hâlâ birkaç titreme ve vücut ısımı kontrol edememe sorunu yaşıyordum. Ayrıca derimde sürünme hissi de yaratıyordu ki bunu Lilia gittiğinde daha derinden fark etmiştim.

Ve cinsel dürtü.

Aletimi bir yere sokmak için duyduğum sonsuz iştah muhtemelen en kötüsüydü.

Bir şey değil. *Bir şey*. *Onu*.

Tamamen yasaklanmış olması onu daha çok istememe neden oluyordu ve işin kötüsü, onun hayatını mahvetme ya da değiştirme gücüne sahiptim. O, tam da uğruna vicdanımda hâlâ için için yanan zavallı ahlak kurallarını kolayca bir kenara bırakabileceğim türden bir kadındı - güdüsü ve tutkusu güç ve parayla lekelenmemiş bir kadın. Öğrenmeye o kadar açtı ki, arzuladığı her bir kaşık ahlaksızlığı ona yedirecek kişi olmayı arzuluyordum.

Külotu onuncu kez cebimden çıkardım ve beni sarhoş eden o tatlı, sinir bozucu kokuyu içime çektim. Her seferinde olduğu gibi, kasıklarıma vuran acıyla aynı anda sikime doğru bir kan hücumu başladı.

Öfkeyle koltuğuma çöktüm, daha önce defalarca yaptığım gibi kemerimi çözdüm, içimi pençeleyen o doyumsuz canavarı beslemek için kendimi çiğ çiğ ovaladım, çaresiz ve açtım. *İstediğin bu mu? Bunu yaparsam çalışmama izin verecek misin?*

Bir saat sonra dersim vardı, onu orada görmek zorundaydım, ona dokunamayacağımı, koklayamayacağımı ya da hissedemeyeceğimi biliyordum. Bunun acısı kemiklerimi kemiriyordu.

Gilchrist'le onu gerçekten becerdikten sonra birkaç kez yüzleştim ve hiçbir şey hissetmedim. Ne aletimde tek bir seğirme ne de ona tekrar sahip olma arzusu. Lilia farklıydı. Bana fiziksel olarak uzun zamandır hissetmediğim şeyleri hissettirdi - duyularım geri dönmüş olsa bile mümkün olduğunu düşünmediğim bir başarı. Tanıdığım diğer tüm kadınların yüzeysel okşamalarının ötesinde, Lilia'nın dokunuşu etime ve kanıma işlemişti ve şimdi tek arzuladığım buydu.

O, soğuk ve çürüyen bir cesedin üzerindeki güneşin sıcaklığıydı. Bir ömür boyu süren ölümden sonraki ilk nefes.

Onun gibi bir kızla ne yapacağını bilmeyen tecrübesiz bir adama her an aşık olabileceğini bile bile koca bir kampüsü onunla nasıl paylaşabilirdim? Bu düşünce bile onu aşağıdaki hücrelerden birinde tutmak gibi acımasız ve aşağılık planları filizlendirdi. Onu küçük güvelerimden biri gibi kafeslemek.

Kasıklarımın derinliklerinde bir başka acı dalgası zonkluyor, onun bağlanmış ve bağlanmış görüntüsü kafamın içinde tehlikeli küçük periler gibi dans ediyordu. Kendimi hızlı ve sert bir şekilde okşadım, bu saplantılı dürtüleri yenerken etimi cezalandırdım. Ama içimdeki canavar gibi onlar da kök saldı ve zihnimden atamadığım tam bir fanteziye dönüştü. Tatlı, çökmekte olan Lilia'm lezzetli bir yemek gibi önüme serilmişti.

Külotunu yüzüme doğru tuttum, sikimi içine gömdüğümü hayal ederken onu içime çektim. Yüzümde zıplayan o güzel, emilebilir göğüsleri, yüz ifadesinde yazılı acı ve zevk bakışı ve zihin bombaları gibi kafamda yankılanan ipeksi inlemelerinin büyüleyici sesi.

Lilia.

Onun adı göğsümün derinliklerine, ufalanan kemiklerin ve çürümüş etin ötesine saplanmış kirli bir neşterdi. Bir daha asla dokunulmayacağına yemin ettiğim tek organımı deldi ve beni dayanılmaz bir açgözlülükle enfekte etti.

Bunun acısını istedim. İmkansızlığı. Onu kendim için talep etmenin mutlak coşkusunu. Ve onun ne kadar cazip hale geldiğinin trajik gerçekliği burada saklıydı - eğer onu becermek cehennemde sonsuzluk anlamına geliyorsa, lanetlenmeyi lanet olası bir gülümsemeyle karşılardım.

Doruk noktası içimin derinliklerinde kendini gösterirken vücudum sertleşti ve aletimin başından sperm şeritleri fışkırırken onun adını haykırdım.

el.

Tükenmiş ve güçsüz bir halde, diğer tüm boşalmaları yakalamış olan havluya uzandım ve kaygan elimi daha önceki ıslak noktalara sildim. İnkâr edemezdim - her biri beni tatminle ürpertmişti, ama lanet bir havluyu dölle ıslatmaktan başka bir şey yapmaya umutsuzca ihtiyacım vardı. Temiz elimi yüzüme sürerek rahat bir nefes aldım ve sikimin sarkık halini fark ettim. Raporuma kaldığım yerden devam etmek için öne doğru eğildiğimde, Lilia'nın önümde diz çöktüğü bir anı aklımdan geçti.

Hayır, hayır, hayır!

Sikime kan hücum etti, kaslarım yeni bir uyarılmayla sertleşti ve dehşet içinde aşağıya baktığımda doymak bilmez canavarın yine hazır olda beklediğini gördüm.

Bu ne lan!

Toksinden mi yoksa gitmeden önce aklımı çelmeyi başaran ateşli bir kızıldan mı kaynaklandığını anlayamadım. Pantolonuma geri sokmak için el yordamıyla masamdan kalktım.

Artık yok.

S Gilchrist'in ofisinin kapısını çaldım. Onun onayıyla ofise girdim, bir elim cebimdeydi ve telefonumun kayıt düğmesine kurnazca bastım.

"Devryck, ne hoş bir sürpriz. Otursana." Sandalyelerden birini işaret etti ve bakışları kasıklarıma takıldı. Muhtemelen bunun kendisi için olduğunu düşünmüştü.

"Anladığım kadarıyla öğrencilerimden birini kopya çekmekle suçlamış ve ona saçma sapan notlar vermişsiniz."

Bakışlarını aletimden ayırarak alay etti. "Özür dilerim. Buraya bunun için mi geldin? Öğrencini savunmak için mi?" Cevap verme zahmetine girmeyince omuzlarını geriye attı. "O benim de öğrencim ve kompozisyon sorularına tutarlı yanıtlar veremedi."

"Yanıtlarını okudum ve sadece tutarlı değil, aynı zamanda doğruydular. Hile suçlamasına gelince, ikimiz de biliyoruz ki Bayan Vespertine

ölü bir opossumu kandırmakta Spencer Lippincott'tan daha başarılı olur."

"Spencer çok iyi bir-"

"Çok az zamanım var," diyerek sözünü kestim, aletim her geçen saniye daha da sarkıyordu. "Öyleyse, bunun ne olduğunun köküne inelim. Seni reddettim. Kızgınsın."

Belirgin bir rahatsızlıkla yer değiştirirken gözlerinde inanılmaz bir ifade belirdi. "Ne cüretle kendini bu meselenin içine sokarsın?"

"Bana kızgın değil misin?"

Bakışları benimkilere kaydı ve konuşacakmış gibi ağzını açıp tekrar yer değiştirdi. "Elbette öyleyim. Yaralıyım."

"Ve hıncınızı, gazabınızı hak etmeyen bir öğrenciden çıkarıyorsunuz."

"İkinizi de görüyorum. Bu garip bir ilişki."

"Kıskanç gözlerle bakıyorsunuz," dedim kesin bir ifadeyle. "Bayan Vespertine ile benim aramda hiçbir ilişki yok." Yalanın bu kadar kolay ortaya çıkmasından ben bile etkilenmiştim. Aramızda bir şeyler *vardı*, sadece ne olduğunu bilmiyordum. "Onu duygusal bir kum torbası olarak kullanmayı bırak."

Manikürsüz parmağını masaüstüne vurdu ve yüzümdeki mutlak ilgisizlik ifadesine baktı. "Peki. İlk değerlendirme ve gözlemlerimin arkasında dursam da, sizin iyiliğiniz için Bayan Vespertine'in test puanını tekrar gözden geçireceğim ve bir şartla suçlamadan vazgeçeceğim."

Nefesimi tutarak bunu söylemesini bekledim.

"Benimle yemeğe çık."

Bingo. Tam olarak aradığım şey. "Hayır."

"Hayır mı?" Bir kahkaha attı. "O zaman kendine bir iyilik yap Devryck ve seni ilgilendirmeyen konulardan uzak dur. Yoksa hile dışında başka suçlamaları da rapor etmek zorunda kalacağım." Kaşlarını kaldırarak kollarını kavuşturdu. "Bayan Vespertine ile olan garip etkileşimlerin gibi."

"Yönetimi Bayan Vespertine'e ulaşmaya ve herhangi bir uygunsuz davranışını sorgulamaya davet ediyorum. Kendisiyle olan etkileşimlerim onurlu ve profesyonel olmaktan öteye gitmedi." Bununla ruhum neredeyse solacaktı.

"Belki de. Ama daha önce böyle bir davranışla suçlanan bir adama kim inanır ki?"

"Aynı şekilde, saygın bir profesörün kıskançlık yüzünden boktan notlar vermeyi seçeceğine kim inanır?" Kayda devam ettiğini göstermek için telefonumu cebimden çıkardım ve durdur tuşuna bastım.

gözleri yuvalarından fırlayacak gibi olduğunda güldü. "Benimle taşak geçme Loretta. Ve işime karışma, yoksa yönetimin her üyesinin *ve avukatımın* bunun bir kopyasını almasını sağlarım."



Chapter 50

Lilia

Bana bakmayı reddetti.

Profesör Bramwell koyu renk kot pantolonu ve beyaz düğmeli gömleğiyle konferans salonunun önünde durmuş, Leishmania'daki kemotaktik davranışı anlatıyordu - aniden umursamadığım bir konu - bana tek bir bakış bile atmadı. Birkaç kez ensesini ovuşturmasaydı, çenesini ovuşturmasaydı ve hatta bir noktada gömleğinin bir düğmesini gevşetmeseydi, önümde oturan kızın gözünden kaçmayan bu durum beni hayal kırıklığına uğratacaktı. "*Evet Baba Ölüm*" başlığıyla bir fotoğrafını çekmiş ve pantolonunun önünü yakınlaştırarak şişkinliğini belirgin bir şekilde ortaya çıkarmıştı.

Sertleşmek.

Koltuğumda kıpırdandım, içimdeki küstah çocuk onun sırtını tekmelemek istiyordu. Hem *de sertçe*. Gerçi adam vücudunun her gözeneğinden seks ve ham erkeklik sızarken bu onun suçu değildi. Onu görmek bile ter ve kas görüntülerini canlandırıyor, iyi bilenmiş bir makine gibi hareket ediyordu. Bu durum karşısında irkildim ve bacaklarımı çaprazlamama neden olan içimi kemiren düşünceden kurtulmak için arkamı döndüm.

Lanet olsun ona.

Amfiden çıkarken, sadece birkaç dakika ilgisini çekebilmek için milyonlarca soru sormak üzere bekleyen kızların oluşturduğu sıraya gözlerimi devirirken, arkamdan gelen bakışlarının odaklanmış izini yakaladım. O andan itibaren her şey böyle olacaktı. Çalıntı bakışlar ve garip sessizlikler. Bundan nefret ediyordum,

Aramızdaki bu dinamik. Sadece birkaç saat olmuştu ve tenim şimdiden onun sert ellerinin hissini, dudaklarının yumuşak okşayışını özlüyordu.

Günümün geri kalanında akılsızca hareket ettim. Kas hafızası. Dizüstü bilgisayarımı açıyor, notlarımı alıyor, tekrar paketliyor, bir sonraki derse gidiyor, yemek yiyordum. Tüm bunlar olurken aklım Profesör Bramwell ve bir gece önce yaptıklarımızdaydı.

Uzun ve sıcak bir duşta, alnımı fayanslara bastırdım ve umutsuzca kendi parmaklarımla bu hisleri yeniden yaratmaya çalıştım. Suyun gıdıklayıcılığı, sıcaklık ya da vücudumun kayganlığı bile ağzıyla uyandırdığı göbek kıvırıcı heyecanı taklit edemiyordu. Açlıktan ölmek üzere olan ve asla doymayan bir canavar gibiydim. Ondan sonraki her şey vasat olacaktı.

O haklıydı. Beni kesinlikle mahvetmişti. Beni en karanlık sırlarıma kadar parçalamış, kendine uydurmak için değiştirmiş ve şekillendirmiş ve beni tamamen başka bir şey olarak tekrar dikmişti.

Nasıl bir aptala dönüştüğümün farkında bile değildim. Buğulu banyo aynasında kendime bakarken başımı salladım. "Ne halt ediyorsun sen?" diye fısıldadım.

Bunu aşmak zorundaydım. Onu unutmalıydım. Sadece bir geceydi. Asla unutamayacağım bir gece. Ve daha fazlası değil.



Chapter 51

Lilia

I kafamı boşaltmam gerekiyordu.

Koşmak benim için her zaman bir stres atma kaynağı olmuştu ve uyuyamadığım için kampüsün etrafında bir koşunun stresimi azaltabileceğine karar verdim.

kafamdaki düşünceler karmaşası.

Dracadia sweatshirt'ümü ve siyah şortumu giydim, biber gazımı aldım ve sabahın erken saatlerinde loş ışıkta dışarı çıktım. Şafağın sökmesine daha kırk beş dakika vardı ve kampüsü huzurlu bir sakinlik kaplamıştı. En son koşuya çıkmayalı birkaç hafta olmuştu ve delicesine yoğun programım yüzünden yumuşayan kaslarımı çalıştırmak iyi hissettirdi.

Dönemin başında Devryck'in koşu programını öğrenmiştim. Gözlemlediğim kadarıyla bir saatten önce yola çıkmayacaktı, bu da onunla karşılaşmamamın muhtemelen güvenli olduğu anlamına geliyordu ve kulaklıkları takarak, birkaç koşucunun ben geçerken el salladığı yurtlar boyunca uzanan patikaya girdim. Antrenman yaparken sahada giydiklerini gördüğüm Dracadia ısınma kıyafetlerine bakılırsa çoğu atletti. Çalma listem rap ve alternatif müziklerin çılgın bir karışımıydı, arada bir pop şarkıları da çalıyordum.

Yine de Profesör Bramwell ile geçirdiğim gecenin yasaklanmış anıları düzensiz flaşlar halinde geldi.

Yoğun bakışları. Elleri üzerimde. Yüzü bacaklarımın arasında.

Koşu ayakkabılarım betonu döverken hızımı artırdım, atkuyruğum yüzüme dolanıyordu. Rawlings akademik kanadının etrafında koşturdum.

Sigma Phi Evi'ne doğru küçük tepeyi tırmanırken, sanki bu düşünceler beni kovalıyordu.

Daha fazla görüntü geldi.

Dudakları benimkinde. Yumruğu saçlarımda. Avuç içi boğazımı kelepçeliyor.

Nabzım yükseldikçe ağzımdan buğular çıkıyordu ve bacaklarımdan daha fazla hız alıyordum.

Parmaklar içimde. Kirli, fısıltılı kelimeler. Kirli düşünceler. Çenemi sıyıran dişler.

Daha da sert koştum, nefeslerim düzensizleşti, kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Artık koşmuyor, kampüs boyunca depar atıyordum, kaslarım eforla zayıflıyordu. Serin hava ciğerlerimde yoğunlaştı ve tempomu tempolu bir yürüyüşe düşürdüm, nefes almak için çırpındım. Gözlerimi sıkarak onun görüntülerini kendimden uzaklaştırmaya çalıştım, çünkü bunun işe yaramayacağını biliyordum. O benim profesörümdü. Notumu ve hatta belki de bursumu etkileyecek güce sahipti. Bunu kaybetmeyi göze alamazdım. Dracadia'dan ayrılmayı göze alamazdım.

Kulaklıklarımdan birini çıkararak durdum, avuç içlerimi kalçalarımın üst kısmına dayadım ve nefes aldım. Yeterince oksijen aldıktan sonra ayağa kalktım, kampüsün etrafında bir tur daha atmaya hazırlanıyordum ki, uzaktan Profesör Bramwell'in gri eşofman altı ve kaslı kollarını vurgulayan siyah kas gömleğiyle Prythe r Hall'un köşesini döndüğünü gördüm.

Oh, kahretsin.

Saatime baktığımda, onun koşuya çıkmasına daha otuz dakika olduğunu gördüm. *Ne oluyor be!*

Topuğumun üzerinde dönerek onun önüne atıldım.

Dehşet içinde bana yetişti ve yanıma geldi. Kulağındaki siyah kulaklıklardan birini çıkardı. "Ne yapıyorsunuz Bayan Vespertine?"

"Neye benziyor?" Yüzüm utançtan yanarken önünden koşarak geçtim. Tanrım, adam muhtemelen onu takip etmeye çalıştığımı falan düşünüyordu. Bir kez daha beni yakaladı ve kolumdan tutarak ikimizi de yavaşça durdurdu.

"Dışarısı çok karanlık," dedi, öfkeli sesi koşudan sadece hafifçe etkilenmişti. "Tek başına koşmamalısın."

"*Bugün hariç her sabah tam olarak aynı saatte* sizinle karşılaşmaktan *kaçınmaya* çalışıyordum, *Bay Jogs*."

"Daha sonra önemli bir yönetim kurulu toplantım var ve koşumu ertelemek zorunda kaldım. Yani benimle karşılaşmamak için kendini riske mi attın?"

"Bana bakmıyorsun bile. Şimdi birden umursamaya mı başladın?" Başımı sallayarak yatakhaneme doğru döndüm ama kolumu sıkıca kavradığını hissettim.

"Ne istiyorsun, Lilia? Çekiciliğimi ilan etmemi ve seni öğrencilerin ve yönetimin önünde becermemi mi? Herkesin sana ne kadar takıntılı olduğumu, sen gittiğinden beri aletimi ovuşturduğumu bilmesini mi? Belki de bu öğleden sonra yarım yamalak bir rapor için kuruldan özür dilemeliyim, çünkü raporu yazarken tek düşünebildiğim öğrencimin amcığıydı." Ellerini saçlarında gezdirerek önümde volta atmaya başladı. "Hayır, şu anda sana bakamam çünkü sana dokunmak için tüylerim diken diken oluyor." Bacaklarımı işaret ederken yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirdi. "Ve eğer bir saniyeliğine bile olsa, o küçücük şortunla, gece yarısı atıştırması gibi görünerek karanlıkta koşmana izin vereceğimi düşünüyorsan, ne kadar hıyar olabileceğimi fena halde hafife almışsın demektir."

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Orada durmuş, onun öfke ve hayal kırıklığıyla adım atışını izlerken kelimenin tam anlamıyla nutkum tutulmuştu. Benim yüzümden. Yaptığımız şey yüzünden.

"Özür dilerim. Ben de seni düşünmeyi bırakmadım."

İki koşucu yaklaştı ve boğazını temizledi, onlar geçerken aramıza biraz mesafe koymak istercesine arkasını döndü.

Tepenin ardında gözden kaybolduklarında bana döndü ve bir elini yüzünde gezdirdi. "Buna sadece muhteşem bir gece diyelim. Umarım sana her baktığımda hissettiğim aynı amansız özlem, öfke ve acıyla hatırlarsın. Sana sahip olamayacağımı bilmek çok acı veriyor Lilia. Bu açıdan kaybediyorum. Ama tüm bunların trajik gerçekliği de bu. O gece yaptıklarımız tekrarlanamaz. Anladın mı?"

"Evet. Anlıyorum." Beni ne kadar rahatsız etse de anlıyordum.

Hızlıca başını salladı, beni tekrar patikaya yönlendirdi ve peşimden geldi. Arkamda belli bir mesafede koşarken beni izliyordu. Kampüsün etrafında bir tur daha atmak yerine doğruca yatakhaneme yöneldim.

(Jayda'dan bir mesaj geldi.

Henry Michael Fuller'a merhaba deyin.

Ardından bir fotoğraf geldi, bir kolun kıvrımında tutulan küçük bir kundak. O anda gülümsemek ne kadar acı verse de mesaja cevap verdim:

AMAN TANRIM. O mükemmel. Nasıl hissediyorsun?

Yorgun. Bu bebek her saat yiyor. Göğüslerim kürdana asılmış iki kaya gibi hissediyorum.

Kulağa acı verici geliyor.

Tahmin bile edemezsin. Ama şu anda annelik hakkında konuşmak istemiyorum. Beni akademiye götür. Neyin var senin?

Dudağımı ısırdım, ona Bramwell'den bahsedip bahsetmemeyi tartışıyordum. Onu tanıyor ya da onunla tanışacak gibi değildi.

Sanırım batırdım.

Nasıl?

Cevabı nasıl çerçeveleyeceğimi düşünürken aklım karıştı.

Profesörünü siktin mi?

Jayda'ya bırak.

Sikişmeyi tanımla. Bir daha düşündüm de, yapma. Onunla takıldım. Ama o kadar ileri gidemedik.

Bekle, bu mesaj için bir konuşma değil.

Bir dakika geçmeden telefonum çaldı ve açtım.

"Oooh, Lilia." Alçak sesle konuştu, belli ki bebeği uyandırmak istemiyordu.

"Biliyorum. Bu çok kötü."

"Öyle miydi? Yoksa *iyi miydi*?"

Gözlerimi kapatarak acı dolu bir iç geçirdim ve başını kalçalarımın arasında gördüğümde bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım.

"Seksi mi? Büyük bir aleti var mı?" diye fısıldadı telefonda. "Hadi, detaylara ihtiyacım var."

"Gerçekten mi?"

"Tekrar sikilmeden önce beş lanet haftam daha var. Şu an senin üzerinden vekaleten yaşıyorum. Lütfen."

Gülümsememi engellemeye çalışarak inledim. "Evet, ve evet."

Heyecanla bir ses çıkardı, hemen ardından bebeği zıplatıyormuş gibi kırık bir "*Şşşt*" sesi geldi. Bir an sessizlik oldu ve fısıldadı, "Bütün bu iğrençlikler nerede oldu? Ofisinde mi?"

"Evet."

"Mmmmm. Siz şimdi gizli bir yasak şey misiniz?"

"Biz hiçbir şey değiliz." Bunu yüksek sesle söylediğim için dilimde oluşan hayal kırıklığının acı tadından nefret ediyordum. Daha birkaç hafta önce tüm erkeklerden uzak durmaya yemin etmiş, derslerime odaklanmaya karar vermiştim ve şimdi huysuz profesörümün peşinden koşuyordum.

"Takılma geçmişi var mı?"

"Hayır. Onu başka bir öğrenciye bakarken bile görmedim."

Ardından gelen duyarsız kıkırdama kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Bunda komik olan ne?"

"O seni aşmadı, Lilia. Güven bana." Bebek arka planda ağlıyordu. "Kahretsin. Gitmem gerek. Yine acıktım. Bana bir fotoğraf göndermeyi unutma."

"Fotoğrafım yok."

"Bir tane al." Telefon çalmadan önce itiraz etmemi bile beklemedi.

I Sabah onunla yaptığım konuşmadan sonra o akşam laboratuarına biraz daha muhafazakâr bir kıyafetle geldim. Bacaklarımı tırmalayan bir kazak ve kot pantolon. Ellerimizin her fırçalanışı,

ve o irkildi. Her bakışımda kaşlarını çatarak başka tarafa baktı. Sanki son karşılaşmamızdan bu yana bana karşı daha da öfkelenmiş gibiydi.

Agarı otoklavda sterilize etmeye giderken, cam kubbenin yanında durdum ve Achilles ile Patroclus'un uçları birbirine bağlı kanatlarını şiddetle çırptıklarını fark ettim. Çiftleşiyorlardı. Akhilleus gevşedi ve neredeyse tökezleyerek uzaklaşacakmış gibi göründü, Patroklos tekrar döndü, kanatlarını o kadar hızlı ve çılgınca çırpıyordu ki camdan yumuşak bir uğultu duyabiliyordum. "Tanrım," diye mırıldandım. "Birileri azmış."

Otopsi odasında önlüğümü asarken Profesör Bramwell kapıdan içeri girdi, yüzünde katıksız bir sefalet ifadesi vardı.

"Lilia..." Burnundan sertçe nefes verdi, sanki adımın duyulması bile ona keder veriyormuş gibiydi. "Bu anlaşma artık uygulanabilir değil."

Kalbim sönen bir balon gibi soldu. "Ne? Ne demek istiyorsun?"

"Yani, gitmene izin vermek zorundayım. İstersen Doktor Friedman'la konuşup mikro laboratuvarında çalışmanı sağlayabilirim."

"Doktor Friedman ile çalışmak istemiyorum. Burada çalışmak istiyorum! Sizinle çalışmak istiyorum! Bu projede. Bu benim için çok önemli." Gözlerinde mizah ya da en ufak bir şüphe aradım ama orada yanan çelik gibi bir kararlılıktan başka bir şey bulamadım.

"Bu işe yaramayacak."

"Neden? Aramızda olanlar yüzünden mi?"

Sanki bu konudan bahsetmek bile onu yaralamış gibi yüzünü buruşturdu.

"Bu işe ihtiyacım var. Paraya ihtiyacım var. Lütfen, sana yalvarıyorum." Tanrım, Gilchrist gibi konuştum.

"Bu benim hatam. Uzak durmalıydım. Uzak durmak benim sorumluluğumdaydı ama durmadım. Ve şimdi ..." Dişlerini sıkarken çenesindeki bir kas seğirdi. "Bu işe yaramayacak."

"Kız kardeşim... okuldan atılacak. Sana yalvarıyorum, Devryck. Aramızda hiçbir şey olmamalı. Anlıyorum. Ben de sorumsuzca davrandım. Pervasızca. İtmemeliydim. Lütfen. Lütfen kalmama izin verin. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Bana bir zarf uzattı, muhtemelen çalıştığım birkaç gün için kazandığım ücretin çekiydi. "Git, Lilia. Ve yarın geri gelme."

"Lütfen, Devryck." Sesimdeki acınası ton beni hasta ediyordu, kontrolün bende olduğunu hissetmekten tamamen çaresiz hissetmeye ne kadar çabuk geçmiştim ve dizginlerin bu adamın elinde olmasından nefret ediyordum. Ne olursa olsun kontrol hep onda olacaktı, çünkü profesör ve öğrenci arasındaki dinamik buydu. Beni laboratuvarından kovmak için iyi bir nedeni olması gerekmiyordu. Bana rüşvet vermişti ve şimdi bu anlaşmayı kötü bir mide ekşimesi vakası gibi çözmeye çalışıyordu. "Lütfen bunu yapmayın."

Gitmek için döndüğünde gözyaşlarımla mücadele ettim.

Fazladan para kazanma seçenekleri parmaklarımın arasından su gibi akıp gitmişti. Kampüsteki işler kazandığımın yarısını veriyordu.

onun için çalışıyor.

Yanaklarım, hissetmeme izin vermeyeceğime yemin ettiğim utançla ısındı. Profesörümle umursamaz bir an yaşadığım için kız kardeşimin kendini güvende hissettiği tek yerden kovulacağını ve Conner's'da onu bekleyen cehenneme atılacağını fark ettim.

Benim hatamdı.

Hepsi benim hatamdı.

Totübüs yurdumun önüne yanaştı ve ben de vücudum stresten bitkin düşmüş bir halde dışarı çıktım. Öğrencilerin gülüp televizyon izlediği ortak alandan geçerek üçüncü kata çıktım. Bir kez

İçeride, kapıyı kapatmak için sırtımı kapıya dayadım ve yere kaydım.

Gözyaşları sonunda serbest kaldı.

Eve dönerken, videomun sitede tekrar görünmesinden korkarak almaya korktuğum parayı talep etmek için porno sitesine tekrar girmeyi düşündüm. O noktada saygınlığın bir önemi var mıydı? Hesabımda on dolar vardı. Kazandığım paralar bana birkaç yüz, hafızam beni yanıltmıyorsa neredeyse bin dolar daha kazandıracaktı. Devryck'ten gelen zarfın mührünü açtım ve içinden çeki çıkardım.

Beş bin dolar.

Nakit olarak düzenlenmiş kişisel bir çek.

Boğazım daraldı, hava ciğerlerime hapsoldu ve o anda yerde oturuyor olduğum için mutluydum çünkü muhtemelen bayılacaktım.

Beş bin.

Gözlerimin oyun oynayıp oynamadığını merak ederek gözlerimi iki kez kırptım. Miktar çoğunlukla okunaksız bir yazıyla yazılmıştı, ama kesinlikle *bini* seçebiliyordum. Yüz değil. Beş bin dolar. Hayatım boyunca bir kerede hiç bu kadar çok param olmamıştı. Conner'ın payı da dahil olmak üzere Noel'e kadar tüm okul masraflarını karşılayacaktı, yani haftada yüz dolarlık bir işe girmek zorunda kalsam bile, o zamana kadar iki ay önde olacak kadar param olacaktı.

Dur, diye azarladım. *Hemen dur.*

Her ne kadar tüm bunların heyecanına kapılmak istesem de, gerçekliğin ağırlığı üzerime çöktü. Bunu ondan kabul edemezdim. Asil bir jest olsa da, parayı kabul etmem yanlış olurdu. Bunu hak etmemiştim.

Bu da aklıma başka bir düşünceyi getirdi: Sessiz kalmam için bana ödeme yapma şekli bu muydu?

Bu daha da kötü olurdu. Bir yanım laboratuvara, ofisine geri dönmek ve vicdan sahibi, güçlü ve bağımsız bir kadının yapacağı gibi çeki suratına fırlatmak istiyordu. Diğer yanım ise uyumaya karar verdi.

Belki ona geri ödemek için bir anlaşma yapabilirim. Kimi kandırıyordum ki?

Bu miktar için on yıl ya da daha fazla zaman gerekirdi. Belki de uykudayken bunun işe yaraması için bir plan yapardım, çünkü gerçekten ihtiyacım varken bunu onun yüzüne vurmak gibi aceleci ve duygusal bir şey yapmak istemediğimden emindim.



Chapter 52

Lilia

Tiki gün geçti.

Gece Yarısı Laboratuvarı'nda oturup Profesör Bramwell'in gelip gelmeyeceğini beklerken dizim durmadan zıplıyordu. O sabah ya da planlanan son derste derse girmemiş, yokluğunda dersi yönetmesi için Ross'u bırakmıştı.

Dudaklarımı kemiriyordum, öğrenciler içeri girip derse girerken endişem artıyordu.

koltuklarına.

Çek yatağımın altında, biblo kutumda saklı kaldı. En azından Bramwell'le konuşana kadar onu nakde çevirmeyi reddettim. Ne yazık ki, ona geri ödeme yapmak için beni Bee'nin gerisine düşürmeyecek bir plan bulamamıştım. Paranın bir rüşvet olabileceği ihtimali düşüncelerimi kemiriyordu ve yine içimdeki inatçı aptal parayı yüzüne fırlatıp defolup gitmesini söylemek istiyordu.

Beş parasız olmanın en boktan yanı da buydu zaten. Gurur sürekli solan bir idealdi.

Spencer aceleyle sırasına doğru yürüdü, gözleri sanki günlerdir uyumamış gibi koyu halkalarla çevriliydi. Dersten sonra ara sokaktaki o günden beri onu ilk kez görüyordum. Adam alem yapmış gibi görünüyordu.

Ross sınıfın önünde durmuş, notlarını açıyordu ve Devryck'i görebileceğime dair içimdeki umut kırıntısı büzüştü. İki gün boyunca kendimi bunun yanlış olduğuna ikna etmiştim. Parayı hak etmediğime. Yapılacak en doğru şeyin çeki kibarca iade etmek ve nezaketi için ona teşekkür etmek olduğuna.

Sonra da vereceği yanıtı hayal ettim; bana aptal diyor ve paramı bozdurmam için beni kızdıracak hakaretler savuruyordu.

Neredeydi o?

Onunla konuşmam gerekiyordu.

Tam hayal kırıklığı yaratan bir derse daha hazırlanırken, şeytanın ta kendisi kapıdan içeri girdi ve onu gördüğümde göğsümde dörtnala koşan kalbime lanet olsun. Kot pantolonu ve siyah gömleğiyle laboratuvardan geçerken, görünmeye hiç hakkı olmadığı kadar iyi görünüyordu. Cildi parlıyordu, gözlerinde her zaman taktığı koyu halkalar yoktu. İyi görünüyordu. Hem de çok iyi.

Tüm larvaların çok sevdikleri noxberries üzerinde çimlendiği tezgahımın yanındaki tankta durdu ve güvenilir pensiyle meyveleri kopardı ve bir örnek kavanozuna koydu.

Bir şey söyle!

Dolu bir sınıfta onun dikkatini çekebileceğimi düşününce dudaklarım kurudu. "Profesör?" Sesimin uysal tonu zorlukla taşındı ve yanaklarım ona tekrar seslenmek zorunda kalacağım ihtimaliyle kızardı.

"Evet, Bayan Vespertine?" Arkasını dönmeye zahmet etmedi, larvaları toplama işine devam etti.

Tabii ki o zaman sınıf sessizleşmişti. Elbette öyle oldu.

"Sizinle biraz konuşabilir miyim?"

"Ne ile ilgili?"

Benimle dalga mı geçiyorsun? Cesur davranıp bana yazdığı çek hakkında onunla konuşmak istediğimi söylemeliydim.

Yine de bu onu kızdırabilirdi. "Notumla

ilgili," diye yalan söyledim.

"Bu tür konuları görüşmek için çalışma saatlerim var, Bayan Vespertine. Sizi sizin için en uygun zamanı ayarlamaya davet ediyorum."

Bundan nefret ediyordum. Zamanı tersine çevirip eskisinden daha kötü olan bu tuhaf dinamiğe girmiş olmaktan nefret ediyordum.

"Yine de acil bir durum. Gerçekten birkaç dakikanızı ayırmanızı rica

ediyorum." "Korkarım şu anda bu mümkün değil. Çok meşgulüm."

Başka öğrencilerle dolu bir sınıfta olmasaydık, ona adıyla seslenirdim. Onu soğuk ve mesafeli tavrından kurtarırdım.

Ross nihayet dersine başladı; zihin kontrolü üzerine canlı bir konu olan bu ders diğer öğrencilerin de ilgisini çekti.

"Yarın boş yeriniz var mı acaba?" Sesim, öğrenciler sessiz tartışmalar yaparken çıkan seslerin gürültüsünü zorlukla bastırdı.

"Korkarım bütün hafta doluyum." Cam kavanozu havaya kaldırıp içindeki çilek kümesini incelerken kavanozdan mor ışık süzülüyordu. "Gelecek hafta boş bir yer bulabilirsiniz."

Rezervasyon mu? Neyle? Onunla flört etmek için ellerinde soru listeleriyle gelen hayran kızlarıyla mı?

"Tamam." Çığlık atmak istedim. "Sorun değil. Ross'tan özel bir randevu alabileceğime eminim."

Bunun üzerine, yüz ifadesine kazınmış kesinlikle ölümcül bir bakışla nihayet arkasını döndü. "Yarın, Bayan Vespertine. Dersten sonra." Ses tonundaki öfke, adamın yüzüme karşı asla itiraf etmeyeceği bir şeyi söylüyordu.

Kıskanmıştı.

Ve kahretsin, bunun düşüncesi benim çarpık küçük kalbimi şarkı söyletti.

Gece yarısı laboratuvarından ayrılırken, koridorun karşısındaki diğer laboratuvarlardan birinde, Briceson'ın bir bankta oturup bilgisayarında hararetle bir şeyler yazdığı bir ışık gördüm. Merakla gruptan ayrılıp otobüse doğru ilerledi ve kendisi dışında herkes için boş olan odaya girdi. "Hey."

Bilgisayarından başını kaldırdı ve gülümsedi. "Hey, ne haber?" "Gece yarısı burada yağ yakıyor musun, yoksa ne?"

"Evet. Yarına yetiştirmem gereken bir araştırma projem var." "O zaman seni rahatsız etmemeliyim."

"Hayır, sorun değil. Biraz ara verebilirim." Karşısındaki taburelerden birini işaret etti.

Yatakhaneme geri yürümek zorunda kalacaktım ama bunu ilk kez yapmıyordum. Kuş maskeli adamın bir halüsinasyondan başka bir şey olmadığını bildiğimden beri onu pek görmüyordum. Ya da onu aramayı bırakmıştım.

"Peki, konu ne?" Bankın üzerindeki notlarına bakarak sordum.

"Aslında bu konuda gerçekten heyecanlıyım. Black Rock'a aşinasınız, değil mi?"

"Şehirdeki eczacı dükkanlarında satılanlar gibi mi? Evet."

"Kimya bölümü aslında kayada bulunan ve casteyon adı verilen yeni keşfedilmiş bir metalin kataloglanması üzerinde çalışıyor."

"Vay canına. Bu kayayı bulmanın oldukça zor olduğunu sanıyordum. Yerlilerden biri bana hasat etmenin tehlikeli olduğunu söyledi."

"Kesinlikle bir zamanlar olduğu kadar bol değil. Yüzyıllar önce havza dengesizleşerek büyük bir yarık oluşturdu ve adanın bir kısmı okyanusa gömüldü," dedi elleriyle yaptığı bir hareketle, projesinin heyecanı açıklamasına yansıyordu ve bu bana Bramwell'i düşündürdü. Briceson, "Kemik Koyu'na da bu şekilde ulaştık," diye gevezelik etti. "Kaya yarıldı ve şimdi Dracadia çevresindeki en derin inişlerden birini oluşturuyor. Aslında oldukça ürkütücü. Sığlık yaklaşık beş metre derinliğinde ve sonra *bum*, çeyrek millik dikey bir düşüş. Sualtı mağaralarının içinde en yoğun siyah kayayı bulacağınız yer burasıdır, ancak Bone Körfezi'nin her yerinde, kıyıdaki çakıllarda bulunur. Aslında biz de öyle bulduk. Küçük taşları yiyen martıların ve kuzgunların midelerinde."

Annemin kuşlarına bakarken dişleri olmadığını ve sindirim sırasında yiyecekleri öğütmek için gastrolit denen küçük taşları kullandıklarını biliyordum. Adanın tarihi hakkında okuduğum kitaplardan birinde g ö r d ü ğ ü m bir çizimi aklıma getirdi. Cu'unotchke kabilesinin bir üyesine ait olan siyah taş dişli kafatası. Aynı taş olabilir miydi? "Bu büyüleyici. Yepyeni bir metal mi? Bu tüm periyodik tabloyu değiştirmeyecek mi?"

"Evet, öyle. Bunun gerçekten yeni olduğunu ve keşif kriterlerini karşıladığını doğrulamamız, ardından Uluslararası Saf ve Uygulamalı Kimya Birliği'ne sunmamız gerekiyor. Yine de oldukça havalı. Sadece bu makale için kendimi toparlamam gerekiyor. Ama... sanırım bu gecelik bu kadar yeter. Seninle yurduna kadar yürüyebilir miyim?"

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Israr ediyorum. Burası Covington değil ama yine de dikkatli olmalısın. İkişer ikişer yürümek daha iyi."

"Peki tek başına geri dönmek zorunda kaldığında ne olacak?"

Bir kahkaha attı ve omuz silkti. "Benim yatakhanem seninkinden çok uzakta değil.

Bir kamera ve bir acil durum istasyonu var. Hepsi ışıklı."

"O zaman birbirimizi o noktaya kadar yürütsek ve orada ayrılsak nasıl olur?" "Hiç sanmıyorum. Seninle yürümeyi ben teklif ettim, o yüzden seninle yürüyeceğim."

"Madem ısrar ediyorsun." Dizüstü bilgisayarını ve dağınık notlarını toplamasını bekledim ve ikimiz birlikte Emeric Hall'dan çıktık. "Sana beni rahatsız eden bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Jenny Harrick ve Mel arasındaki ilişki neydi? Bildiğim kadarıyla Jenny, Spencer'ın en iyi arkadaşıyla çıkıyordu, değil mi?" Avludan geçerken sıcaklıktaki düşüş tenimde çakıl taşları oluşturdu.

"Kuşkusuz Mel'in bakış açısı dışında pek bir şey bilmiyorum ama evet. Sanırım Mel, Spencer'la birkaç kez çıkmayı kabul etti. Ta ki o, bilirsiniz..."

Bunu yüksek sesle söylemek istememesi garipti. "Sence Spencer'ın babası mı onu serbest bıraktı? Bir öğrenciye uyuşturucu vermek okuldan atılma sebebi olabilir."

"Mel'in doğruyu söylediğini varsayarsak, olabilirdi."

Spencer'la konuşmamdan sonra doğruyu söylediğini zaten biliyordum ama onun bunu sorgulaması ilginçti.

"Aslında hikayesini destekleyen Profesör Gilchrist'ti."

"Ne?" Kadının adamın kasıklarını avuçladığı görüntü gözümün önünden geçti.

Tekrar.

"Evet. Mel'in uyuşturulmuş olabileceği saatlerde ona ders verdiğini iddia etti. Jenny kaybolduğunda da aynı şeyi iddia etmişti."

Spencer'ın itirafına dayanarak ilkinin yalan olduğunu biliyordum. Onun için yine yalan söylemiş olması mümkün müydü? "Spencer'dan hiç şüphelenildi mi?"

"Belki kısa süreliğine. Ama herkes Bramwell'in onun ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi olduğundan oldukça emindi. Hikayeye göre, onu öldürmüş ve yakma fırınlarından birine atmış."

Ne korkunç bir söylenti. Doğru olmadığından emin olsam da yine de tüylerim diken diken oldu. "Kameralar var mıydı?"

"Evet. Sanırım Jenny Bramwell'in laboratuarından ayrıldıktan sonraki görüntülerin bir kısmı kayıp. Görüntüler buluta kaydedilirken bir kesinti olduğunu *iddia ediyorlar*. Video dizisi bir şekilde kaybolmuş ve zaman damgaları yanlışmış."

"Ama sence birileri bunu kurcalamış olabilir mi?" Güvenlik kameraları ve bulut depolama hakkında yeterince bilgim olmadığından emindim ama böylesine kritik bir dizinin öylece ortadan kaybolması alışılmadık görünüyordu.

"Sanırım öyle. Ama ben ne bilirim ki? Ben sadece bir kimya uzmanıyım."

"Bramwell'in onun kaybolmasıyla bir ilgisi olduğunu düşünüyor musunuz?"

Bir of çekti ve omuz silkti. "Bilmiyorum. Öyle olmadığını düşünmek isterdim ama ailesinin hastalıklı bir geçmişi var. Cinayet kesinlikle onun genetiğinde var. Kaybolan bir erkek kardeşi de varmış. Sanki tüm aileleri bir dizi komplo teorisinden oluşuyor."

Kardeşinin hikâyesini biliyordum ve bana ondan bahsettiğinde Devryk'in gözlerindeki acıyı görmüştüm. Sadece merakımdan Briceson'a sordum, öğrenci topluluğunun onun geçmişinin bu parçası hakkında da ne düşündüğünü görmek için. "O halde, toplu intiharın arkasında da Bramwell Senior'un olduğunu düşünüyorsunuz."

"Çalışmada, o kadınlara bir şey enjekte ettiği belgelenmiştir. Kafalarını karıştıran bir şey. Onları kendisinin boğduğunu düşünüyor muyum? Belki düşünmüyorum. Ama ölmelerinin sebebinin o olduğuna inanıyorum."

Sonunda o korkunç ormanlık alana vardık. İkimiz karanlıkta yürürken ensemde ürpertici bir karıncalanma hissettim. Gece metrodan eve dönerken hissettiklerimden farklıydı. Orada, geceleri sokakta yürüyen yüzlerce kişiden biriydim. Rastgele biriydim. Burada, bir saldırı daha samimi görünüyordu. Kişisel.

Kısa ağaçlık yurdumun bahçesine açılıyordu. "Sanırım yollarımız burada ayrılıyor, ha?" Çantamdan kimlik kartımın bulunduğu cüzdanı çıkararak sordum.

"Evet. Hey, Mel'e Jenny hakkında sana söylediklerimden bahsetme."

"Tamam. Nedenini sorabilir miyim?"

Sanki duyabileceği bir yerdeymiş gibi etrafına bakındı ve bana doğru adım atarak sesini alçalttı. "Spekülasyonlar konusunda çok hassas. O ve Jenny çok yakınlardı. Ona göre bunu Bramwell yaptı."

"Adama karşı gerçekten bir şeyler hissediyor, ha?"

"Sanırım. Gerçi her zaman böyle değildi. Bir zamanlar, adama aşık olan her öğrenci gibi onun hakkında konuşup duruyordu. Ama sonra Jenny kayboldu ve birdenbire dirgenleri çıkardı. Dediğim gibi, ondan şüphelenmek için bir geçmişi yok değil."

"Evet." Ne tuhaf, ben de tam tersini hissediyordum; onu kınamam için yeterli sebep yoktu. "Her neyse, seni yatakhanene bırakayım. İyi geceler."

"İyi geceler."

Merdivenleri koşarak çıktım ve kapıyı geri atarak kimlik kontrolü yapan görevlilerin yanına gittim. Kimliğimi almak için sabırsızlanan Mel parmaklarını oynatırken içimi çektim.

"Hadi, Vespertine. Yatmadan önce on beş dakikam var." Cüzdanımdan kartımı çıkardım ve beni içeri taraması için ona uzattım. "Gece yarısı laboratuvarı, ha?" diye sordu ve kartı bana geri uzattı.

"Evet. Şimdi dönüyorum."

"Yürüdün mü?"

Telefonunda gezinen diğer personele baktım, görünüşe göre konuşmamızla ilgilenmiyordu. "Briceson beni eve bıraktı."

"Spencer olmadığına şaşırdım," dedi acı acı.

"Kendimi ondan biraz uzaklaştırdım. Sen haklıydın."

Gözlerini devirdi. "Ne zaman yanıldım ki?"

Belki ben de Spencer'ın bana ilaç vermesi konusunda bu kadar cesur ve açık sözlü olmalıydım. Gerçi benim durumum biraz daha karmaşıktı. Soruşturmalar, Profesör Bramwell'in o geceye karıştığına işaret eden derin incelemelere yol açabilirdi. Gilchrist'in peşimde olması yeterince kötüydü. Sınav sonucum ya da Spencer'dan kopya çekmem hakkında başka bir şey söylememişti, belki de suçlamadan vazgeçmeye karar vermişti. Belki de Bramwell'in dediği gibiydi; kanıtlayacak yeterli delil yoktu. Yine de merak etmeden duramıyordum, eğer Mel'in yaptığı gibi Spencer'a karşı suçlamada bulunup bunu kamuoyuna açıklasaydım, yine onun için yalan söyler miydi? Buraya ait olmadığımı kanıtlamak için beni kötü gösterir miydi?

Mel'in yanından geçerken, diğer personelin omzuna hızlı bir dokunuş yaptı. "Hey, ben yukarı çıkıyorum. Son birkaç dakikan var mı?"

"Evet."

Asansörün içine adım attım, o da peşimden geldi. Kapılar kapandığı anda bana döndü.

"Bramwell ile aranızda neler oluyor?"

Asansör harekete geçtiğinde durdurma düğmesine basarak yükselişimizi durdurdu. Bir panik dalgası kaslarımı kilitledi. Asansörler beni her zaman korkutmuştur, sadece bir asansörde mahsur kalma düşüncesi bile beni ürkütürdü, ama özellikle eski asansörler beni dehşete düşürürdü. O bana umutla bakarken ben gözlerimi düğmeden ayırmadım.

"Bir şey olduğu yok."

"Lütfen. Ben aptal değilim. Seni geceleri laboratuarından çıkarken gördüm." Laboratuvarın arka girişinin Emeric Hall'un arkasında olduğunu düşünürsek, beni gözetliyor olması gerekirdi.

"Beni takip falan mı ediyorsun?" "Bu düşünce seni endişelendiriyor mu?"

Sonuç olarak elinde hiçbir kanıt yoktu. Bramwell'in laboratuvarı bir kale gibiydi, o halde korkmuş bir kız öğrenci gibi ona doğru sinerek ne halt ediyordum ki?

Mel'den daha kötüleriyle büyüdüm. Çok daha tehlikeli olanlar bana yaklaşmıştı.

Asansör düğmesine uzandım ve kolumu tuttuğunda, onu üzerimden attım ve geri çekilme şekliyle saf ölüm olması gereken bir uyarı bakışı attım. Asansör harekete geçtiğinde ciğerlerimdeki endişe kelepçesi gevşedi. "Ne yaptığım seni ilgilendirmez."

"Seni sadece dikkatli olman için uyarıyorum. Jenny'ye karşı bir takıntı olarak başladı ve-"

"Sen. Bir zamanlar ondan etkilenmemiş miydin?"

Asansörün sesi duyuldu ve kapı benim katımdaki boş koridora açıldı. Cevap vermeyince vagondan çıktım ve yüzümü ona döndüm.

"Evet. Onu bir zamanlar çekici bulmuştum. Sonra iyi profesörün aslında bir canavar olduğunu öğrendim. Kendine dikkat et, Lilia."

Kapılar kapandı.

I Cu'unotchke kafatasının telefonumda çektiğim fotoğrafını çıkardım ve sivriltilmiş dişleri tekrar yakınlaştırdım. Merakla dizüstü bilgisayardaki Dracadia Kütüphanesi hesabıma girdim ve Adderly Memorial metinleri. Cu'unotchke kabilesiyle ilgili tarih sayfalarını karıştırırken uzun siyah saçlı ve koyu renk gözlü genç bir kızın resmine ulaştım. Bin dokuz yüzlü yılların başlarında, kabilenin büyük ölçüde yok olduğu zamanlarda çekilmişti. Kızın dişlerinden ikisi siyah taşlarla değiştirilmişti, bu da başlı başına ilginçti ama yakınlaştırdığımda gözüme başka bir şey çarptı. Kolunda tuttuğu bebeğin düğmeleri.

Kaşlarımı çatarak yaklaştım ve düğmelerden birinin, üzerine demir bir haç kazınmış küçük, şekilsiz bir metal düğme olduğunu fark ettim.

Sandalyeden fırlayarak dolaba doğru koştum ve bulduğum ıvır zıvırları sakladığım küçük ahşap kutuyu çıkarıp

Buradaki ilk gecemde kapıya sıkıştırılmış bir düğme fark etmiştim. Masama döndüm ve yakınlaştırdığım düğmeyle karşılaştırarak inceledim.

Aynı düğme.



Chapter 53

Lilia

Bir parça avokadolu tost ve Bramwell'in kartına yüklediğim bir latte'den başka bir şey yememiş olarak Ejderha İni'nden çıkarken Briceson'la yaptığım konuşma aklımı başımdan aldı. Günün yarısını

Gece Briceson'ın kuşlarda bahsettiği siyah taşları ve fotoğrafta gördüğüm kafatasını düşündüm, aralarında bir bağlantı kurmaya çalıştım.

Elimde siyah bir bardakla Bramwell'in dersine doğru ilerlerken, eğer bugün ders verme zahmetine katlanırsa, yaklaşmakta olan fırtınanın ensemi gıdıklayan baskısını hissettim. Sonbaharın tüm genişliğiyle kampüsün üzerine yerleşmesiyle canlı kırmızılar, turuncular ve sarılar ağaçları renklendirirken, gri bulutlar yağmur vaat eden bir gökyüzünde ağır ve kalın bir şekilde asılı duruyordu. Sabahın erken saatlerinde kuşların sesi yürüyüşüme huzurlu bir şarkı katarken, serseri bir esinti ıslak yaprakların kokusunu yayıyordu. Sıcaklık ellilerin ortalarında, genel olarak sert kışlar geçiren bizler için ılık olsa da, hava çıplak bacaklarımın üzerinde bir ürperti yarattı. Gün içinde sıcaklığın bir ara altmışa kadar çıkması bekleniyordu, bu yüzden seçtiğim kıyafet konusunda çok endişeli değildim ama yürüyüşümün serin geçeceği kesindi.

Isınmak için pahalı lattemi yudumladım, sınıfa koşuşturan diğer öğrenciler gibi görünüyordum, bardağımın kapağı sürmeye özen gösterdiğim rujla işaretlenmişti.

Çünkü ben diğer öğrencilerden farklıydım. Profesörüne oral seks yapan ve onun beş bin dolarlık çekini çantasında taşıyan bendim.

Daha önce tanıdığım profesörlere de benzemiyordu.

Karamsardı, yağmurlu günler ve acı kahve gibi. Karanlık köşelerdeki şehvetli fısıltılar ve iyi bir viskinin yavaş yanışı.

Aynı anda hem nefret ettiğim hem de hoş karşıladığım bir eziyet.

Erken gelen birkaç kişi dışında salon çoğunlukla boştu ve aceleyle yerime oturdum. Tamamen yabancı bir yüz, kitaplarını ve kâğıtlarını açtığı kürsüye doğru ilerledi ve kendisini yardımcı doçent olarak tanıttığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Başka bir deyişle, Profesör Bramwell buluşmamızı ya unutmuş ya da görmezden gelmişti.

Profesör Humdrum, laboratuvarda ilk elden tanık olduğumuz Noctisoma'nın yaşam döngüsü hakkında yavan bir açıklama yaparken, sönük ve sıkılmış bir şekilde notlar aldım. Ancak bazı martıların ve kuzgunların noxberries ve Sominyx güvelerini tüketmeye olan düşkünlüklerine rağmen enfeksiyondan kaçınmayı başardıklarından bahsettiğinde canlandım.

Elimi kaldırdım ve beni onayladığında "Peki ya yarasalar?" diye sordum.

"Yarasalar ne yazık ki bağışık *değildir*. Enfekte bir Sominyx güvesi ile beslendiklerinde, enfeksiyona oldukça hızlı bir şekilde yenik düşerler ve genellikle su kütlelerinde yüzerken bulunurlar."

"Gastrolitleri yok, değil mi?"

Bir an için düşünceli görünüyordu. "Bildiğim kadarıyla, hayır."

"Neden sadece bazı martılar ve kuzgunlar enfeksiyondan

kaçınıyor?" "Korkarım bu Dr. Bramwell'e sorulacak bir soru."

Tabii ki olur.

Başımı sallayarak sandalyeme geri yerleştim. Profesör dersine devam ederken kafam bana verilen parçaları karıştırıyordu. Yarasalar yenik düştü. Bazı martılar ve kuzgunlar yenilmedi. İkincisi yiyecekleri sindirmek için gastrolit kullanıyordu. Asıl soru şuydu: Enfekte olan kuşların kaçında siyah taş gastrolit vardı?

Profesör Bramwell'in cevap vermek ve kafamda dönüp duran merakı yatıştırmak için orada olmasını diledim.

Spencer iki sıra arkamda oturuyordu ve ne zaman başımın arkasında yakıcı bir bakış hissetsem, dönüp bana baktığını görüyordum. Onu görmezden gelmeye çalışarak dersin geri kalanını ağır aksak tamamladım ve nihayet toplanma vakti geldiğinde minnettar oldum. Tam o sırada Profesör Bramwell, bir kızın yumurtalıklarını sızlatan o kibirli ve baskın yürüyüşüyle sınıfa girdi. Onu görünce

Rüzgâr tünelindeki kurumuş yapraklar gibi göğsümde bir telaş yarattı. Yardımcı doçentin elini sıkmak için bir an durdu ve bakışları üzerime dikildiğinde neredeyse nefesim kesiliyordu. Bay Haki Pantolon ve Kazak'ın yanında koyu renk kot pantolonu ve beyaz gömleğiyle neden bu kadar iyi görünmek zorundaydı ki? Sanki bana eziyet etmeye çalışıyormuş gibi?

Sınıftaki diğer kızlardan biri sanki bir soru soracakmış gibi ona doğru yürüdü. Onu yanındaki asistana yönlendirmeden önce kıza bir dakikadan fazla ilgi göstermemesini izledim. Kızdan yayılan hayal kırıklığını neredeyse hissedebiliyordum.

Çantamı omzuma atıp salonun önüne doğru ilerlerken bakışları benimkilere takıldı ve başını sallayarak beni takip etmemi istedi.

Benim yetişmemi beklemeden odadan çıktı.

Peşinden koştum ve sınıftan çıktığımda onu koridorun karşı ucundaki köşeye doğru yürürken gördüm.

"Hey," dedi Spencer arkadan. "Seninle bir saniye konuşabilir miyim?" "Hey, üzgünüm. Gitmem gerek."

Uzandı ve bileğimi kavradı. "Lütfen."

Sadece gözlerindeki yalvaran bakış beni duraksattı. "Ne?" Ses tonuma bir kızgınlık havası karıştı. Cevap vermeyince elini tutarken sarsıldım. "Spencer, bunun için zamanım yok," dedim, sabırsızlığım tam bir kızgınlığa dönüşmüştü.

Cevap vermek yerine beni koridordaki küçük bir oyuğa sürükledi ve kurtulmak için kolumu büktüm.

"Spencer!"

Ana koridordan çıktıktan sonra beni arkamdaki duvara doğru itti. "Annem bana... bir şey söyledi," diye fısıldadı, yutkunurken boğazı düğümlendi, sesi titriyordu. "Lippincott benim babam değil."

Ona bakarken kaşlarımı çatarak donakaldım. "Ne?"

"O benim gerçek babam değil."

Aklıma kelimeler gelmiyordu. Ona ne diyeceğimi bilemiyordum. Aptal gibi görünmeden nasıl cevap vereceğimi ve Bramwell'in sabırsızlanıp buluşmamızdan vazgeçmesine saniyeler kaldığını bilmiyordum.

"Çok üzgünüm, Spencer. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Üzgün değilim. Sevinçliyim. Çok mutluyum." Gözyaşları arasında kıkırdadı, duygularının zıtlığı tedirgin ediciydi, sanki her an patlayacakmış gibi.

"O zaman... sanırım senin adına mutluyum?"

Yüzü yumuşadı. "Öyle olacağını biliyordum." Neye uğradığımı anlamadan yüzümü avuçlarının arasına aldı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Omurgam diken diken oldu, kaslarım şokun etkisiyle kaskatı kesildi ve boğazımdan yukarı doğru fışkırarak havayı kesti. Ben boğuk bir itirazda bulununca öpücüğü kesti, göğsü kabardı, yanaklarından yaşlar süzüldü. "Lütfen, sana yalvarıyorum. Benimle bu gece buluş. Ortak alanın dışındaki avluda."

Başımı salladığımda, beni tekrar öpecekmiş gibi eğildi ve onu durdurmak için bir elimi göğsüne bastırdım. "Yapma."

Eğer sınırlarımı bu kadar cesurca çiğnememiş olsaydı, yüzündeki mağdur ifade bana biraz sempati kazandırabilirdi.

"Özür dilerim," dedi. "Bunu yapmamalıydım." Gerçek bir özür olabilecek bu cümle, az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken kafamdaki savaşan düşünceleri zorlukla aştı.

Kenara çekilmek, kaybettiğim soğukkanlılığımı yeniden kazanmam için yeterli mesafeyi sağladı. "Spencer, sana başından beri söyledim, öyle değil. Ben... Ben yapamam-"

"Lilia..."

"Gitmem gerekiyor." Başım felaket içinde çarparken, koridorda Bramwell'in gittiğini gördüğüm yere doğru koştum. Köşeyi dönünce başka bir koridora çıktım ama Bramwell ortalıkta yoktu.

"Kahretsin," diye mırıldandım, tıklım tıklım dolu bir konferans salonuna bakarken. Bir sonraki küçük bir oditoryumdu ama aynı derecede doluydu. Salonun karşı tarafındaki iki oda da aynıydı. Boş bir oditoryuma açılan son odaya ulaşana kadar onu odanın önündeki duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş halde buldum.

Ağzım aniden kurudu, yaklaşırken bir yudum yuttum, kafam hala Spencer'la olanlarla yüzüyordu. "Laboratuvarında buluşsak daha kolay olmaz mıydı?"

"Senin için daha mı kolay? Belki de." Bakışları üzerimde gezindi, bir süre bacaklarımda kaldıktan sonra bakışlarını benimkilere çevirdi. "Benim için mi? Hayır."

Hâlâ hoş karşılanmayan öpücüğün etkisindeyken çantama uzandım ve karşılıksız çeki çıkardım, uzattığım elimden bir yaprak gibi sallandığında biraz aşağılandım. "Bunu kabul edemem."

Hızlı bir bakıştan başka bir şey değil. "O kadar çok istiyorsun ki, muhtemelen şu anda kendini parçalıyorsun."

Gözlerinin içine bakamadan başımı salladım. "Bu çok fazla, Devryck."

Kollarını açmaya zahmet etmeden duvarı itti. "Siktiğimin çekini bozdur." Sesindeki keskin ton dikkatimi yüzündeki aynı derecede sinirli ifadeye çevirdi.

"Neden? Bana acıyarak bakabilesin diye mi? Bana zavallı demek için mi?"

"Neden bu kadar inatçı olmak zorundasın? Paraya ihtiyacın var.
Onsuz da iyi olacağım."

O anda beni kurtaracak olan şeyin onun için hiçbir şey olmadığı düşüncesini sessizce kafama yerleştirmeye çalıştım. Çok az. Kolumu indirerek ona baktım ve kendime onu almamam gerektiğini söyledim. "Senin için çalışmak parayla ilgili değildi, biliyorsun." Boğazımı temizleyerek gözlerimdeki buğuyu kırpıştırdım, beynime hücum eden bir duygu tufanı vardı. "Sana geri ödeyeceğim."

"Yapmayacaksın. Yapamazsın."

"O zaman sana borcumu nasıl ödeyebileceğimi söyle?" Çeki ikiye katladım, önünde yırtıp parçalara ayırırsam ne yapacağını merak ediyordum. "Bunu öylece kabul edemem. Bu doğru değil."

"Bile bile bataklığa saplanmanıza izin vermek de öyle. Bir kez olsun kendinize odaklanın. Ve yolunuza çıkan engelleri ortadan kaldırın."

Bunun üzerine içimi çektim. "Sen asla bir barikat

olmadın." "Sadece yakalanmadığımız için."

İçim bir yıkım topu tarafından eziliyormuş gibi hissederken onun kendini bu kadar sakin tutabilmesinden nefret ediyordum. Aylarca süren stres ve endişeyi tek başına ortadan kaldırdığı için ona sarılmak isterken, aynı zamanda kayıtsızlığının beni parçaladığı gibi onu parçalamak istemenin tam bir kaosuydu. "Bunu bana neden yapıyorsun?"

"Ne yapıyorum ben?"

Yüzümden okunmuyor muydu? Acımı bu kadar iyi saklamış mıydım?

Çeki çantama tıkıştırdım, çünkü hiç değilse o anda ellerimde çok ağır hissediyordum. "İtiyorsun, çekiyorsun ve ben parçalanıyormuşum gibi hissediyorum."

Karanlık kıkırdaması odada yankılandı ve başımı kaldırdım, kendimi en savunmasız hissettiğim anda bana gülme cüretine kaşlarımı çatarak baktım. "Bir tek sen mi varsın sanıyorsun?" Çenesi sertleşti, dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Seni kafamdan çıkaracak kadar keskin bir bıçak yok, Lilia. Her hareketini fark etmemek için kendi gözbebeklerimi oymam gerekir. Kiminle konuştuğunu. Kimi *öptüğünü*."

Spencer'a ne olduğunu gördüğünü fark ettiğimde nefesim kesildi. Tanrım, nasıl görünmüş olmalıydı. Bir açıklama yapmak için ağzımı açtım ama yüz ifadesindeki kızgınlık bana bunun önemli olmadığını söyledi. Aynı zamanda, çarpık bir yanım onu bu şekilde incitebildiğim için zevk alıyordu. Aramızda olanları unutmaya çalışıyormuş gibi görünürken bir şeyin duygularını dürtmesi.

"Biz sadece profesör ve öğrenciyiz. Tıpkı eskisi gibi." Beni beslediği aynı soğuk tonu zorladım. "İstediğin bu değil miydi?"

"Biz bundan daha fazlasıyız ve bunu sen de biliyorsun." Dişlerini sıkması neredeyse söylediklerimden dolayı hakarete uğradığını düşünmeme neden olacaktı.

"Aslında bilmiyorum."

Ensesini ovuşturarak başka tarafa baktı. "Tanrı aşkına, dudağını ısırmayı kes."

Dilimi oradaki hafif bir sızının üzerinde gezdirirken alt dudağımı kemirdiğimi ancak o zaman fark ettim.

"Yaptığın şu küçük şeyler kafamı karıştırıyor." Ellerini saçlarında gezdirerek volta attı. "Kanımda bir şiddet var. Bu öfke içimi kemiriyor ve beni hasta ediyor. Konu sen olunca hasta oluyorum. Onun boynunu kırmayı düşünebilmem bile..." Adımlarına ara verdi, gözleri kafasının içinde dönüp duran görüntülere dalmıştı, sanki o görüntülerde kendisini canlı bir şekilde görebiliyordu. "Kontrol edemiyorum," dedi ellerini sıkı yumruklar halinde kıvırarak. "Kontrol edemiyorum çünkü seni hâlâ hissediyorum. Hâlâ tenindeki o mide bulandırıcı, beni çıldırtan tatlı kokuyu alıyorum. Rujunun o iğrenç tonu beni o geceye geri götürüyor. Aklımı kaybediyorum!" Sesi etrafımda gürlüyor, vücudumdaki her siniri titretiyor ve ben onun çözülüşünü izliyordum.

İçinde bir güzellik vardı. Onda görmeyi arzuladığım kırılganlık. Üzerine çöken gözle görülür sıkıntı, normalde bu kadar ağırbaşlı ve mesafeli bir adama yakışmıyordu. Dikişlerinden ayrılıyordu. Sonunda, ikinci bir deri gibi giydiği zırhında bir delik açılmıştı. Kayıtsızlık sandığım şey aslında hiç de öyle değildi. O da en az benim kadar acı çekiyor ve yanıyordu.

Onun tamamen çözülmesini, tıpkı benim gibi pervasızlaşmasını izlemek istiyordum. Beni boğazımdan yakalamasını ve aramızdaki bu direnci söküp atmasını. "Neden karşı koyuyorsun?"

"Çok iyi biliyorsun." Bir adım daha yaklaşarak beni duvara yasladı. "Ben senin lanet olası sınıf arkadaşlarından biri değilim, Lilia. Ben senin profesörünüm. Geleceğin mahvolurdu. Okuldan atılır ve evine gönderilirsin.

ve ben burada olurdum, seni mahvettiğim gerçeğinden nefret ederdim. Senden *her şeyini* aldığım için."

"Bu sadece yakalanırsak olur," diye fısıldadım.

Sanki kafasının içinde bir savaş varmış gibi her duygu yüzünde parlıyordu. Elini kaldırdı, dili dudaklarında gezinirken sadece parmağını yanağımda gezdirdi. "Sana yapmak istediğim şeyler..." Yüzünü buruşturarak başka tarafa baktı ve o geri çekilirken ben de elini tuttum. Avucunu yanağımda gezdirirken yüzünde azap dolu bir ifade belirdi.

Gözlerim kapalı, teninin dokusuna odaklandım, bu his beni o geceye geri götürdü. Avucunu öptüm, dudaklarıma götürdüm ve parmağına yapıştım. Bakışlarımı onunkine kilitleyerek parmağını ağzıma aldım, tıpkı duşta sikine yaptığım gibi uzunlamasına aşağı yukarı hareket ettirdim, ruj izi yolu işaretliyordu.

Çenesi gevşemiş, kapüşonlu gözlerle beni izliyordu. "Lilia..." Yüzümü kavrayışı sertleşti, bana hırlarken boynundaki damarlar patladı. "Bana borcunu nasıl ödeyebileceğini bilmek ister misin?" Sesindeki sertlik tonunu keskinleştirdi. "Günün her saati seni sikmeyi düşünmeme neden olmayı bırak da işime geri dönebileyim!"

Kızgınlıkla dişlerimi gıcırdattım. "Eğer istediğin buysa, tamam. Duracağım." Kapıya doğru yanından geçerken tepkisini bile beklemedim.

Ensemden sertçe kavrayışı beni uyaran tek şeydi, bedenim dönmeye başladı ve ne nazik ne de sakin bir öpücükle dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Bir eli saçlarımı kavradı, diğeri çenemi tuttu. Beni acımasızca öptü. Öfkeyle yağmaladı. Ve inledi ve dudağımı ısırdı, parmaklarını gözünü kırpmadan etime geçirdi. Ve kıskançlık. Tanrım, beni yüzüne doğru tutup ağzımdaki nefesi yerken kıskançlık cezalandırıcı bir öfkeyle içime işliyordu.

Yaklaşan ayak seslerini duyunca göğsü kabararak ayrıldı ve odayı geçerek kürsüye doğru ilerledi. İnce bir hareketle ağzındaki ruju parmağıyla sildi ve pantolonuna sürdü.

Nefesimi tutmaya çalışırken, o öpücükten sonra bir şekilde harekete geçtim ve onun yaptığı gibi dudaklarımı sildikten sonra ellerimi arkama saklayarak ters yöne doğru koştum ve aramıza mesafe koydum.

Tanımadığım yaşlı bir kadın kafasını uzatarak odaya girdi ve gülümsedi. "Özür dilerim Profesör Bramwell, bir toplantı düzenlediğinizi fark etmemiştim."

"Biz de tam bitiriyorduk."

Sesindeki nefessizlikten irkildim, kadın "Sorun değil" diye cevap verirken bunu fark etmemiş gibiydi.

Hızla dışarı çıktı, koridorda ilerlerken topukları parke zemine çarpıyordu.

Uzun bir nefes vererek ensesini ovuşturdu. "Yakalanmamak tahmin edebileceğinizden çok daha zor. Laboratuvarım bile ara sıra ziyaretçilere maruz kalıyor."

"Yaratıcı olmamız gerekecek. İlgilendiğinizi varsayıyorum."

"Öyle olduğumu çok iyi biliyorsun," diye homurdandı, sanki bunu itiraf etmek onu kızdırmış gibi

o.

"O zaman bir yer biliyorum. Kütüphane rotunda. En üstte bir oda var. çoğunlukla depolama için kullanılıyor."

"Peki *sizi* orada nasıl bulabiliriz?"

"Bu gece çalışmam var. Mesaim saat sekizde bitiyor. Kütüphane gece yarısına kadar kapanmıyor. Yine de sana bir şey göstermem gerekiyor. Büyüleyici bulabileceğini düşündüğüm bir şey."

Her zamanki asık suratıyla kapıya doğru giderken çantasını karıştırdı ve yanımda durdu. "Aklın varsa göstermezsin."

Çenemin meydan okuyan ucuyla ona baktım. "Ve eğer beni iddia ettiğin kadar çok istiyorsan, isteyeceksin."



Chapter 54

Lilia

Arabadan iki fizik kitabı aldım ve ait oldukları rafa yerleştirdim. Saatime baktığımda vardiyamın bitmesine sadece beş dakika kaldığını gördüm ve daha fazla dayanamadım. Benim

Gelip gelmeyeceğinin belirsizliği midemi bulandırıyordu.

Saat çalar çalmaz, her zaman yaptığım gibi Kelvin'e haber verdim ve çantamı kaptım, yol boyunca tuvalette durup dişlerime yemek bulaşmadığından emin oldum. İç çamaşırlarımı çıkardım, derse onlarsız geldiğim geceden beri bu konuda kendime çok daha fazla güveniyordum ve aceleyle rotunda odasına gitmeden önce onları çantama tıkıştırdım.

Dairesel yapının tavanı, iki kat altındaki mermer zeminin üzerinde yükselen cam bir kubbeydi. Üst katta, etrafı bir trabzanla çevrili odalar bulunuyordu. İnce bir kapıdan geçerek dar bir merdivenden ikinci kata çıktım ve Devryck'i aramak için odalara baktım. Her odanın duvarlarında kitap rafları sıralanmıştı ve ders çalışmak için lambalı masalar olsa da, katın tamamı genellikle tamamen boştu. Uzun kemerlerden geçtim ve Bramwell'i sırtı bana dönük, kitaplarla dolu bir duvarın arkasına gizlenmiş küçük bir çalışma alanının karanlık bir köşesinde buldum. Avluya bakan bir pencerenin yanında küçük bir köşe.

Odanın kapısını kapattım ve bir kilit hareketiyle tamamen yalnız kaldık.

"Bunca yıldır bu okuldayım ama buraya hiç çıkmadım," dedi, henüz dönüp bana bakmamıştı.

"Buraya sadece birkaç kez geldim. Burası Dracadia'nın tüm tarihi metinlerinin saklandığı yer." Yanına yaklaşıp kampüs hayatının vızıldadığı yere baktım. "Çok güzel bir yer."

"Gösterdin." Ses tonunda acı bir öfke vardı. "Sen de öyle."

"Başka seçeneğim yoktu. Öğleden beri tek düşündüğüm sensin." Hızlı eller kolumu çekti ve omurgam arkamdaki duvara çarparak çantamı yanımızda yere düşürdü. Dudakları benimkilere çarptı, ateşli ve sabırsız. Dilleri ve dişleri. Çılgınca.

Kazak yeleğimi başımın üzerinden kaldırarak altındaki beyaz düğmeli bluzu ortaya çıkardı ve bir kenara fırlattı. Nefes alışları hızlandı ve gırtlaktan gelen iniltisi dudaklarımda titreşti. Gömleğimin düğmeleriyle bir süre uğraştıktan sonra sert bir çekişle bedenimi sarsarak gömleğimi yırtıp açtı. Düğmeler uçarak yere çarptı. "Sana bir tane daha alacağım," dedi dudaklarıma karşı. Dantelli sütyenimi sıyırırken serin hava göğsüme çarptı.

Odanın karşısında, duvarın kare şeklindeki ahşap panellerinden birini dolduran özenle hazırlanmış altın bir ayna asılıydı. Yansımada ikimizi bir arada görüyordum: Ben, göğsüm dışarı sarkmış ve yüzümde coşku dolu bir ifadeyle darmadağınık bir halde, o ise siyah gömleği ve pantolonuyla karanlık bir hayalet gibi kulağıma müstehcen sözler fısıldıyordu.

"O geceyi hiç düşündün mü? Senin o küçük klitorisini dilleyip emdiğim zamanı?" Meme ucumu parmaklarının arasında yuvarladı ve sarhoş edici bir ihtiyaç karnımı çekerken göz kapaklarım ağırlaştı.

"Evet."

"Bunu düşünürken kendine dokunuyor musun?" Hemen cevap vermeyip, onun bakımına kendimi kaptırınca, iki meme ucunu da çimdikleyerek küçük bir acı şoku yarattı. "Söyle bana."

Ağzım kupkuruydu, başımı salladım.

Sert avuç içleri kollarımı başımın üzerinden geçirirken iki kolumu da yukarı kaydırdı ve elleriyle bileklerimi kelepçeledi. "O zamandan beri senin için açlıktan ölüyorum." Aç dudakları boğazımı avlarken, serbest eli açıkta kalan göğsümü avuçladı. Öpüşmesine meme uçlarımdan birini ağzına alacak kadar ara verdi, dişlerinin arasındaki alaycı küçük çekiş dudaklarımdan bir inilti kopardı. Bir eliyle beni hâlâ tutsak tutarken, diğer avucu eteğimin kenarından yukarı kaydı ve dondu kaldı.

Onun bu keşfi karşısında gülümsedim ve dudağımı ısırdım. "Onlar olmadan daha uygun olacağını düşündüm."

"Becer beni." Parmağı hassas etime temas ettiği anda ona doğru eğildim, sessiz bir inilti çıkardım, sesimin salonda yankılanmamasına dikkat ettim. "Bir daha sınıfa bu şekilde gelirsen, seni kenara çeker ve çıplak kıçına şaplak atarım."

"Bu bir tehdit mi, yoksa söz mü?"

İnleyerek, ne demek istediğini kanıtlamak istercesine kıçıma bir tokat attı. Acı yanağımı yaktı ve sessiz bir homurtuyla ona karşı sarsıldım. Parmak uçları için acıyan ve zonklayan muhtaç et parçasının üzerindeki yumuşak okşamalarına geri döndü.

Aynaya bir kez daha baktım ve o benimle dalga geçerken yüzümdeki gevşemiş çeneyi ve sarhoş şehveti fark ettim. Adam beni nasıl da sarhoş etmişti.

Sanki dikkatimi çeken şeyi anlamış gibi aynaya doğru döndü.

"Seyretmeyi seviyor musun?" Dudaklarımı yalayarak başımı salladım.

İki parmağım ıslak bir kayışla içime girdi ve onun etrafımda titrediğini hissettim. "Bak, parmaklarım içindeyken vücudun bana ne kadar güzel teslim oluyor."

Bacağımı kalçasına kadar kaldırırken titrek bir nefes verdim. Yanağımı yanağıma bastırdı, eteğimi kalçama doğru kıvırırken başımı izlemeye zorladı, eğilmiş bacağım çıplak bedenimin net bir görüntüsünü sunuyordu. "Şu an pembe ve mükemmelsin ama seninle işim bittiğinde kıpkırmızı ve şişmiş olacaksın." Ben parmaklarının etrafında kenetlenirken sözleri kafamın içinde kök saldı.

Pazılarına hilal ayları kazdım ve dizlerim zayıflarken dik durmak için savaştım.

Alt dudağım dişlerimin arasına sıkıştı, içime girip çıkarken tacımı duvara yasladım, her itişte parmağını içimde kıvırdı. Islak sesler etrafımda, kafamın içinde yankılanıyor, beynimi ikimizin müstehcen görüntüleriyle dolduruyordu. Daha hızlı pompalıyor, bir yandan da başparmağını beni iniltiye boğan elektrikli sinir yumağının üzerine sürtüyordu. Gözlerim kenetlenmişti, parmaklarının çekişine ve içimden sızan, kalçalarımdan aşağı damlayan sıvıların ıslak sesine odaklandım.

"Bunu duyuyor musun, Lilia? Açgözlü küçük amcığın benim için nasıl ağlıyor.
Parmaklarımda yarattığın şu dağınıklığa bak."

Eteğimi yukarı kaldırdığı aynaya doğru döndüm, kaygan uyarılmamla parlayan tenini net bir şekilde görebiliyordum. "Beni bu hale sen getirdin," diye fısıldadım.

Derin, alaycı bir eğlence sesi derimin altına bir ürperti gönderdi. "Bana ne yaptığını bilmek istemezsin, Küçük Güve." Parmaklarını içimde o kadar derine soktu ki, başparmağı hassas klitorisime bastırırken bir inilti çıkararak ayak parmaklarımın üzerine doğru itildim. Dişleri çenemi sıyırdı. "Geceleri terden sırılsıklam olduğumda, seni düşünerek sikimi okşarken gördüğüm şey bu." Kulağımın arkasına bir öpücük. "Beni o kadar sert boşaltıyorsun ki sonrasında nefes alamıyorum."

Edepsiz sözleri dans eden şeytanlar gibi kafamın etrafını sarmış, ipleri çekiyordu. Sıkı. O kadar sıkı ki kendimi parmaklarına bıraktığımda vücudumdaki her hücre titriyordu, çaresiz, ateşli ve muhtaç.

"İşte bu kadar. Benim için gel."

Kaslarım gevşerken ve damarlarımda ezici bir zevk fışkırırken, çağırdığı derin, filizlenen acı gözyaşı dökmeyen bir hıçkırıkla benden kaçtı. Başımı arkaya yatırdım, ağzım avucunun arkasında yakaladığı bir çığlığın etrafında açıldı. Kör edici bir patlamayla, ateşli nabız atışlarıyla kaslarımı saran coşku patlamalarına yenik düştüm. Dizlerim büküldü ama parmaklarını dolaştırıp orgazmımın son damlalarını çekerken beni ayakta tuttu.

"Aferin kızıma," diye fısıldadı, avucu hâlâ ağzımdaydı. Yüzümü tekrar aynaya doğru yönlendirdi, ağırlaşmış gözlerim ve zayıf duruşum beni sarhoş gösteriyordu. Kulağımın arkasına bir öpücük kondurdu ve salıverilmemle parlayan parmaklarını yavaşça geri çekti. "Seni deliler gibi becereceğim."

Aynadaki yansımasında, parmaklarını ağzına sokmasını izledim ve başını boynumun kıvrımına yasladığında kulağımda kaba bir memnuniyet sesi gümbürdedi. Bir an için bana doğru nefes aldı, yumruğu saçlarımdaydı, vücudu kontrol için savaşıyormuş gibi titriyordu. "Tadın masumiyet gibi, Lilia. İyi bir adam şu anda senden uzaklaşırdı."

"Sen iyi bir adam mısın?"

Bana cevap vermek yerine beni kollarına aldı ve çalışma masalarından birine götürerek sırtüstü yatırdı. Başımı diktikten sonra

Topuklarım masanın üzerinde, bacaklarım onun için tamamen açık, gözlerinde ofisinde geceleyin olduğu gibi aynı saygılı parıltıyla bana baktı.

İnsanların sadece bir kat aşağıda koşuşturup durduğu halka açık bir yerde daha önce hiç cinsel bir şey yapmamıştım. İçime dolan heyecanla karnım sıkıştı. Kapı kilitli olmasına rağmen, birinin içeri girip bizi gördüğünü, beni bir kurban gibi önüne serdiğini hayal ettim.

Dili dudaklarında gezindi ve öne doğru eğildi. Hassas dikiş yerimi uzun uzun yaladı ve ben de ağzımı açıp çığlık atmaya başladım.

Klitorisimi emerken inledi ve homurdandı ama ben daha fazlasını istiyordum. Fiziksel değil, duygusal bir bağ. Onun içimde ve üstümde olmasını ve benim onu hissettiğim kadar onun da beni hissetmesini.

"Devryck," diye fısıldadım. "Daha fazlasına ihtiyacım var. Lütfen."

İç çekerek başını salladı. "Bunu yapamam, Lilia. Özellikle de fazla tecrüben yoksa."

Bir utanç parıltısı yanaklarımı ısıttı. "Sana söyledim, ben bakire falan değilim. İlk ilişkim... öyle olağanüstü bir şey değildi. Acıttı. Kanadım. Ve muhtemelen sadece bir buçuk dakika kadar sürdü. Birkaç kez yaptık ve sonra beni terk etti."

"Seni hayalet mi yaptı?"

"Onu tiyatronun arkasında başka bir kızla sevişirken yakaladım."

Bunun üzerine, sert bir şekilde nefes almadan ve bir elini yüzüne sürmeden önce durdu. Sanki düşünüyormuş gibi. Fazla düşünüyormuş gibi. Kendisiyle savaşıyor.

"Bakire olsan da olmasan da, gerçek şu ki ben nazik bir aşık değilim. Seni incitmek istemiyorum." Ateşli bakışları vücudumda ve sırtımda gezindi ve yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Ama sana bakmak bile dürtülerimi harekete geçiriyor. İstediğimi almak için duyduğum bu açgözlü ihtiyaç."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim, bir sonraki sözlerimden emin değildim. Tek bildiğim, durmasını istemediğimdi. Uyarısına rağmen hâlâ istiyordum. *Onu*. İçimde yanan bu merakı doyurmak için çaresizdim. Bilinmeyen sulara doğru bu uçurum dalışı. "O zaman ne istiyorsan al."

Kaşları çatılmış bir halde bana baktı. "Bundan emin misin?" "Evet.

Eminim."

Bakışlarını indirerek omuzlarını geriye doğru attı, sanki bu konuyu düşünüyor gibiydi. Kuşkusuz analitik zihninin yapacağı gibi risk ve sonuçları hesaplıyordu.

Yanımda sert bir gümbürtü, avucunun topuğunun masaüstüne çarpmasıydı ve bir hayal kırıklığı hırıltısıyla kendini düzeltti, kemerinin şıngırtısı küçük bir zaferdi. Pantolonunun düğmelerini açtı ve işte o zaman bunun gerçekten olduğunu anladım. Profesörümü becermek üzereydim.

Pantolonunu aşağı itti ve o devasa sikini serbest bıraktı.

Uzun ve dik duran, ağır ve içime girmeye hazır olan şeye bakarken bir yudum yutkundum. Fizik bana ciddi bir hasar vermeden o şeyi asla içime sokamayacağını söylüyordu. Onu avucunun içinde ölümcül bir silah gibi rahatça tutması ve benimle alay etmesi, içimde hareket etmenin nasıl bir his olduğunu bilmek için beni hem çaresiz hem de dehşete düşürdü.

"Sizi temin ederim, bu bir buçuk dakika bile sürmeyecek. Ben aleti ıslandığı anda boşalacak ergen bir çocuk değilim. Ben sert sikişen ve gecikmiş hazzın eziyetinden zevk alan bir adamım. Canın yanacak. Ve umarım bunu gerçekten istiyorsundur Lilia, çünkü bittiğinde benden nefret edeceksin."

"Neden? Beni de mi hayalet gibi göstereceksin?"

"Bundan sonra senden uzak kalabileceğimi sanmıyorum. Ama şunu açıklığa kavuşturayım," eli boğazımı sıkarken sıktığı dişlerini gıcırdattı. "Ben paylaşmam. Eğer başka biri bu amcığa *bakarsa*, gözlerinden başlayarak onu parçalara ayırmaktan zevk alırım."

Spencer'ın davetsiz öpücüğünün kıskançlığı henüz tam olarak geçmemiş gibi görünüyordu ve daha önce olduğu gibi, psikotik yorumları mideme bir çarpıntı göndermemeliydi. Ses tonundaki sahiplenme duygusu beni ters yöne koşturmalıydı. Ama hayatım boyunca kötü adamları tanımıştım. Kızlardan çalan ve sonuçta onları umursamayan iğrenç, sümüklü tipler. Kendi bencil zevkleri için kızları inciten erkekler tanıyordum. Daha sonra onları işe yaramaz, kullanılmış paçavralarmış gibi bir kenara atanlar.

Devryck tamamen farklı bir türdü. Söylediği gibi bir erkek, çocuk değil. Öğrencisini becerirken kuralları çiğneyen ama bu konuda nazik davranan türden - almadan önce zevk veren. Kötü müydü peki? Bunun henüz belli olmadığını sanıyordum ama risk almaya hazırdım. Sadece kitaplarda okuduğum türden bir tutkuyu hissetmek için gururumu bir kenara bırakmaya hazırdım. Onun sert ellerini, dişlerini ve terini tenimde hissetmek istiyordum.

Ona doğru uzandığımda, kolumu nazikçe savuşturdu ve önümde durup kendini okşadı, elini sikinde bir aşağı bir yukarı gezdirdi.

Uyluklarımın beklentiyle titremesine neden olan bir şekilde. "Bana ne istememem gerektiğini göster. Canımı yak."

Sertçe yutkunarak parmaklarımı kalçalarımın arasında zonklayan ağrının üzerinde kaydırdım. Gözlerimi onunkilere dikerek iki parmağımı içime soktum ve boynundaki damarların yüzeye çıkışını izledim.

Hâlâ sertleşmiş sikini pompalarken, gözlerinde açgözlü bir parıltıyla dudaklarını yaladı. "Geceleri parmakların bu amcığın içindeyken ne düşünüyorsun? Bana ne istediğini söyle."

Açgözlü bir ihtiyaç karnımın içinde sıcak sarmallar gibi kıvrılıyordu.

"İstiyorum..." "Kalçaların titriyor. Söyle."

"Sikini istiyorum."

"Bu eteği tam da bu yüzden giydin, değil mi? Bu yüzden profesörünü çıldırtacak kadar kızdırıyorsun. Becerilmeye *ihtiyacın* var, değil mi?"

"Evet."

Pantolonunun cebinden bir paketten bir prezervatif çıkardı ve onu şişmiş ve aç horozunun uzunluğu boyunca düzleştirirken hayranlıkla izledim. Kendini girişime hizaladığında durakladı ve başını eğdi. Çatışma kaslarının gerilmesinde açıkça görülüyordu.

"Yap şunu. Lütfen." Onu o kadar çok istiyordum ki, fiziksel olarak canım yanıyordu.

"Lanet olsun, Lilia. Lanet olsun sana." Kendini içeri soktu ve benden miyavlayan bir inilti kaçtı. Sesleri büyük avucunun arkasına hapsetti ve burnumdan sertçe nefes aldım. "Şşşt. Her seferinde azar azar al."

Ellerimi yumruk yapıp başımı salladım.

"Yavaş gideceğim. Söz veriyorum sen iyice gerilene kadar sonuna kadar itmeyeceğim."

Elini ağzımın üzerinde tutarken burnumdan soluyordum. Her seferinde küçük itişlerle kendini daha derine soktu. Daha derine. Kaslarım onun sert girişiyle inliyordu.

"Kahretsin, çok sıkısın," dedi kesik kesik nefes alarak. "Biraz daha al." Santim santim beni doldurdu ve gerdi, içimdeki basınç şişti, isteksizce onu karşıladı, sonunda acı verici bir sızı ile tamamen oturana kadar.

Ellerimi iki yanımda sıkıca yumruk yapmış, içimdeki sikinin baş döndürücü dolgunluğunu içime çekerken burnumdan sertçe nefes almaya devam ediyordum. Vücudum o kadar gerilmişti ki, kaslarım gevşediğinde başımın döndüğünü hissettim. *Tanrım, sakın bayılma.*

Bana doğru eğildi, hareketsiz kaldı, başını omzuma yasladı, kasları kaskatı kesilmişti ve içimi parçalamaya hazır, bastırılmış enerji ve hayal kırıklığı olduğunu düşündüğüm şeylerle titreşiyordu. "İyi misin?"

Fısıltıyla "Evet" dediğimde başını kaldırdı ve kalçalarını geri çekti, sonra tekrar ileri sürdü.

"Buna ihtiyacım vardı," diye homurdandı, çenesi gerilmiş ve bükülmüştü, kalçalarını o kadar derinden içime soktu ki nefesim kesildi. "Seni becermeye ne kadar ihtiyacım olduğunu anlatamam, Lilia."

Avucunun yakaladığı boğazımdan acı dolu bir ses çıktı ve sert ve güçlü vuruşlarla tekrar içime girip çıktı. Söz verdiği gibi yağmalıyordu ama her süzülüşü daha yumuşak oluyordu. Kollarını pençeledim, ona tutundum ve içimde bir şey değişti.

Vücudunun bana karşı verdiği hissi, sıkı kaslarındaki kuvveti, teninin benimkinin üzerinde hareket edişini, sinirlerimde bir uğultu uyandırmasını içime çektim. Sessiz, kekeleyen nefesler. Parmakların çılgınca kazınması, kolların ve bacakların titremesi. O her yerdeydi. Tenimin üzerinde ve içimde, kemiklerime ve kaslarıma sarılıyordu. Okyanusun şiddetli dalgaları gibi hareket ediyordu, beni gelgitler gibi çeken o derin, dalgalı deniz.

Korkunç bir güç.

Başımı yanımızdaki pencereye doğru çevirdim; pencereden görünen yıldızlar, kontrolden çıkmış gibi hissettiren bir dünyada sabit bir şekilde parıldıyordu. Zaman aramızda sıvılaşmış, terden sırılsıklam olmuş bedenlerimizle birlikte eğilip sallanan yavaş akıntılar halinde dalgalanıyordu. Kayıyor, düşüyor, daha önce hiç kimseyle hissetmediğim duygulara kapılıyordum.

Göğsümdeki gerginlik amansız bir acı vaat ediyordu ama umurumda değildi. Bunu istiyordum. Buna ihtiyacım vardı. Beni de bir kenara atma riskine rağmen.

Ve bunun için kendimden nefret ettim. Tutkuya bu kadar aç olduğumdan, aynı anda bu kadar çok şey hissetme ihtiyacına aç olduğumdan, beni bir şekilde yetenekli elleriyle hayata döndürdüğü ölü cesetlerinden biri gibi kesip açmasına izin vermeyi düşünebildiğim için nefret ediyordum.

Hem çok fazlaydı hem de yeterli değildi.

O anda hissettiğim her şeyin karmaşası bir gözyaşı sisini ortaya çıkardı. Beni ele geçiren bu garip, yabancı duygular neydi?

"Lilia," diye fısıldadı, beni susturan eli başımın tepesini okşadı ve bakışlarımı indirdiğimde gözlerinin endişeyle dolup taştığını gördüm. "Seni incitiyor muyum?"

"Hayır... hissetmedim... çok fazla hissediyorum." Duygularımı dizginlemeye çalışırken ağlamaklı bir kıkırdama duydum. "Özür dilerim, tüm bunlarla ne yapacağımı bilemiyorum."

"Seks size her zaman bir şeyler hissettirmeli. Bırak gitsin."

Şakağımdan bir damla gözyaşı süzüldü ve başımı salladım.

Nemi parmaklarıyla uzaklaştırdı ve başımı yerinde tutarak itişlerine devam etti. "Gözlerini benden ayırma, Lilia."

Onun bana bakışını izlerken şakaklarımdan daha fazla gözyaşı döküldü - bakışlarımız kilitlenmiş, bedenlerimiz birbirine sıkıca örülmüştü. Daha mükemmel olabilir miydi? Başka bir ruhu o anki kadar yakından tanıyabilir miydim, ikimiz birbirimize bu kadar sıkı sarılmışken? Yasak sınırı aştığımızı ve artık geri dönüşü olmadığını bilmenin verdiği utançla kendimden geçmiştim.

Sesler ve yaklaşan ayak sesleri onu durma noktasına getirdi. Kapı tokmağı tıkırdadı ve bir elimi ağzıma götürdüm, nefes almaya bile cesaret edemiyordum.

Beni kollarına aldı ve odanın gölgelerine doğru taşıdı, sırtımı oradaki duvara dayadı.

"Buraya kimsenin gelmediğini söylediğini sanıyordum," diye

fısıldadı. "Burada hiç kimseyi görmedim," diye fısıldadım.

İzinsiz giren sesler daha da yükseldi ve bana şimdi duvarın diğer tarafında olduklarını söyledi.

Devryck elini ağzımın üzerine kaydırdı, beni omurgama bastıran ahşap yüzeye yasladı, ucu sırılsıklam girişimi dürttü.

"Burada Dracadian tarihi üzerine koca bir koleksiyon var," dedi seslerden biri. "Bu kitapları okumak için saatlerimi harcayabilirim."

"Tam bir ineksin." Başka bir ses kıkırdadı. "Her neyse, ne arıyorsun?"

İkisi gevezelik ederken Devryck'in sikinin sabırsızlıkla zonklayarak içime girdiğini hissedebiliyordum. Alnını omzuma dayadı, titrek, sıcak nefesi tenime yayılıyordu.

Yavaşça aşağıya kaydım. Daha aşağıya. Ta ki siki tekrar içime girene kadar ve ben doğrulduğumda ağzımı kavrayışı daha da sıkılaştı.

"Şşşt," diye fısıldadı, içime girip çıkarken, gözleri b a s t ı r ı l m a y ı reddeden yakıcı bir şehvetle alev alev yanıyordu. Ateşli bir

Tırnaklarımı onun kaslı omuzlarına geçirirken damarlarımdaki özlem kaynıyordu.

Duvarın diğer tarafındaki iki yabancı tarihten, ders programlarından ve diğer zararsız konuşmalardan bahsederken, o beni becerdi.

Aynada ikimizi görecek kadar döndüm.

Her ileri atılışında kıçının yanağındaki girinti. Kaslarındaki ve boynundaki gerginlik ve kalçalarının her kontrollü itişinde ve kıvrımlı yuvarlanışında uyluklarındaki güç.

Pervasızca sevişmemizin çiğ güzelliği, zihnimde çerçevelemek istediğim karanlık bir görüntü gibi bana geri yansıdı.

Kaslarım gerildikçe nefeslerim keskin bir kesik kesikliğe dönüştü, beni dolduran sikinin kabarıklığını içine çekti.

Dişlerini sıktı, çenesi gerildi ve gerildi. Kasları etrafımda bükülürken vücudunda ter parıldıyordu. Beni içten dışa doğru yok ediyordu.

Ayak sesleri nihayet geri çekildiğinde, titrek bir nefes verdi ve bana daha sert çarptı. Daha hızlı. Duvara çarpması vücudundaki coşkuyu gösteriyordu.

Gerilim içimde dalgalanıyordu. Harika bir şeyin kıyısında gezinirken büküldü ve kıvrıldı. Gergin kaslarımda derin, kramplı bir ağrı filizlendi ve bu coşkulu yıkıma teslim olarak ona doğru eğildim. Beni daha sıkı tutarken inledi ve homurdandı, vahşi bir canavar gibi bana karşı kızıştı. Daha hızlı ve daha hızlı.

"Siktir. Siktir!" Çenesi açıldı, gözlerini sıkıca kapadı ve ürpertici bir rahatlama nefesi verdi. Boynundaki uzun kordonlar kalçalarının her sarsılışında titreşiyordu. Vücudu o kadar sert titriyordu ki beni düşüreceğini sandım. Bana bakarken yüzünde acı ve coşku dolu bir ifade belirdi ve beni serbest bırakmasıyla doldurdu.

Bir elimle nemli saçlarını okşadım, coşkunun onu yıkayışını, doruğa ulaşırkenki odaklanmasını ve yoğunluğunu izledim. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

Aramızdaki boşluğu elektriklendiren bir şey değişti. İçimden titreyerek çıkan her keskin nefeste genç ve naif bir kızın gölgeleri kayıyordu. Artık farklıydım. Tanımadığım bir şeye dönüşmüştüm - çok daha savunmasız bir şeye. Açığa çıkmıştım. Acaba gözlerimde parıldıyor olması gereken o acınası sevdayı görebiliyor muydu? Hâlâ yaptığımız şeyin sarhoşluğuyla arkamı döndüm ama yüzümü kavradığını hissettim.

Beni ona geri döndürdü ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Beni yere indirirken bedenim duvardan aşağı kaydı.

"Sen yücesin," diye fısıldadı dudaklarıma ve kullanılmış prezervatifi çıkardı.

Ucunu bağlayışını hayranlıkla izledim, gözlerim içeride hapsolmuş sıvının miktarıyla irileşti.

"Tanrım. Bu bir köyü hamile bırakmaya yetecek kadar döl gibi görünüyor."

Sırıtarak prezervatifi küçük bir çöp kutusuna attı. "Umalım da çöpü boşaltan adli tıp ekibi olmasın."

Buna gülümsedim. "Oda servisi saat on gibi gelir. Belki de çantayı bağlamalıyız. Görselliği onlara bırakalım."

"Yapacağım. Seninle işim bittiğinde."

Koluma uzanarak ikimizi de yere yatırdı, beni içine çekti ve sırtım göğsüne gelecek şekilde bacaklarının arasına aldı, kollarını bana doladı. "Bana iyi olduğunu söyle. Seni incitmediğimi söyle."

"Canımı yakmadın." "Hiç
mi ağrın yok?"

Uyluklarımın arasında bir sızı, sanki beni parçalamış gibi çiğ ve yakıcı. "Ben öyle bir şey demedim. Sadece beni incitmediğini söyledim."

Rahatlamış bir iç çekişle yüzünü boynumun arkasına gömdü. "Bu gece seni bir daha sikmeyeceğim. Ama seni yine becereceğim." Belki de elini kalçalarımın arasından aşağı kaydırıp amımı avuçladığında bu onun için akılsızcaydı. Ne yokluyor ne de okşuyordu, sadece elinin topuğu kasık kemiğime dayanacak şekilde orada tutuyordu. Çılgınca sahiplenici ama aynı zamanda bir şekilde seksi hissettirdi. İzinsiz girişinin kalıcı acısına merhem gibi bir şey. Boynumun arkasına doğru nefes aldı ve kulağımın kabuğunu öptü. "Daha önce hiç bu kadar yoğun bir şey hissetmemiştim. Seninle geçirdiğim her an benim için yeni bir şey."

"Bu benim için de yeni bir şey."

Birlikte, kararan köşede, sessiz küçük vahamızda soluklandık ve ben yaptığımız şeyin sonuçlarını içime çektim.

"Bana göstermek istediğin şey neydi?"

O anki ruh halim için fazla ürkütücü görünüyordu ama yine de çantama uzandım ve içinden telefonumu çıkardım. Resimler arasında hızlıca gezinirken siyah taştan dişleri olan kafatasını çektiğim fotoğrafa ulaştım. "Bunu merak ediyorum."

Etrafımda dönerek telefonu elimden aldı ve yüzüne doğru tuttu. "Dracadian geçmişim yanlış değilse, bu genç bir Cu'unotchke çocuğunun kafatasına benziyor."

"Yüzyıllar önce adada yaşayan yerliler mi?"

"Evet. Şuradaki siyah taşları görüyor musun?" Etrafıma uzandı ve ekranda onları işaret etti. "Onları dişler için sivriltiyorlardı. Erken diş bakımı."

"Yamyam mıydılar?"

"Bazıları öyle olduklarına inanıyordu. Gümüş renkli, parlayan gözleri ve canavar dişleri olduğu söylenirdi."

"Noctisoma?"

"Sanırım öyle."

Parçalar bir araya gelerek, taş ile Noctisoma arasındaki bağlantıyı sorgulamama neden olan bir resim oluşturdu. "Taşların başka bir amaca hizmet ettiğini mi düşünüyorsun?"

"Ne gibi?"

"Briceson bana kara taşlardan casteyon adında yeni bir kimyasal izole ettiklerini söyledi. Bunu martıların ve kuzgunların taşlıklarında bulmuşlar. Daha önce yardımcı doçent bize bazı kuşların Noctisoma ile enfekte olmama eğiliminde olduğunu söylemişti."

Telefonu geri verdi ve daha önce olduğu gibi beni kendine doğru çekti. "Bu ilginç bir teori. Belki de buradayken peşine düşmeyi düşünebilirsin."

"Ama sen değil? Ya bu Noctisoma için bir tedaviyse?"

Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Noctisoma'yı tedavi etmeye çalışmıyorum. Organizmanın antineoplastik, antimetabolit, antioksidan olarak çok fazla potansiyeli var. Ve tabii ki otoimmün tedaviler."

"Evet, tabii ki. Ancak solucanın kendisine bulaşmak *istemeyenler* için etkili olabilir."

"Olabilir. Ve sizi bir hipotez oluşturmaya teşvik ediyorum. Belki bir gün tez olarak düşünebileceğiniz bir şey. İsterseniz sizi bazı kaynaklara yönlendirebilirim."

Bir gün tez mi? Kulağa bir ebeveynin tutamayacağı bir söz gibi geliyordu. Neden bu kadar küçümseyici bir tınısı vardı? "Evet. Aslına bakarsanız çok isterim." Sözlerime bu kadar küçümseyici bir ton katmak istememiştim ama annem enfeksiyondan vefat etmişti. Birisi en küçük bir antitoksin olasılığını bile araştırmış olsaydı, kesinlikle ona bunu uygulamaya istekli olurdum.

Kolları bana daha sıkı sarıldı. "Kızgınsın."

"Kızgın değilim. Sadece... hayal kırıklığına uğradım."

"Sizi suçlamıyorum ama durumum, ne kadar asil olurlarsa olsunlar, başka yollara sapmak için bana fazla zaman bırakmıyor."

İçimi çektim, araştırmasının ardındaki nedeni hatırladım. "Ben biliyorum. Belki ben gastrolitler ve siyah taşlar üzerinde çalışabilirim, sen de toksin üzerinde çalışabilirsin ve her gece yatakta çalışmalarımızı karşılaştırırız."

"Seksten *sonra*, sanırım?"

Tırnaklarımı şefkatle kolunun üzerinde gezdirdim. "Elbette. Kimse seks *sırasında* solucanlar hakkında konuşmak istemez. Bu iğrenç bir şey."

"Evet, öyle. Ayrıca, külotunu çıkardığın anda aklım başıma geliyor." Elini kalçamdan aşağı kaydırdı ve hafifçe sıktı.

"Bir gün, belki düzgün bir randevumuz olabilir."

"Seks dışındaki aktiviteleri mi soruyorsun?"

"Gerçek bir yemek yemek ve sonrasında romantik bir gezintiye çıkmak güzel olurdu."

"Ne zaman birlikte olsak oldukça doyurucu yemek yiyorum." Dişleri kulağımın kabuğunu sıyırdı ve başımı eğerek tenimin gıdıklanmasına gülümsedim. "Ama eğer istediğin bir randevuysa, ne yapabileceğime bakarım."

"Ne yapabileceğini gördün mü?" Arka dişlerimi sıkarak başımı yana attım. "Bu bir kaçış gibi geliyor, eğer duyduysam. Eğer dikkatli olmazsanız, Profesör Bramwell, anlatım sınıfımdaki birinci sınıf öğrencisi sizden önce davranabilir," diye takıldım.

"Birinci sınıf öğrencisi," diye homurdandı. "Taşaklarının henüz düşmediğinden bile şüpheliyim."

Kıkırdayarak etrafımda döndüm ve bacaklarımı onunkilerin üzerine koydum. "Kıskandın mı?"

Yüzündeki karanlık gülümseme ciddileşti ve saçımın bir telini kulağımın arkasına itti. "Kıskançlık, sonu sert duygular ve kanlı burunlarla biten toy bir okul çocuğunun duygusudur. Benim sizin için hissettiklerim ise hayatları *mahveder* Bayan Vespertine." Avucunu çeneme götürerek beni sertçe öptü ve ne demek istediğini vurgulamak için dudağımı ısırdı.

Sessiz, küçük kuytumuzda gizlenmiş yatarken, ben bitkin ve kemiksiz olana kadar elleri, dudakları ve diliyle vücudumu keşfetti. Saat ondan hemen önce giysilerimizi topladık ve şüphe çekmemek için rotundadan ayrı ayrı çıktık. Benimle otobüs durağına kadar yürüdü ve ben de yüzümde bir gülümsemeyle yatakhaneme döndüm.



Chapter 55

Lilia

Bir hafta daha geçti.

Devryck ile kaçmak en sevdiğim tehlikeli oyun haline gelmişti. Sınıftaki alaycı bakışlar, yanından geçerken ellerin avluda. Binaların arkasında ve boş sınıflarda çalınan öpücükler. En karanlık köşelerde, meraklı gözlerden saklı, profesör ve öğrenciden daha fazlasıydık. Yasaklanmıştık. Skandal tutku ve özlemin acısı, bastırılamayacak kadar güçlü bir ateşle sarılmıştı.

Geceleri en karanlık yerlerde buluşurduk. Bazen laboratuvarı, ofisi, saat kulesinin tepesi, sıcak, diğerlerinden uzak ve kameraların olmadığı herhangi bir yer. Seksten sonra kitaplarını çıkarırdı ve uyku odalarımıza dönme vakti gelene kadar sessiz bir çalışma odasında çıplak yatardık. Üç gün önce, rotunda'daki gizli küçük odamızda buluşmuştuk, orada parazitoloji sınavıma çalışmama yardım etmiş, ben onun sikini yalarken bana sorular sormuştu.

Seks daha kolay, daha heyecan verici hale gelmişti ve kendimi bedenimle daha önce hiç olmadığım kadar uyumlu buluyordum. Bana kendim hakkında hiç bilmediğim şeyler öğretti, her zaman garip bir anormallik olduğundan korktuğum, kafamın derinliklerinde saklı karanlık fantezilerin kilidini açtı. Ona bunları dile getirirken kendimi güvende h i s s e d i y o r d u m -ellerimi bağlaması ve boğazımı sıkması arzusu- ve kulağıma kirli sırlar fısıldarken bunları şımarttığı gecelerden zevk alıyordum. Bazen sert ve yıpratıcıydı ve günün hayal kırıklıklarını gidermek için bedenimi kullanıyordu, ama sonra yanıma uzanıyordu

nazik parmaklarıyla kemiklerimin hatlarını çiziyor ve bana ne kadar güzel olduğumu söylüyordu. Ona karşı hissettiklerimin tamamen yabancı bir şeye dönüştüğünü biliyordum.

Yasak olduğu kadar saf ve heyecan verici olan güzel bir karmaşıklık.

Ve her şeyin ardından, daha haftalar önce beni rahatsız eden stresler yerini sükûnete bıraktı. Görünüşe göre Spencer sonunda bazı şeyleri kabullenmişti, çünkü koridordaki o günden beri bana yaklaşma zahmetine girmemişti. Onu Kendall'ın etrafında daha sık dolaşırken yakaladım ve kampüste yanından geçerken el sallamaya özen gösterdim, o da garip bir şekilde karşılık verdi.

Bee'nin tüm okul taksitlerini ödedim, bu da Conner'la olan ilişkim üzerindeki baskıyı bir nebze olsun hafifletti ve bu sayede derslerime odaklanabildim, sınavlarımda başarılı oldum. Her zaman topladığım dört saatlik uyku bir şekilde altı saate çıkmıştı ve her sabah zamanında uyandığımdan emin olmak için alarmımı kurmaya başlamak zorunda kalmıştım.

Dracadia'nın kapılarının dışındaki dünyayı unuttum.

Eğer cennet varsa, onu o eski, karanlık koridorlarda, sonbaharın ıslak yapraklarının botlarımın tabanına yapıştığı soğuk puslu gökyüzünün altında, kahve ve eski kitapların kokusunda bulmuştum. Ve onun. Huysuz ve şeytani yakışıklı profesörüm.

Masamda kamp k u r m u ş , Adderly kütüphanesinden ödünç aldığım Cu'unotchke kabilesi hakkındaki metinlerden birine göz g e z d i r i y o r d u m . Çoğu öğrencinin metinleri almasına izin verilmezken, Kelvin daha sonra hemen iade edeceğime söz vererek kitabı almama izin vermişti. Kara taş dişler hakkında daha fazla şey öğrenmeyi umuyordum ama o ana kadar okuduklarımın çoğu kabileyle ilgili folklorik hikâyelerdi - sözde dindarları nasıl avladıkları ve iyi Hıristiyanların karınlarına nasıl şeytani yılanlar soktukları.

Kapım çalındığında kaşlarımı çatarak kitabı kapattım. Kapıyı açıp Profesör Gilchrist'le karşılaştığımda şaşkınlıktan sarsıldım.

"Bayan Vespertine, içeri girebilir miyim?"

Neden birden kendimi vampir filmlerinden birindeymişim gibi hissettiğimi bilmiyordum, gecenin şeytanını içeri davet edip etmemeyi tartışıyordum. Bir profesörün birinin yatakhanesini ziyaret etmesi normal miydi? Bir profesör tarafından ziyaret edilen başka birini hiç görmemiştim.

"Elbette." Kenara çekilerek odama girmesine izin verdim ve kaldırmayı unutmuş olabileceğim kişisel eşyalarım için alanı taradım.

İçeri girdiğinde kapıyı arkasından kapattı ve kollarını arkasında kavuşturdu. "Bayan Vespertine, bir süredir bir şeyle mücadele ediyorum. Ve itiraf etmenin en iyisi olduğu sonucuna vardım."

"Tamam." Korkumu gizlemek için dudağımın iç kısmını ısırdım.

"Çalışma odasında yazdığın kadının annen olduğunu biliyorum." Odanın karşısına geçti ve benim, Bee'nin ve annemin resmine baktı. "Seni gördüğüm an, sanki ona tekrar bakıyormuşum gibi hissettim."

"Annemi tanıyor muydun?"

"Crixson Projesi'ni ilk duyduğumda üniversite öğrencisiydim. O zamanlar aklımda pek bir yön yoktu. Sadece hızlı tempolu bir bilime girmek istediğimi biliyordum ve Crixson Projesi çok büyük bir potansiyel barındırıyordu. Dr. Warren Bramwell'in laboratuvar asistanı ve sekreteri olarak işe başladım." Yüzünü bana döndü, sanki inceleyecek başka bir şey arıyormuş gibi bakışları odamın üzerinde geziniyordu. "Katılımcılar için çok iyi bir ödeme oldu. Çoğu durumda hayat değiştiren bir meblağ. Annen kontrol grubunun bir parçasıydı. Dr. Bramwell, hayatı boyunca burada yaşamış yerli bir Dracadian olduğu için, toksine karşı doğal bir direnci olabileceğini varsaydı. Geriye dönüp baktığında haklıydı, ama araştırmada geçirdiği zamanın en ilgi çekici yanı bu değildi. Hamilelikti."

Bu kadarını kendi başıma bir araya getirmiştim ve çalışmayı terk etmesinin nedeninin bu olduğunu düşünmüştüm. Benim için net olmayan şey, bunun gönüllü olup olmadığıydı.

"Bir gece Dr. Bramwell benden sonra kalıp bazı verileri girmemi istedi. Aklımda olmadan bir şeyler yazarken, annenizin bir doktorla, ikilemine yol açan *patavatsızlıkları* hakkında konuştuğunu duydum."

İkilem. Başka bir deyişle, *ben*.

Dr. Bramwell'den bahsediyor olabileceği ihtimalini düşündükçe midemde yoğun bir bulantı çalkalanıyordu. Böyle bir şey Profesör Bramwell'i benim üvey kardeşim yapardı.

"Onu kürtaj yaptırmaya teşvik etti."

O konuşmaya devam ettikçe nabzım sabırsızlıkla atıyor, bu şakanın en can alıcı noktasını bekliyordum.

"Ona bunu düşünmesi gerektiğini söyledi. Sonuç olarak, çalışma odasından ayrıldı ve bir daha geri dönmedi."

"Hangi doktor? Onu kim hamile bıraktı?" Sonunda sordum.

Gülümsedi ve başını salladı. "Hadi ama. Karşılığında bir şey almadan bu kadar hassas bir bilgiyi vereceğimi düşünmüyorsunuz herhalde."

Tabii ki hayır, ama nasıl bir değiş tokuş yapmak isteyeceğini hayal bile edemiyordum. "Ne istiyorsun?"

"Dönemi bitirmeni ve sessizce gitmeni istiyorum."

Tek bir nefeste kendimi ruhsuz hissettim. Ruhsuz. Sanki göğsümün içine uzanmış ve kalbimi söküp çıkarmıştı. Dracadia'dan ayrılmak mı? Tesellim, sığınağım haline gelen yeri mi? Bunu yapamazdım. "Beni buraya davet eden sendin."

"Bir hata yaptım."

"Bu Profesör Bramwell hakkında. Öyle değil mi?"

Dudakları gülümser gibi kıpırdadı ve odayı geçerek masamın karşısındaki denize bakan pencereye doğru ilerledi. "Profesör olarak olağanüstü biri, biliyorsun. Kampüsteki hiçbir öğrenciye en ufak bir ilgi göstermedi. Bu yüzden Harrick kızıyla ilgili saçma hikayeye kesinlikle inanmadım. Sanki onları fark etmemiş gibiydi." Arkasını döndüğünde yüzündeki mizah ifadesi solmuştu. "Ta ki sen ortaya çıkana kadar."

"Hiçbir şey olmuyor-"

Elini kaldırarak sözümü kesti. "Bana hakaret etme. Kampüsün geri kalanı kaçamaklarınızı görmezden gelse de, sizi temin ederim ki bunlar fark edilmedi."

Ne kadar dikkatli olursak olalım, birinin bizi izlemek için çaba sarf etmiş olması gerekirdi. Mesajlaşmamıştık bile, çünkü Bramwell birinin bize karşı kullanabileceği bir kanıt izi kalmasını istemiyordu.

"Bunu neden yapıyorsun? Seninle bir ilişkiyle ilgilenmediğini açıkça belirtti."

Ellerini arkada birleştirerek kıkırdadı. "Eğer bu doğru olsaydı, dün bana *özel* bir ziyarette bulunmazdı." Sesindeki ima kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Ne zaman?"

"Dün gece." Kadın aklını kaçırmış olmalıydı, çünkü ikimiz bütün geceyi onun laboratuvarında birlikte geçirmiştik.

Yine de yalanını yüzüne vurmak beni bir yere götürmeyecekti. "Profesör, geri dönmek bir seçenek değil. Covington'da benim için hiçbir şey yok. Annemin ölümünden beri ev hayatım da istikrarsızlaştı. Bunu yapamazsınız."

"Yapabilirim. Langmore'la bir toplantı ve iş biter."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Hangi politikalar bunu gerçek bir olasılık haline getirebilirdi. Sadece ayrılmanın bir seçenek olmadığını biliyordum. Şimdi değil. "O kadar kolay olsaydı burada olmaz, ikimizin de vaktini harcamazdın. Yalan söylüyorsun."

Bir anlığına, yanıldığımı kanıtlamak için yine o kapıdan girip yurt odamdan çıkacağını ve doğruca Langmore'un ofisine gideceğini düşündüm. Kendini beğenmiş bir sırıtış ve bana bir seçenek sunduğuna dair acınası bir açıklama bekliyordum.

Bunların hiçbiri olmadı.

Bu da haklı olduğumu kanıtladı. Blöfünü görmüştüm.

Eteğinin cebine uzandı ve bir bilgisayar çipi çıkardı. "Bu mu? Kariyerimi bitirebilir. Ya da daha kötüsü. Bu yüzden Devryck'ten uzak durmak için senin saçma sapan sözünden daha fazlasına ihtiyacım var."

"Ne istiyorsun?"

"Anon Amos üyelerinin kim olduğunu bilmek istiyorum."

Bu kesinlikle onun aradığını düşündüğüm kadar önemli bir bilgi değildi. Son zamanlarda Mel'e karşı duyduğum hoşnutsuzluk göz önüne alındığında cazip gelse de, onu ispiyonlamak içimden gelmiyordu. "Bilemem."

"Senden öğrenmeni istiyorum. Ne zaman bulacaksın? Sana sevgili babanın kim olduğunu söyleyeceğim."

"Neden? Onların seninle ne ilgisi var?"

Birkaç dakika öylece baktıktan sonra, belki de bana söyleyip söylememeyi tartışırken, ofladı pufladı. "Geçenlerde bir tehdit aldım. Skandal bir şeyi ifşa edeceklermiş. Bilmem gerekiyor."

Tahmin etmem gerekirse, muhtemelen Spencer ile yaşadığı garip ilişkiydi. Rektörün oğluyla olan cinsel ilişkisinden daha skandal ne olabilirdi ki? "En azından bana Warren Bramwell'in annemi hamile bırakan doktor olup olmadığını söyleyebilir misiniz?"

Sanki endişelerim bir anda kafasına dank etmiş gibi, şeytani bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bak ne diyeceğim. Bana bir isim verir misin? Öz kardeşini beceriyorsan sana söylerim."

Bilmem gerekiyordu. Bilmemeye dayanamazdım. "İyi. Kedi. Koyu saçlı kız. Piercingleri var. Onlardan biri."

"Cat," diye yineledi. Sırf beni travmatize etmek için Bramwell'in babam olduğunu söylese şaşırmazdım ama "Profesör Bramwell'in babası değil" diye cevap verdiğinde içimde vahşi bir rahatlama dalgası oluştu.

*Tanrı'*ya *şükür*.

"Bu eğlenceli bir oyun, değil mi? Devam edelim, Bayan Vespertine."

Başımı salladım. "Umurumda değil. Babam umurumda değil. Hiç umursamadım.

Şimdi ne önemi var ki?"

"Sizi temin ederim ki bu dosya sperm donörünüzden daha fazlasını içeriyor. Ama bu sizin için yeterli değilse, belki de annenize solucanların nasıl bulaştığını bilmek istersiniz."

"Bunu nereden biliyorsun ki? Dört yıl önceydi." "Ben bir bilim adamıyım. Her şeyi belgelendiririm."

"Dosyaların ..." olduğunu sanıyordum. Ona gereğinden fazlasını söyleme riskini almak istemediğim için söylemekte tereddüt ettim.

"O dosyalar neydi? Bu okulun derinliklerindeki bir banker kutusuna mı tıkılmıştı? Bazıları öyleydi, evet. Onları yok etmekle görevlendirilmiştim. Kutulardan birkaçı ben onları parçalayamadan benden çalındı ama kendi kopyalarımı taramadan önce değil." Çipi evirip çevirerek benimle alay etti. "Bu, o dosyalarda olmayan her şeyi barındırıyor."

"Sana sadece bir isim mi vermem gerekiyor? *Tek bir* isim mi?"

"Oh, tatlım. Bunun için mi? Buradan kalkan ilk trende sana ihtiyacım olacak. Bu çok büyük bir risk." Parayı cebine geri soktu, bakışlarım her hareketini takip ediyordu. "Ama sana ne diyeceğim. Bu sefer sen bana önemli bir isim ver, ben de *sana* önemli bir isim vereyim. Anlaştık mı?"

Söylediklerim doğruydu. Babamın kim olduğunu bilmek umurumda değildi ama belki de bilmek beynimi hala kurcalayan bulmacayı çözmeme yardımcı olabilirdi. Yani, annemin sadece dört yıl önce nasıl olup da bu hastalığa yakalandığı. Sadece annesinin cenazesi için eve geldiğini ve bir şekilde hastalandığını varsaymıştım. Belki de daha kötü bir şey söz konusuydu. "Sana söylediğimi onlara söylemeyecek misin?"

"Tabii ki hayır. Sana söz veriyorum."

"Melisandre. Grubun lideri o." Kadının yüzü beyazlaştı. "Bundan emin misin?"

"Olumlu. Yurt odasındaki küçük bir zindanda buluşuyorlar."

Bir süre dalgın dalgın baktı, düşünceli düşünceli yüzünü kaşıdı, sonra hemen toparlandı. "Pekâlâ. Madem bu kadar *yardımcı* oldunuz, ben de size aynı nezaketi göstereceğim. Baban-"

Kalçamdaki telefonum çaldı ama bakmaya zahmet etmedim.

Gilchrist bir aşağıya bir arkaya baktı. "Buna cevap vermen gerekiyor mu?"

"Hayır. Babam kim?" Zil sesi kesildi ama sonra tekrar başladı. Bu iğrenç davetsiz misafir karşısında içimden homurdandım, arayanın kim olabileceğine dair en ufak bir fikir bile vermedim. "Sadece söyle bana."

"Dr. Lippincott."

O ismi söylediği anda dünya durma noktasına geldi. Başımı salladım, anlamaya çalıştım. İçinde gerçek olma ihtimalini hayal etmeye çalıştım ama yapamadım. Bu çok saçmaydı. "Yalan söylüyorsun."

"Neden yalan söyleyeyim ki? Anneni becerdi, hamile bıraktı ve Bramwell onu projeden kovdu. Karısının onu yoksul bırakacağından o kadar korktu ki, anneni kürtaj yaptırmaya teşvik etti. Kısa süre sonra da ortadan kayboldu."

Hikayenin onun versiyonunun mantıklı olduğunu inkar edemezdim, ama milyonlarca olasılık vardı. Kesinlikle daha az travmatik versiyonlar. "Bu yüzden beni buraya davet ettin. Neden onunla buluşmamı söyleyip durdun. Ödevimle hiçbir ilgisi yoktu. Akademisyenliğimle."

Sırıttı ve başını salladı. "Zekisin, hakkını vermeliyim. Noctisoma hakkındaki bilgin ilgimi çekse de eksik buldum. Hayatında yaptığın herhangi bir şeyin bu enstitüde tam burs almanı gerektirdiğini düşünüyor muyum? Hayır. Sen on sentlik bir düzinesin, Lilia."

"Benim kim olduğumu nereden biliyorsun?"

"Tek yapmam gereken adınızı Google'da aratmaktı. Dediğim gibi, onun tıpatıp aynısısın. Her şeyi bir araya getirmek roket bilimi değildi."

Hâlâ şokun etkisindeydim ve başımı salladım. "Sen korkunç bir insansın."

Kaşlarını kaldırarak iç çekti. "Değildim. Gerçekten. Ta ki sen gelip her şeyi berbat edene kadar." Çipi tekrar havaya kaldırdı. "Gitmeden önce beni görmeye gel. Çıkarken bunu sana vereceğim." Şaplağı hak eden bir sırıtışla odamdan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Bana babam hakkında verdiği bilgi doğru olsun ya da olmasın, bunu kabul etmeye ya da doğrulamaya hiç niyetim yoktu. Annem onu her zaman işbirlikçi bir adam olarak tanımlamıştı ve Spencer'dan öğrendiklerime dayanarak, bana verdiği tek gerçek bu olabilirdi.

Hayır. Gitmiyordum. Savaşmadan gitmek gibi bir niyetim yoktu. Ya da Profesör Bramwell'den uzak durmaya.

Şimdi olmaz.



Chapter 56

Devryck

I başparmağımı işaret parmağıma sürttüm ve oradaki hissizliği görünce irkildim. Lanet olsun. Toksinin bir dozunu iki gün önce almıştım ve son doza göre bir hafta ya da daha fazla sürmesi gerekiyordu. Uzun daha fazlasını sentezlemem için yeterli.

Cam kubbede, Lilia'nın Patroclus adını verdiği güve kafesin zemininde güçlükle çırpınıyordu, artık sadece uçamıyordu, aynı zamanda sürekli felç halindeydi. Toksin çok hızlı metabolize oluyordu. Vücut ona nasıl tepki vereceğini öğrendikçe etkileri de azalıyordu. Başka bir denek bulmalıydım ama kendime fazla güvenmiştim.

Çok ukala.

Angelo DeLuca'nın peşine düşecek, onu enfekte edecek ve Barletta'da olduğu gibi daha fazla toksin toplayacak vaktim yoktu. Geriye sadece tek bir örnek ve haftalar önce Angela Kepling'den topladığım şey kalmıştı, ki bu bile uygun olmayabilirdi.

Eğer bu çalışmayı kurtarmak, başarısızlığa sürüklenmesini önlemek istiyorsam, başka bir kurban bulmam gerekiyordu. Bu gerçek üzerimde ağır bir yük oluşturuyordu ama aynı zamanda bu kadar hızlı ilerleme kaydetmemin tek nedeni denekleri *bulmuş* olmamdı. Onlar olmasaydı, güvelerin içinde büyüyen toksin gibi durgun bir durumda olurdum.

Kapının tıklamasıyla kaşlarımı çattım ve Lilia'nın laboratuvara girdiğini görmek için döndüm. Öğleden sonra erken bir saat olduğu için beklenmedik bir davetsiz misafirdi.

tipik olarak akşama kadar laboratuvarı ziyarete gelirdi, ancak varlığı kesinlikle memnuniyetle karşılandı.

Vücudumdaki her kas onu kaldırmam için beni kışkırttı ama ellerimi orada devam eden uyuşukluk üzerinde sıkarken, hareket etmedim.

Yaklaşırken yüzündeki ifadeden onun da canını sıkan bir şeyler olduğu anlaşılıyordu.

"Ne oldu?" diye sordum. Uzanıp yüzünü okşayabilmeyi dileyerek sordum ama tenini hissedememek beni sadece göğsümden bıçaklayacaktı.

Kaşlarını çatarak bir süre uzaklara baktı. "Beni bir yere götürebilir misin?"

"Nereye?"

"Uzaklara. Sadece birkaç saatliğine uzaklaşmam gerekiyor."

"Bildiğim bir yer var." Ayağa kalktım ve ellerimi ceplerime sokarak başımı salladım. Bir an için kafası karışmış gibi göründü. Haklı olarak. Onu öpmemiştim. Ona sarılmamıştım. Geçen hafta boyunca ona gösterdiğim şefkatin hiçbirini göstermemiştim.

Yüzünde üzgün bir ifadeyle beni takip etti ve laboratuvar önlüklerimizi otopsi odasındaki kancalara bıraktıktan sonra onu kadavra girişinden geçirerek okulun arkasındaki ormana açılan ve arabamı küçük bir alana park ettiğim kapıya yönlendirdim. Onun için kapıyı açtım ve koltuğa kaymasına izin verdim.

"Tanrım, bir Maserati mi?" diye sordu, sesindeki eğlence az önceki kasvetli tondan daha iyiydi. "Ve siyah. Doktor Ölüm'ün içi siyah deri kaplı siyah bir araba kullanacağını nereden bilebilirdim?" Yerleşirken elini koltuğun üzerinde gezdirdi.

"Bana uyuyor." Ghibli daha sportif bir arabaydı, ama spor ceketimi attığım bir arka koltuğu ve bir cesedi dolduracak kadar büyük bir bagajı olduğu için pratikti de. Aracın etrafını sardıktan sonra sürücü koltuğuna geçtim ve motoru çalıştırdım.

Düşüncelerine kilitlenmiş bir şekilde sessiz kaldı, sadece pencereden bakarak endişemi artırdı.

"Seni rahatsız eden ne?" Okulun çevresi boyunca uzanan ve dağın yamacından aşağı inen küçük toprak yolda ilerlerken tekrar sordum.

"Bugün babamın kim olduğunu öğrendim."

Başka bir şey söylemeyince kaşlarımı kaldırdım ve dikkatini çekmek için başımı öne eğdim. "Ve?"

"Söylemem gerektiğinden emin değilim. Bunu evrene açıklamak istemiyorum. Onun bir önemi yok. Hiçbir zaman da olmadı."

"O zaman adını söyleme." Arabanın vitesini değiştirdim ve saatte yaklaşık yetmiş mil hızla dağın yamacından aşağı inerken hızlanmasına izin verdim. Niyetimi sezmiş gibi, açılır tavanı açtı ve başını arkaya eğerek, bulutların arasından sızan az sayıdaki güneş ışığının altında gözlerini kapattı.

Kendi kafam da boktan bir bataklığa saplanmışken, cevap vermesi için onu dürtmedim. Onun yerine, serin deniz havası saçlarını darmadağın ederken ve hoparlörlerden Chopin'in Mi bemol Majör Noktürn'ü çalarken aramızdaki sessizliğin tadını çıkarmasına izin verdim. Hafif serin havaya rağmen üzerime garip bir sıcaklık çöktü ve keşke elbise gömleği yerine bir tişört tercih etseydim dedim. Kaslarımda bir ağrı zonkluyordu, ancak dozajın azalmaya başladığı düşünüldüğünde bu pek de olağandışı sayılmazdı.

Tanıdık bir yola yaklaştığımızda arabayı yavaşlattım ve Lilia koltuğunda doğruldu. Anılar mezardan kalkan cesetler gibi zihnimin karanlık köşelerinden çıkarken, damarlarımda bir korku nabzı atmasına rağmen uzun, ağaçlarla kaplı yoldan aşağı dönmeye cesaret ettim.

Yanımdaki Lilia, uzun toprak yolu gizleyen karanlık ve harap ağaçlara baktı. "Burası neresi?"

Arabayı, metaline *Bramwell Estate* kazınmış siyah, ferforje bir kapının hemen dışında durdurdum. "Orası benim büyüdüğüm yer." Kapının ardında vitray pencereleri, dik çatısı ve kulesiyle karanlık ve kasvetli gotik konak duruyordu.

Burası, yıpranmış, asmalarla kaplı, yontulmuş ve çürümüş taşları ve annemin vefatından sonra babamın bakımını yapmayı reddettiği bakımsız bahçeleriyle fiziksel olarak her zaman yas tutuyormuş gibi görünüyordu.

Pencereden baktı, bana ve arkasına hızlı bir bakış attı. "Burada mı yaşıyordun?"

"Bramwell'lerin nesilleri burada yaşadı. Caed ve ben çoğu zaman okuldaydık, bu yüzden burada nadiren vakit geçirdik. Ama evet. Burası benim evimdi."

"Kampüsteyken kaldığınız yer burası mı?"

"Hayır. On yıldır eve adımımı atmadım. Babam öldüğünden beri." Babamı beş yıldır görmüyordum, aile avukatımız beni arayıp onu ziyaret etmem için ısrar etmişti. Bir süredir ölüm döşeğindeydi ve benimle aynı hastalıktan muzdaripti. Onun işine devam etmeyi reddettiğim gündü. O gün ona mutlu bir şekilde

Her şeyin onunla birlikte öleceğini bilerek onun ölümünü izlemek. "Yine de ev benim. Piç kurusu beni onunla lanetledi."

"Baban iyi bir adam değil miydi?"

"Hayır. Değildi."

"Yani, ne yaptığına dair söylentiler..." Sesinde bir tereddüt vardı, sanki bunu duyduğunu bana söyleme riskini almak istemiyordu. "Crixson çalışması. Onlara inanıyor musun?"

"Bana babamın altı kadını öldürüp öldürmediğini mi soruyorsunuz?" "Annemi öldürüp öldürmediğini soruyorum."

Ona bakamıyordum. Lilia'ya olan duygularım karmaşık bir hal almıştı. Onu korumak için söylediğim yalanlar artık eskisi kadar kolay gelmiyordu. "Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. Belki de ona karşı en dürüst olduğum andı. Annesinin ölümünün ayrıntıları ve hastalığının zaman çizelgesi bilimsel olarak uyuşmasa da, babamı tanıyordum. Sadist eğilimlerini, açgözlülüğünü ve arzularını biliyordum. "Bu oldukça mümkün. Yine de, paraziti bu kadar uzun süre barındıran birini hiç duymamıştım. Koşulları bile araştıramıyorum. Kaybolan dosyalar vardı. Bir kısmı yok edildi."

"Sanırım o dosyalar Gilchrist'te."

Kaşlarımı çatarak ona doğru döndüm. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü seninle görüşmeyi bırakıp Dracadia'dan ayrılırsam onları bana vermeyi teklif etti."

"Bu dosyalarda annen hakkında bilgi mi var?" "Sözde."

"Ve sen gitmedin mi? Bu teklifi kabul etmedin mi?"

Bakışlarını ellerini kucağında sıktığı yere indirdi ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Annemi kaybettikten ve Bee okula gittikten sonra, kendi içime döndüm ve yalnızlıkta nasıl teselli bulacağımı öğrendim. Orası benim evim oldu. Kendimi güvende hissettiğim tek yer. Sonra buraya geldim. Ve seninle tanıştım. Ve yalnızlığın benim için bir seçim olduğunu öğrendim. Burası benim için bir okuldan daha fazlası." Oturduğu yerde kıpır kıpır kıpırdanırken içindeki kargaşa yüzeye çıktı. "Sanırım her zaman yaptığım gibi içime kapanabilir ve kalabalığın içinde unutulabilir bir yüz olarak kalabilirdim. Belki Gilchrist de rahatsız olmazdı. Ya da belki de ederdi ve ben de eski, yalnız hayatıma geri dönerdim ve özlemini çektiğim tüm cevaplara sahip olurdum." Omuz silkti ve başka tarafa baktı. "Artık gerçekten önemli olmayan cevaplar."

Profilinden, dudaklarında bir gülümsemenin oynaştığını izledim. "Seninle tanıştığım an kararımı vermiştim. Burada kalmaya. Seni seçtim."

Lanet olsun ona. Lanet olsun. Bu kıza ne yapıyordum ben? O *bana* ne yapıyordu?

İğrenç duygusuzluğu bir kenara ittim ve parmağımı çenesinin altından geçirerek onu yüzüme çevirdim. "Seni seçtim," dedim ve dudaklarımdaki gülümsemeyi hissederek onu bir öpücük için kendime çektim. "Ve inanın bana, sizi unutmak çok zor, Bayan Vespertine."

Arabayı geri geri sürerek ana yola çıktım ve adanın kuzey ucuna doğru ilerledim.

"Sormak istedim. Neden kadınlar? Babanız neden bu çalışma için sadece kadınları seçti?"

Yıllarca, babamın da fahişeleri kurban olarak seçen büyük-büyük-büyükbabamdan farklı olmadığı söylentileriyle acı çektim. Paraziti inceleyene kadar bunun nedenini öğrenememiştim. "Toksin kadınlarda daha olumlu tepki veriyor."

"Neden?"

"O kadar ileri gitmedim. Genetik mi? Evrim? Bu konuda öğrenecek çok şey var."

"Bu parazitten daha çok nefret etmem gerekiyormuş gibi hissediyorum. Yine de onunla ilgili her şey beni büyülüyor."

İçimi çektim. "Benim dünyama hoş geldin."

Sonunda Amorisse Koyu'na vardık ve arabamı yol kenarına park ettim. Onun için kapıyı açtıktan sonra, onu cılız bir merdivenden aşağı, kayalıkların yüksek, taş duvarlarıyla çevrili güzel koya götürdüm. Uzakta, kıyıdan yaklaşık yarım mil açıkta, yerel halk tarafından Aşıklar Sıçraması olarak bilinen kemer duruyordu. Ejderha şeklindeki adanın kuyruğunu oluşturan bir kemer.

Lilia arkamdan suya doğru ilerledi, elini tutma isteğim parmak uçlarımdaki uyuşuk karıncalanma tarafından bastırıldı. Sonunda beyaz kumlara ve okyanusun yumuşak, gri dalgalarına açılan kıyıya ulaştık. Gelgitin henüz ulaşmadığı kısa bir mesafede durdum ve o da yanıma geldi, rüzgâr benim gibi ona dokunmayı arzuluyormuş gibi saçlarının arasından süzülüyordu.

"Bu çok güzel."

O kemere bakarken ben de ona baktım. "Lover's Leap."

"Bunu kasabadan aldığım bir kitapçıkta gördüğümü hatırlıyorum. Henüz okumadım. Arkasındaki hikaye nedir?"

"Basit bir Dracadian balıkçısına aşık olan bir reisin kızı olan yerel bir yerli kız. Tanrılardan onunla evlenmek için izin istemiş ve tanrılar bunu reddederek onu adadan sürgün etmişler." Hikâyeyi anlatırken ayakkabımın ucuyla kuma bastım ve bir deniz kabuğu çıkarıp başparmağımla kumu ovuşturdum. "Teknenin kalkışını izlemek için kemerin tepesine tırmanmış ve bir anda beyaz bir fırtına tekneye çarparak onu oturduğu yerin altındaki kayalara çarpmış. Yıkılmış bir halde ölüme atladı." Kusursuz kabuğu ona uzattım ve sanki ona nadir bir mücevher vermişim gibi hayretle incelemesini izledim. "O günden sonra tanrılar kemerin etrafındaki suları yumuşattı, orayı sığlaştırdı, böylece bir daha kimse o kayaların yanında can vermeyecekti. Yerliler kemerin öbür dünyaya açılan bir kapı olduğuna inanıyorlardı."

Dudakları gülümsemek için kıvrıldı ve rüzgâr, parmaklarımın arasına alıp kulağının arkasına sıkıştırmak istediğim saçlarını savurdu ama buna cesaret edemedim.

Buna cesaret edemedim çünkü ipeksi dokusunu hissedemediğimi teyit etmek beni sadece çileden çıkarırdı.

"Bu adayla ilgili her şey bir hikâye. Bone Körfezi'nin sirenleri. Squelette Gölü'ndeki periler. Ve şimdi de Lover's Leap. Her köşede büyülü ve korkunç bir şey var gibi görünüyor."

Dalgalar yaklaştı. Daha da yaklaştı. Kendini geri çekti, neredeyse takılıyordu ve onu yakalamak için elimi uzattım. Tiksindirici hissizlik duygusunu bastırarak gülümsemeye zorladım, o da kıkırdadı.

"Peki, ne bekliyorsun?" Onu serbest bırakarak sordum. "Deniz bekliyor."

Sanki buna cesaret edemeyeceğini düşünüyormuş gibi bana bir bakış fırlattı. Alt dudağı gülümseyerek dişlerinin arasından kaydı ve botlarıyla çoraplarını çıkarıp arkamızdaki kuru kuma fırlattı. Ayaklarını birleştirerek derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. Dalgalar, kendi göğsümde titreştiğini hissedebildiğim türden bir özlemle ona tekrar ulaştı.

Bir çığlık atarak geri sıçradı, sonra temkinli adımlarla ilerledi. İlkini başka bir dalga izledi ve elbisesini kaldırıp suyun etrafında birikmesine izin verirken bacaklarının sarsılmasını izledim. Omzunun üzerinden bana bir gülümseme attı - o kadar güzel bir gülümseme ki, onu çerçevelemek istedim. Onu yakalamak. Simyasını incelemek. Basit bir ifade ne kadar harika bir şekilde sarhoş edici olabilirdi.

Cesaretlenerek öne doğru sıçradı ve bir sonraki dalganın ayak bileklerinin üzerinde birikmesine izin verdi. Biraz daha ilerleyince bir sonraki dalga baldırlarında birikti. Denizin onu baştan çıkarmasına, gıdıklayarak kıkırdayan bir genç kıza dönüştürmesine, dans etmesine, zıplamasına ve dalgaların arasında yuvarlanmasına izin vermesini hayranlıkla izledim. İşte orada benim başarısızlıklarım ve onun endişeleri silinip gitti, tuz ve havayla ve çevredeki kaya duvarlarında yankılanan sakin seslerle temizlendi.

İşte o zaman Lilia'ya karşı hissettiklerimin itiraf etmek istediğimden daha fazla bir şey olup olmadığını merak etmeye başladım.

Yine de bu düşüncelere dalmaya cesaret edemiyordum çünkü kaderin ve dünyanın bu kadar özgür olmadığını biliyordum. Bizi bir sirenin çağrısıyla cezbeder ve ardından gelen kaçınılmaz acı derinliklerine çekerdi.

Lilia bir sorumluluktu. Bir zayıflık. Savunmamı parçalamakla tehdit eden zırhımdaki tek çatlak. Bunu göze alamazdım. Hele ki Rook'lar beni bu kadar yakından izleyip son varyantımdan haber beklerken.

Yine de yaydığı ışıltı bağımlılık yapıyordu. Bana ölümün bazen ne kadar soğuk olabileceğini hatırlatan bir sıcaklık.

Dalgaların arasında zıpladı ve tökezledi, ayağını sudan çıkarmaya çalıştı. Başarısız bir muayeneden sonra, ayak parmakları yukarı doğru sıkışmış, ayağının arkasında kırmızı bir iz bırakarak kumun üzerinde topallayarak geri döndü. Yüzünü buruşturarak, "Sanırım bir deniz kabuğuna takıldım," dedi. "Lanet olsun." Sonunda atılmış çorap ve ayakkabılarının yanına çöktüğünde, ayağını tuttum ve parmağının hemen altındaki küçük kesiği inceledim.

"Temizlemek için bir şeyim var. Sıkı tutun." Merdivenlerden arabama doğru yürüdüm ve torpido gözünden, orada sakladığım küçük acil durum kitini çıkardım.

Kafatasımın her iki yanına şiddetli bir ağrı saplandı.

Siktir!

Ellerimi başımın iki yanına koyarak, kulak zarımı kızgın bıçaklar gibi kesen yoğun çınlama karşısında gözlerimi kapattım ve kaldırıma düştüm. Acı dışarıya, boynumdan aşağıya, kemiklerimi elektriklendirdiği kollarıma doğru yayıldı. Yakıcı bir sıcaklık omurgama çarptığında, saldırının bacaklarıma doğru indiğini hissederek, sanki tüm vücudum içten içe kristalleşiyormuş gibi gerildim ve homurdandım. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Her kas kendini felce kilitlemişti. Arka koltuktaki ceketimin cebinde son doz toksin saklıydı ama ona ulaşabilirsem ne olayım. Bıçak gibi bir ağrı göğsümü delip geçti ve sırt üstü yuvarlanıp tepemde dönüp duran kuşlara-kuzgunlara- baktım.

Bir ölüm alameti.

İşte bu kadar.

Geçirimsiz. Geçirimsiz!

Görünmez bir yumruk ciğerlerime kenetlendi ve dayanılmaz bir solukla havayı kovdu.

Tam da bu hissiz varoluşta bir şeyler hissetmeye başlamışken, kaderin kıskanç bir sevgili gibi onu benden koparıp alacağını düşündüm.

Gözlerimi kapattım ve karanlığın beni içine almasına izin verdim.



Chapter 57

Lilia

A Merdivenlere bir kez daha baktım ve kaşlarımı çattım. Bu kadar uzun sürmesine imkân yoktu. Adam on dakika boyunca bir arabayı karıştırmak zorunda kalmayacak kadar temizlik hastasıydı. Ya da belki de sadece On gibi. Her iki durumda da, daha fazla oturmayacaktım.

Kanayan ayağımı beyaz çorabımın içine soktuktan sonra botlarımı bağladım ve topallayarak merdivenlerden yukarı çıktım. Zaten çoğunlukla sadece acıyordu. Ameliyat olmamı gerektirecek bir şey değildi.

Merdivenlerin tepesine ulaştığımda Devryck'i arabasının yanında görünce neredeyse geriye doğru düşüyordum.

Vücudu seğirdi ve kasıldı ve ayağımı görmezden gelerek ona doğru atıldım. Ona doğru kayarken dizlerime keskin bir sızı saplandı.

"Devryck! Devryck!" Geçen seferki gibi onu yan çevirip başının altına koyacak bir şey aradım.

Ayağa fırladığımda arka koltukta duran paltosunu fark ettim ve onu kaptım. Buruşturmaya çalışırken içinde sert bir cisim hissettim ve cebini karıştırdım.

Mor maddeyle dolu bir şırınga.

Nefesim kesilerek elimdeki kağıda baktım ve ona baktım, baygındı ve nöbet geçiriyordu.

Acil servisi arayabilirdim ama zamanında yetişemeyebilirlerdi.

"Siktir!" Titreyen kolunu tuttum ve yukarı çıkan damar haritasını inceledim. "Lanet olası uyuşturucu bağımlıları bu boku yapıyor, Lilia. Ver şunu ona!"

Paltosunun kolunu kullanarak, kumaşı acınası bir turnike gibi kolunun etrafına bağladım. Yolcu koltuğunun üzerinde dağınık bir acil durum kiti duruyordu ve bir alkollü çubuk bulmak için onu karıştırdım. Titreyen ellerimle, çok geç kaldığım düşüncesini yutkundum. Çok uzun süredir kriz geçiriyordu. Kalbi çoktan durmuş olabilirdi.

Alkol paketini yırtıp açarken ve ön kolundaki bir damarın üzerine sürerken panik beni kışkırttı. Burnumdan sertçe nefes alarak şırınganın kapağını açtım ve iğneyi onun nabız gibi atan damarına batırdım, ucu ikimizin titremesiyle zıplıyordu. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. *Lütfen.*

Gözyaşlarımın buğusu içinde iğneyi batırdım, tam isabet ettirmek için dua ettim ve o gece ofisinde izlediğim gibi sıvıyı koluna verdim. Saniyeler geçiyordu, vücudu hâlâ titriyordu.

"Hadi, Devryck, lütfen. Lütfen!" Elimi nemli saç çizgisinde gezdirdim ve hıçkırıklarımı bastırdım. "Gidemezsin. Sana izin vermeyeceğim. Beni duyuyor musun? Ölmene izin vermeyeceğim. Sen benim en önemli şeyimsin ve yemin ederim, eğer bundan kurtulamazsan, öbür dünyada seni avlayacağım." Birkaç saniye daha. "Uyan, Devryck!" Arabada unuttuğum çantamın içindeki telefonumu bulmaya çalıştım ama yanına döndüğümde titremesi durmuştu.

Yerde hareketsiz yatan ona bakarken göğsümün içinde soğuk bir boşluk oluştu. *Hayır*. "Devryck, uyan. Lütfen."

Hareket etmedi. Göğsü hareket etmedi. Gözleri dalgalanmadı. Kaburgalarımı parçalayan mide bulandırıcı bir hareketsizlikten başka bir şey yoktu.

Dehşet içimde kıpırdandı. Göğsüme doğru süzüldü ve soğuk parmaklarını kalbimin etrafına dolayarak nefes alamayana kadar sıktı. Başımı salladım ve bir kez daha onun yanına düştüm. "Hayır. *Hayır*!" Göğsüne yumruk attım.

Dudakları gürültülü bir nefes için ayrıldı. Bir nefes daha. Ve bir tane daha. Gözleri hâlâ kapalıydı, başını yana çevirdi ve dehşet dolu bir rahatlama hırıltısıyla göğsüne odaklandım, nefes alıp verdiğini gösteren her yükseliş ve alçalışı ölçtüm. İşte o zaman yüzüne ve boynuna yapışan teri fark ettim.

Bileğimin iç kısmıyla alnını ve yanağını hissettim. "Oh, Tanrım, yanıyorsun."

Onu biraz su ve ateşini düşürecek bir şeyler verebileceğim bir yere götürmem gerekiyordu. Yatakhanem kesinlikle bir seçenek değildi ve kampüsteki personel dairesine hiç gitmemiştim. Hastane belki, ama

Ya kan testi yapıp toksini bulsalardı? Bu yüzden başı belaya girebilir miydi?

Sessiz bir homurtu çıkardı, ama göz kapağını kaldırdığımda gözleri bakmaya devam ediyordu, göz bebekleri daralmıştı. Bilinci yerinde değildi.

Kollarımı koltuk altlarının altına soktum ve üst yarısını kaldırdım. Adam o kadar hantal ve ağırdı ki zorlukla idare edebildim ama birkaç derin nefesten sonra kaslarımı zorladım ve onu arabasının arka koltuğuna çekecek kadar çevirdim. Onu koltuğa oturtmak için beceriksizce çabalarken nefes nefese kaldım ve bacaklarını koltuğun üzerine kaydırarak onu içeri kapattım.

Araba kullanmayalı birkaç yıl olmuştu ve sürücü koltuğuna oturduğumda kaygı sinirlerimi sarmıştı. Motoru çalıştırdım ve yolda geçtiğimiz Emberwick'e doğru geri döndüm. Arka koltukta Devryck inliyor ve homurdanıyordu ve dikiz aynasından baktığımda vücudundaki yoğun ter parıltısını yakaladım. Dakikalar sonra nihayet şehir merkezine ulaştım ve haftalar önce ziyaret ettiğim eczanenin önünde bir yere çektim. Onu camları açık arabada bırakarak dışarı fırladım ve daha önce bana yardım eden yaşlı kadının beni gülümseyerek karşıladığı dükkâna daldım.

Bir şeylerin ters gittiğini anlamış gibi göründüğünde gülümsemesi soldu.

"Yardıma ihtiyacım var! Benim ... benim ... profesörüm. Ateşi var. Yanıyor. oldukça kötü."

"Aman Tanrım!" Dükkânın içinde ayaklarını sürüyerek raflardan çeşitli şeyler aldı. Aklım Devryck'in durumuna o kadar takılmıştı ki, ne aldığını fark etmedim bile. İkimiz hızla otoparka girdik ve o kapıyı açarak Devryck ile ön koltuklar arasındaki dar alana girdi.

"Oh, o çok sıcak. Çok sıcak."

Arabanın dışında bekledim, volta attım, tırnaklarımı yedim. Bütünsel tıbba her zaman çok inanmıştım ama ya işe yaramazsa? Ya toksinler bitkilerin iyileştirici özelliklerini bozduysa?

Soğuk bir bezi adamın alnında gezdirdi ve sürünerek araçtan çıkmadan önce orada bıraktı. "Ona biraz buzlu siyah kaya çayı yapacağım. Bazen oğlumun ateşini düşürmeye yardımcı oluyordu. Onu bezle serinletin. Hemen döneceğim."

Gözyaşları içinde başımı sallayarak onun yaptığı gibi koltukların arasına kaydım, gömleğinin düğmelerini açtığını ve başını buruşuk ceketinin üzerine koyduğunu fark ettim. Bir süre sonra

Ofisinde, onu kullandığım için bana bağırdığı güne geri döndüm. Bu düşünce bir şekilde korkumu kırmayı başardı ve kıkırdadım.

"Eğer bundan kurtulamazsan, bütün pahalı paltolarını yakarım."

"P a l t o l a r ı m ı... yakmayacaksın," diye mırıldandı ve bir hırıltı sevinç kaslarımı titretti.

"Devryck? Gözlerini aç. İyi olduğunu görmem gerek."

Koltuğun üzerinde kayarken gözlerini kıstı ve yüzünü buruşturdu ama o güzel, ateşli gözlerini göstermek için kapaklarını açtı. Gözbebekleri şişmiş olsa da farkındalığı var gibiydi. Berraklık.

Nemli alnındaki saçları taradım ve panikle titreyerek nefes aldım. "Ödümü kopardın. Orada ne oldu öyle?"

"Toksin... çalışmayı durdurdu."

Hayal kırıklığı aramızda kara bir bulut gibi dolaşıyordu. "Neden? Bunu nasıl sürdürülebilir hale getireceğini bulduğunu sanıyordum."

"Ben... yanılmışım."

"Dozu ceketine uyguladım. Çıldırdın mı?" "Hayatımı kurtardığın için... kızgın mısın?"

Benden sinirli bir kıkırdama kaçtı. Gülmek istemiyordum, lanet olsun. Bütün bu senaryo beni hâlâ titretiyordu.

"İşte," dedi kadın, içinde elmas varmış gibi parıldayan siyah bir sıvı dolu uzun bir bardağı bana uzatırken. "Bundan biraz içmesini sağla."

"Ne oldu?" Devryck sayıklayan bir sesle sordu.

"Fark etmez. Hoşuna gitse de gitmese de içiyorsun. Ben senin hayatını kurtardım, bu yüzden sana söylediklerimi dinlemek zorundasın."

"Lanet olsun. Bunu benim üzerimde tutacaksın. Değil mi?"

"Ne kadar gerekirse. Şimdi iç." Kolunu sabitleyerek, kendini oturur pozisyona getirirken ona elimden geldiğince yardım ettim.

Sanki hâlâ acı çekiyormuş gibi kaşlarını çattı ve ter hâlâ göğsüne ve boynuna yapışmıştı. Alaycı olmayan bir ifadeyle benden içkiyi aldı ve yudumladı. Bardağını hafifçe kaldırarak kadına başıyla selam verdi. "Teşekkür ederim."

"Bir dakika içinde seni kontrol etmek için geri döneceğim, tamam mı?"

"Ah! Adın ne?" O gitmeden önce sordum. "Francesca."

Bu ismin sesi kalbimi dalgalandırdı ve annemin takma ismine ilham verenin o olup olmadığını merak ettim. "Ben Lilia. Teşekkür ederim."

Göz kırparak aceleyle dükkâna girdi ve ben de Profesör Bramwell'e döndüm.

"Ne yani... artık hissedemiyor musun? Bu yüzden mi bugün bana dokunmaktan kaçındınız?"

Kaşlarını indirerek içkisine baktı. "Belki de en intikamcı işkence, senin nasıl hissettiğini kısa bir süreliğine bilmekti."

"Peki, bu ne anlama geliyor?"

"Çizim tahtasına geri dönelim." İç çekerek bir yudum daha aldı, bir öncekinden daha uzun sürdü ve bardağı bana uzattı. "Çay hayranı değilim. Senin rahatsız edici gotik çeşidini bile."

Tedirgin bir gülümsemeyle bardağı aldım ve köpüklü sıvılara baktım. "Bu siyah kaya. Ve görünüşe göre bulunması çok zor, bu yüzden bunun boşa gitmesine izin vermeyeceğim." Çok fazla olmayan geri kalanını yudumladım ve ağzımı elimin tersiyle sildim. Bir başarısızlık daha onun tekrar risk altında olduğu anlamına geliyordu. O koyda kollarımda ölebilirdi. Orada neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordum. "Aslında oldukça iyi olduğunu düşünüyorum." Bu kasvetli düşünceleri bir kenara ittim, çünkü lanet olsun, o iyi olacaktı, gülümsedim. "Az önce senin tükürüğünü yuttuğumu bilmek nasıl bir duygu?" diye sordum ve dikkatimi dağıtmak için çaresizce kıkırdamaya zorladım.

"Daha kötülerini de yutmuştun." İnledi ve kendini öne, yolcu kapısına doğru itti. "O boktan daha fazla getirmeden buradan gidelim."

"Kibar ol. Şu anda ateşli bir nöbet geçirmemenin sebebi o."

"Sebebi toksin. Ama bu dozun birkaç günden fazla sürmeyeceğinden şüpheleniyorum. Nöbetler daha da kötüleşecek. O yüzden laboratuvara dönmeliyim."

Arka koltuktan kalkarak arabanın yanında ayağa kalkmasına izin verdim ve ayağa kalktığında bir adım yana doğru sendeledi. "Belki de ben sürmeliyim?"

"Olmayabilir. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

"Francesca'ya tekrar teşekkür edeceğim ve iyi olduğunu söyleyeceğim. Araba sürebilecek durumda olduğuna emin misin?" "Ben iyiyim."

"Tamam, hemen döneceğim." Koşarak dükkâna geri döndüm, Francesca beni gülümseyerek karşıladı ve boş bardağı uzattığımda bana bir poşet uzattı. "Biraz daha siyah kaya çayı."

"Oh, hayır. Yapamam. Bana zaten çok şey verdin."

"Lütfen. Ateşi tekrar yükselirse diye." Onu bana uzatırken elimi kendi eliyle kavradı. "O bir Bramwell."

"Evet." Yine de bunu itiraf etmekte tereddüt ettim, zaten onun fikirlerinden şüpheleniyordum. "Birkaç yıldır bu adada yaşıyorlar. Sadece dikkatli ol, canım."

Ona Devryck hakkında duyduklarının dedikodudan başka bir şey olmadığını söyleme isteğime rağmen gülümsedim. "Söyleyeceğim."

"Kendine iyi bak."

Dükkândan çıktığımda Bramwell çoktan sürücü koltuğuna oturmuş, acele etmem için benimle dalga geçerken arabanın devrini yükseltiyordu. Ben yolcu tarafına geçtim, o da üniversiteye doğru yola koyuldu.

"Birkaç günlüğüne iş için ayrılmam gerekiyor," dedi bana bakarak.

"Oh. Tamam." Dostum, Gilchrist'in ziyareti ve plajda olanlar yüzünden bugün tam bir roller coaster'a dönüşmüştü. Şimdi de onun gidişinin yarattığı hayal kırıklığı.

"Gelecek dönem için kaydını yaptırdın mı?"

Langmore'dan e-posta almıştım ama bunu yapmak için henüz zaman ayırmamıştım. "Hayır, henüz değil. Yapacağım."

"Güzel. İkinci dönem nöroparazitoloji için ön onay vereceğim. Ve benim kaba anatomi laboratuvarıma."

"Bunun tıp öğrencileri için ayrıldığını sanıyordum," diye karşı çıktım.

"Evet, öyle. Ama ben profesörüm. İstediğim kişiyi ekleyebilirim, eğer ayak uyduracak kadar zeki olduğunu düşünüyorsam. O yüzden bunu eklediğinizden emin olun."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Ya almak istemezsem?"

"İstesen de istemesen de alacaksın." Kalçamı kavradı ve hareketiyle arabayı sarsarak hızla geri çekildi. Kaşlarını çatarak elini kaldırdı ve sanki önünde yabancı bir şey varmış gibi çevirdi.

"Sorun nedir?"

"Duygularım geri geldi."

Eline ve arkasına baktım. "Bu harika."

"Bu imkansız." Arabayı kenara çekti, ana yoldan çıktı ve belirsiz küçük bir yan sokağa girdi. Araba kayarak dururken çakmağa bastı. Çakmak patladığında, ısınan ucunu tenine yaklaştırdı ve kaşları daha da çatıldı. "Tersine döndü."

"Toksin işe yarıyor o zaman?"

"Hiç sanmıyorum." Elini büktü ve yumruk haline getirdi. "İğneden sonra hâlâ uyuşuktum."

Şaşkınlıkla başımı salladım. "O zaman nasıl?"

"Eczacıda bana ne verdi?"

"Her şeyi görmedim, sadece kali phos vardı sanırım. Ve mürver çiçeği. Ve tabii ki çay." Hediye ettiği küçük çantayı çantamdan çıkardım ve ona uzattım.

Elimden kaptı ve ışığa tuttu, pırıl pırıl yüzeyi çantanın içinden parlıyordu. "Lilia... bu eksik olan şey olabilir. Toksini ayakta tutabilecek şey bu olabilir."

"Yani... mantıklı olurdu, değil mi? Enfekte olmayan kuşlar. Siyah taşları diş olarak kullanan... yerliler..." Heyecandan titrediğimi fark ederek kendi elimle işaret ettim.

"Bunu test etmeliyim. Toksini bozmadığından emin olmak için. Ama parlak bir tamamlayıcı bulmuş olabilirsin."

"Şey, teknik olarak, ben yapmadım-" Sözlerimi bitiremeden yüzümü kendine doğru çekti ve dudaklarımı bir öpücükle ezdi.

"Buraya gel," dedi, koltuğu yatar pozisyona geri iterek. "Gel lan buraya." Sesindeki sert ve muhtaç ton, içimde zonklayan ihtiyacı yansıtıyordu. Az önceki stresten sonra içime saf adrenalin pompalanmaya başlamıştı. Onu yakma ihtimali, bunu onun arabasında nasıl yapacağımızı çok fazla düşünmeden hareket etmem için beni yeterince cezbetti.

Konsolun üzerine tırmandım ve sıkışık koltukta dizlerinin üzerine çöktüm, direksiyon simidi sırtıma bastırdı, o da pantolonunun kemerini çözmeye çalıştı.

Aceleci elleriyle kendini kurtardı ve elbisemi yukarı kaldırdı. "Prezervatif," dedi bana bakarak. Gözlerindeki tehlikeli çalkantı kalbimi yerinden oynattı. Sanki bebeğini içimde hayal ediyormuş gibi bana baktı, sonra hızla gözlerini kırpıştırdı.

İnleyerek kalçalarını beni yukarı doğru itecek kadar kaldırdı. Ellerini silktiği pantolonunun cebine soktu ve paketi yırtıp çıkardıktan sonra prezervatifi çıkık şaftının üzerinde düzeltti.

Kalçalarımı tutup beni kasıklarının üzerine indirmeden önce külotumu daha yeni kenara çekmiştim. Zaten ıslak olan siki içimi doldurup gererken alt dudağımı ısırarak kolaylıkla üzerine oturdum.

"Fuuuuck!" Başını geriye eğdi, gözleri kendinden geçmişti.

Elini enseme götürdü, beni bir öpücük için kendine çekti ve alnımızı birbirine bastırdı.

Elim pencereye doğru fırladı, parmaklarım camı tırmalıyordu, bir şeyi kavramak için çaresizdim. Yırtmak, tırmalamak ve pençelemek için. Ellerim yok etmeyi arzuluyordu, tıpkı onun beni içten içe yok ettiği, beni açgözlü ve açgözlü hale getirdiği gibi.

"Damarlarımdaki ateş sensin," dedi sıkılmış dişlerinin arasından, öfkeli bir kararlılıkla içime girerken. "İçimden atamadığım, tedavisi olmayan bir delilik. Aklımı başımda tutan tek şey seni becermek, Lilia." Dudaklarımızı birleştirdi, nefesimi çaldı ve ayrıldığında eli boğazıma gitti, dudaklarımı ayıracak ve bir sonraki nefesi hapsedecek kadar sıktı. Baş döndürücü bir coşku üzerime çöktü ve elbisemin büstünü yırtıp göğüslerimi ortaya çıkarırken vücudum sarsıldı, böylece her parçalayıcı itişte zıpladılar ve s a l l a n d ı l a r . "Tek düşündüğüm bu amcık. Tek arzuladığım şey. Her yerime bulaştın ve duramıyorum. Bu saplantıyı durduramıyorum."

Havasızlık, sözleri ve sikinin içimi doldurma hissi kafamı allak bullak etmiş, bedenimi felç etmişti. Daha sıkı sıktı ve dudaklarımdan bir miyavlama sesi döküldü.

"Hayır. Senden sessiz sesler çıkmayacak. Çığlıklarını duymak istiyorum. Şu anda ateşin içindesin, Küçük Güve. Ne kadar yaktığını göster bana." Tutuşunu o kadar gevşetti ki boğuk ve gırtlaktan gelen bir inilti çıkardım.

Arkasındaki koltuğu kavradım ve ona sertçe bindim, başını arkaya eğdiğinde yüzündeki acı dolu coşku ifadesinin tadını çıkardım, çenesi gerildi, boynundan damarlar fışkırdı.

"Ahhh, siktir!" Ben hızımı artırırken parmakları kalçalarıma saplandı, ıslak sesler adamın beni ne kadar ateşlendirdiğinin bir kanıtı.

"Sikimin her yerine boşaldığını hissetmek istiyorum." diye homurdandı. Araba onun agresif itişleriyle sarsıldı ve zıpladı.

Sıcak, kıvrımlı bir zevk içime dolduğunda inlemelerim arttı. Gözlerimi sıktım ama ensemden tutunca açtım.

"Gözlerini benden ayırma. Boşalmanı izlemek istiyorum."

Bir şimşek kaslarıma çarparak onları gergin bir tele çekti ve ben tekrar tekrar bağırırken onun adı kafatasımın içinde yankılandı.

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve çekilirken alt dudağımı ısırdı. "Sen mükemmelliğin acımasız bir görüntüsüsün."

Kalçaları aşağıya doğru kayarak beni yukarıya doğru itti ve içimden çıkıp prezervatifi kaydırarak yanındaki çöp kutusuna atarken elbisemin eteğini kaldırdı. Ben kalçalarına yerleşirken, o sikini sallamaya devam etti ve saniyeler sonra, serbest kalışını etime yönlendirirken sıcak fıskiyeler kalçalarımı boyadı.

Dudakları dişlerinin arasına sıkışmış, kaşları gergin, boynu kaba ve aşırı çalışan vücudunun teriyle parıldarken homurdandı ve her tarafıma boşalmasını izledi. Sanki beni işaretliyordu. Beni kendisinin yapıyormuş gibi.

Onu görmek rahmimi sıkıştırdı.

Beni üstüne çekti, orada tuttu ve başımı mermer göğsüne yasladım, kalbinin vahşi bir ritimle attığını duydum. Daha önce olanlardan sonra ne kadar da güzel bir sesti. "Muhtemelen bunu burada yapmamalıydık. Açık alanda."

Gülümsedim, yanağım hâlâ onun sıcak tenine değiyordu. Arabayı kenara çektiğinde görünürde başka bir araba ya da ev görmemiş olmama rağmen, muhtemelen haklıydı. Daha dikkatli olmamız gerekiyordu, gerçi itiraf etmeliyim ki bu da benim için heyecanın bir parçasıydı. Saçlarım nemli tenime yapışmış, camlar yoğun sevişmemizden dolayı buğulanmıştı. "Devryck," dedim nefes nefese, tüm kaslarım tükenmiş ve sıvılaşmıştı. "Korkuyorum."

"Neyin?"

"Bu benim için seksten daha fazlası gibi gelmeye başladı."

"Peki, bu seni neden korkutuyor?"

"Çünkü boşluğun ötesini göremiyorum ve sanki bu, her şeyin dağıldığı anmış gibi geliyor." Gözlerimdeki sızı rahatsız edici bir baş belasıydı. Onun önünde ağlamak istemiyordum. Bundan sonra olmaz. Duygularım sıcak kıvılcımların üzerinde zıplayan canlı teller gibi hissediyordu. "Eğer beni şimdi terk edersen, beni bir kenara atarsan-"

"Hey." Parmakları tepemi sıkıca kavradı ve başımı geriye çekerek bana baktı. "Korkmana gerek yok. Sana asla zarar vermeyeceğim, Lilia. Hatta seni bir daha incitecek olanın başına cehennemi yağdırırım."

Onu seviyordum. Varlığımın her hücresi, her lifi bu gerçeği saklayamazdı. Bunu söyleyecek kadar cesur olmasam ya da evrenin bunu benden çalmasını göze alacak kadar cesur olmasam bile, kelimeler korkularım kadar gerçekti.

Sözcükleri de diğer tüm ıvır zıvırlarım gibi sır gibi sakladım.



Chapter 58

Lilia

"Aerişim reddedildi mi?" Kaşlarımı çatarak masamdaki sandalyeye geri yaslandım ve üçüncü kez kayıt için giriş yapmak üzere dizüstü bilgisayarımdaki düğmeye tıkladım.

Aynı hata mesajı geri döndü. Ne haltlar dönüyordu? "Sorun mu var?" dedi kapı aralığından bir ses ve döndüğümde Mel'i buldum

Kollarını kavuşturmuş, çerçeveye yaslanmıştı. Gilchrist beni ispiyonlamayacağına söz vermiş olsa da, onun adını verdiğim için hâlâ bir suçluluk duygusu hissediyordum.

"Sadece gelecek dönem için kayıt yaptırmaya çalışıyorum." "Ve bir sorun mu var?"

Donup kaldım, ona baktım ve yüzündeki eğlenen ifadeyi inceledim. "Var mı?"

"Belki de babam çağrılmaktan hoşlanmıyordu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Lilia Lippincott. Akılda kalıcı bir tınısı var."

Mide bulandırıcı bir farkındalık beni sardı ve işte o zaman Gilchrist'in tam olarak ne yaptığını anladım. Bir skandalı başka bir skandalla takas etmişti. Kaslarım poker suratımı korumak için gerilmişti, aslında benim için de doğrulanmamış olan bir şeyi doğrulamayı reddettim. Bu bir spekülasyondu. Söylenti. Elimde hiçbir şeyi kanıtlayacak bir kan testi yoktu.

"Sana neden güvenebileceğimi düşündüm bilmiyorum. Covington pisliği." "Ne yaptın sen?"

"Blogum hiç bu kadar popüler olmamıştı. İki saat içinde dört binden fazla tıklandı. Ve gelecek haftanın skandalı kesinlikle lezzetli bir takip olacak. *Provost'un sözde kızı Doktor Ölüm'ü beceriyor*."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye yalan söyledim.

Gözlerini devirdi ve cebinden telefonunu çıkardığında neredeyse dizlerimin bağı çözülüyordu. Fotoğraf Bramwell'in arabasını gösteriyordu, camlar buğulanmıştı ve elim cama bastırılmıştı. Yüzler yoktu ama.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedim yine hiç kıpırdamadan.

İnleyerek elimi yakınlaştırdı ve hemen altında, ön kolumdaki *Momento Mori* dövmemi seçebildim. "Kampüste başka kimse siyah bir Maserati Ghibli kullanmıyor."

Bizi gözetlemiş olması, bir skandal için fotoğraf çekecek kadar ileri gitmiş olması fikri midemi düğüm düğüm etti. Her zaman Covington'ın en kötü ruhlara ev sahipliği yaptığına dair şaka yapardım, ama burada farklı bir türdüler. Entrikacı, çıkarcı bir insan türü. "Neden?"

"Ciddi misin? Beni ispiyonladın ve nedenini mi soruyorsun?"

"Her konuda bilgi saklıyordu. Babam hakkında. Annem hakkında!"

"Oh, boo-fucking-hoo." Benimle dalga geçme şekli avuçlarımda bir kaşıntıya neden oldu; kendimi tutamayışımın cazibesine kapılıp onu tokatlama arzusuyla yanıp tutuşuyordum. "Beni kovdurmaya çalıştın. Şansıma, Leydi Gilchrist bir anlaşma yapmaya istekliydi."

"Evet. Benimle de bir anlaşma yaptı." Alay ettim. "Sana iyi şanslar."

"Acınacak haldesin, bunu biliyor musun? Kendini koruma duygun yok. Yine de uygun. Sen ve Spencer kardeşsiniz. Acınası bir aile."

Spencer'ın bana Lippincott'un babası olmadığını söylemesi dışında. Dedikoducu kaltağa bu bilgiyi vermeyi planladığımdan değil. "Siktir git. Çık git odamdan."

"Görünüşe bakılırsa burası uzun süre senin odan olmayacak," dedi ve yüzüne yapışmış kendini beğenmiş sırıtışını bir nebze olsun hafifletmek için yılan gibi süzülerek uzaklaştı.

Spencer.

Açıklayamadığım nedenlerden dolayı onunla hemen o anda konuşmak istedim. Telefonumu kaptım ve numarasını çevirdim. Çaldı, çaldı ve sesli mesaja geçtiğinde telefonu kapatıp tekrar aradım. Sesli mesajın devreye girmesini beklerken vücudumdaki her sinir titriyordu, Dean Langmore kapımda belirdi, yanında üniformalı iki güvenlik görevlisi vardı.

Kafam karışmıştı, telefonu kapattım ve neden yurda geldiklerini düşünmeye çalıştım.

Langmore gözlüklerini düzeltti ve kollarını vücudunun önünde kavuşturdu. "Bayan Vespertine? Eşyalarınızı hemen toplamanızı rica edeceğim."

Yoldan geçen öğrencilerin uzun bakışları yanaklarımı yakarken, vücudum şok edici bir titreme geçirdi.

"Özür dilerim?" diye sordum, sesim onun kafa karıştırıcı komutuyla titriyordu.

"Lütfen eşyalarınızı toplayın. Size derhal feribota kadar eşlik edilecektir."

Eskortla mı? Dracadia'dan mı? "Ben... beni kovuyor musunuz?"

"Evet, Bayan Vespertine."

"Nedenini sorabilir miyim?"

Langmore gözlüklerini çıkardı ve burnunun kenarını sıktı. "Lütfen bunu zorlaştırmayın. Feribot ve tren masraflarınız ödenecek, bu konuda endişelenmenize gerek yok."

Bunun için mi endişeleniyorsun? O anda en az endişelendiğim şey buydu. Nereden başlayacağımı bilmeden odaya göz gezdirdim. Bu odayı evim yapmıştım. Güvenli yerim. Onu katlayıp paketlemeye nereden başlanabilirdi ki? Bavulumu raftan indirip giysilerimden başlayarak onları düzgünce katlarken gözlerim yaşardı. Ardından kitaplarımı, resimlerimi, biblolarımı ve Devryck'in bana verdiği deniz kabuğunu paketledim.

Onu aramayı çok istiyordum ve telefon numarası bende olmasına rağmen onunla iletişime geçmekten korkuyordum, özellikle de o iş için uzaktayken. Tüm bunların nasıl sonuçlanacağını kim bilebilirdi ki ve beni daha da kötü hissettirecek tek şey okulun bizi öğrenmesi ve ilişkimize leke sürmesiydi. Bunun için onu cezalandırmak. Telefonla tüm iletişimden kaçınmıştık, e-posta ile kesinlikle hiçbir belge izi yoktu, ama o anda ona mesaj atabilmeyi diledim. Veda etmekten başka bir sebep olmasa bile.

Her şey bavuluma yerleştirildikten sonra odanın ortasında durdum, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu.

Langmore'un yüz ifadesinde en azından pişmanlık vardı. Mel'in takındığı o kendini beğenmiş sırıtışı takınmamıştı. Ve en azından güvenlik görevlilerini çağırdığında bana biraz olsun saygınlık kazandırmıştı.

Ne kadar istesem de Jayda'yı arayamadım. Yeni bebekle ilgili sorunlarımı ona yüklemeyi reddediyordum. Başka seçeneğim yoktu. Ne kadar korkunç olursa olsun, eve dönmek zorunda kalacaktım.

Langmore beni koridorda yürüttü, herkesin bana bakışı karşısında kendimi birden utanç yürüyüşü yapıyor gibi hissettim. Mel'in odasının önünden geçerken ona bakma zahmetine bile girmedim. Okuldan atılmam onun bloguna bir tepki olabilir miydi? Lippincott bir şekilde bunu öğrenmiş miydi?

Yanından geçerken burnundan gelen kahkaha sesi sinirlerimi bozdu ve içimden bir şeyler koptu.

Kaprisli bir dönüşle çantamı ve bavulumu düşürdüm ve yumruğumu yanağına indirdim. Geriye doğru tökezleyip duvara çarparken içinden bir çığlık koptu.

"Bayan Vespertine!" Bir yumruk daha atmak için geri çekildiğimde Langmore kolumdan tuttu. "Bir gösteri yapmayalım!"

Burnumdan sertçe nefes alıp, yaptığım şeyin ardından Mel'in duvara yaslanmış, burnundan kan damlayan halini gördüğümde, adrenalin damarlarımda hızla dolaşıyordu. Eşyalarımı toplarken gözlerimden yaşlar boşandı ve asansöre doğru ilerleyip birinci kata indik.

Sessizlik içinde beni feribot iskelesine götürdü ve soğuk kayıkhanede durup aracımı beklerken boğazını temizledi. "Bunu ben istemedim. Bilesiniz diye söylüyorum, Bayan Vespertine. Son derece üzgünüm."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı döküldü. Bunu ben de istememiştim.

Ama mutluluğun yolu bu değil miydi? Belki de bu yüzden ufukta hep siyah bir boşluk vardı. Çünkü yalnızlığa mahkûmdum.

Tren Dracadia'ya gitmek üzere ilk yola çıktığım terk edilmiş istasyona vardı ve durduğunda, çağırdığım Uber sürücüsünü görmek için pencereden dışarı baktım. Şükürler olsun ki, hala Devryck'in bana verdiği para. Sonunda eve döndüğümde

Hem duygusal hem de fiziksel olarak çok yorgundum. Telefonum tren istasyonu ile apartman arasındaki yolun yarısında bozulmuştu, bu da Uber şoförüyle olan yolculuğumu biraz üzücü hale getirmişti.

Daireye çıkan merdivenleri tırmanırken midemde hastalıklı bir korku çalkalanıyordu. Kapıya ulaştığımda Conner kapıyı açtı, yüzünde sempati dolu bir ifade vardı.

"Hey, evlat," dedi ve bavulumu benim için aldı.

Gözlerim temkinli bir şekilde Angelo'yu aradı - bu istenmeyen eve dönüşü daha da kötüleştirebilecek tek şey.

Burnuma korkunç bir koku geldi ve mutfağa girdiğimizde lavaboda bir yığın bulaşık, masada ve yerde atılmış yemek kapları ve bira kutuları olduğunu fark ettim.

"Don't .... Bütün bunlar için endişelenme. Ben temizleneceğim. İşten eve geleli çok olmadı."

Beni koridordan yatak odama doğru götürürken hiçbir şey söylemedim. Bakışlarım onun sağına, karanlık koridora doğru kaydı ve o da omzunun üzerinden arkasına baktı.

"Hâlâ bir oda arkadaşı bulamadım. Callaghan kendi evinde kalmaya karar verdi. Yine de hiçbir şey için endişelenmeni istemiyorum. Sen iş bulana kadar her şeyle ben ilgileneceğim, tamam mı? Sadece, uh... tekrar yerleş." Eski yatak odasının kapısını açtı ve çoğunlukla aynı görünüyordu, neyse ki hiçbir şeye dokunulmamıştı. Sadece daha boştu, çünkü eşyalarımın çoğu hâlâ bavuldaydı ama temizdi.

Yatağa doğru zombi gibi yürürken valizimi açacak enerjim bile yoktu. Yatağa. Benim değildi. Evdeki hiçbir şey artık benimmiş gibi gelmiyordu. Kendimi bir yabancının dünyasına girmiş, bana yabancı gelen bir yerde huzur bulmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum. Dracadia benim rahatlığımdı. Evimdi. Bu değil. Burası değildi.

Conner, "Seni tekrar görmek güzel Lil," dedi ve kapının tıklaması çıkışını işaret etti.

Onun geri çekilen ayak sesleriyle yatağıma kıvrıldım ve sonunda kırıldım.



Chapter 59

Devryck

İki saat önce...

A Thresher Bay şehir merkezinin sokaklarında, Meth Mile olarak bilinen bir şerit boyunca yavaşça ilerlerken uyuşturucular tökezliyordu. Evsizlerin uyuşturucu içtiği derme çatma çadırlar kaldırımlarda sıralanmıştı.
ve fuhuş yaygındı. Gözlerimle tarayarak bir sonraki deneğimi aradım.

Laboratuvara döndüğümde, siyah çayı hem Patroklos'a hem de Aşil'e verdim ve daha önce felçli hallerine geri dönen her iki güveyi de tekrar uçarken izledim. Artık toksinin etkilerini sürdürmek için bir yöntemim olduğuna göre, yeni bir denek bulmanın zamanı gelmişti. En son larvalarımla taze toksin toplamak ve insan toplama ihtiyacını atlayarak sentetik bir versiyon üretmeye çalışmak. Sadece biraz daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Gratis ve Vine Road'un köşesinde, kısa siyah mini bir elbise, yüksek topuklu ayakkabılar ve bir palto giymiş esmer bir kadın duruyordu. Bana fahişe olduğunu söyleyen kıyafet seçimi değil, kaldırıma yanaştığımda hemen yanıma sokulup arabamın yolcu camına doğru eğilmesi oldu.

"Merhaba yakışıklı. Lütfen bana arkadaş aradığınızı söyleyin."

Kendimi ona bakmaya zorlayamadım ve bakışlarımı ileriye kilitleyerek ön camdan seçebileceğim diğer yüzlercesine bakmaya devam ettim.

Kişisel bir şey değildi. Bir uyuşturucu bağımlısı yerine onu seçmiştim çünkü yarı baygın bir bedeni sürüklemeyi umursamıyordum. "Öyleyim," diye yalan söyledim.

"Peki, tamam o zaman." Kapı açıldı ve gül parfümü gibi kokarak yolcu koltuğuna kaydı. Kahretsin, bu kokudan nefret ederdim.

"Şehrin dışına çıkmak ister misin?" "Ne kadar
paran olduğuna bağlı, tatlım."

Katlanmış bir deste banknotu kaldırdım. Evet derse asla harcama fırsatı bulamayacağı üç bin dolar.

"Nereye istersen gitmeye hazırım bebeğim. O kadar mı? *Yapabilirsin.*
ne sikim istersen."

Elbette, bu ona parazit bulaştırmayı içermezdi.

O kemerini bağlarken ben de cebimdeki parayı çıkardım ve yola koyuldum. Cesur bir hareketle uzanıp parmaklarını kasıklarımda gezdirdi, ben de kolunu kaldırıp tekrar kucağına koydum.

"Araba kullanırken değil."

"Yol kafasını sevmiyor
musun?"

Yaptım. Ama sadece kızıl saçlı bir baş belası bana verdiğinde. "Pek sayılmaz," diye cevap verdim. Onu Dracadia Adası'na götürmeyi planlıyordum, sonra kadavra girişine ulaştığımızda onu uyuşturacak ve larvaları ona bulaştıracaktım.

"Bana uyar. Ne istediğini bana söyle, yakışıklı."

Buna gülmek istedim ama alışılmadık bir suçluluk duygusu vicdanımı sızlattı. Bir dereceye kadar, öldürmek benim için doğal hale gelmişti. Biyolojik. Hatta belki genetik ve söylemeye cüret edersem, gözlemlemesi büyüleyici. Diğerlerinin aksine, benim zalimliğimi hak edecek hiçbir şey yapmamış olması dışında. O masumdu ve bu yüzden onu öldürme düşüncesinden hiç zevk almadım.

Yine de bir sonraki deneğim için etrafı araştıracak zamanım yoktu. Yeni yumurtaların çatlamasından önce küçük bir fırsat penceresi vardı ve Angelo DeLuca hakkında aldığım bilgilerle, o pisliğin izini asla bulamayabilirdim.

Feribot iskelesine vardığımızda koltukta doğrulup etrafına bakındı. Bu bana bir şekilde Lilia'yı eski malikaneye götürdüğüm günü hatırlattı. Masumiyeti ve merakı.

"Tekne turuna mı çıkıyoruz?"

"Evet. Şehir dışına çıkmak istediğinizi söylemiştiniz, doğru mu?"

Kaşları havaya kalktı ve karanlık denize doğru baktı. "Adadan mı bahsediyorsun?"

"Evet. Orada profesörüm."

"Şimdi öyle misin?" Bir an önce sahip olabileceği küçük bir endişe, kurnaz bir sırıtış için soldu. "Vay canına, bu gece benim şanslı gecem!"

Pek sayılmaz.

Uzakta feribot yaklaşıyordu ve elimi saçlarımdan geçirip yüzüme indirdim. Bunu yapamazdım. Bunu yapamazdım, çünkü tek düşünebildiğim, benim için önemli olan tek şey kızdı. Sonbahar saçları ve bana hem denizi hem de gökyüzünü hatırlatan gözleriyle güzel kız. Ve o her şeydi. Dünya, güneş, ay. Soluduğum hava ve erozyona uğramış kalbimin inatçı atışı.

Lilia'ya karşı hissettiklerim sağlıklı değildi. Basit bir saplantının ötesinde, mide bulandırıcı bir sahiplenmeydi. Vahşi ve açgözlü, şiddet sınırında.

Tam kadına arabamdan inmesini söyleyecekken cebimdeki telefonum çaldı ve Langmore'un numarasının ekranda yanıp söndüğünü görmek için telefonumu çıkardım. Kişisel aramalar sadece o şerefsiz onaylamadığım bir şey yapmak üzereyken gelirdi.

"Affedersiniz," dedim ve araçtan indim. Kapı kapandıktan sonra, "Merhaba" diye cevap verdim.

"Devryck, ben Lang-"

"Evet. Biliyorum."

"Arıyorum çünkü .... Sizi ofisinizden aramaya çalıştım ama cevap veren olmadı."

Geçen saniyeler sabrımı taşırdı. "Meşgulüm."

"Doğru. Oldukça kızgın olacağından şüpheleniyorum ve ... bununla hiçbir ilgim olmadığını bilmeni istiyorum." Sesinin titrekliği beni hemen alarma geçirdi.

"Neyle alakası yok?"

"Lilia Vespertine kovuldu. Bunun nedenini tam olarak bilmiyorum ama Lippincott'tan onun derhal binayı terk etmesi için bir emir aldım. Sınıfınızda kayıtlı kalması konusunda oldukça kararlı olduğunuzu görünce, sizi haberdar etmem gerektiğini düşündüm."

Azı dişlerimi gıcırdatarak yumruğumu bir yere vurma dürtümü dizginlemek için elimden geleni yaptım. Lilia ile yaşadığım şeyi gizli tutmaya çalışmanın canı cehenneme. Bu noktada umurumda bile değildi. "Peki nereye gönderildi?"

"Covington'daki evine." "Adresi
istiyorum."
Huff diye bir ses çıkardı. "Bunu son derece uygunsuz
buluyorum, Dev-" İçimdeki öfke patladı. "Adres! Şimdi!"
"Pekâlâ. Adresini sana mesaj atarım. Tekrar söylüyorum, lütfen bununla hiçbir ilgim olmadığını bilin."
Derin nefesler alarak kendimi biraz olsun kontrol ettim ve sesimi yumuşattım. "Aradığınız için teşekkür ederim. Döndüğümde bu nezaketini dikkate alacağım," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. "Konuştuğumuzu kimseye söyleme, yoksa Tanrı şahidim olsun ki seni pişman ederim."
"Sana söz veriyorum."
Telefonu kapattım ve içimi öfke kaplarken yumruğumu arabanın kaputuna vurdum. Bir nefes vererek sürücü koltuğuna geri kaydım. "Planlar değişti." Elimi ceketimin cebine attım ve banknot destesini çekip beş yüzlük uzattım. "Zahmetiniz için."
"İptal mi ediyorsun?
Neden?" "Lütfen çıkın
dışarı."
"Gidebilirim dedim-"
"Defol git!" diye bağırdım ve dikkatimi ondan uzaklaştırdım. "Lütfen."
"Tamam. Siktir olup gideceğim. Pislik herif." Yüzlükleri gömleğinin içine soktu. "Fikrini değiştirirsen, beni nerede bulacağını biliyorsun."
Arabadan iner inmez motoru çalıştırdım. Telefonum bir mesajla çaldı - Lilia'nın adresi. Arabanın GPS'ine girdiğimde Prather Caddesi'nde bir tiyatro gösteriyordu. "Eğer bana yanlış adres verdiysen, sen ölü bir adamsın," diye mırıldandım ve arabayı sürmeye başladım.
Ellerim öfkeyle titreyerek Lilia'nın telefon numarasını
çevirdim. Doğrudan sesli mesaja.
"Siktir!" Homurdandım ve tekrar aradım.
Yine de arama bağlanamadı.
Üç kez daha denedim, her başarısız girişim sadece kan basıncımı yükseltti. Telefonu yanımdaki yolcu koltuğuna fırlattıktan sonra elimi sıkıca yumruk yapıp dörde kadar sayarak nefes aldım, içimde biriken öfkeyi yatıştırmak için yarım yamalak bir girişimde bulundum. Lilia'nın ihtiyacı olan son şey, şüphesiz geçirdiği boktan günden sonra, bir şeyleri öldürmeye hazır bir şekilde ortaya çıkmamdı.



Chapter 60

Lilia

A Kapı hafifçe vurulduğunda kurumuş gözyaşlarıyla yapış yapış olmuş gözlerimi açtım. Penceremin etrafındaki Noel ışıklarının yumuşak parıltısı dışında odayı karanlık kaplamıştı.

"Lil?" Conner kafasını kapıdan içeri uzattı. "Callahan'a gideceğim. O-"

"Conner, aranızda bir şeyler olduğunu biliyorum, tamam mı? Sorun yok."

Dudakları düzleşti ve ensesini ovuşturdu. "Sadece .... Annenden sonra çok mu erken oldu bilemedim."

"Dört yıl oldu. Sorun yok."

"Tamam. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hiç sanmıyorum. Angelo'yu yakın zamanda buraya getirmeyi planlamıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Onu pek görmedim. O zengin herifin başına gelenleri duyduktan sonra adamın kafası çok karıştı."

"Ona ne oldu?" Bir yanım bilmek istemiyordu. Conner ve Angelo'nun karanlık işlerinden her zaman uzaktan haberdar olmuş olsam da, hiçbir zaman işlerine çok fazla dalmamıştım.

Bu, kenarda tuttuğum gölgeli bir dünyaydı. Beni korkutan bir dünya.

Conner'ın bu konudaki ketumluğu yüzünden pek seçeneğim yoktu zaten.

"Gözleri oyulmuş. Aleti kesilmiş. Tüm bağırsakları etrafındaki zemine yayılmıştı. Bunu her kim yaptıysa hasta bir piçmiş."

"Bana öldürdüğü adamın bir tür sadist olduğunu söylemiştin. Bir aziz değil."

"Doğru. Eminim daha kötüsünü de yapmıştır. Her neyse, Angelo'yla uzun zamandır konuşmadım.

yaklaşık iki hafta."

Az önce yaşadığım bok fırtınasından sonra küçük bir rahatlama. "Ben uyuyacağım. Yarın dışarı çıkıp bir iş bulabilir miyim diye bakacağım." Yapmak istediğim son şey bütün gün evde kalıp yatak odamda ağıt yakmaktı.

"Tamam. Ama tekrar söylüyorum, seni birkaç haftalığına aldım, tamam mı? Acele etmene gerek yok. Bee'nin harcı için hâlâ kendimi bok gibi hissediyorum." Olması gerektiği gibi, ama bunu kendime sakladım. "Kalmasına izin vermelerini nasıl sağladın?"

"Her şeyi yeni anladım. Birkaç ay için iyi." "Güzel. Pekala.

Sen biraz uyu."

Başımı sallayarak yatağıma geri döndüm ve gece gökyüzüne baktım. Cep telefonumun ekranına dokundum ve ekran kararmaya devam edince yataktan fırladım. Kablonun ucuna kadar izleri takip ettiğimde, daha önce şarj etmek için duvara takma zahmetine girmediğimi gördüm. "Lanet olsun!" Kabloyu prize taktığımda ekranda düşük pil ışığı yandı. İç çekerek yastığıma geri yaslandım.

Devryck'in iş için ayrılmış olması, onun bile henüz beni aramayacağı anlamına geliyordu. Ama döndüğünde ne düşünecekti?

Zihnim, beni okyanusa ilk kez dalmaya götürdüğü sahildeki güne geri döndü. Arabasıyla dolambaçlı yollarda yaptığımız yolculuk. Kaçırdığımız anlar. Öpüşmeler. Dokunuşları. Onu bir daha görebilecek miydim? Yoksa bir gün mükemmel bir rüyanın içinde kaybolup gidecek miydi?

Yatağımın kenarına uzandım ve bavulumdan annemin salıncak ve okyanus resmini çıkardım. Gözyaşlarımın buğusu içinde, bir gün Bee ve benim için gerçeğe dönüşmesini umduğum manzaraya baktım. Evdeki ziyaretim ne kadar kısa sürmüş olsa da, kendimi evimde gibi hissediyordum. Benim gerçek evim.

Tabloyu göğsüme bastırdım ve gözyaşlarım yanağımdan süzülürken parmağım tuvalin arkalığının kalkmış bir köşesinde gezindi, onu bavuluma aceleyle sokmuş olmalıydım. Yıpranmış kenarı parmağımda gezdirdim ve arkasında bir şey gördüm. Serçe parmağımı küçük boşluğa sokarak içinde bir şey hissettim. Sırtlığın gevşek köşesini çekiştirerek zımbalardan kurtardım ve yeterince geriye sıyırdığımda, katlanmış bir kağıdın tuvalin iç kısmına sabitlendiğini gördüm.

Ne oluyor be?

Kağıdı açtığımda bir mektup buldum.

Annem tarafından imzalandı.
Ölmeden iki hafta önce.

Benim tatlı Lilia'm,

Eğer bunu okuyorsanız, ya unutmuşumdur, ki bu durumda daha sonra uzun bir konuşma yapacağımızdan şüpheleniyorum. Ya da hastalığım kötüleşti ve sen de cevap arıyorsun. Her iki şekilde de, sanırım olması gereken buydu.

Birkaç yıldır kendime sakladığım şeyleri size nasıl anlatacağıma karar vermek için saatler, günler harcadım. Önemli şeyleri. Hastalığım ilerledikçe, geride bir şeyler bırakmak zorunda hissediyorum ve tüm sırlarımı yanımda taşımak adil olmazdı.

Bu dünyada hiç kimsenin benim için sizden ve kız kardeşinizden daha önemli olmadığını söyleyerek başlayayım. Aldığım her kararı, ikinize olan sevgimden dolayı aldım.

Bununla birlikte, sana yalan söyledim aşkım ve umarım kalbinde affedecek bir şeyler bulabilirsin. Ben.

Beni hep Francesca Vespertine olarak tanısanız da, gerçek adım Vanessa. Corbin. Maine kıyılarında, ailemizin nesillerdir yaşadığı Dracadia adlı küçük bir adada doğdum. Aslında, biz ilk kolonicilerin torunlarıyız. Geçmişim bu kadar işlevsizlikle dolu olmasaydı, bu muhtemelen hoş bir sohbet olurdu.

Siz doğmadan bir yıl önce, şeker hastalığımın tedavisine yardımcı olmak için beni üniversitedeki bir çalışmaya katılmaya ikna eden çekici bir doktorla tanıştım. Birbirimize aşık olduk ama o sırada evliydi, bu yüzden işler biraz karışıktı. Özellikle de sana hamile kaldığımda ve **b e n d e n** *hamileliğimi sonlandırmamı istediğinde. Böyle bir şeyin önerilmesi bile kalbimi parçaladı ve hem onu hem de babamı kızdıran bir kararla reddettim.*

Baban, hamileliği sürdürmeye karar verirsem, senin velayetini asla alamayacağımı garanti etmekle tehdit etti.

Gençtim, aptaldım ve korkmuştum. Bu yüzden sırtımdaki giysiler ve çantamdaki paradan başka bir şeyim olmadan kaçtım. Ve ne kadar uzun süre uzak kalırsam, uzak kalmak o kadar kolay oldu, çünkü neredeyse yirmi yıllık kaçışımı açıklamak zorunda kalmak daha zor görünüyordu. Seni korumak için söylediğim yalanlar kontrolden çıkmıştı.

Yaklaşık iki hafta önce annemin cenazesi için eve gittim. Bee için ameliyat düşündüğümü sandığını biliyorum ama o sırada sana gerçeği söylemek zordu.
Beni tekrar affedin. Sadece annemi bir kez daha görmek ve belki de içinde büyüdüğüm evi, senin, benim ve Bee'nin özgürce yaşayabileceği bir yeri güvence altına almanın bir yolunu bulmak istedim.
Ne yazık ki, ev hacze gitmişti ve yeni sahibinin babanız olduğu ortaya çıktı.

Çekip gitmeliydim. Keşke yapsaydım. Yılların onu daha akıllı yaptığını düşünmekle aptallık ettim. Onu herhangi bir şekilde değiştirdiğini. Yanılmışım.

Seni bilmiyor. Yalan söyledim ve ona düşük yaptığımı ve hamileliğimi kaybettiğimi söyledim. Babanla bir ilişkin olmasını istemediğim için değil, o güvenilmez tehlikeli bir adam olduğu için. Seni korumak için yalan söyledim, Lilia.

Bu nedenle size onun adını vermeyeceğim. Size anlattıklarımdan yola çıkarak parçaları bir araya getirebilecek kadar zeki olduğunuzu düşünsem de, bana olan öfkenizi bir kenara bırakmanızı ve ondan uzak durmanızı tavsiye ediyorum. İnanın bana, onsuz daha iyi olursunuz.

Eğer iyileşemezsem, hiçbir şey için onu aramayın. Bazı şeyleri atlatacaksın. Her zaman atlatırsın.

Seni ve Bee'yi çok seviyorum. Sonsuz. Ve seninle gurur duyuyorum, tatlı kızım.

Sonsuza kadar sevgiler,

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü ve kaşlarımı çatarak mektuba bakarken hızla sildim. Her ne kadar söylemeyi reddetse de, bahsettiği kişinin Lippincott olduğundan şüphelenmiştim. Onunla ev hakkında görüşmüş olmalıydı.

-Tam da hastalanmadan önceki zamanlama. Ona hastalığı bulaştıran kişi o olabilir miydi?

Dairenin bir yerinden gelen sert bir gümbürtü düşüncelerimi böldü. Kaslarımı çelikleştirerek kapıya doğru baktım ve notu ve tabloyu bavuluma geri koyduktan sonra, kulağımı ahşap panele dayayarak kapıya doğru ilerledim.

Conner dönmüş müydü?

Kapıyı kırarak daha iyi dinleyebilmek için koridora çıktım. "Conner? Sen misin?"

Cevap yok.

Sert bir *yumruk* daha ve ben sarsıldım.

Kulaklarım dikilmiş halde karanlık koridorun yarısına kadar ilerledim ve mutfağı ve karşısındaki küçük oturma odasını taradım.

Kimseden iz yok.

Korkunun soğuk dalları ensemde gezindi ve Conner'ı aramak için telefonumu almak üzere odama geri döndüm. Hâlâ komodinimin üzerinde şarjda duran telefonu -sadece yüzde on şarjı vardı- kaydırdım ve kapıya doğru koştum. Kapıyı açtığımda, Angelo karanlık koridorda duruyordu, şekli mutfaktan gelen azıcık ışıkla aydınlanmıştı.

Göğsümdeki hava durdu ve midem düştü.

Saçları dağınık bir şekilde eğik duruyordu ve yüzünü kaplayan sakal ve bıyık bana bir süredir tıraş olmadığını söylüyordu. Kırmızı çerçeveli gözleri az uyuduğunu ya da uyuşturucu kullandığını gösteriyordu ve onu son gördüğümden daha zayıf görünüyordu.

Kalbimin çılgınca atışıyla ön kapıya doğru döndüm ve koridordan aşağı, ters yöne doğru fırladım. Hızla vücudumu kapıya çarparak kilidi açmaya çalıştım.

Angelo saçlarımı geriye doğru çekerken yakıcı bir acı kafa derime vurdu. "Ne yaptığını sanıyorsun, sürtük!" Elime çarpan sert bir darbe telefonumu düşürdü ve ulaşamayacağım bir yere fırladı.

Çığlık atmak için ağzımı açtım ve kirli bir el yüzümü avuçladı, parmakları yanaklarıma saplandı. Çığlıklarım boğuklaştı, ellerini pençeledim ve

başparmağını ısırdı. Sert.

"Ahhh, seni lanet olası amcık!" Beni serbest bıraktı ve ben de onun elinden kurtuldum, onunla yüz yüze geldim.

Kapıyı kapatmış, başparmağındaki kanı yalıyordu. Telefonum

onun sağında duruyordu.

Zihnim bir plan yapmak için çabalarken, adrenalin sıcak nabız atışları halinde içimde dolaşıyordu.

Bıçak. Çakımı daha önce yastığımın altına saklamıştım. Yangın merdiveni de penceremin hemen dışındaydı. Angelo'nun ağır ayak sesleri peşimden gelirken yatak odama doğru fırladım. Odama girer girmez arkamı döndüm ve tahtaya sertçe bastırarak kapıyı kapattım ve kilide uzandım.

Diğer tarafına çarparak beni bir adım geriye itti ve içimden bir çığlık yükseldi.

Sertçe ittim, kaslarım kapatmak için zorlanıyordu. *Hadi ama!*

Zayıflamış haliyle bile daha büyüktü. Daha güçlüydü.

Kavgayı bırakıp bıçağı almak için yatağıma doğru koştum. Kapı uçarak açıldı ve Angelo bir küfür savurarak içeri daldı.

Titreyen bir elle bıçağı aramızda tuttum. "Beni rahat bırak," dedim titrek bir sesle.

"Lily Cat... sen her zaman küçük bir savaşçıydın, değil mi?" Dudaklarını yalayarak bir adım daha yaklaştı ve sırtından, muhtemelen belinden, bir silah çıkardı. "Silahlı çatışmaya bıçak getirmek... çok aptalca."

"Burada ne yapıyorsun, Angelo? Bana zarar mı vereceksin?"

"Evet, evet. Evet, canını yakacağım. Seni becereceğim. Sertçe. Ve o bıçağı alıp boğazını keseceğim, çünkü... bilirsin, şiirsel adalet falan. Sonra seni parçalara ayıracağım, böylece kimse farkına varmadan kıçını buradan çıkarabileceğim."

"Conner buradayken tüm bunları nasıl yapacaksın?"

"Conner burada değil. Her gece o Callahan sürtüğünü beceriyor. Onu hamile bıraktı, bunu biliyor muydun? Tebrikler. Sen... bir şey olacaksın." Bir kahkaha attı ve uzamış saçlarının arkasını kaşıdı. "Sanırım abla olacak olan Bee. Ama önemli değil. Sen zaten hiçbir zaman olayların bir parçası olmadın, değil mi?"

"Neden? Seni bu kadar düşman edecek ne yaptım ben Angelo?"

"Bana yaptıklarınla ilgili değil. Görünüşe göre o okulda birileri seninle uğraşıyor."

Aklımdan yüzler geçti. Gilchrist. Lippincott. Hatta Mel. "Okulumdan biri mi seni bu işe bulaştırdı?"

"Evet. Ama kim olduğunu söylemeyeceğim. Bu bir sır," diye fısıldadı, bir parmağını dudaklarına götürdü ve sırıttı.

Tekrar sıçradığında bıçağı salladım.

İç çekerek gözlerini bana dikti. "Bu saçmalıktan sıkıldım. Önümde uzun bir gece var, ne dersin başlayalım mı?"

"Angelo, yapma. Tanıdıklarım var. Sana ödeme yapabilecek insanlar."

"*Doğru* insanları tanımıyorsun. Gördüğün gibi, güç her şeyin başıdır Lily Cat ve senin köşende böyle bir güç yok. Seni dışarı çıkarmak benim için koruma demek. Yani lanet bir odada oturup ölümü beklemek zorunda kalmayacağım." Yani beni öldürmesi için biriyle anlaşma yaptı. Asıl soru kimdi? Bana doğru yaklaştı. "Kıyafetlerini çıkar."

"Hayır." Bıçağı uzatırken elim hâlâ titriyordu.

"Al. Lanet olası. Giysilerini. Çıkar. Yoksa diz kapaklarını patlatırım." Silahı kaldırdı ve namlusunu bacaklarıma doğrulttu.

Ona bakarken boğucu bir korku ciğerlerimi doldurdu. "Yapma bunu," diye fısıldadım.

"Kurşunun nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Yakar. Peki ya bir kemiği parçaladığında? O acı gibisi yoktur. Sana 10'a kadar sayacağım ve sonra bu lanet silahı o vücuda boşaltacağım. Seni öldürmem gerekiyorsa, öyle olsun. Yaptığım en kötü şey olmazdı." Boncuk gibi gözlerini bana dikti, dudakları hırlamak için aralandı. "*Bir. İki.*"

Hâlâ bıçağı tutarken pantolonumu çözdüm ve tek elimle yere ittim.

"Gömlek," dedi.

Başımı salladım.

"*Üç. Dört. Beş*."

Gömleğimin eteklerini tutup içinde sıkışıp kalmamak için hızla başımın üzerinden çekerken düzensiz nefesler aldım. Kolumu hâlâ giydiğim dantel sütyenimin üzerinden geçirdim.

Gözleri mide bulandırıcı bir hayranlıkla parlıyordu, dudaklarını yaladı ve beni aşağı yukarı süzdü. "Külot da var."

Felç olmuş bir halde durup olanları anlamaya çalışırken göğsümden bir hıçkırık koptu.

Adrenalinin verdiği bir hevesle etrafımda döndüm ve yatağımın üzerinden pencereme doğru koştum. Avucunu açmadan önce sadece bir çatlak açmayı başardım.

boğazıma çarptı, beni yere yatırırken havamı söndürdü.

Göğsümden bir çığlık koptu, elinin ağzıma sertçe bastırmasıyla kısa kesildi.

"Kapa çeneni! Kapa şu lanet çeneni!"

Ona doğru hamle yaptım, bıçak yanağına saplandı. Şok olmuş bir sarsıntıyla, orada açtığım yaraya dokundu, kanın bir kısmını sildi ve gözlerini kocaman açarak, sanki inanamıyormuş gibi yaraya baktı.

Elimi bir kez daha vurmak için kaldırdığımda, bu kez boğazına doğru savurdum.

Ölümcül darbe inmeden önce kolumu yakaladı.

İçinden bir hırıltı yükseldi ve elimi yere çarptı, parmak eklemlerimin üzerinde zıplayan küçük acı şokları bıçağı tutuşumu kırdı. Defalarca elime vurdu, kemiklerimi kırdı. Parmak eklemleri yanağıma saplanıp dişlerimi titretmeden önce çevremdeki tek uyarı bir parıltıydı. Sarsıcı darbe görüşümü bulanıklaştırdı ve kulağıma bir ağrı gönderdi. Bana vuran aynı el tekrar ağzımın üzerine kenetlendi, parmakları oraya yerleştirdiği ağrıyı kazıyordu.

Avucunun arkasından çığlık attım, gözyaşları onun şeklini bozuyordu.

"Bunun için biraz daha aklı başında olmanı isterdim ama sanırım bunun bir önemi yok, değil mi?" Aşağıda bir yerden, içinde haplar olan küçük bir poşet çıkardı.

Kollarımı ve bacaklarımı çırparak sesim kısılana kadar çığlık attım ve o da vücudunun tüm ağırlığını üzerime bastırarak beni yere mıhladı.

Eli ağzımdan kaydı ve dudaklarımı kapattım. Parmakları çeneme öyle sert girdi ki kemiklerimi kırmaya çalışıyormuş gibi hissettim. Hapları ağzıma bıraktığında boğazımdaki hırıltılı ses kısa kesildi. Dudaklarımı zorla kapattı ve iki eliyle ağzıma ve burnuma bastırdı. Hava azaldı. Baş dönmesi bakışlarımı yalpaladı. Ciğerlerim bir yudum hava için kaburgalarımı yumrukluyordu.

"Yut onu, kaltak!"

Göğsümden bir hıçkırık koptu ve haplar boğazımdan aşağı kaydı. Elinin arkasında boğuldum ve öğürdüm ve ancak o zaman burnumu tıkayan avuç içini çıkardı. Nefes nefese kaldım ve tekrar öksürdüm, iğrenç metal kokusu sinüslerimi tıkadı.

"İşte bu kadar. Bir dakika içinde güzelce uysallaşacaksın. Sadece kıpırdamadan yat." Sümüksü bir dil yanağımda gezindi. "Rahatla," diye fısıldadı.

İçimde bir şey kırılgan bir dal gibi kırıldı.

Rahatla.

Bu kelime kulağımda yankılandı.

Kafamın içindeki kaosun sisinde bir görüntü belirdi. *Kan. Küvet.*

Başımı kaldırdığımda karanlık bir formun üzerimde durduğunu gördüm. Lilia! Lilia!

Annemin sesi kafatasımda yankılandı ve irkildim.

Karanlık figür üzerimden geçerek annemin ince bacaklarının kenarından sarktığı küvete doğru ilerliyor.

Bacağı tekmeliyor.

Yaşıyor. Yaşıyor! Öldüğünü sanıyordum ama yaşıyormuş!

"Benim... benim annem. Hayattaydı," diye fısıldıyorum ve zihnimde canlanan görüntüyü anlatıyorum.

Angelo çevremde bir yerde durakladı. Daha fazla anı süzüldü.

"Benden uzak dur!" diye bağırıyor.

Kafatasımın içinde zonklayan acı, gözlerimin önünde pürüzlü ışık parıltılarına dönüşüyor. Hava hareket edemeyeceğim kadar yoğun. "Anne," diye mırıldanıyorum.

Karanlık figür homurdanıyor, kollarını uzatmış. Onu boğuyor. Onu boğuyor! Annemin bacağı sertleşti, ayak parmakları kıvrıldı.

Çığlık atıyorum.

Siyahlık.

Boşalan suyun gürültüsü beni uyandırıyor ve gözümü kırpıştırarak uyanıyorum.

Islak fayansları tırmalıyorum, ona ulaşmaya çalışıyorum ama kaslarım hareket etmiyor. "Sakin ol," diyor gölge bana, kir ve metal kokusu içime yapışıyor.

Sinüsler.

Farkındalık göğsüme saplanırken boğazım sıkılıyor. "O gece sen de oradaydın."

Hafızanın daha da fazla yankısı içeri süzülür.

Tak tak tak.

Dairenin ön kapısına doğru bir bakış attım. "Ben Conner'ın bir arkadaşıyım."

"Kapıdaki sendin. Sonra... Onu boğduğunu gördüm. Onu boğdun!" Yüzündeki sırıtış daha fazla anının ardında bulanıklaştı.

Figür annemin bileklerinde bir bıçak gezdiriyor. Kalın kırmızı kan damlaları beyaz fayansların üzerinde çınlıyor.

"Onu sen öldürdün. Hayattaydı ama sen onu öldürdün!"

"O sürtüğün işini bitirmek için gönderildim. Benden önce davrandığınızda ne kadar şaşırdığımı hayal edin."

Sustum. Sözlerini özümsemek için mücadele ederken ciğerlerimde buz gibi bir panik sisi genişledi. Gözlerimin önünden bir anı geçti.

Bana uzanan eller. Çığlıklar. Korkunç çığlıklar. Gözlerimi kapattım, başımı salladım.

Hayır. Hayır. Ona bakma. Bu gerçek değil. Gerçek değil.

"O gece hakkında pek bir şey hatırlamıyorsun, değil mi?" Kulağıma gelen hınzır bir kıkırdama iblisleri uykularından uyandırdı. Dişler ve pençeler vicdanımı sızlattı.

Midem, bağırsaklarımı tırmalayan korkunç bir korkuyla kıpırdandı.

"Anne! Dur!"

Uzaklardan gelen bir çığlık kafatasımın içinde çınladı ve beynimi yara kabuğundaki çiviler gibi oyarken bir inilti çıkardım.

"Şanslısın," diye devam etti Angelo. "O iğrenç şeylerin küvetin etrafında kıpırdanıp durmalarını, kanalizasyona göndermeden önce onun kanıyla beslenmelerini unutmayı çok isterdim."

Küvette kan. Annemin tırnakları derimi kazıyordu. İçinden çıkan solucanlar siyah bir duman gibi kıvrılıp suyun içinde yer değiştiriyor.

Karnımdaki karanlık göğsüme doğru ilerledi ve zehirli parmaklarını ciğerlerimin üzerinde sıktı. Nefes alamıyordum. Nefes alamıyordum.

"Anne! Lütfen!"

"Nefes alamıyorum!"

Çığlık attım ve onun altında çırpındım, içimdeki canavar kaçmak için çaresizce çırpınıyordu. *Lütfen!*

"Evet. Onu suyun altında tuttun."

"Hâlâ hayattaydı," diye hırladım ona. "Zar zor."

Yalancı. Kahrolası bir yalancı! "Hayır. Bileklerini kestin. Adli tabibin raporu..." Sesim kesildi, dudaklarının bir sırıtışa dönüşmesini izledim. "Oh, Tanrım. Bunu sen yaptın..."

Angelo'nun kahkahası boğazımda yükselen ve canlı bir şey gibi zonklayan paniği daha da körükledi. Kaburgalarımı kemiren karanlık ve kötücül bir canavar. "O adli tabip altına işiyordu, ölümünün intihar gibi görünmesini sağlıyordu. İşte güç budur, Lilia." Bıçağın ucunun yanağımı çizmesine izin verdi. "B a y ı l d ı n . Kafanı küvete çarptın. İyi de oldu. Bütün

senaryo daha inandırıcı." Bana daha da yaklaştığında kir ve metal kokusu boğazımı tıkadı. "Senin kıçını kurtardım, Lily Cat. Bu ve Lippincott'a varlığın hakkında yalan söylemek arasında," dedi, istemeden adını ağzından kaçırarak. "Senin kıçını o kadar çok kurtardım ki, o kıçı bana borçlusun. Ve kesinlikle alacağım."

Lippincott. Lippincott'tı.

"Bu bok çukuru şehirde kalmanın en iyi yanı senin bir kadına dönüşmeni izlemekti. Kırmaya niyetli olduğum bir kadın." Çakımı kaldırıp önümde çevirdi. "Bazı çiftler mi? Birbirine uyan dövmeler yaptırırlar. Sen ve ben mi? Yara izlerimiz aynı olacak. Sadece seninki o kadar güzel olmayacak."

Vücudum onun pençesinden kurtulma çabasıyla sarsıldı ama o tüm ağırlığını göğsüme bastırarak ciğerlerimi ezdi. Gözümün kenarından çeneme kadar yüzüm boyunca beyaz bir acı yayıldı. Gözyaşlarım şakaklarımdan aşağı süzülürken avucunun arkasından boğuk bir çığlık attım.

"Çok yazık, gerçekten. Çok güzeldin. Şimdi bir canavarsın. Kullanılmış bir fahişe. Yine de, eminim her üniversite siki için kalçalarını açıyordun, değil mi? Bahse girerim o küçük amcığına sokmak için dönen bir sik kapın vardı, değil mi?"

Siktir git!

İlaçlar etkisini göstermeye başlamış olmalı ki baş dönmesi görüşümü değiştirdi. Ya da bayılıyordum, anlayamadım. Çevremde oda genişliyor, küçülüyor ve dönüyordu. Üzerime uykulu bir sıcaklık çöktü, sanki uyumak istiyordum, umutsuzca gözlerimi kapatmaya ihtiyacım vardı.

Pusun içinden, uzaktan gelen bir ses duydum.

Angelo üzerimde donakaldı, dikkati kapıya yöneldi. "Lilia!"

O ses. Onu tanıdım. Derin. Otoriter.

Şakaklarımdan daha fazla gözyaşı süzülürken boğazıma bir hıçkırık düğümlendi.

Devryck! Seslenmek istedim. *Lütfen!*

Angelo, "O lanet çeneni kapalı tut," diye fısıldadı, neredeyse çenemi kavrayarak eziyordu. "O gidene kadar çeneni kapalı tut."

Hayır! Hayır! Devryck! Yardım et bana!

Kapıya bir kez daha vuruldu. "Lilia! Ben Profesör Bramwell. Orada mısın?"

Angelo'nun avucunun arkasında burnumda biriken sümüklerle öksürüp boğuluyordum.

"Profesör, ha?" dedi sessizce. "Bir öğretmeni mi beceriyorsun, sürtük?" Eli külotuma kadar indi ve parmaklarını etimin etrafında sıkı bir yumruk haline getirerek sıktı.

Vahşi bir çığlık boğazımı parçaladı, beni bırakması için tekmelediğimde acı dayanılmazdı.

"Seni şimdiden kırdı mı? Ha?" Angelo hırlayarak söyledi.

İşte bu kadar. Onu kızdırmam gerekiyordu. Bana zarar vermek isteyecek kadar kızdırmalıydım.

Dikkatini Devryck'ten uzaklaştırmak için.

Başımı salladım. "Çok iyi becerdi," dedim avucunun arkasından ve gözyaşlarımın arasından güldüm.

"'Ne dedin sen?"

Sesimi bilerek tekrar bozdum ve gülmeye zorladım.

Elini çekti, onun yerine çenemi sıktı. "Tekrar söyle, amcık." "Beni çok iyi becerdi."

Bir ışık parlamasıyla yanağıma sert bir darbe indi ve kemiklerimi titretti. "Orospu!" diye bağırdı kulaklarımdaki çınlamanın üzerine. Boğazımı sıkıca kavrayarak ciğerlerimdeki havayı hapsetti. "Bıçağımın ucuyla seni becerdiğimde ne kadar iyi hissettirdiğini göreceğiz."

Boğazıma bir çığlık düğümlendi.

Kapının vurulması, kulaklarımda titreşen kanın altında uzaklaştı. Kollarını altında topladığında bedenim sarsıldı ve sarsıldı, uzuvlarım ağırlaştı ve uyuştu. Bana her ne verdiyse beni işe yaramaz ve sinirsiz hale getirmişti. Beni kolaylıkla duvara doğru sürükledi, sırtımı göğsüne yaslayarak kendisine doğru tuttu ve silahını çıkardı. "Kimse ben onları kurşunla doldurmadan o lanet kapıdan giremezler."

Hayır. Devryck ortaya çıktığı an vurulacaktı. Bunun olmasına izin veremezdim. Beni öldürse bile, bu acımasız piçin onu gözümün önünde öldürmesine izin veremezdim.

Dövüş onunla.

Yatağımın altında bir şey gözüme çarptı.

Odamı temizlerken oraya gelişigüzel attığım eski atletizm kupam. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Bu işi batırırsam önce beni, sonra da Devryck'i öldürecekti. Kesin olmak zorundaydım. Ve hızlı. Kollarım uyuşmaya başlamışken bu imkânsız bir düşünceydi.

Kalan azıcık gücümü toplayarak arkaya uzandım ve Angelo'nun taşaklarını öyle bir kavradım ki ellerim titredi.

Gürültülü bir çığlık kulağımı tırmaladı ve beni bıraktığı anda, bataklıkta yüzüyormuşum gibi hissetmeme neden olan ilacın etkisiyle savaşarak beceriksizce yana düştüm. Kendimi yatağın kenarına doğru sürüklerken ciğerlerimi parçalayan düzensiz nefesler alıp veriyordum. Vücudum geriye doğru çekilirken, kupanın ağırlıklı metal tabanına takıldım.

"Siktiğimin orospusu!" Angelo böğürdü ve beni döndürdüğünde, momentumla savruldum ve ağır demirle kafatasına vurdum. Sarsıntıyla yana düştü, inliyordu.

Ona tekrar vurup alnının ortasına bir darbe indirdiğimde kollarımda karıncalanan bir güçsüzlük hissettim. Başını öne arkaya çevirip sarhoş gibi bakan gözlerle bakarken tepesinden ve şakaklarından kan sızıyordu.

Kıvrılan siyah bir boşluk saçaklardan içeri sızdı, beni yavaşça bilinçten çıkaran kararlı parmaklarla üzerimde sürüngü.

Çığlıklar karanlığı yardı. Korkunç çığlıklar. Benimkiler mi? Bilemedim.

Bir kez daha kaçınılmaz bir sessizliğe doğru savrulurken, gürültü kafamın içinde parçalandı.

Siyahlık.

Ateş saçan gözler bana bakıyordu. Sıcak, erimiş bakır gibi parlayan öfkeli gözler. "Lilia," dedi, sesi kara bir meleğinki gibiydi. İntikam meleğimin. Ölmüş müydüm? Ölmüş olmalıydım.

Siyahlık.

Sıcaklık beni sardı. Sıcacık bir sıcaklık. Kendi içime kıvrıldım, uykunun derinliklerine daldım.

Daha
derine.
Daha
derine.

Sessizlik beni altına çekti.



Chapter 61

Lilia

I Döndüğümde, denize bakan salıncaktan bana bakan annemin güldüğünü görüyorum.

O sonsuz maviliğin ötesine bakarken ben gülümsüyorum.

Salıncak yavaşlayarak durur ve o da atlar.

"Hadi," dedi elimi tutarak. "Benimle gel."

Beni uçuruma doğru çekiyor ve uçurumun kenarına geldiğimizde, kenara basan ayaklarıma bakıyorum. "Gel, Lilia. Atla."

Aşağıdaki suya doğru sıçrarken karnımda balon gibi bir gıdıklanma oluşuyor. Rüzgar saçlarımın arasından esiyor. Güneş yüzümü ısıtıyor. Aşağı, aşağı, aşağı, düşüyorum.

Gözlerimi açık denizin enginliğinde açıyorum. Annem görünürde yok.

Kaşlarımı çatarak etrafıma bakıyorum, dalgalar beni bir aşağı bir yukarı sallıyor. Üzerime buz gibi bir korku çöküyor, kaslarımdaki ısıyı emiyor. "Anne?"

Bir şey ayağımı çekiştiriyor ve panik iliklerime kadar işliyor. Suyun içinden aşağıya, annemin bana doğru uzandığı yüzeyin altına bakıyorum.

"Gel, Lilia. Burası çok huzurlu," diye fısıldıyor suyun içinden. "Gel benimle kal."

Kollarımı çırparak beni suya çekmesini engellemek için suya vuruyorum. "Hayır!"

"Lilia!"

Daha sert çekiyor.

Görünmez bir güç omzuma baskı yapıyor. "Lilia!

Lilia!"

Gözlerimi karanlık bir odada açtım ve kolumu sertçe kavradım. Soluk soluğa irkildim ama tutuş daha da sıkılaştı ve Devryck'in bana doğru uzandığını görmek için döndüm. Bakışlarımı tanımadığım odanın üzerinde gezdirirken, korku içimden sığ nefesler alıp veriyordu. Uzun koyu renk perdeler, beyaz çarşaflarla kaplı mobilyalar, aşırı süslü duvar süsleri ve şömine şöminesi. Kafa karışıklığı ağır bir sis gibi beynime çökmüştü ve nerede olduğumu ve oraya nasıl geldiğimi anlamak için çaresizce kaşlarımı çattım.

Eve gitmiştim. Odamda uyuyakalmışım. Conner'a uyandım.

Yüzümde yoğun bir yanık zonkladı. Anılar bir anda yerine oturdu ve soluk soluğa yanağıma dokundum, parmak uçlarım pürüzlü, kasılmış bir yüzeyin üzerinde gezindi. Çenemi oynattım, germiş olmanın verdiği acıyla irkildim.

Yüzümü ona döndüm, korkunç bir yarayı gizliyor olmalıydım. "İki gündür baygınsın," dedi sakin ve düz bir sesle,
yatakta yanıma oturdu. "Dikişler konusunda elimden geleni yaptım."

Gözyaşlarımın yalpalamaları arasında kavurucu sızıya, gözümden çeneme kadar uzanan büzülmüş deriye tekrar dokundum.

"Ben olsam çok fazla dokunmazdım."

Angelo'nun ortaya çıkardığı korkunç anılar kafamın içinde yüzüyordu ve keskin bir nefesle hatırladım. Devryck'e baktım, sessizce yalvarıyordum. Sanki her şeyi alıp götürebilecekmiş gibi. Sanki içimde yaşayan canavarı yok edebilir ve silebilirmiş gibi.

"Ne oldu?" diye sordu ve yüzümdeki bir saç telini almak için uzandığında yüzümü buruşturarak kendimi uzaklaştırdım. "Lilia?"

"Annem..." İçimden bir ses bunu yüksek sesle söylememem için yalvarıyordu, çünkü yüksek sesle söylemezsem belki de bir yalan olarak kalacaktı. Kafamın arkasında var olacak ve geldiği karanlığa geri dönecekti. Ne de olsa bu şekilde hayatta kalıyordum. Herkese kendini öldürdüğünü söylemeyi kafamın içinde tekrar tekrar denedim, ta ki gerçek olana kadar. Ta ki kelimeleri irkilmeden ya da suçluluk hissetmeden söyleyene kadar. Artık onu öldürenin Angelo olduğunu biliyor olsam da, korkunç bir gerçek vardı.

Onu suyun altında tutmuştum. Önce neredeyse onu öldürüyordum.

"Sanırım zaten biliyor olabilirim." Dudakları sert bir çizgi oluşturarak bakışlarını indirdi. "Dracadia'ya dönerken yolda uykunda konuştun."

Sessizce ellerime baktım ve böyle bir şeyi nasıl açıklayabileceğimi düşünmeye çalıştım. Ne tür bir çocuk annesini öldürmeye çalışır? Bu cevaplayamadığım bir soruydu. Annemi severdim. O her zaman benim en iyi arkadaşım olmuştu. Benim evimdi. O benim tüm hayatımdı.

Ama ne tür bir anne kendi çocuğunu boğmaya çalışır?

O hastaydı. O kadar hastaydı ki Bee'ye hayatı boyunca tanıdığımız sevimli genç kız gözüyle bakmıyordu. Annem onu bir şekilde tehdit olarak görüyordu. Onu kız kardeşimi küvette boğmaya çalışırken yakaladığımda gözlerindeki dehşet dolu bakış, öbür dünyada peşimi bırakmayacak bir görüntüydü.

Ve o gece umutsuzca Bee'ye zarar vermesini engellemeye çalışmıştım. Onu durdurmak için elimden geleni yaptım ama o durmadı. Isırdı, itti ve kafasında düşman olarak gördüğü şeyi ortadan kaldırma kararlılığıyla vahşi bir hayvan gibi savaştı.

Canavar.

Başlamak için neden gözünü Bee'ye diktiği trajik bir gizemdi.

Hepsi.

"Kız kardeşini boğmaya çalıştı, değil mi?" Devryck'in sorusu aradan sıyrıldı

Benim düşüncelerim.

Uyuşmuş hissettim. Kalpsiz. Yanıt olarak başımı salladım, yanağımdan aşağı süzülen bir damla gözyaşını hızla sildim.

"O zaman bu senin hatan değil, Lilia."

"Bu sen ve kardeşinle aynı şey değil. *Annemi* suyun altında tuttum." Hayatına son veren ben olmasaydım bile, denemiştim. Denerdim. O zaman bile, o gece içimde dolaşan adrenalinin tadını alabiliyordum. Onu durdurma kararlılığını.

"Haklısın. Öyle değil. Ama gerçek şu ki, bu senin hatan değil. Kız kardeşinin hayatını kurtarmaya çalışıyordun ve inan bana, annen onu öldürebilirdi. Bu hastaları zihinlerinin çalışma şeklini bilecek kadar inceledim. Bu parazitin beyinlerine ne yaptığını. Sen Bee'yi kurtardın. Bundan şüphe etme." Bana doğru uzandı ama kolunu ittim.

Kollarımı karnıma dolayarak öne doğru eğildim, acı içimi parçaladı. "Annemi seviyordum," dedim boğuk bir hıçkırıkla. "Yine de durmadı. Durması için yalvardım ama durmadı."

"O senin annen değildi. O gece aklını başka bir şey ele geçirmişti ve kız kardeşin de bunun önüne geçti."

Başımı salladım, bu istenmeyen takası kabul etmeyi reddediyordum - ona yaptığım şey için onun merhametini.

"Beni dinleyin. Seni zarar görmekten korumak için canını seve seve verebilecek türden bir anne miydi?"

"Evet, tabii ki."

"Evet. Kız kardeşini koruyarak doğru olanı yaptın. Annen de bunu isterdi."

Bunun doğruluk payı ne olursa olsun, yaptığım şey için kendimi asla affetmeyecektim. Yine de bir noktada haklıydı. Annem bizi korumak için ne gerekiyorsa yapacak türden biriydi.

Hatta sırtındaki kıyafetlerden başka bir şey olmadan evinden kaçtı.

Gerçek şu ki, dünya her zaman adil oynamıyordu ve bazen olmak istemediğimiz boktan pozisyonlara yerleştiriliyorduk. Vermek istemediğimiz kararlara zorlandık.

O gece bir seçim yapmak zorundaydım. Annemin kız kardeşimi boğmasını izlemek ya da Bee'yi kurtarmak için yapmam gerekeni yapmak.

Kafamı suçluluk duygusundan biraz olsun sıyrılmaya ve bu düşünceleri kendi kompartımanına geri itmeye zorladığımda, yeni bir ıstırap su yüzüne çıktı. Elimi kaldırdım ve çene çizgimde biten yaranın alt kısmını rötuşladım.

"Angelo ... o ... denedi ..." Utanç ve panik boğazımı tıkayınca sözlerim kesildi. Gözyaşlarımın arasından ona baktım. "Görebilir miyim?"

"Henüz erken, Lilia. İyileşecek."

"Lütfen."

İç çekerek ayağa kalktı ve perdeleri biraz daha açtı, sonra odanın karşısındaki şifonyer olması gereken yerden çarşaf kaplı bir nesne aldı. Örtüyü kaydırarak bir masa üstü aynasını ortaya çıkardı ve bana uzattı. Yansımada, mükemmel aralıklarla atılmış sıkı dikişlerin oluşturduğu korkunç çizgiyi gördüm. Angelo'nun derimi oyarken beni tuttuğu anı kafamın içinde canlandı ve gözlerim yaşlarla kapandı, aynayı indirip arkamı döndüm.

"İyileşecek." Devryck elini uzattı ve ben yine irkilerek uzaklaştım. Neden? Ne de olsa beni inciten o değildi. Elini indirdiğinde yüzünde beni daha da kötü hissettiren bir anlayış ve sempati belirdi. "Bu biraz zaman alacak."

"Ben .... değilim. Senden korkmuyorum." Kendime rağmen elini uzattım ve elimi tuttum. "Çok korkmuştum. Bana dedi ki..." Gözyaşlarım yine kelimelerimi boğdu. "O planladı-"

"Sorun değil, söylemek zorunda değilsin." Kaşları sıkıntılı bir şekilde çatılırken bunu onun iyiliği için söylemiş gibi görünüyordu. "Onunla dövüşecek kadar cesurdun. Benim cesur Küçük Güve'm." Başparmağını şakağıma dokundurdu.

"O... öldü mü?"

İfadesinde korkunç bir boşluk vardı, vahşi ve medeniyetsiz bir şey; bir köpekbalığının dişlerini geçirmeden hemen önce avına baktığını hayal ettiğim gibi. Soğuk ve ölümcül bir parıltı ensemdeki tüyleri diken diken etti. "Sana bir daha zarar vermeyecek."

Böyle bir şeyi sağlamak için ne yaptığını hayal etmeye çalışırken kelimeler kafama kazındı ve kendimi ileri itip ona sarılmak için cesaretlendirdim.

Yap şunu, Lilia.

Yine de aramızda açıklanamaz bir utanç duvarı vardı. Açıklayamadığım nedenlerden dolayı, bir şekilde kendimi hatalı hissediyordum. Sanki Angelo'yu beni incitmesi için kışkırtmıştım. Bu hiç mantıklı değildi. Hiçbir şeyin anlamı yoktu. Kendimi boş bir kabuk gibi hissediyordum, o anda hissetmem gereken duygulardan yoksundum. Sorun şuydu ki, aynı anda o kadar çok şey vardı ki, hiçbir şey hissedemiyordum.

Dikkatimi dağıtmak için çaresizce bakışlarımı tekrar odanın üzerinde gezdirdim. "Burası senin eski evin mi? Bana gösterdiğin konak mı?"

"Evet. Seni kampüsteki evime ya da laboratuvara götüremezdim. Gerçekten başka bir yer yoktu. Yine de burada güvende olacaksın."

"Artık hiçbir yerde güvende hissetmiyorum." "Benimle güvendesin, Lilia."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü ve cesur bir nefesle kollarımı ona sararak ileri doğru ittim. Beni kendine doğru çekti, vücudumu kaydırarak bacaklarımın ona sarılmasını sağladı. Güçlü kollar beni sıcaklıkla sardı. Güvenlik.

Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca kucaklaştık ve başımı boynunun kıvrımına sokarak baktım, özümsedim, her şeyi işledim.

"Gilchrist'in baban hakkında sana ne söylediğini bilmem gerekiyor. Ve lütfen bana karşı dürüst ol." Soru kafamın içindeki düşünce bataklığında dönüp duruyordu. Tüm duyguların ağırlığı üzerime çökmüştü.

"Bana babamın Lippincott olduğunu söyledi. Annemden gelen ve bunu bir şekilde doğrulayan bir mektup buldum ve sonra Angelo bana okuldan birinin benimle ilgilendiğini söyledi. Sanırım onu işe alan kişi o olabilir."

Kaşları düşünceli bir maske gibi bir araya geldi. "En başından beri sana güvenmiyor. Seni ilk gördüğünden ve kim olduğunu anladığından beri."

"Peki, ne yapacağım?" Elimde beni öldürmeye çalıştığına dair bir kanıt yoktu. "Hiçbir şey yapmayacaksın. Şu anda muhtemelen senin öldüğünü düşünüyor." "Nasıl?"

"Dilini kesmeden önce Angelo'ya bağlantı kurduğu kişiyle ikna edici bir telefon görüşmesi yaptırdım."

Şaşkınlığım yüzümden okunuyor olmalıydı. Benim tanıdığım Angelo kimseye iyilik yapmazdı.

"Taşaklarına bir bıçak dayamıştım." Bu yeterli bir motivasyon olabilirdi.

Eğer Lippincott'un aslında babam olduğu doğruysa, bana karşı kötü niyetli olmasının hiçbir anlamı yoktu. "Bunun kulağa son derece safça geleceğini biliyorum. Belki aptalca ama... nedenini anlamıyorum. Ondan hiçbir şey istemeyecektim. Ne para. Kesinlikle özel bir iyilik de istemeyecektim. Bana hiç mantıklı gelmiyor."

"Varlığınız ona ve konumuna bir tehdit oluşturuyor. Karısı sizi öğrenirse, onu yoksul bırakacağından hiç şüphem yok. Rooks'taki pozisyonunu korumak için çaresiz durumda."

"Rook'lar... onlar gizli bir topluluk, değil mi?"

"Evet." Kaşları çatıldı ve kollarımı boynundan çözerek beni yatakta yanına oturmaya çağırdı. "Lilia... ihtiyacım olan bir şey var-" Bir vızıltı onu böldü ve kaşlarını çatarak cebinden telefonunu çıkardı.

"Ne oldu?"

"Laboratuvardaki güvenlik sisteminden bir bildirim. Birisi yanlış kodu girmeye çalışmış." Başımın tepesini öptü ve elini saçlarımda gezdirdi. "Neler olduğunu öğrenmem gerek."

"Sen... sen gidiyor musun?"

"Dalga geçen öğrenciler olabilir ama emin olmak istiyorum. Ayrıca, dikişler için daha fazla antibiyotik kreme de ihtiyacın var. Söz veriyorum burada olduğunuzu kimse bilmiyor."

Nefesimi tutarak karanlık odaya baktım ve akşama kadar dönmezse ne kadar ürkütücü görüneceğini hayal ettim.

Sanki aklımı okumuş gibi, "Bir saat içinde dönmeye çalışacağım. Biraz da yiyecek alacağım. Eminim açlıktan ölüyorsundur."

Midem sanki onaylanmayı takdir ediyormuş gibi homurdanarak karşılık verdi. "Tamam."

"Sana daha önce sünger banyosu yaptırdım ama istersen duş alabilirsin. Sadece dikişlerini ıslatma.

Köşede duran bavuluma bir göz attım, evden almış olmalıydı. "Oh, Tanrım. Conner çıldıracak."

"Ona senin telefonundan bir mesaj gönderdim ve bir arkadaşında kalmaya karar verdiğini söyledim."

"Angelo nerede?"

Arkasını dönerken kaşlarında bir kızgınlık ifadesi belirdi. "O odaya girdiğimde seni yerde neredeyse çıplak ve her yerde kanlar içinde gördüğümde..." Çenesinde bir kas kıpırdadı. "Angelo'ya ne olduğunu bilmek istemediğinizi söylediğimde bana inanın."

Önceden gelen karanlık içimde yer değiştirdi. Bir şekilde kendimi daha az yalnız, daha az iğrenç hissettim. Beni incittiği için Angelo'yu incitmişti. Devryck böyle bir şey için katil sayılabilir miydi? Angelo'nun sonunda kendine geldiğinde bana ne yapacağını kim bilebilirdi?

Aynı zamanda, onu bulmamış olsaydım annemin Bee'ye ne yapacağını çok iyi biliyordum. Gözlerindeki o delilik parıltısını görmüştüm. Devryck de Angelo'da aynı şeyi görmüş müydü?

Bana lanet olası bir bıçakla tecavüz edeceğini söylemişti; çenesinin sert bir açıyla sertleştiği ve gözlerinin ölümcül bir parıltıyla parladığı o anda Devryck'e bunu söyleme zahmetine girmedim. Belki de en iyisi nimetlerimi saymak ve dünyada adil ve insancıl olduğunu düşündüğüm şeylerin ötesine geçen bazı adaletlerin olduğunu anlamaktı. Hayvanlar gibi. Sürülerini tehdit etmeye cüret ettikleri için diğer yırtıcıları parçalayan aslanlar gibi. Devryck için ben de öyle miydim? Onun gururu? Onun dokunulmaz şeyi?

Annemin ölümünden bu yana ilk kez bir kurbanın gözünden gördüm. Yürüyüp gittiği için minnettar olanın. Biri umursadığı, yapılması gerekeni yapacak kadar cesur olduğu için hayatta olan.

Bu konu üzerinde düşünürken Devryck'in transa geçtiğini ve hiçbir şeye bakmadığını fark etmedim. İlk başta sessizdi. Sonunda boğazını temizledi. "Çok kısa bir an vardı.

O odaya doğru koşuyordum. Çığlıkların sustu. Ve düşündüm ki-" Dudakları sert bir çizgiye bastırılmıştı, bana kalbimi parçalayan somurtkan bir kaş çattı. Söylemeyi reddederek başını salladı. "İlk kez bir şeyin beni incitebileceğini gerçekten hissettim. Dizlerimin üzerine çökebileceğimi. Bunu bir daha asla hissetmek istemiyorum, Lilia."

Bir başka gözyaşı kalkanının ardından başımı salladım. "Bu duyguyu iyi bilirim," dedim, koyda onu kaybettiğimi sandığım günü hatırlayarak.

Angelo'nun kendi yolunu, kaderini seçtiğini anlayarak bu konuyu burada bırakmaya karar verdim. O, daha büyük bir yırtıcı tarafından öldürülmüş bir yırtıcıydı ve annem söz konusu olduğunda, kız kardeşime zarar vererek ona olan sevgime, sadakatime meydan okumuştu.

Dudaklarıma dikkatli bir öpücük daha kondurdu ve beni altımdaki yastığa doğru itti. "İyi misin?"

"Hayır. Ama öyle olmayı umuyorum." Bana bakarken, yanağımdaki acı Angelo'nun sözlerinin anısıyla alevlendi. *Artık bir canavarsın. Kullanılmış bir fahişeden başka bir şey değilsin.* Gözyaşlarımı bir kez daha ısırarak ondan uzaklaştım.

Parmağı çenemin altına takıldı ve beni ona doğru çekti. "Benden saklanma, Lilia. Sınıfıma girip nefesimi çaldığın günden daha az güzel değilsin."

"Yara izi kalacak." Sadece yüzümdeki yarayı kastetmediğimi söyledim.

"Olabilir. Ama aynı zamanda profesyonel bir katille dövüştüğünü ve hayatta kaldığını da hatırlatacak. Sandığından daha güçlüsün."

Sözleri içime işledi ve ben de küçük bir baş hareketiyle Angelo'nun kafamın içinde dönüp duran acımasız fısıltılarını bastırmalarına izin verdim.

Dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu. "Yakında döneceğim." Bu sözlerle odanın diğer ucuna doğru yürüdü ve kapıyı arkasından kapattı.



Chapter 62

Devryck

Üniversiteye doğru geri dönerken kaslarımda bir heyecan vardı. Lilia'nın haberi olmadan Angelo'yu babamın eski laboratuvarında, malikanenin yeraltı mezarlığında saklamış ve ona bir doz larva vermiştim. Thresher Körfezi'ndeki seks işçisine vermeyi planlamıştım.

Varlığımın her zerresi, ona elini sürdüğü için onu öldürmem için beni zorluyordu ama bir sonraki deneğim olması için nefes almasını sağlamam gerekiyordu. Hızlı bir kurşunun ya da kesilmiş bir atardamarın yaratacağı cehennemden çok daha yavaş bir cehennem yaşayacağını bilmek beni rahatlatıyordu. Onu canlı canlı derisini yüzmek bile içimde yanan öfkeyi bastırmak için yeterince işkence sayılmazdı.

Lippincott'a da bir doz vermeyi planladım. Çünkü Lilia'yı öldürmesi için Angelo'yu onun ayarladığına dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Ve iki piç arasındaki bağlantı, Caed'in kaçırılmasının arkasında da muhtemelen onun olduğuna inanmamı sağladı. Hastalığımı iyileştirme arayışım ve çaresizliğim yüzünden bunca zamandır önümde duran şeyi görememiştim.

Dünyada benim için önemli olan sadece iki kişiyle uğraşmıştı ve bu yüzden yavaş ve acılı bir şekilde ölecekti. Bir şeyler içmek için ofisime uğradığı bilindiğinden, aşılama yönteminin nispeten basit olacağını düşündüm. Yeni varyantı tartışmak için onu çağıracak, ona bir içki ikram edecek ve ardından dünyasının yıkılışını izleyecektim.

Kadavra girişinin hemen dışındaki küçük otoparkta arabamı yavaşlatarak durdum ve içeri girdim.

Bildiği kadarıyla Lilia ölmüştü. Onunla bir ilişkim olduğundan şüphelenmesi için ona herhangi bir neden vermemiştim, bu yüzden kendi şüphelerine ulaşmadığı sürece, onun benim için önemli bir şey olduğu bağlantısını kuramazdı. Bir gün önce ona bir mesaj göndererek derslere gelmediğini bildirmiştim. Benden istediği muhbirliği yapıyordum sadece. O zaman, bütçe sorunları nedeniyle onun için bir sömestr daha onaylayamayacağı gibi saçma bir bahane öne sürmüştü. Bu konuda ciyaklamamıştım, umursadığıma dair en ufak bir işaret vermemiştim - ona en son varyantta başarılı olduğumu söylediğimde bu tepki daha da pekişmişti ve o da olumlu yanıt vermişti.

Lippincott'a kalırsa, Lilia'yı sessizce halletmişti. Langmore'a teşekkürlerimi sunmayı bir borç bilirim,

altından halıyı çekip almışlardı.

Aceleyle ofisime doğru ilerledim ve verdiğim kara taş karışımına iyi yanıt vermeye devam eden Achilles ve Patroclus'a göz attım. Ben de hislerimin günlerce hiç azalmadan devam ettiğini doğrulayabilirdim.

Ofisimde, Lippincott'a sunmayı planladığım kirli likörü hazırladım ve taze yumurtaları sürahiye enjekte ettim. Sürahiyi masamın üzerindeki dolaba geri yerleştirirken, kapının girişinde bir figürün durduğunu fark ettim.

Lippincott.

"Davetsiz geldiğim için kusura bakmayın," diyerek odayı geçip karşımdaki koltuğa oturdu. "Uzun bir gün oldu. Birisi ofisimi dağıtmayı kendine görev edinmiş. İçimde Spencer olduğuna dair bir his var."

Karşısındaki sandalyeme çöktüm. "Bunu yapmasının bir nedeni var mı?" "O bir pislik. İşte bu yüzden." Neşesiz bir kıkırdama çıkardı. "Şunu söyleyebilir miyim?

"Sana bir sır vereyim mi Devryck?" Gözlerindeki hafif odaklanma eksikliği içkiyi çoktan içtiğini gösteriyordu. "O benim bile değil," diye fısıldadı ve bir kahkaha attı.

Kaşlarımı çatarak ona baktım, doğru mu söylüyordu yoksa sadece sarhoş muydu diye merak ediyordum. Masamın üzerindeki dolaptan içki sürahisini çıkardım ve havaya kaldırdım.

Başını sallayarak parmaklarını şıklattı ve ben de likörü bir bardağa doldurarak masama doğru ittim.

"Başın büyük belada, Devryck. Bu yüzden buradayım."

"Ne için?"

Gözlerini kapattı ve bir kahkaha daha attı. "Ne için! Ne için mi? Şu anda benimle taşak mı geçiyorsun?"

Alkolün etkisiyle olup olmadığından emin olamadığım için cevap vermedim.

"Melisandre Winthrop seni, onu bıçak zoruyla tutmakla ve meme uçlarını bıçakla kesmekle tehdit etmekle suçladı. Olay bu."

Suçlama yüzüme ıslak bir havlu gibi çarptı. "*Ne*?" "Evet. Bazı dosyalar için ona saldırdığını iddia ediyor."

Dosyalar mı? Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. "Bunun ne zaman olduğunu iddia etti?"

"Önceki gece. Onun yatakhanesinde."

Saçmalık. Önceki gece Angelo'nun dilini kesiyor ve Lilia'nın yüzünü dikiyordum.

"Bu saçmalığı tekrar gündeme getirmeye mi çalışıyorsun, Devryck?"

"İtiraf etmeliyim ki bu beni şaşkına çevirdi. Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Hadi ama dostum. Benim. *Benim*!" İçecekmiş gibi masadaki içki bardağını kaldırdı ama durakladı. "Aklından ne geçiyor Devryck? Melisandre Winthrop mu? Başkan'ın kızı! Delirdin mi sen?"

"Onu asla tehdit etmedim."

Başını sallayarak cebinden telefonunu çıkardı ve bir videoya tıkladı. "Bildiğiniz gibi," diye devam etti Lippincott, "Başkan her türlü tehdidi hoş karşılamaz."

Siyah kapüşonlu bir figür Corbeau Hall gibi görünen binanın ön kapısından içeri girdi. Tam Lippincott duraklatmaya bastığında kameraya doğru baktı ve nefesim kesildi.

Lanet bir aynaya bakmak gibi.

Benim tam bir kopyam.

Caedmon?

İkizim olduğundan emin olduğum şeye bakarken Lippincott'un kalbimin çılgınca çarpışını duymaması bir mucizeydi.

Yüz hatlarını incelerken bile beynim bunu kabullenmeyi reddediyor, *bu da ne demekten* başka bir kelime bulamıyordum.

"Bir dizi tanık senin yatakhaneye girdiğini görmüş Devryck."

Zihnim bir sebep aradı. Bir açıklama. Her zerrem şok içinde felç olmuştu.

Kardeşim. İkizim.

Yıllarca onun öldüğünü düşündüm. Parçalandığını.

Hepsini hayal mi ediyordum? Hayal ediyor olamazdım. Lippincott başkalarının da onu gördüğünü söylemişti.

O anda kafamın içinde yüzen mutlak kaosu göstermemek için yüzümü kontrol ettim.

Lippincott gözlerini içkisine dikmiş, içkisini evirip çeviriyordu. Bir yudum geri çekti; bu manzara hoşuma gitmeliydi ama kendimi imkânsızlıktan kurtarmakla meşguldüm. "Rook'lar senin için geliyor, Devryck. Winthrop çok kızgın. Bildiğin gibi Melisandre onun prensesi."

Sesi, o anda kafamın içindeki aralıksız çarpıntıya uzak bir ses olarak kaldı.

Ancak silahını çekip namlusunu bana doğrulttuğunda transımdan çıktım. "Sen benim için her zaman bir oğul gibiydin. Hatta kendi oğlumdan bile daha çok."

"Ne yapıyorsun, Edward?" O tek yudumda hayatını çoktan sona erdirdiğimi anlaması için ne kadar zaman geçmesi, kaç gün acı çekmesi gerekeceğini sessizce hesaplayarak sordum.

Bir tane daha çekerken, içimdeki çıldırtıcı gülme isteğine engel oldum.

"Gördüğüm kadarıyla bu gemi batıyor. Hızlı batıyor. Ben sadece cankurtaran botumu talep ediyorum, hepsi bu."

"Anlamıyorum." Hayır. Anlamadığımdan değil, umursamadığımdan. Kızartılacak daha büyük balıklar var.

"Toksinle ilgili elindeki her şeyi istiyorum Devryck. Tüm araştırmanı." Ellerini cebine soktu ve harici bir çipi havaya kaldırarak masama fırlattı. "Her şeyi çipe kopyala, söz veriyorum ölmek zorunda kalmayacaksın. Tüm verileri istiyorum. Tüm formülasyonları. Her şeyi."

"Benden sana devretmemi istediğin iki nesillik bir iş bu." Doğrusu o anda bunların hiçbiri umurumda değildi. Gidip kardeşimi bulmak istiyordum. Kafamın içinde yaygara koparan imkânsızlığı çürütmek için. Lippincott'la olan bu saçmalık dikkatimi dağıtmaktan başka bir işe yaramıyordu.

"Evet. Kaza yapmak üzeresin. Winthrop senin için geldiğinde seni bırakmayacağının farkındasın, değil mi? Adın bile seni kurtaramayacak."

İsmim zaten beni kurtaracak pek bir şey sunmamıştı. Sadece onu kurtarmak için sunabileceğim şeylerin vaadiydi. Çipe baktım ve tekrar ona döndüm. "Lilia'yı öldürmesi için Angelo'yu sen mi tuttun?" O noktada, ikimiz hakkında bir şey bilip bilmemesi umurumda bile değildi.

Bilen gözlerini benimkilere dikti ve başını eğdi. "Sen bu konuda ne bilirsin ki Devryck?"

"Soruya cevap verin. Yoksa bu çalışmanın her parçasını yok ederim."

"Peki kurşun size isabet etmeden önce bunu birkaç saniye içinde nasıl başarırdınız?"

Aptal. Eğer bir an için bile olsa ona tamamen güvendiğimi, hatta herhangi bir Kale'ye güvendiğimi düşündüyse, tahmin ettiğimden çok daha aptalmış. "Bir arıza emniyeti kurdum. Bana bir şey olması ihtimaline karşı bir virüs. Tek bir tık Edward. Ve her şey yok olacak."

Çenesi kaymış, gözleri psikotik bir siyah tonuna bürünmüştü. "Bu oyunda her zaman iyiydin. Babandan çok daha zekiydin." Boynunun arkasını ovuşturdu ve bir inilti çıkardı. "Evet. Onu öldürttüm. Bu konuda ihtiyatlı olmaya çalıştım ama işe yaramadı, bu yüzden daha *agresif* önlemler almak zorunda kaldım. O bir sorumluluktu."

Sağduyulu. "Galada ona noxberries ile ilaç veren sendin."

"Teknik olarak hayır. Sunucu yaptı. Oldukça yüksek bir bahşiş karşılığında." Lilia'ya bulaşmamış olması ya onun noxberries'in bulaşıcılığı konusunda cahil olduğunu kanıtlıyordu ya da küçük güvem hakkında daha sonra çözmem gereken yepyeni bir gizem oluşturuyordu. "Lilia benim için bir sorumluluktu," diye geveledi. "Yıllar önce bir hata yaptım, annesini becerdim ve bu neredeyse kariyerime, evliliğime, *hayatıma* mal oluyordu."

"Onun senin olduğundan nasıl bu kadar eminsin?" Son kelime boğuk bir şekilde geldi, kafam onun üzerinde herhangi bir düzeyde -babaca bile olsa- sahiplik kurmasına izin vermeyi reddediyordu.

"O benim. O sürtük bana söz verdi. Dört yıl önce, kendi annesi öldükten kısa bir süre sonra bana geldi. Aile evlerini kurtarmak istediğini söylemişti. O zaman hamileliği kaybettiğine dair bana *güvence* vermişti. Ama o gün yemekhanede Lilia'yı gördüğümde, o kaltağın bana yalan söylediğini *anladım*."

"Dört yıl önce. Annesinin hastalandığı zamanlardı."

"Sanırım öyleydi." Dramatik bir iç çekişle başını salladı ve dilini şaklattı. "Trajik bir şey."

"Annesini öldürdün."

"Bir sorunu ortadan kaldırdım. Diğer altı kadınla birlikte sulu bir mezarda buluşmalıydı. Neden yapmadığı ise çağların gizemi." Kara taşa maruz kalsaydı belki de o kadar gizemli olmazdı. Eğer benim

hipotezinin doğru çıkması onu kısa bir süre için koruyabilirdi. "Ne yazık ki, bunun nedenini araştırmak için çok fazla tehdit oluşturuyordu. Ve sonra sürtük kaçtı. Belki de ölmüştür diye düşündüm. Ta ki lanet olası bir uçuk enfeksiyonu gibi hayatıma tekrar girene kadar. Sonra diğer deli ortaya çıktı. Beni içine solucan koymakla suçladı."

"Andrea'nın raporunu değiştirttiğin gibi onun raporunu da değiştirtmişsin."

Kendini beğenmiş bir sırıtışla kadehini kadeh kaldırır gibi kaldırdı ve ben de bu ironiye gülmek istedim ama bir ağız dolusu kırık dişle nasıl görüneceğini hayal etmekle meşguldüm. "Şantaj çok güzel bir şey. O adli tabip hakkında o kadar çok şey buldum ki, eğer isteseydim cesedini sikerdi."

"Neden Lilia? İşin peşini bırakaydın, haberi bile olmazdı." "Onu r a h a t bırakmayan Gilchrist'ti. O acımasız amcık!"

Parmaklarını birbirine sürterek koltuğunda kıpırdandı, öfkeden kuduruyordu. "Yirmi yıldır benimle uğraşıyor. Kadın kariyerimi ve evliliğimi sabote etmek için çırpınıyor. O fahişeyle olan küçük ilişkimi babana anlatan oydu." Uzun bir nefes vererek omuzlarını geriye attı. "Bebeği kaybettiğine dair bana *yemin eden* bir fahişe. O gün onun yürüyen bir kopyası, tam yaşlarında, yemekhaneye girdiğinde yaşadığım şaşkınlığı düşünsene. Seni hiç dinlememeli ve onu hemen o anda dışarı atmalıydım." Elleri titreyerek, telaşla bir yudum daha içti. "Bu Gilchrist için bir oyun. Başarısız olmamı izlemek için iğrenç bir oyun ve ben, kendi adıma, lanet olası kadınlar tarafından itilip kakılmaktan bıktım!" Burnundan sertçe nefes alarak, sanki kendini toparlamaya çalışıyormuş gibi bir süre sessiz oturdu. Yüzü ıstakoz kırmızısıydı, felç geçirip bayılmak üzere olup olmadığını merak ettim. "Sana küçük bir sır vereceğim Devryck. Kimseye söylemediğim bir sır. Sana söylememeliydim ama sen benim için bir oğul gibiydin. Kendi oğlumdan bile daha çok."

"Neden bunu söyleyip duruyorsun?"

"Çünkü bu doğru. Spencer benim bile değil. O, karımın babanla olan ilişkisinin bir ürünü."

Adam kendini tutamadı ve kucağıma bomba üstüne bomba bıraktı. "Bunu doğrulamak için babalık testi yapıldı mı?"

"*Beni elemek* için bir babalık testi yapıldı. Baban reddetti."

Başka birine ait olup olmadığını sormanın bir anlamı yoktu. Babamı onunla görmüştüm. İkisini birlikte izlemiştim.

"Yani, karından intikam almak için Lilia'nın annesini becerdin."

"Yalan söylemeyeceğim. Vanessa Corbin'in amcığı risk almaya değerdi. Başka bir hayatta onu sevebilirdim bile." Lilia söz konusu olduğunda mide bulandırıcı bir düşünce. "Ama bu kadar yeter. Dosyaları kopyala Devryck. Lütfen beynini kafatasından uçurmak zorunda bırakma beni."

Dişlerimi gıcırdatarak bilgisayara girdim, kafam patlayacakmış gibi hissederken sarhoş aptalı nasıl alt edeceğimi düşünüyordum. Ekranda bir bildirim belirdi.

Spencer'dan bir e-posta.



Chapter 63

Lilia

I Banyodaki aynada yüzümü yana çevirip, bıçağın kemiğe sürtündüğünü hatırladığım yaranın dibine baktım.

Bu düşünceden iğrenerek arkamı döndüm. Devryck kendi adaletini sağlamış olsa bile Angelo'dan asla kurtulamayacaktım. Aynaya her baktığımda o hep orada olacaktı. Ne zaman kendimi o geceyi unutmak için çaresiz bulsam, geride kalan izler beni tekrar o geceye götürüyordu.

Bavulumdan çıkardığım diş fırçasıyla dişlerimi fırçaladım, çenemin her hareketinde dikişler geriliyordu. Üzerime bir kot pantolon ve bir tişört geçirdim, rahatladıktan ve bavulumdan çıkardığım deodorantı sürdükten sonra odamdan çıkmaya ve geniş malikaneyi keşfetmeye karar verdim.

Aralık kapımın yarattığı çatlaktan karanlık bir koridor görünüyordu. Odamın birkaç basamak aşağısında süslü bir elektrik düğmesi görünce koridora çıktım ve düğmeye bastım. Duvardaki antika aplikler sanki içlerinde bir alev yanıyormuş gibi parlayarak aydınlandı. Koridorda ilerledim, bazıları beyaz çarşaflarla kaplı devasa portrelerin yanından geçtim. Kalın ahşap zeminler üzerindeki şal desenli yolluktan, merdivenin ötesinde tavandan sarkan güzel kristal avizeye ve tüm süslemelerdeki zengin ayrıntılara kadar, ev çok muhteşem bir çekicilik taşıyordu. Büyüdüğüm yerden çok farklıydı. Devryck'in evi kullanılmadan bırakmış olmasını garip bulmuştum. Terk edilmiş.

Merdivene ulaştığımda duvardaki özellikle çarpıcı bir portreye doğru döndüm. Açık renk saçları ve yoğun gözleriyle sade bir adam, tahminime göre en fazla on altı yaşında olan, birbirinin aynısı iki yakışıklı çocukla yan yana duruyordu. Ciddi ifadelerinden ikisini birbirinden ayırabildiğimi söyleyemezdim. Bela olduğu kesin. Her iki çocuğun da gözlerinde sapkın bir parıltı vardı, birinin dudaklarındaki hafif sırıtış muhtemelen pek çok kızın aklını başından almıştı.

Merdivenlerden inip evin girişine doğru ilerlerken yorgun ahşap ayaklarımın altında gıcırdadı. Orada hiçbir şey bana tanıdık gelmiyordu. Beni o odaya taşıdığı gece uyanıp da bir şey gördüğüm tek bir anı bile hatırlayamıyordum. Soğuktan bayılmış olmalıydım.

Antrenin sağında, tüm mobilyaları çarşaflarla kaplı bir çalışma odası duruyordu ve koridorda ilerlerken bir kütüphane, küçük bir banyo, merdivenin altında bir depo ve boş bir hizmet dolabının önünden geçtim.

Dolaptan geri adım attığımda kulağıma belli belirsiz bir ses geldi ve kapıyı kapatarak kaşlarımı çattım. Tekrar dinledim, daha dikkatlice. Gözlerimi kapattığımda ses ön plana çıktı. Acı dolu bir çığlık. Korku kristalleri ensemden aşağı kayarken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Yatak odasına geri dön, diye ısrar etti başım.

O anda Devryck'in Angelo'ya ne yaptığını anladım. Vahşi bir korku kaslarımı titretti ve yüzümdeki yaraya dokundum.

"Sana bir daha zarar vermeyecek." Devryck'in sözleri zihnimde yankılandı.

Anlayamadığım nedenlerden dolayı, kendim görmem gerekiyordu. Benim için tekrar gelme ihtimalinin uzak da olsa var olup olmadığını bilmem gerekiyordu. Ondan bir şey almak istiyordum, böylece Devryck'in ellerinde ölürse, ölümünde bana musallat olmayacaktı.

Vücudumdaki her kas başımla savaşırken, ayaklarım çığlıkların kanıyor gibi göründüğü kapıya doğru kendi kendine hareket etti. Elim kalçama sürtündü, içimden çakımı almak geldi. Bakışlarımı mutfağa doğru kaldırdım ve bir bıçak bloğu aramak için hızla ilerledim. Onun yerine bir çekmece açtım ve karşıma süslü çelik bıçaklardan oluşan bir koleksiyon çıktı. Kenarları kemik kesecek kadar keskin görünen kalın bir satır seçtim.

Elbette bunu hayal etmek bile istemiyordum ama Angelo'nun tekrar saldırmaya kalkışması durumunda en azından silahlıydım. Parmak uçlarımda kapıya geri döndüm ve tekrar dinledim. Çığlıklar öncekinden daha zayıf görünüyordu ama yine de bir acı tınısı taşıyordu.

Elimi kapı koluna koyduğumda, onun ne durumda olabileceğini hayal etmeye çalıştım. *Yapma bunu. Rahat bırak.*

Ama yapamadım. Piç kurusu beni bir bıçağın keskin ucuyla becermekle tehdit etmişti. Ve bunu yapacağına inanıyordum.

Aşağıda karanlığa inen bir merdivenin kapısını açtım. Yanımdaki düğmeyi çevirince eski moda aplikler titreşerek canlandı ve önümdeki yolu aydınlattı. Soğuk hava ağzımdan buhar püskürtürken, soğuk ve taş merdivenlerden aşağı inerken içimdeki endişeye bir de ürperti eklendi.

Aşağı.

Aşağı.

Sonunda alt kısım her iki yönde de uzanan karanlık bir koridora açılana kadar. Işıkları yakıp solumdaki uzun koridoru aydınlattım ve beklemeye başladım. Dinliyordum. Endişe ciğerlerimi ezdi ve burnumdan sertçe nefes aldım. Balta hâlâ elimdeydi, soğuktan korunmak için kollarımı tuttum.

Sessiz iniltiler beni sola yönlendirdi ve o tarafa doğru ilerledim. Koridorun sonundaki kapı kırıktı. *Tanrım, lütfen. Onu zaptedin ya da başka bir şey yapın*.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim ve içeri baktım. İnlemeler daha da arttı. Nabzım hızla atarken, kapının aralığını genişlettim.

Odanın diğer ucunda, Angelo çelik bir muayene masasının üzerinde yatıyordu. Kolları çıkarılmış ve dağlanmıştı, geriye sadece koyu renkli, yanık bir güdük kalmıştı.

Ayaklarım beni daha da yaklaştırırken ve gözlerim önümde uzanan kanları yutarken hava içime girip çıkıyordu. Etrafımdaki bazı şeyleri fark etmiştim, başım boğazındaki kanla kaplı kolyeye kilitlenmişti. Titreyen bir elle kolyeye uzandım, avucumun içinde kıvırdım ve bir çığlık atarak bana doğru döndü. Vücudu panik içinde kıpırdandığında ve elim bir sarsıntıyla kolyeyi ondan kopardığında nefeslerim dehşetten kesildi.

Kötü niyetle oyulmuş gözlerinden şakaklarına doğru kan damlıyordu. Bakışlarımı aşağıya, doğrudan bakmaktan kaçındığım katliama doğru kaydırdım. Karnı yarılmış, iç organları dışarı dökülmüştü. Baktığım her yerde kan vardı. Vücudu yüzeyde kıvranırken ağzını açıp bir inilti çıkardı ve öksürmek için döndüğünde tükürdüğü testereyle kesilmiş dilinin hâlâ kan sızdırdığını gördüm.

İçimde sinsi bir soğuk kıpırdandı. Dizlerimin üzerine çöktüm, bıçak takırdayarak betona çarptı. Asitler boğazımdan yukarı fırladı, burnumu yaktı,

ve yere döküldü, yüzeye sıçradı. Angelo'nun inlemeleri panik içinde bir ulumaya dönüştü. Yanımda, bağırsaklarından bir parça yerde yatıyordu ve ben tekrar kusmaya başladım, dik durmak için savaşırken kollarım titriyordu.

Soğuk terler üzerime çöktü, ondan uzaklaşırken başım dönüyordu. Kolyemi elime alarak ayağa kalktım ve bir baş dönmesi dalgası beni tekrar dizlerimin üzerine çökertti.

Çok fazlaydı. Çok fazlaydı.

İnlemelerini duymamak için ellerimi kulaklarıma bastırarak kapıya doğru tökezledim ve odadan çıktıktan sonra duvara yaslandım, tüm kaslarım korku ve tiksintiyle titriyordu. Devryck'in onu cezalandırdığı gerçeğinden çok fazla değil. Angelo'nun bana saldırdığını gördüğünde o sahnenin ona nasıl görünmüş olabileceğini hayal etmek bile istemiyordum ama buna ihtiyacım vardı. Bir adamı böyle bir vahşete iten şeyin ne olabileceğini hayal etmek için kendimi zorlamam gerekiyordu. Kafam şoku atlattı ve Angelo'nun bana yapmaya söz verdiği korkunç şeyleri çağırdı. Boğazımı kesmek. Beni apartmandan kolayca çıkarabilmek için kesecekti. Evet. Yapacağına söz verdiği tüm o şeyler. Ve yapacaktı da.

Bundan hiç şüphem yoktu.

Yenilenmiş bir öfkeyle duvarı ittim ve merdivene doğru ilerledim. Odadan gelen bir başka tiz çığlık beni durma noktasına getirdi. Angelo'nun yattığı odaya doğru döndüğümde ensemden aşağı buz gibi bir korku dalı süzüldü.

Çığlıkları ürkütücü bir sessizliğe gömüldü.

Tekrar başlayıp başlamayacaklarını duymak için bekledim. Bir figür koridora çıktı.

Uzun bir pelerin ve veba maskesi takmış birinin belirsiz suretine bakarken omurgamda dehşet dalgaları dolaşıyordu. Elinde düşürdüğüm satır vardı, yüzeyi kan olduğundan hiç şüphe duymadığım bir şeyle ıslanmıştı.

Göğsümdeki hava kesildi ve gözlerimi kapattım.

Gerçek değil. O gerçek değil. O gerçek değil.

Ama gözlerimi açtığımda hâlâ orada duruyordu. Ve bana doğru sinsice yaklaştığında, kaslarım tutuldu. Ciğerlerim kilitlendi. Çığlık atamadım. Hareket edemedim. Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca, kafamda yarattığım bu hayaletin mide bulandırıcı bir hızla bana doğru ilerleyişini izledim.

Kapı zili çaldı.

Durdu.

Transtan kurtuldum ve merdivenin tepesinde bir ışığın parladığı tarafa baktım. Adrenalin damarlarıma hücum etti ve dönerek merdivenleri hızla çıktım. Göğsümden gözyaşı dökülmeyen bir hıçkırık koptu. Omzumun üzerinden baktığımda onun beni kovaladığını gördüm ve bir çığlık attım.

Merdivenleri aşar aşmaz koridordan fuayeye koştum ve kapıyı Profesör Gilchrist'in üzerine açtım.

"Lütfen! Lütfen! Lütfen, peşimde! Geliyor!" Ben yanından hızla geçerken hafif bir itme onu yana savurdu. Neredeyse taş merdivenden aşağıya, mezarlık gibi, aşırı büyümüş dairesel yola doğru sıçrayacaktım. Orada arkamı döndüm ve maskeli adamın bana doğru uçarak gelmesini bekledim. Hırıltılı ve soluk soluğa, iki büklüm durdum. Bekliyordum.

Ortaya çıkmadı.

Saniyeler geçiyor, bir sonbahar esintisi üzerimden geçerken hava tenimi üşütüyordu.

Gilchrist kaşlarını çatarak başını eğdi ve evin içine baktı.

Katilin bıçakla kafatasına vurduğu an olduğunu hayal ettim ama onun yerine kaşlarını çatarak bana döndü. "Lilia? Sen iyi misin?"

"Ben ... o ... öyleydi ..." Nefesimi tutamıyordum, korku ve hastalık hâlâ içimi kemiriyordu. "Yemin ederim biri vardı."

Tanrım, belki de yine hayal görmüştüm. Belki de Angelo'yu görmek görüntüyü tetiklemişti. Titreyen bir elimle alnımı ovuşturdum ve uzun, rahat nefesler aldım.

"Lilia, iyi olduğuna emin misin?" Sesinde temkinli bir belirsizlik vardı.

Başımı eğdim, bıkkın bir şekilde nefes verdim ve başımı salladım. "Evet. Ben iyiyim."

"Yüzüne ne oldu?"

"Düştüm," diye yalan söyledim, şüpheciliğinin kaşlarını çatmasını izledim. Meraklanmadan önce onu dışarıda bırakmak için içeri girmem gerekiyordu. Hızlı adımlarla merdivenlerden yukarı çıkıp kapıya yöneldim, ziyaretinin tuhaflığı nihayet kafama dank ettiğinde kaşlarımı çattım. Devryck burada olduğumu kimsenin bilmeyeceğini söylemişti. Onu o mu göndermişti? "Burada ne işin var?" Sesim onunki kadar temkinli çıkmıştı.

"Belki de aynı soruyu ben size sormalıyım. Anladığım kadarıyla gitmişsiniz."

O zaman onu Devryck göndermemişti.

"Devryck burada değil," dedim, gerekirse kapıyı suratına çarpmaya hazır bir şekilde kendimi eve geri attım.

"Buradayım, güzelim." Derin, tüylerimi diken diken eden sesiyle döndüğümde, ellerini koyu renk kot pantolonunun ceplerine sokmuş, koridorda rahatça bana doğru yürüdüğünü gördüm. Siyah, vücuda oturan bir tişört, daha önce giydiği beyaz düğmeli bluzla tezat oluşturuyordu.

Kafam karışmıştı, o yaklaşırken bir adım geri çekildim. "Nerede..." Bakışlarım kiler merdiveninin açık kapısına ve geriye doğru kayarken başımı salladım. "Ne zaman döndün?"

"Sadece birkaç dakika önce," dedi, yavaşlayarak durdu. Gözleri hayranlıkla bakarken yüzümü kavradı ve yanağımı yara izinin hemen dışından hafifçe okşadı, ondan uzaklaşma dürtüsü beni çekiyordu.

Dikkatimi tekrar arabaya verdiğimde, arabasının orada olmadığını fark ettim. Garaja mı park etmişti? Yoksa arka tarafa mı? Gilchrist'le birlikte mi gelmişti?

Ona döndüğümde, gözünün köşesinde kırmızı bir leke gördüm, sanki orada bir kan damarı kırılmış gibiydi. Bakışlarım aynı gözün hemen dışında daha önce fark etmediğim bir yara izine de dikkatimi çekti.

Dudaklarının kenarı sırıtacak şekilde kıvrıldı ve dikkatini Gilchrist'e çevirdi. "İstediğim şeyi getirdiğine inanıyorum?"

Kadın siyah bir hafıza çipi tuttu ve adam yanımdan geçerek kadının yanına gitti ve onu çok samimi görünen bir şekilde belinden yakaladı.

Dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Ne oluyor lan?

Çenem çözülmüş bir halde ikisine baktım ve bir kâbusun içinde olup olmadığımı anlamaya çalıştım. Belki de bir halüsinasyon. Kalbim duracak gibi oldu ve nefesimi tuttuğumu ancak göğsüm hava almak için yumruk attığında fark ettim.

"Nedir bu?" Boğuk nefeslerle idare ettim.

Devryck bana doğru döndü ve gülümseyerek Gilchrist'in elindeki çipi aldı. "Ondan istediğin bu değil miydi, Lilia? Crixson Projesi'yle ilgili tüm dosyaları?"

Bakışlarımı ondan kadına kaydırdım ve kafam karmakarışık bir karmaşa içinde dönerken kendimi ikisinden daha da uzaklaştırdım. Bu bir rüya olmalıydı. Korkunç, berbat bir rüya. "Devryck? Bunu neden yaptın?"

Cevap vermedi. Bana doğru bir adım atıp elini uzattığında yüzündeki kayıtsız ifadede en ufak bir pişmanlık belirtisi yoktu.

"Sakın bana dokunma!"

"Böyle yapma bebeğim," dedi, ben zihinsel olarak senaryoyu anlamlandırmaya çalışırken.

Bebeğim mi? Bana hiç bebek demedi. Bu da neydi böyle?

Gilchrist'in yüzündeki kendini beğenmiş sırıtış, bana bakarken tiksintiye dönüştü. "Tanrım, senin... yaran kanıyor." Sözlerine bir iğrenme havası sinmişti ve elimi ıslak yanağıma götürdüm, parmak uçlarımdaki parlak kırmızı kanı göstermek için elimi geri çektim. "Bu kesinlikle korkunç görünüyor," diye ekledi, hala yüzünü buruşturarak.

Devryck'in dudakları bir hırıltıya dönüştü ve Gilchrist'in saçlarını sertçe kavrayarak başını geriye doğru çekti, bu tepki o kadar alışılmadıktı ki keskin bir nefesle geri sıçradım.

"Devryck!" dedi, sesi başının açısından etkilenmişti. "Ne yapıyorsun?"

Bana döndü ve daha önce fark etmediğim kalçasındaki kılıfından bir bıçak çıkarıp bana doğrulttu.

Şok olmuş bir şekilde nefes verirken ciğerlerimdeki hava patladı. Canımı yakmayı planlıyordu.

Ben mi?

"Git, çalışma odasında otur," diye emretti sert bir ses tonuyla. "Konuşmamız gerek."

Konuşmak istemedim. Sessizce kafama uyanması için yalvardım. Kalbimi parçalayan bu korkunç kâbustan uyanmak için.

"Bırakın gideyim. Lütfen. Hiçbir şey söylemeyeceğim, bırak gideyim." Bakışlarım kapıya doğru kaydı, onu ve Gilchrist'i atlatıp atlatamayacağımı ölçüyordum.

Ben ona doğru hamle yaparken Gilchrist'i bıraktı ve kenara çekilerek kaçışımı engelledi. "Otur."

Sikerim böyle işi.

Topuklarımın üzerinde döndüm ve ters yöne doğru ilerledim.

Keskin bir vınlama sesi kulağımın dibinden geçip önümdeki duvara çarptı.

Kayarak durdum.

Kılıcının kabzası duvardan dışarı çıkmış, başımı ıskaladığını fark etmemle alay ediyordu.

"Seni incitmek zorunda bırakma beni."

Bana zarar vermek mi? Onun böyle bir şey yapabileceğini düşünmemiştim.

Arkamı döndüğümde onu kalçasındaki ikinci bir kılıfın mandalını açarken buldum ve orada başka bir bıçak olduğunu tahmin ettiğim şeyi çıkarmadan önce, ikisinin yanından geçerek çalışma odasına girdim.

Kollarımı kavuşturup kanepeye çöktüm, tüm vücudum adrenalin, öfke ve korku karışımından titriyordu. Devryck'le birlikte hissedebileceğimi hiç düşünmediğim bir şeydi bu. Başım şaşkınlıkla dönmeye devam ederken kaçış yolu aramak için odayı inceledim.

Ayrıldığı andan şu ana kadar geçen sürede neler olmuştu? Gilchrist'i bir sandalyeye doğru yönlendirdi ve üzerindeki örtüyü kaldırdı.

Kadın yerine oturduğunda, adam ellerini kadının omuzlarına koyarak onları ovuşturdu ve yine o kendini beğenmiş sırıtış beni buldu. Attığı yerden sandalyeyi örten çarşafı aldı ve kızın önünde tuttu. "Kollar çapraz," diye emretti.

Kaşlarını çatarak başını yana eğdi. "Affedersiniz?"

Cevap vermek yerine, kollarından birini tutup göğsüne bastırdı, sonra diğerini, kabaca onları çaprazlamaya zorladı.

Benimkini yansıtan bir şaşkınlık maskesi takarak, kıpırdamadan onları orada tuttu ve adam onu çarşafın içine hapsetti, uçlarını sandalyesinin arkasında, öne doğru ve tekrar arkasında toplayarak onu sabitledi.

"Küçük bir oyun oynayacağız. Lilia. Ona bazı sorular soracağım ve o da cevap verecek. Eğer cevap vermezse, bu çarşafı onun kanıyla ıslatmamı izleyeceksin."

Tanrım.

Gilchrist'in nefesi kesildi, yüzü yeni bir korkuyla buruştu ve boğazının bir yutkunmayla titremesini izledim.

Kafatasıma bıçak saplayacak cesareti var mı diye merak ederek tekrar çıkışa baktım.

Onu güvence altına aldıktan sonra geri çekildi ve bana döndü. "Hazır mısın?"

Hâlâ kaşlarımı çatarak ona baktım, bunun onun uydurduğu çılgınca bir plan olduğuna dair bir işaret arıyordum ama henüz anlayamamıştım.

Ona dönüp baktım ve ilk kez ikimizin de bir konuda hemfikir olduğunu hayal ettim: bu konuda kesinlikle berbat bir şey vardı.

"Lilia'nın annesi nasıl enfekte oldu?"

Bakışlarımı ona çevirdim, Crixson Projesi'ni öğrendiğimden beri beni rahatsız eden soruyu sorması beni şaşırtmıştı. Dracadia'dan ayrılmış olsaydım bana söylemeyi teklif ettiği sorunun ta kendisi.

Annemin notundan, Lippincott'la görüşmesi sırasında bir şekilde hastalığa yakalandığından şüphelensem de, Gilchrist'in ne bildiğini görmek istiyordum. Eğer ona karşı kullanabileceğim somut bir şey varsa.

İlk başta cevap vermedi, ancak Devryck'in sert bir dürtmesiyle omzunun üzerinden baktı ve sandalyesinde kaydı. "Annesinin doğal bir direnci var gibi görünüyordu, çizelgesinde de belirtildiği gibi. Bu ne zaman değişti, bilmiyorum. Bildiğim tek şey, Vanessa'yı dört yıl önce Lippincott'la birlikte gördüğüm. Hastalandığı zaman. Kaderini belirleyenin de bu karşılaşma olduğuna inanıyorum."

"Bunu *nereden* biliyorsun?" diye sordu, sanki o anda kafamın içindeymiş gibi.

"Kanıt mı istiyorsunuz? Söyleyebileceğim tek şey onun ofisinden ayrıldığını net bir şekilde hatırladığım. Bunun ötesi spekülasyon. Başka kim onun ölmesini isteyebilir ki?"

Onunla oynadığım bu oyundan hoşlanmıyordum ama zaman çizelgesinin annemin notundaki zaman çizelgesiyle uyuştuğunu bilmenin verdiği rahatlamayı da inkâr edemezdim.

"Jenny Harrick'i sen mi öldürdün?" Devryck onun etrafında dönerek önünde durdu.

Önce cevap vermedi ama adam kılıfına uzanınca boğazını temizledi. "Hayır. Tabii ki hayır. Etrafı kolaçan etti ama hiçbir şekilde benim için bir tehdit değildi."

"Başka bir deyişle, onu becermek istemedim, bu yüzden kıskanman için bir neden yoktu."

Ona utanç dolu bir bakış fırlattı ve başını salladı. "Bana

Spencer hakkında anlattıklarını ona da anlat."

"Spencer'dan Mel'in ona ilaç verdiği gece sarhoşken bir itirafta bulunduğunu öğrendim." Sanki bağlarından rahatsız olmuş gibi sandalyesinde kayıyor gibiydi. "Babasıyla cinsel bir ilişkisi olduğunu iddia etti." Gözleri bana dikildi, yüzündeki ifade çok daha az kibirliydi. "Aslında senin baban."

"Ve? Bu neden umurumda olsun ki?" Tekrar kapıya bakarak kestirip attım.

"Küçük ayrıntıları bu kadar çabuk göz ardı etme, Lilia," diye uyardı Devryck. "Önemli olabilirler."

"Açık konuşalım, okuldan atılmanda benim bir rolüm yok. Bir sürtük olabilirim ama *o kadar* da acımasız değilim."

Farklı düşünmek için yalvardım. "Spencer birinin ona Mel'e uyuşturucu verdiğini söyledi. Sen miydin o?"

"Ondan kızdan ne toplayabileceğini görmesini istedim. Ona ilaç vermek *benim* fikrim değildi."

"Ama sen onu manipüle ettin. Ondan faydalandın. Neden?"

"Zenginler arasında yaşamak için oyunu nasıl manipüle edeceğinizi öğrenmek zorundasınız, yoksa sizi canlı canlı yerler. Düşmanınızın sırlarını öğrenmenin, tahammül edemediği oğluyla arkadaş olmaktan daha iyi bir yolu yoktur. Spencer sadece bir piyondu, başka bir şey değil."

Gözlerimi tiksintiyle kısarak başımı salladım. "Haklıymışım. Korkunç bir kadınsın."

"Artık başka bir oyun oynamanın zamanı geldi," diye araya girdi Devryck, gözleri yine benim üzerimdeydi. "Seni onun önünde becerdiğim oyun."

Panik iğneleri boğazımı uyuşturdu ve başımı salladım. "Bana dokunursan, ben-" Son kelimede boğuldum.

"Ne yapacaksın?" Kurnaz bir sırıtışla bana baktı. "Dövüşmek sadece benim için daha iyi olur."

"Siktir git."

Gözleri seğirdi. "Bu harika bir fikir." Gilchrist'i şömineye bakması için döndürdü. Bana doğru yürürken gömleğini çıkardı. Dövmeler ve yara izleri göğsünü ve karnını renklendiriyordu: kafatası soytarısı, kalbi delen bir hançer, dikenli teller içinde dişlileri ve bir saatin yüzü olan başka bir kafatası ve her iki yanında arkasında kaybolan kızgın görünümlü iki ejderha.

Kalbim tekledi.

Devryck değil. Kesinlikle Devryck değil. Oh, Tanrım.

Önümde dizlerinin üzerine çöküp dilini dudaklarında gezdirirken geriye doğru çekildim.

Sert eller ayak bileklerimi kavradı ve beni ona doğru çekti.

"Sen... sen... Caedmon'sun," diye fısıldadım. Bir yanım rahatlamış hissederken, diğer yanım hâlâ şokun etkisindeydi.

"Neler oluyor?" Gilchrist boynunu omzunun üzerinden uzatarak sordu.

Yumruklarını iki yanıma dikerek öne doğru itti ve sanki beni öpecekmiş gibi kanepenin arkasına yasladı.

Reddederek başımı yana attım ve o da birkaç dakika önce kanayan yaramın kenarını yalayarak karnımı burktu.

"Ona çok sadıksın, değil mi?" Dişleriyle kulak mememi ısırdı. "Yazık. İyi bir intikam sikişine bayılırım." Devryck'in tarçın ve kolonya koktuğu yerde, Caedmon nane ve deri ile biraz da kamp ateşi kokuyordu. "Sanat eserimi beğendin mi? Senin için yaptım."

"Bunu Angelo'ya sen mi yaptın?" Gilchrist'in ne söylediğimi anlamasını engellemek için olabildiğince alçak sesle konuştum.

"Devryck diliyle ve bazı kopmuş vücut parçalarıyla bir adım öndeydi. Çoğunlukla uzantılar. Elleri bir numune kavanozunda. Ne kadar romantik." Karanlık kıkırdaması sinirlerimin etrafında dönerek onları sıktı. *Tanrım*, Devryck söz verdiği gibi gerçekten de onları kesmişti. "Kardeşim uzun bir yoldan geldi, değil mi?" Çenemi nazikçe kavrayarak yüzümü tekrar ona çevirdim. Devryck'le aynı bakır rengi gözleri paylaşıyordu ama onunkiler daha vahşi bir parıltıya sahipti. "Yine de bizim gibi değil."

"Nasıl yani?"

"Angelo'nun yüzüne koyduğu bu yara izi mi?" Bakışlarını yaralı yanağıma ve arkaya kaydırdı. "Bende de bir tane var." Arkasına yaslandı ve karnında ejderha dövmesinin kapattığı beyaz bir yara izinin bulunduğu gövdesini gösterdi. "Sen ve ben mi? Birlikte küçük bir gezintiye çıkacağız." Beni serbest bıraktı ve ayağa fırlayarak atılmış gömleğini aldı. "Şimdi."

Gilchrist'e bir bakış atıp geri döndüm ve kaşlarımı çattım. "Onu öylece bırakamazsın." Kadına yardım etmek için iyi bir nedenim yoktu ama onu orada bağlı bırakmak da doğru değildi. Bıçaklarından biriyle beni durdurmaya kalkışması ihtimaline karşı gözlerimi ondan ayırmadan ona doğru koştum.

Bağları çözüldükten sonra sandalyeden kalktı ve ayağa kalkarken çarşafın yere düşmesine izin verdi.

Kolumu sıkıca kavradığında, Caedmon'un beni peşinden sürüklediğini görmek için soluk soluğa döndüm. Kurtulmak için kolumu sıktım ve topuklarımı olabildiğince sağlam bir şekilde yere bastım. "Beni nereye götürüyorsun? Sadece söyle, söz veriyorum dövüşmeyeceğim."

Gözleri Gilchrist'ten benimkilere kaydı ve şüphesiz, Devryck'le karşılaşması umuduyla ona yeri söyleme niyetimi anlamıştı. "Üniversite," dedi, sanki bunu açıklamak onu rahatsız etmemiş gibi.

"İçeri giremezsiniz. Yönetici kodu olmadan olmaz," diye karşı çıktı Gilchrist.

Caedmon arkasını döndü. "Benim zaten bir kodum var." Şüphesiz Devryck'in. Kolumdaki sert bir sarsıntı beni peşinden sürükledi.

Ona güvenmek için hiçbir nedenim yoktu. Devryck'ten çok daha korkutucu olsa bile ona güvenmemek için de bir nedenim yoktu. Ne de olsa o hâlâ Devryck'in kardeşiydi. Bunca zamandır öldüğünü sandığı kişi. Onu suçluluk duygusuyla rahatsız eden kişi.

Caedmon'u evden çıkıp Gilchrist'in garaj yolundaki arabasına kadar takip ettim. İlk başta arabasını almaya çalışacağını düşünmüştüm, ta ki bıçağını açıp iki lastiğini kesene kadar.

"Bunu neden yapasın ki?"

Cevap vermedi, sadece tutuşunu sıkılaştırdı ve beni peşinden kapıya doğru çekti.

"Demek o sendin. Mahzende. Maskeli olan?" Bunca zaman kafamın bir oyunundan başka bir şey olmadığını düşünmüştüm, meğer gerçekmiş. Cevap verme zahmetine girmeyince, "İlginç bir kostüm seçimi." diye ekledim.

"Erkek arkadaşına ait."

"Ne?" Çimlerdeki bir çukur ayak bileğimi burktu ve Caedmon'u durdurarak tökezledim. Ayağımda hafif bir ağrı zonkluyordu; bu, onun itirafıyla boğuşurken düşüncelerimi sarsan türbülans için sadece küçük bir dikkat dağıtıcıydı. Hayır. Devryck bana gördüğüm kostümün kafamın içinde olduğunu söylemişti. "Yalan söylüyorsun."

"Yalancı olan, bunca zamandır seviştiğin kişi." Eskisinden daha sıkı kavrayarak yoluna devam ederken beni de peşinden sürükledi.

"Bu kostüm ne için?"

"Cinayet işlerken yüzlerini gizlemek için."

"Kim onlar?"

"Rook'lar. Senin küçük sikik oyuncağın da onlardan biri." O anda Caed'in Devryck'e karşı düşmanlık beslediği açıktı. Bu beni de kapsıyor muydu?

Bileğimi büktüm, tutuşunun gücünü test ettim, ancak sabit olduğunu gördüm.

"Kampüste beni takip eden sen miydin?" Konağı ziyaret ettiğimizde Devryck'le birlikte gördüğümüzü hatırladığım demir kapılardan geçerken sordum.

Cevap vermedi ama bana ikizini hatırlatan sinsi bir yarım gülümseme sundu. Aralarındaki benzerlik çok açıktı ama baktıkça farklılıkları da fark ettim. Üzerindeki küçük, ince yara izleri

Yüzü. Boynunun arkasında bir yara vardı, sanki bir noktada kesilip açılmış gibiydi. Ellerinde yara izleri vardı, bazılarının rengi solmuş ve gerilmişti, sanki derisi yanlış iyileşmiş gibiydi. Devryck'in kırık versiyonuydu.

Ben peşinden çalıların üzerinden atlarken, ayaklarımı tırmalayan sivri dalları pek umursamadan ormana doğru ilerledi.

"Angelo'yu neden öldürdün? Bunun benim için olduğuna inanmıyorum." Bunu benim için yapmış olması onun için çok tutkulu bir cinayet gibi görünüyordu.

"Angelo'nun bunca zamandır seninle birlikte saklandığını bilseydim, seni o yaradan kurtarırdım."

Parçalar aniden yerine oturdu. Farkına vardım. "O sendin. Sen onun peşindeydin. Korktuğu kişi sendin. O zengin adamı, CEO'yu ya da her neyse onu vahşice öldüren sendin."

Arkasını döndü ve ben daha nefes bile alamadan boğazımı kavradı. "Yapma," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Gözlerindeki ölümcül parıltıyı fark ettiğimde korku beni sarstı. O adam her kimse, ona bir şey yapmıştı, bu çok açıktı.

Sonunda beni serbest bırakana kadar tek kelime etmeden ona baktım.

Bir kez daha çekiştirerek beni küçük bir kulübeyi andıran küçük taş bir yapıya doğru sürükledi. Arkasında şık siyah bir motosiklet duruyordu - sportif bir tür.

Başımı sallayarak bir adım geri gittim. "O şeye binmeyeceğim. Seninleyken olmaz."

Beni görmezden gelerek bana doğru bir kask itti, ben de onu ittim.

"Benimle taşak geçme. Tak şunu."

"En azından bu kadarını söyle. Beni öldürmeyi mi planlıyorsun?"

"O kaskı takmayı ertelediğin her dakika, seni hayatta tutmak için daha az neden buluyorum."

Titreyen ellerimle kaskı başımdan geçirdim, yastıklı iç kısmı dikişlerimin üzerinden kayarken acı dolu bir tıslama çıkardım. Kasksız Caed bacağını bisikletin üzerine attı ve binmem için başını salladı.

Kaçabilirdim ama beni öldürmeyeceğine güvenmiyordum.

Bu yüzden bana söylediği gibi yaptım.

Lanet olası bisiklete bindim.



Chapter 64

Devryck

A Lippincott içkisini yudumlarken Spencer'dan gelen e-postaya tıkladım; ekinde bir video klip ve şöyle bir mesaj vardı: *Küstah herif bunun şifreli olduğunu sanıyordu. Sanırım odada kalmamalıydı.*

Bir bilgisayar dehasıyla. Bu gece yarısı, kampüsteki tüm öğrenci ve öğretim üyelerine gönderilecek. Erken görmek istersin diye düşündüm. Ona Jenny'nin o gece sahip olduğu dosyayı sor.

Lippincott, Gilchrist'ten ve neden olduğu tüm sorunların bedelini ona nasıl ödetmeyi planladığından bahsederek gevezelik etti.

Elimden geldiğince kurnazca, kadavra tünelinden bir sahneye açılan videoya tıkladım - belli ki kameraları söktürmeden önce çekilmişti. Bir figür kameraya doğru ilerliyordu, genç bir sarışın, omzunun üzerinden bakarken koridorda aceleyle ilerlerken kitap çantasının askısını tutuyordu. Jenny Harrick.

Ekran bir sonraki klibe geçerek kadının yakma odasına girişini gösterdi. Odanın karşı tarafındaki çıkışa doğru ilerlerken durdu ve geri çekildi. Videoda ses yoktu, bu yüzden çıkıştan uzaklaşmasına neyin sebep olduğunu anlayamadım.

Ta ki başka bir figür kadraja girene kadar.

Melisandre Winthrop.

Vücut dilleri ve kollarını savurmaları bana ikisinin tartıştığını söylüyordu. Öne doğru eğilip bardağını bana doğru iten Lippincott'a hızlıca bir bakış attım.

Ona kirli likörden biraz daha doldurdum, sonra dikkatimi tekrar videoya çevirdim ve Mel'in yakma fırınlarından kül çıkarmak için kullanılan küreği tuttuğunu gördüm. Jenny'nin kafasına öyle sert bir darbe indirdi ki, Lippincott'un yüzünü bardağına gömdüğünü fark ederek irkildim. Mide bulandırıcı darbenin etkisiyle kız yere yuvarlandı ve Melisandre yaptığı şey karşısında sersemlemiş gibi küreği bırakarak geri çekildi.

Kapıya ve Jenny'ye doğru bakarken, ona yardım edip etmemeyi ya da kaçıp kaçmamayı düşünüyor gibiydi. Arka cebinden bir cep telefonu çıkardı ve bir arama yaptı.

Videoda zaman geçti, sonra sanki kurgulanmış gibi hızlandı. *İki dakika. Üç. Dört. Beş*. Yaklaşık on dakika sonra odaya üçüncü bir kişi girdi.

Lippincott.

Bir başka bakışta, sandalyesine gömülmüş, beni beklerken sabırsızlıkla parmağını bardağının kenarına vuran gerçek versiyonunu gördüm.

Videoya dönersek, Mel kendini Lippincott'a attı ve onu öptüğünde tiksintimi bastırmak zorunda kaldım. Jenny'nin kaybolmasından bir süre sonra, Mel Spencer'ı ona saldırmakla suçladığında oğlunun yanına akın etmesi garipti. Yüzünü kurtarmak için tabii ki. Sanki Spencer umurunda değildi.

Kapıya doğru döndü ve çerçevenin dışına çıktığı anda Lippincott yere diz çöktü ve Jenny'nin kitap çantasını karıştırdı. Manila zarfa benzeyen bir şey çıkardı ve sayfaları çevirdi. Durakladı, okuyormuş gibi görünerek elini yüzüne sürdü. Ayağa fırladıktan sonra yakma fırınlarından birine doğru koştu, düğmeye basarak yaktı ve dosyayı karıştırmaya devam etti. Kısa bir inceleme daha yaptıktan sonra tüm dosyayı yakma fırınına attı ve bir elini saçlarında gezdirerek Jenny'ye baktı.

"Bu iş epey zaman alıyor, Devryck. Acele edelim," dedi karşımda sıkılmış bir ses tonuyla.

"Yirmi yıllık veri istiyorsun, Edward. Sakin ol."

Videoda Lippincott Jenny'nin cansız bedenini yakma fırınına doğru sürüklüyor.

Dişlerimi gıcırdatarak kapıyı açmasını izledim. Onu çelik

yatağa yatırdı.

Hayır. Siktir.

Sert bir itiş vücudunu bekleyen alevlerin içine gönderdi. Kapıyı üzerine kapattığında, ses çıkarmamak için lanet yanağımı ısırmak zorunda kaldım. Yakma fırınının kapısının penceresinden ateş titriyordu.

Diğer tarafta bir el belirdi.

Videoda, Lippincott benimle aynı anda geri sıçradı. İçimdeki alarmı yatıştırmak için bir elimi saçlarımda gezdirdim.

Onu öldürdü. Onu

yaktı.

Yaşıyor.

Hepsi bir şekilde bastırdığı bir videoda çekilmişti. Spencer'ın görüntüleri nasıl ele geçirdiğini bilmiyordum ama az önce on altı dakika otuz yedi saniyelik bir kliple adımı temize çıkarmıştı.

"Sorun nedir?" Lippincott silahı elinde gevşekçe tutarak sordu.

"Program çöktü. Yeniden başlatmam gerekiyor. Bir dakika sürecek." "Bir dakikam bile yok."

"O zaman, sanırım finans departmanının interneti güçlendirmek için yaptığı lanet talebi onaylamalıydınız."

"İyi." İnleyerek silah tutan elini alnına götürdü. "Ama acele et. Bu silah her geçen dakika daha da ağırlaşıyor."

Bilgisayarımın yeniden başlamasını bekliyormuş gibi yaparken kollarımı kavuşturdum ve ona baktım. "Bir süre önce yaşadığımız o garip arızayı hatırlıyor musun? Her şeyi bir saatliğine kapatmıştık?"

"Nasıl unutabilirim ki? Herkes bunun için beni suçladı. Her şey için beni suçluyorlar. İnternet eksikliği, departman malzemelerinin eksikliği, gelgit dalgaları ve dolunaylar," dedi alaycı bir sesle. "Bu lanet olası işten nefret ediyorum. Başkan Whiting gittiğinde, buldozerle onun pozisyonuna geçeceğim ve bu önemsiz işle işim bitecek."

Yorumunu görmezden gelerek, "Harrick yayınını etkileyen aksaklık buydu, değil mi?" diye sordum.

"Bunu neden soruyorsun? Şu anda gerçekten Jenny Harrick'i tekrar ziyaret edecek miyiz? Kendini o kadar kötü hissediyorsun ki, burnunu tekrar boka sokmamı mı istiyorsun?"

Gözlerinin içine baktım. "Yakma fırınına attığın dosya neydi?"

Yüzüne keskin bir eğlence ifadesi yerleşti ve dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Dikkatli ol, Devryck. Seninle aynı ince ipte yürüyorsun.

babam yürüdü."

"Ne fark eder ki? Eğer beni öldürmezsen, Winthrop işi yapmayı planlıyor. *Beni* lanet bir canavar olarak damgalayan şeyin ne olduğunu da söyleyebilirsin."

"Çaldığı o dosyada babana karşı suçlayıcı kanıtlar vardı." "Ne zamandan beri *onun* itibarını umursuyorsun? Babamı lekeledin. akademik kariyerim boyunca onun adını kirlettim."

Neşesiz bir kahkaha attı. "Sen nankör bir pisliksin. Ben seni koruyordum! Seni, Devryck! Söz konusu olan senin itibarındı. Onun değil. Ve ben temizledim, değil mi? Hapishanede bir saat bile geçirdin mi?"

"Babam ölüm döşeğindeyken bana deneyi senin sabote ettiğini söyledi. Kapatılmasının sebebi sensin. O zamanlar sadece çaresiz ve zavallı olduğunu, başkasını suçlamaya çalıştığını düşünmüştüm. Ama şimdi o dosyaların farklı bir gerçeği dile getirip getirmediğini merak ediyorum."

Çenesi belirgin bir öfkeyle kaydı. "O çalışmanın *bana* ait olması gerekiyordu. Benim olmalıydı! Baş araştırmacı ben olmalıydım."

"Lilia'nın annesini hamile bıraktın. Babam seni kovdu, sen de sinirlenip iğneleri değiştirdin. O kadınları enfekte ettin. Onları ölüme gönderdin ve suçu ailemiz üstlendi!"

"Birinin onu tahtından indirmesi gerekiyordu, değil mi? Eğer bu çalışma başarılı olsaydı, ne kadar büyük bir güce sahip olacağını bir düşünün!" Bana hırlayarak karşılık verdi ve sandalyesinde öne doğru oturdu. "Bu kadar tarih yeter! Bana dosyaları ver, Devryck. Şimdi!" Oturduğu yerden fırladı ve masamın etrafını sardı. Silahının namlusu böğrümü ısırdı. "Onların çipe kopyalandığını görmek istiyorum. Ve daha sonra onları bilgisayarından silmeni istiyorum." Bir duraklama oldu ve namlunun kaburgalarımı hafifçe dürttüğünü hissettim. "Şimdi aklıma geldi de... bu sefer kendine bir içki koyma zahmetine girmemişsin."

"Bana Noel için aldığın şişeydi. Düşük kalite umurumda değil."

"Kendine bir içki koy."

"Bu dosyaları bu gece mi istiyorsunuz, yoksa..." "Dök. Kendine. Bir içki."

Dolaptan bir bardak daha aldım ve içine likörü döktüm. Silahını doğrulttuğunda, bardağı içmek istercesine kaldırdım.

Dudaklarıma ulaşmadan önce döndüm ve içkiyi yüzüne fırlattım.

"Siktir!" Gözlerini kısarak geriye doğru tökezledi ve ben de bardağı kafasında kırdım. Masamın üzerine düştü, kolunun çırpınışı sürahiyi yere düşürdü.

yere düştü ve paramparça oldu.

Silah patladı ve omzuma gümbür gümbür bir basınç çarpmasına rağmen anında acı hissetmedim. Sadece mide bulandırıcı bir uyuşukluk.

Yine de vurulduğumu biliyordum.

"Orospu çocuğu!" İleri atılarak onu yere düşürdüm ve silah taşıyan elini masamın keskin köşesine çarparak silah avucundan yuvarlanana kadar vurdum.

"Ah, siktir! Siktir!" diye bağırdı, doğal olmayan bir açıyla büküldükleri göz önüne alındığında şüphesiz iki kırık parmağı kucaklıyordu.

Silahı kaptığım gibi ayağa fırladım ve yaralı kolumu gevşek bir şekilde vücuduma doğru tutarken sabit bir elle kafatasını işaret ettim. Yana doğru hızlı bir bakış, vurulduğumu doğrulayan bir kan çiçeğini gösterdi. "Kardeşimi sen kaçırdın. O sendin. Söyle."

"O araştırma benimdi. Baban onu benden çaldı."

Saçmalık. Eğer bu doğru olsaydı, hibe geçersiz hale geldiği anda kendi laboratuvarı için fon bulurdu. Araştırmaya nereden başlayacağını bilmiyordu, bu yüzden babamın çalışmalarını sürdürmem için beni işe aldı.

Dişlerimi sıktım, tetiği çekmek için kendimi cesaretlendirdim. "Kardeşimi sen kaçırdın. Söyle amına koyayım."

Cevap vermeyince diz çöktüm ve silahı çenesinin altına dayadım.

Başını geriye atıp bana bakarken yüzünde korku dolu bir ifade belirdi. "Evet. Caedmon'u aldım. Yine de onu öldürmeyi planlamamıştım. Babanın bu kadar açgözlü bir pislik olduğunu kim bilebilirdi?"

Damarlarımda uyuşuk bir ürperti dolaşıyor, kaslarım tetiği çekip onu öldürme dürtüsüyle yanıyordu. "Bunca yıl senin saçmalıklarına inandım. *Yalanlarına*. Onu Angelo'ya teslim ettin. Peki sonra ne oldu?"

"Onu sadece bir süreliğine tutacaktı. Bakalım baban fikrini değiştirecek mi?"

Silahı kafatasının altına sıkıca dayadım ve beyninin kafasının tepesinden fırlayışını izlemenin güzelliğini gözümde canlandırdım. "Peki ya yapmadığında?"

Tereddüt etti, sertçe yutkunurken silah sallanıyordu. "Angelo'ya ondan kurtulmasını söyledim."

Ona Caed'in hayatta olduğunu söyleme zahmetine girmedim. Birkaç dakika önce bunun kanıtını kendim görmemiş olsaydım, Lippincott'u otopsi odasına sürükler ve onu canlı canlı keserdim.

"Yap hadi," diye alay etti. "Beni öldürecek cesaretin yok."

Bunun üzerine sırıttım. "Sana hızlı bir ölüm önerecek kadar merhametli olduğumu düşündüren ne?" Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi olduğunda kahkahalarımı bastırarak onu ittim.

Masamın üzerindeki bardağına ve tekrar bana baktı. "Ne yaptın sen?" Bana doğru hamle yapmaya çalıştığında acı dolu bir inilti çıkardı ve elini tekrar kavradı. "Ne yaptın lan sen!"

Uzaktan gelen bir gümbürtü sesiyle dikkatimi bilgisayarıma verdim; bir uyarı bana birinin üst kattan laboratuvarın kapısını açtığını bildiriyordu. Bilgisayarımın fişini çektim ve aceleyle odanın diğer tarafına geçip köşeden baktım.

Lippincott ayağa kalkarak, "Winthrop bir süredir seninle uğraşıyor," dedi. "Boku yedin Devryck. Rook'lar senin için geliyor."

Siyah takım elbiseli üç adam ofisime doğru yürüyordu. Üçünü de Rooks'un şimdiki üyeleri olarak tanıdım.

Yine de cezalandıracakları kişinin ben olmadığımı çok iyi biliyordum. Ben çok önemliydim. Yıllarca, küçük bir sorumlulukla gittim. Bana karşı kullanabilecekleri bir şey yoktu.

Lilia. Lilia'ya ulaşmam gerekiyordu. Eğer bir an bile onun hayatta olduğunu ve benimle herhangi bir bağlantısı olduğunu düşünselerdi, onu bana karşı kullanırlardı.

Ofisimden sıvıştım ve ilk silah sesinde eğilip laboratuvarın kapısından içeri daldım.

Belki de beni öldürmek istemedikleri konusunda yanılmışımdır.

Ayak sesleri adamların peşimde olduğunu söylüyordu ama onlar laboratuvara ulaştığında ben çoktan otopsi odasının kapısından içeri dalmıştım.

Az önceki adrenalinin etkisi geçtikçe omzumda yakıcı bir acı alevlendi ama acıyı bir kenara iterek kadavra girişine doğru ilerledim. Bir el daha ateş edildi. Ve bir tane daha. Bir köşeyi döndüğümde, bir kurşun vızıldayarak yanımdan geçti ve ilerideki taş duvarda patladı.

Silah dolu kolumla, boynuma yayılan sarsıcı bir ağrıyla ağır çelik kapıdan geçtim ve arabamı bıraktığım yerde park halinde buldum. Gecenin serin havası kaslarımdaki kavurucu yanmayı söndürmeye yetmedi ve ben koşarak otoparkı geçip arabanın arkasından sürücü tarafına doğru kaydım. Adamlar çıkışa ulaştığında bir el ateş ettim. İçlerinden biri bir küfür savurdu ve bacağını tutarak yere düştü.

Diğer ikisi bana doğru ilerlemeye devam etti.

Sürücü koltuğuna geçtim, arabayı çalıştırdım ve geri vitese takıp onlara doğru sürdüm. Araba bir bowling topu gibi üzerlerine sürüldü ve adamların yoldan çekilmesiyle etrafa saçıldılar. Hızlıca vites değiştirip gaza bastığımda lastiklerin gıcırdaması üzerine yan aynadan ayağa kalktıklarını gördüm.

Bir kurşun arka yolcu camına isabet ederek camı parçaladı. Bir diğeri arabanın arkasında bir yere isabet etti. Boktan nişan alışlarına bakılırsa, sadece beni yavaşlatmaya çalışıyorlardı. Beni öldürmek yerine yakalamak için. Bir tanesi lastiklerime doğru ateş ederken arabanın altından gelen metal sesi bu teoriyi doğruladı. Otoparkın dışına çıktığımda, çevredeki ağaçlar beni karanlığa gömdü ve silah sesleri kayboldu.

Dağ yolunda hızla ilerlerken Lilia'nın cep telefonunu aradım. Cevap vermedi.

Tekrar aradım.

Yine cevap yok.

Omzumda yakıcı bir ağrı zonkluyordu ve arabayı yönlendirmek için vurulan kolumun elini kullanarak, bir çıkış yarası için omzumun arkasını yokladım. Parmaklarımı kurşunun geçtiği yeri işaretleyen yırtık etin üzerinde gezdirirken sinirlerim cehennem çığlıkları atıyor ve bulantı boğazımda düğümleniyordu. Yani, şükürler olsun ki o şeyi içimden çıkarmak zorunda kalmayacaktım.

Kasabadan geçip konağa doğru hızla ilerlerken yolun kenarından beni işaret eden birini gördüm.

Gilchrist.

Bir yanım durma zahmetine girmeden yanından hızla geçip gitmek istiyordu ama özellikle de sanki bir şey onu takip ediyormuş gibi omzunun üzerinden bakmaya devam edince varlığı tehlike sinyalleri gönderdi. Arabayı yavaşlattım ve yolcu camını açtım.

"Devryck, Tanrı'ya şükür. Eğer Bramwell Malikanesi'ne gidiyorsanız, Lilia'nın orada olmadığını bilin."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Başını sallayarak umursamaz bir tavır takındı. "Bu uzun bir hikaye. Görünüşe göre büyüleyici ikizinle tanışmışım?" sorusunu sanki onaylamamı beklermiş gibi sordu, ama onaylamadım. "Lilia onunla birlikte. Takım elbiseli bazı adamlar geldi, etrafa bakıyorlardı. Silah taşıdıklarını fark edince sıvıştım."

Tahmin etmem gerekirse, Rooks. Muhtemelen benim dönmemi bekliyorlardır.

"Lilia nereye götürüldü?"

"Bildiğim kadarıyla üniversiteye geri dönüyorlar. Onları geçmediniz mi?"

Yolda tek bir araba geçtiğini bile hatırlamıyordum. Dişlerimi sıkarak hayal kırıklığıyla hırladım. "Arabaya ihtiyacınız varsa, binin."

Kapıyı açmak için acele ederken, onu beklemek zorunda kaldığım için kaslarım sinirden gerildi. Koltuğa oturduktan sonra arabayı geri döndürdüm ve üniversiteye doğru yola çıktım.

"Aman Tanrım, senin... omzun kanıyor!"

"Zekice bir gözlem."

"Yaralandın mı?"

Ona doğru kaşlarımı çattım. Bir uzmana göre aptalca sorular sorduğu kesindi. "Ben iyiyim." Başımı torpido gözüne doğru salladım. "İlk yardım çantasındaki betadin, bant ve gazlı bezi uzatır mısın?"

"Elbette." Kiti almak için öne atıldı ve içinden istenen malzemeleri çıkardı. "Yarana pansuman yapmamı ister misin?"

"Hayır." Ellerinin bana yaklaşmasını istemiyordum. "Bir parça bant kopar ve gösterge paneline yapıştır. Sonra direksiyona geç."

Dediğimi yaptı ve direksiyonu tutarken gazı biraz açtım ve gömleğimi geriye sıyırdım. Nefes nefese kalmasına aldırmadan hem giriş hem de çıkış yaralarına iyice sprey sıktım ve fazla sıvıların her iki tarafa damlamasına izin verdim. Tek elimle omzumu gazlı bezle sardım ve bir parça bantla sabitledim.

Kontrolü tekrar ele aldığımda elini direksiyondan indirdi. "Başın belada mı? Malikanede gördüğüm o takım elbiseli adamlar kimdi?"

"Evangelistler. Sözü yaymak istiyorlar," dedim esprisiz bir tonda. Kasetin mührünü kontrol etmek için kolumu büktüğümde, iç çekmeye dönüşen küçük bir kıkırdama duydum. Babamın evinde ne halt ettiğini sormak istedim ama onu meşgul etmekle ilgilenmiyordum.

"Devryck, ben .... Onu seviyor musun?"

Ona cevap vermedim. Bu sözleri Lilia'ya söylememiştim, o yüzden neden önce kendisinin bilmeyi hak ettiğini düşündüğü umurumda bile değildi.

"Aptalca bir soru sanırım," diye gevezelik etti. "Özür dilerim. Bunu onun iyiliği için ya da onunla olan ilişkinizin iyiliği için söylemiyorum. Sana söylüyorum."

"Belki de bu yolculukta sessiz kalmamız en iyisidir." Küçük basmakalıp laflara ayıracak vaktim yoktu. Özellikle de bu kadar geç geldiklerinde. Konuşmak istemediğim biriyle sohbet edecek zamanım da yoktu. Ayağımı yere vurarak, bu kadar sorun çıkaran kadını görmezden geldim ve Lilia'yı bulacağımı umduğum yere doğru ilerledim.



Chapter 65

Lilia

Rüzgâr etrafımda savrulurken kaskım yarama baskı yapıyordu. Hayatımda hiç motosiklete binmemiştim, ama dürüstçe söyleyebilirim ki o anda sürüşle ilgili hiçbir şey çekici bulmadım - özellikle de Caedmon yolda ne kadar hızlı ilerliyordu. Bedenine bu kadar yakın olmaya zorlanmam beni rahatsız ediyordu. Çok samimi ve yanlış hissettiriyordu. Yine de, onu bırakırsam motosikletin arkasından uçacağım korkusuyla hayatım pahasına tutundum.

Hızını yavaşlattı ve ana yoldan ayrılıp, üzerinde Cascadin Şelaleleri yazan ve ormanın derinliklerini gösteren bir ok işaretinin bulunduğu ağaçlık bir patikaya girdi. Panik ciğerlerimde kabardı, nefesim kaskın içinde yüzüme çarparken o motoru durdurdu ve motoru kesti.

Sırtını göğüslerime dayayarak doğrulduğunda, hemen onu ittim ve kaskın yüz siperliğini yukarı iterek bisikletten indim. "Neden durduk?

"Burada kalmayacağız." Bir tür alarmla yanıp sönen saatine baktı. "Geri dön."

"Caed, lütfen. Ben burada düşman değilim. Sadece... beni nereye götürdüğünü söyle."

"Sana söylemiştim. Üniversiteye." "Burası üniversite değil."

Kaşlarını çattı, başını kaldırıp bana bakmaya zahmet etmedi. "Senden neden hoşlandığını anlayabiliyorum. Çok zekisin."

"Ona kızgınsın. Neden?"

Her seferinde olduğu gibi, cevap yok. Sanki bir şey için geri sayıyormuş gibi saatine baktı.

Etrafıma bakındım, etrafımdaki ağaçlar yaklaşan alacakaranlıkla birlikte kararmaya başlamıştı.

"Aklından bile geçirme. Yoldan çıktığın anda kafanın arkasına bir bıçak saplayacağım."

Sözleri bir şekilde aklıma geçen gece Angelo'yla yaşadıklarımı getirdi. O zaman hissettiğim çaresizliği. Korkuyu. Kendimi tekrar o pozisyonda bulmam beni öfkelendirmişti. Bir psikopata hapsedilmiştim.

Hayır. Öfke doğru kelime değildi.

Kızmıştım. *Öfkeliydim*.

Öfke karnımdan boğazıma doğru tırmanırken dişlerimi sıktım. "Eğer onu öldürmeyi planlıyorsan, bil ki önce ben seni öldürürüm," diye geveledim kendimi durduramadan.

Vahşi gözlerini benimkilere dikti ve kolunu yavaşça indirdi. Dudakları gülümseyecekmiş gibi kıpırdadı. "Benim geldiğim yerde buna ön sevişme denir."

"Benim geldiğim yerde, bu bir

sözdür." "Bisiklete bin."

"Bana onu öldürmeyi planlayıp planlamadığını söyle," diye meydan okudum.

Bir an bana baktı, sanki motosikletine fazladan ağırlık yüklemeye değip değmeyeceğimi sessizce düşünüyordu. "Bin şu siktiğimin motoruna. Şimdi," dedi elini kalçasındaki kılıfa dayayarak.

Bunun yerine, sanki bedenim boyun eğmeyi reddediyormuş gibi olduğum yerde sabit kaldım. Yine de her hücrem, tehdidini yerine getirmesi için onu yeterince kızdırıp kızdırmadığımın belirsizliğiyle titriyordu.

"Onu kurtarmak mı istiyorsun? Atla hadi. Yoksa seni burada bırakırım."

Blöf yapmış olabilir. Yüzüme karşı yalan söylüyor olabilir.

Ama o anda aklımdan geçen diğer tüm alternatiflerden daha iyiydi, bu yüzden emrettiği gibi bisiklete geri tırmandım.

"Kapıya vardığımızda hileli bir şey yapmaya kalkarsan, seni muhafızların önünde deşerim." Kuşkusuz, tehditlerinin *sıklığı* beni biraz yormaya başlamıştı. Artık malikâneye döndüğümüz zamanki kadar etkili değillerdi. Caed'in niyetleri ve motivasyonları benim için bulanık kalsa da, beni öldürmek istemediğini hissediyordum. Bana bu izlenimi veren şeyin tam olarak ne olduğunu söylemek zordu. Belki de bana henüz bir bıçak saplamamış olması basit bir gerçekti.

Motosikleti tekrar ana yola yönlendirdi ve birkaç dakika içinde üniversitenin girişine vardık, zalim muhafız kapıdan çıktı.

Caed bisikletini yavaşlattı ve rüzgâr başımın etrafında dindiğinde, ondan biraz uzaklaştım.

"İyi akşamlar Profesör Bramwell," dedi muhafız.

Caed kırpılmış bir ses tonuyla, "İyi akşamlar,"

diye karşılık verdi.

Gardiyan başını eğip bana baktı, siyah kalkanın arkasından yüzümü göremediği belliydi, öyle küstahça bakıyordu ki. "Yanınızdaki öğrenci mi?"

"Sadece arkadaş."

Bir kez daha baktı ve gardiyanın bakışları buz gibi parmaklarımı tırtıklı ayak mandalına doladığım çıplak ayaklarıma takıldı. Kaşlarını çatarak başını salladı ve dikkatini tekrar Caed'e çevirdi, eli belindeki silahın üzerindeydi. "Bu senin orta yaş krizi sürüşün olmalı, ha?" Kıkırdadı.

Muhtemelen o anda çığlık atabilir, gardiyana başımın belada olduğunu söyleyebilirdim ama bunu yapmak beni Lippincott'un radarına sokacaktı ve o anda hangisinin daha az kötü olduğunu bilmiyordum. En azından kampüste olduğum için Devryck'e daha yakındım.

Caed'in yanıt olarak söylediği tek şey "Evet," oldu.

Muhafız bize el salladı ve kapıya doğru yürüdü. "İyi geceler, Profesör."

Bir dakika geçmeden motor tekrar hareket etti ve Caed'in benim Devryck'in laboratuvarına girmek için tuşladığım kodu tuş takımına basmasını izledim. Kapı açıldı ve o da içeri girdi.

Kalbim küt küt atıyor, oradan nereye gideceğini görmek için bekliyordum.

Motosikleti yönetim binasının hemen dışındaki park rampasına çevirdi ve şifreyi tekrar tuşladı. Kapı açılarak rampaya girmemize izin verdi ve Caedmon zemin kata park etti.

O anda ne yapmak için geldiğini anladım. Motosikletten indim ve kaskı dikkatlice iterek çıkarırken dikişlerimin üzerinde oluşan yanıklardan irkildim. Kaskı ona geri verdiğimde kaskın içi kanla kaplanmıştı. "Lippincott'u öldüreceksin," dedim cesurca. Emniyet müdürünü öldürmeyi planlaması beni daha çok rahatsız etmeliydi ama bir şekilde karma gibi hissettirdi. Annem için. Benim için.

Lippincott başına gelecekleri hak etmişti. "Beni

neden yanında getirdin?"

Gözlerindeki sertlik biraz yumuşadı ve çenemdeki kanı temizlemek için elini uzattı. "Benimle olman daha iyi."

"Daha mı iyi?" Sözlerinin arkasındaki imaya kaşlarımı çatarak başımı salladım. "Bu da ne demek oluyor?"

"Haftalarca seni izledim. Sınıfta. Sen uyurken." İtirafı tüylerimi diken diken ederken, onun beni uyurken izlediği görüntü kafamın içinde oynadı. "O seni hak etmiyor. Hiçbiri hak etmiyor."

"Seni seviyor, biliyorsun. Neler yaşadığın hakkında hiçbir fikrim yok ama hala senin için yas tuttuğunu biliyorum."

Dudağı hırladı. "O bir yalancı. Yoksa çoktan unuttun mu?" diye sordu, hiç şüphesiz onun The Rooks'taki rolüne atıfta bulunarak.

Devryck'in ona ne yaptığını, kardeşine nasıl yalan söylediğini bilmiyordum ve Caed'in de bana söylemeyeceğinden şüpheleniyordum. "Unutmadım. Bana yalan söyledi. Ve bunun için o bir pislik. Ama onu affetmeye hakkım var. Bu benim seçimim Caed. Senin değil."

Çenesi kayarak bir süre beni inceledi. "O zaman, sanırım yollarımız burada ayrılıyor."

O bisikletten inerken çıkışa yöneldim ama durakladım. "Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun değil mi? Devryck sana yardım ederdi."

Alaycı bir tavırla bisikletinin arkasına bağlanmış küçük bir saklama bölmesinin kilidini açtı ve oradan veba maskesini çıkardı. Cebine doğru ilerleyerek, muhtemelen Gilchrist'ten çaldığı bir çip çıkardı ve bana uzattı. "Çık git buradan. Tek başına gitmene izin verdiğim için beni pişman etme."

Çipi cebime soktum. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Eminim yapabilirsin, Covington."

Bir dakika bile kaybetmeden garajdan çıktım ve kampüsü yalınayak koşarak geçtim. Yakma odasına vardığımda ayaklarım zonkluyordu, bir günlük ceset gibi soğuk ve kaskatı kesilmiştim. Vücudumu saran soğuktan biraz olsun kurtulmak için laboratuvara girerken laboratuvar önlüklerinden birini kaptım.

Devryck'in ofisine girdiğimde, devrilmiş sandalyesini görünce kayarak durdum ve başka bir nöbet geçirmediğinden emin olmak için masanın etrafından dolandım. Ayağımın altına bir şey battı ve topuğumdan çıkan küçük bir cam parçasıyla karşılaşmak için ayağımı kaldırdım. Onu çıkardıktan sonra etrafıma baktığımda paramparça olmuş bir sürahi ve yere saçılmış kan gördüm. Bu manzara bir kavganın çıktığını gösteriyordu ve düşüncelerim daha önce telefonuna gelen, birinin

kırıldı. Oh, Tanrım. Biriyle mi kavga etmişti, yoksa biri ofisini mi yağmalamıştı?

Ne yapmalı ...

Devryck'i bulmak için laboratuvarı ve ofisleri bir kez daha aradım, kapılara ve kadavra dolabına göz attım. Kadavra girişine doğru koştuğumda arabasının orada park halinde olmadığını gördüm.

Belki de gerçekten bir davetsiz misafirle dövüşmüş, sonra da malikâneye geri dönmüştü.

Lanet olsun.

Ofisine dönmeye ve telefonu oradan araması ihtimaline karşı beklemeye karar verdim. Kırık camın yanından geçerek sandalyeyi dikleştirdim ve bilgisayarın kablosunun duvara takılı olmadığını fark ettim. Kaşlarımı çatarak tekrar fişe taktım ve giriş ekranı açıldığında Devryck'in geçen hafta en az bir düzine kez girdiğini gördüğüm şifreyi girdim.

Fişi çekilmeden önce açık olan tüm uygulamalar ekranda belirdi. Bunlardan biri de bir videoydu. Üzerine tıkladım.

Sahnede, kampüste gördüğüm kayıp ilanlarından tanıdığım yüz hatlarından Jenny Harrick olduğuna emin olduğum kişiye yapılan korkunç saldırı canlandırılıyordu. Yakma fırınının penceresinin diğer tarafında bir el belirdiğinde, iki elimle ağzımı kapatarak geriye doğru Devryck'in koltuğuna yuvarlandım.

Aman Tanrım.

Aman Tanrım!

Üzerime ürkütücü bir korku çöktü, ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bir süre uzaklara baktım, az önce gördüklerimi özümsemeye çalıştım, nabzım kulaklarımda atıyordu. Lippincott onu öldürmüştü. Onu diri diri yakarak öldürmüş ve kampüsün Devryck'i bir canavara dönüştürmesine izin vererek her şey hakkında sessiz kalmıştı.

Umarım Caed o hasta piçin bağırsaklarını deşmiştir.

Bir elimi ensemde ovuşturarak, kafamın içinde dönüp duran video klibin son on saniyesini zihnimden uzaklaştırdım ve Gilchrist'ten gelen çipi sürücüye yerleştirdim. Hepsi tarih atılmış ve sırayla etiketlenmiş çok sayıda dosya çıktı.

Dosyalardan birine tıkladım; Bramwell tarafından yazıldığı anlaşılan ve olumsuz bir olayı anlatan bir mektup: aşıların değiştirilmesi. "*On beş Ocak*," diye yüksek sesle okudum. "*Dr. Darrows, renginin değiştiğini fark ettiği toksin dozlarını uyguladı. Muhtemelen kontamine* olmuş."

Onları kim değiştirdi?

Lippincott'un Jenny Harrick'i öldürmeden hemen önce çantasını karıştırırkenki görüntüsü aklıma geldi. Bu dosyaların aynı bilgileri içermesi mümkün müydü?

Bilgisayar ekranında bir bildirim yanıp sönerken aynı anda koridorda yüksek bir *gümleme sesi yankılandı*. Bildirimin ekranda belirdiği tek an, Devryck'inkinden farklı bir kodun tuş takımına girildiği andı.

"Kahretsin." Cebime tıkıştırdığım çipi çıkarmak için çabaladım ve daha önce olduğu gibi bilgisayarın fişini çektim. Ofisin etrafına baktığımda saklanacak çok az yer olduğunu gördüm ve yaklaşan ayak sesleriyle birlikte nabzım damarlarımda hızla atmaya başladı.

Ofisteki dolaba doğru koştum ve kendimi içeri kapattım.

Bir dakikadan az bir süre sonra bir çıtırtı duydum, sanki gelen her kimse camlardan birine basmış gibiydi; yavaş ayak sesleri sanki geri çekiliyormuş gibi kesiliyordu.

Dolabın kapısını araladığımda kapı aralığında duran ve koridora bakan bir figür gördüm. Ofise doğru geri döndüklerinde veba maskesiyle karşılaştım.

Caed?

Tekrar dönüp gitmesini izlerken tek kelime etmeye cesaret edemedim. Koridora çıktı ve ben içimi çektim.

Dolabın kapısı açıldı.

Veba maskesi takmış ikinci bir figür üzerimde belirdi.

Boğazımdan bir çığlık koptu.



Chapter 66

Devryck

A Kampüse yaklaşık bir mil kala cebimdeki telefonum çaldı ve Langmore'dan gelen aramayı görünce hemen cevap verdim.

"Ne oldu?"

"Ben Winthrop. Senden The Roost'a dönmeni istedi. Lilia ellerinde." İçimi bir korku kapladı ve çağrıdan çıkarken arabayı yolun kenarına çektim. "Dışarı çıkmalısın," dedim. Gilchrist'e bakarak. "Özür dilerim."

"Aman Tanrım. Yorulmak üzereyim-"

"Çık dışarı!"

"Tamam. Tamam. İneceğim." Yolcu koltuğundan kaydı ve kapıyı kapatır kapatmaz The Roost'a doğru gaza bastım.

Ana bina eski bir Katolik kilisesiydi, manastırdan çok önce inşa edilmişti ama manastırın bazı bölümleri gibi o da büyük yangından kurtulmuştu. Burayı Rook'lar için böylesine cazip bir gayrimenkul haline getiren şey, adanın tamamının altından geçen ve kayanın içine inşa edilmiş tünellere bağlı olmasıydı. Rook'lar eski kiliseyi bir kaleye dönüştürerek en son teknolojiyle yeniden modelletmiş ve güncellemişlerdi.

Dracadia'nın girişinde Sam'den daha zalim bir adam tarafından yönetilen kapıya yanaştım. Geçişe izin verirken kimlik bilgilerimi kontrol etme zahmetine bile girmedi.

Beni bekliyorlardı.

Arabayı yeraltı otoparkına sürdüm, bu işten nasıl sıyrılacağımı düşünmekten başım dönüyordu. Caedmon başkanın kızını tehdit ederek beni mahvetmişti. Kasıtlı olarak, diye düşündüm. Kardeşim Rooks'tan ve babamın onlarla olan ilişkisinden her zaman nefret etmişti. Babamın izinden gittiğimi bilmek Caed'e şüphesiz bir ihanet gibi görünecekti.

Arka koltuktan takım elbisemin ceketini kaparak kolumu dikkatlice içeri soktum ve acıdan irkildim. İstediğim son şey onlara, fedailerinden birinin gerçekten bir atış yaptığını düşünerek tatmin olmalarını sağlamaktı.

Bir Rook arkadaşım beni asansörde karşıladı ve bir kat yukarı, duruşmaların yapıldığı odaya kadar eşlik etti.

Her zamanki tören kıyafetlerini giymiş Rook üyeleriyle dolu odaya girerken nefesimi sabit tuttum.

Bir tehdit için biraz fazla görünüyordu. Hiç şüphe yok ki Mel Winthrop'un prensesiydi ve bu açıdan ona karşı korumacı görünüyordu ama böyle bir toplantı için üyeleri çağırmak biraz abartılı görünüyordu. Bildiğim kadarıyla Caedmon onu gerçekten kesmemişti. Genellikle ölüm cezası için giyilen kıyafet bir şeylerin ters gittiğinin ilk işaretiydi.

Tam odanın içine adım atmıştım ki, beni oraya götüren Kale beni durdurmak için elini uzattı. Orta zemin kayarak alttan devasa bir altın kafesin yükselmesine izin verdi.

Kafesin içinde Lilia duruyordu.

Görünüşe göre akıllarındaki şey tam olarak ölümdü.

Parmaklıklara doğru koşarken yüzünü bir rahatlama kapladı, parmaklıkların etrafında parmaklarını kıvırırken elleri titriyordu. "Devryck!"

Kaslarım kasıldı, bedenim odadaki her piçi öldürme dürtüsüyle inledi. Refakatçi kolunu indirdi ve ben de kayıtsızlık maskesi takarak kafesin yanına doğru yürüdüm. Herhangi bir duygu göstermek aptallık olurdu.

Winthrop olduğunu bildiğim kişinin yanında oturan başkan yardımcısı bana hitap etmek için ayağa kalktı. "Dr. Devryck Bramwell, başkanın kızını tehdit etmek ve birkaç dakika önce ofisinde bulunan Rook ve provost Edward Lippincott'u vahşice öldürmekle suçlanıyorsunuz."

Sikeyim.

Siktir!

Yine Caedmon. Ancak, büyük ihtimalle ellerinde, onların gözünde kardeşimin değil *benim* yüzümü gösteren video kanıtları olacaktı. Başkanın kızını tehdit etmek yeterince kötüydü ama bir Kale dostunu öldürmek işlenebilecek en ağır suçtu. Ölüm cezası.

"Bayan Vespertine neden burada?" Cevabı zaten bildiğim halde sormaya cesaret ettim. "O masum. Bunların hiçbiriyle ilgisi yok."

"Noctisoma çalışmasındaki rolünüzün önemi nedeniyle, Bayan Lilia Vespertine Sanık olarak yerinize geçecektir. İkinizin birlikte ilişki yaşadığınız dikkatimizi çekti. Onun da sizin suçlarınıza ortak olma ihtimali var. İlişkinizin niteliği önemsiz olsa da, bu durumda önemi büyüktür." Mel belli ki haberi babasına bildirmiş ve benim ona saldırdığım suçlamasını da eklemişti. "Rooks arkadaşlarına söyleyecek bir şeyin var mı?"

"Biliyorum." Lilia'nın yüzünde o anda beliren korku ve şaşkınlığa bakmayı reddederek bir adım daha yaklaştım. "Kardeşlerimden, başkanın kızının kaybolduğuna inanılan bir öğrenciyi öldürmek için Dr. Lippincott ile komplo kurduğu gerekçesiyle Bayan Vespertine'i affetmelerini isteyeceğim."

Başkan Winthrop öne doğru oturdu, parmakları sıkı yumruklar halinde kıvrılmıştı. "Yalanlar!"

Telefonumu kaldırdım ve arkamda duran üyelere göstermek için döndürdüm. "Kanıtım var. Suçu yakalayan güvenlik kamerası görüntüleri."

Başkan yardımcısı telefonumu almak için parmaklarını şıklattı ve ben telefonu uzattıktan sonra birkaç dakika boyunca telefona baktı. Telefonu yavaşça indirdi ve yanında oturan adama uzattı.

Başkan Winthrop daha sonra videoyu izledi.

Saniyeler geçti ve boğazını temizleyerek telefonu yanına indirdi. Tahmin etmem gerekirse, adam o anda aşağılanmışlıktan öfkeden kuduruyordu, muhtemelen kızını boğmaya hazırdı - özellikle de Lippincott'la olan mide bulandırıcı kucaklaşmasından sonra.

"Bayan Harrick'in elinde Crixson Projesi sırasında kaydedilen ve Lippincott'u aşıların değiştirilmesi suçuyla ilişkilendiren veriler vardı." Cüretkâr bir suçlamaydı ama ismim ve rütbemle desteklemeye hazırdım. "Özünde, araştırmaya katılan altı kadını öldürdü ve suçu babamın üzerine attı."

"Buna dair hiçbir kanıtınız yok," diye yaylım ateşine tuttu Başkan. "O yangında neyin yandığı hakkında hiçbir fikrimiz yok."

"Dosyalar bende. Hepsi," dedi Lilia yanımda, parmakları kafesin parmaklıklarına dolanmıştı. "El koyduğunuz bilgisayar çipinde. Bana Profesör Gilchrist tarafından verildi. Çalışma için sekreter ve veri giriş elemanı olarak görev yapıyordu. On beş Ocak, Darrows'un aşılamalarda bir değişiklik olduğunu fark ettiği tarih. Notlarını orada bulabilirsin."

Benim yüzsüz küçük pervanem. Onun bu güçlü adamlara, sanki alevlerin içine uçmaya hazırmış gibi hitap edişini izlerken gülümsemekten kendimi alamadım. Tabii önce beni geçmesi gerekiyordu.

Yakındaki Rook'lardan biri, el konulan çip olduğunu tahmin ettiğim şeyi yardımcı kürsüye uzattı. O da çipi kendisinden iki koltuk aşağıda oturan ve Dr. Fausten olduğunu tahmin ettiğim başka bir adama uzattı ve "On beş Ocak tarihli notları teyit etme nezaketinde bulunursanız sevinirim" dedi.

Başka bir Kale Dr. Fausten'in önüne bir dizüstü bilgisayar koydu. Notlar arasında geziniyor gibi görünürken dakikalar acı verici bir sessizlik içinde geçti.

Bir düzen içinde olmaları için dua ettim. Gilchrist'in titiz doğasını bildiğimden, öyle olduklarından şüpheleniyordum.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Lilia yanımda.

Elini tutmayı, ona her şeyin yoluna gireceğine dair güvence vermeyi ne kadar çok istemiştim. Belki başka bir mahkeme salonunda kanıtlar geçerli olabilirdi ama karşımda şüphe ve kuşkudan daha fazlası vardı. Yolsuzluk, politika ve iltimasla karşı karşıyaydım ve gerçekleri Lilia'yı kurtaracak kadar ikna edici bulacaklarının garantisi yoktu.

Zihnim başka bir çözüm, onun hayatını kurtarmanın başka bir yolunu aradı, çünkü benim gözetimimde öldürülmesinin hiçbir yolu yoktu. Tüm lanet projeyi yakar ve gülümseyerek oradan uzaklaşırdım. Sonuçları siktir et.

Bir dakika daha geçti ve Dr. Fausten sandalyesinde geriye yaslandı. "Sanık haklı - on beş Ocak tarihli notlar, numunelerin renginin bozuk ve muhtemelen kontamine olduğunun not edildiğini gösteriyor. Aslında aşıları Darrows yapmıştır. Görünüşe göre Dr. Warren Bramwell bir rapor hazırlamaya çalışmış ancak bu rapor eski Başkan Lowenstein tarafından reddedilmiştir." Winthrop'un selefi, Lippincott ile son derece sıkı fıkıydı. Lippincott'un rektör olması için dilekçe veren oydu. "Lippincott, Bramwell'in raporunda şüpheli olarak belirtilmişti."

Başkan yardımcısı, "Bramwell adını geri getirmek için bu konuyu daha detaylı araştıracağız," dedi. "Bayan Vespertine'e gelince, kendimizi oldukça tehlikeli bir konumda buluyoruz. Organizasyonumuzdan haberdar olması

Yüzyıllardır koruduğumuz güvenlik ve anonimliğe yönelik bir tehdit. Bildiğiniz gibi, geçmişte bu durum hızlı bir infazla sonuçlanmıştır."

"Onu üye yapmayı öneriyorum," dedim tereddüt etmeden. "Laboratuvarımda çalıştığı süre içinde Bayan Vespertine, Noctisoma toksininin kararlılığına oldukça önemli bir katkıda bulundu."

"Peki bu katkı nedir?" Başkan Winthrop biraz da kuşkuyla sordu.

"Bunu söylemeye yetkim yok." Lilia'ya baktım ve geri döndüm. "Araştırma ona ait."

Başkan Winthrop parmağıyla kürsünün cilalı tahtasına vurdu. "Uygun bir *değerlendirme* yapılmadan Kale olunmaz."

Değerlendirmelerinin fazlasıyla farkındaydım. Kabul töreni. Sadakatimi kanıtlamak için yerine getirmem gereken görevler. Odadaki her üye yaşlıların elinden acı çekmişti. "Kişisel desteğimi sunuyorum."

Bunu yapmak, eğer bir hata yaparsa bunun bedelini eninde sonunda ikimizin de ödeyeceğini garanti altına alıyordu. Babalar bile sonuçlarından korktukları için oğullarını şahsen onaylamazlar. Onun için ne kadar riske girmeye hazır olduğumu bilmeleri gerekiyordu.

"Bunun sonuçlarının farkındasınız." Başkan'ın sözlerinde bir memnuniyet havası vardı.

"Öyleyim," diye cevap verdim kendimden emin bir şekilde.

"Bayan Vespertine." Yardımcı sandalye ellerini vücudunun önünde kavuşturdu. "Bir Rook üyesi olmak ilginizi çekiyor mu? Toplumumuza aşılanmak, kurallarımıza bağlanmak ve amblemimizle damgalanmak mı?"

bakışlarını indirdi, sanki soruyu düşünüyormuş gibi. Sanki Bu lanet soruyu *düşünerek* mi?

Ne oluyor lan?

Alternatif, rahat ve sonsuz bir uykuydu.

Bakışlarını tekrar kaldırdığında, jokerin ne söyleyeceğini bilmediğim için vücudumdaki tüm kaslar gerildi.

"Bursumun geri verilmesini istiyorum. Dört yıl ve yüksek lisans.
Ve çocukluk evimi istiyorum. Tamamı ödenmiş
olarak." Cesur küçük pislik.

Yine kaçmak için can atan gülümsememi, neredeyse içimden fışkıracak olan gururumu saklamak zorunda kaldım.

"A-a-ve katkımın önemine dayanarak bu tür taleplerde bulunma cesaretini kendimde buluyorum. Toksinin etkisini sürdürdüğü ve başarısını garantilediği kanıtlandı." Gergindi, elleri titriyordu ama aynı zamanda çok da cesurdu.

"Bu iddiaya katılıyor musunuz, Dr. Bramwell?" Başkan Winthrop dikkatimi tekrar Yedi'ye çekerek sordu.

"Evet. Hafta sonuna kadar erken *in vivo* ile bir rapor sunacağım.
sonuçlar. Sizi temin ederim ki onları çok olumlu bulacaksınız."

"O halde, Bayan Lilia Vespertine'in Yedi *Kale* Cemiyeti'nin bir üyesi olarak kabul edilmesi için oylama yapacağız."

Her iki şekilde de olabilirdi. Ondan önce sadece bir kadın üye olmuştu, o da Lilia'dan çok daha fazla parası olan acımasız bir kadındı. Ona kolayca defolup gitmesini söyleyebilir, onu öldürebilir ve beni kara taş keşfini açıklamaya zorlamaya çalışabilirlerdi. Tabii o noktada bana işkence etmek zorunda kalırlardı. Ona dokunmaya cüret ederlerse istediklerini vermemin imkanı yoktu. Lilia ve benim öbür dünyada yeniden bir araya geleceğimize dair söz vererek bu bilgiyi mezara kadar taşıyacaktım.

Yediler'in her biri cüppelerindeki iğneleri çıkardı.

Kalbim göğsümün içinde kasıp kavruluyor, kemiklerime çarpıyordu. Her maskenin ardındaki her yüzü tanıyordum ve Winthrop'tan başlayarak her birini avlayacaktım. O anda ölüm cezası vermeye cüret ederlerse, yüzülmüş deri ve kesilmiş dil koleksiyonu yapmaya başlayacaktım.

Yediler'in her biri teker teker tokmaklarını ortaya
koydu. Hepsi altındı.



Chapter 67

Lilia

Damga mide bulandırıcı bir cızırtıyla tenime saplanırken midem guruldadı. Beyaz sıcak bıçaklar gibi hissettiren şeyler etimin derinliklerine battı ve Devryck elimi tutup beni izlerken kolum titredi. Yoğunluk.

Tırnaklarım avucuna battığında, yakıcı sıcaklık kemiklerime kadar işlerken sessiz bir acı çığlığı attım.

Beni damgalayan adama öldürücü bir bakış gönderdi ve sıcak metal tutunduğu yerden kurtuldu, ardında başımı döndüren dayanılmaz bir acı bıraktı.

"Bana bak, Lilia. Her şey bitti. Her şey bitti." Devryck o anda kar kadar beyaz olması gereken saçlarımı yüzümden çekti.

Önümde duran adam gömleğimi geri çekip köprücük kemiğimin altında az önce yaktığı izi kapatırken kusma isteğimi bastırdım.

Maskeli adamlardan biri, "Tamamdır," dedi, sesi düzdü. "Yeminlerimizi ettikten ve bedeninizi damgaladıktan sonra, artık Yedi Kale Cemiyeti'nin bir üyesisiniz. Hoş geldiniz, Bayan Vespertine."

Ben bayılmamak için burnumdan sertçe nefes alırken, çevredeki kaleler büyük bir gürültüyle alkış tutuyordu. Bunların ne anlama geldiği, neyi kabul ettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama üyeliklerini kabul etmemenin ölümle sonuçlanacağı konusunda oldukça iyi bir fikrim vardı. Maskelerin ardındaki yüzlerini göremiyordum ama bu adamların dalga geçmediklerini hissediyordum.

Beni ayağa kaldırırken Devryck'in gözlerinde özellikle vahşi bir parıltı vardı ve bu parıltı ilk başta bana dengesiz geldi. Dizlerim titredi ve boğazıma bir asit hücumu geldiğinde, aşağıdaki fayansların üzerine kusmamak için çaresizce yutkundum. Maskeli adamlardan biri bana yaklaştı ve kendi özenle katlanmış maske ve cübbemi uzattı.

Başkan Winthrop olduğunu öğrendiğim kişi, "Bayan Vespertine, size şifre korumalı bir web sitesine erişim izni verilecek," dedi. "Orada el kitabını ve kaynakları bulacaksınız. Bu toplantı sona ermiştir."

Odanın önündeki yedi adam da dışarı çıktı.

Etraftaki maskeli yüzler de dışarı çıktı.

Elimdeki kaynaklar?

Devryck elimi tuttu ve beni odadan dışarı çıkardı. Kalabalığın geri kalanını çıkış olduğunu varsaydığım yere doğru takip etmek yerine, beni koridorda ters yönde yönlendirdi. İkimiz az önce çıktığımıza benzer karanlık bir odaya girdik ve beni duvara yasladı.

"İyi misin?"

"Şey, yani, biraz yanıyor ama eminim iyileşecektir." "Hayır.

Yani, sana *zarar veren* oldu mu?"

"Caedmon bana zarar verdi mi diye mi soruyorsun? Hayır. O incitmedi. Kimse bana zarar vermedi." Göğsüne sert bir yumruk attım. "Sen hariç. Bana yalan söyledin, Devryck. Bana her şeyin kafamda olduğunu söyledin!"

"Şşşt. Seni korumak için yaptım ve yanlıştı ama lanet olsun Lilia. Bu piçleri tanımıyorsun. Neler yapabileceklerini bilmiyorsun." Kaşları çatık bir şekilde bir araya geldi. "Eğer sana zarar vermiş olsalardı, kendimi çok tehlikeli bir yerde bulurdum."

Gördüğüm kadarıyla ve kimliklerini nasıl koruduklarına bakılırsa, endişesini anlıyordum. Gala gecesi gördüğüm kuş adam kostümünü onları Devryck'ten uzaklaştırmak için Dekan Langmore'a bildirmiş olsam bile, muhtemelen ince bir ipte yürüyordum. "Langmore üye mi?"

"Öyle. Belki de en diplomatik olanlardan biri."

"Elimin altındaki kaynaklar derken ne demek istiyorlar?"

"Bir üye olarak, istediğin her şeye erişimin olacak. Bu organizasyonda çok para ve çok güç var, Lilia. Araştırmanın getireceği potansiyele dayanarak seni üye yaptıklarından şüpheleniyorum."

Sanki bir yalan için dünyayı teklif ediyorlarmış gibi görünüyordu. "Ama yanılıyorsunuz. Bu benim araştırmam değil. Ben burada sadece bir lisans öğrencisiyim."

"Laboratuvarımda çok önemli bir rolü var."

Bakışlarımı gömleğine indirdim, sadece yakasındaki kırmızı lekeyi fark ettim. "Ne oldu sana böyle?" Paltosunu sıyırdım ve kesinlikle kana benzeyen çok daha büyük bir lekeye baktım ve bir inilti çıkardı.

"Vuruldum. Görünüşe göre baban ona hazırladığım solucan kokteylini pek beğenmemiş."

"Vuruldu mu?" Panikle gömleğinin düğmelerini koparıp kendim görmeye çalıştım.

Bileklerimi tuttu ve parmak eklemlerimi öptü. "Her şey yolunda. Ben iyiyim. Çok acıyor ama yaşayacağım."

Onu kontrol etme görevimden vazgeçtim, ancak gözlerimi omzunun üzerinde çiçek açan kandan ayıramadım. Odadaki diğerlerinin fark etmediği kan. "Lippincott'u deneklerinden biri mi yapacaktın?"

"Onu doğrudan öldürmek bir kayıp gibi görünüyordu."

"Sen hasta bir adamsın, Doktor Ölüm." Kollarımı omzundan sakınarak boynuna doladım ve onu öpmek için kendime çektim. "Kesinlikle deliyim, sanırım."

"Öyleyim. Bir dakika önce o odadaki herkesi öldürebileceğimi itiraf edecek kadar deliyim. Lippincott'u, Gilchrist'i, öz kardeşimi öldürürdüm, eğer sana elini sürmüş olsaydı."

Kaşlarım inançsızlıkla birbirine yaklaştı. Lippincott ya da Gilchrist'ten daha üst sıralarda yer aldığımı düşünsem de, adamın kendi ikizini öldürebileceğini hayal bile edemezdim.

"Senin üzerinde hak iddia ediyorum, Lilia. Tanrı yardımcın olsun."

"Tanrı'nın yardımı olmadan da gayet iyi idare ettim," dedim dudaklarımı onunkilere bastırarak. "Sadece bir isteğim var. Bu gece Angelo'nun olduğu yerde uyumasak olur mu?"

"Bu gece laboratuarımdaki ofisimde kalacağız. Angelo ile yarın ilgileneceğim. İstersen evden kişisel eşyalarını alabilirim."

Beni en çok ilgilendiren annemin, Bee'nin ve benim resimlerimiz ile annemin tablolarıydı. Ve tabii ki temiz iç çamaşırları. "Teşekkürler, ama sadece o kolla araba kullanabilirsen. Aksi takdirde, belki anahtarları bana vermek istersin?"

"Ben iyiyim."

Arabasına geri döndük ve yaklaşırken delik deşik olmuş arka koltuktaki yolcu kapısına ve patlamış cama baktım. Omzuna ve deliklere tekrar bakınca midem guruldadı. "Nasıl oldu da sadece omzundan yaralandın?"

"Beni öldürmeyi amaçladıklarını sanmıyorum," dedi ve hasar görmemiş ön yolcu kapısını açtı, ben de damgalandığım yerde kalan sızıyı görmezden gelerek koltuğa çöktüm. Yeraltı otoparkından çıktı ve Bramwell Malikânesi'ne doğru giden sahil yoluna geri döndü.

Oraya vardığımızda, ağır bir yorgunluk göz kapaklarımı çekiştiriyordu. Dairesel araba yolunda durduğunda malikane karanlık ve uğursuz bir şekilde duruyordu.

"Burada bekle," dedi ve arabayı park etti. "Hemen döneceğim." "Emin misin? Seninle gelebilirim."

"Her şey yolunda. Sadece bir dakika sürecek."

Başımı sallayarak koltuğa kıvrıldım, uykuya dalmaya hazırdım ve o da alnıma bir öpücük kondurdu.



Chapter 68

Devryck

Isefil, eski malikâneye girdim ve merdivenlerden yukarı, Lilia'nın son iki gecedir uyuduğu odaya çıktım. Cep telefonunu ve bavulunu topladıktan sonra fuayeye doğru geri döndüm ve

Duvarda asılı olan benim, babamın ve Caed'in portresinin yanında durdum. Resmin yapıldığı günü hatırladım. Caedmon ve ben okulda öptüğüm bir kız yüzünden aptalca bir tartışmaya girmiştik. Özellikle hoşlandığı bir kızdı. Portrede benim yüzümde kendini beğenmiş bir ifade vardı, onunki ise şüphesiz içinde yanan öfkeyi bastırıyordu. On gün sonra, on yedinci yaş günümüzden bir hafta sonra, kardeşim o dolaptan sürüklenerek çıkarıldı ve onu bir daha hiç görmedim.

Yine de hayattaydı.

Sabah ilk işim onu aramaya başlamak olacaktı.

Lilia'nın bavulunu dolambaçlı merdivenlerden fuayeye kadar taşıdım ve kapıya ulaştığımda ensemde karıncalanan bir soğuk dans etti. Arkamı döndüğümde çoğunlukla gölgeler arasında gizlenmiş bir figür gördüm.

"Caed?" Gözlerimi kısarak onu gizleyen karanlığın ötesine bakarak sordum.

Pencerelerden sızan az miktardaki ay ışığıyla aydınlanan belirsiz şekil bir adım öne çıktı ve şüphelerim doğrulandı.

Göğsüme saplanan bir ağrı ciğerlerimi parçaladı. Kaslarım kilitlendi ve kaskatı kesildi, Lilia'nın bavulunu sert bir gümbürtüyle yere düşürdüm.

Sikeyim.

Bu oydu.

Evden hiç kaybolmamış gibi koridorda duruyordu.

Sanki on altı yıl öncesine ışınlanmışım gibi, bana hiç de farklı görünmüyordu. Belki biraz yaşlanmıştı ama tüm bunların altında hatırladığım ikizim vardı. Ruhumun yarısı aynadaki karanlık bir yansıma gibi bana bakıyordu.

Yıllardır her gece dua ettiğim kardeşim.

"Merhaba Devryck," dedi yüz ifadesi kadar soğukkanlı bir sesle. Şok kristalleri kaslarımın etrafında dönerek beni olduğum yerde dondurdu.

Yaşıyordu. Kardeşim hayattaydı.

Lanet olası canlı.

Nabzım kulaklarımı sağır edercesine atarken, şaşkın şaşkın ona bakıyor, sessizce o anın istatistiksel olarak imkânsızlığını hesaplıyordum. "Değişmemişsin," diyebildim sadece, sanki ses tellerim bile felç olmuş gibiydi.

Alaycı bir ifadeyle bakışlarını indirdi ve avucunu karıştırdı. "Oh, oldukça değiştim." Benimkini yansıtan gözleri üzerimde gezindi. "Ama görünüşe göre sen de değişmişsin. Bir cesede dokunmaya cesaret edemeyen çocuk gitmiş."

"O zamandan beri ölümde huzur buldum."

"Ben de öyle." Sözleri ne kadar basit olsa da acının ağırlığıyla kabarmıştı. Acının. Onun çektiğini hayal bile edemeyeceğim işkenceler.

"Öldüğünü sanmıştım. Meşaleli bir video gördüm-" Kelime ağzımda tıkandı ve başımı sallayarak tekrar o anıya dönmeyi reddettim. "Küllerin olduğunu düşündüğüm şeyi gönderdiler."

"Angelo'nun dramatik bir yeteneği vardı."

"Bana bunların hepsinin sahte olduğunu mu söylüyorsun?"

"Oh, gerçekti." Bacağının her santiminin acayip yara izleriyle kaplı olduğu pantolonunun paçasını kaldırdı. "Dediğim gibi, drama için bir yetenek."

"Nerelerdeydin?" Kafamın içinde dönüp duran soruların sonu gelmiyordu. Kendimi Lilia gibi hissediyordum, onu birbiri ardına bombardımana tutuyordum.

Dudağının tiksintiyle kıvrılması bana cevabı bilmek istemediğimi söyledi, bu da kanımda yanan öfkeyi daha da artırdı. Sorumu duymazdan gelerek, "Görüyorum ki kendin için iyi şeyler yapmışsın," dedi. Sesindeki sertlik, hayatlarımızın ne kadar farklı olduğunu düşünerek her gün içini kemiren düşmanlığa nefes veriyordu. Acı ve memnuniyetin keskin zıtlığı. Ölüm ve yaşam.

"Neden bana gelmedin?" Onun yorumunu da görmezden gelerek sordum. "Neden saklandın?"

"Bir *Kale* ile işim olmaz." Bu kelimeyi dilinde kötü bir tat varmış gibi tükürdü, gözleri acı bir kızgınlıkla parlıyordu. "Sen onlardan birisin. *Onlardan* birisin."

Babamızdan mı yoksa Lippincott'tan mı bahsediyordu, anlayamadım.

Çenesi kaymış, eli yumruk haline gelmişti. "Güç için kendini sattın."

"Böyle mi düşünüyorsun?" Sözlerindeki suçlama benim de öfkemi uyandırdı. Yıllardır hayalini kurduğum kavuşma bu değildi. "Ölüyordum lan ben! Unuttun mu?"

Seğirdi ve başını omuzlarının üzerinde döndürerek ensesini ovuşturdu. Bu tepki kaşlarımı çatmama neden oldu. "Bana yaptıklarından asla kurtulamazdın." Sözlerine akıldan çıkmayan bir karanlık yapıştı ve sanki gözlerimin önünde kısa devre yapıyormuş gibi tekrar seğirdi. Bu yorum ne kadar basit olsa da göğsüme inen bir darbe gibi hissettirdi. "Sen bir hiçsin. Zengin, hıyar bir pislikten başka bir şey değilsin." Elini kalçasındaki kılıfa dayadı.

Hayal kırıklığı, neşesiz bir kıkırdamayla benden kaçtı. "Bunca yıl öldüğüne inanmama izin verdin. Ve *ben* pislik miyim? Bu çok zengin. Babamızın öfkesinin yükünü kim çekti sanıyorsun? Sonraki her yılın her dakikasında kimi suçladı sanıyorsun?"

Her ne kadar aynı görünse de, benim bir kopyam olsa da, karşımda duran adam hatırladığım ve sevdiğim kardeşim değildi. Yaşadığı cehennem her neyse onu daha soğuk ve kopuk biri haline getirmişti.

"Demek Lippincott ile yakınlaştın. Hatta tek kızını becerecek kadar ileri gittin. Onu affetmeyi böyle mi öğrendin?" Kötü niyetli bir sırıtış dudaklarının kenarını kaldırdı. "Belki onu da becermeliydim."

İçimdeki öfke patladı ve ellerimi sıkı yumruklar haline getirdim, öfkemi kontrol altında tutma isteği omurgamı kemiriyordu.

Sanki öfkemi sezmiş gibi başını eğdi ve gülümsedi. "Görünüşe göre bir zayıflık buldum, kardeşim." Öfkesi bana hiçbir anlam ifade etmiyordu. Dişlerini kırma dürtüsüyle savaşırken, alay etme arzusu beni şaşkına çevirdi. "Sana onu uyurken izlediğimi mi söyledi? Senmişim gibi davranarak onu ne kadar kolay becerebilirdim."

"Ona dokunduğun için seni kendim öldürürdüm."

Yüzünde bir şey parladı ve tekrar seğirdi. "Ne dedin sen?" Sesinin tonu tekrar söylemem için beni cesaretlendirdi.

Yapmak istedim, sadece ne halt edeceğini görmek için, ama bir şey bana bunu beklediğini söyledi. Her ne kadar sözleri beni şiddete teşvik etse de, onunla dövüşmek istemiyordum. "Sana ne yaptılar Caed?"

Omurgası kırıldı. Kırmızıyı gören bir boğa gibi doğrudan üzerime atıldı, vurulduğum yerden gelen acı şoku kolumdan boynuma doğru yayıldı. Çarpmanın etkisiyle omurgama çarpan sarsıcı bir zapla yere düştüm. Gözbebekleri patlamış, kuduz bir hayvan gibi çılgına dönmüş bir halde üzerime atladı. Kör edici bir öfke seli içinde yumruğunu yüzüme indirdi ve başımı yana doğru tekmeledi. Başka bir vuruş için geri çekildiğinde, daha güçlü yumruğumu mide bulandırıcı bir gümbürtüyle böğrüne indirdim ve vuruşa doğru kıvrıldığı anda yana doğru dönerek onu çenesine bir yumruk daha indirecek kadar savurdum.

Yumruklar ve hırıltılar arasında yerde yuvarlandık, ta ki ben üstünlüğü ele geçirip onu altımda sıkıştırana kadar. Şakağına iki hızlı yumruk indirdim. Bir diğeri burnundan kan akmasına neden oldu. Vuruşlardan hoşlanmış gibi dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Yüzünün diğer tarafına bir tane daha geçirdim ve bir zevk sesi çıkardı.

"Senin derdin ne lan?" Yumruğumu tekrar geri çektim, ama keskin bir darbe kaburgalarıma çarparak nefesimi kesti.

Yaralı omzuma güçlü bir darbe daha indirdi ve gözlerimin arkasında titreyen acının pürüzlü parıltılarını silkeledim. Dikkatimin dağıldığı an bana pahalıya patladı, çünkü Caed beni tekrar sırt üstü yere düşürdü ve iki hızlı hamleyle kılıcını boğazıma dayayarak hareketlerimi durdurdu.

Bıçağın jilet gibi ince kenarı kirli sakalıma sürtünerek beni kesmesi gereken yerde hafif bir yanık oluşturdu. Vücudum adrenalinle titrerken ona baktım, o kadar çok düşmanlık ve nefret barındıran gözlerine, beni kesip açacağından emindim. "Geçilmez," diye homurdandım, çenemi kaldırıp boğazıma tam erişimini sağlarken gözlerimin kenarları acıyordu.

Kaşları çatık bir şekilde bir araya geldi ve sanki kafasının içindeki duygular çapraz bağlanmış gibi yanakları seğirdi.

"Geçilmez," dedim tekrar ve gözlerini kapatarak başını salladı. "Hayır."

İçinden öfke dolu bir hırıltı yükseldi.

"Yap şunu. Öldür beni." Kafasını bulandıran sisi yarıyor gibi görünen alaylarıma devam ettim. "Seni o dolaptan çıkardıkları gün tüm dünyam başıma yıkıldı ve o zamandan beri ölümle yaşıyorum."

"Kapa çeneni! Kapa şu lanet çeneni!" Beni itti ve şakaklarını tuttu, sanki kafasının içinde bir şey tıkırdıyordu. Düşünceleri ve benim sözlerim arasında bir savaş. "Kapa şu lanet çeneni!"

Çözülmeye başlamıştı.

Gözlerimin önünde gerçekleşmesini izlerken yüzeye taşan duygularla savaştım. Onlarca yıllık acı, kafa karışıklığı ve öfke. Kafamın sessiz girintilerine tıkmak zorunda kaldığım, kalbimi katılaştıran öfke. "Sen benim koruyucumdun. Bütün dünyamdın." Sesim titreyerek boğazımı temizledim.

Çabucak uzaklaştı ve yanımızdaki duvara sırtını dayadı, bıçağının kabzasını şakağına dayadı ve anlamını çıkaramadığım bir dizi tutarsız kelimeyle bir şeyler fısıldadı.

"Hatırlıyorsun, değil mi?"

Göğsünden öfkeli bir hırıltı daha çıktı ve şakaklarını daha sert yumrukladı. "Kapa çeneni!"

Koluna uzandım ve geri çekildi, kaçmaya çalıştı.

"Sakın bana dokunma!" Bıçağı bana doğru uzattığında yüksek Parlatıcı . gözyaşları içinde onun gözleri.

"IamashadowIamaghostIamnothingIamashadowIamaghostIamnothing," diye tekrar tekrar fısıldadı.

"Sen ne hayalet ne de gölgesin. Sen benim kardeşimsin." Kılıcın ucuyla aramda biraz mesafe bırakmaya dikkat ederek yaklaştım. "Benim, Caed."

Uzattığı kılıcı tutarken elleri titredi. Gözleri görünmeyen görüntülerle yer değiştirdi, sanki anılar yetişemeyeceği kadar hızlı akmaya başlamıştı. Çenesinin sert kenarı gevşedi, aynı zamanda kaşları yukarı kalktı. Çenesi titreyerek silahını indirdi ve düşen kılıcının çınlamasıyla yankılanan acı dolu bir hırıltı çıkardı.

Avuçlarını kulaklarının üzerine kapatarak bir dizi kelimeyi tekrar fısıldadı.

Öne atıldım ve onu sıkıca kucakladım. Beni itmeye çalışırken sert bir darbe göğsüme çarptı ve lanet olsun, omzum yanıyormuş gibi hissettim, ama onu bırakmadım. O köşeye sıkışmış bir köpek gibi hırlayıp hırlarken, kaçmak için itip tırmalarken ben sıkı sıkıya tutundum. Parmaklarını içime soktuğu yerde yakıcı bir yanık etimi yalıyordu, ikimizin de kasları kilitlenmiş ve felç halinde titriyordu - iki karşıt gücün dengesi.

Ta ki sonunda yumuşayana kadar.

Acı dolu bir ses çıkardı ve kollarımı kavradı. "Siktir! Siktir!" "Özür dilerim," diye fısıldadım.

Sonunda kırıldı.

Ona sarılırken gözyaşlarımla savaştım ve göğsünden gelen acı seslerini dinledim. Her ne yaşadıysa zihnini harap etmişti, kurbanlarıma bulaşan parazitlerden farklı değildi. Benim düşmanım olduğumu düşünmesi için bir şekilde beyninin yıkandığı çok açıktı. Yaşadıklarından bir şekilde ben sorumluydum. Kardeşimi kaçıran her kimse onu bir hayvana dönüştürmüştü. Soğuk ve duygusuz bir makineye.

Tekrar sustu ve titrek bir nefesle ellerini kollarımdan indirdiğinde onu serbest bıraktım.

Yana, duvara doğru düştüm.

Ben onu bu hale getirecek ne olmuş olabileceğini düşünürken, bir iki dakika boyunca sessizce öylece kaldık.

Burnundaki kanı elinin tersiyle sildi ve üst dudağına sürdü.

Yanımdaki konsol masasını örten çarşafı çekip ona doğru uzattım ve diğer ucunu omzumdaki kanın bir kısmını temizlemek için kullandım.

"Vuruldun mu?" diye sordu, dudağındaki kanı çarşafın köşesiyle silerken.

"Lippincott."

"Tetik parmağı ofisinin duvarına, kulaklarının yanına sabitlenmiş durumda." Dizini yukarı çekip dirseğini oraya dayadı. "Bir keresinde kafama silah dayamıştı. Kulaklarımın arasına bir kurşun sıkacağını söylemişti."

"Sana ne olduğunu anlat bana."

Tekrar seğirerek kafatasının üst kısmını ovuşturdu. "O günün büyük bir kısmı, seninle birlikte, artık yok. Hatırladığım şeyler anlık olarak aklıma geliyor. Bir filmin titreyen sahneleri gibi."

"Biri seni hapsetti. Kimdi o?"

"Angelo beni bir yerlerde terk edilmiş bir binaya zincirledi." Sesi amaçsız bir tını taşıyordu, sanki aklı anılarda kaybolmuş gibiydi. "Lippincott geldi. Ona babamızın anlaşma yapmayı reddettiğini söyledim. Lippincott da ona benden kurtulmasını söyledi."

Kaşlarımı çatarak Caed'in hissetmiş olabileceği ihanet seviyesini hayal etmeye çalıştım. Umutsuzluğu. "Parazitlerin onu yavaş yavaş öldürmesine izin vermeliydin."

Başını iki yana salladı. "Yaşama ihtimalini göze alamazdım. Hepsini öldürmeye yemin ettim." Bıçağını kaldırdı ve ucunu avucuna bastırıp onunla oynadı, bu da dikkatimi oradaki yara izlerine çekti. Bütün eli delik deşik olmuştu.

"Angelo'nun gitmene izin vermesine imkan yok. Ne oldu?"

"Massachusetts'ten zengin bir herife satıldım." Sanki zihni onu o güne geri götürmüş gibi uzaklara baktı. "Sadist bir grubun parçasıydı. Zengin ve güçlü adamlardan oluşan bir topluluk, Rooks gibi. Sadece akademisyen değillerdi. İnsanlara işkence etmeyi spor haline getirmişlerdi."

Daha fazlasını sormakta tereddüt ederek ensemi ovuşturdum. Ama bilmem gerekiyordu. Ne çektiğini anlamam gerekiyordu. Kendim yaşamak zorunda kalsam bile. "Sana işkence ettiler."

"Çoğunlukla o yaptı. Ama ben o kadar kolay kırılmadım. Bundan kurtulacağıma dair çılgınca bir fikrim vardı. Kaçacağımı sanıyordum." Homurdandı ve bıçakla oynamaya devam ettiği avucuna bir kan damlası çizdi. "Bunu bir meydan okuma olarak gördü."

"Beynini yıkamış."

Alnını pazusuna bastırdı ve derin bir nefes aldı, sanki cevap vermeden önce kendini toparlamak için bir dakikaya ihtiyacı varmış gibi. Bir şey bana bunun onu mahveden kısım olduğunu söyledi. Geçmişinde onun için her şeyin değiştiği bölüm. "Bir ikizim olduğunu öğrendi," dedi başını tekrar kaldırarak. "İlk başta bana seni bulacağını ve o sadist pisliklere satacağını söyledi. Bu benim ruhumda işe yaramayınca, bana yalanlar söylemeye başladı. Açıkça değil. Yavaş yavaş besliyordu." Çılgınca ensesini ovuşturarak burnundan sert bir nefes aldı. İçindeki görünmez bir güçle savaşarak seğirdi ve homurdandı. "Günlerce beni başka bir şeyle beslemeden dururdu. Sayıklıyordum, bir şeyler görüyordum. Rüyalarımı senin Lippincott'un yanında yer aldığın görüntülerle istila etmeye başladı. Bundan daha kötü şeyler de oldu." Sesi çatallaştı ve başını salladı. "Bu saçmalığı düşünemiyorum bile."

Bir yanım ihanetten daha kötü ne olabilirdi diye düşünürken, diğer yanım bu işin peşini bırakmanın daha iyi olacağını düşünüyordu. Lanet olsun. Beni öldürmek istemesine şaşmamalı. Bunca yıldır ona karşı komplo kurduğumu düşünmüş olmalı.

"Sonunda kaçmaya çalışma fikrinden vazgeçtiğimde beni *ödüllendirmeye* başladı." Sesinde sıkı bir tiksinti vardı. "Lanet bir köpek gibi. Yavaş yavaş ona olan sadakatimi besledi. *Onlara*. Kim olduğumu unutmam uzun sürmedi.

ne cehennemde olduğumu. İşte o zaman beni kendisi için öldürmeye zorladı. Onun koruyucusu oldum. Onun bekçi köpeği."

Massachusetts'teki iş adamını öldürdüğüne dair bana verilen raporu düşündüm. "Onu sen mi öldürdün?"

Yüzündeki tiksinti yerini memnuniyet dolu bir gülümsemeye bıraktı. "Ona yaptığım şey için öldürmek kulağa merhametli geliyor."

"Neden şimdi? Bunca yıldan sonra?"

"Birkaç hafta önce onunla bir toplantıya katıldım. Kodaman bir ilaç CEO'su. Schadenfreude'un bir başka üyesi."

Schadenfreude. Bu kelimenin başkalarının acılarından zevk almakla ilgili bir şey olduğunu biliyordum. Daha önce bahsettiği topluluğun adı olmalı.

"Çığır açacak bir tedavi için araştırma satın almak üzere Lippincott ile görüşmüş." Lanet olsun. Rooks'un bir süre önce öğrendiği karanlık anlaşma. İşbirlikçi piç herif bunca zamandır bu işin arkasındaydı ve Darrows'un suçu üstlenmesine izin vermişti. Gözleri hâlâ dalgın olan Caed başını salladı. "O ismi duyar duymaz kafamın içinde bir şeyler koptu." Kafatasını ileri geri ovuşturdu. "Lanet olası bağırsaklarıma takıldı ve gitmesine izin veremedim. Aklıma Angelo'yu ve beni soyup soğana çeviren puştları getirdi. Bu kör edici öfkenin ötesini göremiyordum. On yedi yaşımdan beri ilk kez hepsini öldürmek istedim."

"Lippincott'a yaklaşmak için benmişim gibi davrandın."

"Barletta'yı da o hücrede bulduğumda yaşadığım şaşkınlığı hayal edin. Sonra Angelo'yu teslim ettin ve her şey Noel sabahı gibiydi."

"Beni de öldürmeyi planladın," diye yüksek sesle söylemeye cesaret ettim.

Dudakları hırladı ve titreyerek bakışlarını indirdi. "Ben olsam ne yapardım bilmiyorum. Beni korkutan da bu."

"Peki ya şimdi?"

"Şuradaki zihinsel tuvalete atıp sifonu çekmeye çalışıyorum, o yüzden devam edelim, tamam mı?"

Buna homurdandım. Sonra kıkırdadım. Kıkırdamam kahkahaya dönüştü ve Caed'e baktığımda o da gülüyordu. Gülme histerik bir hal aldı, tam olarak tanımlayamadığım bir şeyin serbest kalmasıydı ama iyi hissettiriyordu. Arındırıcı. Kolumdaki gözyaşlarını silene kadar güldüm ve tekrar sessizliğe gömüldüm.

İkimiz de bakakalmıştık.

"Çocukluğumuzu hatırlıyor musun, babam seni o dolaba kilitlerdi? Seninle konuşan sesler duyardın?" diye sordu, sesi öncekinden daha sakindi, giderek daha çok ağabeyime benziyordu.

"Evet."

"Sana ne söylediler?"

Dizimi yukarı çektim ve dirseğimi üzerine koydum. "Bana kaçmamı söylediler. Babamızdan olabildiğince uzağa gitmemi."

"Ama sen yapmadın. Kaldın ve sana attığı her yumruğa katlandın." Burnunu çekti, başparmağıyla burnunu yokladı. "Beni o rutubetli, soğuk hücreye attıklarında ben de bir ses duydum."

"Sana ne söyledi?"

"Bana hayatta kalmamı ve hepsini öldürmemi söyledi. Ama bu ölü insanların sesi değildi. Duyduğum senin sesindi."

Kaşlarım gerilmişti, boğazımı sıkan duyguları yutkunarak bastırdım.

"Seni öldürmezdim. Kendi kanımdan olanı öldürmezdim." Boğazı düğümlendi ve ayağa kalktı, ben yerden kalkarken bıçağını tekrar kılıfına soktu.

"Peki, şimdi ne olacak?" Kurşun yarasının etrafındaki kasları ovuşturarak sordum. "Burada, Dracadia'da kalmayı mı planlıyorsun?"

Yorgun gözlerde intikamını almış ve sonrasını düşünmemiş bir adamın boşluğu vardı. "Burası, bu hayat bana göre değil. Bunu hiç istemedim." Bu kasvetli sözler ciğerlerimi sardı ve nefesimi kesti.

"Gidiyorsun o zaman."

"Evet."

Beni yeniden parçalamakla tehdit eden acıyı engellemek için bakışlarımı indirdim. "Nereye gideceksin?"

"Bilmiyorum. Uzaklara."

Başımı salladım, çenem inatçı bir protestoyla gerildi. "G i d e m e z s i n . Artık hayatta olduğunu bildiğime göre..."

"Bir şeyleri çözmem lazım Dev. Kafam yerinde değil."

"Para var. Hem de bolca. Bir hesap açabilirim."

"Senin parana ihtiyacım yok. Yeniden yaşamak için bir neden bulmalıyım."

Bakışlarımı indirdim, ellerimi birbirine sürttüm ve huzursuz bir nefes verdim. Kendini düzeltmek için benden uzaklaşmaya ihtiyaç duyması beni rahatsız ediyordu. Bunun sonunda ne yapabileceğini düşünmek bile istemiyordum.

Yolculuk. Orada ne bulabileceğini. Ölmesinin daha iyi olacağına karar vermesini engelleyecek kadar çok şey olmasını umuyordum ama bu acıyı biliyordum. Bir keresinde ben de o ipe tutunmuştum ve gevşediğimi hissetmiştim. "Zamana ihtiyacın varsa, git. Ama Tanrı aşkına Caed, sana ağır gelirse geri döneceğine söz ver. Çünkü..." Kaşlarımı çatarak gözyaşlarımı geri kırptım. "Seni bir daha kaybetmeyeceğim."

Bir süre hareketsiz kaldıktan sonra başının arkasını kaşıdı ve kapıya doğru yürüdü ama yanımda durdu. İsteksiz gibi görünen bir tavırla elini uzattı.

Ona doğru uzandım ve avucu benimkine değdiği anda onu kendime doğru çekerek sıkıca sarıldım. Aklımdan bir görüntü geçti: *babam bana çok sert vurduktan sonra kafatasımdan kanlar akarak yerde yatıyordum ve Caedmon'un kolları beni sıkıca sarmış, bana iyi olacağımı söylüyordu*.

Geçirimsiz.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Eğer kalırsan, Tanrı'ya yemin ederim ki bu sefer seni koruyacağım."

Sert bir şekilde sıktı. "Seni yalanlarına inandırmasına izin verdin, kardeşim. Sen asla zayıf olmadın. Bana karşı değil."

Boynunun arkasını kavradım, bırakmaya niyetim yoktu.

Kapının sesiyle bakışlarımı kaldırdığımda Lilia'nın orada durduğunu gördüm, gözleri ikimizi de içine alacak şekilde açılmıştı. "Oh. Tanrım. Özür dilerim. İsteyerek yapmadım.

.... Biraz uzun sürdü ve ben endişelendim-"

"Ben de tam gidiyordum." Caed beni bıraktı ve kararlı adımlarla ona doğru ilerlemeye devam ederek yanında durdu. "Sen tanıdığım en alıngan küçük tilkisin," dedi ve ona doğru eğilip kulağına ne olduğunu anlayamadığım bir şeyler fısıldadı.

Gülümseyerek bakışlarını indirdi ve başını salladı.

Yanağına hızlı bir öpücük kondurdu ve bana baktı. Az önceki yorumu muhtemelen beni kızdırma çabasından başka bir şey olmasa da, dudaklarını onun üzerinde gördüğüm için kaslarımda hâlâ bir gerginlik hissediyordum. "Başkan Winthrop'a en iyi dileklerimi ilet." Ses tonunda bir tehdit vardı. "Misilleme yapmayı aklından bile geçirirse, geri dönmek için bir nedenim olacak."

"Şu anda aşağılanmanın etkisinde olduğundan şüpheleniyorum," dedim, Lilia odanın öbür ucundan yanıma gelip kolunu benimkinin içine sokarken. "Kendine iyi bak. Belki arada bir yaşam kanıtı gönderirsin. Ve Caed

... eğer bana ihtiyacın olursa. Ben buradayım."

Kaşları çatıldı ama cevap olarak hiçbir şey söylemedi. Ve
kapının tıklamasıyla birlikte gitmişti.
"İyi misin?" Lilia elimi sıkarak sordu.
"Olacağım." Elini dudaklarıma götürdüm ve parmak eklemlerini öptüm. "Sana ne söyledi?"
"Sadece bu yara izi için üzülmeyecek kadar güzel olduğumu söyledi. Ve sana göz kulak olmam gerektiğini çünkü elinde kalan tek şeyin sen olduğunu söyledi."
Kaşlarımı çatarak alnına bir öpücük kondurdum. "O haklı. Sen çok güzelsin."
"Onu bir daha görebileceğini düşünüyor
musun?" "Bilmiyorum."



Chapter 69

Lilia

Yedi hafta sonra...

Limor sıvı ve siyah parıltıların mükemmel homojen karışımına hayret ederek test tüpünü havaya kaldırdı. Toksinin stabilitesiyle birlikte Devryck, laboratuvarın her tarafına bir miktar aydınlatma yerleştirebildi.

Andrea Kepling'in donmuş örneğinden aldığı saflaştırılmış toksinin sentetik bir versiyonunu enjekte ettiği, üzerinde çalışmaya başladığımız enfekte olmamış güveleri özellikle rahatsız etmedi. Görünüşe göre, otopsiden kurtardığı toksin hala canlıydı, bu da artık öldürmek yok demekti. Devryck, önümüzdeki haftalarda fareler üzerinde test etmeyi planladığı küçük bir tedarik üretmek için onu çoğaltmayı, *in vitro* olarak değiştirmeyi başardı.

"Çok güzel," diye fısıldadım ona dönmeden önce. "Adını ne koymayı planlıyorsun?"

"Lilia'nın İksiri'nin uygun olacağını düşünüyordum." Profesör Bramwell kenarda durmuş, dikkat çekmek için kanatlarını sürekli cama vurduğu için Hybris adını verdiğim güveye maddeyi enjekte ediyordu.

Laboratuvarın etrafında, hepsine isim verdiğim bir dizi farklı test grubunu barındıran çok sayıda kubbe duruyordu. Haftalarca gözlemlediğimiz, bir zamanlar felçli olan ve muhtemelen kafeslerinden kurtulup uçmak için can atan güveler.

"Bilmiyorum." Tüpü dikkatlice diğerleriyle birlikte tepsisine geri yerleştirdim. "Sadece benim adımı vermek doğru gelmiyor. BramLil'e ne dersin?"

"Hayır."

"Tamam, o zaman, LiliBram'a ne dersin? Oooh! DevLil? Kulağa Şeytan gibi geliyor." "Kesinlikle hayır." Bramwell, çırpınan güveyi tekrar yerine koyarak kafesi.

Şakacı bir şekilde inledim. "Peki. Eğer benim adımı vermek istersen, izin veririm sanırım." Test tüplerinden birini daha kaldırdım, içindeki sıvıyı inceledim, santrifüjden sonra düzgün bir şekilde birleşmediğine dair herhangi bir işaret aradım. "Sence annemin değiştirilen aşılarla hastalanmamasının nedeni bu kara taş mı?"

"Bana verdiğin zaman çizelgesini ve Francesca'nın eczacıdan aldığı siyah kaya çayını sevdiğini doğruladığını düşünürsek, evet. Sanırım bu ona enfeksiyonu önlemek için yeterli direnci kazandırdı."

"Yine de Lippincott'un onu yeniden enfekte etmesini engelleyecek kadar değil."

Yüz ifadesi kasvetli bir hal aldı. "Korkarım ki hayır. Sürekli yenilenmediği takdirde çayın etkisinin geçtiğini öğrendim."

Ardından gelen duraksamada bir umutsuzluk gölgesi asılı kaldı ve hızla konuyu değiştirdim. Annemle ilgili konuşmaların yüzeysel kalması gerekiyordu. Daha derine inersem, beni dehşete düşüren o karanlık alana kayacaktım. Geçmişimin gölgeleri sonsuza dek zihnimin bir köşesinde duracaktı. Hâlâ ara sıra kabuslar görüyor ve halüsinasyonlar görüyordum ama onun şekli nihayetinde başka bir şeye dönüşüyordu; Angelo'nun şeklini, kokusunu ve sesini alan korkularımın köküne. "Yakında klinik deneylere geçeceğine inanamıyorum," dedim konuyu değiştirerek.

"Neyse ki hâlâ birkaç ay var." İğneyi kesici alet kutusuna attı ve eldivenlerini çıkararak bitişikteki lavaboda ellerini yıkadı. "O zamana kadar toparlamamız gereken bir ekip ve halletmemiz gereken bazı detaylar var."

"Ayrıntılar, ayrıntılar. Harika olacak. Voneric Hastalığını tersine çeviren doktor olarak bilineceksiniz. Ve kim bilir daha neler. Çok fazla potansiyel var."

"Kendimizi aşmayalım."

Belki de daha önce yaşadığı başarısızlıklar ona ağır geliyordu ama adam heyecanlanmayı reddediyordu. Birkaç hafta önce kendisi de sentetik enjeksiyonlardan birini yaptırmıştı ve siyah kaya çayına karşı duyduğu nefrete rağmen

her gece içti. O zamandan beri tek bir nöbet bile geçirmedi. En ufak bir kramp bile.

Kara kaya kasteyonunun toksini ne kadar iyi dengelediğini görmek beni adeta çileden çıkarıyordu. Doğanın bir denge duygusu sunması çok mantıklıydı. Tek sorun kasteyonu tehlikeli su altı mağaralarından temin etmekti. Rook'lar elementten örnekler toplayacak bir ekibe fon sağlamayı kabul etmişti ama Şeytan Tüneği'ndeki derin okyanus akıntıları bunu hâlâ tehlikeli kılıyordu.

Bir Kale olarak, o zamandan beri kütüphanedeki daha hassas bilgilere erişimim vardı ve siyah kayanın Cu'unotchke kabilesinde uzun zamandır gözlemlendiğini öğrendim - dişlerinde, içtikleri suda. Siyah çayın ortaya çıktığı ve sonraki nesillere aktarıldığı yerdi. Ne yazık ki, Dr. Stirling tarafından şeytani olarak damgalanmışlardı - ruhlarındaki kötülüğü kovmak için Stirlic asidini test etmek üzere kaçırıp kullandığı vahşi hayvanlar.

Nihayetinde Stirling ve Adderly'ye saldıranlar Cu'unotchke kabilesi değil, kilit altında tutulan ve işkence gören hastalardı. Kara solucanlara, o zamanki adıyla şeytan yılanlarına yakalanmış olanlar. Delirmişlerdi. Yağmaladılar ve tecavüz ettiler. Adderly onları durdurmaya çalıştığında, onu ve adamlarını, tüm adayı yaktılar ve sonra kendilerini denizde boğdular - yüzlerce ceset Kemik Koyu haline gelen yerde kıyıya vurdu.

"Bu yüzden gelecek dönem İleri Biyokimya dersine kaydoldum." Başka bir test tüpünü hızlıca incelediğinde diğerleriyle aynı mükemmel karışımı gördü. "Anladığım kadarıyla Profesör Golding hıyarın teki."

"Öyle. Okumaya devam edersen iyi olacaksın." "Senden daha büyük bir pislik mi?"

"Bilemem." Bana alaycı olmayan bir bakış fırlattı. "Ve bu Noel'de ağacının altında bir hediye paketlenmesini istemiyorsan, diğer hıyarlardan uzak durmanı öneririm."

Bunun üzerine kıkırdadım. "Ya yardıma ihtiyacım olursa?" "Senin için her zaman müsait olduğumu biliyorsun."

Test tüplerini tekrar kapağın altına yerleştirdim ve mikroskobuna bakan Devryck'e döndüm. Sessiz adımlarla arkasından yaklaştım ve kollarımı ona doladım.

Çalışmasına hiç ara vermeden ellerimden birini tuttu, göğsüne bastırdı, parmakları nazikçe benimkileri okşadı. "Sen bunu imkansız kılıyorsun.

konsantre olun," dedi.

Diğer elim kasıklarına uzandı ve kasıklarına doğru sarsıldığını hissettim. Ben

. "Lilia," diye uyardı ama siki avucumun altında sertleşti.

Alay etmek eğlenceliydi ama bir oyundan fazlası değildi. Bir dikkat dağıtma Kendimi. Saldırıya uğradığım geceden beri içimde hâlâ korkunç bir şey yaşıyordu ve eğer başka bir şeyle meşgul değilsem, onu bazen duvardaki gölgelerde görüyordum; boncuk gibi gözler bana bakıyor, sessizce beni küçük parçalara ayırmakla tehdit ediyordu. Devryck'le şakalaşmalarımız onu gizli ve saklı tutuyordu. Yuvasında güvende.

Bir dakika daha geçti ve taburesinin üzerinde döndü.

"Peki, kurduğunuz bu ekipte ben de yer alabilecek miyim Profesör?" Kollarımı boynuna doladım ve dudaklarımı dudaklarına bastırarak gülümsedim ve ekledim: "Son derece esnekim ve başkalarıyla iyi çalışırım."

Kıçımı sıkıca kavradığında nefesim kesildi. "Doldurulması gereken bir açıklık olabilir."

"Oh, kesinlikle öyle."

"Yine de bu özel pozisyon bir takım çalışması değil. Daha çok bire bir."

"Bununla başa çıkabilirim."

"Kesinlikle yapabilirsin." Dişleri kulak mememi sıyırdı ve beni bir adım geriye iterek ayağa kalktı. "Benimle ofisimde buluşun, Bayan Vespertine," dedi ve ellerini ikinci kez yıkadığı bitişikteki lavaboya doğru döndü. Ellerini durularken bana kaşlarını kaldırarak *"Hala orada ne yapıyorsun?"* diye sordu ve ben de sırıtarak hızla ofisine doğru yürüdüm.

Oraya vardığımda masasına doğru ilerledim ve arkasındaki kitaplık raflarından birinde bir şey gözüme çarptı. İki küçük siyah çerçevenin her birinde bir güve vardı ve kaşlarımı çatarak masasının etrafında döndüm, önlerinde durdum. *Patroklos* ve *Aşil*, korunmuş her bir güvenin altındaki küçük altın plakalara kazınmıştı. Yaşam döngülerini tamamlayarak iki hafta önce ölmüşlerdi. Onu onları saklamaya zorlayan neydi? Bu jest Devryck'in karakterine o kadar aykırı ama bir o kadar da sevimli gelmişti ki yüzümde bir gülümseme belirdi.

Hafifçe döndüğümde yakındaki portmantoda asılı duran laboratuvar önlüklerinden birinin üzerinde bir şey gördüm. Başımı eğerek gözlerimi kıstım ve yakanın hemen dışındaki mor dikişi yakaladım. Kolunu çekiştirdim ve ismimin üzerinde *Yardımcı Araştırmacı* yazdığını gördüm. Tekrar gülümseyerek koştum

Başparmağım, basit olduğu kadar resmi bir his veren dikişli yazının üzerindeydi.

Yaklaşan ayak sesleri üzerine incelemeyi bıraktım ve kapıya doğru döndüm.

Odaya adımını attığı anda kalbim rüzgârda savrulan yapraklar gibi tekmelenmeye başladı. Siyah gömleğinin kollarını sıvayıp saatine bakarken, adam saldırmaya hazır yürüyen bir fırtına gibi görünüyordu ve onu görmek kalçalarımda bir yanmaya yol açtı. "İki saat sonra yönetim kurulu toplantım var. Bu gerginliği biraz azaltmam lazım." Masanın etrafında döndükten sonra beni kollarının arasına aldı ve ateşli bir öpücükle ağzımı kavradığında dudaklarımız adeta cızırdadı. Beni masanın üzerine bırakırken boğazından sabırsız bir hırıltı yükseldi.

"Patroklos ve Aşil'i sakladınız mı?" Ben sordum.

Avuçlarını iki yanıma yerleştirdi ve beni tekrar öptü. "İlk başarılı örneklerimi saklamak zorundaydım. Onlara isim vermek senin açından çok zekiceydi."

"Sana söylemiştim."

"Ben de *sana* dönmeni ve dizlerini açmanı söylüyorum," diye fısıldadı.

Emredildiği gibi, tertemiz masanın üzerinde döndüm, dizlerimi ve avuç içlerimi masanın yüzeyine bastırarak dört ayak üzerinde durdum.

Elleri eteğimin altından bel bandına kadar uzandı ve sıcaklıklar düştüğünden beri giymeye başladığım kalın taytı aşağı çekti. Çıplak popomun üzerinden geçirip kalçalarımın yarısına kadar indirdiğinde durakladı. "Külot yok mu?"

"Külotlar mütevazılar içindir," dedim gülümseyerek ve bacağımı kaldırarak dizlerimin üzerinden aşağı kaydırmasına izin verdim.

Botlarımı çıkarıp taytımı tamamen sıyırırken dudaklarında şeytani bir sırıtma belirdi.

Dilinin aşırı hassas etime değen ilk fırçasıyla bir kedi gibi kamburlaştım ve hoşuma giden bu saldırı karşısında inlemeye başladım. O yalayıp emerken ve parmaklarını içime sokarken kıçım seğirdi, parmaklarım tahtanın acımasız yüzeyine doğru kıvrıldı. Uyluklarımdan aşağı tahrik sızıyordu ve parmaklarını tekrar içime sokmadan önce emmek için duraklayarak inledi.

"Yasak olan neden bu kadar tatlı olmak zorunda?" Dilini kalçalarımın arkasında gezdirerek her damlayı yalayıp yuttu.

Karnımda açgözlü bir açgözlülük zonkluyordu ve kendimi onun eklemlerine doğru geri çektim ve kalçalarımı daire içine aldım, daha fazlası için çaresizdim.

Boğazımı sıkıca kavrayarak çenemi kaldırdı ve beni sabit tutarken ciğerlerime giden havayı kapattı. Parmaklarını içeri ve dışarı pompalarken boğazımı avucuna çarpan nabzımı hissedebileceğim kadar sıktı. Parmaklarını ıslak bir sesle geri çekti ve başparmağını şişmiş ve ağrıyan deliğimin üzerinde küçük daireler çizerek gezdirdi. "Düzgün bir sikişe ihtiyacınız var mı, Bayan Vespertine?"

"Evet, Profesör," diye nefes aldım, amım onun acımasız alaylarıyla sıkıştı.

Angelo'nun saldırısından sonraki iki hafta boyunca bana bu şekilde dokunmaya çalışmamıştı. Bunun bir nedeni de yüzümdeki yara ve vücudumdaki sararmış morluklar yüzünden kendime olan güvensizliğimdi. Aynada o nefret dolu siyah gözleri görmeden ve Angelo'nun beni sakat bırakma sözünü duymadan kendime bakmakta zorlanıyordum. Devryck bana ben hazır olana kadar bekleyeceğini söylemişti ve eskisinden bile daha şefkatli davranmaya devam etse de asla cinsel ilişkiye girmemişti - ben onun yanında uyurken bile. Hatta bir keresinde duş alırken kendimi kaybetmiştim ve çıplak bedenimi ona yaslamıştı. Bunu ne kadar özlediğimi, gerçek seks olmadan bu düzeyde bir yakınlığa ne kadar ihtiyaç duyduğumu fark etmemiştim.

Takip eden haftalarda yaram iyileşti, morluklar soldu ve artık Angelo'nun fısıltılarını duymuyordum. Devryck'e olan arzum yoğunlaştı, aç bir canavar iştahıyla kıvrılıp büküldü, ta ki sonunda boyun eğene kadar. Bunu, adama karşı daha önce hiç hissetmediğim bir arzu izledi. İlk gece, gün batımından gün doğumuna kadar, beni masasına, sandalyesine ve ofisinin her duvarına yasladığında zirveye ulaşmıştı. Yemek yemiş, duş almış ve kafamda hâlâ dolaşan tüm korkunç düşünceleri defetmiştik.

Canlanmıştım, dirilmiştim.

Kendimi yeniden güzel, arzulanır ve bütün hissetmiştim.

Yine de aramızda bir şeyler varmış gibi görünüyordu. Çözülmemiş bir şey.

Kıçımın yanağına bir sızı saplandı ve kalçamı dürterek beni yere inmeye çağırdı. "Yüzünü masaya doğru indir," diye emretti ve ben de yaptım, eteğimin kenarının kıçımın yanaklarından yukarı kalktığını hissettim ve ona muhtaç bedenimi tam olarak gösterdim. Görünüşe göre bu onun

beni almadan önce bana bakıyordu. Bir yanım, yasak olduğunu düşündüğü bir şeyi sergilemenin verdiği eziyetten zevk aldığını düşünüyordu.

Avuçlarımı masaya dayayarak sağımızdaki kitaplığa doğru baktım ve sessizlik içinde beni görsel olarak yutmasını bekledim. Alt dudağımı dişlerimin arasında emdim, dokunuşunun beklentisi seksin kendisi gibiydi.

Omzumun üzerinden bakarak, gömleğinin düğmelerini açmasını, omuzlarından sıyırmasını izledim, burada bir yara izi onu delip geçen kurşunu işaret ediyordu. Kemerinin tokasını çözdü ve kendini serbest bıraktı, o lezzetli kalın sikini birkaç kez hafifçe pompaladı.

Hâlâ masasının üzerinde eğilmiş, acımasızca yağmalamasını bekliyordum. Birbirimizi mahvetmek için duyduğumuz açgözlü arzuyu. Kıyafetlerimin yırtılmasını ve derimin çizilmesini. Isırmalar, şapırdatmalar ve iğrenç sözler kafamın içinde yer etti ve orada sakladığım kendimle ilgili her nefret dolu düşünceyi sildi.

Onun yerine, sikinin ucunu zaten sırılsıklam olan girişime dayadığını ve etimin üzerinde yumuşak daireler çizdiğini hissettim. Zamparalığına duyduğum çıldırtıcı şehvet, gerilimden yanacakmışım gibi hissetmeme neden oldu ve ellerimi yumruk yaparak alnımı masaya yaslamak için döndüm. Yavaş ve tembelce, küçük itişler yaptı - sadece midemde kıvrılan çaresizliği harekete geçirmeye yetecek kadar, sonunda kabzasına kadar itti ve içimden mutlak bir rahatlama sesi çıktı.

Kalçaları sert bir hamleyle içime girerken boğazından gırtlaksı bir inilti yükseldi.

Evet. İstediğim buydu. *İhtiyacım olan* şey.

Bir avuç saçımı kavrayıp başımı masadan kaldırdığında, kafa derime bir acı saplandı. "Bak sikimi ne kadar iyi alıyorsun, Küçük Güve. Sen benim için yaratılmışsın," dedi hırıltılı bir nefesle ve saçlarımı bırakarak kalçalarımı sahiplenici ve hükmedici bir şekilde kavradı. Birkaç sert itiş, vücudum masaüstünde sarsılırken parlak kaplamanın göğüslerimi yakmasına neden oldu ve ıslak bir kayma ile çekildi. Onun yokluğu vücudumdaki her hücrenin doymak bilmez bir açlıkla çığlık atmasına neden oldu.

Boynumu büküp parmaklarını oynattığını, beni masasından kaldırmaya çalıştığını gördüm ve sandalyesine çöktü, kalın şaftını okşarken siki gururlu ve tehditkâr bir şekilde duruyordu.

Kendimi, alaylarıyla bana birçok kez eziyet etmiş olan canavarın üzerine bıraktım, beni tamamen doldururken dudağımı ısırdım. Kendimi onun uzunluğuna geri çekmek için ittiğimde, omuzlarımı tutarak

Beni yerime oturttu. Parmaklarıyla çenemi kavrayarak yüzümü kendine doğru çevirdi, o amansız bakır gözleri benimkileri arıyordu.

"Bunu hissediyor musun, Lilia?" Kalçalarımı ona doğru bastırdı, o kadar derine kök saldı ki gözlerim yaşardı. Daha önce sayısız kez seks yapmıştık, neredeyse her pozisyonda sevişmiştik ama neden tam da o anda aynı hissi vermiyordu? Neden soru dudaklarından dökülür dökülmez, sanki sorusunu önceden tahmin etmişim gibi kalbim göğsümde çarpmaya başladı? Sanki aynı anda düşünmüşüm gibi.

Birbirimize sarılmış otururken, nefeslerimiz ihtiyaç ve çaresizlikle hızlanırken, içimde bir şey beni pençeledi. Ondan uzaklaşmam için bana yalvardı. Onu itmem ve lanetlemem için. Kopmak için öfkeli bir kararlılıkla içimde kıvranıyor ve kıvranıyordu. Tanıdık olmayan bir davetsiz misafir kendini karnıma kancaladı ve kaburgalarıma doğru tırmandı.

"Evet," diye fısıldadım. "Neden farklı hissediyorsun?"

Başparmağını yara izimin üzerinde gezdirdi ve dudaklarını sivri yüzeye bastırdı. "Neyin farklı hissettirdiğini söyle bana?"

Göğsümde oluşan yabancı basınca odaklandım. Bana sarılma şekline. Özgürlük ve güvenlik ve iki alev gibi birbirine dolanan ateşli bedenlerimiz.

Ruh eşleri.

Gözleriydi. Bana bakma şekli. O iğrenç saygı parıltısıyla içimde uyandırdığı duygular.

Hayır.

Göğsünü ittim ama o beni daha sıkı tuttu, parmaklarını kalçalarıma geçirdi ve gitmeme izin vermedi. Elleri gömleğimin altından omurgamın sütununa tırmandı ve beni kendisine doğru bastırdı.

Canavar kaburgalarımı tırmalıyor, kaçmak için kemiklerimi yumrukluyordu. "Söyle."

"Beni becer artık," diye tersledim, ona söyleyemediğim nedenlerden dolayı hayal kırıklığına uğramıştım.

"Tek istediğin bu mu? Hızlı bir sikiş mi? Sana bunu verebileceğimi biliyorsun, ama sanırım içinde daha fazlasını isteyen bir şey var."

Bunu nasıl bilebilirdi? Aç gölgeyi, kalbimi yemek isteyen boş deliği nasıl bilebilirdi?

"Ben de hissediyorum," dedi, sanki aklımı okuyormuş gibi. "İçimde. Söndüremediğim bir ateş gibi yanıyor. Gerçeği kabul etmeyi reddeden kindar, gururlu bir öfke."

"Ne gerçeği?" Sesim titreyerek sordum. Gergin.

"Senin için hiç tereddüt etmeden ya da pişmanlık duymadan öldürebileceğimi. Ama aynı zamanda, sensiz bir kül yığınından başka bir şey olamayacağımı da. Senin için zayıfım, Lilia."

Sinir bozucu bir gözyaşı bulanıklığı içinde, sözlerinin tadını çıkararak çiğnedim. Kendimi bu kadar farklı hissetmem ne kadar garipti. Daha güçlü. Onun sayesinde kendime daha çok güveniyordum.

Angelo'nun bıraktığı yara izine ne kadar çok bakmak zorunda kalsam da, Devryck onun orada olduğunu unutmamı sağladı. Dünyanın bana dosttan çok düşman gibi geldiği en sıkıntılı anlarıma bir şekilde cesaret aşılıyordu. "Neden beni ağlatmak zorundasın?"

"Çünkü senin içinde de bir gerçek olduğunu biliyorum. Kabul etmeyi reddettiğin ama söylemeni istediğim bir gerçek. Yüzüme karşı söyle."

"Yapamam."

"Neden korkuyorsun?"

Başımı salladım, boğazımda bir panik dalgası yükseliyor ve öfkeli bir feryatla serbest kalmak için can atıyordum.

Dişlerini sıkarak çenemi kavradı. "Neden korkuyorsun?"

"Evren de bunu duyacak! Ve seni senden çalacak." Gözyaşlarım yanağımdan aşağı süzülmeye başladı. "Okyanusta benden uzaklaştığın o gün bunu sana söylemeyi o kadar çok istedim ki. Kafamın içinde çığlık atıyordum. *Söyle ona! Çok geç olmadan söyle ona*. Ama yapamadım, çünkü yaparsam sonsuza dek gideceğini biliyordum. Peki ya şimdi? Şimdi lanetli hissediyorum. Sanki içimde asla yüksek sesle söyleyemeyeceğim lanetli bir sır taşıyormuşum gibi."

Bir tutam saçı kulağımın arkasına iterken kaşları birbirine yaklaştı. "Ben hiçbir yere gitmiyorum. Sen ve ben mi? Bu mu? Bundan kaçış yok. Ne kadar hızlı koştuğun ya da ne kadar uzağa gittiğin önemli değil, ben hep böyle içinde olacağım. Kemiklerinde, kanında ve kafanda. Evrene ne anlattığın, hangi sırları döktüğün önemli değil. Hiçbir şey ne olduğumuzu, neye dönüştüğümüzü değiştiremez."

Orada, dilimin ucundaydı, söylenmesi için yalvarıyordu, itirafını bir bağımlı gibi içime çekerken. "Sana söylemek istiyorum. Bir süredir sana söylemek istiyordum ama kalbim çok katı. Çok korunaklı. Ve bazı açılardan buna seviniyorum çünkü ne kadar sert olursam o kadar az hissediyorum ve ne kadar az hissedersem her şey o kadar az acıyor."

"Bu duyguyu iyi bilirim." Başparmağını yanağımda gezdirdi. "Sen ve ben aynıyız, Lilia." Önce yara izime sonra da dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu. "Geçmişindeki şeytanların seni hâlâ rahatsız ettiğini biliyorum. Bazen gecenin bir yarısı uyandığında Angelo'yu gördüğünü biliyorum." Kaşları çatık bir şekilde bir araya geldi. "Ama o sana bir daha asla zarar veremeyecek, Küçük Güve. Sen kendini güvende hissedene kadar tüm iblislerinin kanını akıtacağım."

Tanrım, bu adamı zaten arzuladığımdan daha fazla arzulamam mümkün müydü? "Seninleyken onları görmüyorum. Sanırım senden korkuyorlar."

"Olması gerektiği gibi." Tehditle birlikte gözlerini bir karanlık gölgeledi.

"Ama beni korkutan seninle olmadığım zamanlar." Yasak kelimeler dilimi gıdıklıyor, serbest bırakılmak için yalvarıyordu. Söylemeye cesaret ettim. Laneti evrene yaymak ve son birkaç haftadır bana mutluluk getiren her şeyi riske atmak için. "Seni seviyorum. Ve seni sevmekten vazgeçebileceğimi sanmıyorum." Onu öpmek için öne doğru eğildim ama tereddüt ettim, çok fazla şey itiraf edip etmediğimden emin değildim.

Sert bir el ensemi kavradı ve geri çekilmemi engelledi. "Seni asla reddetmeyeceğim ya da geri çevirmeyeceğim." Dudaklarını dudaklarıma bastırdı, sanki sıkıca kavranamayacak kadar değerli bir şeymişim gibi yüzümü narince ellerinin arasında tuttu. "Bir ömür boyu ölümün içinde yaşadım - sonsuz bir boşlukta soğuk bir varoluş. Hiç hissetmeden. Dokunmanın sıcaklığını hiç bilmeden. Her doyurucu olmayan nefes, ne kadar boş olduğumun boğucu bir hatırlatıcısıydı. Sen gelip ilk ışık huzmesini saçana kadar yaşamın nabzını hissetmedim. Karşı koyamadığım bir çekim." Bastırdığım dudaklarımın kenarını okşadı. "Bana dokunmaktan asla çekinme, Lilia. Bunu yapabilecek tek kişi sensin. Kalbimi bu duyarsız uykudan çekip çıkaran sendin. Ve şimdi de senin için atıyor." İç çekerek elini saçlarımda gezdirdi, kaşları gerilmişti. "Yine de lanet olası bir enkaz. Yaralanmış ve harap olmuş kemiklerle kafeslenmiş. Ama sadece sana ait."

Öpücüğüyle dudaklarımda tutku alevlendi ve gömleğimin düğmelerini açarak yavaşça kollarımdan dirseklerime kadar sıyırdı ve kumaşı sırtımda bileklerimin etrafında toplayarak beni esir aldı.

"Sen benimsin, Lilia." Gözleri gözlerimde, bana doğru eğildi ve dilini sertleşmiş meme uçlarımın üzerinde gezdirdi. "Ve ben de seninim."

Sonunda tutuşunu bıraktığında, parmaklarımı saçlarından geçirdim ve avucumun içinde sıkı bir kavrama çizdim. "Benim," diye fısıldadım.

Güçlü kolları etrafımı sararak beni kendisine doğru çekti. Tembel bir itiş olarak başlayan şey hızla hararetle yükseldi. Güçlü kalçaları içime girdi.

beni sertçe sikerken. Acımasızca. Parmaklarımı kaslarının derin oluklarına soktum, benden kaçan her iniltide Tanrı'yı arıyormuş gibi içime dalmasına izin verdim. Beni o kadar derinden sikti ki gözlerime taze yaşlar doldu.

Adamın yoğunluğu, etrafımızdaki havayı elektriklendiren sıcak bir şimşek gibi bana çarptı. Nefesim kesilmişti ve nefes nefese kalmıştım. Lezzetli bir şekilde kirletilmiştim.

Vücudum gerildi ve boğazımdan hıçkırıkla rahatlama arası bir ses çıktı. İkimiz de terden kayganlaşmıştık, bana daha sıkı sarıldı, boğazındaki o derin, gırtlaktan gelen sesler bana doruğa ulaşmak için çaresiz olduğunu söylüyordu.

Bir ışık parlamasıyla başımı geriye attım ve kollarında paramparça olarak haykırdım.

Onun doruk noktasını takip ederek içime ılık sıvılar gönderdi ve kemiksiz bir şekilde, yaralı yanağımı onun yaralı omzuna yasladım, ikimizin de canavar olarak damgalandığı kötü niyetli izler.

Etrafımda titredi, kolları sırtımda titriyordu.

Başımı kaldırmaya cesaret ettiğimde, nefes nefese bana bakarken gözlerinde o coşkulu yorgunluğun ötesinde bir umut ışıltısı vardı.

Bir elimle ıslak alnını okşadım ve daha önce görmeyi reddettiğim hayranlığı inceledim. Güçlü bir adamın hürmeti. Kafamdaki canavarların en çok korktuğu kişiye. İşte o anda, bana ait olduğunu söylediğinde ona inandım. Tek bir kum tanesinin sahiplendiği uçsuz bucaksız bir okyanus gibi. Benim karanlık denizim. Hem büyüleyen hem de dehşete düşüren gizemli derinlikler.

Ben.

Uzun süre sevgiyi kabul etmekte ve vermekte zorlandım. Bıkkın bir hale gelmiştim.

Cimri. Güvenilmez. Ve kendimden bir parçayı başkalarına çok nadiren bıraktığım için, onun çalınması -dünyanın açgözlü elini hayatıma uzatıp en sevdiğim şeyin parçalarını kopardığı zamanlar- daha çok acı veriyordu. Hayatın özünde acı olduğunu ve acının aşkın kaçınılmaz bir sonucu olduğunu öğrenmeye başlamıştım. Ne olduğunu itiraf etmeye cesaret ettiğimiz anda başlayan, yavaş yavaş kemiren bir sızı. Her hayranlık dolu bakışın ardındaki gölge. O kısacık huzur anlarını noktalayan ıstırap.

Aşk aynı zamanda bir hastalıktı. Tedavisi olmayan bir hastalık. Kasların ve kemiklerin içinde sürünen ve ölümden sonra da uzun süre devam eden türden. Her ne kadar annemin sevgisini gömmek, bu acı gerçekle yüzleşmemek için kendimi katılaştırmak istesem de yapamadım. Köklerimin derinliklerine gömülmüştü.

Kırık kalbimin yaralarından çiçek açtı, beni incitmeye çalışanların anılarıyla yanan dikişleri yırttı. Bazen acı dayanılamayacak kadar fazlaydı. Ama bazen de iyi hissettiriyordu, çünkü *bir şeyler* hissedebildiğim anlamına geliyordu.

Duvardaki levhaya baktım; laboratuvarda çalışmaya başladığım ilk gün fark ettiğim levhaya.

Mortui vivos docent.

Ölüler yaşayanlara öğretir.

Dracadia'ya profesörüme, ya da bazılarının deyimiyle Ölüm'e aşık olmak gibi bir düşünceyle gelmemiştim. Belki de dünyanın doğası buydu, acımasızca alıp sonra da hiç beklemediğimiz bir anda gelip bizi gafil avlamak. Yine de ölülerin yaşayanlara öğrettiklerinde üstü kapalı bir gerçek vardı. Beni Dracadia'ya ilk getiren annemdi, onun ölümünü kabullenmeyi reddetmem, dünyanın benden aldıklarını kabullenmemdi. Ve orada ölümle yüz yüze geldim. O kadar etkilenmiştim ki, ona aşık olmuştum; onun yıpratıcı kalbine ve kanlı ellerine. Ateşli gözleri ve soğuk çelikten etiyle tehlikeli ve bilgili profesör. Gölgelerde saklandık, gece yarısı yıldızlarının altında öpücükler çaldık. Bana tutkuyu, cesareti ve istediğim şeyi dişlerimle yakalamayı öğretti.

Karşılığında ben de ona yeniden hissetmeyi öğrettim.



Epilogue

Lilia

Yurt odamda heyecanla Bramwell'in gelecek dönemki kaba anatomi dersinin müfredatının çıktısını alırken telefonumda Bee'den bir mesaj belirdi. Gülümseyerek tıkladım.

Beş gün daha!

Noel'i benimle birlikte adada geçirecekti. Ona bir tren bileti ve aktivite programı göndermiştim. Canterbury parkında paten kaymak, Emberwick'teki kitapçıları gezmek ve tabii ki Dragon's Lair'de kahve içmek gibi. Ayrıca onu Devryck ile tanıştırmayı da planlıyordum. Profesyonelce, çünkü ona ilişkimizden tek kelime bile etmemiştim.

Annemin eski evi hala tadilattaydı ve birkaç hafta daha hazır olmayacaktı, ama yaz geldiğinde ev tüm modern olanaklarla tamamen güncellenmiş olacaktı. Bee ve benim için bir yuva. İstediğimiz zaman geri dönebileceğimiz bir yer, çünkü o bizim evimizdi.

Devryck son varyantın sonuçlarını sunduktan sonra, Rook'lar bana çalışmaya dahil olmam için ne istersem teklif etmeye çok hevesliydiler.

Devryck, elbette bunun büyük bir parçasıydı.

Benim çabalarımdan ilham alarak Bramwell Malikanesi'ni de yenilemeye ve yazlık bir kaçamak yeri olarak kiralamaya karar verdi.

Angelo. Caedmon'un bir noktada geri döneceğini umduğunu sanıyordum ama dönmemişti.

Yapmayacağından şüphelenmiştim.

Devryck ayrıca DNA testini de kabul etmiş ve Spencer'ın aslında üvey kardeşi olduğunu doğrulamıştı. Bunun şoku geçtikten sonra Spencer bu haberi benimsemiş görünüyordu. Ve sonunda, aramızdaki garip alışverişler yerini arkadaşlığa bıraktı.

Çok heyecanlıyım! Dracadia'ya bayılacaksın.

Sana bir sır verebilir miyim?

Her zaman

Yargılamayacağına ya da kızmayacağına söz ver.

Söz mü?

Aslında beni biraz endişelendiriyordu. Bee'nin beni her zaman tedirgin eden pervasız bir yanı vardı.

Buradaki yeni İngiliz Edebiyatı öğretmeninden çok hoşlanıyorum. Bugün onu bana bakarken yakaladım.

Tanrım. Alnımı ovuşturdum, annemiz gibi konuşmadan nasıl cevap vereceğime karar vermeye çalıştım. Gerçekten de, ben kim oluyordum da yargılıyordum?

Sadece dikkatli ol, tamam mı? Kovulmana neden olacak çılgınca şeyler yapmak yok.

Bu kelimeleri yazarken kendimi ikiyüzlü gibi hissettim.

Hayır, biliyorum. Yapmayacağım. Ama Lil, o çok ateşli. Yani, fena seksi. Yurttaki bütün kızlar onun için çıldırıyor. Fotoğrafını görmek ister misin?

Başımı sallayarak inledim.

Tabii. Ama Bee, cidden, dikkatli ol, tamam mı?

Evet, biliyorum. Tamam, şimdi bir fotoğraf gönderiyorum. En iyisi değil. Ders sırasında hızlıca çekmek zorunda kaldım.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre bekledim.

Sınıfın önünde duran koyu renk kot pantolonlu ve siyah gömlekli bir adamın resmi belirdi.

Hava göğsümde durdu.

Büyütmek için tıkladım ve yüzünü yakınlaştırdım.

Devryck'in tam bir kopyası.

> Bu Bay Caed. Nefis değil mi?! Okula motosikletle geliyor, Lil. Sanırım yarın ona kahve içmeye çıkmayı teklif edeceğim!

Kalbimin çılgınca çarpışını sakinleştirmek için burnumdan sertçe nefes aldım.

Kahr
etsin
.

Lane
t
olsu
n.

Lane
t
olsu
n.

Teşekkür

Öncelikle okuyucularıma, booktokker'lara ve bookstagrammer'lara - bu hikayenin yazılması birkaç ay sürdü ve bu süre zarfında desteğinizi ve heyecanınızı göstererek hevesli kaldınız. Hepinize inanılmaz derecede minnettarım. Bu hikâyeler konusunda bana güvendiğiniz için teşekkür ederim. Karakterlere ve onların dünyalarına olan sevginizi paylaştığınız için. Benim için dünyalara bedel olan nazik mesajlarınız, yorumlarınız, düzenlemeleriniz ve videolarınız için. Kaç kitap yazarsam yazayım, asla eskimiyor. Her zaman minnettarlık ve takdir duygusu hissedeceğim.

İhtiyacım olduğunda bana alan açan ve onların dünyasının bir parçası olduğum kadar, her zaman başka dünyalar tarafından bölüneceğimi kabul eden kocam ve kızlarım için. Konuşmanın ortasında ya da gecenin bir yarısı aklıma bir fikir geldiğinde ve onu not etmem gerektiğinde anlayış gösterdiğiniz için teşekkür ederim. Sen bu şekilde desteklemeseydin bu hayalin peşinden gidemezdim. Seni seviyorum.

Uzun zamandır editörüm ve arkadaşım olan Julie Belfield. Dürüstlüğünüz için teşekkür ederim. Bu öyküleri parlatmak için yaptığın yatırımın seviyesini gerçekten hissediyorum ve bunun için çok minnettarım. Hikaye düzenlemeleri ne kadar acı verici olsa da, gerçek şu ki, sonunda yapılan değişikliklerden HER ZAMAN memnunum ve haklısın, her zaman gerçekte olduklarından daha kötü görünüyorlar. Bir gün sana sarılıp yüz yüze teşekkür edeceğim, ama bu arada sana çok minnettar olduğumu bil.

İnanılmaz alfa okuyucum, asistanım ve arkadaşım Diane Dykes'a. Bana gösterdiğin özen ve ilgi olmasaydı bu kitap bu hale gelemezdi. Kitabı defalarca okuduğun, şüphelerimi giderdiğin, belirli bir sahne hakkında farklı bir fikre sahip olduğumda ya da bir fikirden vazgeçmek istediğimde bana kulak verdiğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Arkadaşlığınız, tavsiyeleriniz ve desteğiniz benim için çok şey ifade ediyor. Benimle kaldığınız için teşekkür ederim.

Okay Creations'dan inanılmaz yetenekli Sarah Hansen'e çok teşekkürler. Birkaç fikir aldınız ve onları çarpıcı bir esere dönüştürdünüz.

Sanat. Bu kapak hikâyenin tonuna mükemmel bir şekilde uyuyor ve benim en sevdiklerimden biri. □□□

Debbie, Kelly, Courtney ve Lana'ya - korkusuz beta okuyucularıma
Bu hikayenin düzenlenmemiş bir kopyasına atladınız, cesaretiniz ve paha biçilmez geri bildiriminiz için teşekkür ederim. Bu kitap sizin sayenizde daha iyi!

Kitabın ilk kopyasını okuyan harika ARC Ekibi okuyucularıma, başkalarının bu hikayeyi keşfedebilmesi için dürüst yorumlar bıraktığınız için teşekkür ederim. Her birinize minnettarım. Tüm sevginiz ve desteğiniz için kocaman kucaklıyorum!

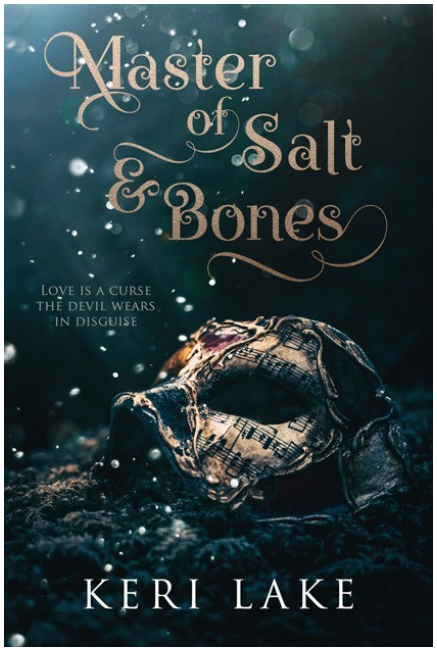
Beni neşelendiren ve moral veren Vigilante Vixens'a, benimle birlikte olduğunuz ve bana internetin güvenli küçük bir köşesini verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Desteğiniz ve pozitifliğiniz benim için çok şey ifade ediyor!

Karşılığında hiçbir şey istemeden okuyan, inceleyen ve tanıtan tüm çalışkan blog yazarları, sizi görüyor ve takdir ediyorum. Yaptığınız her şey için teşekkür ederim.

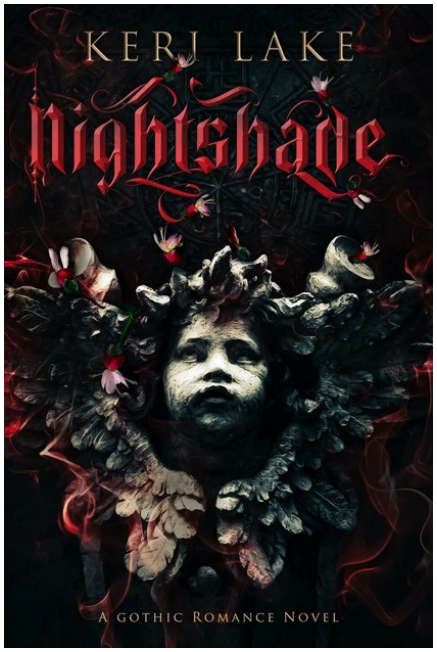
Ve son olarak, çok nazik ve destekleyici olan ve bana daha iyi bir yazar olmam için ilham veren inanılmaz yazarlara ne kadar teşekkür etsem azdır.

GOTİK KOLEKSİYON

Nocticadia gibi ürkütücü ve çarpık bir dokunuşa sahip atmosferik kitaplar mı arıyorsunuz?



"Bu gerçekten bayıldığım tehlikeli bir kombinasyon: Kemiklerden yapılmış gotik bir konak, karanlık, yoğun, erotik, korkunç, psikolojik, ruh kırıcı bir hikaye..."
-Nilufer, Goodreads Yorumcusu



"Şimdi söylüyorum. Bu benim 2021'deki favori kitabım. Tüm zamanların en iyi 10 kitabı arasına koyacağım. Büyüleyiciydi ve o kadar duygusaldı ki kalbim sızladı. Gülmeye devam ettim çünkü bu kitap destansı hissettirdi. Sayfaların arasında kayboldum ve bu hikayeyi yaşadım." - ***Kahve ve Bibliyofil Blo4***



"A omurgatüyler ürpertici, sürükleyici okuyun. majestically Karanlık, Tam anlamıyla dâhice." ***-Zoe, Goodreads Okuyucusu***

Keri Lake YAZARININ Diğer Kitapları

NIGHTSHADE DUOLOGY
NIGHTSHADE INFERNIUM

STANDALONES TUZ VE
EFENDİSİ KEMİKLERİNGÜNAH
VE GÖLGELER ADASI
RIPPLE ETKİSİ

KANUNSUZLAR
SERİSİ RİCOCHET
GERİ TEPME
INTREPID BALISTIK

ARDIÇ ÇÖZGÜ ARDIÇ ÇÖZGÜ
SERISI PATISKA INEN
LEŞ KRALLARI
CANAVARLAR TANRISI

KUM ADAM DÜETİ
NOCTURNES & NIGHTMARES
REQUIEM & REVERIE

Yazar Hakkında

Keri Lake, iblislerle mücadele, intikam ve h ı n z ı r c a sürprizler konusunda uzmanlaşmış karanlık bir romantizm yazarıdır. Hikayeleri, iyi ve kötü arasındaki çizgide yürüyen anti kahramanlar ve onları dize getiren cesur kadın kahramanlarla cesurdur. Kitap yazmadığı zamanlarda kocası, kızları ve asi Labrador'larıyla (hiçbir şeyi geri almayan) vakit geçirmekten hoşlanıyor. Sert kahve ve alternatif müzikle besleniyor, iyi bir kırmızı şarabı seviyor ve hafif bir bitter çikolata bağımlılığı var.

VIP E-posta Listesine kaydolarak Keri Lake'in yeni sürümlerini, özel ekstralarını ve daha fazlasını takip edin:
VIP E-POSTA KAYDI

Eşantiyonlar ve eğlenceli sohbetler için okuma grubuna katılın:
VIGILANTE VIXENS

Okurlarından haber almayı çok seviyor...
www.KeriLake.com





İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭🌻🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💝💜🦜💫⚜️